

Vương Phi Thân Trộm

Contents

Vương Phi Thân Trộm	2
1. Chương Mở Đầu: “uy... Vũ”	2
2. Chương 1. Nhà Ta Có Trộm Mới Trưởng Thành	4
3. Chương 2. Đấu Trí Đấu Dũng Tại Phòng Bếp	6
4. Chương 3. Sen Non Đã Nhú Mầm Xanh Thắm	8
5. Chương 4. Trường An, Tương Phùng Với Cổ Nhân	10
6. Chương 5. Giai Nhân Tuyệt Sắc Lại Làm Trộm	16
7. Chương 6. Đời Người Nều Như Được Lúc Đầu	22
8. Chương 7. Tịch Dương Khấp Chốn Thành Trường An	29
9. Chương 8. Hải Đường Trong Mưa Sơn Phấn Nhột	36
10. Chương 9. Lầu Thành Đền Đuốc Lúc Đêm Khuya	41
11. Chương 10. Xuân Sắc Mãn Thành Liễu Đầy Tường	44
12. Chương 11. Cuộc Đời Mấy Khi Nhìn Rõ Rệt	49
13. Chương 12. Hà Tất Nhớ Lại Chuyện Buồn Thương	55
14. Chương 13. Thiếu Niên Một Lần Hưởng Hết Phong Lưu	67
15. Chương 14. Mộng Hồn Quanh Quẩn Trường An Xa	76
16. Chương 15. Đình Vắng Cô Đơn Xuân Đã Muộn	83
17. Chương 16. Phút Giây Tương Phùng Thấy Sao Lạ Lẫm	92
18. Chương 17. Tương Tàn Sao Lại Vội Vả Thế?	101
19. Chương 18. Thiên Hạ Khó Tìm Dịch Thủ Cơ	108
20. Chương 19. Đứng Sầu Nếu Phía Trước Không Có Tri Kỉ	116
21. Chương 20. Nhìn Về Phía Bắc Là Trường An	128
22. Chương 21. Phượng Hoàng Tung Cánh Vạn Lí Bay	136
23. Chương 22. Tiêu Lang Ngày Nào Thành Người Dưng	142
24. Chương 23. Lặng Nghe Hoàng Hôn, Đắm Muộn Sầu	154
25. Chương 24. May Mắn Trùng Phùng Lúc Chưa Gả	160
26. Chương 25. Liễu Rủ Hoa Rộ Lại Một Thôn	169
27. Chương 26. Sức Tĩnh Mộng Đẹp Lệ Đã Chan Hòa	178
28. Chương 27. Đơn Độc Tiến Vào Vạn Dặm Đại Mạc	187
29. Chương 28. Ngọc Môn Quan Trùng Phùng Cổ Nhân	196
30. Chương 29. Nhất Kiếm Đứng Trên Trăm Vạn Người	203
31. Chương 30: Bóng Xế Chiều Tà Đường Núi Xa Vạn Dặm	211
32. Chương 31. Hỏi Người Vì Sao Dẫn Đến Biệt Ly	215
33. Chương 32. Tình Này Đành Để Thành Hồi Ưc	224
34. Chương 33. Bây Giờ Mới Biết Ngày Ấy Sai	229
35. Chương 34. Chân Trời Chốn Nào Tìm Tổ Ấm	232
36. Chương 35. Lúc Gặp Lại Khó Lòng Biệt Ly	240
37. Chương Lời Kết	246
38. Chương Nt1. Nam Cung Diệp: Cầm Chặt Tay Nàng, Cùng Nhau Đầu Bạc	249
39. Chương Nt2. Nam Cung Diệp: Công Thành Danh Toại Buồn Đơn Độc	250
40. Chương Hậu Ký: Với Tôi, Đó Là Bài Hát Không Bao Giờ Kết Thúc	252

Vương Phi Thần Trộm

Giới thiệu

Không trộm một nhà mà trộm khắp thiên hạ. Trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ không dám t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-than-trom>

1. Chương Mở Đầu: “uy... Vũ”

Tiếng “uy vũ” vang lên cực kỳ oai nghiêm khiến “phạm nhân” đang ngất ngây buồn ngủ, quỳ trước đại đường, tỉnh táo lại vài phần. Đại đường tối om đột nhiên tĩnh lặng như tờ.

“Ngọc Phiến Nhi, mười năm tuổi, khi còn sống dịu dàng, xinh đẹp, lương thiện, bao dung” Diêm Vương mặt đen, râu ria uy dũng, cầm trong tay quyển sổ sinh tử, vừa lắc lư chiếc đầu vừa đọc.

“Sai rồi, nàng ta dù vô cùng xinh đẹp, nhưng chẳng hề dịu dàng, lương thiện chút nào! Lần trước, nàng ta đã đánh một nha hoàn mắc lỗi nhỏ, đến mức ba tháng sau nha hoàn đó không thể xuống giường.” Bỗng một giọng nói lười nhác vọng lên từ phía dưới đại đường, cắt ngang lời của Diêm Vương lão gia. Người cắt lời đó là một vị thiếu niên tuổi vẫn còn trẻ, giọng nói đồng đặc, đôi mắt trong sáng đến mức khiến người ta kinh ngạc.

“Láo xược! Bản vương đang nói chuyện, sao có thể đến lượt ngươi lên tiếng chứ? Phán quan, mau dùng gương Âm Dương chiếu xem, tại sao Ngọc tiểu thư lại chết?” Diêm Vương đập mạnh tay lên bàn, mặt đen sạm lại, lớn tiếng ra lệnh.

“Đa, Đại vương! Tiểu thư Ngọc Phiến Nhi bị một tên trộm giết chết... Tội qua một tên trộm lẻn vào phòng của tiểu thư Ngọc Phiến Nhi làm bậy. Ai ngờ, bị tiểu thư phát hiện. Sau đó, hai người lao vào giằng co, cuối cùng xông tới bóp cổ đối phương, rồi cùng nhau mất mạng.” Phán quan nheo mắt nhìn cảnh tượng diễn ra trong gương Âm Dương đưa lời tường thuật.

“Cùng nhau mất mạng? Giữa thanh thiên bạch nhật, không thể ngờ tên trộm kia lại dám làm chuyện như vậy!” Diêm Vương vô cùng phẫn nộ, lại đập mạnh xuống chiếc bàn gỗ đáng thương.

“Cái gì mà giữa thanh thiên bạch nhật, rõ ràng là lúc đêm tối mịt mờ...” Vị thiếu niên kia ngáp ngắn ngáp dài, vẻ mặt bất cần, lớn tiếng cất giọng đĩnh chính.

“Im lặng! Im lặng! Ai cho phép ngươi nói chen vào? Vậy rốt cuộc tên trộm đáng ghét vạn phần kia đâu? Sao còn chưa áp giải hắn lên đại đường?” Diêm Vương lại đập bàn, nghiêm nghị tra hỏi.

“Đại vương, chính là tên tiểu tử thối đứng giữa đại đường kia đó. Nghe Hắc Bạch Vô Thường nói, hắn mới đến phủ chưa được hai ngày, chúng quý đã bắt đầu bị mất đồ. Ngay cả đại nhân Đầu Trâu cũng bị tên tiểu tử thối này trộm mất cặp sừng, bây giờ trông đại nhân Đầu Trâu chẳng khác nào một chú bò sữa... Trong thời gian tên tiểu tử này bị giam trong ngục, hắn thậm chí còn tụ tập chúng quý cùng nhau cá cược, cờ bạc. Ngài xem mấy tiểu quý trong ngục đều thua tiền hắn cả. Còn nữa, hôm nay vừa mới mở cửa hắn đã tự ý chạy vào bên trong, đang thăm quan địa phủ, thì bị chúng tiểu nhân bắt tới nơi này...”

“Ây da, cái tên kia, nhìn rõ rồi hãy kêu than! Cái gì mà tiểu tử này tiểu tử kia chứ, ta cũng đâu phải đàn ông!” Tên trộm nghe có người cáo trạng tội danh của mình, tức giận đùng đùng, dữ dần trợn mắt. Lại còn nói Ngọc Phiến Nhi là người dịu dàng, lương thiện. Hẳn là vào dịp lễ Tết, Ngọc phủ đều cúng lễ địa phủ đầy đủ, đám Diêm Vương, Phán quan này ăn no nê đồ cúng của người ta nên giờ đành phải đưa lời giúp đỡ. Đã vậy, họ còn dám nói thêm biết bao lời tốt đẹp cho Ngọc Phiến Nhi. Thực ra có ai mà không biết, vị Ngọc tiểu thư này tuy rằng bề ngoài quốc sắc thiên hương thế nhưng bản chất lại xấu xa vô cùng. Ý thể là thiên kim tiểu thư của Thừa tướng Ngọc Tiến Hiền, nàng ta chẳng những hay đánh mắng, sỉ nhục người hầu hạ, còn thường xuyên ức hiếp những người nghèo khổ, yếu thế. Lần này coi như xui xẻo đang trộm đồ thì bị nàng ta bắt gặp, không ngờ, nàng ta lại định bóp chết nàng! Còn nàng vì phòng vệ chính đáng nên mới bóp cổ lại. Ai ngờ, kết quả, cả hai người cùng bỏ mạng xuống hoàng tuyền ...

“Phán quan, mau nghĩ xem phải xử lý thế nào?” Diêm Vương đen mặt quát lớn.

“Hãy ... theo lí mà nói, hai người đều chưa hưởng hết dương thọ, chỉ bằng ...cho họ hoàn dương?” Phán quan thận trọng đưa lời kiến nghị.

“Bồi thẩm đoàn, các người thấy sao?” Diêm Vương lại nhìn về phía những người đang có mặt, cất giọng hỏi.

“Ngọc tiểu thư tài mạo song toàn, tuổi còn trẻ vậy mà đã chết, thật đúng là đáng tiếc!”

“Đúng thế, ta thấy trong việc này nhất định có hiểu lầm. Tất cả đều là lỗi của tên trộm đáng ghét kia, thật đúng là...”

Nàng biết ngay là bọn họ sẽ nói như vậy mà. Kẻ trộm cười nhạt trong lòng, trợn mắt nhìn đối phương đầy sát khí.

“Vậy thì cứ làm như vậy đi! Ngọc tiểu thư hàm oan mà chết, dương thọ chưa tận, theo lí phải hoàn dương. Người đâu, hãy ban cho Ngọc tiểu thư một lệnh bài hoàn dương, rồi tiễn tiểu thư lên trần thế!” Diêm Vương đưa bút uốn lượn, coi như là đã xử xong một vụ.

Nhân gian hắc ám, thật không ngờ, địa phủ lại càng đen tối hơn! Một người như Ngọc Phiến Nhi mà cũng có thể coi là dương thọ chưa tận? Lại còn đưa nàng ta quay lại dương gian để tiếp tục hãm hại người khác? Vậy tại sao một người lòng dạ bồ tát như nàng lại không được thăng thiên thành Phật? Tên trộm càng nghĩ lại càng không phục, thế nhưng không thể trút giận lên đầu Diêm Vương đành không ngừng lạng lẽ chửi rủa trong lòng.

“Dưới kia là kẻ nào? Mau báo tên họ.” Cuối cùng cũng đến lượt nàng, kẻ trộm liền nâng cao tinh thần chiến đấu.

“Quyển sổ sinh tử trong tay ngài dùng làm gì chứ? Chẳng lẽ ngài không biết đọc?”

“Ngươi ... Ngươi ... Ngươi! Cái tên tiện dân đáng chết này! Phán quan, mau tra xem ả ta tên gì?” Diêm Vương cực kỳ tức giận, không ngờ trên đời này có kẻ dám ăn nói với ngài như vậy.

“Cái gì mà đáng chết chứ? Ta rõ ràng đã chết rồi còn gì...” Tên trộm bất mãn lên tiếng cãi lại một câu.

“Hồi bẩm Đại vương, ả ta có rất nhiều tên. Ba tuổi phụ thân qua đời, bốn tuổi mẫu thân cũng ra đi. Vì vậy, người trong thôn đều gọi ả ta là “sao chổi”. Đến năm sáu tuổi, ả ta đi khắp nơi xin ăn để sống qua ngày, lâu dần bị người ta gọi là “nhóc con ăn mày”, rồi “ăn mày thối tha”. Từ năm bảy tuổi, ả ta bắt đầu đi ăn trộm, nên bị gọi là “tiểu tặc vô liêm sỉ”. Vào năm tám tuổi, vì một lão ăn mày bị bệnh, ả ta đi ăn trộm thuốc bị đánh tới mức toàn thân bị thương rất nặng, cái tên “tên tiểu tặc đê tiện” cũng vì thế mà ra đời. Vào năm mười hai tuổi, ả ta thu nhận một đám nhóc con ăn mày khác, sau đó tự xưng là “lão đại”. Mười năm tuổi, trong lúc trộm đồ bị tiểu thư nhà họ Ngọc bóp cổ đến chết, sau khi chết được ngài ban cho cái tên là “tên tiện dân đáng chết”...”

“Diêm Vương, Phiến Nhi tiểu thư mười lăm tuổi dương thọ chưa tận được hoàn dương, vậy phải chăng ta cũng như vậy? Ta chỉ mới mười lăm, lại đúng vào độ tuổi tươi đẹp nhất của con người, ta thấy chỉ bằng...” Kẻ trộm bắt đầu liên tha liên thiên không ngừng xin xỏ cho bản thân, khiến Diêm Vương thấy nhức đầu đến độ phải đưa hai tay lên bịt chặt tai lại.

“Im lặng! Im lặng! Bồi thẩm đoàn, ý kiến của các người thế nào?”

“Tên trộm này tác oai tác quái, đã ăn trộm không biết bao nhiêu thứ trên đời. Thế nên, ả ta phải bị đầu thai thành súc sinh.”

“Đúng thế, biến ả ta thành heo đi!”

“Biến thành chó cũng được!”

“Hoặc là biến thành chuột vậy, ai gặp cũng đánh...”

Sau cùng, tất cả mọi người đều thống nhất với ý kiến, để cho nàng luân hồi chuyển kiếp, đầu thai thành một quái thai thân heo, mũi trâu, tai thỏ, râu chuột. Tên trộm nhú chặt đôi mày nghe phán quyết mà Diêm Vương lão gia đành ỉnh, chẳng hề nói lại một câu. Khẽ vuốt chiếc mũi xinh, nàng loạng choạng đi theo mấy tiểu quỷ lui ra ngoài.

Diêm Vương thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục thẩm vấn người khác. Thế nhưng không lâu sau, ngài thấy Đầu Trâu Mặt Ngựa cùng Hắc Bạch Vô Thường vừa khóc vừa chạy vào.

“Không... không, không... không hay rồi!”

“Có chuyện gì mà các ngươi hoang mang thế?”

“Tên... tên trộm đó không biết từ lúc nào đã tráo đổi được lệnh bài của Ngọc tiểu thư, bây giờ... bây giờ ả ta đã hoàn dương trở về phủ họ Ngọc rồi.”

“Hả? Vậy còn tiểu thư nhà họ Ngọc đâu?” Lệnh bài một khi đã phát ra rồi thì không cách nào thu lại, Diêm Vương hoảng hốt nhảy bật khỏi ghế.

“Ngọc tiểu thư đã cầm theo lệnh bài hoán đổi, đầu thai thành quái vật rồi. Diêm Vương, ầy da! Diêm Vương, ngài mau tỉnh lại đi, thần vẫn còn chưa nói hết mà, tên trộm đó không chỉ đổi lệnh bài mà còn ăn trộm cả chiếc gương Âm Dương của Phán quan đi mất... Diêm Vương, vào lúc này, ngài không thể ngắt đi được.”

Mất thấy Diêm Vương lão gia ngắt lịm đi, Đầu Trâu vội vã tát mạnh vào mặt ngài. Diêm Vương thét lên một tiếng rồi mới tỉnh lại, ngồi ngây tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng ngài gầm lên: “Tên khốn kiếp đáng chết kia, ăn trộm mà dám động tới cả bản vương sao? Có... có... có bản... bản lĩnh thì ngươi đừng có chết. Người chết đi, mà lại rơi vào tay bản vương thì... hừm hừm!”

2. Chương 1. Nhà Ta Có Trộm Mới Trưởng Thành

“Tiểu thư? Tiểu thư tỉnh lại rồi!”

Mùi gỗ đàn hương thoang thoảng bên cánh mũi, khói nhang nghi ngút đầy phòng, vừa tỉnh lại đập vào mắt ta là cảnh tượng mờ mờ ảo ảo, không chân thực chút nào.

Nhẹ lắc đầu, ta phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường làm bằng gỗ đàn hương được chạm trổ tinh tế. Thậm chí ngay cả chiếc móc rèm treo bên thành giường cũng lấp lánh, đắt tiền đến kinh người. Oa, chiếc giường này thực sự tốt hơn gấp ngàn vạn lần chiếc chiếu rách nát, hôi thối ta vẫn nằm hàng ngày trước kia! Một chiếc bàn gỗ được chạm khắc sang trọng đặt ở góc phòng, bên cạnh là một chiếc đôn quý giá, trên đôn đặt một bình trắng men cao sang, vừa nhìn qua đã biết giá trị liên thành. Chính giữa căn phòng lại đặt một đôi tranh gỗ khắc hình bát tiên quá hải. Dựa vào kinh nghiệm trộm cắp nhiều năm, ta đoán đôi tranh gỗ này nhất định là tác phẩm của một sư phụ nổi tiếng nhất nhì thành Trường An. Còn về giá tiền của nó... thứ đồ này quá lớn, ta chưa ăn trộm bao giờ, cho nên cũng không biết nói thế nào cho phải.

Ta chớp chớp mắt, hít một hơi thật sâu, từ từ nhớ lại một lượt những chuyện xảy ra ở địa phủ trước đó, trong lòng không khỏi bật cười hả hê. Xem ra, đây chính là khuê phòng của thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng rồi, còn ta từ giờ về sau chính là Ngọc Phiến Nhi. Ha ha, sau này ta sẽ không còn là tên trộm bị người ta căm ghét, không phải ở nơi đầy chuột bọ và gián nhấm, càng không phải chịu đựng cuộc sống đối

khát, rét mướt, ngay đến sống cũng phải nhìn sắc mặt người khác nữa. Ta, một tên trộm cuối cùng đã có thể tu thành chính quả, sẽ được sống với thân phận đại tiểu thư chẳng khác nào thần tiên trên trời.

“Tiểu thư, tiểu thư, người hãy uống bát thuốc này đi, nô tì phải đi bẩm báo lão gia!”

“Ấy da, mấy ngày nay, lão gia và phu nhân lo lắng vô cùng...” Một tiểu nha đầu mặc y phục thêu hoa đứng bên cạnh giường vui vẻ đến độ tay chân khua khoắng, rồi nhanh nhẹn bê bát thuốc đến cho ta. Ta nhất thời chưa kịp thích ứng sợ nói nhiều bị lộ, vội nhận lấy bát thuốc rồi đưa lên miệng. Trời đất, cái này dành cho con người uống sao? Ta vừa uống một ngụm, đã nôn vội ra ngoài, bát thuốc cầm trên tay rơi xuống mặt đất, vỡ tan. Không biết ta đã để lãng phí biết bao nhiêu vị thuốc quý hiếm, đắt tiền.

“Ấy da, Tiểu Thụ đáng chết, xin tiểu thư tha mạng! Xin tiểu thư tha mạng!” Nha đầu đỏ mặt mày trắng nhợt, quỳ sụp xuống, dập đầu kêu van.

“...”

Không cần làm quá như vậy chứ? Chỉ là đánh vỡ một chiếc bát thôi mà sao phải dập đầu đến mức sứt trán trầy da như vậy? Tiểu Thụ, xem ra là nha đầu vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Ngọc Phiến Nhi. Hẳn là hàng ngày, cô bé rất hay bị Ngọc Phiến Nhi hành hạ khổ sở, nhưng giờ gặp ta, coi như cô bé có phúc. Nghĩ vậy, ta liền ngăn Tiểu Thụ lại, rồi hỏi: “Này, có đồ ăn gì không?”

“Dạ?” Tiểu Thụ ngây lạng người nhìn ta bằng đôi mắt long lanh đầy nước.

Mười lăm năm rồi, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là có cơ hội được thỏa sức ăn bữa cơm của một gia đình có tiền! Ăn những miếng thịt kho tàu béo ngậy, uống canh tiết lợn, gặm những chiếc mìn trắng tinh, nhai những miếng thịt thơm lừng! Ha ha... ha ha! Như vậy mới thực sự là một cuộc sống hạnh phúc chứ!

Tiểu Thụ lặng người một lúc, cuối cùng cũng tin rằng ta đã không còn muốn trách tội, vội vã bỏ chạy, chạy đi dặn người dưới chuẩn bị đồ ăn cho ta.

Nhìn bát cháo trắng vô vị, li trà cùng bát canh thanh đạm trước mặt, trán ta bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Có phải ta đã đầu thai nhầm rồi không? Đây thực sự không phải là phủ nhà họ Ngọc? Tại sao đồ ăn thậm chí còn chẳng sánh được với đồ ăn của nhà bà Vương ở thôn Tây chứ? Tốt xấu gì thì lúc còn làm ăn mày, ta vẫn có thể ăn được chút thịt thừa của người ta. Bây giờ không ngờ đồ ăn thậm chí chẳng dính một chút mỡ nào cả.

Được thôi, ta đã hiểu rồi, đám người này nhất định thấy ta vừa mới tỉnh dậy sau cơn bệnh nặng, nên mới không cho ta ăn thịt, cá. Điều này thì ta hiểu. Hầy, nói như vậy, khoảng thời gian tới ta đành phải nhẫn nhịn... nhẫn nhịn thôi.

Ta cố gắng đè nén sự thất vọng, nâng cao hi vọng, quyết định húp cháo nhạt canh bèo dầm bữa nửa tháng.

Nửa tháng sau ...

“Xin người đấy, ta đã khỏe lại nhiều rồi, không cần phải ăn uống thanh đạm thế này mãi đâu! Ta muốn ăn thịt kho tàu, thịt vịt quay, gà nướng, cá hấp...” Ta nằm rạp xuống mặt bàn, chán nản cùng thất vọng đưa lời phản đối.

“Tiểu thư, người đừng làm khó chúng nô tì mà! Lão gia đã dặn sau này người sẽ được gả vào cung, cho dù không làm Hoàng hậu thì cũng sẽ làm Hoàng phi, thế nên phải giữ thân hình cân đối, một ngày ba bữa đều không được ăn những thức ăn có nhiều dầu mỡ.” Tiểu Thụ căng thẳng đáp.

Mẹ kiếp! Hoàng hậu cái chết tiệt! Bản tiểu thư đầu thai tới đây là để hưởng phúc, tại sao giờ lại biến thành ăn chay thế này? Ta đường đường là một ăn mày thần trộm đáng yêu, hoạt bát, không ngờ rốt cuộc lại bị dồn đến bước đường này sao? Hàng ngày ngoại trừ hoa viên, ta còn chẳng được bước chân ra ngoài nửa bước. Thật đúng là vô vị chết đi được!

Trong lòng oán than nhưng chẳng còn cách nào khác, ta đành ngậm ngùi, nhẩn nhục nuốt hận tiếp tục sống qua ngày.

“Thời buổi này, trộm cướp cũng thật quá ngông cuồng, không ngờ lại dám lên cả vào phủ Tướng gia! Lần trước, lúc dọn đồ ăn để lão gia dùng bữa, người có biết đã xảy ra chuyện gì không? Khi mở nắp khay lên, ta phát hiện cả đĩa cá đã biến mất. Thậm chí đến xương cũng chẳng còn.” Đại nương phụ trách bếp núc thét lên bằng chất giọng eo éo, to đến mức khiến cả căn nhà lay động. Thực ra không phải đại nương này biết công phu sư tử Hà Đông gầm mà vì ta cứ nghe thấy tiếng của bà ta là run rẩy cả người.

Ta lúc này đang ngồi xổm trên mái nhà, thưởng thức nốt nửa con cá còn lại và nhổ xương cá lung tung đầy mái ngói. Dáng vẻ đó thực chẳng đẹp dẽ chút nào! Thật là đáng thương, ta đường đường là một thiên kim đại tiểu thư, vậy mà cứ phải tiếp tục làm kẻ trộm. Đại nương phụ trách bếp núc tức giận đến mức mắng nhiếc hết phụ mẫu cùng mười tám đời tổ tiên tên trộm, ta vừa ăn vừa nghe, càng ăn lại càng cảm thấy bản thân thực sự quá đối đáng thương!

“Đừng có mắng nữa, trên thế gian này chuyện gì cũng có hết, chỉ ăn trộm chút thức ăn thì có gì to tát chứ? Ta nghe nói ở một lò lợn trong kinh thành, vào tháng trước có một con lợn quái thai được sinh ra. Nghe đồn con quái vật đó mình heo, mũi trâu, tai thỏ, râu chuột, mọi người đều bảo đó là Thiên Bồng nguyên soái hạ phàm. Hoàng thượng nghe tin còn đích thân hạ lệnh phải nuôi dưỡng nó cho thật cẩn thận. Bà nói xem, đó chẳng phải chỉ là một con heo hay sao? Thế mà ngày nào nó cũng được ăn yến sào, uống rượu Nữ Nhi Hồng, lại còn có người hát kịch và đâm lừng cho nữa. Cho nên, những chuyện mà bà nói chẳng có gì là hiếm cả...”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Ta đang ngồi ăn vụng trên mái nhà lúc này mặt mũi đầm đìa nước mắt. Đúng là chẳng còn công bằng gì nữa! Sớm biết như vậy ta đã chẳng đối lệnh bài. Bây giờ người ta được ăn ngon, sung sướng, có kẻ hầu người hạ, còn ta lại phải ở đây chịu đói, thậm chí còn phải đi ăn trộm! Thất sách, đúng là thất sách mà!

3. Chương 2. Đấu Trí Đấu Dũng Tại Phòng Bếp

Kể từ khi đại nương phụ trách bếp núc trình bày sự việc kì lạ xảy ra cho chủ nhân là mẫu thân của ta, tức Tam phu nhân họ Ngọc nghe, nhà bếp càng lúc càng được canh phòng cẩn mật. Đứa con trai vừa tròn tám tuổi của đại nương phụ trách bếp núc cũng tham gia vào nhiệm vụ canh giữ, hàng ngày đều ôm một chiếc gậy gỗ nhỏ đi tới đi lui trước cửa vào. Tình thế lúc này đúng là vô cùng nguy ngập, dễ thủ khó công!

Để dễ dàng ăn trộm thức ăn hơn, ta cũng bắt đầu nghĩ thêm nhiều cách khác. Nhà bếp bận rộn nhất chính là vào hai canh giờ trước khi dùng bữa. Lúc đại nương phụ trách bếp đi vo gạo, thường, bà sẽ sai con trai của mình là Tiểu Hổ ngồi lên chiếc ghế băng đặt ngang cửa bếp. Còn ta nhất định phải lên vào ăn trộm thức ăn đúng lúc canh phòng lỏng lẻo này.

Trắng sáng, gió lạnh Tiểu Hổ đang ngồi oai phong trên chiếc ghế băng mút ngón tay. Ta đã chuẩn bị đầu vào đây. Công cụ gây án: một cây gậy gỗ, hai chiếc chuông nhỏ, ba cây kẹo đường.

Ngày đầu tiên, Tiểu Hổ bị dụ dỗ bởi đồ chơi và kẹo đường, tự ý bỏ nhiệm vụ, ta gây án thành công. Sau đó, đại nương phụ trách bếp núc phát hiện mất một con gà nướng cùng nửa đĩa tôm, Tiểu Hổ vì thế bị đánh một trận, khóc mãi không thôi. Đợi đến lúc ta chuẩn bị công cụ đi gây án tiếp, trên chiếc ghế băng của Tiểu Hổ đã sắp đầy búp bê, chuông cùng lạc lựu. Nhìn tình hình, đại nương phụ trách bếp núc đã phòng bị kĩ càng đầu vào đây cả rồi, xem ra ta sẽ khó gây án hơn.

“Tiểu Hổ... tỷ tỷ lại chơi cùng, đệ có thích không?” Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con, ta quyết định mạo hiểm tiếp cận mục tiêu.

Tiểu Hổ ngáp ngáp dài, phớt lờ lời dụ dỗ của ta, lại tiếp tục chơi đồ chơi một mình.

“Cho tỷ tỷ chơi cùng có được không?”

“Tỷ là ai chứ?” Tiểu Hồ tỏ ra không thân thiện.

“Ta... ta chính là... tại sao ta phải nói cho đệ biết chứ?” Đồ con nít, muốn dụ tỷ tỷ này nói tên ra sao, còn lâu ta mới mắc lừa nhé.

“Cái tên của tỷ thật là kì lạ... “Tại sao ta phải nói cho đệ biết chứ”...” Tiểu Hồ nghiêm túc nhắc lại lần nữa, trí nhớ của tên nhóc này đúng là không tồi chút nào.

“Tỷ tỷ vào trong tìm chút thức ăn, đệ đừng có hét lên nhé!” Ta cố gắng làm bộ mặt thân thiện nhất, lén la lén lút chui vào trong bếp, rồi bê một đĩa thức ăn ra ngoài.

“Mẫu thân, có người bê đồ ăn đi này.” Vào lúc ta định bước ra khỏi cửa, Tiểu Hồ liền hét lớn mách mẩu thân. Tay ta run rẩy, suýt chút nữa là đánh đổ cả đĩa thức ăn.

“Ai?” Từ xa vọng đến tiếng hét lớn.

“Tại sao ta phải nói cho đệ biết chứ.” Tiểu Hồ lớn tiếng đáp lại, rồi đưa mắt nhìn chằm chằm về phía ta.

“Cái tên tiểu tử chết tiệt này, dám đùa lão nương hả? Đợi lát nữa, lão nương ra sẽ xử lí.” Đại nương phụ trách bếp núc quả là quá hung dữ!

Thấy bà ta không hề có ý kiểm tra nhà bếp, ta sung sướng vô cùng, lại quay vào trong tiếp tục gây án, trộm thêm một đĩa bào ngư.

“Mẫu thân, người đó lại bê thêm một đĩa thức ăn nữa đi rồi.”

“Ai hả?”

“Tại sao ta phải nói cho đệ biết chứ.”

Đoạn hội thoại của hai mẹ con lặp đi lặp lại mấy lần. Rốt cuộc ta lại thành công. Tính cách của đại nương phụ trách bếp núc càng lúc càng thô lỗ, không biết đợi lát nữa, quay vào, thấy những món ăn vừa mới làm xong biến mất, liệu có đánh Tiểu Hồ thêm trận đòn nào nữa không. Ta thực thấy thương Tiểu Hồ. Cứ nhìn mắt cậu bé đỏ rực, nhìn về phía ta đầy oán thán thì biết.

“Mẫu thân, người ta sắp bê hết cả thức ăn đi rồi đó.” Đứa trẻ nhỏ dường như đang cố gắng lần cuối. Nhìn gương mặt đỏ phừng phừng của đứa bé, ta thè lưỡi trêu ngươi thêm.

“Ai hả? Con còn không nói, lát nữa, mẫu thân đánh ột trận nên thân đấy!” Đại nương phụ trách bếp núc hét lớn như thể muốn dỡ luôn cả căn bếp xuống, trong khi mùi thức ăn thì cứ bốc lên nghi ngút, thơm đến nức mũi.

“Tại sao ta phải nói cho đệ biết chứ... hu hu...” Đứa trẻ khóc thét lên đầy uất ức, ta lại làm mặt xấu nhìn về phía cậu bé, sau đó lẩn đi mất.

Suốt một tháng ở phủ họ Ngọc, để có được thức ăn, tài nghệ trộm cắp của ta tăng lên đột biến. Và không còn nghi ngờ gì nữa, nhà bếp đã trở thành nơi rèn luyện các kĩ năng trộm cắp. Nào là thuật trâm cài mở khóa, nhảy tường vượt rào, bay lên mái nhà, rồi kế điệu hổ ly sơn... tất cả đều đã được ta sử dụng thành thục. Cho nên người đời thường nói, không trộm trong nhà, sao hành tẩu giang hồ được. Thế gian này, không có việc gì khó, chỉ sợ không dám trộm mà thôi. Ta đã trộm từ những thứ nhỏ nhặt nhất, sau này mới có thể đánh cắp toàn thiên hạ. Trong khi đó, hàng ngày, ta lại phải tiếp tục giả bộ đại tiểu thư cao cao tại thượng, ngấm hoa, thưởng nguyệt.

Nghe nói biểu ca họ xa đến chơi, ta làm bộ e thẹn trốn trong phòng không ra gặp mặt. Thi thoảng còn học đòi vẻ thanh cao, nhã nhặn, nhìn đám hoa lá cổ cây trước mặt làm vài bài thơ, bài từ. Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là việc ta luôn phải đầu trí đầu dũng cùng với vị đại nương phụ trách bếp núc. Cuộc sống như thế này hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng ban đầu của ta, thế nhưng tạm thời cũng coi như mới mẻ, thú vị. Mãi cho đến khi... vị phụ thân Thừa tướng nhận ra ta đã khỏe hoàn toàn, thế là một đám người tự xưng là “phu tử” bắt đầu bước vào cuộc sống thanh bình của ta.

4. Chương 3. Sen Non Đã Nhú Mầm Xanh Thắm

“Quan quan... thả điếu, tại hà chi châu. Ấu đào... thực nữ, quân tử hảo cầu.”

“Sai rồi, phải là quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điếu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Một lão phu tử râu tóc bạc phơ mặc y phục màu trắng tức giận đập thước lên bàn liên hồi khiến Tiểu Thúy đứng bên cũng phải cuống quýt, sợ hãi.

“Nô tì thấy cũng thật là, tại sao tiểu thư đọc chữ, không thể đọc đủ hết các bộ phận của nó chứ? “Cưu” và “cửu” không phải là gần giống nhau sao, vì lí gì mà lại đọc thành “điếu” hử?” Tiểu Thúy thì thầm. Ta liền chu miệng, làm sao ta biết được phải đọc bộ bên trái hay bên phải chứ, người một chữ bẻ đôi không biết, mới đi học được một tháng như ta, có thể nhận biết được từng đó chữ đã là kì tích rồi, không phải sao?

“Phu tử, ngài đừng tức giận. Tiểu thư nhà con sau khi bị kinh hãi, đừng nói là sổ sách vở này, mà ngay cả những người trong phủ cũng chẳng nhận ra hết. Đợi sau khi tiểu thư hồi phục trí nhớ, lúc đó ngài hãy kiểm tra được không?” Tiểu Thúy nhìn ta đầy thông cảm, lại đưa lời giải thích.

“Ngọc tiểu thư, chỉ còn vài ngày nữa là người phải nhập cung rồi. Bây giờ, ngay đến “Thi Kinh” mà người còn không thuộc, người...”

“Nghe nói Hoàng thượng còn già hơn cả phụ thân ta. Ta đoán dù ta có đọc thuộc toàn bộ, ngài cũng chẳng nghe rõ được đâu.” Ta lẩm bẩm trong miệng, còn lâu ta mới chịu làm thê tử của lão già đó. Bản cô nương mới mười lăm tuổi? Đừng nói là làm Hoàng hậu, làm Thái hậu ta cũng chẳng thềm.

“Đúng là gỗ mục chẳng thể đóng thuyền. Hừm!” Lão phu tử vò đầu tức giận. Lúc này, ta đang cầm tập “Thi Kinh” yêu quý của ngài xếp thành một bảo tháp, đã xếp được đến tầng thứ tám rồi. Không ngờ bản cô nương cũng thật là khéo tay, tài giỏi!

“Dừng, dừng, dừng! Tiểu thư đang gầy tì bà hay đang đập bông gòn vậy?” Người phụ nữ trước mặt ta ăn mặc phong tình, gợi cảm, cứ nói một câu là lớp phấn dày trên mặt lại không ngừng rụng xuống lả tả, toàn thân tỏa mùi thơm nồng nặc, nhìn ta đầy phần nộ. Nghe nói lúc còn trẻ, bà chính là cô nương đầu bảng tại Lệ Xuân Viện, giỏi nhất đánh đàn, biệt hiệu là “tay ngọc khê gảy, vui cả Dương Châu.” Hầy, chọn một người như vậy đến dạy ta, xem ra Ngọc lão gia quyết tâm bồi dưỡng đứa con gái rượu của mình thành phi tần đầu bảng trong hoàng cung rồi.

Trong đầu ta liền hiện lên cảnh tượng sinh động thế này: Đám công công điệu đà, eo ợt cầm chiếc khăn tay lớn: “Xin mời đại gia vào bên trong, cô nương ở nơi này đều là thứ hàng hạng nhất, có Quý phi giỏi đánh đàn tranh, Tài nhân giỏi múa điệu múa Tây Vực, lại có vị Tiệp dư biết vẽ mẫu đơn, rồi còn cả Hoàng hậu Ngọc Phiến Nhi biết gảy đàn tì bà...”

“Quả nhiên là mỹ nhân, người đâu, mau trọng thưởng!” Vị Hoàng đế đầu tóc bạc phơ tay trái ôm một người, tay phải ấp một người nói.

“Đa tạ Hoàng thượng đại gia ban thưởng! Đại gia à, nếp nhăn của ngài đã kẹp chết một con ruồi rất to, để thần thiếp lấy ra giúp ngài nhé.”

“Đúng là cô nương đầu bảng! Hoàng hậu Ngọc Phiến Nhi thực đúng là đáng yêu hơn người, Trẫm ban cho nàng được làm Hoàng Thái hậu, tiện đây cũng cho phụ thân nàng thăng quan tiến chức...” Trời đất ơi, lẽ nào, đó chính là cuộc sống sau này của ta sao?

“Này này này, phải đánh mạnh hơn chút nữa! Khúc nhạc tiểu thư đang đánh có tên là “Thập diện mai phục”, thế nên phải đánh cho thật hào hùng, khí thế sánh ngang sơn hà vào. Nhìn tiểu thư đánh bi đát, yếu đuối như vậy, sắp biến thành khúc “Tứ diện Sở ca” rồi.” Thôi thôi, sự phụ lại sắp nổi giận, thế nhưng ta lúc này thực sự cảm thấy bản thân vô cùng thê thảm.

“Dù gì cũng đều nói về Hạng Vũ[1] “Thập diện mai phục” hay là “Tứ diện Sở ca” thì cũng như nhau thôi...” Ta nhăn nhó mặt mày đưa lời phản bác, người phụ nữ già này liền đập mạnh thước lên bàn, trợn đôi mắt đã đầy nếp nhăn xung quanh, nhìn ta không chút thiện ý. Ta sợ đến mức không dám nói thêm câu nào. Diêm Vương à, cầu xin ngài, hãy mau thu hồn phách ta lại, cho ta đầu thai thành quái vật kia đi!

[1] Tên thật là Hạng Tịch (232 TCN – 202 TCN), tên tự là Vũ/Võ, còn gọi là Tây Sở Bá Vương. Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.

“Mỗi khi vẽ tranh, chúng ta phải biết khâu tóm nét đẹp trước, sau đó mới để tâm điều chỉnh điểm xấu. Tiểu thư phải ghi nhớ thật kĩ... Này này này, nước dãi chảy hết cả vào giấy vẽ của ta rồi. Mau tỉnh dậy đi!”

Vị phu tử dạy ta vẽ tranh chính là một trong những người trẻ tuổi nhất, mới khoảng chừng ba mươi, chưa vợ, còn vẻ dung mạo... Nói một cách chuẩn xác, trông ngài rất giống một người thích vẽ tranh: bộ râu chữ bát, đôi lông mày chữ nhất, đôi mắt đỏ ngầu, chiếc mũi Chư Bát Giới hướng thiên, cộng thêm bộ tai xòe như tai chuột. Ngài đứng ở chỗ nào chỗ đó sẽ trở thành một bức tranh đáng nhìn. Vị sư phụ này tính tình rất cổ quái, chẳng phải là bảo dạy vẽ thôi sao, không ngờ còn bắt ta tắm rửa sạch sẽ mới cho động vào giấy bút.

“Tan học rồi sao?” Ta nheo mắt nhìn về phía sư phụ. Thật sự là quá mức buồn ngủ! Bình thường ta chỉ biết gấp vệt giấy thôi, có bao giờ vẽ tranh cơ chứ.

“Tan học? Không ngờ tiểu thư dám để nước dãi chảy cả lên bảo mực của ta. Ta nói cho tiểu thư biết, ngày hôm nay tiểu thư nhất định phải vẽ được một bức tranh, nếu vẽ không giống thì đừng mong tan học.” Nghe vị phu tử nói thế, ta liền vớ lấy bút vẽ.

Không phải là vẽ tranh sao, chẳng có gì đáng sợ cả!

Khoảng nửa canh giờ sau, ta đặc ý thổi khô mực trên giấy vẽ, rồi giao bài, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

“Một đám mực đen ở đây là thứ gì hả?”

“Đúng thế, bức tranh này tên là “Mò mẫm trong đêm”. Bức tranh vẽ một thần trộm toàn thân bận y phục tối màu, đi ăn trộm trong một đêm đen như mực. Phu tử, ngài phải có trí tưởng tượng đôi chút chứ.”

“Tiểu thư...” Người đứng trước mặt ta bắt ngờ ngắt lịm

“Luận ngữ dạy rằng: “Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân.” Ý của câu nói này nghĩa là... Ngọc Phiến Nhi cô nương, Ngọc Phiến Nhi cô nương! Xin mời tiểu thư trả lời, câu tiếp theo câu nói này là gì?” Lão phu tử râu tóc bạc phơ ngồi trước mặt ta chính là sư phụ dạy môn đạo đức. Hàng ngày, phu tử đều ép ta phải đọc mấy thứ sách như “Nữ tặc”. Điểm nổi bật nhất ở vị sư phụ này là thích đưa ra câu hỏi, nếu không trả lời được sẽ bị đánh vào lòng bàn tay. Sư phụ đương nhiên không dám đánh thiên kim tiểu thư của Thừa tướng đương triều, cho nên mỗi lần ta trả lời sai, Tiểu Thúy sẽ bị đánh. Thật sự là rất đáng thương.

“Câu này là... “Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân. Tại bang vô oán, tại gia vô oán[2]” Trong lòng ta thầm vui sướng, sư phụ nhất định sẽ không phát hiện được cuốn sách của ngài đã bị ta trộm. Hiện giờ cuốn “Luận ngữ nhân duyên” đang nằm ngay ngắn trên đùi ta, còn ta đang liếc nhìn rồi đồng dặc đọc to.

[2] “Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân. Tại bang vô oán, tại gia vô oán.” Vật mà mình không thích, thì đừng đẩy cho người khác. Thân tại nơi đất khách quê người, thì đừng gây thù chuốc oán.

Bộp! Cuốn sách của ta bị giật mất. Thôi chết... ta đã đánh giá vị sư phụ này quá thấp. Ta buồn bã cúi rạp đầu xuống bàn.

“Vốn là người tốt, tại sao làm trộm?” Sư phụ vô cùng tức giận, mặt mày bi phẫn. Ta nhìn ngài đầy kính hãi, lẽ nào đây là người đầu tiên trong phủ tể tướng nhìn thấy được con người thật của ta?

“Mau đưa tay ra!” Sư phụ gằn giọng. Tiểu Thúy run rẩy đưa tay ra, trên đó đã lần mấy vết roi cũ. Sư phụ tức thì vung thước gỗ, Tiểu Thúy quay mặt, nhìn ta bằng ánh mắt xót xa, thảm thiết.

“Đội đũa!” Ta nhanh chóng nắm chặt lấy chiếc thước đang đà lao xuống.

“Chuyện gì?”

“Phu tử, “Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân”... hô hô.”

“Tiểu... tiểu thư lúc này cũng học nhanh đấy chứ!”

“Xin hỏi chữ tiểu thư vừa viết là chữ gì?”

“Ngọc Phiến Nhi, tên của ta.”

“Chữ Ngọc này ở đâu, còn chữ Phiến Nhi lại ở đâu?”

“Đây được gọi là chữ “thảo.” Chữ “thảo” đó, ngài có hiểu không? Bất cứ loại thư pháp nào mà đọc kiểu gì cũng không luận ra được thì đều được gọi là chữ “thảo.”

“Tiểu thư, chữ “thảo” không thể hiểu theo cách đó đâu, cổ ngữ hữu vân[3]...”

“Vân? Nếu ngài thích ta sẽ vẽ tặng ngài một đám mây. Ngài xem đây chẳng phải có mây rồi sao?” Ta vừa nói vừa đặt bút xuống. Lúc này trên mặt vị sư phụ dạy thư pháp đầm đìa mồ hôi. Không biết tình cảnh hiện giờ ta có nên diễn tả bằng câu: “Đạo không hợp, nửa câu cũng nhiều?”

[3] Cổ ngữ hữu vân: Người xưa có câu.

Tiểu thư Ngọc Phiến Nhi, tư chất hơn người, lão phu... năng lực của lão phu có hạn, hổ thẹn vô cùng, vì vậy, lão phu... lão phu sẽ xin với Ngọc Thừa tướng thôi làm sư phụ cho người... hầy... hầy...”

“Lão phu tử, ngài đi từ từ, khi nào ta luyện thành công chữ “thảo” theo phong cách nhà họ Ngọc, nhất định sẽ tặng ngài một tấm bia “Đào lí mãn thiên hạ.”” Tiền sư phụ thư pháp đi rồi, ta ngồi xuống ghế không ngừng suy tính, “bình tới chặn bình, nước tới đắp đất”. Ta đành phải tùy cơ ứng biến thôi. Cuối cùng ta đã chọc tức khiến một sư phụ phải bỏ đi rồi.

“Tiểu thư, người đừng ngồi nữa, ngồi nhiều hông sẽ to lắm. Ta nói rồi, lúc đi, người nhất định phải ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng. Cũng đừng nhìn ta như vậy, đặc biệt người không bao giờ được trợn mắt, miệng cũng không được há to thế. Hãy cười theo kiểu của ta này, mím môi lại, khuê nữ nhà quan thì phải tri thư đạt lễ[4]. Nói về lễ thì...” Không biết xuất hiện từ lúc nào, bên ngoài, một vị đại thẩm béo ục ịch bắt đầu lên tiếng đưa lời dạy dỗ ta.

[4] Tri thư đạt lễ: Học rộng, cư xử đúng lễ nghi.

“Này, bà là ai thế hả?” Giọng nói của vị đại thẩm này quả thật chua đến mức khiến người khác ghê răng.

“Tiểu thư, người tuyệt đối không được gọi ta là “bà”, còn nữa, lúc nói chuyện, đừng có nói lớn tiếng như vậy. Ta chính là sư phụ mà Thừa tướng đại nhân mới mời về. Sau này, ta sẽ dạy tất cả mọi lễ nghi cho người...” Ta thực sự chẳng thể nào nghe rõ những lời nói sau đó của bà ấy nữa, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, hai chân run lẩy bẩy, và toàn thân ướt mồ hôi. Ông trời ơi, xin ngài hãy khai ân, ta không muốn làm đại tiểu thư nữa, hãy cho ta quay về kiếp ăn xin đi!

5. Chương 4. Trường An, Tương Phùng Với Cổ Nhân

Thêm một tháng trôi qua, không biết có phải vì các sư phụ được mời đến phủ nhà họ Ngọc quá đổi lợi hại hay do ta tư chất thông minh mà mới có hai tháng, ta đã bắt đầu thông hiểu đôi chút về cầm kì thi họa. Mấy thứ như “Tứ thư ngũ kinh”, ta cũng đã học thuộc kha khá. Nói tóm lại, hiện giờ dưới ánh mắt của người ngoài, ta đích thực đã trở thành một thiên kim tiểu thư đúng mực. Bởi vậy những ngày tiếp theo, cuộc sống của ta cũng trở nên dễ chịu và thoải mái hơn. Bây giờ, ta thậm chí còn có thể ra khỏi phủ.

“Tiểu thư, người thực sự càng lúc càng xinh đẹp! Người có nhận thấy tất cả mọi người trên con đường này đều đang nhìn người không?” Tiểu Thúy lắc nhẹ tay ta rồi lên tiếng thì thầm.

“Em có chắc rằng họ không nhìn vào bông hoa mẫu đơn trên đầu ta đấy chứ?” Lúc này, trên đầu ta đang cài một bông hoa mẫu đơn. Đám ruồi, muỗi rồi ong đều đang tụ tập trên đó. Tiểu Thúy nói đây là kiểu trang điểm trước kia ta đặc biệt yêu thích, lại còn nói chỉ có hoa tươi mới xứng với làn da trắng muốt của ta... Nghe Tiểu Thúy nói, ta không khỏi rùng mình, toàn thân nổi đầy da gà.

Món hời lớn nhất khi làm thiên kim tiểu thư chính là được đi dạo phố, mệt rồi thì ngồi kiệu, thích thứ gì đều có thể mua, hay lấy kẹo hồ lô của người ta mà không còn bị đuổi theo khắp phố, bởi vì nha đầu thân thiết Tiểu Thúy sẽ trả tiền thay cho. Ngắc đầu đi về chỗ mình ăn xin trước kia, ta đột nhiên nhận ra thân phận của bản thân đã cao quý hơn nhiều.

“Tiểu thư, xin hãy thương xót cho tiểu nhân, tiểu nhân ba tuổi phụ thân chết, bốn tuổi mẫu thân qua đời, năm tuổi ca ca ra đi, sáu tuổi lại mất tỷ tỷ, bảy tuổi bị bán tới Trường An, lên tám tuổi người chủ cũng chết, vậy nên giờ phải lưu lạc đầu đường xó chợ, ba bữa không no...” Vừa mới đi sang con đường phía Tây, bất ngờ có mấy đứa trẻ xông ra ôm chặt lấy chân ta, chúng khóc lóc kêu than, rồi còn lau hết nước mắt, nước mũi vào váy của ta.

Ta nhìn chằm chằm vào mấy đứa nhóc dưới chân mình, nhất thời không nói được lời nào.

“Ấy da, đừng có ôm lấy tiểu thư nhà ta, số bạc vụn này cho các người đi mua đồ ăn đấy.” Tiểu Thúy dường như sợ ta tức giận, nhanh chóng lấy chút bạc trong người ra. Bọn trẻ vừa nhìn thấy bạc vụn, vội vàng chộp lấy rồi chạy biến đi ngay.

“Tiểu thư, bọn chúng đáng thương quá! Đại Kỳ chúng ta xưa nay quốc thái dân an, làm sao có chuyện dưới chân thiên tử, ngay tại kinh thành Trường An lại có nhiều đứa trẻ đói cơm đi xin ăn thế này?” Tiểu Thúy chu miệng, nước mắt long lanh. Ta im lặng, trong lòng thầm nghĩ, một người từ nhỏ lớn lên trong một gia đình phú quý, cho dù là nha hoàn, cũng không thể hiểu được những chuyện mà ta đã trải qua, càng không thể nhận ra đám nhóc con vừa rồi đã lừa mình. Ta vỗ nhẹ lên phần váy bị đám nhóc con làm bẩn khi này, nghĩ thầm, kiểu gì cũng phải tính sổ với bọn nhóc tinh ranh này mới được.

“Tiểu thư, không xong rồi! Ngân lượng của chúng ta mất hết rồi.” Chưa đi được vài bước, Tiểu Thúy liền hét lên hoảng hốt. Hầy, lúc này chúng ta bị đám nhóc con ăn mày đó vây quanh, ôm chặt lấy chân, có muốn giữ lại ngân lượng cũng khó!

“Tiểu thư, phải làm thế nào đây, chúng ta có nên báo quan không?”

“Báo quan? Không cần, không cần đâu. Em cứ quay về trước đi, ta tự sẽ có cách.” Ta vỗ ngực đầy tự tin. Ít nhiều gì thì đám nhóc con tinh ranh đó cũng do ta một tay đào tạo. Nếu ngay đến bọn chúng mà ta cũng không xử lý được, thì ta sẽ cảm thấy rất xấu hổ với hai chữ “thần trộm.”

“Thế nhưng, tiểu thư... việc này...”

“Việc này cái gì? Em muốn để phu nhân biết mình đã làm mất tiền sao? Mau quay về đi, nếu có người đến tìm, thì cứ nói ta đang ngủ trưa. Ta sẽ về sớm thôi.” Ta giục Tiểu Thúy, sau đó, nhanh chóng trốn vào một góc khuất trong ngõ.

“Đã nói rằng mỗi người một nửa, mau đưa ra đây.”

“Túi tiền này rõ ràng là do ta trộm được, bảo người trộm của “hoa mẫu đơn”, kết quả người chẳng lấy được một xu nào hết.”

“Ta rút kiểu gì cũng không được vì “hoa mẫu đơn” đó nắm túi tiền rất chặt. Người đừng tưởng người đó trông giống cô ngốc, thực ra người đó tinh nhanh mà cổ quái lắm! Có bản lĩnh, lần sau người hãy ăn trộm của cô ta đi!”

Cái gì? Dám nói ta là cô ngốc, có phải bà cô ta lâu ngày chưa ấy đứa một trận không? Ta đứng bên ngoài, nghe vậy tức giận vô cùng, liền vén tay áo định xông vào bên trong.

Bỗng một tiếng rên khê vang lên, sắc mặt mấy đứa tức thì trắng nhợt, tất cả đồng loạt xông vào góc sâu của ngôi miếu đồ nát. Bên trong miếu có người? Mấy tên nhóc này nhân lúc ta không có ở đây, dám làm bừa làm bậy, chúng phải biết đó là góc phòng quý tộc trong ngôi miếu hoang này và nó chỉ thuộc về ta.

Phải chăng, bọn chúng đã cho tên ăn mày khác thuê lại? Mới nghĩ tới đây, ta tức thì bốc hỏa, xông thẳng vào trong ngôi miếu. Nếu biết tên khốn kiếp nào ngủ ở chỗ mình, ta nhất định sẽ xé hắn thành tám mảnh rồi đem cho dã thú ăn!

“Ai thế? Á! “hoa mẫu đơn”, toi rồi, chạy mau!” Vừa đẩy cửa ra, một đứa nhìn thấy ta, vô cùng kinh ngạc, hét toáng lên. Sau đó nó tóm lấy túi tiền định chạy, trong khi những đứa còn lại, hốt hoảng chạy tới chạy lui tìm chỗ trốn như một lũ chuột nhắt. Ngay lúc đó, ta tay trái chặn một đứa, tay phải xách một đứa, chân trái trói một đứa, còn chân phải đá một đứa... không lâu sau, bốn đứa nhóc con đã nằm xếp hàng gọn ghẽ trước mặt.

“Người... người... người làm sao mà biết được chúng ta sẽ trốn đi đâu?”

“Qua Qua, Quả Quả, Hoa Hoa, Thảo Thảo. Bốn tên nhóc các ngươi định làm gì, ta đây lại còn không biết sao? Nếu không phải ta cố ý để các ngươi trộm đồ, dựa vào kỹ thuật mèo hen gà xù của mấy đứa mà cũng đòi trộm được tiền sao? Đã thế khóc lóc gì mà chẳng giống chút nào. Ai dạy các ngươi ăn trộm không được thì liền ăn cướp? Ta đã không ra tay thì thôi, lại còn dám hỗn láo. Có tin ta bắt mấy đứa đi báo quan không? Đại tỷ đây vốn là thần trộm lợi hại, không ngờ các ngươi chẳng học được chút bản lĩnh nào từ ta hết.” Ta ngồi bệt xuống chiếu chiếu, mở miệng phê bình từng đứa một.

Bọn chúng nhìn ta, miệng từ tròn đến há hốc, to đến mức nhét vừa cả quả trứng gà. Sau cùng, tất cả đều nhìn chăm chăm về phía ta, đồng thanh lên tiếng hỏi: “Người là ai?”

“Ta là ai? Ta đánh hết một lượt mấy đứa rồi mà vẫn chưa nhận ra hay sao?” Ta tiện tay lấy chiếc chổi đặt đằng sau tượng Phật, tẩn cho bọn chúng một trận nữa.

“Hung dữ!” Qua Qua khóc lóc gào thét.

“Đanh đá!” Quả Quả hãi hùng kết luận.

“Mẫu dạ xoa!” Hoa Hoa tiếp tục bổ sung.

“Tất cả những tính cách này đều là đặc điểm của tỷ ấy... vậy đây là...” Thảo Thảo nhìn ta đầy kinh hãi.

“Lão đại!” Cả bốn đứa thét lên đầy thâm thiết, khiến căn miếu hoang như gặp phải một cơn địa chấn. Cuối cùng chúng uất ức đứng chụm lại với nhau, trông chẳng khác nào bốn con chó con bị bỏ rơi, nhìn ta đầy thương cảm.

“Lão... lão... lão đại, chúng đệ đã định bán thân để chôn người... thế nhưng Ngọc Thừa tướng đã đem thi thể của người cho chó ăn...” Qua Qua đưa lời giải thích.

“Lão... lão... lão đại... chúng đệ còn định đốt ít tiền vàng xuống cho người dùng, nhưng lại nghĩ khả năng thần trộm của người lợi hại, đốt tiền xuống cho người dùng chẳng phải là sỉ nhục bản lĩnh của người sao? Vì thế, bọn đệ cho rằng người sống dưới địa phủ rất tốt, cho nên đã từ bỏ ý định.” Quả Quả lanh lợi giải thích hết mọi chuyện, đám còn lại gật đầu lia lịa tỏ ý đồng tình. Nhìn dáng vẻ tinh ranh của đám tiểu quỷ, thực có nét khá giống với tác phong của ta, có điều, diễn xuất của chúng vẫn còn rất non kém.

“Lão đại, chúng đệ vì muốn phát huy truyền thống tốt đẹp của người, dũng cảm trước khó khăn, cho nên mới không làm bậy trên đầu thái tử, không ngờ lại thành ra trộm đồ của người.”

Lúc này ta đang ngồi trên chiếu cần hạt dưa, nghe Thảo Thảo tổng kết mọi chuyện. Tóm lại đám trẻ chỉ muốn bào chữa cho bản thân ý là bọn chúng không hề làm sai, vì vậy không đáng bị phạt. Khi ta cần đến hạt dưa cuối cùng, bốn đứa Qua Qua, Quả Quả, Hoa Hoa, Thảo Thảo đều sấn đến trước mặt, đợi chờ phán xét. Ta đưa tay cốc lần lượt lên đầu bọn chúng khiến đám nhóc nhăn mặt, đưa tay xoa đầu, rứt cổ.

“Ta tạm thời không chấp nhận việc các ngươi trộm túi tiền của ta, nhưng là đứa nào to gan lớn mật, để người khác ngủ trên chiếu chiếu của ta vậy?” Ta chỉ về phía chiếc chiếu cũ nát trong góc căn miếu hoang.

“Lão đại, giúp người vốn là chuyện đáng làm, đáng vui mà.”

“Lão đại, cứu một mạng người hơn xây nhiều ngọn tháp.”

“Mau đứng gọn sang một bên cho ta!” Rốt cuộc là người nào mà bọn chúng lại bảo vệ đến vậy, ta “chết” chưa được bao lâu, vậy mà đã có người còn quan trọng hơn cả lão đại của bọn chúng à! Ta tức giận dùng

đùng xông vào phía đó. Trước mặt ta là một người đang nằm co ro, toàn thân được che bằng bộ y phục rách rưới, hình như bị thương rất nặng, vết máu thâm đen, tóc tai rối tung, rồi bù đến mức không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Nhìn lồng ngực đang thở phập phồng của người đó, ta liền nhận ra đây là một cô nương. Ta cúi người, khẽ vén đám tóc cô ta sang một bên. Vào lúc nhìn rõ khuôn mặt của nàng, tức thì ta thở hắt ra. Nếu Ngọc Phiến Nhi là một tuyệt đại giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, thì người con gái này chẳng khác nào tiên nữ giáng trần.

Nàng nhắm nghiền mắt, đôi môi mím chặt trông cực kỳ đau đớn. Hai tay nàng nắm chặt, trắng bệch không còn chút sắc máu. Đôi lông mi khẽ rung, như hai cánh bướm bị thương. Khuôn mặt trắng như ngọc tạc, không còn chút sức. Cho dù tình cảnh lúc này thê thảm, lại đang nằm trong đồng rơm rạ xấu xí, nhưng khí chất cao quý hơn người, cùng nét đẹp toát lên từ cơ thể nàng khiến người đối diện là ta cũng phải nín thở.

“Lúc Cầm ca ca đưa tỷ ấy về đây, tỷ ấy gần như đã tắt thở. Chúng đệ từ trước đến nay chưa từng thấy Cầm ca ca giúp người như vậy bao giờ.” Quả Quả nhìn về phía ta, thận trọng lên tiếng.

“Đệ nói gì, Cầm... huynh ấy đã đưa nàng ta về đây?” Vừa nghe đến cái tên này, lòng ta đột nhiên mềm lại, hai đầu mày bất giác nhíu chặt.

Cầm, đó là chàng trai mà một năm trước được ta “nhặt” về. Ta còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã có cảm giác kinh ngạc như khi nhìn thấy người con gái này hôm nay vậy. Khi ta gặp chàng, chàng đang nằm ngất giữa đồng tuyết trắng mênh mông. Lúc đó ta đã quyết định kéo chàng về căn miếu hoang, sau đó thì tìm thấy một tấm ngọc bội trên người chàng. Trên tấm ngọc bội có khắc hai chữ: “Thức Cầm.” Ta liền nghĩ đó chính là tên chàng. Từ đó, mọi người cũng quen dần mà gọi chàng bằng cái tên đó. Sau khi tỉnh dậy, chàng bị mất trí nhớ, thậm chí còn chẳng biết bản thân mình là ai, cũng không biết tại sao lại bị thương nặng đến vậy. Khi ấy, đôi mắt chàng mơ màng, thế nhưng lại đặc biệt tĩnh lặng. Đôi mắt đó khiến trái tim ta đột nhiên rung động lạ thường.

“Vậy huynh ấy đâu?” Nhìn người con gái đang ngủ thiếp đi, ta bỗng thấy vô cùng khó chịu.

“Ca ca đi mua thuốc cho vị tỷ tỷ này rồi.”

“Mua thuốc? Tên tiểu tử này lấy tiền đâu ra chứ? Mẹ kiếp, chẳng lẽ chàng dám dùng số bạc trước kia ta ăn trộm để mua thuốc cho người con gái này?”

“Cầm ca ca không phải còn có một miếng ngọc bội sao? Huynh ấy đã đem cầm nó rồi.”

“Cái gì?” Ta cực kỳ kinh ngạc, rồi đột nhiên cảm thấy đặc biệt tức giận. Đó vốn là vật lưu giữ ký ức duy nhất của chàng. Cái tên này, không ngờ chỉ vì một người con gái không quen mà đem cầm cả bảo bối.

Thời gian vừa rồi vì đã quen với cuộc sống sung sướng, nên giờ ta có chút không quen với không khí lạnh giá, ẩm mốc trong căn miếu hoang lúc này. Màn đêm vừa buông từng đợt gió lạnh thổi tới khiến ngọn lửa không ngừng nhảy múa, hình thù như những chú kiến nghịch ngợm chạy loạn không ngừng.

Ta vẫn nhớ những đường vân rõ nét trong lòng bàn tay của Cầm, kiên định mà mạnh mẽ. Đó chính là bàn tay cầm kiếm, nhưng lại chưa từng trải qua cuộc sống lao động vất vả. Đâu như bàn tay của ta, chai sạn gồ ghề.

Lúc đó, chàng bị thương rất nặng, ta thậm chí đã nhường y phục của mình để chàng mặc phòng lạnh. Đôi môi chàng tuyệt đẹp nhất là những lúc cổ gồng nhin đau. Đôi môi ấy mím chặt không hề bật lên tiếng tiếng kêu nào. Chỉ nhìn chàng thế thôi cũng đủ khiến ta lòng đau vô hạn. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta biết chàng không phải người thường. Chàng có khí chất cao quý toát ra từ cốt tủy, là thứ khí chất mà không phải ai cũng dễ dàng có được. Khi chàng tỉnh dậy, ta hỏi chuyện trước đây nhưng chàng nói không biết. Ta tức giận cầm miếng ngọc bội khắc chữ “Thức Cầm” của chàng đi nhờ người ta dạy cho cách đọc. Cũng vì để hiểu được hai chữ này, ta thậm chí còn bị con chó của nhà họ đuổi theo suốt ba con đường lớn.

Một thời gian sau, vết thương dần bình phục, chàng quyết định ở lại đây luôn. Từ đó chúng ta cùng nhau đi xin ăn, cùng nhau ăn trộm, cùng nhau chạy trốn. Tuy rằng tính cách chàng rất trầm, không thích nói

hiều, thế nhưng ta thực sự thích cảm giác được ở bên chàng. Ta không biết thứ cảm giác này được gọi là gì, chỉ cảm thấy khi ở cùng người có khí chất cao quý như chàng, bản thân ta cũng không còn là người thấp hèn bị người khác coi thường nữa. Trước kia ta đã từng nuôi chút hy vọng, nếu như chàng vĩnh viễn không phục hồi trí nhớ, thì chúng ta có thể sống như vậy đến hết cuộc đời.

Thế nhưng... bây giờ...

“Lão đại, bây giờ đệ mới hiểu được thế nào được gọi là “Tái ông thất mã, chim yến được phúc” rồi. Tỷ nhìn xem, chẳng phải chúng ta đang cùng nhau hưởng phúc sao?” Tiếng gọi “lão đại” khiến ta tức thì sực tỉnh. Hoa Hoa nheo đôi mắt lại, cái miệng chum chím, tán dương ta bằng ánh mắt hân hoan. Sau đó, nó lại ngồi xuống, ăn bánh nướng cùng mấy đĩa kia. Hóa ra ta đã ở lại nơi này cùng đám nhóc từ sáng đến tối khuya lúc nào không biết. Sau đó ta liền đưa cho bốn đứa trẻ chút bạc vụn, để chúng đi mua ít y phục dày dặn, tiện đó mua chút đồ ăn.

“Nếu không biết thì đừng nói, câu đó phải là “Tái ông thất mã, yên tri phi phúc[1]” mới đúng.” Ta liền cắt lời mắng mỏ.

[1] “Tái ông thất mã, yên tri phu thúc”: Ông già ở biên ải mất ngựa, há chẳng phải là điều may.

“Lão đại, đây chẳng phải là câu mà tỷ vẫn dạy hay sao?”

“Ăn nói linh tinh gì thế, ta mà là loại người thiếu hiểu biết vậy sao?” Ta hoang mang, cầm chổi lên định đánh chúng, nhưng nghĩ một hồi lại hạ xuống. Xem ra, cuộc huấn luyện ma quỷ tại phủ nhà họ Ngọc thực sự có tác dụng, bởi nó đã khiến một người nửa chữ không biết như ta thành một thiên kim tiểu thư tri thư đạt lễ.

“Lão đại, sau khi tỷ chết, không ngờ lại trở nên xinh đẹp hơn, tỷ bây giờ thực sự giống như một quả trứng đã bóc vỏ.” Quả Quả đưa lời khen.

“Vậy còn trước kia thì sao?” Ta cho rằng khuôn mặt của mình lúc trước cũng không đến nỗi quá tệ.

“Thì giống như là gà mái đã đẻ trứng... ày da, lão đại, tại sao tỷ lại đánh đệ hả?”

Quá đáng! Thật không ngờ bọn chúng nói Ngọc Phiến Nhi là quả trứng, trong khi ta chỉ là gà mái đẻ trứng thôi. Ta không đánh mấy đứa nhóc con này mới là lạ.

Sau một canh giờ thẩm vấn lũ nhóc, ta đại khái cũng đã hiểu được cuộc sống của chúng trong những ngày thiếu vắng mình như thế nào. Tóm lại, sau khi biết ta bị thiên kim tiểu thư nhà Thừa tướng bóp cổ chết, Hoa Hoa và Quả Quả đã định bán thân chôn ta, có điều vì không tìm được thi thể, nên chúng đành phải từ bỏ ý định. Thay vào đó, bọn chúng tưởng nhớ ta bằng cách phát huy tinh thần, tiếp tục đi trộm tiền của kẻ giàu. Vào tháng mà ta xảy ra chuyện, Thúc Cẩm vừa hay rời khỏi thành Trường An, nên chàng hoàn toàn không hề biết ta đã chết. Sau khi quay về, chàng đem theo người con gái xinh đẹp này, một lòng một dạ chăm sóc nàng ta, thậm chí, quên luôn cả việc hỏi đến chuyện của ta.

Ta bắt giác cảm thấy trái tim mình đau nhói, nhưng lại chẳng thể nói rõ được cảm giác đau đớn đó bắt nguồn từ đâu. Không cam tâm ta liền dùng chiếc gậy chọc vào một tổ kiến vừa mới phát hiện. Lúc này, bốn đứa nhóc vừa ăn xong bánh nướng đang liếm láp mấy ngón tay của mình. Bọn chúng trông đen đúa, bẩn thỉu như vừa mới chui ra từ mỏ than vậy. Ta nghĩ lại, mấy tháng trước, bản thân chắc cũng chẳng khác gì bọn chúng. Móng tay vừa dài vừa bẩn, đầu bù tóc rối, lại còn thường xuyên ăn phần cơm thừa mà người ta vứt đi. Mỗi ngày chúng ta đều ngồi bên nhau bốc phét tán gẫu. Nghĩ tới đó ta lại đưa mắt nhìn về chỗ nằm quen thuộc của mình. Cho dù hiện tại người đó thê thảm đến độ nào, nhưng chẳng hề mất đi vẻ thiên hương quốc sắc.

Nếu ta mà là đàn ông, nhất định không bao giờ thích một người con gái ăn mày bẩn thỉu, đen đui. Nghĩ đến đây trong ta ngập tràn cảm giác bí bách, khó chịu. Chiếc gậy trong tay càng ngoáy mạnh hơn, khiến đám kiến dưới chân hoảng hốt chạy loạn.

“Lão đại một khi không vui là lại trút giận lên đám động vật bé nhỏ, yếu đuối.” Qua Qua khề khàng lên tiếng.

“Đám kiến thật đáng thương, làm láng giềng của lão đại thực sự là đen đủi!” Quả Quả ngồi bên đưa lời than thở.

“Á...” Tiếng rên khê phát ra từ phía trong, nàng ta... nàng ta đã tỉnh lại? Ta vớt chiếc gậy sang một bên, vỗ tay phủ bụi, rồi lau vào gấu váy. Sau khi nhận thấy bản thân đã sạch sẽ, đầu tóc gọn gàng, ta mới bước lại gần.

Người con gái đó quả nhiên đã tỉnh. Sắc mặt nàng ta trắng bệch. Cố gắng lắm nàng ta mới có thể chống người ngồi dậy. Cất giọng khàn khàn, nàng ta lên tiếng hỏi: “Là... các người đã cứu ta sao?”

“Là Cầm ca ca của chúng ta... Ấy da, lão đại, tại sao tỷ lại đánh đệ?” Hoa Hoa còn chưa nói hết câu, ta liền đưa tay ra sau, đâm cho thẳng bé một quyền để nó ngậm miệng.

“Là chúng ta đã cứu mạng nàng. Cô nương, xin hỏi tên họ là gì?” Ta cất lời hỏi với vẻ mặt đầy quan tâm.

“Các người cứ gọi ta là Thức Cầm.”

“Thức... Á! Lão đại, tại sao lần nào tỷ cũng đánh đệ đúng vào một chỗ vậy?” Hoa Hoa tay xoa bên mặt bị đánh sưng lên, đau khổ kêu than.

“Hi hi, Thức Cầm cô nương, biết phải kể từ đâu đây. Cô nương biết không, lúc chúng ta phát hiện ra, cô đang nằm trong vũng máu. Dù không biết thân phận thực sự của cô là gì, nhưng chúng ta vẫn hết lòng cứu sống cô nương. Thế nhưng, kể từ khi cứu cô đến nay, thường xuyên có những người lai lịch bất minh xông vào căn miếu hoang của chúng ta... vì thế chúng ta đã phải chuyển từ căn miếu hoang này sang căn miếu khác, sau cùng đành ở lại chốn này. Hầy... cô nương thấy đó, bây giờ bốn đệ đệ của ta, đứa lớn mới được mười một, đứa nhỏ thì vừa lên sáu... Có điều, cô nương xin cứ an tâm, cùng lắm là cả năm người chúng ta bị giết, chứ nhất định không thể không thu nhận cô nương, bảo vệ cô nương.” Ta cứ nói mãi, sau cùng giọng cao vút cả lên, tiện thể quay đầu nhìn bốn đứa nhóc kia hết sức tình cảm. Lúc này lũ nhóc đang nhìn màn biểu diễn cảm động của ta bằng ánh mắt ngập tràn sự thần phục.

“Ân cứu mạng khó cất thành lời, các vị an tâm, ta quyết sẽ không ở lại đây để liên lụy đến mọi người đâu.” Vị cô nương này hiểu chuyện rất nhanh, ta nói đến mức độ này rồi, nàng ta chắc không dám ở lại thêm nữa. Có điều, nàng nói mình tên Thức Cầm, lẽ nào miếng ngọc bội mà ta tìm thấy trên người Cầm năm đó chính là của nàng ấy sao? Hừm, nhất định họ là một đôi trời sinh, nhưng ta quyết phá đôi duyên ương này bằng được.

“Tỷ tỷ, vết thương của tỷ nặng như vậy, hay là cứ ở lại đây... Á! Lão đại, khi đánh đệ, tỷ có thể nhẹ tay một chút không?” Hoa Hoa lại kêu lên đầy thảm thiết.

“Cô nương, trời không còn sớm nữa, nhân lúc trời chưa tối hẳn, cô hãy mau lên đường nếu không một khi bị kẻ thù phát hiện thì chết đấy. Chúng ta ở lại đây sẽ tận lực che giấu tung tích cho cô, cho dù bọn họ có giết, ta cũng quyết không nói cho chúng biết cô nương chạy về hướng nào.” Ta lại đồng thanh lên tiếng khuyên nhủ nàng ta. “Mau đi đi, đừng có quay lại đây nữa, nhân lúc còn sớm hãy đi đi! Đi càng xa càng tốt!”

“Muội muội hiệp nghĩa như vậy, Thức Cầm xin cảm tạ, ân cứu mạng sau này chắc chắn sẽ báo đáp. Nếu lần này may mắn thoát chết, ta sẽ quay về Vọng Nguyệt Lâu, sau này có việc gì cần, muội muội cứ đến đó tìm ta nhé!” Nói rồi nàng ta khó nhọc chống người dậy, loạng choạng men theo bờ tường, bước ra ngoài cửa miếu. Nhìn dáng vẻ tiêu tụy, thê thảm của nàng ấy, ta cảm thấy có chút không nhẫn tâm, thế nhưng cứ nghĩ đến việc nàng có mối quan hệ lỏng lẻo cùng tên đàn ông khốn kia, ta lại dần lòng. Mãi cho tới khi bóng của nàng dần biến mất trong ánh trăng, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng ta đã giải quyết xong mọi chuyện. Vọng Nguyệt Lâu? Đó là đâu chứ, sao ta chưa bao giờ nghe nói đến. Ngọc Phiến Nhi ta cần đến sự giúp đỡ của nàng ta sao? Nực cười!

Sau khi đuổi được người con gái tuyệt sắc, kì bí kia đi, ta mới thấy an lòng. Hóa ra, Cầm không phải tên Thức Cầm. Thức Cầm là tên của người con gái đó. Còn chàng chỉ là mang theo miếng ngọc bội có khắc tên nàng ta trên người mà thôi.

“Chưa chắc đã là do nàng ta tặng, nói không chừng là huynh ấy đã ăn cắp miếng ngọc bội của nàng ta thì sao? Có lẽ hai người họ thực sự chẳng có quan hệ gì.” Ta nhủ thầm để an ủi bản thân.

“Lão đại, tỷ cho rằng ai cũng giống mình cả ngày chỉ biết ăn cắp, ăn trộm hay sao?” Hoa Hoa này bị ta đánh đến mức bực bội, giờ hờn hờ cái lại một câu. Lần đầu tiên, ta thấy đám nhóc con bọc lộ vẻ chán nản, mất hết cả tinh thần, cứ như thể không nỡ để mỹ nhân kia rời đi vậy.

“Ăn cắp ăn trộm thì đã sao, đệ có biết đó là nghề đòi hỏi phải có rất nhiều kĩ thuật kết hợp cùng sự khéo léo không? Có nghề nào vừa có tính thách thức lại vừa có tiền đồ như ăn trộm nào? Cổ Thượng Tảo Thời Thiên[2] các đệ có biết không? Đó chính là vị tiền bối nổi tiếng của chúng ta đó. Đã đọc qua “Sử kí” chưa hả? Những câu chuyện trộm gà trộm chó sở dĩ có thể nổi tiếng toàn thiên hạ chính là nhờ trong đó có viết về ăn trộm! Mấy đứa các đệ hãy nghe cho rõ đây, tất cả mọi kẻ trộm có lí tưởng, có hoài bão, luôn luôn đặt sự nghiệp của bản thân lên vị trí hàng đầu, đều đáng để mọi người tôn trọng và kính nể.”

[2] Cổ Thượng Tảo Thời Thiên: Thời Thiên là vị thủ lĩnh thứ 107 trong số 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc. Thời còn trẻ là một thần trộm, nên có biệt hiệu là Cổ Thượng Tảo, nghĩa là nhanh thoăn thoắt như con sâu băt trên mặt trống.

“Lão đại, một kẻ trộm thì có lí tưởng và hoài bão gì chứ?”

“Cướp đồ thì tù, cướp quyền, cướp nước lại thành chư hầu, vương tử. Từ cướp đồ trở thành cướp nước, đây chính là hoài bão lớn nhất của chúng ta. Người ta thường nói, không trộm nhỏ sao trộm nổi thiên hạ, cho nên ta vẫn phải tiếp tục sự nghiệp trộm cắp. Các đệ nên cảm thấy tự hào bởi mình là một kẻ trộm. Hiện nay chúng ta mới là ăn cắp vặt, sau này nhất định sẽ có thể cướp nước.” Đúng lúc ta vừa dứt lời, trên trời bỗng vang lên một tiếng sấm dữ dội, khiến ta sợ phát khiếp. Ông trời, ta chỉ ăn nói tùy tiện thôi mà, thực ra thì ta nói cướp nước chỉ là nói cướp cái móc câu của quốc gia thôi, xin ngài đừng trừng phạt ta!

“Bây giờ ta phải quay về phủ rồi, ngày mai các đệ phải tập trung tại đây, ta nhất định sẽ nghiêm túc dạy dỗ cho các đệ.” Ta nhìn thời tiết đang thay đổi chóng mặt bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, đừng có mưa chứ!”

“Hình như gần đây, tỷ ấy đã hiểu biết thêm rất nhiều điều, tất cả những lời tỷ ấy nói ta đều không hiểu.” Mấy đứa Hoa Hoa, Quả Quả bắt đầu bàn luận xôn xao, còn ta thì đắc ý bước ra khỏi căn miếu hoang. Ngày mai chắc chắn ta sẽ cho chúng một bài học nên thân mới được.

6. Chương 5. Giai Nhân Tuyệt Sắc Lại Làm Trộm

Làm kẻ trộm chuyên nghiệp thực ra có rất nhiều cái lợi, cho dù tối muộn quay về, cửa phủ đã đóng, ta vẫn có thể tìm được lối khác để vào.

Đứng dưới bờ tường, ta vén gọn váy, buộc chặt bên eo, sau đó bắt đầu công phu trèo tường. Còn nhớ trước kia mỗi lần đi ăn trộm cùng Cẩm, chàng luôn ôm lấy ta bay vèo một cái là lên trên tường, rồi vèo một cái nữa lại nhẹ nhàng hạ xuống đất. Thế nên lâu lắm rồi, ta hoàn toàn không cần phải leo trèo như thế này.

“Ây da!” Ai mà thất đức như vậy chứ, lại cầm đầy mảnh sành vỡ trên tường? Ta nhìn vết thương trong lòng bàn tay mình. Làm kẻ trộm lúc này đúng là quá tệ! Nghĩ rồi ta nhanh chóng thả người xuống đất.

Sau khi đi xuyên qua hoa viên, ta nhẹ nhàng lên vào phòng mình, định giả vờ trèo lên giường ngủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ai ngờ khi ta vừa bước chân vào phòng, liền bị một vật cứng đánh liên tục vào lưng. Cùng lúc ấy, bên tai ta vang lên tiếng thét đầy hoang mang và hoảng sợ của Tiểu Thúy: “Ta đánh chết người, ta đánh chết tên trộm này, ta đánh chết tên trộm này...”

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Đau chết đi được! Ây da! Cái lưng của ta...”

“Tiểu thư? Á! Tiểu thư, tại sao lại là người? Tiểu thư, cuối cùng người đã quay về, em còn tưởng là tiểu thư đã bị bọn ăn trộm đó ức hiếp rồi cơ. Em lại không dám bẩm báo với lão gia. Cả ngày người không quay về, nếu người có chuyện gì xảy ra... Tiểu Thúy không thiết sống nữa!” Tiểu Thúy vừa nhìn thấy ta, vội vã đặt chiếc gậy sang một bên, ôm lấy ta khóc lóc một hồi.

Ta đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cảm thấy xui tận mạng. Đúng là không còn công bằng gì nữa! Tại sao lần nào ta cũng bị thất thủ ngay tại khuê phòng của Ngọc đại tiểu thư thế chứ?

“Tiểu thư, hôm nay, lúc về phủ, lão gia đã dặn vào ngày tiểu thư tròn mười sáu tuổi, ngài sẽ thiết tiệc mời văn võ bá quan. Đến lúc đó, người nhất định phải tham gia yến tiệc. Vừa rồi lão gia vốn định tìm người bàn bạc về chuyện này, nhưng em phải nói dối là người đã đi nghỉ.” Tiểu Thúy vừa hầu hạ ta lên giường vừa lẩm bẩm kêu than.

“Ta đón sinh nhật mười sáu tuổi thì có liên quan gì tới văn võ bá quan?”

“Tiểu thư, người đâu phải không biết ý định của lão gia. Hoàng hậu qua đời sớm, đến giờ vị trí chủ nhân tam cung lục viện vẫn luôn để trống. Nếu trong buổi yến tiệc tới người có thể nổi bật hơn các vị tiểu thư khác và được Hoàng thượng thương yêu, thì với địa vị của lão gia nhà chúng ta, người rất có khả năng sẽ trở thành Hoàng hậu. Hơn nữa, nếu tiểu thư có thể sinh được một hoàng tử, vậy thì đó sẽ là Thái tử đương triều, người sau này...”

Không đâu, ta nhất định sẽ cố gắng tỏ ra kém cỏi nhất có thể. Để không bị thăm đến mức phải sinh con ột người đàn ông đã ngoài năm mươi tuổi. Ta nhất định phải gây ra chuyện càng mất mặt càng tốt. Nếu làm Hoàng hậu, đoán chắc ta sẽ trở thành người đáng thương, thê thảm nhất thế gian này. Nghe nói hoàng tử nhỏ tuổi nhất của lão Hoàng thượng còn lớn tuổi hơn cả ta. Bắt ta phải sinh con cho lão Hoàng thượng ấy, ta thà làm ni cô còn hơn.

“Có điều lão gia còn nói, hôm đó Tề Vương cũng có mặt.” Tiểu Thúy dường như đang lo lắng chuyện gì đó.

Tề Vương, cái tên này nghe có vẻ rất là lợi hại, quyền thế. Tại vương triều này, Vương gia được phân thành thân vương và quần vương. Những cái tên chỉ có một chữ vương, ý chỉ thân vương. Vậy xem ra, Tề Vương chính là họ hàng thân thích của Hoàng thượng rồi.

“Tề Vương Nam Cung Diệp chính là Tứ hoàng tử của đương kim thánh thượng. Tuy rằng tuổi còn trẻ, lại có mẫu phi thân phận thấp kém, nhưng ngài chính là người được Hoàng thượng yêu quý nhất. Ngài ấy vẫn luôn phản đối việc Hoàng thượng lập Hậu. Em e là ngài ấy sẽ mượn cơ hội này để làm khó tiểu thư trước văn võ bá quan.”

Hay quá! Vậy thì không còn gì tốt hơn! Xin Tề vương hãy gắng sức gây khó dễ cho ta. Sau này ta sẽ cảm tạ ngài cả cuộc đời.

“Tề Vương xưa nay hành sự tàn bạo, độc ác. Tất cả các văn võ bá quan trong triều không ai dám động đến ngài ấy. Tiểu thư, người nhất định phải cẩn thận! Em nghe nói những người đắc tội với ngài ấy đều không có kết cục tốt đẹp đâu. Mọi người đều nói con người Tề Vương cổ quái, lạnh lùng, tính tình nóng nảy, vô cùng khó chiều. Thế nhưng, ngài ấy lại tài trí hơn người, là một thiên tài vạn người mới có một, không hề bất tài vô dụng như là Tần Vương điện hạ... Tiểu thư, tại sao người lại ngủ mất chứ?” Tiểu Thúy than dài một tiếng.

Ta nhắm mắt giả vờ ngủ, ai là Hoàng đế, ai là Vương gia chẳng có bất cứ liên quan gì đến ta hết. Dù gì, ta trời không sợ, đất không sợ, nếu thực sự có chuyện không hay thì cùng lắm quay về cuộc sống của tiểu ăn mày vui vẻ trước kia là được.

Canh năm, ngoài sân im lặng đến lạ kì. Trong bóng đêm, ánh nến bỗng nhiên chập chờn, nhấp nháy. Không khí thoang thoảng mùi ẩm ướt. Trước lúc bình minh, sương mù khiến cho sắc đêm không còn được thuần khiết, mà càng thêm u ám, đáng sợ. Gió nhẹ thổi qua, những giọt sương đọng trĩu nặng trên cánh hoa, chiếc xích đu khẽ đong đưa trong gió càng khiến khoảng sân bên ngoài phòng lạnh giá, cô liêu.

Những khi cảnh đẹp trời trong chính là lúc kẻ trộm thường hoạt động mạnh nhất. Đại đa số mọi người đều cho rằng kẻ trộm thường chỉ hành nghề lúc đêm khuya. Nhưng đó chỉ là nhận định của những kẻ ngoại đạo, còn những người làm nghề này như chúng ta đều biết rằng giờ hoạt động tốt nhất chính là trước buổi bình minh. Đây là thời gian mọi người ngủ sâu và ngon nhất, rất dễ để chúng ta ra tay. Trên người ta hiện có mang theo một ít thịt vụn. Đây chính là công cụ ta cần để ứng phó với đám chó giữ nhà. Sau khi đã chuẩn

bị đầy đủ, ta liền trèo tường ra khỏi phủ nhà họ Ngọc. Lần này, ta rất thận trọng, tránh đám mảnh sành gắn trên tường.

Thành Trường An trước bình minh mang một vẻ an lành mà tĩnh lặng. Kể từ khi khai triều tới nay, nơi này vẫn luôn mang đậm bầu không khí như vậy. Ta tự nhận mình vốn là một cao thủ hành tẩu giang hồ nhiều năm, ăn cắp ăn trộm ở nhiều nơi, nhưng rốt cuộc dưới chân thiên tử chính là nơi hành nghề tốt nhất. Thành Dương Châu ca múa suốt ngày, đèn treo thông đêm suốt sáng. Bất cứ nơi nào, ta cũng có thể bắt gặp người thức thâu đêm, vì vậy muốn động thủ cũng khó. Yên Kinh là trọng địa quân sự, lại được giới bị nghiêm ngặt, binh sĩ canh phòng cẩn mật, cũng không phải là nơi để ta dễ dàng động thủ. Chỉ riêng mỗi đất Trường An, ban đêm, nhà nhà đóng cửa tắt đèn, mới chính là bảo địa hành nghề của ta.

Đây chính là vụ trộm tử tế đầu tiên kể từ khi ta được hoàn dương. Cảm giác sắp được quay lại nghề cũ khiến ta cực kỳ vui vẻ. Còn về mục tiêu... hi hi, nhân lúc đêm tối, ta nên đi thẳng tới cửa hiệu cầm đồ nằm ở phía Tây mới được.

Cửa hiệu cầm đồ này ta đã quan sát lâu lắm rồi. Đó là một trong những cửa hiệu thuộc hàng lâu đời, nổi tiếng nhất nhì thành Trường An. Nghe người trong nghề nói, những thứ kì trân dị bảo nơi đây nhiều vô số kể. Tất cả đều là những thứ mà ta chưa từng nhìn thấy. Vậy nên nhân lúc còn chưa “chết” ta thực sự muốn ghé thăm nơi này một lần. Cuối cùng, hôm nay cơ hội đã tới, hơn nữa lần này ta còn đến đây vì một lí do quan trọng khác.

Nơi này thật không hổ danh là cửa hiệu có tiếng tăm lâu năm. Ngay đến chiếc khóa cũng được làm rất phức tạp, cầu kì. Tuy nhiên nó vẫn chẳng thể làm khó nổi ta. Lấy chiếc trâm cài trên đầu xuống, chỉ vài động tác nhẹ nhàng, ta đã dễ dàng mở khóa. Lúc đẩy cửa bước vào, một mùi hương thoang thoảng tức thì bay tới, ta hít một hơi thật sâu cảm thấy có chút sảng khoái. Trước mắt hiện lên vô số những đồ vật giá trị. Thế nhưng, thứ ta muốn tìm đang nằm ở đâu chứ? “Thức Cầm” ta lẩm bẩm gọi hai tiếng, bắt đầu lục tìm miếng ngọc bội của người đó.

Được lắm! Cái cửa tiệm cầm đồ chết tiệt này không ngờ lại có đến mấy lần trúc chứa đầy ngọc thể này. Ta đã lục tìm mấy lần, thậm chí còn vứt loạn tất cả số ngọc đó la liệt trên mặt đất, sau cùng mới tìm được miếng ngọc bội có khắc hai chữ “Thức Cầm”. Ta đặc ý cầm miếng ngọc bội ngắm nghía một hồi, nắm chặt trong tay, rồi nhanh nhẹn bước ra phía ngoài. Nhưng đột nhiên ta cảm thấy, làm vậy thật quá ngốc nghếch và lãng phí! Nghĩ vậy ta liền bước lại đưa tay vợ lấy đám bảo bối giá trị trên mặt đất rồi nhét cả vào người. Khó khăn lắm mới tới được đây một chuyến, cứ như vậy bỏ đi, thực sự không xứng với hai chữ “thần trộm!”

Nhét tới nhét lui, ta chợt lặng người, có thứ gì đó ta vừa sờ phải có cảm giác lạ lẫm. Ta định thần nhìn kĩ. Oa! Trong tay ta lúc này là một viên dạ minh châu lấp lánh to bằng quả trứng gà. Vật này thật khác với những bảo bối còn lại, trông đặc biệt kì lạ. Hình như nó có thể phát sáng trong đêm, hơn nữa, càng lúc càng sáng. Bàn tay ta dường như chẳng tài nào che hết nổi ánh sáng rực rỡ ấy. Ta hoang mang nhét nó vào người, ai ngờ... “Bộp” một tiếng, tất cả những thứ khó khăn lắm mới nhét được vào người rơi cả xuống đất. Có nhầm không đấy, chất vải bộ y phục này đúng là quá tệ, vừa mới để có chút đồ mà đã rách rồi sao?

Vào lúc ta đang vội khua tay nhặt lại mớ đồ, đột nhiên sau gáy bỗng ập tới cảm giác bất an, một cơn gió lạnh thổi tới, tiếp đó là cảm giác đau đớn, rồi ta ngã sõng soài ra đất. Mẹ kiếp! Là ai? Tên khốn mặt chuột tai lợn nào dám đánh lên lão nương? Ta còn chưa kịp phản ứng, liền bị người đó nhắc bổng lên. Rồi ta thấy lồng ngực lạnh giá, y phục đã bị rách một miếng lớn, để lộ ra chiếc yếm thêu hình một chú thỏ đáng yêu màu tím. Trong lúc hoảng loạn, ta vội đưa tay lên che ngực giữ thân. Giờ thì ta đã nhìn rõ, kẻ đang đứng trước mặt mình là một người mặc y phục màu đen. Hắn bất ngờ đưa tay, định cướp viên dạ minh châu mà ta vừa cất trong người.

“Này người có hiểu đạo nghĩa giang hồ không hả? Thứ đồ ta đã trộm trước mà người còn mặt mũi lấy đi sao? Người làm ăn ở địa bàn nào, cẩn thận không ta gọi huynh đệ...” Ta cố gắng hạ giọng, trợn mắt nhìn hắn đây hắn học rồi lên tiếng mắng nhiếc.

Tên đạo tặc này thật chẳng có chút nguyên tắc hay hiểu biết gì về quy tắc trên giang hồ cả, tại sao lại có thể ăn cắp đồ từ tay một tên trộm khác chứ?

Người mặc y phục màu đen liếc ta một cái, sau đó ánh mắt di chuyển xuống phía dưới, ta thấy thế vội che kín ngực mình hơn. Hắn bịt mắt, nên ta hoàn toàn không thể nhìn ra dung mạo, chỉ có thể cảm nhận được

ánh mắt của hắn vô cùng lạnh giá mang theo sự khinh miệt, nhạo báng. Theo phản xạ, ta nắm chặt lấy miếng ngọc bội khắc hai chữ “Thức Cầm”. Tuyệt đối không thể để vật này rơi vào tay hắn được.

“Là phụ nữ?” Hắn lặng lẽ lẩm bẩm. Ta khẽ run rẩy chờ câu nói tiếp theo. Con người này, từ ánh mắt đến giọng nói đều lạnh như băng. Hơn nữa từ người hắn còn tỏa ra thứ cảm giác nặng nề, áp chế người đối diện, khiến họ không thể không run rẩy thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đột nhiên, hắn quát mắt, nhìn miếng ngọc bội trên tay ta. Hàn khí trong phút chốc ngập tràn ánh mắt. Đúng lúc này, không biết vì quá sợ hãi mà sinh ra ảo giác, hay là vì người trước mặt thực sự muốn giết mình, mà ta bỗng cảm thấy một luồng sát khí ập tới dữ dội.

“Ít nhiều gì... người cũng phải để lại một thứ gì đó cho ta chứ?” Ta lắp bắp lên tiếng. Bảo bối rơi cả rồi, dạ mình châu cũng bị cướp, lẽ nào hắn còn định lấy nốt miếng ngọc bội của ta? Vậy hôm nay chẳng phải ta đã tổn công vô ích?

“Thức Cầm, một trong tứ đại hộ pháp của Vọng Nguyệt Lô? Ta đã phái bao nhiêu người bao vây truy sát thế mà vẫn để người chạy thoát. Thật đáng tiếc!” Ánh mắt hắn đỏ ngầu đầy sát khí. Bầu không khí xung quanh càng lúc càng trở nên tĩnh lặng bức bối.

“Vọng Nguyệt Lô gì chứ? Ta thực sự không hiểu người đang nói gì...” ta chỉ cảm thấy cái tên Vọng Nguyệt Lô nghe hơi quen. Thế nhưng vào những lúc cấp bách thế này, ta làm sao mà nhớ được rốt cuộc ai đã nói đến cụm từ này kia chứ.

“Người chết đương nhiên là sẽ không thể nói bất cứ lời nào.” Hắn lạnh lùng thốt ra vài chữ. Ta nghe mà thấy chói tai vô cùng. Ta chẳng qua chỉ đến ăn trộm thôi. Thực đúng là đen tận mạng! Á! Đúng rồi, chết toi, nếu ta chết, không biết Diêm Vương sẽ báo thù ta thế nào? Cứ nghĩ tới đây là ta đã muốn bật khóc thành tiếng. Bàn tay ta theo bản năng lại càng nắm chặt miếng ngọc bội kia hơn. Hơn nữa nếu ngày mai người ta phát hiện thấy thiên kim tiểu thư nhà họ Ngọc mặc chiếc yếm thêu hình chú thỏ đáng yêu màu tím, chết lén lút tại cửa tiệm cầm đồ nổi tiếng vào bậc nhất kinh thành, không biết sẽ có bao nhiêu lời đồn thổi xung quanh chuyện này.

“Thật không ngờ đại hộ pháp của Vọng Nguyệt Lô mà cũng có lúc sợ chết đến mức toàn thân run rẩy.” Người mặc y phục màu đen bật cười lạnh lùng.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không biết Vọng Nguyệt Lô gì cả, người muốn giết thì giết, nói lảm thế làm gì, mười sáu năm sau bản cô nương lại là một trang hảo hán.” Ta hoàn toàn bị kích động trước thái độ của hắn, vậy nên cũng to gan hơn hắn, không thềm để tâm mặc sức mà mở miệng nhấc mồm.

Gã mặc y phục màu đen nhú mày, dường như có đôi chút do dự. Lúc này, không khí âm u, tối đen bên ngoài đã chuyển sang màu xám trắng, trời đã gần sáng. Cột kẹt... chốt cánh cửa khẽ kêu lên. Sau một giây kinh ngạc, hắn vội vã lại gần xác ta lên vai rồi lên vào một góc khuất.

Khóa cửa mở ra, người mặc y phục màu đen lúc này đã ghé sát vào người ta. Cả hai đang trốn ở góc sâu sau chiếc giá. Hơi thở của hắn có phần gấp gáp, phả lên cổ, khiến toàn thân ta không khỏi ngứa ngáy. Trên người hắn thoang thoảng mùi phấn son xen lẫn hương rượu Trạng Nguyên Hồng, ta ngửi mà ngây ngất cả người. Phải chăng tên khốn này trước khi đến đây ăn trộm vừa đi phong hoa tuyết nguyệt về?

“Tiểu Lý Tử, hôm nay mở tiệm sớm thế, ông chủ Uông nhà cậu không phải xưa nay thường nói sáng sớm ngày ra không có ai đi cầm đồ sao?” Bên ngoài vọng vào giọng nói của một người phụ nữ, chắc là người của cửa hàng kế bên. Tiếp đó là đoạn hàn huyên của những người láng giềng thân thiết. Xem ra, Tiểu Lý Tử là người làm của tiệm cầm đồ này. Người mặc y phục màu đen nghe vậy có vẻ thoải mái hơn, thế nhưng bàn tay hắn lại càng tóm chặt lấy ta. Lúc này, ta cũng đã tỉnh táo hơn. Nếu bị chủ tiệm cầm đồ tóm được, cùng lắm ta chỉ phải ngồi tù vài ngày, nhưng nếu bị kẻ bịt mặt này giết, vậy thì quá là oan uổng. Nghĩ vậy, ta liền ra sức vùng vẫy đồng thời hét lớn: “Có ăn trộm, cứu ta với! Cứu ta với!”

Người mặc y phục màu đen hiển nhiên không ngờ ta lại hành động như thế. Đợi đến khi hắn kịp thời phản ứng, định dùng tay bịt miệng ta lại thì đã quá muộn. Nhân lúc hắn còn đang hoang mang, ta liền giơ chân đá mạnh một cú vào hạ bộ hắn. Trong khi hắn gập người đau đớn ta nhân liên cơ hội cướp luôn viên dạ minh châu từ tay hắn lại. Tiếp đó, ta đẩy hắn thật mạnh, chạy thẳng ra ngoài.

Vừa chạy ra ngoài cửa tiệm, ta bỗng thấy một vị đại thẩm béo ị cùng một thiếu niên gầy còm ôm yếu, sắc mặt trắng bệch đang ngồi bệt xuống đất. Trong giây lát, hai người đó đều nhìn ta bằng ánh mắt kinh hoàng. Ta nhìn lại người mình. Toàn thân lúc này mặc một bộ y phục màu đen, còn bịt kín mặt, rõ ràng hình ảnh ta lúc này mới chính là ăn trộm.

“Không phải ta, bên trong vẫn còn một người nữa.” Ta vội đưa tay chỉ vào bên trong, sau đó chạy thoăn thoắt vào con ngõ nhỏ gần đó. Phố Tây đầu sao cũng là địa bàn của ta, nơi này có bao nhiêu con ngõ, bao nhiêu ngõ tắt, ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Vừa nghĩ, ta vừa chạy vội về phía miếu hoang.

“Đừng, đừng, đừng giết ta... đại gia, ta không nhìn thấy gì hết! Á!... Á!” Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, xé tan màn sương u ám buổi sáng. Ta bắt giác lạnh run cả người. Phải chăng... hắn... hắn đã giết chết vị đại thẩm cùng anh chàng ôm yếu kia? Trời đất may mà ta thông minh, nhanh trí, nếu không người lúc này đầu một nơi mình một nẻo chính là ta rồi.

“Ta xem người đuổi theo ta kiểu gì. Bởi dù nhắm mắt ta cũng có thể trốn thoát khỏi đây dễ dàng.” Ta nghiêng răng thâm nhủ, hết nhìn vào miếng ngọc bội trong tay trái, lại nhìn vào viên dạ minh châu bên tay phải. Quá đáng! Nếu không phải vì tên tiểu tử đó làm loạn, sao ta chỉ có thể trộm được chút đồ thế này? Lại còn khiến bản cô nương sợ đến mức toát hết cả mồ hôi, rồi thành ra bộ dạng thê thảm nữa. Ta chạy mãi tới khi về đến “sào huyệt” mới hỗn hển, đẩy cửa căn miếu hoang, bước vào rồi ngồi bệt xuống trước tượng Phật.

“Á... quý à?” Hoa Hoa là đứa đầu tiên phát hiện ra ta.

“Quý cái gì mà quý! Đệ đã nhìn thấy con quý nào xinh đẹp như ta chưa? Kẻ trộm thì không được sợ tội lại càng không được sợ quý.” Ta đưa tay cốc mạnh vào đầu nó, lúc này đứa nhỏ mới tỉnh táo lại.

“Đến quý cũng không dữ dằn như thế này...” Hoa Hoa nhẹ xoa đầu mình. Nhìn thấy ta trợn mắt lườm, nó đành nuốt hết những lời định nói tiếp theo vào bụng.

“Lão đại, có phải tỷ lại bị chó đuổi theo không? Phải chăng tỷ quên mang theo thịt vụn? Y phục của tỷ bị chó cắn rách rồi kìa.”

“Đúng thế, đó chính là một con chó điên.” Ta vừa lạnh vừa đói, tiện tay vơ lấy chiếc màn thầu không biết là ai ăn thừa nhét luôn vào miệng rồi nhìn viên dạ minh châu sáng rực, lấp lánh trong tay mình. Xem ra vật này rất đáng tiền, thảo nào tên khốn đó lại ra tay giết người.

“Lão đại, đây là bảo bối gì thế, nhìn là biết có thể đổi được rất nhiều bánh bao... Á! Lại đánh đệ rồi.” Hoa Hoa nước mắt long lanh, chu miệng lên đầy uất ức, cất tiếng kêu ca.

“Thật chẳng có mắt nhìn gì cả, lúc nào đầu óc đệ cũng chỉ nghĩ đến bánh bao, đệ có chí hướng gì cao hơn chút không? Để ta nói cho đệ biết, viên dạ minh châu này ít nhất cũng có thể đổi được rất nhiều... rất nhiều thịt kho tàu đó.” Ta vừa giáo huấn bọn chúng, vừa đặt viên dạ minh châu dưới ánh sáng mặt trời rồi ngắm nghía một lần thật cẩn thận. Dưới ánh nắng chói chang, viên dạ minh châu đẹp không chút tì vết, tròn xoe phát ra những tia sáng kì ảo, lung linh. Ha ha, thứ này càng nhìn càng thấy giá trị!

Xi! Sau lưng ta bỗng truyền lại tiếng cười khẩy. Ta cảnh giác nhét viên dạ minh châu vào trong bộ y phục rách nát. Quay đầu nhìn lại, đột nhiên lửa hận trong ta lại bùng lên ngàn ngút. Không ngờ cô nương đó vẫn còn ở trong căn miếu hoang của ta. Lần trước không phải ta đã lừa đuổi nàng ta đi được rồi sao.

“Muội muội tên là Ngọc Phiến Nhi sao? Cảm ơn mọi người đã giúp ta.” Sắc mặt cô nương có tên Thức Cẩm kia vẫn cứ trắng nhợt, có điều khí sắc đã đỡ hơn lần đầu tiên ta gặp rất nhiều. Nàng ấy mỉm cười nhìn ta gật đầu thay cho lời chào hỏi.

“Giúp đỡ cái...” Còn chưa kịp thốt từ “con khỉ” ra thì ta đã bị đám Qua Qua, Hoa Hoa, Quả Quả, Thảo Thảo kéo lại phía sau vài bước. Đứa nào đứa nấy không ngừng đánh mắt ra hiệu khiến ta tức đến độ muốn phát hỏa.

“Tại sao nàng ấy vẫn còn ở đây? Hôm qua không phải đã bị đuổi đi rồi à?” Ta nghiêm mặt khề gặng hỏi Quả Quả. Nhưng cậu bé nhất quyết không chịu nói. Tức chết đi được, cứ nhìn thấy người con gái này là ta lại có cảm giác không thoải mái.

“Thức Cầm, nàng tỉnh rồi sao? Hôm nay thấy thế nào rồi?” Một giọng nói nhẹ nhàng bỗng truyền tới từ phía sau lưng ta. Ta vội vã quay đầu nhìn lại. Trước cửa miếu là một người đàn ông mặc bộ y phục màu trắng, trong tay cầm mấy gói thuốc. Chàng đi thẳng về phía Thức Cầm, nét mặt cực kỳ quan tâm. Lúc đi ngang qua chỗ ta, chàng chẳng thèm nhìn ta lấy một lần.

“Tuyệt Thần, ta đang định ra ngoài tìm chàng đây.” Thức Cầm dịu dàng mỉm cười. Khuôn mặt nàng ta dưới ánh nắng mặt trời lại càng thêm trắng nhợt, thiếu sức sống, thực sự khiến người ta vô vàn thương xót.

Thì ra... chàng tên là Tuyệt Thần, đây mới chính là tên thực sự của chàng. Ta mím chặt môi, trong lòng đột nhiên như có vô vàn đợt sóng trào dâng. Chàng hoàn toàn không hề chú ý đến ta. Trước mặt chàng, ta thực sự chẳng khác nào không khí. Ta đứng ngẩn người, cảm giác đau đớn nhói lên từng hồi trong tim.

“Huynh ... nha đầu đã mất tích lâu như vậy, liệu huynh có nghĩ tới sự an nguy của muội ấy không?” Ta cảm thấy vô cùng khó chịu, liền lên tiếng vặn hỏi.

Nha đầu chính là ta. Trước kia vì ta không có tên, người khác lại thường gọi ta là ăn mày, tiểu tặc, bản thân ta cũng không mấy để tâm. Chỉ có chàng gọi ta là nha đầu, chàng vẫn luôn gọi ta như vậy. Chỉ là giờ đây không biết liệu chàng có còn nhớ tới cái tên đó nữa hay không?

“Nói cũng đúng, nha đầu đó hình như đã mất tích khá lâu rồi, không biết lại đi chơi ở chốn nào? Cô nương chính là bằng hữu của muội ấy sao?” Chàng nhìn ta, ánh mắt bình thản, xa cách, ngữ khí tĩnh lặng như nước hồ mùa thu, cứ như thể đang đứng trước một người xa lạ. Được thôi, ta biết hiện giờ mình đang mang một dung mạo khác. Thế nhưng chàng không hề nhận ra ta, dù chỉ chút ít cũng không, vậy nên trái tim ta mới nhói đau đến thế. Nếu đổi lại là chàng, bất luận chàng có biến thành bộ dạng thế nào, ta sẽ nhận ra... nhất định sẽ nhận ra chàng.

Ta và chàng quen biết đã được một năm. Khi chàng bị thương, ta từng công chàng đi khắp nửa thành Trường An để tìm đại phu chữa bệnh. Lúc đó, chàng bị trúng độc, các đại phu đều đã buông tay, còn ta chẳng tiếc sinh mệnh bản thân mà dùng miệng hút chất độc cho chàng. Đến khi tỉnh lại, chàng đã không còn nhớ mọi chuyện trước kia. Con người chàng ngây ngô, đau khổ, là ta đã tìm đủ mọi cách để khiến chàng vui vẻ trở lại. Thế rồi suốt cả một năm trời, chúng ta cùng nhau đi ăn xin, cùng nhau trộm cắp, cùng nhau bị chó đuổi người đánh, cùng nhau nói nói cười cười... Khoảng thời gian ấy, nói dài không dài, nhưng cũng chẳng hề ngắn ngủi. Vậy mà lúc này, chàng không hề nhận ra ta. Sự dịu dàng và nụ cười của chàng giờ đang dành tặng ột người con gái khác. Ta mím chặt môi, miếng ngọc bội khắc chữ “Thức Cầm” trong tay bỗng chốc nóng như hòn lửa. Trái tim ta trào dâng cảm giác khó chịu, đau đớn vô cùng!

Chàng không hề nhận ra điểm khác thường ở ta, lại quay đầu nhìn về phía bốn tên nhóc con kia nói: “Ta... đã biết bản thân là ai rồi. Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả tạ các đệ, nếu không có sự chăm sóc của các đệ, hôm nay Thức Cầm không thể nào tìm nổi ta. Ta phải đưa Thức Cầm quay về, nếu nha đầu quay lại... hãy chuyển giúp ta lời cảm ơn tới muội ấy.”

Ta nghe vậy liền chết lặng tại chỗ. Quay về? Có phải chàng đã nhớ lại những chuyện trước kia, thế nên sẽ ra đi? Ta lại nghiêng rằng, đáng ra ngay từ đầu ta phải biết rõ điều này chứ. Vị thiếu niên ngất đi trong tuyết trắng lúc đó mãi mãi là người có khí chất thanh tao, cao quý mà không phải ai cũng có được. Vốn dĩ chàng không nên kết bạn với một kẻ ăn mày thấp hèn như ta. Một năm trước, chuyện gặp chàng coi như ta chỉ là vớ được món hời mà thôi. Hôm nay... nếu chàng đã muốn, vậy thì đi đi!

Trái tim ta lại nhói đau rỉ máu, thậm chí ta chẳng còn muốn nói thêm bất cứ lời nào.

“Đây là đồ của huynh, trả lại cho huynh đây.” Ta nhét miếng ngọc bội vào tay Tuyệt Thần, rồi quay người vội vã chạy ra khỏi căn miếu hoang. Lúc này, ta thực sự chỉ sợ nếu như chạy chậm quá, mọi người sẽ nhìn thấy bộ dạng khốc lóc thê thảm của mình. Bên ngoài căn miếu, không biết trời đã đổ mưa từ lúc nào. Trong màn mưa, đôi mắt ta nhòa lệ, trái tim không ngừng đau đớn từng cơn, cứ thế ta chạy mãi, chạy mãi.

7. Chương 6. Đời Người Nếu Như Được Lúc Đầu

“Lão gia, tiểu thư khóa cửa ở trong phòng rất lâu rồi.” Giọng Tiểu Thúy bên ngoài khẽ vang lên. Ta lúc này, đang vui đùa trong chăn, miệng không ngừng nhai những trái anh đào đỏ thắm. Làm tiểu thư nhà giàu thực quá tốt, ngay đầu xuân đã có thể nằm thoải mái trên giường, thưởng thức hoa quả tươi ngon, hơn nữa ăn nhiều hẳn tay lại có thể lau ngay vào chăn gối. Ta đưa mắt nhìn quanh giường, cảnh tượng như một bãi chiến trường. Vỏ hạt dưa rơi khắp mặt bàn, mặt ghế, dưới đất bình rượu bị vứt lăn lóc, còn ta thì đầu bù tóc rối đang nằm khểnh trên giường.

Ta nhớ lại, hình như tối qua lúc vừa về đến phủ, ta liền nhốt mình trong phòng rồi không ngừng khóc lóc, khóc đến khi đói bụng liền đi khắp phòng tìm kiếm đồ ăn. Thế nên hôm nay mọi thứ mới thành ra bộ dạng như này. Phụ thân ta, Ngọc Thừa tướng, khi biết con gái bảo bối phải chịu uất ức thì đặc biệt lo lắng. Người thậm chí cứ đứng mãi bên ngoài, không dám bước vào trong, chỉ dụi dụi đưa lời khuyên nhủ.

“Ta nói này Phiến Nhi, con mau mở cửa cho phụ thân xem nào.”

“Hầy...” Ta than dài một tiếng, đưa tay xoa bụng, lúc này phải nói là ta đang no chết đi được mới đúng.

Hóa bị thương thành hành động ăn uống chính là tôn chỉ trước giờ chưa từng thay đổi của ta. Đợi sau khi ăn no, tinh thần thoải mái ta sẽ thấy tỉnh táo hơn nhiều. Suốt từ sáng hôm qua tới bây giờ, ta đã bị Tuyệt Thần bỏ rơi đúng mười hai canh giờ. Thế nhưng suy cho cùng, lần này cũng chỉ được coi là thất bại trong yêu thâm, nhớ trộm mà thôi.

Trước kia, ta chỉ là một nha đầu ăn mỳ, bây giờ ta đã trở thành thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng. Cô nương Thúc Cẩm kia chim sa cá lặn thì ta cũng hoa nhường nguyệt thẹn. Nàng ta biết tặng ngọc bội, thì ta không thể tặng vàng bạc hay sao? Hai người họ là chỗ quen biết cũ, vậy chúng ta dù thế nào cũng có thể được coi là kết giao sinh tử. Nói không chừng, ta mà cố gắng thêm lần nữa thì chưa chắc đã thua. Nghĩ đến bản thân là một nhành hoa đẹp tại căn miếu hoang, một ăn mỳ thần trộm có tiền đồ nhất thành Trường An, chẳng có lí gì ta lại để một người con gái lai lịch không rõ, chỉ đẹp hơn ta vài phần, cao quý hơn ta đôi chút đánh bại. Sau khi nghĩ thông mọi chuyện, tâm trạng ta cũng dần trở nên thoải mái. Ngay đến chất giọng như gà trống của Ngọc Thừa tướng ta nghe cũng thấy thuận tai lạ thường.

Cột kẹt... Ta đẩy cửa phòng ra. Bên ngoài toàn bộ nha hoàn lớn nhỏ, quản gia, còn có cả người phụ thân Thừa tướng cao sang, đại phu nhân, nhị phu nhân, thậm chí đến cả tam phu nhân, thân mẫu của ta đã tới. Tất cả đều nhìn ta bằng ánh mắt vô cùng quan tâm. Khi thấy ta cuối cùng cũng chịu mở cửa phòng, tam phu nhân chợt thét lên một tiếng: “Con của ta à...” Sau đó, bà ôm chầm ta khóc mãi không thôi. Nhị phu nhân cầm chuỗi tràng hạt niệm a di đà Phật luôn miệng. Ngọc Thừa tướng thì không ngừng trách mắng đám kẻ hầu người hạ, tại sao không hoàn thành nhiệm vụ. Còn Tiểu Thúy đứng run rẩy một bên nghe lời trách phạt.

Chỉ có đại phu nhân là người bình tĩnh nhất, nhẹ nhàng dặn dò kẻ dưới đi chuẩn bị nước tắm cho ta. Lúc ta tắm rửa xong, thay một bộ y phục thêu hoa nạm ngọc, liền cảm thấy toàn thân cực kỳ sảng khoái. Đám đại phu sau khi bắt mạch cho ta liền lũ lượt kéo nhau đi kê đơn, sắc thuốc. Họ nói ta nửa đêm bị kẻ xấu bắt cóc, nên bị kinh sợ hãi hùng, dặn ta phải nghỉ ngơi và ra ngoài đi lại nhiều cho thư giãn gân cốt. Nhờ có lời dặn dò đó của đại phu, ta cũng có thể thoải mái hơn với các môn học, hơn nữa, càng có nhiều cơ hội ra khỏi phủ để chơi. Thế nhưng lại có điều phiền phức khác ập tới. Đó chính là việc bây giờ mỗi khi ra ngoài, ngoại trừ Tiểu Thúy theo hầu, sẽ có thêm không ít thị vệ, gia đình đi theo bảo vệ.

Mấy đứa nhóc Qua Qua, Quả Quả, Hoa Hoa, Thảo Thảo quả thực là thông minh, một lần ta xuất hiện tại phố Tây, chúng đều nhanh chóng tìm được. Ta cũng nhân cơ hội mà đưa cho bọn chúng một ít ngân lượng, để chúng có thể sống thoải mái hơn đôi chút. “Kể có tiền là lão gia”, câu nói này không sai chút nào. Sau đó ít lâu ta thậm chí còn nghe nói, ngay đến Thảo Thảo bé tuổi nhất cũng đã trở thành lão đại trong đám tiểu ăn mỳ. Ưu điểm lớn nhất của đám ăn mỳ này chính là mạng lưới thông tin rộng, thiết lập được nhiều mối quan hệ, vì thế nếu sau này ta muốn lập một bang phái nhỏ chuyên thu thập tình báo cho đám nhân sĩ trong giang hồ, chắc sẽ làm ăn rất phát đạt.

Sau một thời gian, vì muốn ta có thêm tư chất cao quý, phụ thân đã đưa ta đến một vị biểu ca có học vấn để học tập.

“Thời gian như tiền, tuổi xuân như bay, đời người thực chẳng khác gì một giấc mộng ngắn ngủi, vừa chớp mắt đã trôi đi, hầy...” Ta nhìn đám hoa cỏ trước mặt, trong lòng không khỏi thương xót cảnh xuân tuy rực rỡ, tươi sáng nhưng lại vô cùng ngắn ngủi. Trên tay cầm một chiếc túi vải rách nát, ta buồn bã nhặt từng cánh hoa nhỏ nhét vào trong đó.

“Á... Phiến Nhi, muội đang làm gì thế?” Biểu ca của ta, Đồ Thủy Sinh, Đồ đại nhân hiện đương giữ chức Thái tử thiếu bảo, trợn mắt nhìn về phía ta. Tuy chúng ta là quan hệ biểu ca biểu muội, nhưng ngài lớn tuổi hơn ta khá nhiều, giờ đã gần ba mươi. Nghe nói tiểu thiếp của ngài, Đào A Nương cũng đã có mang đứa trẻ thứ ba.

“Biểu ca Thủy Sinh, những cánh hoa chiếc lá này không phải là vật vô tri, vô tình, nếu đem chúng chôn dưới bùn đất, chúng sẽ trở thành thứ phân bón hảo hạng.” Nói rồi, ta bắt đầu bồi đắp một cách thô bạo để chôn hoa. Chôn xong còn dùng chân đạp hai cái lên trên để đất nén chặt hơn. Biểu ca Thủy Sinh nhìn ta, nuốt nước miếng liên tục, xem ra có vẻ cực kỳ căng thẳng. Nhưng ngài căng thẳng cái gì chứ, ta cũng đâu phải không thêm nói chuyện với ngài?

“Này, cha muội bảo muội đến chỗ ta để học thơ...”

“Dạ đúng thế, phụ thân muội rất hy vọng muội có thể trở thành một vị tiểu thư khuê các thực sự. Bây giờ không phải muội đang nỗ lực bồi dưỡng tố chất của một khuê nữ hiền thực hay sao?” Biểu ca thấy vậy, đất đã đào xong, hoa đã chôn rồi, thơ cũng ngâm luôn, nay ta chẳng phải đã là một thiên kim tiểu thư nho nhã à?

“Phiến Nhi à, bụng đầy văn thơ, tự thân sẽ phát ra, khí chất ở đây phải được bồi dưỡng và phát tiết từ bên trong tâm hồn chứ không phải cứ chôn hoa là có thể trở thành một khuê nữ thực thụ. Phụ thân muội hi vọng muội đến phủ ta để bồi dưỡng khí chất cao sang. Chỉ còn một tháng nữa là đến sinh nhật của muội rồi. Đến lúc đó tất cả văn võ bá quan trong triều sẽ tới, muội cứ thế này...”

“Nếu không thì, muội chôn luôn cái cây này được không?” Ta liền vợ lấy chiếc xẻng định hành động, thấy vậy biểu ca Thủy Sinh ngay lập tức bước tới đứng chắn trước mặt ta, cả khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi.

“Không làm thế được đâu, biểu muội, cây này là do thánh thượng ban tặng cho ta, muội nhất định không được làm thế. Biểu muội, muội sắp dỡ hết cả hoa viên này ra rồi. Ta thấy muội cũng đã khá mệt. Xin muội đừng có giày vò đám hoa cỏ trong hoa viên nhà ta nữa.”

“Nhưng mà, nếu muội không trở thành tiểu thư khuê các có khí chất...”

“Muội cứ an tâm, biểu muội là người độc nhất vô nhị, chỉ có trên trời, dưới đất không thấy, chắc chắn khí chất xuất chúng, tài trí hơn người, một thiên kim tiểu thư ngàn người có một. Về phía Thừa tướng, ta sẽ bẩm báo thành thực khí chất trác tuyệt, độc đáo của biểu muội.” Ngài nhìn ta bằng ánh mắt thận trọng, rồi đồng dục và mạnh mẽ cất lời. Lúc này, ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Hi hi, dám đấu với ta? Thi thư ta không hiểu, nhưng các chiêu trò quỷ quái tuyệt đối không hề thiếu. Chỉ cần nghe ngóng đôi chút, ta, nhất chi hoa tại căn miếu hoang khu phố Tây, sẽ biết từ trước đến nay chỉ có ta lừa người, chứ không có chuyện có kẻ dám chọc ghẹo, đùa bỡn ta?

“Vậy... biểu ca à, có cần phải chôn số hoa này nữa không?”

“Không cần đâu, biểu muội, hay muội theo tam biểu tẩu học nữ công gia chánh đi.” Ngài đau xót nhìn đám hoa cỏ trong hoa viên của mình, không ngừng lắc đầu buồn khổ. Ta cũng than dài một tiếng, mấy người có tiền đúng là coi mạng người không bằng cả đám hoa cỏ vớ vẩn. “Thêm sơn rượu thịt thối, đường lớn lạnh thấu xương”, câu này thực chẳng sai chút nào. Tối qua, trước cửa phủ có một lão ăn mày sắp chết vì đói, vậy mà bọn họ chỉ sợ ông ta đem lại xui xẻo, mà kêu người lập tức đuổi đi. Nhìn xem lúc này, biểu ca của ta lại đang tỏ ra vô cùng đau khổ, buồn bã chỉ vì một đám hoa cỏ ngổ ngán. Thứ khí chất mà họ nói thực quá sức giả tạo. Để rồi lần sau xem ta sẽ trừng trị hoa viên này như thế nào.

Có điều, thời gian đúng là quá gấp. Tháng sau đã tới sinh nhật của ta rồi. Buổi yến tiệc lần này thực không nhỏ chút nào. Nghe nói Hoàng thượng còn đích thân dẫn dò mấy vị Hoàng tử phải tới phủ Thừa tướng

tham dự, chúc mừng sinh nhật của ta nữa. Hầy, ai bảo ta là thiên kim tiểu thư của Thừa tướng cơ chứ? Vì muốn ta nổi bật giữa rất nhiều mỹ nữ, phụ thân ta đặc biệt mời người biểu ca Thái tử thiếu bảo này đến dạy dỗ. Ngài ấy đã từng dạy cả Thái tử, thế thì một tiểu nha đầu như ta là gì chứ. Đáng tiếc là, Thái tử thì dễ dạy chứ ăn mày thì cực khó, ta lại hoàn toàn không có tâm trạng học mấy thứ rắc rối, phiền phức. Suốt dọc đường đi ta không ngừng lẩm bẩm một mình, vô cùng đắc ý.

Bộp! Bộp! Bộp! Vừa đi đến hành lang, ta bỗng nghe thấy phía sau truyền lại tiếng vỗ tay. Lúc quay đầu nhìn lại thấy một người con trai đang đứng tựa cột trái nhà. Vì vừa đi rất vội lại vừa luôn miệng lẩm bẩm, hơn nữa hần mặc một bộ y phục có màu gần giống màu cột nhà, nên ta quả thực đã không nhìn ra hần. Lúc quay lại thấy hần đứng khoanh tay ở đó từ lâu ta có chút giật mình, vì bản thân đã quá mất cảnh giác.

Ta dừng bước, trợn mắt nhìn hần, trong lòng thầm nghĩ: Người này từ đâu chui ra thế, sao ta không hề nghe biểu ca nhắc đến việc hôm nay có khách tới thăm?

“Thật không ngờ thiên kim tiểu thư của Thừa tướng đại nhân cũng có thể làm ra những chuyện tàn hoa sát cỏ như vậy!” Giọng hần thực chẳng khác nào tiếng đàn quyết liệt mà mạnh mẽ. Hần khẽ mỉm cười, một nụ cười biếng nhác, bất cần, mà nho nhã đến mê hồn. Khuôn mặt của hần gọn gàng tuấn tú, ánh mắt hẹp dài, hơi xách, cùng chiếc mũi cao cao, đôi môi nhả nhận, gợi cảm. Tất cả những điểm đó khiến toàn thân phát ra thứ khí chất ung dung, nhàn hạ. Hần thực sự rất giống một con hồ li tu luyện ngàn năm đã thành tiên vậy.

Nghe giọng điệu hần, trong lòng ta thầm nghĩ: Không nên dây vào người lạ vẫn là thượng sách. Những người đến thăm viếng phủ biểu ca ta, thân phận chắc không hề nhỏ, nếu không phải là quan lớn thì cũng là hoàng thân quốc thích.

Trong chớp mắt hần đã vụt qua, đột ngột đứng chặn ngay trước mặt, nhìn ta bằng ánh mắt đùa bỡn, dò xét rồi cất giọng: “Ngọc Phiến Nhi, có đúng không?”

Ta trợn mắt. Lần này đừng có trách ta, là người đã bắt chuyện với ta trước đấy!

“Hãy gọi ta là Diệu. Gia phụ là bạn hữu lâu năm với lệnh tôn, còn ta... rất hứng thú với nàng, bởi ta thấy nàng đặc biệt thú vị!”

Ta kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang mỉm cười đầy khoa trương trước mặt, thế nào là đặc biệt thú vị chứ? Đây chẳng phải là dùng văn mắng người sao?

“Hôm qua lúc đến đây, ta đã nhìn thấy nàng lặng lẽ ột lão ăn mày không ít ngân lượng. Ta thực có chút không hiểu. Nàng tàn phá đám hoa cỏ trong hoa viên đến mức đáng sợ, vậy mà có thể đối xử với kẻ ăn mày nhân ái như vậy sao?!”

“Có gì mà kì lạ chứ? Bản cô nương là người có lòng dạ lương thiện, dịu dàng thế nên nếu có đem ngân lượng cho người nghèo thì đã sao, làm gì mà phải kinh ngạc đến vậy?” Ta bực bội đáp. Quả nhiên đám con cháu nhà giàu chẳng kẻ nào hiểu được thế nào là nhân tình thế thái.

“Đúng là chẳng có gì kì lạ cả, thế nhưng ta thấy nàng ...” Người này vừa nói vừa cúi đầu, từ từ ghé sát vào ta. Nghe xong mấy lời thì thẩm của hần ta liền đẩy hần ra, sững sốt đến mức há hốc miệng, mãi lâu sau vẫn chưa thể thốt thành lời. Hần nhìn bộ dạng thất thần của ta với vẻ cực kỳ khoái chí, khoanh tay trước ngực, chờ lời giải thích.

“Thân thủ ta nhanh nhẹn là vậy, không có lí gì lại bị người dễ dàng phát hiện. Mau nói, tại sao người có thể nhìn rõ ta ăn cắp đồ chứ?” Việc này đúng là một sự mỉa mai cho kĩ thuật hành nghề của một thần trộm như ta. Phải biết rằng ta là nhất chi hoa ở căn miếu hoang phố Tây, vốn nổi danh là “vô ảnh thủ.” Vậy mà không hiểu sao tên khốn khiếp rơi từ trên trời xuống này xuống lại có thể phát hiện ra ta ăn cắp, không biết hần là người của giới nào?

“Nói vậy thực sự là nàng ăn cắp sao? Lưu quán gia đã đứng đó mắng nhiếc, chửi bới cả ngày trời vì ngân lượng không cánh mà bay. Ta cũng chỉ nhìn thấy nàng đụng vào người ông ấy thôi, giờ tiện miệng hỏi, thật không ngờ lại đúng là nàng... Ha ha! Thật thú vị! Thiên kim tiểu thư nhà Thừa tướng cũng biết ăn trộm? Có điều nàng rất kì lạ, không hề căng thẳng hay sợ hãi khi bị ta phát hiện là kẻ trộm, ngược lại chỉ cảm

thấy xấu hổ vì kĩ thuật trộm cắp của mình không giỏi?” Hấn xem ra không hề có ác ý, mỉm cười hớn hở trông đến là đáng yêu!

“Vị Lưu quản gia đó đã rất hung dữ với lão ăn mày, vậy nên ta lấy chút tiền của ông ấy cho người ta, cũng coi như thay ông ấy hành thiện tích đức. Nếu mục đích là vậy thì ta nên được coi người hiệp nghĩa mới phải. Tiểu tử, người tên Diêu đúng không, ta nhớ người rồi đấy. Ta bây giờ không có thời gian nói chuyện cùng người, ta phải đi học nữ công gia chánh đã. Lần sau có cơ hội, chúng ta gặp lại nhé!” Ta nói rồi nhanh chóng rảo bước. Nhưng trong số bạn bè của phụ thân có người kì lạ vậy sao?

“Đợi đã!” Hấn gọi ta đứng lại. “Mau đưa tay ra đây!”

Ta theo phản xạ đưa tay ra. Hấn mỉm cười dịu dàng rồi đặt thứ gì đó lạnh lạnh vào lòng bàn tay ta. Ta cúi đầu nhìn xuống, thì ra là một miếng kim bài có hình gần giống với chiếc khiên. Kim bài không lớn, trên đó còn khắc nhiều hoa văn tinh xảo. Không kịp nghĩ ngợi ta liền theo thói quen đưa lên miệng cắn thử. Oa ... là vàng thật! Bởi vì đang cầm trên tay thứ đồ có thể đổi thịt kho tàu ăn liền một tháng, nên trong lòng ta đương nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mãi cho đến lúc ta ngẩng đầu lên, hầy tên khốn đó không biết từ lúc nào đi khuất khỏi hành lang rồi nhảy lên mái nhà.

“Tháng sau nàng tròn mười sáu, món này ta tặng nàng, coi như quà mừng sinh nhật sớm.”

Hấn đứng trên cao nhìn xuống, trong giọng nói và nụ cười có chút biếng nhác, nhưng đặc biệt bình thản. Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc hấn, phát ra thứ ánh sáng dịu dàng, mỏng manh. Ta tròn mắt nhìn hấn, chỉ thấy hoa mắt, chóng mặt, rồi bóng hấn vụt qua, biến mất nhanh như chớp giật.

Oa... Đúng là lợi hại! Đây chính là thứ khinh công mà các bậc tiền bối trong nghề vốn đặc biệt tự hào! Thân nhẹ như chim én, bay trên mái nhà như đi bộ trên đường, ăn cắp ăn trộm dễ như trở bàn tay. Phải chăng ta vừa gặp cao thủ trong đám trộm cắp? Nghĩ như vậy ta liền giơ cao chiếc lệnh bài tên tiểu tử kia đưa cho, gõ vài tiếng, trong lòng không ngừng tự hỏi không biết hấn trộm được thứ này từ đâu?

Sau đó, ta giấu lệnh bài vào người, không quên đi tiếp về phía hậu viện. Nơi này là chỗ ở của tam biểu tẩu. Nghe nói trước kia tẩu ấy là ca nữ nổi tiếng nhất nhì của Thiên Hương Các tại thành Trường An, sau được biểu ca Thủy Sinh thương yêu mà nạp về làm tiểu thiếp. Vốn dĩ theo quy định, với thân phận của mình, tẩu ấy không có tư cách được ghi tên vào tộc phả nhà họ Đồ. Thế nhưng biểu ca Thủy Sinh mãi vẫn chưa được một đứa con trai, năm nay lại có mang đứa thứ ba rồi. Việc này khiến người trên kẻ dưới trong phủ họ Đồ vui mừng khôn xiết, lập tức thêm cái tên Đồ Đào Thị vào tộc phả.

“Phiến Nhi à, mau lại đây, tẩu tẩu xem nào! Ấy da, muội đã lớn thế này rồi sao, thực sự xinh đẹp quá đi! Phụ thân muội muốn ta dạy muội đôi chút về nữ công gia chánh, để muội thể hiện trong bữa tiệc sinh nhật tới đây. Ta thì cho rằng việc này hoàn toàn thừa thãi, ai mà không biết Phiến Nhi nhà chúng ta có tài nghệ thêu thùa bậc nhất, không ai sánh bằng chứ! Người lại còn muốn biểu ca Thủy Sinh của muội giúp muội bồi dưỡng thêm khí chất. Một người đàn ông thô ráp như biểu ca muội thì hiểu biết gì về khí chất? Ta còn nhớ vào lần sinh nhật thứ mười bốn của muội, mọi cử chỉ hành động của muội, đã khiến công tử các nhà quý tộc lạng người đi vì mê mẩn.” Đào A Nương một tay chống eo một tay nhẹ nhàng tung khăn, vừa cười vừa nói. Cho dù bụng lúc này đã to lắm rồi, nhưng tẩu ấy cứ lắc lư thân người liên hồi, bộ dạng chẳng khác nào quả lắc trong chiếc đồng hồ phương tây.

“Muội thấy ta nói có đúng không, khâu kim sao có thể làm nhanh đến vậy.” Vào lúc tẩu ấy không ngừng lắc lư chiếc eo bánh mỳ, thì ta đã ngồi xuống xem kĩ một lượt những chiếc kim to nhỏ, lớn bé trên mặt bàn. Tẩu nhìn ta bằng ánh mắt tán thưởng, mỉm cười hớn hở đến mức những đường chân chim ở đuôi mắt giật hết cả lên vô cùng sinh động.

“Ta còn có thể dùng kim phá khóa, thì việc khâu kim luôn chỉ thế này chỉ là thứ kĩ thuật cơ bản mà thôi.” Ta lăm lăm một mình, thứ kĩ thuật đơn giản này đương nhiên chẳng thể làm khó ta được.

“Vậy muội hãy thêu đôi chim uyên ương này đi, Thừa tướng đại nhân nói muốn đem bức tranh thêu này làm quà dâng lên Thánh thượng.”

Không phải chứ, ta chỉ biết có ăn trộm thôi, chứ làm gì biết thêu chim uyên ương? Đợi đến khi dâng đám chỉ nhằng nhịt do ta thêu đến trước mặt lão Hoàng đế, không biết ngài ấy có còn muốn nhận hay không.

Cuối cùng, khi ta hoàn thành xong bức thêu đôi chim uyên ương như giun như dế, đưa đến cho Đào A Nương, tẩu ấy mắt đã nhòe lệ. Tẩu cầm tác phẩm của ta lên, vừa đưa tay lau nước mắt nước mũi, vừa nấc nghẹn, nhìn ta bằng ánh mắt oán thán, cứ như thể ta là một khách làng chơi không mang đủ tiền tới Thiên Hương Các nhưng vẫn không ngừng ghẹo gái vậy. Ta khẽ ho một tiếng trong lòng cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

“Tất cả là do tên tiểu tặc đáng chém ngàn đao đó, đã hại Phiến Nhi nhà ta thành ra như bây giờ. Ta còn tưởng Thừa tướng đại nhân nói sau khi tỉnh lại, muội biến thành một người thô lỗ chỉ là lời nói đùa. Bây giờ ta mới biết sự tình thậm chí còn nghiêm trọng hơn những gì ta đã tưởng tượng. Muội nhìn đi, đôi chim uyên ương này trông còn xấu hơn cả vịt bầu. Phiến Nhi muội đừng buồn, ta biết muội là do bị tên tiểu tặc kia hãm hại, thật không ngờ ả ta chết rồi mà vẫn có thể hại người sống được. Muội đừng sợ, bây giờ ta sẽ mời pháp sư cao tay đến làm lễ đầy ả ta xuống mười tám tầng địa ngục, để ả ta mãi mãi không thể siêu sinh.” Tẩu tẩu không ngừng thốt ra những lời nguyên rửa ác độc, khiến ra bất giác run rẩy toàn thân. Quả nhiên độc ác nhất vẫn là lòng dạ đàn bà!

“Phiến Nhi tại sao sắc mặt của muội lại kém thế? Muội đừng lo, tẩu tẩu nhất định sẽ giúp muội thêu đẹp lại như xưa. Vẫn còn một tháng nữa mới đến sinh nhật muội, đến lúc đó, ta đảm bảo muội sẽ thêu thành công một bức chim uyên ương nghịch nước tuyệt đỉnh.” Tẩu tẩu cầm chiếc khăn “vịt bầu trôi sông” mà tẩu ấy vừa lau nước mắt nước mũi, nhiệt tình lau mồ hôi cho ta. Ta nuốt nước miếng, hoảng hồn né tránh.

“Muội... muội... muội thấy không cần phải mời mời pháp sư về đâu. Tẩu tẩu không thích hợp làm những chuyện thất đức như thế. Tẩu xem, tẩu đang mang thai, phải làm việc thiện tích đức cho tiểu công tử chứ.” Ta mỉm cười gượng gạo, nghĩ đến việc đã đắc tội nghiêm trọng với Diêm Vương... giờ ta thực sự không thể nào chịu đựng thêm pháp thuật của đám pháp sư kia nữa.

“Hừm, nếu muội đã nói vậy và nếu muội có thể học được thêu thùa, ta sẽ tha cho ả một lần, bằng không, ta sẽ khiến ả làm quỷ cũng không xong.” Vừa lúc đó một tia chớp bỗng nổ vang giữa trời quang, chiếu sáng lên khuôn mặt trắng nhợt của Đào A Nương. Trên mặt tẩu tẩu, đám phấn son đã bị nước mắt làm cho nhòe nhoẹt, nhem nhuốc, trông vô cùng đáng sợ! Răng ta đập vào nhau liên hồi, thực sự quá đối kinh khủng!

“Tẩu yên tâm, muội nhất định sẽ học thêu thùa tử tế.” Ta nghiêng răng nghiêng lợi hạ quyết tâm. Hôm nay coi như ta đã biết thế nào mới được gọi là “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân[1]” Người xuất thân từ Thiên Hương Các quả nhiên hoàn toàn khác biệt, không ngờ lại có thể khiến ột người như ta phải cúi đầu chịu thua. Cho dù không nghĩ cho bản thân, ta cũng bắt buộc phải học thêu thùa. Chẳng qua chỉ là thêu đôi chim uyên ương, những chiếc khóa phức tạp kia còn chẳng làm khó nổi ta, làm sao ta phải sợ một miếng vải rách chứ?

[1] Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (Ngoài trời có trời, ngoài người có người). Câu này có nghĩa: Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn.

Thế nhưng vừa nhắm mắt thời gian nửa tháng đã trôi qua, cuối cùng ta vẫn bị tấm vải rách kia đánh bại. Ta cúi đầu nhìn ngón tay đã bị đâm không biết bao nhiêu nhát, thật đúng là cùng cực thê thảm!

“Hầy, nàng đang thêu hai con gà mái sao? Là gà mái lội sông, cố gắng không tẹ, rất có hình tượng!” Diêu nhìn chiếc khăn tay ta thêu xong, vừa gạt đầu vừa đưa lời tán thưởng.

“Là uyên ương nghịch nước chứ không phải gà mái lội sông? Ta thêu thùa kém như vậy sao?” Ta nghiêm mặt đưa lời phản đối.

Lúc này, ta và Diêu đang ngồi trong một lầu nhỏ thưởng trà sưởi nắng. Tính tình của Diêu rất tốt, kể từ sau lần chạm mặt tại phủ của biểu ca Thủy Sinh, chúng ta càng lúc càng thân thiết hơn. Thậm chí, gần đây chúng ta còn thường xuyên cùng nhau xem kịch thưởng trà. Đương nhiên, đây cũng là nhờ phúc của Diêu, vốn dĩ biểu ca Thủy Sinh trông chừng ta rất chặt, sống chết cũng không cho ta ra ngoài. Thế nhưng, chỉ cần chàng đến chơi thì biểu ca liền thay đổi thái độ, lần nào cũng cung kính tiễn hai người chúng ta ra khỏi phủ. Còn về lý do, ta đã hỏi nhưng Diêu chỉ đáp qua là vì phụ thân của chàng làm quan lớn hơn biểu ca ta, còn về việc lớn hơn như thế nào thì chàng không nói cho ta biết.

Hiện giờ, sau khi nghe ta thốt ra bốn chữ “uyên ương nghịch nước”, Diêu lại đưa mắt nhìn vào tác phẩm của ta một lần rồi đột nhiên bật cười thành tiếng, thậm chí phun cả trà lên mặt bàn, tiếp đó cười đến mức

không kịp thở. Mấy khách hàng ngồi ở bàn bên tò mò quay sang nhìn chúng ta bằng ánh mắt hiếu kỳ. Ta tức giận đưa chân đá chằng, siết chặt nắm đấm đến mức xương bàn tay kêu răng rắc.

“Bức tranh thêu này, Hoàng đế nhất định không thích đâu, có điều ta lại rất thích, nàng cho ta nhé!” Còn chưa đợi ta gật đầu đồng ý, chàng đã nhanh tay nhét chiếc khăn đỏ vào người, rồi liếc nhìn ta bằng ánh mắt giảo hoạt, trên môi nở nụ cười nham hiểm. “Nếu nàng thực sự muốn học thêu thùa, ta sẽ dạy cho nàng, đảm bảo nàng học vừa nhanh chóng lại vừa đẹp.”

“Huynh? Một người con trai như huynh mà cũng biết thêu hoa?”

“Thêu nàng còn được nữa là thêu hoa! Mở to mắt ra mà nhìn, cái này được gọi là cách thêu chữ thập, là cách thêu mà một sứ giả tây dương dạy cho ta. Chỉ cần nàng có thể vẽ ra được hình thì tuyệt đối có thể theo hình đó mà thêu. Đơm khuy áo chắc nàng biết chứ, cách thêu chữ thập này thậm chí còn đơn giản hơn cả đơm cúc áo nữa.” Chàng vừa nói vừa đưa kim thêu, thuần thục như thể bản thân chính là một bậc thầy vậy.

“Tại sao huynh biết được nhiều thứ cổ quái vậy? Thậm chí còn được gặp cả sứ giả tây phương nữa, phụ thân huynh làm quan lớn đến mức nào?” Ta chống tay lên cằm tò mò hỏi.

“Ta đúng là biết được nhiều thứ cổ quái, thế nhưng làm sao mà cổ quái bằng thiên kim của Thừa tướng đại nhân chứ? Tại sao nàng biết những chốn chuyên bán phần bán son như Thiên Hương Các, thậm chí còn thuộc lòng các phường bạc lớn nhỏ trong thành Trường An này?” Chàng tiến sát lại gần chỗ ta, mỉm cười dịu dàng, nhìn ta bằng ánh mắt tò mò do thám. Ánh mắt chàng rất đẹp, đồng tử sâu như biển đêm khiến người đối diện dễ dàng bị mê hoặc. Khuôn mặt ta bất giác nóng bừng lên, ta vội trốn tránh ánh mắt đầy ám muội của chàng, rồi quay hẳn người đi không nhìn chàng thêm nữa. Trái tim ta phút chốc không ngừng đập cuồng loạn trong lồng ngực!

Sau một thời gian quen biết, ta phát hiện người thanh niên tên Diệu này hình như chưa từng tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài. Vì thế chàng hiếu kỳ với tất cả mọi thứ thuộc thành Trường An này. Thậm chí chàng còn chưa từng ăn kẹo hồ lô, chưa hề xem thổi kẹo bông, ngay đến món mỳ trộn nổi danh nhất phố Tây cũng chưa từng được thưởng thức. Ta thực sự nghi ngờ chàng có thật là đã trưởng thành tại Trường An? Có điều thú vị là, chàng biết rất nhiều truyện cười hấp dẫn. Ở bên chàng, ta luôn cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn quên sạch những chuyện không vui, phiền não. Thời gian cứ thế trôi, quan hệ giữa chúng ta càng lúc càng thêm sâu sắc. Dần dần hai người còn thân mật đến mức bắt đầu xưng “huynh” gọi “nàng”.

Cuối cùng... bữa tiệc sinh nhật đáng sợ của ta cũng đã tới.

Trước bữa tiệc sinh nhật, vị phụ thân đáng kính cho người đến đón ta về phủ. Lúc này mọi người lớn bé già trẻ trong phủ đều vô cùng bận rộn, không khí phủ Thừa tướng từ sáng sớm đã sôi sùng sục. Ngọc lão gia liên tục nhắc nhở: “Tuyệt đối không được phạm sai lầm!”

“Làm thế nào đẹp thì cứ làm.” Ta đâu có biết kiểu đầu nào đẹp chứ, trước kia khi còn làm ăn mày, ta vẫn luôn để đầu tóc bù xù, xõa xượi. Thậm chí còn thường xuyên thi với đám ăn mày khác xem đầu ai có nhiều chảy hơn, càng nhiều chảy rận càng được kính trọng.

“Con à, mẫu thân thực sự không nỡ để con nhập cung đâu.” Chúng ta còn đang xem xét kiểu đầu nào phù hợp thì ngoài cửa đã náo nhiệt vô cùng. Mẫu thân lúc này đang xông vào phòng, ôm chặt lấy ta rồi không ngừng khóc lóc.

“Mẫu thân, hài nhi cũng không nỡ xa người, vậy hài nhi không tiến cung nữa nhé.” Ta nũng nịu nói, hi vọng ngộ nhỡ mẫu thân gây chuyện khóc lóc, rồi đòi treo cổ nhất quyết đòi giữ ta lại thì sao?

Nghe ta nói vậy, mẫu thân liền hốt hoảng, lập tức đẩy ta ra nói: “Làm sao như thế được? Tiền đồ của phụ thân đặt cả ở con đấy!”

“Điều làm mẫu thân lo lắng nhất không phải là đám phi tử trong hậu cung mà chính là trung cung. Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử tư chất bình thường, thân phận mẫu thân đều không cao, nên không tạo thành sức uy hiếp lớn. Triều đại chúng ta từ khi mở nước tới nay, thường lập thứ không lập trưởng. Chỉ là vị Tam hoàng tử Nam Cung Diệu, mẫu thân là Tô nương nương, Đoan Mẫn hoàng quý phi, lại còn có ông ngoại

làm đại học sĩ, bản thân tuổi tác còn trẻ mà đã được lập làm Tần Vương. Văn vô bá quan trong triều đã mấy lần dâng tấu, nói muốn lập Tô nương nương thành Hoàng hậu, lập ngài ấy thành Thái tử. May mà Hoàng thượng không hề sủng ái mẫu thân của ngài ấy, thế nên thành ra đối xử lạnh nhạt với Tần Vương, vì thế tạm thời đặt chuyện lập Thái tử sang một bên. Thế nhưng Phiến Nhi, con cũng đừng có khinh địch, ngài ấy có văn vô bá quan chống lưng, không thể không cảnh giác được.

Lại nhắc đến Tứ hoàng tử Nam Cung Diệp, con người này, tâm tư kín đáo, tài trí hơn người, vốn dĩ do mẫu phi thân phận thấp kém, nên bị văn vô bá quan phản đối. Có điều ngài ấy đang thủ giữ Yến Kinh tay nắm trọng binh, mới ngoài hai mươi mà đã trở thành Tề Vương lại là chức vị do đích thân Hoàng thượng sắc phong. Theo ta nghĩ sau này ngài ấy sẽ trở thành đại địch thủ của con trai con đó...”

Con trai ta? Trời đất ơi, vị tam phu nhân này thực có sức tưởng tượng quá dồi dào phong phú, con trai ta là ai chứ? Ta nghiêng rằng, cố gắng nhẫn nhịn, ngáp ngáp ngáp dài.

“Tại sao con chẳng có chút lo lắng gì thế? Nếu con có thể hạ sinh được một Hoàng tử thì còn may, chứ không thì lấy gì để đấu cùng bọn họ.”

Thôi cho xin đi, bà nhìn lại xem, một thiếu nữ mười sáu tuổi cùng một người đàn ông già nua năm mươi tuổi thì có thể sinh con gì nữa chứ? Nghe nói vị phụ thân Thừa tướng của ta đã lên kế hoạch rồi, trước tiên cho ta tiến cung rồi cố gắng hạ sinh một Hoàng tử. Lão Hoàng đế nhất định sẽ không sống được đến lúc đứa trẻ đó trưởng thành. Khi ấy, người làm ông ngoại là ngài chắc chắn sẽ trở thành Đại thần phụ chính, còn mẫu thân của đứa con đó là ta sẽ trở thành một Thái hậu buông rèm nhiếp chính, hai người chúng ta trong ngoài phối hợp, làm gì chẳng thiên hạ độc tôn. Lí tưởng cao xa này không tệ chút nào, đáng tiếc là bản cô nương đã hạ quyết tâm, thà rằng đào hôn chứ quyết không làm Hoàng hậu!

“Tiểu, tiểu, tiểu...tiểu thư, người vẫn chưa nghĩ ra kiểu đầu nào hay sao?” Mẫu thân bỏ đi khá lâu rồi, ta mới định thần để nghe Tiểu Thúy tả các kiểu chải tóc khác nhau, sau cùng lại thận trọng hỏi ta thích kiểu “tam tinh vọng nguyệt” hay kiểu “bách diểu triều phụng?”

“Ây da, em tết một đồng tóc thành túm rồi, còn cuộn tròn vào làm gì thế? Ta nói này, kiểu đầu nào xấu nhất thì hãy chải kiểu đó cho ta. Em còn ngây người ra đó làm gì, lúc này em cũng nghe rồi đấy, vị Tam hoàng tử gì đó địa vị tôn quý lại thêm mẫu thân có thân thể hùng mạnh, còn Tứ hoàng tử lại nắm trọng quyền trong tay. Nếu tiểu thư nhà em tiến cung thì chẳng khác nào mời nhử, lúc ấy sẽ vô cùng nguy hiểm! Cho nên, Tiểu Thúy, em hãy trang điểm làm sao cho ta xấu nhất có thể, thậm chí khiến ta càng mất mặt càng tốt, để vị Hoàng đế kia vừa gặp đã phát hoảng, sau đó nói với phụ thân là không muốn để ta trở thành phi tử của ngài là được.” Tiểu Thúy nghe vậy nhìn ta bằng ánh mắt khó xử, cứ cầm những lọn tóc của ta trong tay, biết phải làm thế nào mới phải.

“Thực sự người muốn chải kiểu đầu xấu nhất sao?” Tiểu Thúy chu miệng lên đầy uất ức rồi bắt tay vào việc. Ta nhìn qua gương thấy Tiểu Thúy làm gì đó với mái tóc mình một hồi, cuối cùng quần gọn thành một đồng vừa cao vừa dày, chẳng khác nào một bãi phân trâu. Quả nhiên là quá xấu!

“Phụt! Tuy rằng rất xấu xí, thế nhưng có cần thê thảm đến mức này không?” Ta nhìn vào gương, cảm thấy thập phần đau khổ. Chiếc đầu phân trâu này thực khiến người đối diện vừa nhìn vào đã muốn đánh cho chủ nhân nó một trận.

Tiểu Thúy nhún vai đầy khó xử. Ta cũng đành chấp nhận. Thôi thì hãy coi bản thân như một bông hoa tươi tắn bị cắm giữa bãi phân trâu vậy. Nghĩ thế ta cũng cảm thấy thoải mái hơn. Vừa định đẩy gương sang một bên, thì chiếc gương bỗng sáng lóe lên!

Cùng lúc, ta bỗng có cảm giác đau đớn lạ thường. Chiếc gương trước mặt hình như đã biến mất, thay vào đó là từng hình ảnh rõ ràng xuất hiện: máu tươi giăng đầy khắp chốn, xung quanh toàn là xác chết, mấy đứa nhóc Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả, đang nằm trong vũng máu, rồi ngọn lửa bốc lên ngàn ngọn, thiêu trụi cả căn miếu hoang...

Ta kinh hãi tột cùng! Bỗng bất ngờ chiếc gương rơi xuống, vỡ thành vô số mảnh vụn, cảnh tượng trong gương tức thì biến mất. Ta run rẩy ngã người ra sau, nắm chặt lấy thành ghế, lưng đã ướt đầm mồ hôi.

“Tiểu Thúy, em... lúc này em có nhìn thấy gì không?” Ta cố gắng kìm nén cơn hoảng hốt trong lòng, siết chặt tay ghế tử đằng mới giúp cơ thể đang run rẩy của mình trấn tĩnh lại.

“Tiểu thư, người đừng có dọa em, nhìn thấy cái gì chứ ạ? Có phải người bị ốm không, sao toàn thân lại đổ nhiều mồ hôi vậy?” Tiểu Thúy căng thẳng tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vã chạy ra ngoài gọi đại phu.

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, cảnh tượng ta nhìn thấy khi này là thế nào? Tại sao ta lại có thể nhìn thấy những hình ảnh kinh khủng và kì lạ từ chiếc gương kia chứ? Lẽ nào mấy đứa Hoa Hoa đã xảy ra chuyện? Ta mím môi, hoảng hốt nhìn ra xung quanh. Chiếc gương vỡ dưới mặt đất hiện lên vô số hình ảnh đang hoảng loạn của ta. Lúc này ta hoàn toàn bất lực không biết phải làm gì cho phải.

A! Thì ra là vậy. Còn nhớ khi ở dưới địa phủ, bởi vì ham đồ lạ, ta đã tiện tay ăn trộm chiếc gương Âm Dương của Phán quan. Thứ bảo bối đó sau khi bị chạm vào đã biến thành một luồng ánh sáng rồi chui tọt vào cơ thể ta. Vì vậy mà có lẽ ta đã đem theo nó hoàn hồn lên dương thế. Vậy phải chăng những hình ảnh ta vừa nhìn thấy chính là lời cảnh báo mà gương Âm Dương muốn ta biết về tương lai?

Nghĩ thế ta đứng bật dậy, đẩy chiếc ghế ra. Ta nhất định phải đến căn miếu hoang, những cảnh tượng đó không phải là ảo ảnh mà... mà là điềm báo.

8. Chương 7. Tịch Dương Khấp Chấn Thành Trường An

“Tiểu thư, người không thể rời khỏi đây.” Vào lúc ta định xông ra khỏi phủ, thì bị mấy tên thị vệ thô lỗ chặn lại. Trong lòng đang rất lo lắng cho an nguy tính mạng của bọn Hoa Hoa, Quả Quả, nên ta chẳng để tâm nhiều, nhất quyết đòi xông ra ngoài cho bằng được, kết quả bị đám thị vệ đó một tay xách về phòng.

Ta thăm hại ngồi bệt dưới đất, trên đầu là mái tóc “phân trâu” nên trong lòng càng thêm sầu khổ. Tại sao chuyện đó lại nhất định xảy ra vào hôm nay chứ? Hiện giờ khắp phủ Thừa tướng đều là bách quan cao quý, thị vệ đi lại canh chừng rất đông thậm chí còn nghiêm ngặt hơn rất nhiều lần mọi khi, e là một con ruồi cũng khó lọt vào trong được.

Đúng lúc đang lo lắng không biết phải làm sao, thì ta nhác thấy một bóng người rất quen, quay đầu nhìn kĩ thì ra Diệu đang mỉm cười hân hoan tiến về phía ta. Vừa thấy chàng, ta chẳng khác nào gặp được cứu tinh, vội vã kéo chàng lại.

“Huynh, huynh nhất định sẽ nghĩ cách giúp ta trốn khỏi nơi này, đúng không? Ta có việc gấp cần đến phố Tây.” Ta tóm chặt tay áo chàng, hỗn hển đưa lời cầu cứu.

“Đại tiểu thư, hôm nay là sinh nhật nàng, nếu ta đưa nàng ra ngoài, đoán chắc phụ thân nàng sẽ xử đẹp ta đấy!” Chàng giả bộ sợ hãi, định vung tay áo dứt ra khỏi bàn tay ta, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng khẩn cấp của ta, chàng lộ vẻ bất lực nói: “Này, nàng đừng có khóc, trên đời này ta sợ nhất là nước mắt phụ nữ đấy, hơn nữa, nàng nhìn xem, bao người đang nhìn về phía chúng ta, việc này... Nếu bọn họ hiểu lầm giữa ta với nàng có gì, họ sẽ nghi ngờ năng lực thẩm mỹ của ta, và rồi sẽ ảnh hưởng đến hình tượng anh minh thần vũ của ta...”

Ta biết chàng đang chọc ghẹo mình, thế nhưng lúc này ta làm gì còn có tâm trạng mà đùa cợt. Do quá đổi căng thẳng, ta vùi đầu vào lòng chàng bật khóc thành tiếng. Nếu lỡ đám Hoa Hoa xảy ra chuyện, ta chẳng thà không làm tiểu thư nữa.

“Sợ nàng rồi đấy...” Diệu than dài một tiếng rồi cúi xuống lau nước mắt giúp ta. “Muốn ta giúp cũng được, nhưng nàng phải hôn ta một cái.”

Nghe thấy thế, ta lập tức đẩy chàng ra, tắt cả nước mắt lúc này đều nghẹn lại. Chàng nhìn ta bằng ánh mắt như đang chờ kịch hay. Rõ ràng là thừa nước đục thả câu mà. Ta nhìn ngó xung quanh, đã có nhiều người dừng bước trước cửa phòng ta, tất cả đều là những ánh mắt tò mò... Xem ra hôm nay ta không cần phải bôi kiểu tóc thành “phân trâu” thì Hoàng đế lão gia cũng không thèm cưới ta rồi. Trước mặt đám đông vậy mà ta lại đi ôm ấp một người đàn ông xa lạ, vì việc này sẽ chẳng ai thêm một Hoàng hậu nương nương như vậy nữa.

“Nếu không chịu thì thôi vậy.” Chàng làm bộ muốn bỏ đi, thấy thế ta liền nhanh chóng kéo chàng lại, vừa hay trông thấy bộ dạng đắc ý đáng ghét của chàng. Nếu không phải vì mấy đứa trẻ, ta còn lâu mới hi sinh lớn như vậy. Ta kéo mạnh chàng, đi mãi đến góc khuất nhất của hoa viên trong phủ Thừa tướng, rồi trốn vào phía sau một thân cây to. Mặt trời lúc này đang ở tít trên cao, ánh nắng rọi qua khóm cây to. Mặt trời lúc này đang ở tít trên cao, ánh nắng rải một lớp vàng óng xuống thân người Diệu, khiến bộ y phục màu lam chàng đang mặc trên người càng thêm nổi bật. Khuôn mặt chàng đẹp như tranh vẽ. Chàng đứng đó im lặng, nụ cười có chút xấu xa, còn ánh mắt thì sâu thẳm như biển đêm lặng sóng.

Ta nhón chân, áp sát người vào chàng. Lúc khuôn mặt ta tiến lại rất gần với mặt chàng, thế giới xung quanh yên tĩnh như đang chìm trong một giấc mộng. Ta thậm chí còn có thể nghe rõ được nhịp tim và hơi thở của ta và chàng đang hòa quyện vào nhau. Đôi môi ta lướt nhẹ qua môi chàng, nhẹ như chuồn chuồn đập nước. Đôi môi chàng rất mỏng, lại có sắc hồng như đoá tường vi, chỉ khẽ chạm vào thôi cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp và mềm mại đầy mê hoặc. Long mi chàng khẽ động. Vào khoảnh khắc đó ta lén thấy nét rung động hiện lên trong mắt chàng, tuyệt diệu, sáng lóa như hoa viên đang độ xuân về.

Hu hu hu, nụ hôn đầu đời của ta, cứ như thế mà mất đi trước lời uy hiếp bí ối của tên đàn ông xấu xa như hồ ly này!

“Ta đột nhiên cảm thấy đề nghị này khiến mình chịu thiệt hết sức, xin hỏi nàng đã xúc miệng hay chưa?” Diệu đưa tay sờ mặt, đôi mắt hẹp dài cười tít lại thành một đường chỉ rồi nhanh chóng lấy lại thái độ coi lãnh đạm bằng quang. Còn ta trợn mắt lườm chàng, nói lời phải giữ lấy lời! Hôm nay cùng lắm ta biến thành bông hoa xinh đẹp đụng chạm thêm lần nữa với “bãi phân di động” nào đó vậy, chỉ cần ta có thể ra ngoài là được. Chợt nhớ đến mấy đứa nhóc đang trong vòng nguy hiểm, trái tim ta lại quặn thắt nhói đau.

“Đừng nói là huynh không giữ lời đấy. Rốt cuộc huynh có cách đưa ta ra ngoài hay không? Ta chẳng phải cũng đã hôn huynh rồi...” Nhìn nụ cười xấu xa của chàng, ta lại cảm thấy tức giận, chỉ muốn đấm cho chàng một quyền.

“Đại tiểu thư, đừng vội tức giận thế chứ, cho dù không thể ra ngoài được, cùng lắm ta chịu thiệt một chút, hôn trả nàng một cái...”

Ta hít một hơi thật sâu, bản thân đã gặp rất nhiều kẻ mặt dày vô sỉ, nhưng đến mức như chàng thì đúng là độc nhất vô nhị.

“Nàng đừng nhăn nhó nữa. Đây là phủ Thừa tướng, nơi vốn được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, muốn lần ra ngoài đương nhiên phải nghĩ cách chu toàn mới được. Chỗ này có cửa sau không? Hay là chúng ta trèo tường vậy.” Chàng quay người, bắt đầu xem xét tình hình xung quanh. Ta trợn trừng mắt, ý kiến này thực sự chẳng có chút sáng tạo. Những chiêu đó ta vốn vẫn vận dụng hàng ngày. Trèo tường? Khắp nơi toàn người là người, làm sao có thể trèo tường mà không gây sự chú ý?

Chàng nhìn quanh một lượt, rồi từ từ tiến lại gần bờ sông. Ta bước theo chàng, im lặng nhìn xem chàng dự định làm gì. Chàng quay đầu nhìn ta bằng ánh mắt đầy triu mến, rồi đột ngột tóm lấy vạt áo ta, tung người nhảy mạnh một cái. Ta bất ngờ bay bổng lên chín tầng mây! Đến lúc chạm đất, đầu óc quay cuồng, hai chân mềm nhũn, suýt nữa là ngồi bệt cả xuống đất.

“Như vậy không phải là xong rồi sao?” Diệu vút ta sang một bên, sau đó phẩy tay bình thản nói. Ta kinh ngạc quay đầu, nhìn ra phía sau. Lúc này phủ Thừa tướng đã cách chúng ta hơn một trượng. Lúc này, ta và chàng, thực sự chẳng khác nào pháo hoa Giang Tây chất lượng đại hảo hạng bay thẳng đến tận đây sao? Trời đất quỷ thần ơi, nếu ta học được công phu này, lúc đi ăn trộm chẳng phải sẽ như hổ mọc thêm cánh? Chỉ cần nhảy bừa một cái là có thể hạ cánh an toàn xuống phòng chứa vàng của bất cứ một nhà giàu có nào? Nếu làm được như vậy thì đúng là quá tốt, quá tuyệt diệu!

“Nàng còn đứng ngây ra đó làm gì, lúc này không phải còn vội vã muốn đến phố Tây có chuyện gì đó sao?” Chàng nắm lấy vạt áo ta rồi kéo thẳng về phố Tây. Thấy ta vẫn đứng ngây người, chàng dừng lại, nhìn ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Chuyện đó... chuyện đó... đi đến đây bằng cách “nhảy” giống như vừa nãy có vẻ sẽ nhanh hơn ...”

Hãy, cùng lắm coi như ta chưa hề nói câu này, làm gì mà chàng phải xì mặt ra như thế? Ta cũng chỉ là tùy tiện đưa ra đề nghị thôi mà, “nhảy” có vài bước, vèo một cái là đến được căn miếu hoang rồi. Lúc này,

chàng chỉ im lặng nhìn ta, khuôn mặt nghiêm nghị chẳng thể hiện nét buồn vui hay bức tức. Thế nhưng chỉ một lát sau, ta liền nghe thấy tiếng cười giòn giã của chàng vang vọng khắp thành Trường An.

Sau cùng, Diệu không chấp nhận đề nghị “nhảy” đến phố Tây của ta. Thế nhưng chàng lại dắt ta chạy trên đường với tốc độ lướt qua bên tai, cảnh tượng hai bên đường như thể biến thành ảo ảnh, tất cả mọi thứ đều nhanh chóng lùi về phía sau.

“Ừ... ừ...” Dưới sự dẫn dắt của Diệu, ta như bay trên đường chớp mắt đã nhìn thấy căn miếu hoang ở trước mắt không xa.

“Nàng kêu gì chứ, ta đâu phải là ngựa?” Chàng đột ngột dừng lại cách cửa lớn tầm một thước. Theo quán tính, chàng lại vút ta sang một bên, bộ dạng đầy nho nhã. Khi lấy lại được thần hồn, ta liền đưa ngón tay cái về phía chàng: “Thân thủ... thân thủ quá tuyệt!”

Cánh cửa căn miếu hoang lúc này khép hờ, bên trong yên tĩnh đến kì lạ. Ta bỗng dưng thấy thập phần lo lắng, phải chăng ta đã đến quá muộn? Mọi người vì thế đã... Ta mím chặt môi, định thần, rồi thận trọng bước vào trong từ cửa bên. Đột nhiên cổ ta đau nhói, cảm giác như bị ai đánh. Thôi thôi, có mai phục. ta vừa định hô hoán, thì một cơn mưa gậy đã giáng xuống liên hồi.

“Đánh chết cái đầu phân trâu này, dám theo dõi chúng ta, đánh chết ả ta đi... Á! Đừng đánh nữa, là lão đại đấy!” Ta khó khăn lắm mới có thể đứng dậy, lúc này mới nhìn thấy bốn tên nhóc đang đứng vây quanh mình, hai tay chúng giấu phía sau lưng, khuôn mặt hết sức đau khổ.

“Lúc này là ai đã đánh ta hả?” Ta cố gắng nhẫn nhịn. Ta thì lo lắng cho sự an nguy của chúng, còn bọn chúng thì sao, lại dám hợp sức đánh ta?

“Không phải đệ.” Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả đồng thanh đáp.

“Mau đưa tay ra đây!” Ta đưa tay sờ vào phần đầu vừa bị đánh sưng vù, nhìn bọn chúng bằng ánh mắt hung dữ. Chúng ngoan ngoãn đưa tay ra, những bàn tay trắng trợn không có gì cả.

“Hai đùi kẹp chặt như thế để làm gì? Giấu thứ gì đó hả? Mau đi vài bước ta xem!”

Bọn chúng nhìn ta đầy khó xử. Thấy vậy ta liền kéo mấy đứa lên trước, lập tức bốn cây gậy rơi tung xuống đất. Thì ra đứa nào cũng tham gia hết, thảo nào mà ta lại thấy đau đến vậy.

“Lão đại, hôm nay chúng đệ cứ có cảm giác bị ai đó theo dõi, luôn dự cảm có điều gì bất ổn... nhất định là bọn ăn mày ở phố bên muốn tranh giành địa bàn với bọn đệ. Lão đại, vì tỷ lên la lén lút... cho nên bọn đệ mới hiểu lầm.” Qua Qua đưa lời giải thích.

“Đúng thế, đúng thế, bọn đệ thực sự không hề cố ý đánh tỷ đâu. Chỉ là, bang chúng ta vừa mới thành lập không lâu, nhưng người đến thách thức lại rất nhiều.” Quả Quả cũng lên tiếng. Bang phái? Mấy tên nhóc con này mà cũng học đòi người khác thành lập bang phái?

“Cái bang gì chứ? Các đệ đã thành lập bang phái gì sao?”

“Cái trung cái. Có phải rất thần kì không?” Thảo Thảo nãy giờ trốn sau lưng ta giờ thò cái đầu nhỏ xinh ra, vui vẻ nhìn ta đầy hớn hờ.

“Bang phái gồm bốn người.” Cộng cả tuổi đám nhóc này vào còn chưa bằng được số tuổi của một lão ăn mày? Mới tí tuổi đầu đã bắt chước người ta gia nhập giang hồ, chết lúc nào có khi cũng không hay.

“Hiện nay bọn đệ chỉ có bốn người, thế nhưng sau này sẽ khác, lão đại, chúng đệ nhất trí tôn người lên làm bang chủ bang Cái trung cái của chúng đệ. Sau này bang phái của chúng ta sẽ gồm năm người. Khẩu hiệu của chúng ta chính là: Cái trung cái, năm đánh một... Ấy da, đau quá đi mất! Lão đại, có phải chiếc gậy của tỷ chỉ biết đánh mỗi mình đệ không?” Hoa Hoa ôm đầu, nước mắt long lanh nhìn ta đầy uất ức. Một chọi năm nghe còn được, đây lại là năm người đánh một, thật đúng là mấy tên ăn mày không chút phẩm chất, khí phách nào cả!

Ta tức lộn ruột, còn Diệu thì nhàn nhã đứng tựa vào cột miếu hoang nhìn về phía chúng ta, vẻ mặt hân hoan. Ánh nắng dịu nhẹ chiếu xuống người chàng, tạo thành một chiếc bóng tuyệt đẹp, tuấn tú như tượng

tạc. Chắc chàng đã quá quen với những hành động cổ quái của ta, nên từ đầu tới cuối chẳng hề hỏi ta một câu lý do tại sao phải vội vã tới căn miếu hoang và tại sao lại quen đám tiểu ăn mày này.

Khuôn mặt ta lúc đen sẫm, lúc lại đỏ bừng, chẳng thể nào giữ thể diện nổi nữa, ta liền xông tới kéo Diệu ra ngoài căn miếu hoang.

Nhìn thấy bọn Hoa Hoa, Quả Quả đáng vẻ linh hoạt, hơn hở chắc chẳng thể chết ngay được đâu, hẳn là những hình ảnh khi nãy hiện lên trong gương chỉ là ảo giác.

Biết bọn Hoa Hoa không sao, nỗi lo lắng trong lòng ta cũng tiêu tan. Vậy là ta có thể an tâm cùng Diệu quay về phủ Thừa tướng. Diệu đi ngay phía sau, còn ta thì cúi đầu đi trước, thế nhưng ở tư thế này ta vẫn có thể nhìn thấy y phục màu lam của chàng đang bay bay theo gió, bước đi nhẹ nhàng như bay.

Lúc chúng ta đi ra tới đầu ngõ, thì thấy mấy tên hắc y nhân, ánh mắt lạnh lẽo đang xông về phía ngược lại. Tốc độ của bọn họ rất nhanh chóng đi lướt qua. Vào giây phút ấy đột nhiên trong lòng ta trào dâng một dự cảm chẳng lành.

“Thật kì lạ, con ngõ này vốn là chốn dung thân của đám ăn mày, hướng bọn họ tiến về phía lại chính là căn miếu hoang, thế nhưng... ta chưa từng nhìn thấy bọn họ xuất hiện ở đây bao giờ.” Ta quay đầu đưa mắt nhìn nhìn theo hướng bọn họ đang đi tới, ánh mặt trời chói lóa, khiến ta tức thì lóa mắt. Lúc đưa tay lên che nắng, đầu ta bỗng đau như búa bổ. Những hình ảnh mộng mị mà ta nhìn thấy lúc trước lại hiện lên: máu, lửa, đao, kiếm, bóng người, chém giết...

“Nhìn bước chân chắc chắn bọn họ là người tập võ, hơn nữa còn thuộc hàng cao thủ. Nội công không hề kém, tại sao một nơi thế này lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy chứ?” Diệu ngồi xuống, kiểm tra kĩ dấu vết để lại khi đám người kia đi qua. Ta cũng ngồi xuống cạnh chàng, chỉ thấy những dấu chân nông sâu khác nhau. Nơi này toàn lát đá đen, vậy mà khi họ bước qua có thể để lại dấu chân sâu như vậy! Thực không đơn giản chút nào!

“Thôi chết! Chúng ta nhất định phải nhanh chóng quay lại ngôi miếu hoang thôi, có lẽ mấy đứa trẻ xảy ra chuyện rồi.” Ta xông về phía bọn Hoa Hoa kinh hãi đến mức hoảng loạn. Những người này phải chăng đang xông về phía bọn Hoa Hoa? Thế nhưng, tại sao chứ? Đầu ta lại đau nhói lên, trước mắt ngập tràn cảnh tượng tang thương chết chóc.

Diệu thu lại dáng vẻ lười nhác, bắt cần mọi khi, kéo tay ta chạy hết tốc lực. Sau khi xem xét kĩ những dấu chân kia, nét mặt chàng cực kỳ nghiêm nghị, khiến ta nhìn càng thêm lo lắng.

Tiết trời đầu xuân, khi ánh mặt trời yếu đi một chút là người ta lại cảm thấy ớn lạnh. Lúc chúng ta đến trước cửa căn miếu hoang, Diệu đột nhiên dừng bước. Khi này vẫn còn thấy vầng mặt trời chiếu rọi, chớp mắt trời đã trở nên âm u, mờ ảo, cả con ngõ ngập mùi nguy hiểm, xen lẫn chút quỷ quái. Bốn bề tĩnh lặng như nghĩa địa, không khí ẩm ướt đến bí bách, sát khí đáng sợ vây ập lấy ta và Diệu.

“Có sát khí! Phiến Nhi, hãy theo sát ta.” Diệu khẽ cất tiếng rồi nắm chặt lấy bàn tay ta khiến ta dễ dàng cảm nhận được hơi ấm mạnh mẽ truyền từ lòng bàn tay chàng sang cơ thể mình. Ta nhìn chàng cảm kích. Lúc này mắt chàng là một khoảng đen tĩnh lặng, nhưng bao dung, có sức mạnh khiến người ta phải bình tĩnh. Chàng nắm tay, bảo vệ ta ở phía sau lưng rồi từng bước tiến gần về phía miếu hoang.

Ta bỗng nhiên nhận ra cảnh tượng khác thường. Mặt đất loang lổ đầy máu và những vết chém giết. Toàn thân ta bất giác run rẩy, Diệu thấy vậy càng nắm chặt tay ta hơn. Mấy đứa Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả, các đệ nhất định không được xảy ra chuyện gì bất trắc đấy.

Chúng ta thận trọng bước vào bên trong, ngoại trừ bức tượng Phật bị đập vỡ cùng vết máu loang lổ, ta không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì. Bốn bề đều là mùi máu tanh lờm của máu, khiến người ta ghê rợn.

“Mau đưa trâm cài tóc của nàng cho ta!” Ta lấy chiếc trâm cài đầu xuống, đưa cho chàng. Mái tóc dài của ta tức thì xoắn tung, bộ tóc phân trâu cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi thứ đều vô cùng quen thuộc, bức tượng Phật vỡ nát, vết máu loang lổ, còn cả đồng củi khô chưa kịp cháy hết... Đúng vậy, đây chính là cảnh tượng mà ta đã nhìn thấy trong gương. Theo hình ảnh dội về,

ánh mắt ta từ từ hướng vào căn phòng nhỏ bên trong.

Ta hít một hơi thật sâu, toàn thân vẫn cứ run lên cầm cập, nếu không phải Diệu vẫn luôn nắm chặt lấy bàn tay, ta nghĩ hai chân mình đã mềm oặt, ngã sập xuống đất từ lâu rồi. Đập vào mắt ta là cảnh Hoa Hoa và Thảo Thảo nằm bất động trên mặt đất, bên cạnh là vết đao kiếm chém qua còn để lại. Hai mắt ta tối sầm, chẳng thể đứng vững thêm nữa, ta hất tay Diệu ra, vội vã xông lại gần chỗ mấy đứa. Trong lòng chỉ cầu mong mọi chuyện không phải là thật, đây chỉ là giấc mơ, tuyệt đối chỉ là mơ mà thôi!

“Coi chừng có trúa...” Diệu còn chưa kịp dứt lời, ta đã nghe thấy bên tai vang lên tiếng kim loại lạnh löt. Tức thì Diệu phi chiếc trâm cài của ta ra để chặn ám khí. Trong tích tắc cả ám khí và chiếc trâm đều rơi xuống đất. Ta còn chưa kịp hoảng hồn, thì một thanh kiếm đã nhanh như chớp lao đến trước mặt.

Ngay khi thanh kiếm chuẩn bị đâm vào lồng ngực, ta bất ngờ lùi về phía sau, đồng thời Diệu cũng kéo mạnh tay áo để ta tránh sang một bên. Giây phút nguy ngập vừa kết thúc, đám hắc y nhân mà chúng ta gặp tại đầu ngõ chẳng biết từ đâu chui ra, vây lấy hai người chúng ta.

“Mau giao người ra đây!” Tên cầm đầu đám hắc y nhân lớn tiếng quát. Diệu đưa tay đẩy ta về phía sau lưng. “Xoạt” một tiếng, chiếc quạt được chàng lấy ra đầy nho nhã. Rồi cứ như vậy chàng dùng quạt thay đao, đẩy lùi những đường đao mũi kiếm đang ầm ầm lao tới từ bốn phương tám hướng. Chiếc quạt nằm trong tay Diệu lúc mở lúc đóng, thân quạt linh hoạt, biến hóa, khiến ta mà cảm thấy thần phục vô cùng.

Khắp nơi là ánh đao bóng kiếm, ta chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này trong đời, thế nên chỉ biết đứng lặng một chỗ. Còn Diệu lúc này thì có chút khó khăn khi vừa phải chống đỡ với bọn chúng, vừa phải lo an toàn cho ta. Kẻ địch quá đông, đao kiếm lại vô tình, ta bị Diệu kéo tới kéo lui, lần nào cũng suýt trúng một nhát đao chí mạng. Sau cùng dường như Diệu cũng thấy bực bội, tóm chặt lấy ta rồi hất mạnh một cái. Ta hét lớn mỗi lúc bay lên quá cao, cứ như vậy bay lên lại rơi xuống, may mà lần nào chàng cũng đỡ ta rất chuẩn. Một lát sau, ta phát hiện ra kẻ địch xung quanh dần thưa đi. Oa! Cách này hay quá, lúc ta bay lên an toàn, chàng cũng không còn bị phân tâm nên đánh lại đám người kia một cách dễ dàng. Thế nhưng cứ bay lên bay xuống thế này, ta thực sự cảm thấy đôi chút chóng mặt.

Vào lần rơi cuối cùng, chàng đỡ trọn lấy ta. Quá tuyệt vời! Kẻ địch ngã la liệt xung quanh chỗ Diệu, còn chàng thì oai phong lẫm lẫm cầm chiếc quạt chỉ vào cổ tên cầm đầu.

“Các hạ là ai? Tại sao lại làm việc này?” Tên cầm đầu đám hắc y nhân siết chặt nắm đấm, ánh mắt trợn lên đầy hung tợn. Nhưng Diệu chỉ cười nhạt chứ không nói thêm gì.

“Người... Người giết Hoa Hoa, Quả Quả, Qua Qua, Thảo Thảo của ta, ta sẽ liều mạng với người...” Thấy kẻ thù nguy hiểm nhất đã bị khống chế, ta tức giận xông lại định báo thù. Nhưng kì lạ, tại sao ta đi mãi mà vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ thế này? Ta quay đầu nhìn lại thì phát hiện Diệu tóm lấy vạt áo và nhìn ta đầy chán nản.

“Bọn chúng vẫn còn sống, hơi thở khe khẽ xem ra thương tích không nặng.” Chàng khẽ nhường đôi mày đưa lời giải thích.

Chưa chết? Vậy thì quá tốt. Ta bật cười trong nước mắt. Diệu thấy thế chỉ nhìn sang một bên, không thèm so đo cùng người thiếu kinh nghiệm sống như ta.

“Đây là địa bàn của ta, các người đến từ đâu, có biết ta là ai không hả? Sao các người dám đến đây làm loạn?” Biết đám hắc y nhân vô công đều kém Diệu, ta cũng trở nên dũng cảm, hống hách hơn hất mặt hỏi.

“Người là ai?” Tên cầm đầu cau chặt đầu mày.

“Hừm! Người đúng là chẳng có chút hiểu biết nào cả! Ta chính là bang chủ Cái trung cái, một địch năm...” Còn chưa kịp nói hết câu, cả người ta nhẹ bẫng. Trong tích tắc, Diệu kéo ta lại phía sau rồi vút lên đỉnh nhà. Làm gì vậy chứ, ta cũng chỉ nói vài câu thôi mà. Lần này Diệu vút rất mạnh, khiến ta va vào chiếc cột chống miếu, nhưng vừa hay có thể ngồi vững lên mấy thanh xà nhà.

Ta ôm chặt lấy xà nhà để ngồi cho vững. Làm trộm lâu ngày nên giờ mái nhà, cột chống đã trở thành những người bạn vô cùng thân thiết của ta, có điều bị người ta vút lên thế này thì đây mới là lần đầu.

Ta ngồi lên xà nhà, theo thói quen lia mắt quan sát khắp mọi nơi. Đưa mắt nhìn ngó một lát thì ta phát hiện ở phía bên trái căn miếu hoang có một con gà mái đang run cầm cập nằm dấp vào một góc, nhìn sang hướng khác, lại thấy bức tượng bé cạnh bức tượng Phật trông có vẻ kì quái. Nhìn kĩ hơn gương mặt của bức tượng, ta bỗng phát hiện thì ra, Quả Quả đang đứng bất động tại đó, mỉm cười giả bở tất. Giả cũng giống quá chứ!

Hoa Hoa và Thảo Thảo khẽ mở hai mắt he hé như đường chỉ. Thấy có người đang nhìn về phía mình, bọn chúng tức thì nhắm nghiền mắt lại. Hừm! Giả chết thì cũng phải chuyên nghiệp một chút. Đằng này giả chết lại còn muốn nhìn trộm, như vậy chẳng phải rất dễ bị phát hiện sao? Nghĩ vậy ta liền chuyển sự chú ý sang nhất cử nhất động của đám nhóc. Mấy đứa nhóc này, đứa trốn đứa chạy, đứa giả chết, rất giống với tác phong hành sự thường ngày của ta. Nhớ lại trước kia chúng ta ban ngày đi xin ăn, buổi tối làm ăn trộm, chỉ cần thất thủ là sẽ chạy, đương nhiên đã luyện tập thành thực một số chiêu trò.

“Các hạ không phải người trong giới, hà tất phải can thiệp vào những chuyện trong giang hồ chúng ta? Ngoài cửa đột ngột vọng vào giọng nói lạnh lùng của một người phụ nữ. Ta ngồi trên cột nhà, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài, trước cửa căn miếu không biết từ lúc nào xuất hiện một người phụ nữ mặc y phục màu trắng bịt mặt, bà ta đang từ từ bước vào căn miếu hoang.

“Ha! Ha! Thì ra việc mười mấy cao thủ võ lâm ức hiếp mấy đứa ăn mày cũng được coi là chuyện trong giang hồ.” Diệu bật cười thành tiếng.

“Mẹ kiếp! Hảo hán của Vọng Nguyệt Lâu tại sao lại ức hiếp đám ăn mày, rõ ràng là bọn chúng cải trang làm kẻ ăn mày mà thôi.” Tên cầm đầu đám hắc y nhân nghiêng răng gằn giọng.

“Vọng Nguyệt Lâu?” Diệu nheo mắt rồi từ từ nhắc lại ba chữ. Còn ta thì đưa tay lên xoa đầu, hình như ta đã nghe ba chữ này ở đâu rồi thì phải?

“Đúng là đồ vô dụng!” Người phụ nữ áo trắng lạnh lùng mắng bọn người kia một câu, rồi đi đến chỗ lồng gà trước mặt, nơi Qua Qua đang ẩn náu. Bất ngờ, bà ta vung kiếm đâm thẳng vào chiếc lồng. Cả Qua Qua đang trốn ở trong đó và ta đang ngồi trên cột nhà đều sợ đến mức đồng thanh thét lớn.

“Trước đây, có phải các ngươi đã ột cô nương rất xinh đẹp ẩn náu? Mau nói ta biết, ả đang ở đâu?” Bà ta vừa cất giọng Qua Qua liền bật khóc thành tiếng

“Nghe ta nói này nữ hiệp, chúng ta chẳng có chút quan hệ gì với cô nương đó cả, người con gái đó vốn tên Thúc Cẩm, đúng là trước đây có đến chỗ chúng ta ẩn náu một thời gian, nhưng bây giờ thì đã đi rồi. Các ngươi có oán thù gì với người ta thì hãy đi tìm người ta mà tính chuyện. Chứ chẳng liên quan gì đến chúng ta hết.” Ta lớn tiếng giải thích khi vẫn ngồi trên xà nhà.

Lúc này mới chợt nhớ ra, lần trước khi đến tiệm cầm đồ trộm lại ngọc bội, người đàn ông bịt mặt đó hình như cũng tưởng ta là Thúc Cẩm thậm chí còn định ra tay sát hại. Thì ra cô nương có tên Thúc Cẩm đó đắc tội với rất nhiều người. Người trong thiên hạ thực sự đã bị nàng ta liên lụy quá nhiều.

Người phụ nữ bịt mặt liếc mắt về phía ta, còn ta thì đang cố hết sức giữ ánh mắt mình nhìn thẳng. Trong miệng khẽ lẩm bẩm: hãy nhìn vào đôi mắt của ta, ngươi sẽ biết ta không hề lừa gạt!

“Ả ta đi khi nào, và đi đến đâu?” Bà ta gằn giọng hỏi tiếp.

“Vẫn... vẫn chưa đi được bao lâu. Bây giờ các người đuổi theo chắc còn kịp đấy.” Ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ họ chưa đi lâu đâu, cũng chỉ mới được tầm một tháng thôi...

Người phụ nữ đó nhìn ta bằng ánh mắt khinh bỉ, sau đó vòng tay nói với Diệu: “Thúc Kiềm, hộ pháp Vọng Nguyệt Lâu phụng mệnh Lâu chủ truy tìm phản đồ Thúc Cẩm, đến nơi này, nếu có gì đắc tội, mong các hạ lượng thứ. Đi thôi!” Nói xong, bà ta khoát tay, định dẫn theo đám hắc y nhân rời khỏi.

“Nhị tiểu thư, người đừng nghe con nha đầu này ăn nói hàm hồ, đại tiểu thư và Úy Trì Tuyết Dung Thần đang ở cùng nhau, hơn nữa...” Tên cầm đầu đám người đứng bên cạnh bất bình lên tiếng. Thúc Kiềm nghe vậy liếc về phía Diệu, ra hiệu tên cầm đầu kia im miệng bằng ánh mắt đầy nghiêm khắc và cảnh giác.

Sau khi bọn chúng đi rồi, ta mới thận trọng trèo từ xà nhà xuống. Đợi đến khi ta ôm cột nhà trượt xuống như một chú gấu rừng, mấy tên tiểu tử kia cũng đã chạy thoát ra, vây chặt xung quanh ta.

“Lão đại, bọn họ biết Tuyết Thần ca ca đang ở cùng Cầm tỷ tỷ, liệu hai người bọn họ có gặp nguy hiểm gì không?”

“Biết thì đã sao, có liên quan gì đến ta chứ?” Ta lẩm bẩm ngoài miệng, nhưng trong lòng lại cảm thấy thập phần bất an.

“Yên tâm đi, hẳn sẽ không gặp chuyện gì đâu.” Diêu đứng bên nắm chặt lòng bàn tay ta nhẹ nói, mặt ta bất giác đỏ bừng, lúc này mới nhận ra, là chàng đang muốn an ủi mình.

“Công tử Tuyết Thần nổi danh là “Một mình độc chiến ba ngàn dặm. Nhất kiếm xưng danh Bách Vạn Soái” hoàn toàn không hề thua kém đám người ban nãy. Chỉ có điều...” Diêu chột cau chặt đôi mày, ánh mắt đen nháy đột nhiên ánh lên đầy huyền ảo. “Thức Cầm, Thức Kiếm, Thức Tiêu, Thức Dao, tứ đại hộ pháp của Vọng Nguyệt Lâu đều lần lượt xuất hiện, phải chăng nước Nam Chiếu có biến?” Nét mặt Diêu khá nghiêm trọng, ngay cả lúc nghe những lời của chàng cũng tự nhiên trở nên căng thẳng, phải chăng có chuyện lớn gì sắp xảy ra?

“Á!” Chàng đột nhiên thét lớn khiến ta giật bản mình.

“Có phải có biến gì không? Có biến rồi sao?” Ta căng thẳng lùi lại phía sau một bước, nhìn xung quanh căn miếu hoang đầy phòng bị.

“Biến cái gì mà biến! Ta nhớ ra là chúng ta đã ra ngoài khá lâu, sắp đến giữa trưa rồi. Lúc này mà phụ thân nàng phát hiện nàng không có trong phủ thì chúng ta chết chắc.”

Nghe chàng nói vậy, cả người ta run lên, vấn đề của chúng ta giờ thực sự rất nghiêm trọng. Ta nắm tay Diêu định lao ra ngoài, thế nhưng nhìn bọn Qua Qua, Quả Quả ta đột ngột khựng bước. Đám nhóc con này đang đứng lặng nhìn ta, dáng đứng rụt đầu rụt cổ trông như mấy chú chó con sắp bị người ta bỏ rơi vậy. Thấy thế ta lại mềm lòng. Ngộ nhớ đám người hung thần gian ác đó quay lại tìm người thì sao? Có trời mới biết nàng Thức Cầm đó ngoài việc đắc tội với Vọng Nguyệt Lâu thì còn đắc tội với Vọng Tinh Lâu hay Vọng Nhật Lâu gì nữa hay không? Ngộ nhớ ngày ngày cứ có người tới đây trả thù thì mấy đứa trẻ này cho dù có chín mạng cũng khó mà sống tiếp.

“Diệu!” Ta quay người nhìn Diệu, ánh mắt lộ rõ nét khó xử. “Nếu huynh dắt theo năm người, liệu có thể chạy nhanh giống lúc nãy không?”

“Khụ... khụ... khụ...” Diệu ho sặc sụa, rồi nheo mắt nhìn ta nói: “Có phải nàng định đưa cả bốn nhóc con này theo không?”

Ta gật đầu đáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Diệu tức đến độ bật cười thành tiếng: “Nơi đến là phủ Thừa tướng, còn nàng là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng đó.”

“Nếu ngay cả đám nhóc này mà cũng không bảo vệ được, thì dù có là vạn kim ta cũng không làm nữa.” Ta nghiêng rằng quả quyết đáp.

Diệu lặng người, tiếp đó thì mỉm cười, ánh mắt đã dịu hẳn xuống: “Làm thế nào mà nàng quen được bọn chúng?”

“Đi ăn xin cùng nhau nhiều thì quen biết thôi.”

“Cái gì?”

“Á, ý ta là bọn chúng vốn thường ăn xin ở đây, ta thấy chúng khổ nên thỉnh thoảng tới thăm. Đám nhóc này thực sự rất đáng thương... Hay là, huynh thu nhận bọn chúng nhé, có được không?” Ta nín tay áo Diệu, nhìn chàng qua làn nước mắt, đưa lời năn nỉ. Giả vờ đáng thương luôn là cách thức hữu hiệu nhất! Diệu quả nhiên đã đồng ý.

“Trước tiên phải nghĩ cách làm thế nào để đưa chúng về phủ Thừa tướng đã...”

“Không sao, khi nào đến nơi chúng ta có thể “nhảy” vào trong mà! Cùng lắm huynh chịu vất vả đôi chút, nhảy năm lần là được.”

Diệu quay mặt, lặng lẽ đưa tay vuốt trán đầy bất lực.

Chính vào lúc chúng ta dắt theo bọn Qua Qua, Quả Quả bước ra khỏi căn miếu hoang, thì phía sau lưng một ngọn lửa bốc lên. Thế lửa nguy hiểm, đáng sợ lạ thường. Lúc chúng ta quay đầu nhìn lại, ngọn lửa đã vút lên tận trời cao, trong phút chốc căn miếu hoang chìm trong biển lửa.

Trước cảnh tượng đó ta mãi chẳng thốt lên lời, chỉ biết nắm chặt tay Diệu. Lúc này, dưới ánh lửa khuôn mặt tuấn tú của Diệu nhất thời trở nên hồng đỏ. Diệu chìm trong im lặng, thái độ biếng nhác, bất cần mọi khi đã hoàn toàn biến mất. Ánh mắt lạnh lùng, tĩnh lặng của chàng khi đối diện với ngọn lửa rực cháy, thực sự đã lưu lại ấn tượng sâu đậm trong trái tim ta.

Phải chăng có điều gì đó mà ta không biết? Chúng ta dường như đang bị cuốn vào thị phi, tranh đấu phức tạp hơn rất nhiều so với những gì ta có thể tưởng tượng...

9. Chương 8. Hải Đường Trong Mưa Sơn Phấn Nhột

Trời mưa là điều nằm ngoài dự tính, thế nên khi về đến phủ Thừa tướng, mấy người chúng ta đã ướt như chuột lột.

“Ôi thơm quá, nhất định bên trong đã dùng bữa rồi! Rét quá đi mất, huynh mau giúp chúng ta “nhảy” vào bên trong đi!” Ta xoa hai tay vào nhau, dậm chân lên xuống để cơ thể mình ấm hơn.

Diệu hình như không được vui lắm, thậm chí còn có vẻ bất mãn với việc mà ta sắp xếp cho chàng. Chàng nhắc bóng ta lên không chút dịu dàng. Trong lòng ta còn ôm thêm Hoa Hoa và Quả Quả, hai bên nách Diệu lại kẹp Qua Qua, Thảo Thảo nữa. Sau một cái nhún chân nhẹ nhàng, chúng ta nhảy vào phủ Thừa tướng nhanh như một ngọn pháo hoa rực rỡ.

“Huynh... huynh... huynh phải nhìn cho kĩ rồi hãy “nhảy” chứ, bên dưới là hồ cá đó.” Đến khi nhìn rõ nơi chúng ta sắp đáp xuống, ta sợ hãi thét lên.

“Ngậm miệng!” Diệu khê quát đầy chán nản, chân chàng khê chạm lên mặt nước, sau đó đáp lên bờ một cách thuận lợi. Oa... thì ra còn có kiểu “nhảy” này nữa. Ta đưa mắt nhìn khắp xung quanh, chẳng có bất kỳ ai phát hiện ra chúng ta cả.

“Đi!” Diệu liền nhanh nhẹn kéo ta đi.

“Đi đâu chứ?”

“Đi thay y phục. Nàng định cứ để thế này đi dự sinh nhật của mình sao?” Chàng hơi khàn giọng lên tiếng. Bấy giờ ta mới nhận ra bộ dạng của chúng ta chẳng ra làm sao cả. Do mưa to, tóc chàng xoa xuống hai vai, qua làn y phục mỏng lộ rõ những đường nét cơ thể quyến rũ. Còn ta thì... á! Về phần ta lại càng thảm hại. Chẳng trách, suốt dọc đường đi, chàng cứ hướng mắt lên trời, dù chết cũng không chịu nhìn ta một khắc!

Khuôn mặt bỗng đỏ ửng lên, ta liền đưa tay che ngực rồi chạy nhanh về phía phòng mình. Vì mưa, đôi giày ta ướt sũng, nên khi chạy cảm giác cực kỳ khó chịu!

Lúc Tiểu Thúy nhìn ta, cô bé kích động đến mức nước mắt đầm đìa, chỉ còn thiếu nước niệm Phật ngay tại chỗ. Cô bé nói, Thừa tướng đã vào thúc giục mấy lần. Nếu ta còn không mau ra ngoài chào khách, ngài sẽ đích thân vào bắt người. Vừa nói xong, Tiểu Thúy đột nhiên trợn trừng mắt. Hóa ra Tiểu Thúy nhìn thấy bốn đứa nhóc cùng Diệu đang đứng đứng phía sau ta.

Trước khi Tiểu Thúy kịp thở dài, kêu than và thét lớn, Diệu đã tiến lên, bịt chặt miệng cô bé lại, nói: “Mau đi lấy nước nóng giúp tiểu thư nhà người tắm rửa và chuẩn bị một bộ y phục cho nàng thay. Phải làm nhanh lên đây. Ngoài ra, tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này cho người khác biết, có hiểu không?”

Diệu cong khoe môi nở nụ cười hồ li, nheo mắt tiến sát lại gần Tiểu Thúy. Chỉ có điều giữa lúc tình cảnh nguy ngập như lúc này, nụ cười đó dù nhìn từ góc độ nào cũng không phải tốt lành gì. Đồ ngốc, chàng làm vậy sẽ khiến Tiểu Thúy hiểu lầm rằng chính chàng đã bắt cóc ta mất.

“Tiểu Thúy, ta... không sao cả.” Ta vội đưa lời giải thích, chẳng ngờ sắc mặt của Tiểu Thúy càng thêm hoang mang, rồi nhanh chóng cúi đầu chạy vào trong phòng.

“Giải thích chính là che giấu, nàng xem, chỉ một lát nữa thôi đảm bảo cô bé sẽ hét lớn cầu cứu à xem. Nàng nhìn đáng vẻ mình đi, cứ như thể vừa bị ta ức hiếp xong vậy.” Diệu thốt lên đầy bất mãn.

“Hãy, cũng phải, vậy thì huynh mau đi đi.” Lúc này nếu để cho vị phụ thân Thừa tướng của ta nhìn thấy thì ta đừng hòng yên thân.

Diệu bực quá lại bật cười thành tiếng. “Nàng đúng là có lương tâm quá! Ít nhất cũng phải đưa ta bộ y phục khô ráo để thay chứ.”

Thật không ngờ vào lúc nguy cấp thế này mà chàng vẫn còn thời gian để chú ý đến hình tượng của bản thân. Nghĩ vậy ta tiện tay vứt cho chàng vài bộ y phục sạch sẽ. Chàng cũng chẳng chút ngần ngại, cởi bỏ bộ y phục ướt nước ra thay ngay trước mặt ta. Hi hi, thân hình này, đường nét đó... chuyện này... Hãy! Con người này đúng là tự nhiên quá đi, lại còn lấy chiếc gối của ta thấm nước trên người nữa.

Nhưng đúng vào lúc chàng khoác tấm áo sau lưng lên người, tiếng bước chân rầm rập truyền tới. Hai chúng ta cùng lúc chết lặng, không phải nhanh như vậy chứ? Còn chưa kịp phản ứng thì cánh cửa ngay giây sau đã bị đẩy bật ra. Thấy người đến, mấy tên tiểu quỷ nhanh như sóc đã lẩn ngay vào góc ghế, gầm giường với tốc độ thần sầu. Còn ta với Diệu chỉ biết đứng ngây ra trước ánh mắt soi mói của mọi người.

Lúc này, Thừa tướng đại nhân đang đứng trước cửa phòng, mặt mũi ngáy dờ nhìn ta trong bộ y phục xộc xệch, còn Diệu mới mặc được một bên thân áo cuối cùng. Sau lưng phụ thân có rất nhiều người. Ta mím môi nhìn qua vai người, nét mặt của bọn họ thậm chí còn biểu cảm hơn cả ta nữa.

Tất cả văn võ bá quan đều lặng người nhìn cảnh tượng đang diễn ra trong khuê phòng của ta. Ta tránh ánh mắt của đám người, ngáy ngơ quay đầu lại... Hãy, căn phòng của tiểu thư Ngọc Phiến Nhi đã bị làm loạn không còn ra bộ dạng gì nữa. Chăn gối vứt lộn xộn khắp nơi, rơi cả trên mặt đất. Thậm chí, Diệu còn đang cầm vỏ gối vừa lau. Trên giường vung vãi đầy y phục, mà chàng vừa thay ra. Y phục của ta và chàng xếp đống lên, lại càng khiến trí tưởng tượng của mọi người được dịp bay xa, bay cao. Cảnh tượng như thế hai chúng ta vừa mới hành động quyết liệt chuyện gì đó mới xong vậy.

Thanh danh một đời của bản cô nương... Thật không ngờ trong khuê phòng của thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng lại phát hiện một người đàn ông lạ. Hai người y phục xộc xệch, mồ hôi đầm đìa, không là gian cũng là tặc. Hơn nữa tất cả quan viên, hoàng tôn quý tộc đều nhìn thấy hết, ta chắc chắn chẳng thể làm Hoàng hậu được nữa. Ấy, như vậy chẳng phải càng tốt hay sao? Đúng là ông trời giúp ta! Ha ha, tuy rằng ta thấy rất có lỗi với phụ thân, nét mặt của người cũng đã đen sạm lại chẳng khác nào món đậu phụ thối của đại thẩm bán dạo đầu đường phố Tây, nhưng dầu vậy ta vẫn cảm thấy vô cùng sung sướng!

Cơn mưa bên ngoài đã dịu, ánh mặt trời chiếu rọi khiến căn phòng trông cực kỳ rực rỡ sắc xuân. Không khí xung quanh đột ngột im lặng tới mức khiến ta cảm thấy lúng túng cực độ. Ta hắng giọng, lén nhìn sang Diệu. Thế nhưng, khi quay sang nhìn chàng, ta lập tức ngáy người tại chỗ.

Diệu... đang cười? Khoe miệng chàng cong lên, nhìn phụ thân ta, mặt không biến sắc, hơn nữa trong đôi mắt tuyệt đẹp của chàng còn ánh lên nét lạnh lùng mà sắc sảo. Chàng như thể đang thách thức? Trong khi ánh mắt của phụ thân ta chỉ có thể dùng hai từ “kinh hãi” để diễn tả.

Hả, không phải chứ? Hai nhà chúng ta chẳng phải có giao tình rất tốt sao? Hai người không nên tranh đấu theo kiểu này chứ? Ta lén hạ thấp người, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể lẩn đi. Không ngờ Diệu lại lôi ta vào cuộc, chàng tóm chặt lấy cổ tay khiến ta đau nhói. Trong lòng ta không ngừng than thở. Lão huynh à, chàng chớ có nhìn ta như vậy, đại nạn lâm đầu, thân ai người nấy lo. Nhìn tình hình này, có lẽ phụ thân ta sắp nổi trận lôi đình, ngộ nhỡ người mất bình tĩnh xông vào đánh ta một trận thì chết. Dù thế nào đi nữa thì chàng cũng là khách, phụ thân của ta chắc chẳng khiến chàng khó xử, còn ta, phụ thân dạy dỗ con gái, là chuyện mà ngay cả Hoàng thượng, ông trời cũng khó lòng mà can thiệp.

Diệu quay đầu sang, vẫn giữ nụ cười trên môi, từ từ thốt lên mấy chữ: “Ngọc Phiến Nhi, y phục mà nàng đưa cho ta là của nữ mà.”

Hầy... quả nhiên, chiếc áo màu hồng mà chàng đang khoác trên người chính là một trong những bộ trang phục của ta. Còn cả chiếc yếm màu tím đỏ có thêu hoa văn chú thỏ đáng yêu nữa... Lần này thì chàng đúng là mất hết mặt mũi rồi. Nhưng mà không thể trách ta được. Ta đường đường là một hoàng hoa đại khuê nữ, trong khuê phòng đương nhiên chỉ có y phục nữ thôi, chàng không thích mặc thì cứ cởi trần cho rồi. Ta vừa định cười nhạo chàng thì đột nhiên lại rùng mình: Không đúng! Chàng mặc y phục của ta, chuyện này... Thôi rồi, lần này dù ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng đừng mong rửa sạch nỗi oan khuất.

Tiểu Thúy run rẩy đứng gọn một bên, lần sau dám đông, hai tay ôm một chồng y phục sạch sẽ, không dám bước vào. Diệu bất ngờ tiến lên một bước, chọn lấy một bộ y phục trong tay cô bé, rồi đóng sầm cửa lại.

“Huynh định làm gì thế, bọn họ đều đang nhìn chúng ta đó?” Ta thấy Diệu đóng cửa, hốt hoảng xông ra định mở, nhưng liền bị chàng chặn lại. Sau đó, chàng vận sức bẻ ta vút lên giường, thật khiến ta quay cuồng đầu óc.

“Mở cửa ra làm gì, để bọn họ nhìn cho đã mắt sao?” Chàng nổi giận nói.

“Người bên ngoài đều đang nhìn vào, huynh đóng cửa lại thế này thì người ta sẽ nghĩ gì chứ?”

Trong phòng, chúng ta bắt đầu khẩu chiến, ta xông ra mở cửa, chàng tức thì chặn lại. Cánh cửa phòng bị chúng ta kéo ra kéo vào kêu cọt kẹt không ngừng. Rồi hai người chúng ta mắt lớn trừng mắt nhỏ, chẳng ai chịu kém ai.

“Có tin ta vút nàng vào gầm giường không?” Diệu hung dữ đưa lời uy hiếp. Vì quá sợ nên trận đầu đầu tiên ta đành chấp nhận thua cuộc.

Bộp! Ta bị chàng ném vào gầm giường, va cả người vào Hoa Hoa và Quả Quả. Hai đứa trẻ đau quá, hét lớn rồi bật khóc tu tu. Còn ta cũng đau chẳng kém, chỉ biết hết xoa cánh tay lại xoa đầu. sau cùng mới lồm cồm bò ra khỏi gầm giường. Diệu lúc này đã thay xong y phục. Bộ y phục màu trắng này có vẻ hơi rộng so với chàng, nhưng lại càng khiến chàng trở nên lãng tử và giống một con hồ li đặc đạo thành tiên hơn. Nhìn lại mình, ta thực sự tức giận không biết xả vào đâu cho hết, y phục toàn thân ướt đầm, trông thê thảm vô cùng. Dưới gầm giường, Hoa Hoa và Quả Quả vẫn không ngừng khóc lớn, xem ra bị ta đụng rất mạnh thì phải.

“Trời đất! Thậm chí họ còn sinh con rồi, ta vừa nghe thấy tiếng khóc xong.” Bên ngoài vọng vào câu nói của kẻ nào không biết. Nghe thấy thế ta kích động đến mức đứng không vững, suýt nữa thì ngất đi.

“Không chỉ một đứa, mà còn là song sinh.” Giọng nói tiếp theo vang lên lại càng vô lí hơn. Khóe miệng Diệu khẽ co giật, sắc mặt tím xanh, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có khả năng bùng nổ. Ta và Diệu quay sang nhìn nhau, coi như đã đạt được thỏa thuận. Ta xách Hoa Hoa, Diệu bế Quả Quả, cùng lúc cất tiếng quát lớn: “Im ngay!”

Đợi đến khi ta tắm tấp thay y phục, chải chuốt trang điểm lại xong, các khách mời cũng đã ra về hết. Nghe Tiểu Thúy nói, hôm nay ngoại trừ các Đại quan trong triều còn có cả con gái, con rể của Võ lâm Minh chủ trên giang hồ vừa mới được chiêu an tham dự, ngay đến sứ giả của nước Qua Qua phía đông và nước Oa Oa ở phía tây cũng được mời đến. Hôm nay phụ thân ta tức giận đến mức râu cũng biến thành màu tím xanh. Người mất mặt không chỉ với đồng liêu trong triều mà còn cả giang hồ, thậm chí còn thể lan sang các nước láng giềng khác nữa.

Lúc sau, ta ngoan ngoãn đứng trong phòng khách chờ chịu phạt. Diệu lại chẳng mấy để tâm, ngồi một bên thành thoir uống trà. Cho dù chàng là khách quý của phủ Thừa tướng thì đãi ngộ dành cho hai chúng ta cũng thật cách biệt một trời một vực.

“Bây giờ thì con có thể nói xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Phụ thân đau lòng, đưa bàn tay run run chỉ về phía ta. Ta đoán chắc cả cuộc đời này phụ thân chưa bao giờ mất mặt đến mức độ đó, trong lòng vì thế cảm thấy vô cùng thương cảm cho người.

“Phụ thân à, sự việc là như thế này. Con và vị Diệu công tử này không quen thân cho lắm, chỉ là buổi sáng hôm nay chúng con cùng nhìn thấy một... một kẻ cắp ở trong phủ. Đúng vậy, chính là một kẻ cắp, hắn ăn cắp đồ rồi trèo tường chạy trốn. Con nhìn thấy đương nhiên là phải đi báo quan rồi. May mà có vị Diệu công tử này, công phu “nhảy” tường của huynh ấy quá giỏi tuyệt hảo vào một cái đã đưa con ra ngoài. Sau đó... sau đó lại có thêm bốn vị hiệp sĩ nhỏ tuổi Qua Qua, Quả Quả, Hoa Hoa, Thảo Thảo xuất hiện, giúp con đuổi theo tên ăn cắp kia khắp cả thành Trường An. Kết quả, chuyện đó... do tên kẻ cắp hết sức giáo hoạt. Cuối cùng hắn vẫn chạy thoát, còn chúng con thì trở nên thâm hiểm như vậy đây.”

“Chỉ là như vậy thôi sao?” Phụ thân ta có phần nghi hoặc trước câu chuyện của ta, liền quắc mắt quay sang chất vấn Diệu.

“Hãy, đúng, chúng ta không quen thân...” Diệu còn chưa kịp nói hết câu, một chiếc khăn vuông từ trong người chàng rơi xuống. Ta chết lặng tại chỗ... cái đó... cái đó không phải là bức tranh “gà mái lội sông” của ta hay sao? Khi này lúc thay y phục, ta đâu có nhìn thấy chiếc khăn vuông này? Ta nhìn lên đây nghi hoặc, vừa hay bắt gặp ánh mắt xấu xa của Diệu.

“Phụ thân không phải như vậy đâu...”

“Không cần nói thêm nữa, hai người hãy chọn ngày thành thân đi.” Bất ngờ phụ thân ta đau đớn thốt lên.

Nhưng câu nói ấy chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. Ta có nghe nhầm không? Khó khăn lắm mới không làm Hoàng hậu, bây giờ thành ra lại bị gả cho con hồ li khiến người ta tức đến phát điên này sao?

“Phụ thân, thực ra con...”

“Im miệng! Sự việc có liên quan đến danh dự của Ngọc gia, mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi.”

Ta lo lắng, đánh mắt ra hiệu cho Diệu, thế nhưng chàng chỉ ngó ngang nhìn dọc, cố tình không thêm để tâm đến ta. Mẹ kiếp! Như vậy là có ý gì? Không phải là chàng đang cố ý chứ?

“Khoan đã, nàng ấy không thể gả được.” Cánh cửa bất ngờ bị đẩy bật ra, một giọng nói lạnh đến thấu xương vang lên, khiến cho gió xung quanh cũng phải tĩnh lặng.

Anh hùng à, ngài nói quá chuẩn! Ta cảm kích quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đẩy cửa bước vào là một người đàn ông xem ra tuổi đời còn trẻ, mặc bộ y phục bằng gấm màu đen quý phái, thân hình vạm vỡ, tóc dài bay trong gió, bờ môi ánh mắt tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng như thể được khắc ra từ băng đá. Đi phía sau người đó là mấy người trông đáng vẻ như là thị vệ. Giây phút người đó bước vào, không khí xung quanh dường như đóng băng lạnh giá

Diệu tức thì đứng bật dậy, khiến ra không nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt chàng, chỉ thấy người vừa đến nhìn vào mắt Diệu rồi trịnh trọng nhắc lại câu ban nãy: “Nàng ấy không thể gả được.”

Câu nói đó cất lên vô cùng lạnh lẽo, đồng thời khiến người ta nhanh chóng tỉnh táo lại... ta đã nhớ ra hắn là ai. Đó chính là tên sát nhân biến thái trong tiệm cầm đồ, kẻ suýt chút nữa giết chết ta chỉ vì một viên dạ minh châu. Ngay lập tức theo bản năng, ta lùi vài bước lại phía sau. Đại ca, không phải chứ, chỉ là một viên dạ minh châu thôi mà! Người có cần phải truy đuổi ta đến tận đây không?

May mà người đàn ông áo đen đó không hề nhận ra ta, nhanh như thoát bắn ánh mắt sắc nhọn về phía Diệu. Ánh mắt Diệu cũng ánh lên sự lạnh lùng tựa băng tuyết, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, chàng nhanh chóng lấy lại bộ dạng lãng tử bất cần mọi khi.

Diệu nhíu mày chiếc ly trong tay rồi cười nhẹ đáp: “Ha ha, câu nói này rất thú vị! Thiên kim tiểu thư của Thừa tướng đại nhân không thể gả cho người khác là chuyện mà đệ có thể quyết định được sao?”

“E rằng chuyện này, ngay cả Thừa tướng đại nhân cũng không thể quyết định.” Người kia khếch miệng cười nhạt, mang theo chút chế giễu. “Tất cả văn võ bá quan trong triều đều biết, Ngọc tiểu thư là Hoàng phi chờ gả, hôm nay làm ra những chuyện hoang đường như vậy với Tam hoàng huynh...”

“Khụ... khụ!” Nghe câu nói của hắn, ta tức thì ho sặc sụa. Hoang đường ... ta làm gì mà hoang đường chứ? Chẳng qua chỉ là sau khi dầm mưa bị ướt y phục, ta cho người khác mượn phòng thay đồ có gì đáng kể chứ? Nếu thế mà cũng bị coi là hoang đường, vậy thì cuộc sống của bản tiểu thư chẳng biết đã làm chuyện hoang đường với bao nhiêu lãng tử lưu lạc rồi. Hơn nữa... đợi một chút, Tam ... Tam hoàng huynh?

Ta cứ thế ngẫm đi ngẫm lại ba chữ này trong đầu. Chuyện này chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. Mãi lúc sau, ta mới quay sang nhìn Diệu. Phải chăng... Diệu chính là Tần vương Nam Cung Diệu mà người ta vẫn đồn. Chàng vốn là người rất được chiều chuộng từ nhỏ, bất tài vô dụng, là đồng bunn nát chẳng thể xây nổi tường? Vậy... vậy tên đại sát nhân điên cuồng đứng trước mặt ta... trời đất ơi, nếu ta đoán không nhầm thì đây chắc chắn là Tề vương Nam Cung Diệp, người rất được Hoàng đế coi trọng, lại nhất mực yêu thương.

Diệu lại cong miệng mỉm cười đáp: “Ngọc tiểu thư muốn nhập cung làm phi chẳng qua chỉ là lời đồn thổi vớ vẩn trong triều. Nói đến hoang đường, Tứ hoàng đệ phần nộ thái quá như vậy, phải chăng là cũng có ý với Ngọc tiểu thư?” Tuy rằng đang cười, nhưng ngữ khí của Diệu lại ngập tràn vẻ lạnh lùng ít thấy. Chàng đang thách thức tên sát nhân điên cuồng biến thái kia, nhưng tại sao lại cả ta vào việc này chứ? Ta liền trợn mắt lườm chàng đầy hăm dọa.

“Hoàng tử nạp thê e cũng phải chờ Phụ hoàng gật đầu đồng ý mới được, huynh tiền trăm hậu tấu thể này là có ý gì?” Giờ thì mùi thuốc nổ ở đây đã quá nồng nặc, không khí căng thẳng cứ như thể chúng ta đang ở trên chiến trường.

“Chính thất thì đương nhiên là cần Phụ hoàng đồng ý, nhưng nếu chỉ là Trắc phi thôi thì chẳng cần.” Diệu ngẩng đầu bật cười, tùy tiện đáp trả.

Sắc mặt phụ thân ta nhanh chóng sầm lại. Trắc phi chẳng phải chỉ là vợ bé người ta thôi sao? Lần này coi như ta đã hiểu, tên khốn kiếp này thực sự không có ý tốt. Ta thâm tính trong đầu, vốn dĩ ban đầu ta sẽ gả cho lão Hoàng đế hơn năm mươi với mục đích tìm cách leo lên vị trí Hoàng hậu, bây giờ lại trở thành Trắc phi của con trai ông ta. Lần này thì hay rồi! Đẳng cấp và thứ bậc đều bị hạ cho thê thảm.

Hoàng hậu hay là Trắc phi của Vương gia, ta bấm tay suy đi tính lại, càng nghĩ càng thấy hồ đồ, sau cùng vẫn chẳng thể làm rõ được rốt cuộc bản thân được lợi hay là bị thiệt trong việc này nữa.

“Hừm, Hoàng huynh đúng là khổ tâm tận lực! Chỉ có điều thứ Phụ hoàng không thích nhất chính là người ở bên cạnh mình lại là người suy nghĩ, tính toán quá nhiều. Diệu, huynh cũng nên tiết chế hành động một chút thì tốt hơn.” Tên sát nhân biến thái khinh thường buông một câu, khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Khổ tâm tận lực? Hắn đang ám chỉ điều gì? Diệu đương nhiên lại càng bức bối hơn, chàng chếch miệng cười nhạt đáp: “Người phải tiết chế hành động hơn là đệ mới đúng. Phụ hoàng dù yêu quý đệ đến mức nào nhưng nói cho cùng ngài cũng đã già rồi.”

Lời chàng vừa phát ra, tức thì khiến mặt của tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc, đám thị vệ đứng phía sau Nam Cung Diệp đồng loạt nắm tay nắm chân nổi hết cả gân xanh gân vàng. Tuy vậy, Nam Cung Diệp ngược lại chẳng hề đáp trả. Hai vị Hoàng tử đứng đó, dùng ánh mắt chiến đấu kịch liệt. Ta ngồi một bên hết nhìn người này đến nhìn người kia, cảm giác bản thân như một người ngoài cuộc. Tuy rằng bọn họ đang tranh cãi việc có nên gả ta làm Trắc phi cho người nào đó hay không, thế nhưng ta nghe mà chẳng hiểu bất cứ một câu đối đáp nào giữa họ.

“Hai vị Điện hạ, lần này coi như lão thần hành động không thỏa đáng, xin Ngài ban hôn cho con gái của lão thần.” Phụ thân ta đứng gọn một bên sầm mặt im lặng này giờ cuối cùng cũng tiến lên một bước, nói một câu hay nhất, tuyệt nhất trong ngày.

Tên sát nhân biến thái liền quay sang nhìn phụ thân ta, lại lườm Diệu một hồi, sau cùng đột nhiên quay sang nhìn về phía ta. Ta không khỏi run rẩy trước ánh mắt đáng sợ của hắn, trong lòng liên hồi niệm Phật: “Rốt cuộc người xị khuôn mặt tuyệt đẹp đó ra làm gì chứ?” Tên sát nhân biến thái hất cằm nhìn ta bằng ánh mắt khinh thường, chẳng khác nào tạt một xô nước lạnh vào đầu ta. Đợi đến khi hắn đi khỏi, hai chân ta đã mềm nhũn, không thể nào chịu đựng thêm được nữa, liền ngồi bệt xuống đất.

“Sao sắc mặt nàng lại kém thế?” Diệu nhìn ta đầy nghi hoặc nói: “Tứ đệ trông khí thế hơn ta nhiều đến vậy sao?”

Vì quá tức giận lại mệt mỏi nên ta chẳng thêm để tâm đến Diệu cũng chẳng buồn ngược mắt lên nhìn chàng thêm nữa. Chàng nào biết, ta đã cực kỳ may mắn khi chỉ trong khoảnh khắc thoát khỏi lưới kiếm tử thần của vị Tứ đệ đáng kính của chàng. Có điều, chuyện này cũng thật quá quái lạ, đường đường một Hoàng tử cao quý, tại sao ngày hôm đó hắn lại xuất hiện tại tiệm cầm đồ? Thân phận là Vương gia, sao có thể đi

làm đạo tặc? Xem ra đội ngũ trộm cắp chúng ta cũng đến là đa dạng, loại người nào cũng có. Ta đã nói mà, đây là nghề có tiền đồ nhất.

“Tần vương Điện hạ, lão thần liệu có thể thỉnh cầu ngài một chuyện?” Phụ thân ta bất ngờ lên tiếng vào lúc tất cả mọi người hầu như đã quên sự có mặt của người. Điều này thực đúng là khiến người ta giật mình, sợ chết khiếp.

“Xin đại nhân cứ nói.” Diệu hiêm khi nghiêm túc như vậy.

“Lão thần... đã già rồi, chỉ có mỗi một mụn con gái là Phiến Nhi. Chuyện hôm nay coi như đã quyết, cho dù Điện hạ có nạp nó làm Chính thất hay không, mong rằng sau này người hãy đối xử thật tốt với tiểu nữ,” Phụ thân chậm rãi cất lời. Trong khoảnh khắc ta cảm thấy phụ thân như đã già đi rất nhiều. Ngữ khí phụ thân nói cùng Diệu gần như một lời cầu khẩn, cứ như thể lúc này người đã không còn là một Thừa tướng đại nhân cao cao tại thượng, mà chỉ là một người cha, đang gửi gắm đứa con gái mà người yêu thương nhất cuộc đời.

Vào giây phút đó, ta chợt cảm thấy mắt mình cay cay.

“Hân hạnh khi được đại nhân xem trọng, sau này chúng ta đã trở thành người một nhà. Chuyện trên triều đình, ta cũng mong nhận được sự trợ giúp tích cực của nhạc phụ đại nhân.” Diệu nhẹ nhàng đáp, ngữ khí xen lẫn chút cổ quái. Trong lòng ta chợt dâng lên một suy nghĩ ... Phải chăng phụ thân ta cùng chàng đang ngầm giao ước gì đó, nên quyết định bán ta?

Không khí trong phòng đột ngột lạnh giá, bốn bề nặng nề, sặc mùi âm mưu.

Ta mím môi, nhớ lại nụ cười xấu xa của Diệu, cùng câu nói “khổ tâm tận lực” của Nam Cung Diệp khi nãy, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi.

10. Chương 9. Lầu Thành Đền Đuốc Lúc Đêm Khuya

Bên ngoài cửa tiệm chưa đóng cửa có treo chiếc đèn. Ánh hoàng hôn chiếu lên lớp ngói xanh, rải lên khắp cả con phố Tây, ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh. Không khí thoang thoang mùi ẩm mốc, như thể chỗ nào cũng ngấm nước vậy.

Những người sống tại khu phố Tây thuộc thành Trường An đều là người nghèo khổ, thậm chí nơi đây hội tụ đủ mọi loại người, vậy nên lúc nào cũng náo nhiệt, nhộn nhạo. Trên con phố vốn không rộng lắm, cứ đến tối là các hàng quán lại được bày ra la liệt, khiến cho các bức tường cũ kĩ đều đen sì, bóng mờ.

“Bánh vùng thơm ngon, một văn tiền một xâu.” Tiếng rao dài thườn thượt phá vỡ màn đêm hỗn tạp. Đây là nơi quen thuộc nhất của ta, khu phố Tây rách nát. Ta phải tay vươn cổ hít thật sâu luồng không khí tạp nham đủ các loại mùi.

Bốn chiếc bàn ăn ở quán bên cạnh không đủ ười người ngồi ăn. Trong khi ông chủ quán đang nhồi, đập rồi cắt bột mỳ một cách điêu luyện. Ông chủ mặc áo không tay, chẳng hề để ý đến tiết trời lạnh đầu xuân. Ông đập miếng bột lớn lên mặt bàn, phát ra tiếng kêu bồm bộp dứt khoát. Bên cạnh ông là một nồi nước dùng sôi sùng sục, hơi nước bám lên hai cánh tay trần của ông loang lổ, nhầy nhụa.

“Vị nào gọi ba tô mỳ... Xong rồi, xin mời bê đi!” Ông chủ múc một muôi rau mặn rưới lên bát mỳ, cho thêm chút thịt vụn, trộn lên, rồi đặt lên bàn, gọi người ra lấy.

“Này, cẩn thận chút, nước canh trào cả ra ngoài rồi, thật là lãng phí quá!” Ta mắng với theo ông chủ. Oa, trước kia ta và bọn Hoa Hoa chỉ dám tới đây ăn mỳ vào những khi Tết đến. Hôm nay, Diệu nói mời ta ăn, ta đương nhiên không thể từ chối, liền kéo chàng tới con phố có nhiều món ăn vặt nhất này để ăn một bữa cho thật đã.

“Ông chủ, cho thêm ba bát hoàng thánh. Cho ta bát to vào, mỗi bát đều thêm một quả trứng, ta muốn cả thịt bò trong đó nữa.” Ta vừa ăn mỳ vừa cất tiếng gọi thêm.

“Cho thêm thịt bò? Vậy thì là mì thịt bò rồi.” Ông chủ hăng giọng quát lại.

“Ông chỉnh lời nói của ta làm gì, ta trả tiền là được đúng không?” Ta thô lỗ đáp lại rồi quay sang nhìn Diệu đang im lặng chán nản, rồi đắc ý mỉm cười xấu xa. Hành động này là ta học theo đúng điệu bộ của chàng mấy hôm trước. Hôm nay thực còn vui hơn cả Tết. Kể từ vụ náo loạn địa phủ, ta chưa từng được ăn bữa nào ngon lành, đã đời cả. Thực ra sau này nếu được gả cho chàng cũng không tệ, ít nhất thì ngày ngày ta đều có mì để ăn. Ăn no, ngủ ngon, chơi vui vẻ, ba nguyện vọng lớn nhất của đời người, chàng hầu như đều có thể giúp ta toại nguyện.

“Tại sao huynh vẫn chưa ăn?” Ta đã ăn được quá nửa bát mì, nhìn sang thấy chàng vẫn cau chặt đôi mày, cầm đũa chọc chọc bát mì, như thể bát mì trước mặt không phải đồ ăn mà là độc dược.

“Phụ... phụ thân... phụ thân của nàng, có phải vì nàng là con của thiếp cho nên ông ấy đã ngược đãi nàng?” Chàng ngập ngừng lâu lắm, sau cùng mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Phụt! Nghe câu nói của chàng, ta bất ngờ bị nghẹn rồi tức thì ho bật ra, phun hết cả mì ra ngoài. Lúc ngẩng đầu lên, trên đầu Diệu đã dính vài sợi mì trắng, phần lông mày còn bị dính ít thịt bò vụn, cả khuôn mặt toàn là nước canh... Ta càng ho sặc sụa, nước mắt giàn giụa, không biết phải khóc hay cười nữa.

“Nàng... nàng đừng như vậy mà, đừng có khóc, ta chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi.” Hóa ra Diệu không giận ta, cũng không chút bực bội khi ta khiến mặt chàng dính đầy mì và nước canh, thậm chí chàng còn lên tiếng an ủi rồi vỗ nhẹ lên vai ta. Ta không thể không xúc động trước tấm chân tình của chàng, liền nghiêng đầu tựa vào cánh tay Diệu, mỉm cười nhún vai hạnh phúc.

“Phiền Nhi, thật không ngờ nàng cũng giống ta.” Giọng Diệu trầm ấm đến bất ngờ, dịu dàng chẳng khác nào ánh trăng đêm, khiến ta nhất thời lặng người.

“Nếu phụ thân đối xử với nàng không tốt, cũng đừng quá đau lòng, chuyện này ngay từ đầu, chúng ta đã chẳng thể nào thay đổi được.”

Ta từ từ ngẩng đầu, ánh mắt Diệu giây phút này rất trầm lắng, chàng nhìn ta nở nụ cười bình thản. Buổi tối hôm đó, Diệu đã kể cho ta nghe chuyện của chàng lúc nhỏ.

Diệu nói: “Nàng xem, Diệp gọi ta một tiếng Hoàng huynh, hai tiếng Hoàng huynh, chúng ta đều là con trai của Phụ hoàng, thế nhưng từ bé đến lớn, đãi ngộ của hai chúng ta hoàn toàn khác biệt. Năm đó, lúc Diệp ra đời, Phụ hoàng ngày ngày ở trong tẩm cung của mẫu thân đệ ấy, ôm đệ ấy rồi nói: Đây là đứa con duy nhất của trẫm. Nghe Mẫu thân ta kể lại, ta ra đời được hơn một tháng, Phụ hoàng chẳng hề đến thăm ta một lần. Từ nhỏ đến lớn, cho dù ta làm việc gì, bất luận nỗ lực để làm Phụ hoàng vui lòng ra sao, đều vô ích cả. Trong mắt của Phụ hoàng, ta mãi mãi chẳng thể bằng được một góc của Diệp. Lúc còn nhỏ chưa hiểu chuyện, ta luôn cảm thấy uất ức, đã nghĩ rất nhiều. Thế nhưng sau này, khi đã hiểu thông, thì ta lại càng tuyệt vọng. Nàng có hiểu không, Ngai ấy hận ta... bởi vì Ngai ấy hận mẫu thân của ta.”

Nói đến đây Diệu lại mỉm cười, nụ cười chứa đựng biết bao đắng cay và bất lực. Giọng nói của chàng lạc hẳn đi, mang theo chút lạc lõng: “Tất cả mọi người đều biết địa vị Mẫu thân ta cao quý, ngay đến Phụ hoàng cũng phải nể nang vài phần, thế nhưng thực ra... sự nể nang đó, sao có thể tồn tại giữa phu thê?”

Diệu kể, khi còn niên thiếu, vào lúc đêm khuya chàng hay xách đèn tới ở cùng lão thái giám cô độc giống mình, rồi trèo lên tường thành, nhìn toàn cảnh hoàng cung nguy nga lộng lẫy, trong đầu tưởng tượng xem những đứa trẻ con nhà bình thường sẽ vui vẻ thế nào trong vòng tay yêu thương của cả cha lẫn mẹ. Tuy rằng họ cả đời cơm canh đạm bạc, bù lại gia đình yêu thương, đùm bọc lẫn nhau, như vậy chẳng phải vô cùng hạnh phúc sao? Sau khi trưởng thành, chàng luôn có thái độ bàng quang, bất cần, biếng nhác. Chàng vui chơi cả ngày, ngao du khắp nơi. Lúc nào cũng làm trái ý hoặc giả phá hỏng kế hoạch của Phụ hoàng, cũng như phá hỏng các quy tắc trong hoàng cung... Lí do duy nhất, Diệu không nói, ta cũng hiểu. Chàng làm tất cả mọi chuyện, chẳng qua chỉ muốn đổi chút quan tâm của Hoàng đế, bởi vì dù là trách mắng hay trừng phạt, cũng tốt hơn nhiều so với việc không được hỏi han, để ý.

Quả thật, ta cực kỳ kinh ngạc với những gì mà Diệu kể mình nghe. Những chuyện chỉ nghe thôi đã cảm thấy đau lòng. Ấy vậy mà lúc kể chàng lại hết sức bình thản, cứ như đang kể một câu chuyện của một người hoàn toàn xa lạ. Ta đoán chàng đã thực sự coi ta là người bạn cùng cảnh ngộ, thế nên mới kể cả những chuyện chôn giấu chặt trong lòng cho ta nghe.

Kể từ giây phút đó, ta nhận ra... người trước đó cùng ta quây phá khắp đường lớn phố nhỏ, nói cười liên miên, chỉ là vẻ ngoài mà Diệu cố tình để lộ. Còn con người thật của mình chàng đã chôn giấu từ lâu. Trong mắt người đời chàng là một lãng tử coi trời bằng vung thì hôm nay ta đã thấy ở chàng một con người hoàn toàn khác, đó là một đứa con mong kiếm tìm hạnh phúc, một chàng trai cùng cực cô đơn.

Đêm càng lúc càng khuya, người trên đường dần vắng. Ông chủ tiệm mỳ cũng cẩn thận khép chặt bếp lửa. Đêm đầu xuân trời vẫn còn lạnh, sương xuống nhiều, nên mấy người đàn ông đều đã khoác thêm áo ấm, rút đầu cho cổ đỡ lạnh. Hoàn thành trong nồi đã nguội, nhưng vẫn còn bốc hơi nóng. Ông chủ nhìn mấy chiếc bát không trên bàn của ta, nuốt nước miếng liên hồi. Chắc từ lúc dọn quán đến giờ, ông chưa được ăn gì. Đất nước này bề ngoài quốc thái dân an, dân giàu nước mạnh, trên thực tế thì hoàn toàn khác hẳn. Ngay dưới chân thiên tử, vẫn còn những kẻ bắt buộc phải trộm cắp mưu sinh như ta, hay những tiểu ăn mày bé nhỏ không chốn nương thân như Hoa Hoa, Quả Quả ... và cả những người bán hàng mà không dám ăn ngay cả bát mỳ hoành thánh trong chính nồi canh của mình. Diệu và Phụ hoàng cao quý của chàng, có biết việc này không?

“Đại thúc, cho thêm một bát hoành thánh nữa.” Chính vào lúc Diệu đang mơ màng nghĩ chuyện gì đó, ta cất tiếng gọi ông chủ quán.

“Ha ha, cô nương đúng là ăn tốt quá!” Ông chủ mỉm cười vui vẻ, trong lòng thầm nghĩ mấy bát mỳ hoành thánh sau cùng đã có thể bán nốt rồi, liền bê bát mỳ hoành thánh lớn đặt tới trước mặt ta.

“Đại thúc, mời ông ăn đó.” Ta hất cằm nói rồi đưa tay sờ bụng.

Đôi mắt của ông chủ quán mỳ sáng lên, vội đưa tay khá bẩn lau vào chiếc tạp giề, nhìn chúng ta bằng ánh mắt nghi hoặc. Ta liền lấy bạc từ chỗ Diệu, để lên mặt bàn, nhìn ông chủ mỉm cười. Ông ấy sao biết được trước kia ta đã từng làm ăn mày, từng nghèo khó, nên rất hiểu cảm giác đói bụng khó chịu đến mức nào. Thế nên, đại thúc à, xin hãy ăn đi.

Sau khi trà dư tửu hậu, ta kéo Diệu rời đi. Trong đêm ánh trăng chiếu xuống in hình hai chiếc bóng đồ dài trên mặt đường. Không khí lúc này không còn mùi dầu mỡ, chỉ còn phảng phất mùi hương thanh đạm và hơi sương lành lạnh. Ta vén váy, để lộ đôi bàn chân trắng trẻo. Gió thổi nhẹ nhàng đùa giỡn mái tóc ta.

“Từ nhỏ đến lớn, chuyện vui nhất của huynh là gì?” Ta chấp tay sau lưng, ngẩng đầu ngắm sao trời, chậm rãi đưa lời hỏi Diệu.

Diệu lặng người nhìn ta, ánh mắt chàng thoáng hiện chút cô đơn, chẳng nói bất cứ lời nào.

“Chỉ một bát mỳ hoành thánh đã có thể khiến cho vị đại thúc bán mỳ kia vui vẻ. Hay việc cùng người thân đến đây dùng bữa cũng đủ khiến cho bách tính ở khu phố Tây này hạnh phúc. Huynh nhìn bọn Hoa Hoa, Quả Quả đấy, chỉ cần có thể ăn no, bọn chúng đã vô cùng mãn nguyện rồi. Còn huynh thì sao, dù gì thân cũng là một Hoàng tử, cuộc sống kiểu gì cũng tốt hơn trăm ngàn vạn người trên thế giới này. Vui vẻ đơn giản như vậy đó, tại sao huynh lại không nghĩ ra được chuyện khiến mình vui vẻ chứ?”

“Hừm, chỉ những người không có đầu óc giống nàng mới ngày nào cũng cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.” Diệu hừm một tiếng đầy kinh thường, thế nhưng một lúc sau, chàng đột nhiên nắm lấy tay ta hỏi: “Vậy việc khiến nàng vui vẻ nhất là gì?”

Bàn tay của chàng rất ấm lại mạnh mẽ. Tiết trời đang lạnh, ta thực sự chẳng muốn buông ra chút nào.

“Chuyện vui vẻ nhất à?” Chuyện vui vẻ nhất của ta chính là đi ăn trộm cùng bọn Hoa Hoa, Quả Quả, rồi cùng nhau ngồi trên mái nhà ngắm sao trời. Khi bọn chúng nhảy xuống, ta sẽ đưa tay đỡ từng đứa một... Ta thầm nghĩ.

“Tại sao nàng lại cười toe toét thế?” Diệu bức bối hỏi.

“Huynh đang ghen tị sao? Hi hi, nhìn huynh chắc chẳng có chuyện gì vui cả.”

Diệu nắm lấy bàn tay ta thật chặt chẳng nói thêm gì, chỉ im lặng cùng ta đi từng bước về phía trước. Hai tay chúng ta đan tay vào nhau, ta nép vào người chàng, thậm chí dễ dàng cảm nhận được cả mùi hương

trên cơ thể chàng. Con đường về nhà dài như thể không có điểm kết thúc, chúng ta đi rất lâu, rất lâu, mãi cho tới khi ánh mặt trời buổi ban mai dịu nhẹ lan tỏa trên bầu trời của thành Trường An.

Buổi sáng đầu xuân, mặt trời nhô lên từ phía đông, Kinh thành Trường An dần bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài. Ta nắm tay Diệu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Bình minh thật đẹp, không khí trong lành mà còn trắng lệt vô cùng!

Phải chăng lúc con người nhìn về phía mặt trời, thường nghĩ tới sự vĩnh hằng?

“Ta nghĩ, mình đã có chuyện vui vẻ nhất đời rồi.” Ta cảm giác bàn tay mình khẽ run, trong hoảng hốt, ta dường như còn nghe thấy được cả tiếng cười khe khẽ của Diệu.

11. Chương 10. Xuân Sắc Mãn Thành Liễu Đầy Tường

Kể từ sau buổi tiệc sinh nhật của ta kết thúc, mẫu thân ta suốt ngày mỉm cười vui vẻ. Trước kia, lúc ta được sắp xếp gả cho lão Hoàng đế, người lo lắng đến mức ăn không ngon, ngủ không yên, luôn sợ ta vào cung sẽ bị hiếp đáp, còn gần đây, nghe nói ta có khả năng trở thành Tần vương phi, người coi như cũng an tâm hơn nhiều. Trong khi vị phụ thân Thừa tướng của ta lúc nào cũng lo lắng, bất an, vừa nhìn thấy ta đã than ngẩn thở dài, cứ như thể chỉ cần nhìn khuôn mặt ta là thấy được tương lai thê thảm, bi đát vậy.

Mãi cho tới một hôm, một lão thái giám đến phủ báo tin. Lão ông à ông ọ thông báo rằng Tô nương nương muốn gặp. Tô nương nương chính là mẫu thân có thân phận cao quý của Diệu, Đoan Mẫn hoàng quý phi Tô Dung. Nghe nói người phụ nữ này không hề được sủng ái là một trong những người đàn bà không đắc sủng, có chồng cũng như không, thế nên tính khí nhất định sẽ cổ quái giống như quả phụ mất chồng. Ta bĩu môi, chẳng vui vẻ đi gặp người đó chút nào.

Mẫu thân biết ta phải nhập cung, lập tức phái người mua một đồng y phục từ Tô Châu về. Thậm chí người còn hàng ngày dạy dỗ khuyên răn, câu nào cũng có ý muốn ta phải làm thế nào để lấy được lòng Tần vương Điện hạ. Người nói nhiều tới mức ta cũng phải thuộc lòng. Sau cùng thấy ta quá đỗi chán ngán, mẫu thân liền chuyển chủ đề, bắt đầu nhớ lại khoảng kí ức huy hoàng của cuộc đời mình.

“Đừng chỉ nhìn thấy mẫu thân con hiện nay đã làm Tam phu nhân phủ Thừa tướng, quyền quý vô hạn. Năm xưa nhà ta nghèo lắm, có thể gả cho phụ thân con, tất cả đều do năm đó phụ thân con đi ngang qua con đường của thôn, vừa hay gặp ta đang ngồi bên suối giặt y phục. Phụ thân con ngay khi nhìn thấy dung mạo như hoa của ta... Ấy da, ấy da, Phiến Nhi tại sao con lại ho sặc sụa như thế? Bây giờ trời vẫn còn lạnh, con cẩn thận không bị phong hàn đấy. Khụ khụ, ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, đúng rồi, nói ra thì, năm đó lão phu nhân thực sự không muốn cưới ta về phủ, thế nhưng phụ thân con, ngài...” Mẫu thân nói tới đây liền thẹn thùng cúi đầu đưa tay che mặt.

Chỉ nhìn hành động này của mẫu thân thôi là ta đã thấy như dựng cả tóc gáy. Mẫu thân, người đã lớn tuổi rồi, vậy mà còn làm ra vẻ thiếu nữ hơn cả ta nữa. Nhưng quả thật mẫu thân ta xinh đẹp vô cùng, chỉ có điều không mấy thông minh. Ta hoàn toàn không thể tượng tượng nổi, vị phụ thân Thừa tướng hàng ngày mặt mày nghiêm chỉnh, hung thần ác sát tại sao lại có thể sủng ái người mẫu thân đầu óc đơn giản này của ta đến vậy.

“Lại đây, lại đây, mẫu thân dạy cho con một vài tuyệt chiêu.” Mẫu thân đắc ý nhướn cao đôi mày, khoanh hai tay lại, đánh mắt nhìn ta đầy vẻ bí mật. Ta hiểu kì ghê đầu sang nghe lời dạy bảo, phải chăng mẫu thân đã dùng kế nào đó dụ phụ thân ta mớ câu?

“Lão phu nhân không đồng ý cho ta bước vào phủ nhà họ Ngọc, có điều, bà ấy không thích ta cũng chẳng sao, nhưng không thể nào không thích con được.” Mẫu thân ta nói ra câu này vẻ mặt đắc ý vô cùng.

“Hà?”

“Lúc đó, ta đã có con rồi, chẳng ai có thể ngăn cản ta được, cho nên mới nói, con và Tần vương Điện hạ...” Mẫu thân cứ thế dạy ta một hồi. Tóm lại ý mẫu thân chính là nếu gạo đã nấu thành cơm, thì chắc chắn

vị trí Tần vương phi kia sẽ là của ta. Ta nuốt nước miếng, không nói lên lời, may mà Diệu không biết mẫu thân ta có ý định này, nếu không chàng sẽ cười cho tới rụng hết răng mất. Quyển rũ chàng sao? Sau đó sinh ra một tiểu Ngọc Phiến Nhi, rồi trở thành Phi tử của chàng. Thật đúng là vợ vẫn hết sức!

Nhờ ơn mẫu thân, người trong toàn thành Trường An đều biết thiên kim tiểu thư của Thừa tướng đại nhân đương triều Ngọc Tiến Hiền có khả năng sẽ làm Chính phi của Tần Vương gia. Tuy rằng vẫn chưa đi xem bát tự[1], thế nhưng do sức lan truyền quá mạnh, độ phủ rộng rãi, nên không đến nửa tháng sau, ánh mắt mọi người nhìn ta đã thay đổi hoàn toàn. Dẫu vậy, ta lại chẳng có tâm tư chú ý đến việc này. Ngày nhập cung càng lúc càng gần. Trong khi ấy, Diệu không biết đang bận rộn chuyện gì mà khá lâu rồi không đến tìm ra. Ngày hôm đó, sau khi rời khỏi phủ Thừa tướng, chàng dẫn bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo đi ổn định chỗ ở. Hiện giờ không biết mấy đứa nhóc đó thế nào.

[1] Bát tự: Một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can chi, âm dương, ngũ hành...

Hôm nay vừa dùng cơm xong, ta liền lấy viên dạ minh châu thỏ được trong lần trộm trước ra xem. Viên dạ minh châu này rất kì lạ. Mỗi lần ngắm nó, trái tim ta luôn cảm thấy ảm áp lạ thường, có lẽ bởi vì ánh sáng dịu dàng, khác lạ từ nó tỏa ra cũng nên. Nhìn tia sáng lấp lánh trong lòng bàn tay, lòng ta dường như cũng bình tâm lại. Không biết viên dạ minh châu này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu mà khiến đường đường một Tề vương oai phong lẫm liệt cũng vì nó mà nửa đêm đến ăn trộm, lại còn suýt chút nữa thì ra tay giết chết ta nữa.

“Lão đại, viên dạ minh châu đó tỷ vẫn chưa đem đi cầm sao?” Một giọng nói trẻ con ngô nghê vang lại từ phía sau lưng, ta giật nảy mình, suýt chút nữa làm viên dạ minh châu rơi xuống đất.

Đem cầm? Mấy tên nhóc này thực đúng là chả có đầu óc gì cả, thứ ăn trộm từ tiệm cầm đồ ra thì liệu có thể đem cầm lại ở chỗ đó được không?

Ta quay đầu lại thì thấy bốn tên nhóc Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả đã đứng thành hàng nhìn ta mỉm cười hân hoan.

“Làm sao các đệ vào đây được?” Gần đây thị vệ của Ngọc phủ càng lúc càng nghiêm, ta vốn quen thuộc địa hình trong phủ, thế nên ra vào có thể coi là tự do, dễ dàng thế nhưng cũng không thể tùy tiện như trước được. Mấy tên nhóc này, giữa thanh thiên bạch nhật sao dám lẩn vào trong phủ nhà họ Ngọc? Không hiểu là do công phu thần trộm của ta bị thui chột hay vì đạo này bọn chúng tiến bộ quá nhanh?

“Hiện nay bọn đệ đang làm việc tại Tiến Tấu viện, Diệu ca ca cho bọn đệ lệnh bài, cho nên bọn đệ chỉ cần cầm lệnh bài này đến phủ Thừa tướng tìm tỷ là xong.” Hoa Hoa đắc ý lên tiếng.

Diệu ca ca? Gọi nghe thân mật thế, mấy tên nhóc này chắc hẳn đã bị mua chuộc. Ta ngắm nhìn bọn chúng thật kĩ. Mới mấy ngày không gặp, chúng đã phát tướng ra nhiều, đứa nào đứa nấy tròn trĩnh trọc, giống như những tiểu thiếu gia của một gia đình giàu có, thật chẳng tìm ra chút dáng vẻ ăn xin đáng thương ngày nào.

“Tiến Tấu viện cái gì, có phải nhìn thấy ai không vừa mắt là lôi vào tấn ột trận không?” Bốn đứa nhóc này ngoài việc biết ăn trộm, ăn xin ra thì chẳng có bất cứ sở trường nào hết, ngay cả đánh người không hiểu có biết hay không? Chỉ có điều chúng lại thường xuyên bị ta đánh.

“Không phải, không phải, đó là công việc đại thể như giúp giang hồ và triều đình thu thập các loại tin tức, ví dụ như giá gạo tăng, giá bánh bao tăng... Chúng đệ đi nghe ngóng tin tức rồi quay về nói với Diệu ca ca để đổi lại ngân lượng.”

Thu thập thông tin như vậy mà cũng đổi được ngân lượng? Có phải đầu óc Diệu đã hỏng rồi không? Có điều chàng rất thông minh, cái khác không nói, chữ năng lực nghe ngóng tình hình của bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo thì đích thực là tuyệt hảo, ngay cả việc con chó của nhà nào trong phố Tây mất, chúng đều có thể nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Mở miệng là Diệu ca ca, đóng miệng cũng Diệu ca ca, đừng quên lúc đầu là ai đã lôi bốn đứa đệ về, nuôi nấng dạy dỗ, vẫn còn chưa báo đáp đâu đấy.” Ta nói rồi kéo tai Hoa Hoa, thực sự không biết Diệu làm cách

nào mà mua chuộc thành công bốn tên tiểu quỷ này.

“Không đúng! Tỷ không thể nói như vậy được. Lão đại, tỷ còn nhớ ba con mèo con lang thang mà tỷ đã nuôi không?” Qua Qua vừa bình thản đáp, vừa lên lút thỏ mấy thứ bày biện trên giá sách của ta vào người. Thân hình của thằng bé không đủ cao, lại muốn lấy mấy thứ đồ bằng vàng trên giá, không với được, liền dẫm cả lên người Quả Quả để hành động.

“Đúng thế, đúng thế, còn có hai con chim nhỏ bị thương, tất cả đều chết hết cả.” Quả Quả bị Qua Qua dẫm lên người, giọng nói vì thế lạc hẳn đi.

“Đó là bởi vì mấy đứa chúng ta cơm còn không đủ nuôi bản thân nên chúng mới chết đói vậy.” Đám nhóc vô tình nhắc đến việc đau lòng của ta.

“Đệ nhớ còn có bốn bồn hoa, ba con cá, chúng cũng chẳng sống nổi quá sáu mươi ngày. Lão đại, bất cứ là thứ gì do tỷ nuôi chắc chắn đều chết hết.” Thảo Thảo mở miệng than dài ngắn ngắc, ba tên nhóc còn lại cũng nhất loạt gật đầu. Ta liền gãi đầu, bọn chúng nói không sai, có lẽ là ta nuôi tiên cũng làm tiên chết cũng nên. Nhưng... việc này thì có liên quan gì đến bốn đứa bọn chúng cơ chứ?

“Lão đại, những thứ mà tỷ nuôi đều có tuổi thọ cực ngắn, bốn đứa bọn đệ sống được lâu như vậy là vì bọn đệ biết tự lực cánh sinh. Nếu đã như vậy thì cần gì phải báo đáp ân dưỡng dục chứ... Ày da, lão đại, tại sao mỗi lần người chịu đòn đều là đệ vậy?” Hoa Hoa vừa dứt lời tổng kết liền bị ta đập mạnh lên đầu.

“Là tên khốn kiếp nào dạy đệ nói như vậy hả?” Ta nhăn mặt tức giận truy vấn.

“Diệu ca ca...” Hoa Hoa run rẩy lên tiếng trước độ oai phong thần vũ của ta. Ánh mắt đã long lanh dẫm lệ, thằng bé còn nói thêm: “Diệu ca ca trước nay chưa từng đánh bọn đệ, mỗi ngày đều chọc cho bọn đệ cười vui vẻ, cho bọn đệ ăn ngon, đồ chơi đẹp, lại còn cho bọn đệ chức quan để làm, hu, hu...” Bốn tên nhóc vừa nói vừa khóc òa thành tiếng, làm như thể ta ăn hiếp bọn chúng bấy lâu nay vậy. Trong lòng ta tức giận vô cùng. Nhớ ngày trước, ta thà để bản thân chịu đói cũng bớt chút cơm cho bọn chúng ăn, Nam Cung Diệu đáng chết! Vừa mới quen chúng có vài ngày đã mua chuộc được hết. Cho bọn chúng chức quan để làm? Rõ ràng chỉ là một Tiến Tẩu viện hữu danh vô thực, nếu không tại sao mấy tên tiểu ăn mày chưa đến mười tuổi này lại có thể làm quan chứ?

“Nam Cung Diệu, tên hồ li đó dạy các đệ nói như vậy sao?” Ta giận dữ lên tiếng hỏi lại Hoa Hoa đang khóc đến độ nước mắt nước mũi chan hòa. Nghe ta hỏi, Hoa Hoa lập tức rụt cổ vào trong áo, nhìn như thể con rùa chui vào trong mai tự vệ vậy.

“Diệu ca ca nói bốn đứa bọn đệ đều là nam nhi, phải... phải học cách bảo vệ một nữ nhi như tỷ...” Thằng bé lại thút thít lên tiếng.

Trong giây lát ta lặng người, trước mắt đột nhiên hiện lên nụ cười tràn đầy tà khí của Diệu, và rồi trái tim ta bỗng thấy ảm áp hẳn lên.

“Đệ nghe nói, Diệu ca ca là con trai của Hoàng đế. Hoàng đế có phải là chức quan to nhất, có nhiều tiền của nhất trong các võ kịc hay không?” Thảo Thảo lấy mấy viên kẹo ta để bên gối, cho vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa hỏi.

“Đúng thế!” Ta vỗ nhẹ lên đầu thằng bé. Người ta thường nói bước vào cửa cung sâu tựa biển. Cho dù ta trước kia làm ăn xin không hiểu chuyện, nhưng hàng ngày xem kịch và hóng hớt chuyện của mọi người nên cũng hiểu đại khái phần nào. Quân long đoạt ngọc, hậu cung tranh sủng, giết người không thấy máu... những chuyện này đầy rẫy trong hoàng cung nguy nga tráng lệ. Nói thực lòng, những chuyện đó có khi còn kinh khủng hơn nhiều so với chuyện đám ăn mày, ăn cắp tranh giành địa bàn bên ngoài ấy chứ.

Đúng lúc ta đang suy ngẫm làm thế nào mới có thể tránh xa việc tranh giành quyền lực, thì bên ngoài có tiếng bước chân người bước vào, bẩm báo Phan công công ở cung Hàm Tú đến rồi.

Không còn cách nào khác, ta đành phải bước ra đón tiếp. Theo lời mẫu thân dặn dò, ta mang theo cả chút quà lễ gặp mặt mà trước đó bà đã chuẩn bị. Đó là một hộp châu ngọc, vàng bạc, vừa mở hộp ra đã thấy lấp lánh đến chói mắt. Trong lúc đó, phụ thân không nói gì, chỉ im lặng lấy ra một bức họa đã phủ một lớp bụi đặt ở một góc giá đựng sách, nói là để ta mang theo tặng cho nương nương. Nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của phụ thân, trong lòng ta cảm thấy vô cùng kì lạ! Bức tranh cổ này là ý gì chứ?

Đúng là đưa tiền và không đưa tiền hoàn toàn khác xa, Phan công công vừa nhìn thấy chiếc hộp đựng đầy bảo bối tức thì mỉm cười vui sướng, thậm chí còn tỏ ra hết sức khách khí và lịch sự với ta. Ông ấy chính là người được Tô nương nương yêu quý nhất.

Suốt dọc đường đi Phan công công không ngừng tiết lộ cho ta biết những sở thích yêu ghét hàng ngày của Tô nương nương. Ở bên ngoài kiệu ông ấy cứ liên tục đưa lời dặn dò, giáo huấn. Còn ta ngồi bên trong kiệu cứ ngáp ngáp ngáp dài, mãi cho tới khi kiệu dừng lại trước cửa cung, ông ấy mới vén rèm, làm dáng điệu mời ta ra ngoài.

Thì ra, kiệu từ bên ngoài không thể khiêng vào trong cung được. Thế nên Phan công công nhanh chóng dắt ta vào.

Quang cảnh trong hoàng cung đại nội vô cùng lộng lẫy, ta đã được nghe nhắc đến từ trước. Nhớ năm xưa, ta thậm chí đã từng cùng với các tiền bối lên vào trong này để chôm ít đồ. Tuy rằng chẳng ăn trộm được gì, lại còn bị lạc trong những con đường loằng ngoằng chẳng khác gì mê cung. Thế nhưng, dầu vậy, chúng ta vẫn được các đám ăn mày khác hết sức ngưỡng mộ, kính trọng. Lần này quay lại chiến địa xưa, ta đi nhanh như bay, chỉ tiếc không thể nhớ hết địa hình.

“Ngọc tiểu thư, đây chắc là lần đầu người nhập cung?” Phan công công thận trọng lên tiếng hỏi.

“Đúng thế.”

“Tại sao ta thấy Ngọc tiểu thư có vẻ khá quen hoàng cung vậy nhỉ.” Ông lại đưa lời dò hỏi.

“Hả?” Có lộ liễu đến vậy không? Xem ra ta vẫn nên kín đáo đôi chút thì tốt hơn. Nghĩ vậy ta liền bước chậm lại, đi theo phía sau Phan công công. Suốt cả con đường, ta không dám đi lạng lách ngang như trước, chỉ âm thầm ghi nhớ thật kĩ mọi lối đi, cũng như đặc điểm, cảnh vật nổi bật hai bên con đường. Đây chính là thói quen nhiều năm tích lũy của những người làm trộm như ta, luôn phải nhớ thật kĩ đường đi lối lại, có như vậy lúc chạy trốn mới thuận tiện được. Trước kia, ta cũng từng đột nhập vào hoàng cung lúc đêm khuya, có điều chưa từng dám động thủ. Hôm nay theo Phan công công đi khắp nơi thế này, ta mới phát hiện, hoàng cung cảnh giới nghiêm ngặt, thi thoảng lại có đội ngũ người ngựa đi tuần. Thật may là trước kia ta chưa từng manh động. Nếu lúc đó ta mà động thủ, kết quả chắc chắn sẽ là có vào mà không có ra.

Lúc đi qua vườn lê, Phan công công bỗng đi chậm hẳn lại. Ta tức thì nhìn ông ta đầy nghi hoặc, còn ông ấy nhìn ta vô cùng lúng túng, dường như định nói gì nhưng lại thôi. Sắc mặt Phan công công bỗng nhiên thay đổi, lại đột ngột dừng lại không đi tiếp nữa, trong lòng ta nhen nhóm cảm giác bất an: Phải chăng ông ấy đã phát hiện điều gì ở ta?

“Phan công công, có phải đã tới nơi rồi không?”

“Nơi này là điện Thừa Càn của cung Thái Cực, cũng là tẩm cung của Tề vương Điện hạ. Ngọc tiểu thư, người nói chuyện nhỏ tiếng thôi.” Phan công công mỉm cười hiền lành đáp.

“Tề... Tề vương?” Đây chính là nơi ở của tên sát nhân điên cuồng biến thái đó sao? “Vậy ông đưa ta vào đây làm gì?” Ta nhìn Phan công công rồi hốt hoảng lên tiếng hỏi.

“Lão nô đột nhiên cảm thấy đau bụng quá! Từ đây đến cung Hàm Tú vẫn còn nửa canh giờ nữa, lão nô muốn giải quyết ở đây luôn. Ngọc tiểu thư, người tuyệt đối không được nói lại với nương nương đâu nhé!”

“Này...” Phòng vệ sinh gần ở đâu thì tiến về phía đó sao? Lão thái giám này cũng thiếu chuyên nghiệp quá. Có điều cũng không thể trách ông ấy được, con người ta có ba việc gấp, cho dù là Hoàng đế, buồn tiểu cũng phải đi tìm phòng vệ sinh thôi.

Dứt lời ông ta nhanh chóng biến mất, để lại một mình ta với đám tiểu thái giám đang mắt lớn trừng mắt bé. Đám tiểu thái giám lúc này đều co ro sợ hãi, thấy vậy ta liền trừng mắt khiến bọn chúng khiếp đảm cúi đầu, chẳng dám nhìn lên lấy một lần. Hầy, đúng là mắt hùm, ai biết được vị Phan công công này lúc nào mới quay lại chứ. Ta liền đảo mắt xem xét chung quanh, nhất định không được để lỡ cơ hội tốt lần này.

“Các người nhìn xem đó là thứ gì?” Mấy tên tiểu thái giám lập tức quay đầu sang nhìn, còn ta nhanh chóng trốn ra phía sau một thân cây.

“Người đâu rồi? Ngọc đại tiểu thư đâu rồi? Tôi rồi, vừa mới chớp mắt mà đã không thấy đâu cả. Phan công công quay về chúng ta phải ăn nói làm sao? Mau tìm người đi.” Nhìn bọn chúng hoang mang, hoảng loạn cả lên, ta thích thú trốn vào một bên cười hỉ hả. Đợi chút nữa Phan công công quay về phát hiện chỉ còn mỗi mình ta ở trong khu vườn trong khi đám thái giám hộ vệ của ông ta thì biến mất, không biết ông ta có tức đến độ mọc râu ra không?

Khi ta bước từ sau thân cây ra, mấy tên tiểu thái giám ngốc nghếch đều đã chạy tán loạn khắp nơi. Lúc này, một mình ta đứng trong khu vườn. Đợi mãi không thấy Phan công công xuất hiện, trong lòng liền cảm thấy vô cùng phiền muộn. Hoàng cung suy cho cùng cũng khác với phủ Thừa tướng, chỉ cần sa chân đoán chắc sẽ đầu rơi máu chảy. Dù rất hiếu kì, ta cũng không dám đi quá xa. Lúc này xung quanh đều rộn rã tiếng oanh yến hót ca. Đàng xa là tầng tầng lớp lớp những lầu son gác tía, thật đúng là thi vị hết sức! Cảnh vật trong khu vườn đặc biệt tinh tế và tuyệt đẹp, càng ngắm càng đắm say. Hoa hải đường trồng dọc theo hành lang, bên đường đi lát bằng đá đen là những bóng cây xanh mát, bên dưới là những đóa hoa lê tinh khiết như ngọc đang nở rộ khiến khu vườn càng dịu dàng sắc xuân.

Hoàn toàn đắm chìm trước cảnh vật nơi này, ta liền vén cao chân váy, từng bước từng bước tiến sâu vào trong vườn lê. Lúc này thời tiết vẫn còn lạnh, cả vườn lê trắng muốt một màu như tuyết, vừa hay lúc này ta lại khoác trên người bộ y phục màu đỏ, thực sự quá nổi bật trên nền trắng tinh khôi. Ngay đến bản thân ta, trước cảnh sắc người và thiên nhiên hòa hợp cũng cảm thấy cực kì khoan khoái, thoải mái. Thi thoảng từng làn gió xuân thổi tới khiến vô số cánh hoa rơi xuống như mưa, chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh.

Mãi mê ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết ta đã đi quanh mấy vòng rồi. Đến khi ta quay đầu nhìn lại, chết toi! Đường đi đã biến đâu mất. Trước mắt, sau lưng chỗ nào cũng chỉ một màu hoa trắng muốt, chẳng còn thấy con đường trải đá ta vừa đi qua nữa. Lần này coi như tiêu rồi, đợi chút nữa Phan công công không tìm thấy ta. Tô nương nương trách tội, liệu có lột da tuốt thịt ta không? Đáng tiếc những cây lê này không cao, nếu không ta đã có thể trèo lên mà tìm đường về rồi.

Vào lúc ta còn đang lo lắng đến độ mồ hôi túa ra liên tục, đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng nhưng rõ ràng qua mấy lớp hoa lê bên cạnh truyền tới.

“Phiền muộn lâu đông một đụn tuyết

Cuộc đời mấy khi nhìn rõ rệt?”

Giọng nói này âm trầm như tiếng tiêu thậm chí đối với ta đây đích thực là âm thanh tuyệt vời.

Trời đúng là không tuyết đường mà! Lần này có người cứu ta rồi. Không nói lời nào, ta vén những cành hoa đang cản trước mặt rồi bước nhanh về phía giọng nói cất lên đó. Không lâu, một bóng người bỗng dần hiện ra trước mắt.

Trong hương thơm thoang thoảng của hoa tuyết, hải đường, một người đàn ông y phục màu đen đứng vô cùng nổi bật, như thể nhất kiếm xé toạc cả khoảng trời trắng ngần. Đến khi nhìn rõ dung mạo của người này, ta tức thì muốn quay người bỏ chạy. Trời đất ơi, Nam Cung Diệp! Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

“Ai đó?” Khi ta đang định vén váy lần đi thì Nam Cung Diệp nhanh chóng quay đầu, lạnh lùng lên tiếng hỏi. Khoảnh khắc đó hai chân ta như đóng thành băng, đứng khựng tại chỗ.

“Ai cho phép ngươi vào vườn lê hả?” Vị Tứ hoàng tử Điện hạ khi này vẫn còn vẻ buồn thương giờ đã đứng chặn trước mặt ta, nộ khí bùng bùng.

Liệu ta có nên giải thích là do một lão thái giám vì ăn uống linh tinh bị đau bụng đi qua nơi này không nhìn được mà phải đi phòng vệ sinh giải quyết, thế nên đã vớt ta lại một mình, và rồi ta bất cẩn đi lạc vào đây? Tuy nhiên, khi nhìn vào ánh mắt khí thế ép người của hắn, ta bất lực nuốt hết những lời đó vào bụng.

Đúng là trời không phù hộ, khiến ta gặp phải tên đại ma đầu biến thái. Ta tức thì cảm thấy hối hận, tại sao hôm nay mình lại mặc một bộ y phục nổi bật đến vậy? Lần này thì hay rồi, trông chói lóa thế kia, muốn trốn cũng chẳng được. Ta đứng nguyên tại chỗ do dự một hồi, sau cùng nghĩ rằng, liệu mình, dùng cảm cú đầu quay người đi tiếp. Lúc đi qua người hắn, không biết ta đã làm gãy biết bao nhiêu cành hoa lê.

“Đứng lại, ngươi cho rằng đây là đâu mà muốn đến là đến, muốn đi là đi?”

Ấy da! Không ngờ hắn ra tay rất nhanh chóng mắt chỉ thấy một bóng đen lướt qua, còn chưa kịp nhìn rõ thì ta đã bị kéo đi. Oa, thì ra không chỉ mình Diệu biết chiêu này, tên ma đầu sát nhân biến thái Tứ hoàng tử cũng biết. Có phải cứ con của Hoàng đế thì ai cũng biết “nhảy” không? Nhưng dù sao, lúc này bản lĩnh đó không phải là điều quan trọng nữa.

Ta thật đáng thương, bị hắn dễ dàng nhấc bổng qua biển hoa lê ngợp trời. Bộp! Vừa ra khỏi vườn lê, ta liền bị ném thẳng xuống đất. Đầu óc quay cuồng, ta đưa tay xoa nhẹ chỗ đau, trong lòng không ngừng nguyên rửa đám hoàng tử thực sự chẳng dũa chút nào. Diệu cũng thế mà hắn cũng vậy, người nào người nấy đều quảng ta như thể ta không phải là một con người. May mà bản cô nương lúc còn làm ăn mày thường xuyên bị quảng quật như thế, nếu không liệu có thể đứng lên đi lại bình thường nữa không?

“Là người?”

Nam Cung Diệp nghiêng răng hỏi vặn như thể muốn ăn tươi nuốt sống ta. Xem ra tâm trạng của lão huynh này hôm nay không được tốt lắm. Hắn nhìn ta mỉm cười lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy sát khí cuồng bạo.

“Hôm nay ngươi nhập cung... là tới gặp Tô nương nương sao? Hừm, đáng tiếc, e là người không còn cơ hội đó nữa rồi. Người đâu!” Hắn quay người hất áo, thét lớn: “Mau lòi kẻ tự ý xông vào vườn lê này ra đánh cho tới chết cho ta!”

Không phải chứ? Ta kinh hãi nhảy dựng lên, ít nhiều gì ta cũng là thiên kim tiểu thư của Thừa tướng, hắn nói giết là giết ngay sao, thật đúng là vô lí dùng dùng!

“Không thể được, không thể được, lão nô hồ đồ, Điện hạ, xin ngài giơ cao đánh khê. Ngọc tiểu thư là do Quý phi nương nương truyền vào cung, hơn nữa người...” Lão thái giám chết tiệt sao bây giờ mới chạy lại cứu ta. Ông ta thậm chí còn vừa nói vừa xách quần, chắc là đang giải quyết ở khu vực gần đây, vì nghe thấy động tĩnh, còn chưa “làm” xong, đã vội vã chạy ra ứng cứu. Ta trợn mắt nhìn Nam Cung Diệp, cái tên ma đầu sát nhân biến thái này hàng ngày không giết người hình như không chịu được thì phải.

“Kẻ nào tự ý vào vườn lê, giết chết không tha! Đây là Hoàng lệnh, người do Quý phi truyền vào cung thì đã sao? Có thể kháng chỉ à?” Nam Cung Diệp chẳng thèm nhìn Phan công công, lạnh lùng nói thêm: “Huống hồ, ả ta lại còn phá hỏng không ít cành cây trong này. Người đâu, mau lòi ả ra!”

Hoàng mệnh khốn kiếp gì chứ? Không phải chỉ là đi nhầm chỗ thôi sao, thêm mấy cành cây bị gãy, vậy mà đã đòi lấy tính mạng ta rồi? Ta trợn trừng hai mắt định thét lớn lên với hắn, thế nhưng nhìn sắc mặt hoang mang của lão thái giám, dáng vẻ như định nói lại thôi, trong lòng ta đột nhiên cũng hoảng loạn. Những lời tên ma đầu sát nhân cuồng loạn này vừa nói chắc không phải sự thật chứ?

12. Chương 11. Cuộc Đời Mấy Khi Nhìn Rõ Rệt

“Ôi đau quá! Người không thể nhẹ tay hơn một chút được sao?” Mông vừa lĩnh một trượng, ta đã thét lớn kêu đau. Hai tên thị vệ cầm trượng nhượng ày, lườm ta không chút khách khí.

“Đã bị phạt trượng còn kêu, kêu... kêu cái đầu người.” Một trong hai tên thị vệ quát ta rồi lại giơ trượng lên đánh tiếp.

“Đánh cho đến chết đây, người hiểu không? Đánh nặng một chút cũng phải chết, đánh nhẹ một chút cũng phải chết. Người nghĩ xem bản thân thích chúng ta đánh nặng để chết nhanh hay là đánh nhẹ để chết từ từ?” Tên thị vệ cầm trượng còn lại chậm rãi nói. Hầy, vị đại ca đánh người này cũng thật là có cá tính quá đi. Cầm trượng đánh lên mông ta, vừa đánh lại vừa giảng đạo lí nữa.

Cứ như vậy hình trượng không ngừng nên xuống người ta. Mùi vị nếm đòn này trước kia khi còn làm ăn mày, ta cũng đã từng nếm trải, chỉ có điều... thực sự chưa bao giờ ta phải chịu hình trượng lâu như vậy. Ban đầu ta còn miễn cưỡng chịu đựng, lúc sau đau quá không nhận được, ta liền bật khóc, rồi không ngừng thét gào. Trong lòng liên tục thầm mắng Diêm Vương lão tử, mắng phụ thân Thừa tướng, mắng Nam Cung Diệp chết tiệt.

Cuối cùng, hai mắt tối sầm, hai tai ù đi, ta đã hoàn toàn không còn phân biệt nỗi cơn đau truyền tới là do hình tượng vừa nện xuống hay từ những vết thương đang rỉ máu truyền lại. Ta lúc này bị ấn chặt lên một tấm gỗ dài. Hai tay ta run lên, miệng không ngừng trào máu.

Ta trợn mắt, định nhìn rõ hai tên thị vệ đang đánh mình, nhưng đầu ta nặng đến độ không thể nhấc lên nổi, hai mắt mờ đi, trước mặt hiện lên vô số những hình ảnh hỗn loạn...

Trên đường, một đứa ăn mày nhỏ đang bị chó rượt đuổi vì đã cướp bánh bao của người khác. Con bé chạy khắp các con đường, qua mọi ngõ ngách. Đùi của nó bị chó cắn rách một mảng thịt. Sau cùng nó trốn trong đồng cỏ lớn mới thoát được. Thế nhưng vết thương bị nhiễm trùng, nó sốt ải mà không hạ. Thế nhưng con bé không chết, mà vẫn ngoan cường sống tiếp. Thậm chí đến đại thẩm sống bên cạnh đã không ngần ngại mà chỉ vào mặt nó mắng: “Con tiện nhân, mạng còn tiện hơn, ngay cả Diêm Vương cũng không chịu thu nhận.”

Rồi một đoạn hình ảnh khác lại hiện lên. Vẫn là đứa bé ăn mày đó, nhưng giờ, đã lớn hơn đôi chút, lại còn học lỏm được mấy chiêu ăn cắp vặt, biết thò túi tiền của người ta để lấy tiền mua đồ ăn. Lần này, con bé ăn cắp một túi tiền của một bà lão. Bà già bị mất tiền liền ngồi bệt xuống đất khóc lóc không ngừng. Thấy vậy, không nhẫn tâm, nó liền quay lại trả tiền cho bà lão, kết quả bị tóm đến quan phủ ăn hình phạt. Sau khi chịu phạt xong, con bé bị họ ném ra bên ngoài, vết thương nặng đến nỗi mấy ngày sau vẫn chẳng thể bò dậy được.

Con bé ăn mày đó thường xuyên bị đánh, lại hay bị vấp ngã, nên cơ thể lúc nào cũng trầy trụa thương tích. Dẫu vậy, chẳng hề gục ngã, nó vẫn sống kiên cường. Trước giờ mỗi khi bị thương, nó đều tự phải chăm sóc. Vì đã quá quen với cuộc sống mồ côi, đơn độc nên nó không muốn người khác giống như mình. Cứ thấy những người yếu đuối không chốn nương thân là nó lại nghĩ cách giúp đỡ, tuy rằng bản thân không có nhiều, chỉ có thể giúp họ được phần nào mà thôi. Và khi nó nhìn thấy những người cô độc...

Lúc này, trong tâm trí ta chợt hiện lên bóng của một bé trai. Cậu ta đang đứng trên tường thành, cúi đầu buồn bã nhìn xuống toà thành mênh mông đang chìm trong giấc ngủ. Nếu họ cô độc, ta nghĩ, ta muốn được bước tới, nắm lấy bàn tay họ.

Ta lúc tỉnh lúc mơ, trước mắt cứ hiện lên hình ảnh một tiểu ăn mày nhỏ bé, đội chiếc mũ có khăn trùm, mình đầy thương tích, đứng cùng vị thiếu niên cô độc trên tường thành. Nhưng ta chợt thấy buồn cười, bây giờ là lúc nào rồi mà ta còn nhớ đến người khác chứ?

Từ trước đến nay, cho dù bị thương nặng đến mức nào, đau đến ra sao, chẳng có bất kỳ ai quan tâm đến ta cả, dẫu ta có chết đi, chắc rằng cũng chẳng có một ai lo lắng, buồn thương. Mà sự thực chẳng phải ta đã chết một lần rồi sao? Và đúng là không có ai quan tâm thật. Sau cùng, trước khi đánh mất ý thức hoàn toàn, không biết là ảo giác hay sự thật, ta bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên. Giọng nói ấy vừa mạnh mẽ vừa phần nộ, lại đau đớn đến tột cùng: “Các người! Dừng tay lại!”

Thế rồi những hình ảnh hỗn loạn khác lại hiện lên liên hồi. Ta gặp phụ thân và mẫu thân. Trong làn tuyết trắng, toàn thân họ một màu trắng toát, lại chẳng thể nhìn rõ được hình dáng. Nhưng ta có thể cảm nhận được họ đang mỉm cười nhìn ta. Lúc ta vui vẻ chạy lại, họ lại càng lúc càng trôi xa, sau cùng biến mất ở phía cuối chân trời. Rồi, ta nhìn thấy Tuyết Thần, chàng nằm trên tuyết, thần thái tĩnh lặng. Thế nhưng chớp mắt, chàng đã ở bên Thúc Cẩm, tay trong tay nồng thắm, hoàn toàn không hề nhìn thấy ta. Ta lo lắng đuổi theo nhưng làm cách nào cũng không thể đuổi kịp. Dần dần trong biển tuyết trắng xóa tưởng như vô tận đó, chỉ còn lại một mình ta bơ vơ. Trời lạnh giá rét, tuyết rơi ngợp trời, rồi cuộc ta ngã nhào xuống tuyết, trong lòng thâm nhủ, thôi bỏ đi, cứ nằm đây thôi, mệt mỏi quá rồi!

Nhưng vào lúc ấy, bỗng một giọng nói vang lên, dường như có ai đó đang nói chuyện với ta, lúc gần lúc xa, lúc dịu dàng khi mềm mại, mang theo cả niềm xót thương: “Đồ ham ăn, đừng ngủ nữa, không cho phép ngủ nữa, nằng có nghe thấy không?”

Ta mơ màng mở mắt, ngẩng đầu, và hình ảnh hiện ra trước mắt là khuôn mặt tuần tú, đẹp trai, kết hợp với đôi mắt hơi dài trông giống như đôi mắt của một con hồ li giáo hoạt. Nụ cười chàng mang chút tà khí.

Thế nhưng, ánh mắt chàng lại vô cùng ấm áp. Giữa tiết trời giá lạnh, chỉ có đôi mắt ấy khiến ta dễ dàng cảm nhận được hơi ấm tình người mà thôi...

Trước mắt là tấm rèm vàng óng ả, còn ta đang nằm trên chiếc giường lớn được sơn son thiếp bạc, trên đỉnh giường trạm khắc rất nhiều hoa văn đồ sộ sang trọng. Chiếc chăn đang đắp trên người có thêu hình long phụng giao hòa, rất hoa lệ, nhưng cũng thật mềm mại. Qua mấy lớp rèm, ta nhẹ đưa mắt nhìn ngấm căn phòng xa lạ. Bốn bề vô cùng tĩnh lặng, chiếc lư đồng chạm khắc tinh xảo đang tỏa mùi trầm hương dịu nhẹ, khiến lòng ta vì thế cũng trấn tĩnh hơn nhiều. Ta định chống người ngồi dậy để có thể nhìn kỹ căn phòng hơn, nhưng vừa mới động dậy, ta bỗng có cảm giác cả lưng mình như bị lột. Đau đến mức không thốt nổi nên lời, ta nghiêng chặt hàm răng âm thầm chịu đựng.

Đảo mắt nhìn ra xung quanh, ta thấy hai bên giường nằm, có mấy thiếu nữ mặc y phục cung đình. Bọn họ không hề nói chuyện, ngay cả khi nhìn thấy ta tỉnh lại, ánh mắt họ cũng chẳng thay đổi chút nào.

“Xin hỏi... chỗ này là đâu?” Đầu óc ta còn rất lộn xộn, tai trái hơi ù, còn mắt thì vẫn mờ mờ ảo ảo. Khó khăn lắm ta mới cất lời hỏi được một câu, vậy mà bọn họ lặng lẽ đứng đó. Có nhầm lẫn gì không? Lẽ nào ta đã chết và người ở thế giới tây phương cực lạc hoàn toàn không hiểu những lời ta vừa nói?

Đang ngẩn người suy nghĩ, thì ngoài cửa vọng vào tiếng thỉnh an: “Điện hạ!”

Ta run bắn cả người, suýt chút nữa thì lăn từ trên giường xuống. Điện hạ? Là người nào chứ? Phải chăng tên ma đầu sát nhân cuồng loạn thấy ta đại nạn chưa chết nên truy sát đến tận nơi này? Ta chẳng để tâm đến sự đau đớn, toàn thân mềm oặt, nhưng vẫn cố lẩn vào trong chăn, chum đầu kín mít.

Qua lớp chăn, ta nghe tiếng bước chân dừng lại trước giường, rồi có tiếng người hỏi: “Người này đã chết chưa?”

“Chết rồi, chết rồi!” Ta vội đáp. “Không cần phải đánh thêm nữa đâu.”

“Đã chết rồi còn giữ lại đây làm gì? Người đâu mau đem thi thể này ra ngoài thiêu đi.”

“Đừng thiêu, không thiêu được đâu!” Ta vội vã thét lên đầy sợ hãi. Vì gấp gáp giọng ta lạc hẳn đi, lại thêm căng thẳng tột cùng khiến ra ho sặc sụa. Cơn ho làm vết thương trên người ta nứt ra, đau đến chảy cả nước mắt. Trong khi ấy, người đàn ông đứng trước giường còn rất khoa trương cười to một tràng vui vẻ. Người đó chống tay vào thành giường cúi thấp người xuống, rồi lật chăn của ta ra.

Gương mặt này là... Diệu. Ta thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng ngay sau đó, cơn đau đớn kịch liệt, cùng sự uất ức, tức giận trong lòng được dịp cứ thế bùng phát dữ dội. Nếu không phải vì tên khốn kiếp này giở thủ đoạn, cố ý tạo mối quan hệ ám muội với ta, thì người trong thiên hạ sao lại tin rằng ta sắp trở thành Vương phi của chàng chứ? Nếu ta không gả cho chàng, mẫu thân chàng sao lại vô duyên vô cớ triệu ta vào cung? Nếu ta không vào cung thì sao có thể đi nhầm đường, không đi nhầm đường sẽ không bị đánh đến mức khiến ông nở hoa, sống dở chết dở thế này. Tất cả là tại tên khốn kiếp trước mặt, bây giờ còn muốn lấy ta ra làm trò cười. Ta đúng thật là xui tận mạng nên mới gặp phải tên hồ li chết tiệt là chàng.

Miệng ta không ngừng lầm bầm, nghiêng răng hạ quyết tâm không thềm để ý đến chàng nữa.

Thấy ta không chịu ta khỏi chán, Diệu lại càng cúi sát xuống gần ta hơn, mái tóc dài của chàng chảy từ vai xuống gối, chạm cả vào lông mi và khuôn mặt của ta. Chàng khép nhẹ đôi mắt, hai hàng lông mi vừa cong vừa dài khiến đôi mắt hẹp dài tĩnh lặng mà tràn đầy mê hoặc. Khuôn mặt chàng đẹp như tượng khắc, tinh tế đến từng chi tiết, chẳng khác nào tranh vẽ vậy. Bất giác, ta như thấy khuôn mặt và cả trái tim mình nóng bừng lên. Hầy, đợi chút! Đợi ta chuẩn bị đôi chút đã. Ta chống hông lên trời trong một tư thế kì quặc cùng nét mặt dị thường, mở to mắt nhìn khuôn mặt chàng càng lúc càng gần, càng lúc càng sát.

Hả? Ta nhẹ chớp mắt, trán chàng khẽ chạm vào trán ta. “May quá, cuối cùng nàng cũng hạ sốt rồi!” Dứt lời chàng nhanh chóng lùi lại, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong khi đó, ta mồ hôi túa ra như tắm. Đại ca à, lần sau muốn kiểm tra như vậy có thể dùng tay được không? Thật đúng là...

Chàng lại nhìn ta, nở nụ cười giả hoạt nói: “Nàng đã sốt cao suốt ba ngày nay rồi. Nếu không phải y thuật của nhà Độc Cô tại Lạc Dương tinh diệu, ta đoán chắc xác nàng đã bị đem đi thiêu từ lâu rồi. Đại phu nói nàng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất, giờ chỉ còn chờ dăm bữa nửa tháng cho vết thương lành hẳn. Bây giờ nàng thấy thế này rồi?”

Nhà Độc Cô tại Lạc Dương? Ta có chút nghi hoặc. Đó chẳng phải là thế gia hành y nổi tiếng trên giang hồ sao? Nghe nói muốn mời bọn họ chữa trị không hề dễ. Lẽ nào Hoàng cung đại nội không có thái y? Hay là, Diệu vì muốn nhanh chóng chữa trị thương tích cho ta nên đã phái người đến Lạc Dương mời danh y tới? Ta ngược đầu nhìn sâu vào mắt Diệu, trong lòng đột nhiên có cảm giác đặc biệt lạ kỳ

“Ba ngày nay, chỉ tính riêng nhân sâm trắng, nàng đã dùng hết bảy, tám củ. Nhìn sắc mặt nàng, chắc không sao rồi.” Diệu lại mỉm cười xấu xa nói tiếp: “Nàng phải nghe lời đại phu ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng bệnh đây.”

Nghe chàng nói, ta bất ngờ lặng người, ngày nào cũng phải nằm đây sao? Như vậy chẳng phải ta sẽ đạt đến cảnh giới lập địa thành Phật? Vậy còn việc đi vệ sinh thì tính như nào? Còn việc tắm rửa nữa? Phải... đợi đã, ta bỗng chợt dạ, có cảm giác lưng mình hoàn toàn trống trải. Lúc này ta mới nhận ra bản thân hình như không mặc y phục. Toàn thân lại phải bôi thuốc, thế nên chỉ dùng một lớp lụa mỏng cuốn lại mà thôi.

Vừa nghĩ tới đây, ta thậm chí đang nằm trong chăn cũng chẳng dám động đây, khuôn mặt đỏ bừng. Đáng chết, là ai giúp ta bỏ cởi y phục chứ?

“Thực ra nữ thái y khi thay thuốc cho nàng đã nói qua với bản vương, tốt nhất là không che đây quá nhiều, bởi như vậy không có lợi cho việc lành da. Hay là...” Vừa nói chàng vừa ra vẻ chuẩn bị kéo chăn ta ra. Thấy vậy ta lập tức né tránh, kết quả lại chạm mạnh vào vết thương sau lưng, đau đến độ mặt tím xanh lại.

“Cẩn thận!” Diệu dường như cực kỳ lo lắng, giọng nói trầm xuống một cái bất thường. Chàng vội đỡ lấy vai ta. Khi bình ổn lại được hơi thở, ta bỗng nghe thấy giọng nói ấm áp đang gặng lên của chàng: “Nam Cung Diệu, lần này ngươi thật quá đáng!”

Đúng là quá đáng! Nói đến chuyện này, ta nhin đau nghiêng đầu sang hỏi chàng: “Cái vườn lê đó rốt cuộc là nơi nào, thực sự chỉ cần bước vào là phải chết hay sao?”

Diệu gạt đầu, tiếp đó chìm trong im lặng như thể đang suy ngẫm điều gì quan trọng.

Mẹ kiếp, thật đúng là vô lí! Nhưng mà tại sao ta vẫn còn sống chứ? Còn nhớ lúc tên ma đầu sát nhân cuồng loạn nói đây là Hoàng lệnh thì sao có thể kháng chỉ. Hơn nữa dù Diệu là hoàng tử, cũng không thể không tuân theo lời của Hoàng đế.

Diệu cau chặt đôi mày: “Đồ ngốc, có chiếc bùa hộ mệnh quan trọng như vậy cất trong người mà sao lại không biết sử dụng.”

Bùa hộ mệnh? Ta có thứ thần kỳ như vậy sao? Thấy ta hoàn toàn không hiểu, Diệu liền lấy ra một tấm kim bài nhỏ, nói: “Nàng có nhớ cái này không?”

Ta gạt đầu. Hối phí lời, đây là món quà chàng tặng ta trong lần đầu gặp mặt, làm bằng vàng nguyên chất, làm sao ta quên được.

“Nàng có biết đây là thứ gì không?”

“Vàng thật.” Ta không thèm suy nghĩ, thuận miệng đáp luôn.

Diệu bật cười: “Đúng là đồ mê tiền!” Chàng vỗ lên trán ta đầy yêu thương rồi nói thêm: “Cái này được gọi là “Tuyên Vũ Lệnh”, là lệnh bài miễn tử do Tiên hoàng ban cho. Trong người có “Tuyên Vũ Lệnh”, ngoại trừ giết người, mưu phản, gian dâm, cưỡng đoạt, các tội khác, cho dù có nặng tới đâu đều có thể miễn tội chết. Ngốc ă, nàng đã hiểu hay chưa?”

Nghe xong, ta kinh ngạc đến độ không đóng miệng lại được, lắp ba lắp bắp nhìn chàng: “Huỳnh... vậy huỳnh... Nam Cung Diệu! Tiên hoàng ngự ban? Huỳnh định lấy ta ra làm trò cười sao? Thứ đồ quý giá như vậy sao huỳnh không giữ gìn cẩn thận mà đem tặng cho ta làm gì?”

Nụ cười Diệu đột nhiên tắt hẳn, quay đầu nhìn sang chỗ khác, chàng bắt cần nheo mắt đáp: “Ta? Ta cần thứ đó để làm gì? Nếu Hoàng đế của một nước thực sự hạ quyết tâm giết chết con trai mình, thì chiếc lệnh bài nhỏ này liệu có thể chống nổi?”

Câu Diệu vừa nói ta thật không hiểu lắm, thế nhưng vào giây phút nhìn thấy nỗi tuyệt vọng và sự buồn bã toát ra từ ánh mắt thăm sâu của chàng lòng ta chợt buốt giá, nhói đau. Ta bất giác cau chặt đôi mày.

“Có phải lại thấy đau không?” Chắc chàng nghĩ ta cau mày vì vết thương sau lưng, liền nhẹ nhàng đưa lời hỏi.

“Đương nhiên là đau rồi.” Ta liền gật đầu lia lịa.

Chàng suy ngẫm một hồi, ánh mắt bất chợt sáng bừng lên, mỉm cười nói: “Đợi ta một chút.”

Chàng rời đi chốc lát, lúc về trên tay đã cầm theo một bình trà bằng đồng được chạm trổ tinh diệu. Diệu khẽ lắc chiếc bình, rồi đưa bình trà đến trước mặt ta nói: “Thứ này rất linh, uống một ngụm vào thì sẽ không thấy đau nhiều nữa, nài thử xem sao?”

Oa! Con người này, có thứ thuốc linh diệu vậy mà không đem cho ta dùng sớm. Ta nhanh nhẹn đưa tay, đón lấy bình trà trên tay chàng, miệng ngậm luôn vào vòi bình, ngửa cổ, uống ừng ực một hơi. Nước trà nóng ấm từ từ chảy xuống cổ họng, nóng rất lửa, rồi chảy thẳng xuống dạ dày. Ta đẩy bình trà ra, thè lưỡi than thở: “Đây là thứ thuốc gì thế? Cay chết đi được.”

Khi ngẩng đầu lên, ta thấy Diệu đang há hốc miệng nhìn mình. Sau đó chàng mở nắp bình ra, nhìn vào, hỏi: “Hả, nài đã uống hết sao?”

Hừm, đúng là đồ keo kiệt! Ta lườm chàng một cái. Có điều thứ này thực sự rất hữu hiệu, cơn đau ở lưng ta giờ đã không còn kinh khủng như trước nữa, thế nhưng đầu ta lại bắt đầu khó chịu.

“Chóng... chóng mặt quá đi!”

“Đương nhiên là chóng mặt rồi. Ngọc Phiến Nhi, ta thực sự vô cùng khâm phục nài. Đây là loại rượu mạnh được ngâm nhiều năm, do sứ thần nước Tây Đan tiến cống. Khi cho vào bình đun lên, rượu lại càng mạnh hơn, đàn ông còn không dám uống một hơi cạn sạch cả bình, vậy mà không ngờ nài uống hết không còn một giọt.” Sau đó chàng nhìn ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ, hai môi khẽ động, hình như đang nói điều gì, có điều ta chẳng thể nghe rõ được.

Đôi mắt hẹp dài của Diệu nhanh chóng biến thành hai đôi, bốn đôi... không ngừng quay cuồng trước mắt. Không biết tại sao, ta rất muốn cười. Không phải ta cười đôi mắt của Diệu mà chỉ vì ta cảm thấy thực sự vui vẻ. Có chàng ở đây, nhìn ngắm ta như vậy, cho dù chỉ là đang chọc ghẹo, ta cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Khi ta tỉnh lại lần nữa, trời đang là hoàng hôn. Cứ nằm bất động mãi một tư thế, ta thấy đau lưng vô cùng, cộng thêm việc nằm cách tường không tới một thước, trông ta chẳng khác nào đang úp mặt tự hối. Tổn thương gân cốt phải đến cả trăm ngày mới bình phục, cứ tiếp tục thế này, thật không khó để ta tu thành chính quả.

Còn đang cảm thấy trong người bức bối thì Diệu đẩy cửa bước vào. Theo sau chàng là vài thị nữ. Vừa vào phòng, họ nhanh chóng bày thức ăn lên một chiếc bàn nhỏ. Trong chớp mắt, chiếc bàn đã đầy ắp các món sơn hào hải vị, tỏa hương thơm nghi ngút.

Ta nhìn chiếc bàn ê hề món ngon, nuốt nước miếng liên hồi, trong lòng vui như mở hội. Phải nói Diệu đúng là người tận tâm chu đáo, hơn nữa còn rất hiểu ý khi biết ta đặc biệt hứng thú với việc ăn uống. Tuy bây giờ ta không động đậy được nhưng khẩu vị không hề thuyên giảm. Ta mở to mắt nhìn từng món ăn trên bàn, cổ đã dài thêm mấy phân.

Diệu xua tay ra hiệu cho đám thị nữ lui xuống, còn chàng bê bát đĩa đến ngồi bên cạnh giường ta. Thấy vậy ta cảm động vô cùng, được Vương gia đích thân chăm sóc, thật khiến ta vừa bất ngờ vừa vui sướng. Mới nghĩ vậy thôi, ta đã cảm thấy vết thương sau lưng bớt đau rất nhiều, sau đó ta vội vã há miệng: “A...

a...” đợi chàng dứt thức ăn cho. Ai ngờ, Diệu chẳng buồn nhìn ta, gấp một miếng vịt quay vàng ruộm cho vào miệng mình.

Hả? Gì thế này? Ánh mắt ta lộ rõ vẻ giận dữ, trong lòng càng thêm tức tối. Con người này cố tình muốn chọc tức ta đây mà.

“Hả? Tại sao mặt mũi nàng lại thành ra như vậy chứ?” Diệu chống tay lên cằm cất tiếng hỏi.

“Ta đói quá!” Ta nghiêng răng đáp.

“Ồ...” Diệu cười tít mắt, gạt đầu tỏ vẻ cảm thông, sau đó chàng vừa nhai vừa lớn tiếng gọi: “Người đầu đưa thuốc lên!”

Thị nữ đứng ngoài cửa nhanh chóng bê một bát thuốc đen ngòm đang không ngừng tỏa khói nghi ngút. Vừa ngửi thấy mùi thuốc, ta liền biết bát thuốc đó có vị vừa đắng vừa chát. Lúc này ta thực muốn khóc òa.

Ta nhìn thứ nước đen ngòm, lại nhìn bàn ăn đầy sơn hào hải vị trước mặt, dạ dày tức thì không ngừng co thắt, trong lòng cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Hừm, chàng đói thì được ăn cơm, ta đói lại phải uống thuốc. Nhìn bộ dạng cố tỏ ra vô tội của Diệu, ta biết chàng đang cố tình chọc tức ta. Nếu chàng không ăn uống ngay trước mặt ta còn được, đằng này lại ăn ngon lành như thế. Con người này đúng là quá đồi ác độc!

Ta trợn mắt lườm chàng, ra điều phản kháng. Thế nhưng, Diệu hoàn toàn phớt lờ, cứ thế mỉm cười hân hoan bê bát thuốc đặt tới trước miệng ta. Ta lắc đầu né liên tục mà chẳng thể nào tránh nổi, cuối cùng đành cau mày, nhắm mắt nuốt hết số thuốc chàng cưỡng chế đổ vào miệng. Thuốc đắng đến độ mũi ta cay xè. Ta thề lưỡi, tức giận quát lớn: “Nam Cung Diệu, bây giờ ta không ra khỏi giường được, nên không chấp nhật với huynh. Đợi đến khi ta xuống được khỏi giường, Ngọc Phiến Nhi ta xin thề với cái móng đã bị đánh nát bét cùng ông trời rằng, thù này không báo, kiếp sau ta sẽ đầu thai thành một kẻ xấu hoắc, chẳng thể gả chồng được.”

“Được đấy, được đấy, nếu vết thương trên móng nàng không khỏi thì cả đời này cũng đừng mong có ai lấy.” Giả bộ không hề bận tâm, Diệu thu lại chiếc bát rồi mỉm cười xán lạn. “Đồ ham ăn, đợi nửa canh giờ nữa đi.”

“Đợi cái gì mà đợi?” Ta thực sự tức giận rồi.

“Thuốc phải uống lúc đói mới tốt, nửa canh giờ sau nàng có thể ăn uống bình thường. Có điều, nàng không được ăn những món ta vừa mới dùng. Bây giờ nàng phải tránh không được ăn những thức ăn có nhiều dầu mỡ, đồ sống, đồ lạnh hay những món quá chua cay.” Nhìn khuôn mặt càng lúc càng thêm nhăn nhó của ta, Diệu còn nói thêm: “Đồ ham ăn, ta đã nấu cháo cho nàng rồi, chỉ có hành xanh và táo đỏ, cháo này rất tốt ầu, đợi chút nữa, ta sẽ cho người mang lên.”

Tên khốn này, hình như không chọc ghẹo ta thì sẽ chết hay sao ấy, cho có vài ngụm cháo loãng cũng phải lấy ta ra chọc ghẹo mới vui. Ta mặc dù chu miệng phản đối nhưng trong lòng thấy ấm áp hơn nhiều, ta úp mặt vào chiếc gối, nũng nịu lên tiếng hỏi: “À, đúng rồi, huynh vẫn còn chưa nói cho ta biết, ta đang ở chỗ nào? Còn nữa mấy thị nữ của huynh chẳng ai biết nói chuyện sao?”

“Nàng còn có thể ở đâu được chứ? Điện Tử Thần tại cung Thái Cực.” Diệu đáp.

“Nhà của huynh?” Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút bất ngờ.

“Tẩm cung của ta.” Diệu chỉ vào cung điện nguy nga mà tinh tế, trang nhã của mình rồi đắc ý đáp lời.

“Ày, vậy hẳn đây là giường của huynh rồi? Bình thường huynh vẫn ngủ trong này hả?” Ta bắt đầu không tránh khỏi ngại ngùng. Thảo nào nằm thấy dễ chịu như vậy. Điều kiện của hoàng tử quả nhiên là khác một trời một vực so với người thường.

Diệu mỉm cười xấu xa, sán lại gần ta nói: “Cái gì mà hàng ngày, tối nay ta định ngủ lại đây. Đồ ham ăn mau tránh sang một bên để lấy chỗ cho ta nằm nào.”

Trong lúc Diệu đang trêu chọc ta thì bên ngoài cửa vọng vào tiếng truyền lệnh.

“Điện hạ, Tô nương nương có lời mời.” Giọng một thái giám the thé cất lên.

Diệu lặng người trong giây lát, sắc mặt có đôi chút ảm đạm, nụ cười rạng rỡ trước đó cũng tắt mất từ lúc nào không hay.

“Này... này... lúc huynh ngậy người ra thì có thể bỏ chặn của ta xuống được không?” Ta ngọ nguậy thân người, nhích sang một bên. Chàng đang làm gì thế, như vậy quả thực lạnh lắm.

Diệu định thần, trong khoảnh khắc, khuôn mặt chàng lạnh đến kì lạ. Chàng nhanh chóng đặt góc chặn của ta xuống, quay sang dặn dò mấy thị nữ đứng cạnh: “Hãy chăm sóc thật cẩn thận cho nàng!” Dứt lời, chàng đi thẳng ra bên ngoài.

Nhìn đám thị nữ cúi đầu lộ vẻ căng thẳng, xen lẫn lo lắng, ta vô cùng ngạc nhiên. Lần đầu tiên từ khi quen biết, ta mới thấy ở Diệu sắc mặt và thái độ lạnh lùng, khó gần đến vậy...

13. Chương 12. Hà Tất Nhớ Lại Chuyện Buồn Thương

“Gương đồng, mau nói cho ta biết, có phải dưới vườn lê trong cung có chôn kho báu vô giá không?”

“Gương đồng, hãy nói cho ta biết tất cả những nơi có chôn báu vật.”

Chớp mắt ta đã nằm trên giường dưỡng bệnh được gần nửa tháng. Lúc này, ta đang cầm trên tay chiếc gương hiệu kỳ tự hỏi: không biết chiếc gương này rốt cuộc lúc nào mới cho chủ nhân của nó xem lại quá khứ và thấy trước tương lai. Tại sao ta soi vào, nó chẳng hiện ra gì chứ? Ta thực sự muốn biết, rốt cuộc vườn lê đó chôn kho báu gì, tại sao lại khiến tên ma đầu sát nhân cuồng loạn, biến thái đó thận trọng đến vậy.

“Ngọc chủ nhân, tiểu nữ đưa người ra ngoài sưởi nắng nhé!”

Sau khi được Diệu dặn dò, các thị nữ tại điện Tử Thần luôn coi ta như một chủ nhân thực sự. Thị nữ Hồng Anh vừa nói vừa chỉ vào chiếc giường lười bên ngoài. Đó là một chiếc giường được chạm khắc tinh xảo, có sáu chân, lại có bánh xe linh hoạt và hai tay vịn giữ hai bên. Đây là chiếc giường lười do Diệu đặt tại xưởng gỗ nổi tiếng nhất Trường An dành riêng cho ta. Nhờ có nó mà đầu có nằm trên giường ta vẫn có thể ra bên ngoài hóng gió.

Hồng Anh đẩy chiếc giường lười đi dọc hành lang rất lâu, sau đó mới tới được hoa viên. Cung Thái Cực tuy rằng chỉ thuộc một góc của hoàng thành, nhưng hoa viên của nó lại rộng lớn và lộng lẫy đến kinh người.

Dưới ánh nắng mặt trời, ta tựa người đầy khó khăn, thực ra vết thương trên lưng và hông ta giờ đã khỏi nhiều, chỉ là bây giờ đúng vào giai đoạn vết thương đang lên da non nên đặc biệt ngứa ngáy khó chịu. Nằm mãi trong chăn, nóng nực, bí bách, ta lại đưa tay lên gãi liên hồi. Hồng Anh đứng cạnh thấy thế liên tục che miệng cười. Ta cũng chẳng để tâm, mười mấy ngày nay nằm trên giường, hàng ngày ta đều kêu ca oán than thế nên xem ra hình tượng tiểu thư khuê các đã sụp đổ lâu lắm rồi.

Lúc này ta bỗng thấy vô cùng vô vị, liền nghiêng đầu soi gương rồi cất tiếng hỏi: “Gương đồng à, gương đồng ơi hãy mau nói cho ta biết...”

“Ngọc chủ nhân, người đừng có lắm bảm với chiếc gương mãi thế. Trong vườn lê đó thực sự không chôn giấu báu vật gì quý giá đâu.” Hồng Anh cuối cùng không nhịn được nữa đứng bên cạnh bật cười đáp lại.

“Ồ? Vậy trong đó giấu gì? Hồng Anh, em từ nhỏ đã sống trong cung, nhất định là biết nhỉ.” Không có bảo bối hay kho báu vậy tại sao tên khốn đó lại làm quá lên như vậy? Tự tiện xông vào, giết chết không tha. Đang đùa sao?

Ta vừa lên tiếng, sắc mặt Hồng Anh liền trắng nhợt, cô bé căng thẳng lắc đầu, không chịu nói thêm gì nữa.

Quả nhiên, nơi đó có gì cổ quái bên trong. Ta kiên quyết truy hỏi cả ngày trời, Hồng Anh sau cùng cũng không thể giấu được, đành khổ sở thì thầm nói với ta: “Thực ra... thực ra tiểu nhân cũng chỉ nghe người khác nói lại. Bọn họ kể rằng năm xưa, có người đã chết tại vườn lê nơi Tử Điện hạ đang ở...”

Nếu đúng vậy thì việc này hình như không có gì quá đặc biệt. Đây là hoàng cung, trong cung có người chết lẽ nào lại là việc lạ? Hồng Anh nói chuyện cứ ngập nga ngập ngừng, ánh mắt hoảng hốt bất định, chắc chắn còn giấu điều gì chưa kể hết cho ta nghe.

Ta khẽ nghiêng người, vừa định hỏi tiếp, đột nhiên một giọng nữ rét rất vang lên: “Ồ trong cung nếu muốn sống lâu, thì nên ít tò mò, tọc mạch. Người chính là con gái của Tam phu nhân Ngọc phủ đúng không? Chỉ dựa vào người... mà cũng muốn gả cho Diêu ca ca?”

Người nào mà ăn nói khó nghe vậy? Ta bắt giác cau chặt đôi mày, rời mắt khỏi chiếc gương đồng, nhìn chăm chú người con gái đang tiến lại gần chỗ mình. Nàng ta trông chỉ trạc tuổi ta, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng, đôi môi ửng đỏ cong cong, thần thái kiêu căng, ngạo mạn. Nàng đang mặc một bộ y phục thêu hoa tinh tế, phần thân dưới màu đỏ phối cùng màu vàng thân trên, tay áo được chắp thêm phần lông thú trắng muốt. Đôi tay lộ ra khỏi áo, trắng trẻo và mảnh dẻ, móng tay được sơn màu trang nhã. Đứng dưới ánh mặt trời, trông nàng ta cực kỳ lộng lẫy và tràn đầy sức sống. Nhìn dáng vẻ ta đoán người con gái này nhất định có xuất thân phú quý, cao sang. Điện Tử Thần không phải tẩm cung của tên hồ li chết tiệt kia sao? Từ khi nào lại xuất hiện thêm một nhân vật thần thông như vậy chứ? Phải chăng... chính là nương nương trong cung? Không đúng, nàng ta gọi tên hồ li chết tiệt kia là “Diêu ca ca”, lẽ nào chính là công chúa?

“Quận... quận chúa...” Hồng Anh run rẩy cất lời thỉnh an. Mấy thị nữ vội bê thêm một chiếc ghế cùng chiếc bàn chạm trổ tinh xảo nữa ra. Trong nháy mắt, trên bàn đã bày biện đầy ắp nào là hạt dưa, lạc rang rồi bánh điểm tâm các loại.

Hồng Anh nhanh chóng ra hiệu cho đám thị nữ dâng trà. Ta nằm trên chiếc giường lười, bắt đầu bấm ngón tay, thăm đoán xem quận chúa trong cung có địa vị to tới mức nào. Ở Đại Kỳ, con gái của Hoàng đế và Vương gia đều được gọi là công chúa, còn con gái của các Thiên vương được sắc phong thì gọi là quận chúa. Người con gái này kiêu căng, ngạo mạn như vậy, có thể phụ thân nàng ta là một Thiên vương đặc thế.

Vị quận chúa nào đó thấy các thị nữ sắp bàn ghế xong xuôi, cũng chưa vội ngồi xuống ngay, nàng ta đi quanh chỗ ta vài vòng, soi xét một hồi rồi nói: “Không ngờ người lại dám tự ý xông vào vườn lê, với tính cách của Diệp hoàng huynh, không đánh chết người coi như mạng người lớn. Người chắc chắn đây là lần đầu nhập cung đúng không, thật đúng là chẳng hiểu phép tắc gì cả, nhìn thấy Thập lục quận chúa Hoàng Phủ Liễu Nhi ta mà không chịu hành lễ.”

Quận chúa Thạch Lựu[1]? Ta đưa mắt nhìn bộ y phục phối màu vàng đỏ của nàng ta, trong lòng thầm nghĩ danh hiệu Thạch Lựu này đích thực là quá chuẩn. Trông nàng ta quả là rất giống quả thạch lựu vừa to vừa mọng!

[1] Thạch Lựu: Trong tiếng Hán, Thập Lục và Thạch Lựu có cùng cách đọc.

“Quận chúa Thạch Lựu à, trong hoàng cung này có những quy định gì thế? Tại sao lại không cho người ta bước vào vườn lê? Người thông thuộc hoàng cung như vậy, nhất định là biết đúng không?” Ta ngẩng đầu lên ra vẻ lấy lòng, nheo mắt nhìn nàng ta bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ và thực lòng mong muốn được thỉnh giáo.

“Vậy thì người hãy vênh tai lên mà nghe cho rõ.” Nàng ta nhẹ nhàng ngồi xuống, thị nữ phía sau vội dâng lên một chiếc lư đồng được chạm trổ tinh xảo. Quận chúa Liễu Nhi ôm trong tay chiếc lư đồng một hồi để giữ ấm, sau đó mới từ từ mở giọng: “Người coi như đã hỏi đúng người rồi. Phụ vương ta chính là Đại tướng quân đương triều Hoàng Phủ Trung Nghĩa, người cũng chính là sư phụ của Diêu ca ca, trước kia đã từng lập lên không biết bao nhiêu chiến công hiển hách, được Tiên hoàng sắc phong thành Kính Nam Vương. Do phụ vương ta kém Đường kim Hoàng thượng mười tuổi, cho nên được gọi là Thập Vương gia. Ta chính là trưởng nữ của Kính Nam Vương phi, được Hoàng thượng sắc phong là Thập Lục quận chúa. Người chỉ là con nha đầu do trác phi của Thừa tướng sinh ra, sau này gặp ta nhớ phải hành lễ.”

Ta nhú mày, trong lòng cảm thấy thật vô cùng phiền phức. Điều ta muốn biết chỉ là bí mật của vườn lê thế mà nàng lại cứ liên tha liên thiên về gia thế, phụ mẫu của mình làm gì chứ?

“Vậy ta tự ý xông vào vườn lê...”

“Quận chúa đang nói chuyện, không được phép chen ngang.” Ta còn chưa kịp hỏi hết câu, nha hoàn đứng phía sau nàng ta đã trợn mắt hung dữ đưa lời mắng mỏ. Ngay cả người hầu của nàng ta cũng thật dữ tợn quá đi, một người thế này đáng lẽ tên hồ li chết tiết đó phải đuổi đi từ lâu mới phải. Ta thầm than thở trong lòng.

“Đừng trách ta không nhắc nhở, người tốt nhất đừng có nghe ngóng thêm về bí mật của vườn lê làm gì, người chỉ cần nhớ kỹ một điều, nơi đó tuyệt đối không được phép đặt chân đến. Ngoài ra, ta cũng cần phải nói rõ cho người biết, tuy rằng phụ thân người đã xin Hoàng thượng ban hôn, thế nhưng người không được quên xuất thân thấp kém, Thân vương của Đại Kỳ chúng ta làm sao có thể lấy một người con gái thân phận thấp hèn về làm Chính phi? Phụ vương ta cũng sẽ xin Hoàng thượng ban hôn, cho nên Tần Vương phi chỉ có thể là ta. Còn về người... nếu thông minh thì tốt nhất nên bỏ cuộc sớm, bây giờ thoái hôn vẫn còn kịp.”

Sau khi nghe nàng ta nói một thôi một hồi ta cuối cùng cũng đã hiểu. Thảo nào người con gái này vô duyên vô cớ lại có thái độ đối địch với ta như vậy, hóa ra vì nàng ta cũng phải lòng tên hồ li chết tiết. Ta lắc đầu đầy chán nản. Ánh mặt trời chói chang chiếu vào mắt, khiến tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ. Không được đắc tội với quận chúa lại không được đắc tội với hoàng tử, hầy, Ngọc Phiến Nhi, coi như bản thân ta xui xẻo. Ta lẩm bầm trong miệng, lại bắt đầu ngó nghiêng xung quanh đầy bất an.

“Bản quận chúa đang nói chuyện, người có nghe thấy không? Tốt nhất là người nên tránh xa Diệu ca ca một chút!”

“Muội nói ai nên tránh xa ai cơ?” Phía sau truyền đến một giọng nói trầm ồm, pha chút phẫn nộ. Ta khó nhọc thò cổ ra nhìn, mới thấy rõ được người vừa lên tiếng. Nam Cung Diệu, tên hồ li chết tiết này xuất hiện thật đúng thời điểm như thể anh hùng cứu mỹ nhân trong các vở kịch mà ta vẫn thường xem vậy. Chàng khoác trên người bộ y phục màu lam, trong tay bê bát cháo thanh đạm. Vừa liếc qua, ta đã nhận ra ngay chiếc bát có nhiều hoa văn sang trọng thường ngày vẫn đựng cháo trắng của ta.

Diệu đích thân bê cháo đến để ta dùng? Khuôn mặt ta bất giác đỏ ửng nóng bừng.

“Diệu ca ca, ta nhập cung đương nhiên vì muốn gặp chàng rồi. Nghe phụ vương nói, khoảng thời gian gần đây chàng bận bội lắm, thậm chí còn trễ nải không lên buổi chiều sớm. Chàng đang bận việc gì thế?” Vừa nhìn thấy Nam Cung Diệu, con nha đầu quận chúa chanh chua tức thì biến thành một con người khác. Nàng ta cúi đầu hắng giọng, mỉm cười tươi tắn, khiến ta suýt nữa cho rằng vị quận chúa đánh đá khi nãy chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

“Bận cái gì, muội không phải đã nhìn thấy rồi sao?” Giọng Diệu nghe lạnh lùng và cực kì khách khí. Nói rồi chàng nhìn về hướng ta, ánh mắt đặc biệt dịu dàng. Sau đó chàng bước thẳng đến bên ta, từ tốn ngồi xuống, đưa tay véo nhẹ lên chiếc mũi của ta.

“Tại sao nàng lại ngậy người ra thế, có phải cảm thấy hôm nay bản vương quá đối anh minh thần võ không?” Diệu đưa lời đùa bỡn.

“Sao hôm nay huynh tới muộn vậy?” Ta liếc chàng, trong lòng thực sự chỉ mong chàng đến sớm hơn đôi chút, để ta không phải chịu những lời nói khinh rẻ, giễu cợt của nàng quận chúa Thạch Lựu chanh chua.

“Sao thế, mới vài canh giờ không gặp mà nàng đã nhớ ta rồi sao?” Diệu nhìn ta mỉm cười tí mắt, quay về thái độ cợt nhả, bất cần mọi khi.

“Còn lâu ta mới thêm nhớ huynh, ta chỉ nhớ bát cháo của mình thôi. Ta đang đói đến độ da bụng sắp dính cả vào da lưng rồi đây.” Miệng vừa nói đến ăn, bụng ta liền nhanh chóng phối hợp nhịp nhàng phát ra tiếng kêu “ọc ọc”. Ta chẳng để tâm ánh mắt hân hoan của Diệu, cầm bát cháo trong tay chàng đưa lên miệng, ăn liên tục không ngừng. Không biết có phải vì quá đói không mà sao ta thấy cháo hôm nay thực khác với mùi vị hàng ngày. Bát cháo có hương thơm dịu nhẹ, lại thêm vị ngọt lành. Quả là rất ngon!

“Có phải nàng thấy mình đang được ăn mỹ vị ngon nhất cuộc đời không? Cháo hôm nay được nấu từ bột ngô sen cùng canh rần, một nhĩ đấy.”

“Huynh nói như thể đích thân huynh nấu cháo vậy?” Ăn xong bát cháo, ta liếm mép, sau đó túm luôn tay áo Diệu lau miệng.

“Này, tại sao nàng lại bẩn thế hả?” Diệu giật tay áo, ống tay áo quệt qua phần cánh tay, chàng đột nhiên run lên rất mạnh, đôi mày thoáng nhíu chặt.

“Huynh bị thương sao? Công phu của huynh giỏi thế, mà cũng có lúc bị người ta đánh cho thương tích đầy mình à?” Ta nắm lấy tay chàng kiểm tra. Trên cánh tay Diệu hiện ra một vết phỏng đỏ, chỉ mới động nhẹ vào Diệu đã nhíu chặt đôi mày.

“Nàng cho rằng tất cả mọi người đều ngốc nghếch như mình hả? Ta sao có thể bị người khác đánh bị thương chứ? Đồ ham ăn, nghe ta nói này, có phải nàng đang cảm thấy xót ta lắm đúng không?”

“Hừm, vớ vẩn, huynh là cái gì của ta mà ta phải xót chứ? Cái vết phỏng đỏ này của huynh trông giống như bị phỏng vậy, bát cháo này không phải là do huynh đích thân nấu cho ta đấy chứ? Không được, ây da, bụng ta đau quá, bát cháo này nhất định đã bị hạ độc.” Ta giả bộ lăn đi lộn lại trên giường. Hoàng tử xuống bếp, chắc chắn có gian tà.

“Nếu bát cháo đó bị hạ độc thật, tại sao nàng còn liếm bát sạch sẽ như một chú chuột tham ăn thế?”

“Ai giống như chú chuột tham ăn hả?”

“Nàng.”

“NAM CUNG DIỆU!” Ta tức giận thét lớn, nhưng cùng lúc đó một người nữa cũng thét tên chàng bằng chất giọng giận dữ và phẫn nộ. Tiếng thét to tới mức thậm chí còn có âm vọng lại. Ta còn đang hoang mang chưa hiểu chuyện gì thì vị quận chúa Thạch Lựu đứng gọn một bên này giờ đã tức giận xông tới, tóm lấy chiếc bát trong tay ta ném mạnh xuống đất, sau đó trợn mắt nhìn hai chúng ta, rồi nàng ta quay người chạy đi rất nhanh, đám thị nữ theo hầu thấy thế cũng nhấc váy đuổi theo.

Choang! Nghe tiếng chiếc bát đựng cháo tuyệt đẹp rơi xuống đất vỡ tan, ta kinh hãi chết lặng người.

Những mảnh sứ đen của chiếc bát bắn tung tóe khắp nơi. Dưới ánh nắng chói chang càng thêm đen óng. Ta đưa tay dụi mắt, bỗng thấy rất nhiều hình ảnh kì lạ ẩn hiện trên mặt mảnh bát vỡ. Sau khi nhìn kĩ những hình ảnh đó, ta sợ hãi đến mức suýt ngã từ trên giường xuống. Trên những mảnh sứ màu đen sáng lóa hiện lên một gương mặt phụ nữ trắng nhợt. Khuôn mặt đó xinh đẹp tuyệt mỹ, đẹp đến mức quái lạ. Nhưng trước ánh mắt u sầu, buồn tủi của người phụ nữ ấy ta không khỏi liên tục rùng mình.

Ta còn đang thất thần thì trên các mảnh sứ lại hiện lên một loạt hình ảnh khác. Lúc là hình ảnh một người đàn ông oai phong khoác áo long bào, chốc lại là hình ảnh một thiếu niên tuấn tú phe phẩy một chiếc quạt trông cực kỳ nhã nhặn, rồi đến hình ảnh một tuyệt sắc mỹ nhân vận trên người bộ y phục lộng lẫy... những hình ảnh đó thay đổi liên tục không ngừng khiến ta hoa cả mày chóng cả mặt, bụng ta đột ngột quặn thắt cực kỳ khó chịu. Ta bám chặt hai tay vào thành giường, sau lưng túa đầy mồ hôi. Ấy vậy mà ánh mắt ta chẳng thể nào rời khỏi những hình ảnh loang loáng thay đổi không ngừng.

Rồi những cảnh tượng trên nhanh chóng tan đi như sương khói, trước mắt ta chỉ còn hình ảnh vườn lê bạt ngàn, hoa nở muôn nơi, hương thơm ngào ngạt. Vừa nhìn thấy vườn lê, cảm giác sợ hãi trong ta lại tăng lên rõ rệt, vốn định nhắm mắt, nhưng toàn thân như bị yểm bùa, không thể nào động dậy được.

“Á!” Ta thét lớn. Những hình ảnh lóe lên chớp nhoáng không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu, rồi biến thành cơn ác mộng đáng sợ nhất với ta.

“Đồ tham ăn, Ngọc Phiến Nhi. Có phải vết thương lại bị toạc ra rồi phải không?” Diệu nắm chặt lấy tay ta, lúc này ta mới định thần lại được liền thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Ta vừa nhìn thấy... nhìn thấy...” Ta áp mặt xuống giường, mãi một lúc lâu mới có thể lấy lại được hơi thở.

“Nàng nhìn thấy cái gì?”

“Vườn lê, trong vườn lê có người muốn... giết người.”

“Vườn lê? Có phải nàng bị đánh đến ngốc rồi không?”

“Huynh mới ngốc ấy.”

Ta ngã đầu, giả vờ ngủ, trong lòng cảm thấy đặc biệt phiền phức. Kể từ khi trộm chiếc gương đồng của viên Phán quan kia, ta thường thấy được những thứ mà người khác không thể. Vừa rồi ta lại nhìn thấy hình ảnh của một cuộc mưu sát đáng sợ. Trong vườn lê, một người phụ nữ có khuôn mặt trắng nhợt đang bị ai đó đẩy xuống chiếc giếng cũ. Trên miệng giếng phủ đầy rêu, vẫn còn in hằn vết tay cào bởi những chiếc móng được sơn màu đỏ thắm của người phụ nữ này. Đôi mắt trợn trừng của bà ấy cứ hiện mãi trong đầu, khiến ta cực kỳ sợ hãi!

Lòng ta lúc này rối như tơ vò, chỉ giả vờ ngủ, chứ trong đầu vẫn luôn hiện lên cảnh tượng mưu sát đáng sợ. Nếu sau khi ăn trộm chiếc gương Âm Dương, ta có khả năng tiên tri, thấy trước tương lai, vậy thì cảnh mưu sát này chắc không phải chỉ là ảo giác. Hơn nữa, đó chắc chắn là chuyện sắp xảy ra. Đầu ta cứ nghĩ mãi về chuyện này, còn tim ta thì đập thình thịch vì sợ hãi.

“Mau đi lấy chăn ấm cho Ngọc chủ nhân.” Bên tai ta vang lên giọng nói trầm ổn của Diệu. Nghe tiếng chàng ta bỗng thấy tâm trạng bình tĩnh hơn. Qua lớp y phục ta cảm nhận rất rõ bàn tay chàng đang đặt trên lưng mình, nhẹ nhàng vuốt ve lên những vết thương. Cảm giác hơi ngứa, không chịu được, ta khẽ run người, bàn tay chàng cũng bất ngờ khựng lại.

“NAM CUNG DIỆP!” Chàng nghiêng răng bật ra mấy chữ, trong giọng nói tràn đầy sự lạnh lùng và phần nộ, như thể mỗi một từ là một lần mong muốn nghiền nát chủ nhân của cái tên đó ra vậy.

Tiết trời đang độ đầu xuân, cho dù ánh mặt trời rực rỡ đến đâu vẫn mang theo chút giá lạnh. Diệu đắp chăn lên cho ta. Hành động rất nhỏ của chàng khiến lòng ta ấm áp, tinh thần cũng vì thế mà từ từ bình tĩnh lại. Nhất định ta phải cứu người phụ nữ ấy, ta thâm hạ quyết tâm.

Đợi đến khi vết thương lành hẳn, ta thừa dịp ra khỏi điện Tử Thần, lén la lén lút đi về phía điện Thừa Càn. Vì từng làm kẻ trộm nên khả năng nhớ đường của ta rất tốt. Chỉ cần đi qua một lần, lần thứ hai đi lại ta không bao giờ đi lẫn. Cho nên, dù đường trong cung Thái Cực vòng vo, nhưng ta vẫn rất tự tin sỏi bước.

Cơn mưa nhỏ rải một lớp bụi mỏng xuống khắp thành Trường An khiến con đường lát đá trong hoa viên của cung Thái Cực đều sạch sẽ tinh tươm. Bước chân lên đó, ta thậm chí còn soi thấy bóng của chính mình. Không khí lúc này khá ẩm ướt, cung điện nguy nga, tráng lệ, trùng trùng điệp điệp hiện ra trước mắt. Ven đường, lá vừa rụng vẫn còn tươi tắn. Ánh nắng lung linh xuyên qua những tán lá sạch bong tạo nên cảnh sắc đẹp đến vô ngần!

Trước mắt ta đã là tấm cung của tên ma đầu sát nhân cuồng loạn. Phía trên điện Thừa Càn hiện lên một chiếc cầu vòng bảy sắc, trông xa đẹp như tranh vẽ.

Đến điện Thừa Càn, chỉ cần đi qua lớp hành lang ngoắt ngoắt, lại qua một cây cầu nhỏ, ta sẽ tới được vườn lê.

Bên ngoài vườn là một chiếc lư cửu trùng với lan can bạch ngọc, ngói lưu ly, chái nhà chạm rồng khắc phượng. Bên trong vườn là biển hoa ngát hương, cảnh quỳnh dao, hương tuyết hải, trái dài vạn trượng. Nằm gọn giữa cung điện, vườn lê như một viên trân châu lộng lẫy được ngậm trong miệng ếch.

Vườn lê càng đẹp, ta lại càng thấy nghi hoặc. Hoàng đế lão gia phải yêu thương ai đó đến mức nào mới có thể xây nên một nơi tuyệt mỹ đến vậy giữa chốn hoàng cung nhiều cạm bẫy, tranh đấu nhưng đặc biệt oai nghiêm? Chủ nhân ban đầu của khu vườn này rốt cuộc thế nào? Tại sao tên ma đầu sát nhân biến thái lại không cho người khác tự ý ra vào? Người phụ nữ bị đẩy vào miệng giếng cổ là ai, có liên quan gì đến vườn lê? Ta có nên cứu người đó hay không?

Vừa nghĩ tới ánh mắt đáng sợ của tên ma đầu sát nhân đó, ta lại bất giác run lên lập cập. Thôi bỏ đi, mạng mình vẫn là quan trọng, ta không nên quan tâm đến sự sống chết của người phụ nữ không quen biết thì hơn. Ta quay người, mới đi được vài bước thì chẳng thể nào nhấc chân lên được. Dung nhan tuyệt sắc của người phụ nữ đó lại hiện lên không ngừng trước mắt ta. Ta nghiêng chặt răng, chết thì chết, đành liều thôi.

Bước vào vườn lê, bẻ một cành cây, nắm chặt trong tay, ta thận trọng đi sâu vào trong vườn. Sáng sớm thời tiết hơi lạnh, hương thơm dịu nhẹ của hoa lê phảng phất bên cánh mũi khiến ta đắm say. Hôm nay ta

mặc y phục trắng, lại choàng một chiếc áo lông cáo trắng bên ngoài nên nhìn không chút nổi bật. Hơn nữa trong tay ta giờ đã có vũ khí phòng vệ, thế nên lá gan cũng lớn hơn vài phần.

“Phiền muộn lâu đông một đụn tuyết

Cuộc đời mấy khi nhìn rõ rệt?”

Phía trước đột nhiên vọng lại chất giọng lạnh lùng, hòa trong không khí buổi sớm giá buốt. Lại là hắn, sao hắn cứ đọc hai câu này mãi nhỉ? Cuộc đời mấy khi nhìn rõ rệt? Liệu hắn có thể đổi sang câu thơ khác được không? Cứ tiếp tục thế này, cuộc đời của ta không biết còn đón được mấy tiết thanh minh nữa?

Ta nhẹ nhàng cúi người ngồi thấp xuống, để mặc tà váy nhẹ bay trong gió. Rồi vừa ngồi xổm ta vừa cẩn thận di chuyển giữa những gốc lê. Phía trước tên ma đầu sát nhân đang lặng ngắm một cây lê. Hắn nhẹ đặt tay lên thân cây lê, ánh mắt mơ màng nhuốm đầy vẻ sầu thảm, thê lương như ánh trăng đêm lạnh. Trong tích tắc trái tim bỗng nhói lên đau đớn như thể vừa đánh mất một thứ gì vô cùng ý nghĩa. Ta vốn quá đỗi quen thuộc với loại ánh mắt này. Ánh mắt chất chứa sự tuyệt vọng và cô độc vì bị bỏ rơi. Trong ánh mắt ấy còn chất chứa cả nỗi bất lực của một đứa trẻ, giống như những cánh hoa lê lạc lõng, khô héo đợi chờ mùa xuân lại tới. Bởi ta... cũng đã từng cô độc như vậy!

Tuyết Thần... Ta nắm chặt tay đến mức móng tay in lên cả cành cây ta đang cầm làm vũ khí. Ta cứ nghĩ bản thân đã không còn nhớ đến chàng nữa, nhưng nỗi đau vì bị lãng quên lại trào lên nhức nhối như núi sập biển động. Từ nhỏ tới lớn ta luôn nghĩ cho người khác. Thế nhưng ta lúc nào cũng bị bỏ rơi, quên lãng. Ta nghĩ mình sẽ không để tâm, hoàn toàn không để tâm đến chàng, nhưng thực ra... Trong lòng ta lúc này cực kì bức bối, ta đứng bật dậy, đập mạnh vào thân cây lê trước mặt, khiến vô số cánh hoa đột ngột rơi xuống như tuyết trắng bay ngợp trời.

“Ai đó?”

Thôi chết, do mãi chạy theo suy nghĩ đau đớn của mình mà ta phản ứng có phần kích động, lần này coi như chết chắc. Hầy, đoán chắc ta sẽ lại bị đánh một trận thừa sống thiếu chết, rồi bị tên thị vệ cá tính rao giảng đạo lí. Mông thế nào cũng lại nở hoa và rồi ta sẽ nằm trong phòng đến cả tháng trời mới được bước chân ra ngoài

Lúc này ở sâu trong vườn lê là cảnh tượng một người con gái tay cầm cành cây khô, ánh mắt đảo điên, run rẩy nhìn người đàn ông đang phần nộ cực độ. Bầu không khí căng thẳng bao trùm, chiến tranh bất cứ lúc nào cũng có khả năng bùng phát.

Ta liếm môi, rùng mình nghĩ tới những vết thương vừa mới lên da non ở phía sau lưng. Không biết chúng sẽ bung bét đến độ nào nếu ta tiếp tục một lần nữa chịu hình phạt.

“Người cho rằng có Nam Cung Diệu bảo vệ, thì có thể tới đây thị uy với ta sao? Thậm chí hết lần này đến lần khác vi phạm luật cấm trong cung? Người cho rằng ta thực sự không dám giết người?” Giọng nói rất quyền rũ nhưng lạnh lùng của Nam Cung Diệu vang lên, tích tắc ta nghe như tiếng nước băng chảy qua kẽ đá, thậm chí còn lạnh hơn cả không khí ngoài trời lúc này.

Ta lắc đầu, nghiêng chặt răng, trợn mắt, lẳng người nhìn hắn. Ma đầu sát nhân, cho dù ông trời có cho thêm một nghìn lá gan, ta cũng chẳng bao giờ dám đến thách đấu với người. Ta đến đây chẳng qua vì muốn cứu người phụ nữ đó. Đúng rồi, người phụ nữ đó mặc y phục đỏ thắm. Ta đến đây vì muốn cứu người mà thôi.

“Người đâu!”

“Đợi chút, đợi chút, mạng người quan trọng!” Ta quên cả sợ hãi, vội xông lại tóm chặt lấy y phục hắn.

“Người định làm gì hả?” Hắn phẩy tay ta ra đầy chán ghét, sắc mặt đen sầm lại.

“Đừng thét, đừng thét nữa, cũng đừng có phạt trượng ta!” Ta đưa tay lên bịt miệng hắn lại, còn hắn thì nhìn ta bằng ánh mắt vô cùng phần nộ rồi hất ngay bàn tay của ta ra. Hắn nhìn ta đầy ghê tởm như vậy

làm gì chứ? Bàn tay ta chỉ mới nghịch chút đất, bắt mấy chú ếch đồng và chọc phá vài ổ kiến thôi, chứ đã làm gì đâu, rất là sạch sẽ.

“Người! Người đâu...”

“Ày da, đừng có người đâu mãi thế!” Ta vô cùng căng thẳng, trong đầu chỉ nghĩ ra một cách duy nhất để ngăn cái miệng hăn lại, liền nhón chân áp chặt môi mình vào môi hăn.

Trong khoảnh khắc, hăn chết lặng người, ta cũng thần người ra. Không gian xung quanh càng thêm tĩnh lặng. Ta thầm kêu khổ. Thật sự xin lỗi, ta cũng chẳng muốn vậy đâu, thế nhưng, người nắm chặt tay ta như thế, ta không cách nào bịt miệng người được, chỉ có thể dùng hạ sách này thôi. Nếu người gọi thị vệ vào, ta nhất định không giữ nổi dù chỉ là nửa tính mạng. Hơn nữa ngộ nhỡ, người sợ Diêu đến đây cứu ta, không phạt trọng đến chết mà đổi thành trăm quyết thì ta đúng là chết không toàn thây. Vì tính mạng này, ta chỉ còn cách đó mà thôi. Ma đầu sát nhân biến thái, xin người đẩy, đừng có dùng ánh mắt thâm thù như biển máu nhìn ta chăm chăm nữa được không? Ánh mắt người khiến lòng ta trào dâng cảm giác tội lỗi.

Lúc này, trên môi ta vẫn còn lưu lại hơi ẩm truyền sang từ môi hăn, có chút hương vị rượu Trạng Nguyên Hồng, thơm dịu mà mãnh liệt, như ngọn lửa thiêu đốt nhưng lại mềm mại tựa bông, khiến cho ta ngây ngất mãi không thôi. Trái tim ta bỗng càng lúc càng đập mạnh hơn. Không biết với hành động vừa rồi liệu hăn có dùng hình lột da rút gân, lăng trì đến chết rồi lại phơi thịt dưới nắng ba ngày ba đêm, sau cùng cho cầm thú ăn hay không?

Ngọn lửa căm hờn trong đôi mắt hăn càng lúc càng mãnh liệt hơn, khiến ta nhìn mà lạnh giá toàn thân, run rẩy liên hồi. Trong đầu ta nhanh chóng hiện lên rất nhiều cách thức thoát thân. Thậm chí, ta còn hạ quyết tâm, từ nay về sau sẽ mai danh ẩn tích, rửa tay chậu vàng không làm đại tiểu thư nữa, chấp nhận cuộc sống của một kẻ ăn mày lạnh thảm, bình dị.

Vương gia ca ca, ta cầu xin ngài hãy bỏ qua cho ta lần này được không? Ta thầm đưa lời cầu khẩn. Sắc mặt hăn hiện giờ lúc tím xanh lúc trắng bệch, thực sự khiến người đối diện nhìn mà kinh hãi. Có ông trời làm chứng, ta quả không hề cố ý treu ghẹo, chỉ là trước tình hình cấp bách nên mới phải chấp nhận làm liều, không phải sao?

“Người đang thử thách tính nhẫn nại của ta?” Hăn bỗng cười nhạt.

Hầy... mọi người nói quả không sai, một người mỉm cười lúc đang phẫn nộ còn nguy hiểm hơn là không cười. Nhìn điệu cười của hăn, ta bỗng tốt cùng sợ hãi.

“Ta... ta tới đây là vì...”

“Lùi ra phía sau một chút rồi hãy nói chuyện cùng ta.” Hăn quát lớn. Đây... hung dữ cái gì chứ, trên người ta không có côn trùng, bọ cạp gì đâu. Mới đứng gần một chút thế này mà đã kêu la ầm ĩ lên. Hăn có biết làm vậy sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của bản tiểu thư lắm không?

“Ta... ta tới đây vì muốn cứu người. Thật đấy! Mạng người quan trọng! Ta... ta biết có người sắp bị đẩy xuống chiếc giếng cũ ở đây... ta nói thật đấy.”

Nghe câu nói của ta, hăn nhếch miệng, hoàn toàn không hề có chút tin tưởng.

“Người đang sỉ nhục trí tuệ của ta sao? Ta thật muốn biết, liệu người rơi xuống chiếc giếng đó có phải là người không?” Hăn đột nhiên đưa tay, kéo lấy cổ ta rồi lôi đi xềnh xệch.

“Không... này... này...” Ta bị hăn tóm cổ, suýt là tắt thở, chỉ thấy lồng ngực nhói buốt như nổ tung. Ta không thể nói, chân lại càng không đi nổi. Hăn tóm lấy ta như tóm một con gà chết. Chân ta kéo lê trên đất, gấu váy bay phấp phật.

Lúc này hai mắt ta trắng nhợt, trợn trừng như cá chết. Đầu óc mê man, mọi cảnh tượng trước mắt dần trở nên mờ ảo.

“Á!” Hăn không chút thương tiếc ném ta đến bên miệng giếng khiến đầu ta bị đập mạnh vào thành giếng. Vừa thoát khỏi bàn tay mạnh mẽ của hăn, ta liền vội vàng hít thở. Cảnh vật trước mắt quay cuồng khiến ta hoa mày chóng mặt. Tên ma đầu sát nhân đứng đó, nhìn ta chăm chăm lộ vẻ hứng thú như thể con mèo đang vờn chuột. Nhìn ánh mắt hăn, ta đột ngột lạnh hết cả sống lưng.

“Nếu có người rơi xuống giếng này, thì chắc chỉ có thể là người.” Hấn tóm ta, nhắc bổng lên rồi dí vào miệng giếng.

“Đừng... đừng... xin đại hiệp tha mạng! Tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, dám xông vào địa bàn của ngài...” Ta nhất thời kích động, liền dùng ngôn ngữ giang hồ học được ở phố Tây cất lời xin xỏ. Nghe vậy hấn khẽ nới lỏng bàn tay, ta tức thì cuống cuống tóm chặt lấy thành giếng, cố gắng không để bị rơi xuống dưới. Thấy hấn không còn ý định đẩy mình xuống dưới giếng nữa, ta liền thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng còn chưa kịp định thần, ta lại bị ngã nghiêng vào miệng giếng. Khi ôm chặt được miệng giếng, ta mới tỉnh táo lại vài phần. Trong đầu liên tục hiện lên cảnh tượng người phụ nữ mặc y phục đỏ thắm bị đẩy xuống chiếc giếng này, thậm chí còn nhìn rất rõ ánh mắt cầu cứu, vô vọng của người đó, thậm chí đến cả dấu móng tay cào xước để lại.

Vết móng tay! Ta đột nhiên chết lặng người, nhìn vết móng tay in hằn khá sâu ở hai bên thành giếng. Dấu vết sâu như vậy chắc chắn người đó đã dùng hết sức lực của bản thân để có thể trụ lại trên miệng giếng. Những vết cào trên lớp rêu xanh trông như dòng huyết lệ, vô cùng kì quái, cực kỳ đáng sợ! Trái tim ta đột nhiên đập thình thịch điên cuồng, lẽ nào ta đã tới muộn? Người phụ nữ đó đã bị rơi xuống dưới? Bóng ta in dưới làn nước xanh trong khiến ta nhớ tới nụ cười thê thảm của người phụ nữ bạc mệnh. Ta rùng mình, cảm giác như gió âm đang thổi ào ạt tới từ phía sau lưng. Những cành hoa lê trắng ngợp trời chẳng khác nào dòng người đang đưa tang, thê thảm bị thương!

Ta lặng nhìn bóng người dưới nước với khuôn mặt nhăn nhúm lại vì sợ hãi.

“Người còn định chống cự đến khi nào? Ta ném người xuống chỉ để người xem kĩ xem liệu có thực ai rơi xuống đó hay không.” Tên ma đầu sát nhân cất giọng đầy tử khí. Trái tim ta giây phút càng lúc càng đập cuồng bạo hơn.

“Ta thực sự đã nhìn thấy một người phụ nữ bị đẩy xuống chiếc giếng này. Người đó mặc y phục màu đỏ thắm, trên váy có thêu hoa văn nhỏ, chải kiểu đầu phi thiên. À đúng rồi... ở đuôi mắt của người đó có một vết chàm màu đỏ... Nếu ngài không tin có thể hỏi người trong cung xem. Hơn nữa ta còn biết người đó đã rơi xuống chiếc giếng này rồi.” Ta căng thẳng quá liền bật khóc đầy uất ức. Không biết có phải thấy ta khóc mà hấn mềm lòng, nhưng ta thấy bàn tay hấn khẽ run, dường như đang cố kìm nén điều gì thì phải. Cho ta xin đi, đừng có run nữa, ngộ nhờ người run quá, không tóm chặt được để ta rơi xuống dưới là xảy ra án mạng đấy.

“Còn gì nữa không? Có phải tai phải của người phụ nữ đó có một nốt ruồi son?” Giọng hấn chứa đầy nộ khí, tâm trạng rất không yên. Rồi bất ngờ hấn thả lỏng tay khiến ta lại tiến sâu vào trong miệng giếng thêm chút nữa.

“Đừng... đừng ném ta xuống dưới. Đúng thế, thực sự có nốt ruồi son.” Ta cố hết sức nhớ lại hình dạng của người phụ nữ có dung mạo tuyệt sắc, nụ cười mê hồn, làn da trắng như tuyết ấy, còn nữa... nốt ruồi son tròn như giọt lệ nằm ngay ở dải tai. Trời đất, phải chăng đó là người hấn quen, nếu không sao có thể tả lại chính xác đặc điểm của người phụ nữ đó thế chứ?

“Bọn họ còn dạy người nói những gì nữa? Bịa ra những lời này, người có mưu đồ gì? Lẽ nào muốn ta nhảy xuống giếng tìm người chẳng?” Hấn gằn giọng hỏi. Nhưng lời nói lung tung gì thế? Chuyện này thì liên quan gì đến người khác, tên ma đầu sát nhân này thực đúng là chỉ thích áp đặt tội danh bừa bãi cho ta thôi.

“Nếu người ấy thực sự đã bị rơi xuống dưới, vậy phiền người xuống tìm giúp được không?” Nói rồi hấn bắt ngờ nhắc ta lên, rồi ấn ta vào giếng. Bị treo lơ lửng trên miệng giếng, ta sợ đến mức mồ hôi đầm đìa, toàn thân run rẩy. Ta ra sức tóm lấy y phục hấn, cứ như thể một con vật đang vũng vầy trong giây phút cuối cùng của cuộc đời mình vậy.

“Không phải, người phụ nữ đó... người phụ nữ đó còn nói một câu...” Ta nhanh trí bịa chuyện cố gắng không để hấn phát hiện ra bản thân mình đang nói dối.

“Người còn định giở trò?” Lúc hấn kéo ta lên, ta không ngừng thở hắt liên tục. Sống từng này tuổi, đây là lần đầu tiên ta sợ hãi thế này, bị người ta nhắc lên nhắc xuống ngay trên miệng giếng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng mất mạng. Hơn nữa, người đang nắm giữ tính mạng ta lại là một tên ma đầu giết người không chớp mắt cùng lối tư duy quái dị.

“Phiền muộn lâu đông một đụn tuyết

Cuộc đời mấy khi nhìn rõ rệt?”

Trước tình hình nguy cấp, ta buột miệng đọc ra hai câu thơ. Thấy hần ngập ngừng, ta biết lần này mình đã đặt cược đúng cửa.

“Tại sao người lại biết hai câu thơ này?” Hần hỏi ta đầy nghi hoặc.

“Chính là hai câu thơ người phụ nữ đó đã đọc.” Ta đánh liều trả lời hần rồi thầm nghĩ: hỏi phí lời, lần nào gặp người tại vườn lê, người cũng đều đang sầu thảm ngâm nga hai câu thơ khó hiểu này, không phải sao? Tuy ta hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của hai câu này là gì, nhưng may mà trí nhớ ta tốt. Xem ra đây chính là hai câu thơ cứu mạng, sau này ta nhất định phải học thuộc lòng, chỉ cần tên ma đầu sát nhân này nảy sinh ý định muốn giết ta, ta sẽ sử dụng, đảm bảo không nhầm.

“Hừm, người có biết ta hận nhất điều gì không? Chính là những kẻ tưởng mình thông minh, định lợi dụng người quan trọng nhất trong lòng ta để lừa gạt ta. Người không xứng để đọc hai câu thơ này.” Hần bật cười chế giễu, rồi đột nhiên thả tay. Ta tức thì rơi xuống dưới không chút phòng bị. Trong cơn hoảng loạn, ta chỉ biết nắm chặt lấy y phục hần không rời.

Vì quá hoang mang, ta cũng chẳng biết bản thân đã nắm phải cái gì, chỉ nghe xoẹt một tiếng, như có thứ gì bị đứt ra, rồi ta nắm theo một vật giống như một sợi dây chuyền rơi tòm xuống giếng. Làn nước lạnh giá nhanh chóng nhấn chìm ta. Quá sợ hãi, ta không ngừng vùng vẫy, thế nhưng càng vùng vẫy ta lại càng chìm xuống nhanh hơn. Xung quanh trơn tuột, hoàn toàn không có chỗ nào để bám víu. Ta cố gắng nín thở, cảm giác lồng ngực như đang bị một tảng đá ngàn cân đè lên.

Cứu với! Cứu với!

“Bồ tát nương nương, Như Lai gia gia, Ngọc hoàng đại đế, xin các ngài hãy cứu con! Con xin thề... nếu ai cứu được mạng này, con nhất định sẽ gán thân đền đáp.” Ta không ngừng cầu khẩn rồi nhanh chóng nhận ra, nước giếng lạnh hơn nước bên ngoài cả trăm ngàn lần. Bộ y phục mỏng manh của ta bập bênh trong nước. Làn nước giá lạnh như nghìn con dao sắc nhọn liên tiếp cứa lên da thịt. Xung quanh toàn nước khiến ta không tài nào mở nổi mắt. Ta nỗ lực nín thở đến mức toàn thân run lên bần bật.

Vào lúc đầu óc ta bắt đầu mơ màng, quay cuồng, thì có thứ gì đó nhảy ùm xuống làn nước lạnh. Dưới giếng tối đen như mực, thứ nhảy vào lại quá to lớn, phải chăng là quái thú? Ta chợt dạ, chết dưới nước, da thịt búng beo đã đủ xấu rồi, lẽ nào còn có quái thú muốn ăn thịt bản cô nương khiến ta chết không toàn thây?

Ý thức càng lúc càng thêm mơ hồ, ta giật mình phát hiện quái thú ấy đang gắng sức cướp lấy sợi dây chuyền trong tay ta. Ta tức giận hạ quyết tâm giành nhau với nó. Dù sao nó cũng là tài vật sau cùng trong cuộc đời ăn trộm của bản cô nương, làm sao có thể dễ dàng để cho con quái thú lai lịch bất minh như người cướp đi cơ chứ. Trong lúc giằng co, ta và con quái thú càng lúc càng chìm sâu xuống dưới. Chẳng biết rốt cuộc cái giếng này sâu bao nhiêu chỉ biết áp lực dưới đáy giếng khiến cho hai tai ta đau nhói. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc con quái thú vẫn quyết không chịu từ bỏ cuộc tranh giành.

Dù chết đến nơi rồi, nhưng ta vẫn dồn hết sức để bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng... Thà chết ta cũng nhất định phải bảo vệ báu vật ăn trộm tới cùng. Ta và quái thú cứ như vậy tiếp tục chìm xuống. Dòng nước càng lúc càng xiết, mạnh như thể một cơn lốc, xoáy hai chúng ta vào một thế giới khác.

Không biết qua bao lâu rốt cuộc thì ta cũng tỉnh lại. Khi mở mắt ta thấy mình đã không còn ở trong nước nữa.

Đây là nơi nào chứ? Ta sờ lên khuôn mặt đầm nước của mình, cảm giác ngửi được cả mùi rêu ẩm mốc. Y phục của ta chưa khô hết, dính chặt vào người khiến ta cảm thấy lạnh vô cùng!

Đang định bò dậy, ta liền phát hiện thứ gì đó đang níu giữ mình lại. Ta định thần nhìn sang... trời đất quỷ thần ơi! Tên ma đầu sát nhân Nam Cung Diệp đang nằm ngay bên cạnh ta, tay hần vẫn nắm chặt lấy sợi dây bạc trong tay ta. Lẽ nào, con quái thú rơi từ trên trời xuống mà ta thấy lúc trước là hần? Bởi vì thấy ta lấy sợi dây bạc của mình nên hần đã liều mình nhảy cả xuống đáy giếng giành lại? Chắc không đến mức

điên khùng thế chứ? Nghĩ đến việc được tên ma đầu sát nhân này lôi lên bờ, khoe miệng ta khê co giật, sắc mặt đen sầm lại. Bỏ tất tỷ tỷ, lúc này con đã lập một lời thề nếu ai cứu mạng, con nhất định sẽ gán thân đền đáp, nhưng liệu lúc này con có thể thu hồi lời thề đó không?

Ta loạng choạng đứng dậy, nuốt nước miếng, hắt xì hơi vài cái rồi trợn mắt nhìn Nam Cung Diệp đang nằm trên mặt đất, trong lòng không khỏi thầm vui sướng, quả nhiên ông trời có mắt, phong thủy chuyển dời, cuối cùng đã đến lượt ta đứng hắc hắc, ta tỉnh còn hắc hắc ngất lịm. Lúc này ta không trả thù hắc hắc thì đợi đến khi nào? Ta sẽ cho người biết kết cục của những kẻ dám đắc tội với Đệ nhất thần trộm phổ Tây là như thế nào. Ta đưa tay phẩy mũi, tiến lên trước, cúi người tìm trên người hắc hắc xem có còn bảo bối gì nữa không rồi tính tiếp.

Không phải chứ! Đường đường là một hoàng tử, Vương gia đương triều, không ngờ trên người chẳng còn thứ gì đáng tiền cả. Ta dùng tay lần sờ loạn xạ trên người hắc hắc, thế nhưng chỉ thấy mấy tấm lệnh bài, mấy miếng ngọc vỡ và vài tờ giấy nhàu nhúm viết đầy những chữ. Không có ngân lượng, lại chẳng có ngân phiếu, hắc hắc thậm chí còn nghèo hơn một tên ăn mày là ta nữa.

“Đáng ghét! Mong là cả cuộc đời này ta không bao giờ phải gặp lại người nữa.” Ta trừng mắt lườm hắc hắc, trong lòng nảy sinh bao phương thức trả thù. Tên tiểu tử thói, dám bóp cổ khiến ta phải cầu xin thề thắm. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng vì bản cô nương là ăn mày thế nên báo thù chậm chỉ nửa khắc thôi cũng đã là quá muộn.

“Ma đầu sát nhân, sau này đừng gặp lại nhau nữa.” Ta nhắc chân đá mạnh vào người hắc hắc.

“Ầy da!” Chỗ này mặt đất trơn quá! Ta vừa dùng sức một chút cả người đã phi qua, ngã thẳng lên người tên ma đầu sát nhân cuồng loạn. Cầm ta bỏ thẳng vào trán hắc hắc. “Á!” Đầu của tên này phải chăng được làm từ sắt, đau chết đi được. Ta vừa xoa chiếc cằm đau đớn, vừa nguyên rửa chiếc đầu chết tiệt của tên khốn. Tên ma đầu sát nhân này nhất định đã luyện thiết đầu công, suýt chút thì khiến ta vỡ cằm, không thể ăn uống gì được.

Ta gãi đầu, đưa mắt nhìn ra từ phía. Kì lạ, đây là nơi nào chứ? Trước mắt ta chỉ toàn là những phiến đá phủ đầy rêu xanh. Không khí ẩm mốc, nước bắn đọng đầy trên mặt đất. Trong những khe đá nhỏ hắt ra chút ánh sáng yếu ớt. Lẽ nào chúng ta bị nước giếng đẩy đến nơi nào khác?

“A...” Người bên cạnh khê rên, ta sợ hãi lùi về phía sau vài bước, rồi vội vàng chạy quanh một vòng để tìm chỗ ẩn náu. Nếu không đợi tên ma đầu kia tỉnh lại, ta chắc chắn sẽ phải chết mà không có chỗ chôn thân. Hầy, cái nơi khốn khiếp này sao lại kì quái thế! Ông trời ơi, ngài đối xử với con thật thiếu công bằng. Ta tuy rằng không được học hành tử tế, thế nhưng ít nhiều cũng từng được các lão ăn mày đi trước kể chuyện cho nghe. Trong những câu truyện của họ, nếu ai đó bị rơi vào nơi âm u, tăm tối thường sẽ tìm được kho báu, hoặc giả sẽ gặp được một cao thủ võ lâm đang lâm nạn, mình đầy thương tích, trước khi chết chỉ có một tâm nguyện là truyền hết công lực tu luyện cả đời mình cho kẻ mà họ gặp. Thế còn con thì sao? Ông trời ơi, ngài hãy mở to mắt mà nhìn đi, nơi quanh quẹo ăn đá gà ăn sỏi này thậm chí còn không có một chỗ để cho con trốn nữa.

“Lạnh quá...” Hắc hắc rên lên.

Người lạnh cái gì chứ? Không nhìn thấy ta cũng đang run lấy bầy hay sao? Ta bực bội quay lại lườm hắc hắc. Thế nhưng cùng lúc bỗng phát hiện hắc hắc trông không được ổn lắm. Đôi môi tím ngắt, toàn thân run rẩy, miệng thì không ngừng lẩm bẩm câu gì đó mà ta nghe chẳng tài nào hiểu nổi.

“Lạnh? Cho người chết lạnh mới đáng!” Thấy hắc hắc nói những lời không rõ ràng, ta cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều, liền rón rén bước lại gần chỗ hắc hắc. Lúc này sắc mặt hắc hắc trắng bệch như tờ giấy, đôi môi càng lúc càng tím sẫm.

“Ta sẽ khiến người lạnh hơn nữa.” Ta nghiêng răng, trong lòng có chút đặc biệt sung sướng. Trời cao có mắt, thật cảm tạ các vị thần tiên tỷ tỷ đã cho ta cơ hội trút mối hận này. Ta hắng giọng rồi ngồi xổm xuống, hắt nước lạnh ở cái đầm bên cạnh vào người tên ma đầu sát nhân.

Nơi quỷ quái này càng lúc càng lạnh, ta vòng tay ôm quanh mình, không ngừng nhảy nhót cho cơ thể ấm lên, lại nhìn sang tên khốn kia, toàn thân hắc hắc vẫn đang run lên cầm cập. Trong lòng ta đột nhiên có chút hoang mang, đừng nói là hắc hắc bị ta giày vò rồi chết đi đấy. Tuy rằng ta có oán hận tên sát nhân này, cũng

đã nguyên rửa cho hắn chết đi, thế nhưng, ta thực sự không hề có ý định hại chết hắn. Trước kia còn làm ăn may, dù đã gây ra rất nhiều chuyện thất đức như chọc ngoáy ổ kiến, hay bắt trộm con thỏ nhà Vương viên ngoại ở phố kế bên rồi nướng lên ăn, nhưng trước nay ta chưa từng nghĩ đến chuyện giết người.

“Này, tỉnh lại đi, ngươi đừng có chết vội!” Ta quỳ xuống, vỗ mạnh lên mặt hắn vài cái. Kì lạ, công phu của hắn chắc chắn giỏi hơn ta, không có lí gì ta thì khỏe mạnh, còn hắn lại bất tỉnh lâu đến vậy? Lẽ nào hắn không biết bơi?

“Này, ma đầu sát nhân, mau tỉnh lại đi! Ngươi... ngươi... ngươi cứ hôn mê mãi thế này, ta biết phải làm sao? Ngươi chết không phải do ta hại đâu nhé. Ngươi... ngươi... ngươi phải nhớ kĩ đấy, chết rồi đừng đến tìm ta. Có... có... có điều nếu không nhớ được ta là ai là tốt nhất.” Nói rồi, ta đẩy hắn thêm mấy cái nhưng hắn không hề phản ứng, ta bất giác hoảng hốt, chẳng thốt nổi nên lời.

“A...” Hắn bỗng rên rỉ. Ta thấy vậy sợ đến độ nhảy dựng lên. Tên ma đầu sát nhân này sao lúc thì chết lúc lại sống thế này? Định dọa bản cô nương sợ chết khiếp sao? Trong lòng thầm chửi rửa, nhưng ta vẫn cảm thấy có điều gì không đúng. Ta chẳng qua chỉ vẩy một ít nước lạnh lên người hắn thôi, tại sao hắn lại phản ứng mạnh như vậy? Toàn thân hắn lúc này tím ngắt như một trái nho, càng nhìn càng không thấy giống như bị lạnh bình thường. Ta đưa tay lên sờ cánh tay hắn, cánh tay hắn lúc này đã xanh tím, lạnh như một tảng băng. Đột nhiên, hắn tóm chặt lấy tay ta khiến ta sợ chết khiếp, tim đập thình thịch không ngừng. Ta định rút tay lại mà không được, thế nên căng thẳng tới mức mồ hôi đầm đìa. Hắn... hắn định làm gì chứ?

“Đừng đi... đừng rời xa ta...” Hắn kích động lên tiếng, dường như đang chìm trong một giấc mộng đáng sợ nào đó. Ta dồn hết sức định gạt tay hắn ra, nhưng hắn không chịu buông. Vầng trán hắn lúc này đầy mồ hôi, chảy xuống cả khuôn mặt tuần tú. Đôi môi hắn mím chặt lại chẳng khác nào một đường chỉ.

Tên ma đầu sát nhân biến thái này hôn mê bất tỉnh rồi mà vẫn còn lôi kéo ta, quyết không chịu buông. Ta tức giận phủi mạnh tay hắn, còn hắn cứ như thể đang lấy hết sức lực còn lại trong người níu chặt tay ta lại.

“Đừng rời bỏ ta... cầu xin... đừng đi...” Là người nào lại có thể khiến cho người đàn ông kiêu ngạo, lạnh lùng này chịu hạ giọng, cúi đầu khẩn cầu, ngữ khí chất chứa nỗi cô đơn, tuyệt vọng và đau đớn như vậy chứ?

Lúc ta dụng sức rút tay, khuôn mặt hắn đột nhiên quay sang, hai mắt vẫn nhắm nghiền, đôi mày nhíu lại, gắng sức ngược đầu về phía ta. Trái tim ta bất chợt đau thắt, bàn tay vẫn bị hắn nắm chắc, không cách nào vùng vẫy ra được. Không phải hắn làm tất cả mọi điều cũng chỉ vì một mục đích không muốn bản thân bị bỏ rơi thôi sao? Trong cuộc đời này có bao người như thế, ta cũng từng như vậy, từng nỗ lực trong vô vọng. Ta của trước kia, từng vì một người đàn ông mà nỗ lực không ngừng, thế nhưng sau cùng chàng vẫn bỏ đi cùng một người con gái khác. Trái tim đã tê dại từ lâu của ta lại bắt đầu nhói lên từng hồi. Thì ra ta vẫn còn biết đau, ta còn tưởng một ăn may... hoàn toàn không có tư cách quan tâm đến ai, lại càng không có tư cách để mà đau đớn.

Ta nhìn Nam Cung Diệp, kẻ rất giống mình năm xưa. Chúng ta đều cất giấu bản ngã thật của mình trong sâu thẳm cõi lòng, sâu đến mức ngay chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi. Hắn là Vương gia được Phụ hoàng yêu quý, còn ta là ăn may đầu đường xó chợ. Hắn đem mọi đau buồn che giấu sau vẻ ngoài lạnh lùng, là bởi hắn quá đỗi cao quý, cao quý đến độ không thể cho ai nhận ra chút yếu mềm của mình. Còn ta thường ngày vẫn hay dùng sự vui vẻ để che giấu bi thương, bởi lẽ ta vốn hèn kém, hèn kém đến mức bất cứ lời oán thán nào cũng đều trở nên xa xỉ. Nhưng cuối cùng cả ta và hắn sau khi gỡ bỏ lớp phòng bị bên ngoài đều trở nên yếu đuối như nhau.

Ta nhẹ nhàng vén phần tóc rối bởi của hắn ra sau gáy, và rồi tay ta bỗng khựng lại.

Dấu răng. Vào khoảnh khắc ta vén mái tóc hắn lên, ta bỗng thấy một vết thương nhỏ phía sau tai hắn. Hai lỗ tròn nhỏ xíu đã không còn rỉ máu, phần thịt bật cả ra ngoài. Ta giật thót tim, vết thương này ta đã từng bị, chính là vết răn cấm. Nhìn màu sắc của vết thương, ta biết nọc rắn đã bắt đầu phát tán. Nếu không hút độc ra kịp thời, e là hắn khó giữ được tính mạng. Xem ra hắn hôn mê bất tỉnh không phải vì không biết bơi mà vì đã bị trúng độc quá nặng.

“Thôi bỏ đi, nể lúc này ta và ngươi đồng bệnh tương lân[2], bản cô nương làm việc tốt tới cùng vậy.” Ta lắc đầu than dài một tiếng rồi dùng lá cây đựng lấy ít nước, lại tìm mấy thứ thuốc mọc xung quanh có khả năng không chế nọc độc. Sau khi rửa sạch vết thương, ta liền cúi đầu hút độc ra cho hắn. Vừa hút độc, ta

vừa nhai số cỏ thuốc kia để chống lại độc tính. Tiếp đó, ta nhỏ đồng cỏ thuốc đã được nhai nát đắp lên vết thương tên ma đầu sát nhân. Đồng bầy nhầy màu đen vừa được đắp lên, hần liền co giật vài cái, vẻ mặt trông càng đau khổ hơn trước.

[2] Đồng bệnh tương lân: Cùng bệnh thì cùng thương xót lẫn nhau.

“Này, ma đầu sát nhân, ta cảnh cáo ngươi, bản cô nương đã tận hết sức rồi, ngươi đừng có chết đấy!” Ta ra sức đánh mạnh lên ngực hần. Đừng chết! Đừng có chết mà!

“Ôi trời ơi! Sao đột nhiên ngươi lại tỉnh thế?” Người đàn ông trước mặt không biết đã mở mắt ra từ khi nào, ánh mắt không biết đang vui hay đang buồn. Ta sợ hãi lùi lại phía sau vài bước, sau khi xác định rõ tên khốn này không còn chút sức nào để phản công, ta mới an tâm phần nào. Chẳng phải ta đang tự chuốc vạ vào thân, muốn cứu người nhưng lại sợ hần tỉnh lại sẽ giết mình.

Thấy dáng vẻ thê thảm của ta, đôi mắt đầy mỏi mệt của hần bỗng nhiên ánh lên chút vui vẻ. Một nụ cười thoáng qua, rồi tan đi trong tích tắc, lúc định thần nhìn lại, hần đã trưng ra vẻ mặt kiêu ngạo, cao cao tại thượng.

“Không phải ngươi định giết ta à? Sao lại thành ra cứu ta thế này?” Im lặng một hồi, hần lại lên tiếng. Giọng nói hơi trầm, vang vọng trong hang đá. Ta bất giác cảm thấy vui vô cùng, suy cho cùng, ở cái nơi khi ho cơ gáy này, ngoài những lời lảm bảm của mình ra, còn có thể nghe được tiếng nói của người khác, thực sự là một chuyện đáng mừng.

“Ta hỏi thật, con người ngươi phải chăng có bệnh, ta muốn hại chết ngươi khi nào? Từ đầu chí cuối toàn là ngươi muốn hại ta. Đầu tiên, ngươi ra lệnh cho thuộc hạ đánh ta, sau đó lại bóp cổ ta, lại còn vứt ta xuống giếng.” Thực đúng là không mở miệng thì thôi, cứ nghĩ tới là ta lại tức điên cả người. Cái tên khốn khiếp này lúc nào cũng coi ta như kẻ địch, gặp ta là lại xù lông lên như nhím. Ta cứu mạng, hần không cảm kích thì thôi lại còn đưa lời chế giễu, thật đúng là làm ơn mắc oán!

“Trước giờ ngươi chưa từng có ý định hại ta, ngược lại còn giúp đỡ? Nói vậy, ta phải cảm ơn ngươi rồi?” Giọng hần vẫn trầm ồm, mang theo ý giễu cợt.

Dám chế giễu ta sao? Lúc này ta thực chỉ muốn đập vỡ đầu hần ra. Ta cố kìm nén cơn giận trong lòng, miệng không ngừng lảm bảm. Bản cô nương không thêm chấp kẻ điên.

“Không cần phải cảm tạ. Vừa rồi ngươi bị rắn cắn, may nhờ có ta đại từ đại bi, theo đúng đạo lý “con người nhân ái” cứu mạng ngươi, coi như cũng tận nghĩa tận lực. Bây giờ chúng ta có thể thân ai nấy lo. Ngươi thôi thì cứ tự sống tự chết đúng theo số phận đi.” Ta tức giận dùng dùng vứt lại câu đó, rồi cất bước.

Hần mím chặt đôi môi đầy nghi ngại nhưng chẳng hề có ý ngăn cản. Ta hát cao cầm, ưỡn thẳng ngực, cố tỏ rõ khí thế không hề thấp so với tên khốn khiếp kia. Ai ngờ, vừa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng rên khe khẽ vọng lại, tiếng rên dù bé nhưng cũng đủ xé vỡ bầu không khí tĩnh lặng lúc này. Ta thở hắt ra một hơi, trợn mắt... phải chăng kiếp trước ta thiếu nợ tên ma đầu sát nhân này?

“Ta làm thế này coi như cứu người cứu đến cùng, tiền người tiền sang Tây Thiên” Ta bực bội lên tiếng. Quay lại nhìn, thì thấy vết thương của hần giờ đã mưng mủ, sưng u, nguyên nhân chắc hẳn là do không khí ẩm ướt nơi này gây ra.

“Phải là tiền Phật tiền sang Tây Thiên.” Hần cất lời chỉnh sửa, sau đó nụ cười nơi khóe mắt hần lần nữa lại xuất hiện.

“Ngươi còn cãi một câu, bản cô nương đích thân tiền người sang Tây Thiên đấy. Ta đã bảo đừng có động đây mà, vết thương lại chảy máu rồi kìa. Ngươi làm gì thế hả?” Ta dùng khăn tay băng lại vết thương cho hần. Giây phút đó ánh mắt hần nhìn ta đột nhiên sáng lên, rồi hần hướng về phía ta, ngửa bàn tay.

“Có phải ngươi muốn thứ này không?” Ta tháo sợi dây bạc đang đeo trên cổ xuống, đưa đưa trước mặt hần. Hần đưa tay ra với, ta tức thì lui lại phía sau.

“Ngươi thân là một hoàng tử, lại được Hoàng thượng ban tước hiệu Vương gia, tiền nhiều đến mức có thể mua được cả một tòa phủ lớn, không ngờ lại keo kiệt với ta như vậy, thậm chí vì sợi dây này mà nhảy cả xuống giếng để cướp lại. Ngươi nói xem ngươi...”

“Mau đưa sợi dây lại cho ta!” Giọng nói trầm ồm pha lẫn sát khí lại vang lên. Hắn nhìn ta, lồng ngực phập phồng, dường như đang nỗ lực dồn nén cảm xúc của mình lại.

“Người nói đưa là ta phải đưa sao, lão nương quyết không đưa đấy. Thật là nực cười, bây giờ người thân mang kịch độc, lẽ nào vẫn định bóp chết ta?”

“Ta... cầu xin người... hãy trả lại cho ta đi!”

Trái tim ta bất chợt nhói lên, hắn... đang cầu xin ta ư? Một người đàn ông xưa nay vốn kiêu ngạo không ngờ lúc này lại đang mở miệng... cầu xin? Hắn coi sợi dây này quan trọng hơn cả sự tôn nghiêm của chính mình, vậy chắc chắn chủ nhân của vật này còn quan trọng hơn cả tính mạng của hắn. Ta hiểu được điều này và thấu hiểu hơn ai hết cái cảm giác muốn giữ lại thứ gì ý nghĩa cho riêng mình. Trước đây ta cũng từng không ngại hiểm nguy đi trộm miếng ngọc bội có khắc hai chữ “Thức Cầm” lại cho Tuyết Thần. Ta cũng từng coi nó quan trọng hơn cả tính mạng của bản thân. Cho dù vì nó mà tổn thương ta cũng sẵn sàng chấp nhận. Trước mặt mọi người ta vẫn mỉm cười hân hoan mặc dù trong lòng đang cùng cực khổ sở. Ta vẫn luôn nghĩ rằng bản thân mình thật ngốc nghếch, không ngờ người đàn ông trước mặt này còn ngốc nghếch hơn ta.

“Sợi dây này của người k

14. Chương 13. Thiếu Niên Một Lần Hưởng Hết Phong Lưu

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi rơi xuống giếng, ta không ngừng đi đi lại lại, rồi chán nản gặm ngón tay nghĩ ra mọi phương thức để thoát khỏi nơi này.

Thấy Nam Cung Diệp nằm dưới đất không nói tiếng nào, ta thuận chân đá vào người hắn: “Này, người có đói không hả?”

Hắn ngược mắt nhìn ta, rồi quay đầu sang hướng khác, không hề đáp lại.

“Này, rốt cuộc người có đói hay không?”

“Là người đói thì đúng hơn.” Hắn khề nhướn mày đáp gọn một câu. Bị hắn nhìn thấu tâm can, mặt ra nóng bừng, ị mặt quay sang chỗ khác.

Ta xoa cái bụng lép kẹp, trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải bị hắn vớt xuống đây, thì lúc này, Diệp có lẽ đã chuẩn bị các món ăn ngon lành, bê đến phòng để ta thưởng thức. Cứ nghĩ đến con hồ li có nụ cười xấu xa đó, lòng ta lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

Không lâu sau, nghe sau lưng có tiếng động, ta quay người thì thấy Diệp đang ngồi trên mặt đất đan rổ dây leo một cách thuần thục. Chất độc trên người hắn vẫn chưa tiêu hết, sắc mặt trắng nhợt, bàn tay đang đan còn nhẹ run. Một hồi, lẩn lýt mỗi ra nhóm lửa, đáng tiếc vì rơi xuống giếng, mỗi lửa bị ẩm, nên làm cách nào cũng không thể nhóm một đám lửa.

“Không ngờ, đường đường là một Vương gia cũng biết cách nhóm lửa dân dã thế này.” Ta lấy mỗi lửa trong người mình đưa cho hắn, miệng không quên chế giễu vài câu.

“Ta cũng không ngờ, đường đường thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng trong người lại mang những thứ của đám nhân sĩ giang hồ?” Chỉ một câu hắn đáp lại tức thì khiến ta ghen hờn. Liếc sang thấy ta tức giận giậm chân không ngừng, khóe miệng Diệp lại cong lên thành một nụ cười như có như không. Thấy vậy ta chu miệng, nhích mông ngồi lúi ra chỗ khác. Ma đầu sát nhân mà cũng biết cười? Có điều không thể phủ nhận, khi hắn cười trông thực vô cùng đẹp trai.

Ngọn lửa từ từ được nhóm lên. “Oa! Nhóm được lửa rồi, lợi hại quá đi ha ha, ha ha...” Ta hưng phấn nhảy bật dậy, vỗ tay không ngừng, thấy Diệp nhìn ta như thể nhìn quái vật, ta tức thì ngoan ngoãn ngậm chặt miệng.

“Không ngờ nơi ẩm ướt này, lại có củ khô để chúng ta nhóm lửa.” Hấn cho thêm củ vào, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Có lửa thì có tác dụng gì chứ, không có đồ ăn, nước uống chúng ta vẫn chết đói như thường.”

“A, ta có cách rồi. Hi hi, ma đầu sát nhân, gặp được ta coi như người có phúc!” Vừa nghĩ ra cách, trong lòng ta cực kỳ vui vẻ, liền bắt đầu tìm công cụ “gây án” mang theo trong người. Bột đá vô dụng, hạt tiêu cũng vô dụng. Nhìn ta moi từ người ra các thứ linh kinh linh tinh, khuôn mặt vốn chẳng có chút cảm xúc của Diệp bắt đầu lộ vẻ kinh ngạc. Chẳng để tâm đến thái độ của hấn, rốt cuộc ta cũng tìm được một thanh đoản đao.

Cầm thanh đoản đao trong tay, ta đưa mắt nhìn ra tứ phía.

“Hi hi, chính là người rồi!” Ta phải hai tay đầy hứng thú, mắt nhìn chăm chăm vào con rắn đen trước mặt rồi một tay cầm cành cây khô, một tay cầm đoản đao, lặng lẽ tiến lại gần nó. Tuy chưa từng bắt rắn lần nào, nhưng ta vốn thường xuyên được nghe các lão ăn mầy kể lại. Nghe nói canh rắn chính là thứ canh ngon nhất trên thế gian này. Hôm nay ta nhất định phải bắt một con để bồi bổ sức khỏe mới được. Theo kinh nghiệm của các tiền bối ăn mầy, trước tiên phải dùng cành cây đánh lạc hướng sự chú ý của con rắn, đợi đến khi con rắn lắc lư đến mức hoa mầy chóng mặt, thì mới nhanh chóng xông lên, dùng cành cây giữ chặt đầu, sau đó dẫm chân lên đuôi nó, cuối cùng tóm chặt lấy mà giữ một cái thật mạnh. Hay, trước kia, mỗi khi nghe các lão ăn mầy kể lại việc này, ta đều cảm thấy họ thật vô cùng dũng mãnh, oai phong, thế nhưng... tại sao cách các lão ăn mầy nói lại chẳng có tác dụng gì thế này? Con rắn chẳng những không hề bị hoa mầy chóng mặt mà ngược lại còn bắt đầu chuyển sang tấn công ta.

“Ấy da, mẹ kiếp!” Con rắn đó đột nhiên thè lưỡi nhìn chăm chăm ta, khiến ta sợ đến độ lùi lại sau vài bước rồi quay người bỏ chạy, lao thẳng vào lồng ngực Diệp. Hấn cúi đầu nhìn ta, rồi đẩy ta sang một bên.

“Nhìn cho kỹ nhé, ta chỉ làm một lần thôi.” Hấn lạnh lùng nói, tiếp đó bước lên phía trước, dùng cành cây quất mạnh lên thân con rắn. Khi thấy con rắn sợ hãi bỏ đi, hấn thuận thế ngồi xuống tóm lấy đầu nó, rồi mới dùng chân giẫm lên đuôi rắn, bàn tay bóp mạnh, răng rắc vài tiếng, xương rắn đã bị gãy nát. Trong giây lát, con rắn mềm nhũn, nằm trên mặt đất, trông thảm hại như một con giun bị xéo nát.

“Một quật, hai xiên, ba dẫm đuôi, đập đập đầu không do dự. Đây chính là kỹ thuật bắt rắn, lúc bắt nó rồi phải quăng vút, giãn gân cốt rắn, như vậy nó sẽ không còn sức mà chiến đấu nữa. Đánh rắn phải đánh đập đầu cũng như bắt giặc phải bắt thủ lĩnh.” Hấn vừa nói vừa làm sạch con rắn, động tác nhanh đến mức ta nhìn hoa cả mắt.

“Nhưng... con rắn này chết rồi, còn đánh đập đầu làm gì?” Ta vừa mới cất lời, hấn đã trợn mắt lườm lại. Thấy vậy ta chỉ còn cách nuốt nước miếng, ngậm miệng. Không cho hỏi thì thôi, ta chẳng thèm hỏi là được chứ gì?

“À mà võ công của người hồi phục rồi sao?” Ta đưa lời dò hỏi. Vừa rồi thân thủ của tên khốn này vô cùng nhanh nhẹn, ta phải thận trọng phòng bị mới được. Hấn lợi hại như vậy, ngộ nhỡ phát điên đòi giết ta thì ta toi.

“Kinh mạch của ta bị độc khí làm tổn thương, không thể vận công, chứ nếu khí huyết lưu thông, chất độc ngấm vào máu thì đã nguy hiểm đến tính mạng.” Hấn bình thản đáp.

“Vậy người mau uống canh rắn bồi bổ đi!” Ta đưa lời nịnh nọt. Vẫn nên đối xử với hấn tốt một chút nếu không hấn coi ta là rắn, đập cho vài cước thì chẳng hay chút nào.

“Thôi toi rồi, người quên không ném luôn chiếc nồi xuống đây thì sao mà nấu được?” Ta ảo não vỗ lên đầu mình, có nguyên liệu mà không có dụng cụ thì cũng chẳng làm được gì. Như vậy không phải là công cốc cả ngày trời sao!

Phì! Nghe thấy lời than thở của ta, người đàn ông bên cạnh không nhin được, bật cười thành tiếng.

Diệp bình thường rất ít cười, nhưng mỗi khi cười, nụ cười lại đặc biệt trong sáng, đẹp như làn gió nhẹ thổi qua mặt hồ tĩnh lặng. Phong thái của hấn không hề giống Diệp. Diệp lúc nào cũng tươi cười, nhưng trước giờ ta chưa từng thấy Diệp cười thoải mái. Cứ nghĩ đến người đàn ông chẳng để tâm đến thứ gì, ngay cả

lúc bị người khác làm tổn thương vẫn nở nụ cười rất nhẹ, trái tim ta lại đau nhói từng cơn. Không biết từ lúc nào, ta đã bắt đầu đau lòng vì con hồ li giả hoạt ấy.

Còn đang mãi suy nghĩ miên man, Diệp đã bắt thêm được mấy con cua lớn. Hắn tách cua một cách thuần thực, lấy thịt và gạch, sau đó rửa sạch mai cua, tiếp đó cắt nhỏ số thịt rắn đã được làm sạch, đặt vào mấy miếng mai lớn, kê lên những hòn đá quanh đồng lửa, mỗi cái mai cua to hơn chiếc bát một chút, có thể dùng thay nồi để nấu canh rắn.

“Cua sông đây sao?” Ta nghiêng đầu hỏi.

“Ừm, xem ra nơi này có thông ra một con sông bên ngoài.” Hắn vừa nói vừa tiện tay ném thêm chút củi vào đồng lửa trước mặt.

“Lợi hại quá đi! Oa, lại có cả cá nữa, người bắt lúc nào như vậy?”

“Lúc bắt cua, tiện thể ta bắt luôn cá.” Diệp vừa trả lời, lại vừa nhanh tay làm sạch cá, sau đó dùng một cành cây khô xiên vào giữa con cá rồi bắc ngang qua đồng lửa nướng. Trong nháy mắt, mùi cá và hương thơm của canh rắn đã ngào ngạt bay khắp cả động. Ta há hốc miệng kinh ngạc, nước miếng ứa ra không ngừng.

“Cẩn thận nóng, vẫn còn chưa chín đâu!” Thấy ta tính ăn vụng một miếng, hắn tóm chặt lấy tay ta nói. Bàn tay hắn để gần đồng lửa nóng hằm hập, ngón tay vẫn còn cả mùi tanh của cá, thế nhưng ta chẳng thấy tanh ghê chút nào. Diệp nhìn ta rồi tức thì buông tay ta, khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng của hắn đột nhiên đỏ ửng thẹn thùng.

“Này, người không sao chứ? Tự nhiên sao mặt lại đỏ thế? Có phải độc trong người lại phát tác rồi không?” Ta đưa tay sờ lên trán hắn, nhưng lập tức bị hắn đẩy ra.

“Ta không sao, không phải người rất đói à? Mau ăn đi!” Hắn lúng túng, đưa một miếng mai cua đựng canh rắn đến trước mặt ta. Mùi canh rắn và vị cua ngọt lịm hòa quyện vào nhau, hấp dẫn vô cùng!

“Oa! Oa! Thịt cá tươi ngon, mềm thơm, da cá giòn tan, canh rắn ngọt lịm, thịt cua thơm phức. Ngon quá đi, ta thực sự không ngờ người đường đường là một Vương gia sống trong thâm cung biệt viện lại có tài nấu nướng lợi hại đến vậy.” Sau bữa ăn thịnh soạn, ta đưa tay xoa chiếc bụng no căng cất lời khen ngợi.

“Cũng may nhờ vị tiểu thư sớm tối sống trong khuê phòng như cô nương mà lại có mùi lửa trong người nên ta mới làm được như vậy đây.”

“Ta...” Ta vốn dĩ không phải là đại tiểu thư gì cả, chẳng qua chỉ là một kẻ ăn mày nhỏ bé, bị thương thì tự mình băng bó, ăn bữa sáng thì nhịn bữa tối mà thôi. Thế nhưng ta có thể nói những điều này cho ai nghe đây?

“Năm ta mười ba tuổi, Đại Kỳ phái binh thu phục nước Hồi Cốt và Nam Chiếu, ta theo quân xuất chinh nên đã sớm học được những kỹ năng sinh tồn ở nơi hoang dã.” Ngọn lửa vẫn cháy bập bùng chiếu lên khuôn mặt Diệp lúc sáng, lúc tối.

“Mười ba tuổi mà ngài đã làm tướng quân rồi? Thật là giỏi quá!” Ta nhíu mày bàn tay, trong lòng thầm nghĩ, khi mười ba tuổi như Diệp, ta cũng đã là thần trộm ăn mày nổi tiếng nhất ở căn miếu hoang phố Tây.

“Ta không phải là tướng quân, năm đó, vì muốn rèn luyện ta nên Phụ hoàng mới để ta đi theo quân đội, cùng các lão tướng nam chinh bắc chiến. Chiến trường vô tình, cho dù là hoàng tử, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng như chơi. Thỉnh thoảng ta cũng bị phải cầm quân tiên phong dò đường, hoàn toàn không thể mang theo lương thực, ngân khố, thế nên bất luận là trong rừng sâu hay trên đại mạc, lúc nào ta cũng cần phải chuẩn bị đầy đủ các kỹ năng sinh tồn. Mãi tới năm ta mười sáu tuổi, nước Nam Chiếu và Hồi Cốt mới quy thuận triều đình. Cùng năm đó, ta được phong thành Tề Vương, trấn thủ Yến Kinh... Thôi bỏ đi, nói những điều này, cô cũng chẳng tài nào hiểu được.” Nói đến đây Diệp hít một hơi thật sâu, chìm trong im lặng.

“Được làm Tề Vương quan trọng đến thế sao? Ta thì cảm thấy, điều mà một đứa trẻ mong mỏi nhất chính là được ở bên cạnh phụ mẫu của mình. Cả nhà đoàn tụ chẳng phải vui vẻ, hạnh phúc hơn sao? Người còn nhỏ như vậy mà đã phải cùng quân đi đánh trận, nhất định đã chịu rất nhiều khổ sở.” Diệp nghe vậy ngừng

đầu nhìn ta, đôi mắt sáng rực như sao trời, thậm chí sáng rực hơn cả ánh lửa, rồi ánh mắt đó càng lúc càng ánh lên vẻ thù hận.

“Nơi này không biết có còn dã thú nào xuất hiện nữa không, cho nên tốt nhất đừng để lửa tắt. Ta đi kiểm thêm chút củi đã, cô ngủ sớm đi!” Diệp nói rồi đứng dậy, ngữ khí dịu dàng chưa từng thấy.

Đêm càng lúc càng khuya, ta nghe tiếng củi khô cháy tí tách bên tai như tiếng tách vỏ hạt dẻ. Bên đầm thì thoảng vọng lại tiếng cá đớp mồi đến là vui tai. Phía sau lưng đột ngột truyền tới tiếng bước chân, ta biết Diệp đã quay về. Hơi thở của hắn rất nhẹ, chậm rãi mà thư thái, phả vào bên tai ta. Cả người ta tức thì ấm áp. Hóa ra, Diệp đã cởi y phục ngoài khoác lên cho ta. Động tác của hắn vô cùng dứt khoát, dường như không sợ làm kinh động đến ta. Từ nhỏ đến lớn, đây không phải lần đầu tiên ta ngủ đêm ngoài đường, nhưng lại là lần đầu có người lấy áo khoác vào cho ta. Ta im lặng rồi dần chìm vào giấc ngủ. Mùi rêu mốc thoang thoảng nổi bật hương tiết đầu xuân. Không biết có phải vì ăn uống no nê hay vì yên tâm bên cạnh có người đảm bảo an toàn tuyệt đối ỉnh mà đêm đó ta ngủ rất ngon.

Sáng sớm, ta bị tiếng nước chảy làm cho tỉnh giấc. Thấy ta đã tỉnh, Diệp liền dùng lá đựng nước đưa đến. “Súc miệng đi, uống chút nước, ta đã bắt một ít tôm, nướng chín để mang theo trên đường, lát nữa vừa đi vừa ăn. Chúng ta nhất định phải rời khỏi chỗ này, rồi nhanh chóng tìm đường trở về hoàng cung.”

Ta lặng người trước sự quan tâm chăm sóc đột ngột của Diệp. Sự quan tâm đó thực khiến ta khó lòng thích nghi ngay được. Ta vẫn quen với một Nam Cung Diệp nhìn người bằng nửa con mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể xuống tay tàn độc. Giờ chẳng hiểu sao hắn lại đối với ta tốt vậy. Ta mím môi, đón lấy bọc tôm được gói trong lá cẩn thận.

Sau khi súc miệng, rửa mặt, ta ngồi xuống cạnh đầm, cởi dây buộc tóc để gội đầu. Mái tóc đen nhánh nổi bật trên bộ y phục trắng tinh. Gội đầu xong, ta không định cuộn tóc lên nữa. Bởi lẽ thứ nhất là bản cô nương ta không biết chải đầu vấn tóc, thứ hai là ở một nơi khi ho cò gáy thể này chẳng có ai ngắm cả. Đến khi tóc khô, ta nhanh chóng buộc gọn mái tóc lại, lúc này ta mới để ý Diệp đang lặng người nhìn về phía ta, ánh mắt chăm chú mà đặc biệt ấm áp. Giây phút ấy cảm giác lúng túng trong ta trào lên.

“Trước kia, mẫu thân ta cũng thường để tóc như vậy...” Hắn khẽ nói, chưa hết câu lại chìm trong im lặng, sau đó sầm muộn thở dài.

Dùng xong bữa sáng, chúng ta bắt đầu tìm đường ra ngoài bằng cách đi men theo động đá, đường đi ngoằn ngoèo khúc khuỷu, chẳng nhìn thấy điểm cuối. Nhưng chẳng có cách nào khác nên chúng ta chỉ có thể tiến về phía trước. Ánh sáng trên cao càng lúc càng yếu đi. Lúc ánh sáng hoàn toàn tắt hẳn, chúng ta thấp thỏm rồi lại đi mãi đi mãi. cứ như thể đang đi vào một động huyệt không đáy bị phong kín vậy. Đường đã phủ một lớp rêu xanh, ẩm ướt, sương khói mù mịt giăng kín khắp nơi.

“Ầy da...” Đôi giày dành cho phụ nữ trong cung trơn tuột, suýt chút nữa khiến ta bị trượt chân. Ta tức tối đá bay chiếc giày, trong lòng không tránh khỏi cảm giác phiền não, miệng không ngừng mắng nhiếc mấy người thợ đóng giày trong cung. Suốt dọc đường Diệp chỉ chìm trong im lặng, dùng đuốc tầm mớ cá rọi sáng không gian nhỏ trước mặt, đủ để chúng ta nhìn thấy đường đi. Ngọn lửa hắt bóng ta và Diệp xuống đất, hai chiếc bóng có khoảnh khắc chồng lên nhau, rất khó phân biệt được là bóng của ai với ai. Ta nhìn hai chiếc bóng, đột ngột thấy ngại ngùng, cả khuôn mặt tức thì nóng bừng lên. May mà Diệp không hề nhận ra nét khác thường ở ta, cứ thẳng bước đi về phía trước.

Ta chân trần bước trên đường đá, đôi bàn chân trắng ngần nổi bật trên đám rêu xanh. Dù trước đây thường xuyên đi chân đất, thế nhưng từ sau khi hoàn hồn trở lại dương gian, trở thành tiểu thư nhà Thừa tướng, hai bàn chân ta trở nên mỏng như tờ giấy. Đi trên đường đá rêu xanh, chân ta lại càng thêm đau đớn, bất cứ miếng đá nhỏ nào cũng có thể cứa rách bàn chân. Vì vậy, đi chưa được bao xa, chân ta đã bắt đầu rỉ máu, bước đi đã trở nên khập khiễng và chập choạng.

“Cô không sao chứ?” Thấy ta mãi không đi tiếp, Diệp dừng lại nhìn ta quan tâm hỏi.

“Nghỉ ngơi một chút nhé, chân ta đau chết đi được!” Chẳng chờ hắn đồng ý, ta ngồi bệt xuống đất, nhìn hai bàn chân lấm lem đầy máu, đáng về vô cùng đáng thương.

Bỗng một bàn tay đưa tới trước mặt, ta ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt lạnh lùng, kiêu ngạo của Diệp.

“Dưới mặt đất hơi lạnh nhiều, không nên ngồi quá lâu. Hơn nữa cô từ nhỏ đã không đi bộ nhiều thế nên chân đau cũng là chuyện bình thường. Để ta công cô vậy.” Giọng hần vừa dịu dàng lại kiên quyết, trong giọng nói có ý không để cho người khác chần chừ hay từ chối. Thế nhưng khi nghe những lời vừa rồi của Diệp ta lại thấy an tâm lạ thường. Rồi chẳng hiểu ma sai quỷ khiến thế nào mà ta lại đặt tay vào bàn tay to lớn của Diệp, để mặc hần kéo ta đứng dậy, cùng đi. Ma đầu sát nhân làm bất cứ chuyện gì cũng toát lên sự mạnh mẽ, nhưng trong sự mạnh mẽ đó lúc này ta thấy chất chứa ý dịu dàng yêu thương.

Lúc nào ở bên Diệp, ta đều ngửi thấy mùi hương phảng phất của loại rượu Trạng Nguyên Hồng. Lúc này Diệp đang công ta, tóc hần thi thoảng quệt qua mũi khiến ta hắt hơi liên tục. Ta liền vùi đầu vào lưng hần, tìm tư thế khiến ta cảm thấy an toàn nhất. Ta nhớ ngày nhỏ bản thân vốn rất sợ bóng tối, ban đêm đi ra ngoài thường hi vọng sẽ có người công mình về nhà. Nếu được như vậy ta sẽ vùi đầu vào lưng người đó, và chẳng còn cảm giác hoảng sợ gì nữa. Thế nhưng lúc này, thứ đợi chờ ta chỉ là màn đêm vô tận. Ta đang cùng một người đi mãi trên con đường tưởng như không có điểm cuối. Bước chân Diệp rất vững, ta nhẹ đưa hai tay quàng lên cổ hần, rồi khẽ nhắm nghiền mắt lại.

“Cô đừng đu người nữa, cổ ta sắp bị nín đứt rồi.” Giọng nói lạnh lùng vang lên phá vỡ cơn mơ bay bổng của ta. Đúng là một người khô cứng, lạnh lùng mà! Ta chán nản thầm mắng.

“Có phải người cảm thấy ta quá yếu đuối không?” Ta bắt mắt hỏi lại một câu.

“So với những thiên kim tiểu thư khác thì cô vẫn được coi là tốt.” Hần bình thản đáp.

“Này, tại sao đột nhiên dừng lại thế, người mệt rồi sao?” Ta bỗng thấy cần dứt lương tâm. Hần công ta đi lâu vậy, mệt mỗi cũng là chuyện bình thường.

“Không còn đường nữa.” Giọng nói lạnh lùng của hần lại vang lên.

“Ồ, hết đường rồi sao? Hả cái gì, hết đường rồi? Người nói là hết đường rồi á?” Ta ban đầu chỉ hỏi một câu lấy lệ, sau cùng mới hiểu thấu ý nghĩa câu nói của Diệp. Ta kinh hãi đến mức suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống đất. Không còn đường nữa, vậy chúng ta phải làm sao đây? Không có đường nữa lẽ nào chúng ta phải sống hoang dã cả cuộc đời trong cái động này? Tình hình nghiêm trọng vậy, tại sao hần lại có thể bình tĩnh đến thế? Trong đầu ta đã nghĩ ra biết bao câu mắng chửi khó nghe, sau cùng vẫn đành phải nuốt hết vào trong bụng.

Ta nhanh chóng nhảy xuống khỏi lưng Diệp, tâm trạng thập phần buồn thảm. Còn Diệp thì nhú mào đưa mắt nhìn khắp một lượt xung quanh. Trước mắt chúng ta, ngoại trừ đá và đầm nước, hoàn toàn không còn con đường nào khác.

Ta thực không muốn chết tại nơi này. Giá như có ai cho ta một bao thuốc nổ, lão nương sẽ nổ tung cả cái động chết tiệt này luôn. Ta tức giận quay người sang đâm mạnh vào vách đá gần đó.

“Á... sao đá ở đây cứng thế không biết, lại còn sắc nữa.” Mới đâm một quyền, tay ta đau chết đi được. Diệp vốn đang cau chặt đôi mày, thấy ta hành động bông bột, đôi mày tức thì giãn ra. Trong giây lát, ta dường như nhìn thấy nụ cười thoáng hiện trên môi hần. Đúng là đồ xấu xa, sao hần lại có thể vui mừng trước nỗi đau của người khác thế nhỉ.

“Mau cầm đuốc tới xem đây là cái gì!” Ta vội bước tới bên Diệp thì thấy chính ở chỗ mà ta vừa đâm tay vào có một hình vẽ. Ta nhanh nhẹn phủi đi lớp bụi tức thì chỗ đó lộ ra những đường cong gấp khúc, hơn nữa còn lấp lánh lạ thường. Đợi đến khi phủi sạch hết bụi, soi đuốc lại gần, quả nhiên đó là một bức họa. Bức họa ấy được khắc bằng đao đường nét mạnh mẽ khiến ta vô cùng thích thú.

Thật không ngờ ở nơi chổ ăn đá, gà ăn sỏi này lại có người có tài điêu khắc tranh đá. Diệp chăm chú nhìn vào hình khắc, sắc mặt càng lúc càng nghiêm nghị. Đột nhiên hần đưa tay vuốt nhẹ lên những vết khắc đó, khuôn mặt bừng sáng như vừa phát hiện ra điều gì.

“Chúng ta có thể ra ngoài rồi. Cô nhìn xem, những đường nét trên bức chạm trổ này không phải góc ngách con đường chúng ta vừa đi qua sao?” Diệp giọng cao giọng, ánh lửa bập bùng sáng rực. Ta nhìn kĩ quả nhiên bức họa khắc hình con đường chúng ta vừa đi qua, phải chăng đây chính là lối thoát?

“Theo hình khắc, chúng ta chỉ cần lặn sâu xuống dưới đầm nước rồi bơi về phía đông là có thể đến một động khác. Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ tìm được đường ra thôi.” Diệp nhìn chăm chăm vào bức họa nói.

“Không phải chứ, nhảy từ đây xuống sao?” Liệu có thể dùng cách khác được không? Trời lạnh, nước lúc này còn giá hơn cả băng, chúng ta sao có thể lại uống một bụng nước, rồi dạt vào bãi đá khác chứ?

“Người nhìn hình khắc mà xem, đầm nước lúc trước chúng ta dạt vào là đầm rắn độc. Chẳng phải người suýt bỏ mạng tại đó sao? Còn đầm nước này bên trong có trăn khổng lồ. Võ công của người chưa hồi phục, lẽ nào định tay không bắt trăn? Lại nữa đầm tiếp theo, là đầm cá sấu đó, chúng ta rốt cuộc đang tìm lối thoát ra ngoài hay là đang đi làm thức ăn cho dã thú đây?” Ta bắt đầu cầu nhàu không thôi, bản cô nương thả làm người hoang dã sinh sống tại đây chứ tuyệt đối không nhảy xuống nước nộp mạng đâu.

“Đương nhiên là không thể nhảy xuống một cách manh động rồi. Trăn nước chưa chắc đã tấn công người dưới nước, trừ khi nó bị uy hiếp hoặc rơi vào tình trạng đói khát. Hoặc giả chúng cho rằng đó là một kẻ địch dễ dàng đối phó được thì mới trườn xuống thôi.” Diệp nghiêm túc đưa lời giải thích.

“Ngộ nhớ nó đang đói, vậy chẳng phải ta sẽ chết chắc sao? Không làm, dù chết ta cũng không xuống đâu...” Ta ôm chặt lấy hòn đá bên cạnh, thà chết cũng quyết không rời khỏi động.

“Đi thôi, có ta bên cạnh, cô sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì đâu.” Nói rồi, Diệp nắm lấy vạt áo ta. Thế nhưng lúc này ta càng ôm chặt hòn đá hơn, lắc đầu cuối cuội. Không đi, muốn ta bơi giữa đám trăn khổng lồ, còn lâu nhé. Thà chết không chịu, thà chết không đi. Hơn nữa cứ nhìn hình khắc thì thấy đó là một loài trăn rất lớn, chỉ cần cuộn nhẹ quanh người là có thể nghiền nát cả cơ thể. Thậm chí chúng bơi trong nước chẳng khác gì loài thủy quái. Thân hình bé nhỏ của con người chẳng đủ một miếng đớp của nó.

Diệp chán nản nhìn về phía ta, còn ta vẫn ôm chặt lấy hòn đá không rời một bước. Cứ nghĩ tới loài trăn to như trâu mộng lượn lờ bên cạnh, há chiếc miệng to lớn hòng nuốt mình vào bụng, là ta lại cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

“Ngọn đuốc này sắp cháy hết rồi, chúng ta sẽ bị kẹt tại đây mất, đến lúc đó, dù muốn đi cũng khó. Xin lỗi nhé. Đắc tội rồi!” Bất ngờ Diệp ôm chặt lấy ta, ném xuống mặt đầm. Ta chẳng khác nào một quả cầu thịt rơi ụp xuống, khiến nước bắn tung tóe khắp nơi.

“Cái tên khốn...” Vừa mới mở miệng, nước đầu tức thì tràn vào đầy miệng, ta tức thì im bật. Vì trong người giấu nhiều bảo bối, nên vừa rơi vào nước ta đã nhanh chóng chìm xuống. Còn đang ra sức khỏa nước thì bỗng đâu một đôi tay vững chắc tóm lấy ta bơi về phía trước. Nam Cung Diệp ơi, Nam Cung Diệp à, ngài đúng là biết hại người ta thê thảm quả mức!

Lúc Diệp kéo ta bơi, trong đầu ta chỉ toàn hiện lên hình ảnh của loài trăn khổng lồ. Trái tim ta không ngừng đập loạn xạ, trong lòng liên tục cầu xin ông trời thương xót, đừng để ta bị đám trăn khổng lồ ăn thịt.

Mãi đến khi được kéo lên bờ, ta vẫn chưa định thần lại được. Hai chân mềm nhũn, ta ngồi bệt luôn xuống đám bùn đất.

“Nam Cung Diệp, trái tim bé nhỏ của ta thực không chịu được sự kinh hoàng lớn thế này đâu. Liệu ngài có thể thôi không dọa ta nữa được không? Lúc này ở dưới nước có bao nhiêu con trăn khổng lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chúng ta vào bụng. May mà bản cô nương phản ứng nhanh, tránh được sự tấn công của đám trăn đó, chứ nếu không sao có thể sống được đến bây giờ...” Ta vừa thở hổn hển, vừa đưa lời trách móc.

“Ở dưới nước không phải cô vẫn luôn nhắm nghiền hai mắt sao? Ta nghĩ cô nằm mơ thấy loài trăn đó thôi.” Vừa nói Diệp vừa chăm chú nhìn ta, khiến mặt ta phớt phớt đỏ bừng. Lẽ nào khi này dưới đầm không hề có trăn khổng lồ?

“À... vậy... vậy... vậy đó là cái gì?” Chính vào lúc chúng ta mất cảnh giác, thì cảnh tượng trước mặt khiến ta hoảng hồn mà trốn vội ra phía sau lưng Diệp. Cách chỗ chúng ta đứng không xa, có mấy con trăn đang từ từ trườn tới. Cùng lúc lại có một con trăn khác thò đầu xuống từ trên cây, miệng thậm chí còn to hơn cả đầu của ta nữa. Diệp tức thì che chắn cho ta rồi lạnh lùng nhìn đám quái vật trước mặt.

“Đại ca ma đầu sát nhân, nơi này giao lại cho ngài xử lý nhé!” Ta lùi lại vài bước, bước xa khỏi người Diệp.

Mấy con trăn khổng lồ đó trông phải dài bằng sáu, bảy người cộng lại, hoa văn trên người màu ghi sậm đan xen như mắt lưới nổi bật trên nền da đen sáng bóng. Bởi là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy loài trăn dài như vậy, trái tim ta đập cuồng loạn sợ hãi. Trong khi Diệp vẫn giữ nguyên tư thế, bình tĩnh nhìn đám trăn đang truồn tới. Trong khi ta sợ hãi trốn ra tít đằng xa, chỉ dám thò đầu ra ngoài quan sát. Sau đó vì cứ luôn cảm thấy áy náy, ta hoang mang nhặt vội một cành cây to đưa lại cho Diệp.

“Cô chạy tới đây làm gì.” Nhìn nét mặt Diệp, xem ra mấy con trăn này thực sự không dễ đối phó.

“Ta đem vũ khí tới cho người. Không phải người nói, đánh rắn phải đánh đập đầu sao?” Ta ngô nghê đáp.

Con trăn khổng lồ không ngừng lắc lư cái đầu, Nam Cung Diệp đứng một bên vẫn án binh bất động. Rồi con trăn hạ thấp người, đưa chiếc đầu lại gần trước mặt Diệp. Tim ta trong giây lát đập vang như trống trận, có cảm giác bất cứ lúc nào Diệp cũng có thể bị tấn công, nếu không thận trọng, Diệp sẽ bị nuốt chửng vào bụng.

Ta nín thở, sợ làm kinh động đến đám quái vật, trong lòng không ngừng chửi rủa: Là ai ăn no rảnh rỗi, không có việc gì làm đi bố trí một đồng quái vật với mấy cái đầm chết tiệt này chứ?

Ta áy náy nhìn sang Diệp đưa chân nhích ra xa, bất ngờ một tiếng động lớn vang lên, ta giật mình bất cẩn giẫm lên một cành cây khô. Hầy... chính vào lúc đó, con trăn trên đỉnh đầu Diệp bất ngờ tấn công, lao thẳng về phía hắn.

Diệp liền né người phản công, cành cây cầm trong tay đập mạnh xuống. Một luồng máu nóng bất ngờ bắn đầy mặt ta. Khi đã kìm nén được cơn chấn động, nhìn về phía con trăn vừa bị đánh chết, ta vui mừng vỗ tay khen ngợi.

“Oa, người thật quá đối lợi hại! Đánh chết nó, đánh chết nó rồi!” Ta kích động nhảy nhót không ngừng, hét lớn như thể một con khỉ vừa được thưởng chuối vậy.

Nhưng đúng lúc ta đang vui mừng đắc ý thì một con trăn khác bỗng chuyển hướng tấn công thẳng về phía ta. Ta tức thì im bật, sợ đến mức toàn thân bất động.

“Tránh mau!” Bên tai ta truyền đến hơi thở gấp gáp của Diệp, thế nhưng vì quá sợ hãi, hai chân ta không thể nhúc nhích, trong khi con trăn đã phi tới, há chiếc miệng to dùng ghê gớm về phía ta. Không khí phút chốc nồng nặc mùi tanh của máu, khiến những con trăn khác càng thêm cuồng loạn. Ta sợ quá hóa ngốc, hoàn toàn chẳng nghĩ ra được cách nào, tay nắm chắc thanh đoản đao, lòng bàn tay và thân người đã ướt đầm mồ hôi.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ta chỉ biết dùng cách gốc gác nghề nhất chính là ngồi thụp xuống, hai mắt nhắm nghiền. Chờ một lúc không thấy động tĩnh gì, ta khẽ hé mắt nhìn ra xung quanh, con trăn đó đã biến mất. Lúc mở to hai mắt, ta mới phát hiện ra con trăn đó vừa rồi khi lao nhanh đến ta liền gặp đúng thanh đoản đao ta đang giơ lên và bị lưỡi đao sắc bén chặt thành hai khúc.

“Thật đúng là địa ngục chốn nhân gian. May mà có bản cô nương ở đây, nếu đổi lại là người khác, không biết đã mất mạng bao nhiêu lần rồi.” Ta nhìn xác con trăn đắc ý cất lời. Hai khúc thịt to không ngừng tuôn máu. Dẫu trong lòng có chút hoang mang ta cầm thanh đoản đao lau vết máu lên da trăn, rồi nhét thanh đao vào lại trong túi.

“U huyết thập nhị trận.” Diệp lạnh lùng nói, đôi mắt tỏa ra tia nhìn sắc lạnh. Ta đưa tay sờ tai, hắn vừa nói gì thế? Tại sao ta nghe chẳng hiểu chút nào?

“Cô đã từng nghe qua tên tổ chức bí mật trong võ lâm... Linh Tiêu Các chưa?”

“Võ lâm?” Ta tròn tròn hai mắt, đó là thứ gì nhỉ?

“Nghe đồn, phò mã nước Hồi Cốt là Ủy Trì Tuyết Dung nhắm nhe ngôi vị Đại Hãn, thế nên đã âm thầm lập ra tổ chức Linh Tiêu Các rồi thu nạp những giang hồ kì sĩ gia nhập vào tổ chức để bán mạng inh. Rất cuộc còn mở rộng thế lực ra khắp cả vùng thảo nguyên Mạc Bắc và trở thành thế lực giang hồ hùng mạnh nhất của đất nước Hồi Cốt. Cuối cùng không hiểu vì lý do gì Linh Tiêu Các quy thuận triều đình, chuyên phục mệnh Kha Hãn Hồi Cốt, nhằm củng cố địa vị thống trị. Linh Tiêu Các thường thành lập các địa cung dùng để giam giữ các phản đồ, trong địa cung cơ quan trùng trùng, mười hai nơi đi qua sẽ bố trí mười hai

loại mãnh thú. Vậy nên địa cung này được gọi là U huyết thập nhị trận. Chỉ có điều... đây là Trung Nguyên, sao lại có địa cung quái dị của Linh Tiêu Các? Lẽ nào..." Diệp nói đến đây, đột nhiên quỳ gối, nôn ra một ngụm máu, ôm ngực, lộ vẻ mặt đau đớn.

"Người... người... người lại làm sao thế?" Không được! Nếu đã vút ta đến nơi quỷ quái thế này, thì hẳn không thể vào lúc quan trọng nhất lại xảy ra chuyện được. Không phải trận tiếp theo phải đương đầu với cá sấu sao?

"Lúc này vì phải đối phó với đám trăn, ta đã vận nội công, động đến kinh mạch, chất độc vì thế lan khắp cơ thể rồi." Diệp khó nhọc cất lời.

"Vậy để ta vượt lưng cho người, cho khí huyết đảo ngược lại nhé!" Ta vừa dứt lời, Diệp tức thì dùng ánh mắt khinh thường đáp lại.

Đợi đến khi Diệp ép chất độc xong, chúng ta mới tiếp tục tiến về phía trước. Ánh sáng tại nơi này không giống như ở động trước đó. Ở đây, ánh sáng yếu ớt chiếu thẳng từ đỉnh đầu xuống, vì thế chúng ta không cần phải dùng đèn đuốc, mà vẫn có thể thấy khá rõ con đường rải đá dưới chân. Trên mặt đường mấp mô, thì thoảng lại có vài cây cỏ dại nhô ra từ những kẽ nứt, vô số con trùng nhỏ bay là là trên mặt đất kiếm ăn. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vút phía trên, có thể đoán được lúc này chúng ta đã ra khỏi hoàng thành.

Chúng ta cứ thế bước chậm theo con đường rải đá, cả đường đi dù không còn tối tăm nhưng ánh sáng yếu ớt, gió thổi nhẹ. Nếu không phải bị mắc kẹt tại nơi tính mạng bị đe dọa bất cứ lúc nào thì vừa đi vừa ngắm cảnh trên đoạn đường này chắc hẳn cũng khá vui vẻ. Càng đi ra phía ngoài, chúng ta lại càng nhìn thấy những vách đá có hình thù quái dị hơn. Nước rỉ ra từ bốn phía, diện tích mặt đầm mỗi lúc một lớn hơn. Con đường dưới chân thì ngày càng hẹp lại, mỗi một bước đi càng thêm gian nan vất vả.

"Người không dẫn đường sai đây chứ, nơi này không có thuyền bè thì đi kiểu gì đây?" Giọng nói của ta vang vọng vọng lại trong động đá, đặc biệt rõ rệt.

"Xem tình hình này chắc chúng ta không đi nhầm đường, cô nhìn xem..." Ta nhìn theo hướng Diệp hắt cằm chỉ về phía trước thì thấy trên mặt nước mênh mông thoắt ẩn thoắt hiện những thứ giống như những đôi mắt sáng trong, bề mặt thô ráp. Đó là gì chứ? Nếu đó là đôi mắt, vậy thì đôi mắt của con gì mà lại to đến vậy, phần thịt nhô lên phía trên mắt lại còn xấu xí nữa? Ta nghiêng đầu suy ngẫm, chẳng thể nhận ra thứ trông giống hình thù đôi mắt quái dị hiện trên mặt nước.

"Đó là cá sấu." Diệp dứt lời, chân ta mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã xuống nước. May nhờ có Diệp đứng bên cạnh kéo lại.

"Những đôi mắt lăm lăm đáng sợ của bọn cá sấu này to hơn rất nhiều so với đám cá sấu bình thường. Người xem da mắt chúng dày như là tường thành vậy." Ta nắm chặt lấy y phục Diệp hốt hoảng lên tiếng. Trong lòng thầm nghĩ quái vật trên thế gian mà ta chưa từng nhìn thấy thực sự là quá nhiều.

"Người nhìn những chiếc bóng đen sì kia kìa, chúng vừa to vừa dài. Trước giờ, ta chưa từng thấy những con cá sấu nào như thế này. Đầu nó đặc biệt to lại gồ ghề. Xấu xí quá đi!" Vừa nói ta vừa nắm chặt y phục của Diệp hơn.

"Xuống nước!" Diệp lạnh lùng ra lệnh.

"Cái... cái... cái gì? Ta có nghe nhầm không đầu óc u u mê mê, Diệp nói gì ta nghe không hiểu. Ta nhìn chăm chăm vào đám quái vật đang không ngừng lượn lờ trong nước, run rẩy đến mức hai hàm răng đập mạnh vào nhau cầm cập.

"Xuống... nước."

"Đừng có kéo ta, ta không xuống nước đâu. Cứu mạng với... ta không muốn đâu..."

"Cửa ra đã ở trước mặt rồi, bọn chúng còn cách chúng ta một khoảng, chỉ cần bơi thật nhanh, là chúng ta có thể thoát." Diệp nhẹ nhàng đưa lời trấn an.

"Không được, không được, hai chân ta đang cứng đờ ra đây. Muốn vận động cũng khó, đừng nói phải bơi nhanh hơn đám quái vật kia, cho dù là muốn nổi trên mặt nước cũng là chuyện vô cùng khó. Trời đất ơi, kiếp trước ta đã tạo nghiệp gì, tại sao lại bị giày vò đến độ này cơ chứ. Đối phó xong với đám rắn độc lại

phải đương đầu với đám trần khổng lồ, vừa mới thanh thoi được đôi chút, lại phải đối mặt với loài cá sấu kì dị, tiếp theo ta còn phải gặp những loài quái vật nào nữa đây?

“Người sợ chết ta đã gặp nhiều, nhưng sợ đến mức như cô thực sự ta mới gặp lần đầu tiên.” Giọng Diệp cất lên pha lẫn đôi chút chế nhạo.

“Người thường đều sợ chết, nhất là loại phải chết không được toàn thây.” Nghĩ đến chuyện giả sử mà chết đi, đám Thảo Thảo phải ra phố Tây bán mình lấy tiền lo hậu sự ỉn, trong lòng ta không khỏi cảm thán. Một đại tang oai phong như thế nhất định sẽ phá vỡ lịch sử tàn khốc trong đám ăn mày tại phố Tây này xưa nay mất.

“Chúng ta không đi sẽ lỡ mất thời cơ đó.” Còn chưa kịp định thần ta lại bị ném xuống mặt nước như một quả cầu thịt. Tại sao Diệp cứ ném ta dã man như vậy chứ? Người ta rơi xuống, đập vào mặt đầm sẽ khiến nước đầm bắn lên tung tóe. Trời đất ơi, quái vật đuổi tới nơi rồi. Qua làn nước, ta thấy đám quái đó có chiếc đầu đầy mụn to như đầu ngựa, đôi mắt chi chít gai thịt lồi lên như mắt ếch, còn cả chiếc đuôi dài như đuôi rắn, bốn chân kèm theo vuốt lớn giống như những con hổ hung ác đang nhe nanh giơ vuốt lao tới. Thân hình mặc dù nặng nề, to lớn, nhưng tốc độ bơi lại rất nhanh.

May mà động tác dưới nước của Diệp rất linh hoạt, trong giây lát, chúng ta đã bơi qua một động khác nằm sâu dưới nước. Không hiểu sao cùng lúc đó ta bỗng để ý thấy những con cá sấu to lớn có vẻ khá sợ hãi, chúng chỉ dám bơi qua bơi lại trước cửa động sau cùng quay đầu bỏ đi. Trái tim ta lúc này lại càng thêm bức bối, lẽ nào bên trong động còn có thứ quái vật gì đáng sợ hơn đám cá sấu khổng lồ vừa rồi? Ta cố gắng nhớ lại những hình ảnh trên bức trạm trước đó, hình như không hề nhắc đến con quái vật nào ở cái đầm tiếp theo này cả. Nỗi lo sợ không tên đột ngột trào lên khi ta nhìn về phía mặt nước tĩnh lặng. Mặt đầm tĩnh đến độ dị thường, ngoại trừ tiếng khò nước của ta và Diệp, thì chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác. Thế nhưng càng yên tĩnh ta lại càng cảm nhận rõ rệt mối nguy hiểm đang cận kề. Nỗi bất an phủ kín lòng ta

“May mà không sao cả!” Ta bò lên khỏi mặt nước, ra sức lắc đầu rồi thảm thở phào nhẹ nhõm.

“Quá thuận lợi, hẳn có điều gì đó bất thường!” Diệp cũng bước lên khỏi đầm, mái tóc hất xỏa ra, càng tôn thêm vẻ đẹp của khuôn mặt tuyệt sắc khiến người đối diện nhìn mà mê mẩn.

“Có điều gì bất thường chứ? Ta cảnh cáo người, nếu còn dám ném ta xuống nước một lần nữa, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu.” May mà bản cô nương thông minh, lanh lợi mới có thể sống sót đến lúc này. Nhưng kì lạ, sao ta cứ có cảm giác quái quái thể nào ấy nhỉ? Tại sao đám cá sấu đó không đuổi theo tới đây chứ? Ta thê thảm lết lên bờ, dù trong lòng cảm thấy nghi hoặc những vẫn tự trấn an bản thân sẽ chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra. Diệp ở bên cạnh chìm trong im lặng, sắc mặt càng lúc càng thêm kì quái.

“Người còn ngại người ra đây làm gì?”

“Cô có nghe thấy tiếng ma sát kì lạ không?” Vì luyện võ nên đôi tai của Diệp thính hơn ta rất nhiều. Hẳn nắm chặt lấy tay ta, ghé tai nghiêm túc thì thầm. Ta cũng bắt đầu cảnh giác cao độ, ghé sát tai vào vách đá, tức thì liền nghe thấy thanh âm của một thứ gì đó đang trườn trên vách đá, lao nhanh về phía chúng ta với tốc độ kinh hoàng.

Lẽ nào đây là thứ khiến cho đám cá sấu kia khiếp sợ? Ta và Diệp cùng nín thở chờ đợi. Diệp đã đương đầu với đám trần dữ tợn, lại độ tốc độ dưới nước với đám cá sấu khổng lồ, sức khỏe sắp sửa không chống đỡ được nữa rồi. Nếu hẳn xảy ra chuyện có lẽ ta chỉ biết ngồi đây chờ chết.

Ta và Diệp đưa mắt nhìn ra xung quanh, tất cả vẫn hoàn toàn tĩnh lặng. Thế nhưng chính sự tĩnh lặng bất thường này lại khiến người ta cảm thấy đặc biệt bất an, như thể bất cứ lúc nào sẽ có thứ gì đó đáng sợ xông ra không ngừng cản xé. Đây là thứ quái vật còn đáng sợ hơn cả rắn độc và cá sấu? Nghe tiếng động, thì dường như thứ đó đang di chuyển từ trên vách đá tới. Chúng lướt trong gió tạo nên những tiếng động hải hùng.

Oa, trước mắt ta bỗng có thứ gì đó vút qua, đỏ hồng như máu, màu sắc đó khiến ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu. Là thứ gì mà sao lại nhanh như vậy? Cứ như một quả pháo đỏ, vút qua một cái đã không nhìn thấy bóng hình đâu nữa.

“Đó là loại quái vật gì vậy?” Quả cầu đỏ như lửa đó đột nhiên sà xuống chỗ ta.

“Cẩn thận!” Diệp kéo ta lùi lại phía sau, sát lại gần hẳn.

Một giây sau Diệp đã lao vào giao chiến với quả cầu đỏ. Hắn nhanh nhẹn, không ngừng linh hoạt né tránh. Đôi mắt hắn rất lạnh chẳng khác nào tảng băng trước ngọn lửa rực rỡ. Còn ta tay chân run rẩy, hoàn toàn không biết phải làm gì lúc này, thậm chí mắt còn chẳng nhìn rõ được quả cầu đỏ rốt cuộc là thứ gì, trong lòng ta vì thế càng thêm hoảng sợ.

“Mau đưa ta thanh đoản đao!” Nghe Diệp hét lớn, ta tức thì định thần, vội ném thanh đoản đao cho hắn. Diệp thoáng khựng lại, nắm gọn thanh đoản đao trong tay. Trong khoảnh khắc Diệp liền biến nó thành thanh kiếm sắc nhọn, xuất ra vô vàn chiêu thức lợi hại, trác tuyệt. Trong khi quả cầu đỏ vẫn không ngừng bám Diệp như hình với bóng.

Trong khoảnh khắc trong tay Diệp xuất hiện dải lụa đỏ, nhưng chớp mắt dải lụa đó lại biến thành rất nhiều hình thù đáng sợ như quỷ dữ.

Xoạt! Tiếng lụa bị xé rách vang vọng khắp hang đá. Thanh đoản đao trong tay Diệp vung lên, dải lụa đỏ bất ngờ biến thành muôn vàn mảnh vụn, bay giữa không trung như những cánh bướm thắm, đẹp như mơ. Nam Cung Diệp oai phong lẫm liệt từ từ hạ xuống giữa không trung trong khi xung quanh mình bay lượn ngợp trời là vô số mảnh vải đỏ thắm, trông vô cùng cuốn hút, lãng tử.

Đến khi định thần lại, ta mới phát hiện ra hắn đang nhìn mình chăm chú. Ánh mắt như vừa đã trải qua phút giây ý loạn tình mê ngẩn ngứ, sau đó hắn nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng mọi khi.

“Người xưa có câu: “Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên.” Xem ra câu này không sai chút nào, thật đúng là hậu sinh khả úy! Tiểu huynh đệ, thân thủ quả là tuyệt vời!” Trong động đột nhiên vang lên một giọng nữ, khiến cả ta và Diệp đều không khỏi giật mình kinh ngạc. Giọng nói của người phụ nữ này đặc biệt dịu dàng, thanh tựa nước suối trong, nghe vô cùng quyến rũ!

15. Chương 14. Mộng Hồn Quanh Quẩn Trường An Xa

Nghe thấy tiếng người, sắc mặt Diệp dịu đi khá nhiều, ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi ta lại lặng người nhìn mặt đất trải đầy những mảnh vải đỏ, không biết liệu vị cao nhân đó có cảm thấy tức giận khi vũ khí của mình đã bị chúng ta phá hỏng?

“Tại hạ vô tình xông vào nơi đây, mạo phạm đến tiền bối, mong tiền bối thứ tội.” Diệp khẽ cất lời, ngữ khí tự tin, thanh âm vang vọng khiến cho vách đá bên cạnh cũng như rung động.

“Tiểu huynh đệ, tuy rằng thân mang trọng thương, khí huyết bất định, nhưng vẫn có thể phá được dải lụa đỏ của ta, thực không dễ chút nào. Không ngờ, người có thân thủ như vậy cũng có lúc rơi vào những nơi thế này. Thật giống ta năm xưa, vì nhẹ dạ cả tin...” Nghe giọng nói ưu phiền vọng lại, Diệp tức thì nhận ra vị trí của người đang nói liền quay người về phía đó.

Là người đó! Mới nhìn qua ta đã nhận ra người phụ nữ ấy. Đôi mắt như tranh, tuyệt sắc khuynh thành, là người phụ nữ bị đẩy xuống giếng. Nhưng lúc này, ở cuối đôi mắt bà ta đã xuất hiện vài nếp nhăn, ấy vậy mà chẳng làm mất đi nét hoa nhường nguyệt thẹn. Người đàn bà đó khoác trên người bộ y phục màu đỏ hệt như màu đám vải vụn đang nằm đầy trên mặt đất, chỉ duy có sắc mặt trắng nhợt như cắt không còn một giọt máu khiến người đối diện ngỡ ngàng. Đó là vẻ tiêu tụy, mong manh như tờ giấy khiến ta nhìn mà lòng không khỏi thương xót.

Đôi mắt lạnh lùng của Diệp đột nhiên thoáng chút ươn ướt dịu dàng. Ta đưa tay nắm lấy bàn tay hắn. Bàn tay ấy nắm chặt đến mức run rẩy trong lòng bàn tay ta, dường như đang nỗ lực che giấu điều gì đó.

Ta nhìn đôi môi Diệp khẽ động, nhưng hắn lại không nói bất cứ lời nào. Người phụ nữ trước mặt nhìn hai chúng ta đầy nghi hoặc, ánh mắt khi này còn dịu dàng hơn đã lộ vẻ cảnh giác, hiển nhiên là vì bà ta không

thể lí giải nổi thái độ khác thường của Diệp. Ta nhìn phần váy trải dài đã cũ, nhưng khoác trên người bà, bộ y phục vẫn toát lên vẻ lộng lẫy cao sang. Nhìn thần thái, dáng vẻ, ta đoán bà ấy chắc có thân phận không nhỏ.

“Chúng ta vô tình bị rơi xuống giếng cổ này, nếu có gì mạo muội, xâm phạm nơi ở của người, mong tiền bối lượng thứ.” Mãi một lúc sau, Diệp mới lên tiếng, nét mặt đã dần bình tĩnh trở lại.

“Giếng cổ! Tại sao các người lại bị rơi xuống?” Người phụ nữ đó cất tiếng, bàn tay dè dặt vào vách đá, để lại dấu tay rất rõ ràng. Hình ảnh đó bất giác khiến ta nhớ lại cảnh tượng trong gương. Nhưng võ công bà ta giỏi vậy, không thể bị người ta dễ dàng đẩy xuống giếng được.

“Ta... ta bị hấn đẩy xuống giếng, sau đó, không hiểu sao hấn lại nhảy theo.” Ta ấp a ấp úng chỉ tay về phía Diệp. Diệp nghe thế trợn mắt quay sang lườm ta, xem ra không mấy vừa ý với câu trả lời này.

“Các người đều là người trong hoàng thất? Người là ai?” Người phụ nữ quay sang Nam Cung Diệp cất lời hỏi, ánh mắt sắc tựa dao. Trong ánh mắt Diệp thoáng hiện lên chút cô liêu, rất nhanh sau đó lại lạnh giá như không.

“Danh tính của tiểu bối thật không đáng để nhắc đến, tiểu bối to gan mạo muội hỏi tôn danh quý tính của tiền bối được không?” Diệp khoanh hai tay trước ngực, giọng nói trợn trêu, vang rõ. Sắc mặt người phụ nữ áo đỏ bỗng sầm lại, dường như không mấy vui. Thấy nét mặt bà ấy chuyển dần sang phẫn nộ, trong lòng ta vô cùng sợ hãi, khẽ lui lại vài bước, rồi lẩn ra phía sau lưng Diệp, ngộ nhờ bà ấy trở mặt ta có thể nhanh chóng trốn thoát.

“Tuổi tác còn nhỏ mà đã thận trọng như vậy, ta thấy người chắc chắn sinh trưởng trong hoàng cung rồi. Ta là ai? Ha ha, hỏi rất hay, giờ còn mấy người nhớ được ta là ai chứ? Lâu nay, ở trong nơi quỷ quái này, ngay bản thân ta cũng quên mất mình là ai rồi. Vật còn người mất, tiếc tàn người tan. Phiền muộn lâu đông một đụn tuyết. Cuộc đời mấy khi nhìn rõ rệt? Tâm sáng như gương e là chỉ có mấy cây lê hiểu mà thôi.” Hầy... Mấy câu nói trước của bà ấy ta chẳng nghe hiểu gì cả, thế nhưng khi nghe đến hai câu thơ quen thuộc kia, ta bất ngờ nắm lấy y phục của Diệp đẩy kích động. Còn Diệp thì lạnh lùng phẩy tay ta ra.

“Trên thế gian này thực không còn bất cứ thứ gì khiến người phải nhớ nhung, lo lắng nữa sao?” Giọng Diệp có phần run rẩy, ánh mắt tràn đầy kì vọng lẫn khát khao.

“Nhớ nhung, lo lắng? Không có.” Người phụ nữ đó lặng đi, đột nhiên nhìn về phía hai chúng ta, ánh mắt sắc nhọn, bàn tay mở ra, năm móng tay sáng lóe. Thấy vậy ta cực kỳ sợ hãi, trong lòng không ngừng kêu khổ.

“Lão bà phát điên rồi, chạy mau...” Ta nắm tay Diệp quay người định chạy trốn, thế nhưng Diệp vẫn đứng ngây tại chỗ, không hề nhúc nhích. Người phụ nữ đó phi tới, bàn tay như ưng trảo bắt ngờ chụp xuống.

“Nam Cung Diệp! Người không chạy thì ta chạy trước đây.” Ta thì đang lo lắng đến chết đi sống lại, thế mà chẳng hiểu sao tên ma đầu sát nhân lại lên cơn thần kinh, ngớ ngẩn đúng lúc này?

Nhưng ưng trảo của người đàn bà đó đột ngột dừng lại trước mặt Diệp tầm nửa thước.

“Lúc này người vừa gọi hấn là gì?” Bàn tay của bà ta tức thì đưa sang, khiến ta cảm thấy có một sức mạnh kinh người kéo mình đi. Trong khoảnh khắc, bàn tay của bà ta đã bóp chặt lấy cổ ta, móng tay hấn sâu vào thịt. Ta đau đến độ mồ hôi túa ra đầy mình, nhưng cổ bị người ta bóp chặt không sao thốt nổi lên lời.

“Nói, các người rốt cuộc là ai?” Bà ta gằn giọng, bàn tay càng siết mạnh hơn.

“Bà hãy thả cô ấy ra.”

“Người không nói, ta sẽ bóp chết ả!” Đôi diện với Diệp, giọng bà ta có phần hạ thấp, đạo lực ở bàn tay cũng giảm đi ít nhiều.

“Diệp, người... người phụ nữ này... điên... điên rồi, người mau chạy... mau chạy đi...” Ta khó khăn lắm mới thốt được mấy từ trong lòng đặc biệt lo lắng. Lần trước đã bị Ngọc Phiến Nhi bóp chết, lần này, lẽ nào ta lại bị người phụ nữ điên này bóp chết sao?

“Diệp... con chính là Diệp nhi, con chính là Diệp nhi?” Bị bà ta thả ra đột ngột đầu óc ta choáng váng, ngã sõng soài sang một bên. Tên ma đầu sát nhân, thật không có nghĩa khí gì cả, sao lúc này lại chẳng đỡ lấy ta, không biết còn bận việc gì nữa. Ta nghiêng đầu nhìn sang, thì thấy người đàn bà điên cuồng chạy nhanh về phía Diệp, nhưng lại ngã khụy giữa chừng. Diệp căng thẳng dang tay ra đỡ. Người đàn bà ấy siết chặt bàn tay Diệp, vừa khóc vừa cười, vui mừng pha lẫn đau thương.

“Mẫu thân, là con, Diệp nhi đây!”

“Đúng là Diệp nhi của ta rồi... Thật không ngờ, con đã trưởng thành đến vậy. Mẫu thân thật có lỗi với con...” Bà ta bật khóc, nhẹ vuốt khuôn mặt Nam Cung Diệp, sắc mặt vạn phần đau đớn.

“Lòng thương nhớ dạt dào, không dám buồn gió sương.” Diệp quý xuống, giọng nói chan chứa niềm đau đớn tột cùng.

Mẫu thân? Con trai? Ta ngồi một bên hết nghiêng đầu suy ngẫm, lại nhìn hình ảnh hai mẹ con đang mừng mừng tủi tủi. Mất một lúc lâu, dối quá, ta liền đứng dậy đi tìm đồ ăn.

“Vị cô nương này xin hãy dừng bước.” Vừa định bước đi thì tiếng người phụ nữ đó lại vang lên. Lúc này liệu ta có thể không dừng bước? Trong lòng có chút bất mãn, thế nhưng ta vẫn quay người, nở nụ cười dịu dàng nhìn mẫu thân Diệp.

“Cô nương, xin hỏi Thừa tướng Ngọc Tiến Hiền là gì của cô nương?” Bà đưa mắt liếc về phía ta rồi từ từ cất giọng.

“Cái người mang tên Ngọc Tiến Hiền đó... hầy, văn bối là Ngọc Phiến Nhi, Ngọc Tiến Hiền chính là gia phụ.” Suýt chút nữa thì bị lộ, con người ta một khi dối bụng là trí não cũng chẳng còn tinh ranh như mọi khi.

“Nhớ lại Ngọc Thừa tướng năm xưa, oai phong lẫm liệt, nổi danh khắp thành Trường An, vừa giỏi thổi tiêu lại giỏi kiếm thuật, cầm kì thi họa thứ gì cũng đều tinh thông, các tài tử trong thiên hạ bấy giờ mấy ai sánh bằng. Văn nhân, tao sĩ đều không ngại đường xa xa xôi, lặn lội tới để đo hội kiến. Thực không biết phong lưu thần kì tới mức nào.” Không phải chứ, người mà bà ấy đang nói chính là người phụ thân bụng to như trống, cầm béo hai ngón, tính cách tham lam, yêu tiền như mạng của ta sao? Vị phụ thân phát tướng của ta cũng từng có lúc “Sầu muộn đường đời không tri kỉ, Thiên hạ ai người biết được ta?” sao?

Một hình ảnh béo như heo và một hình ảnh ngọc thụ lâm phong[1] không ngừng quay cuồng hiện lên, khiến ta bất giác rùng mình. Càng rùng mình hơn khi ta nhìn ánh mắt mơ màng đắm đuối của bà ấy khi nhớ lại phong độ ngời ngời của phụ thân ta năm nào.

[1] Ngọc thụ lâm phong: nghĩa là “cây ngọc đón gió”. Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh không hề bị đổ, thậm chí càng đẹp hơn nữa.

“Này... đại...” Đại thẩm hay đại nương hay đại cô nhi? Phải xưng hô với bà ấy như thế nào đây? “Tiền bối, ta nghĩ Diệp đã vất vả cả đoạn đường dài mới tới đây được, nhất định là mệt mỏi lắm rồi, tiền bối khóc nhiều và nói nhiều như vậy, chắc hẳn là rất đói, ta đi làm chút đồ ăn để hai người vừa ăn vừa hàn huyên chuyện cũ được không?”

Người phụ nữ này tức thì lặng người, sau đó mỉm cười, đôi mắt cong cong, thực là quá dối dịu dàng. Diệp khẽ ho, ánh mắt lộ vẻ ảm áp. Ta rất ngạc nhiên bởi ít khi nhìn thấy Diệp để lộ nét mặt thoải mái như vậy. Đường như khoảnh khắc này là giây phút hân vui vẻ nhất trong cuộc đời mình.

“Mẫu thân, để con cùng Phiến Nhi đi tìm đồ ăn.” Diệp vừa nói, người phụ nữ kia liền nhìn chúng ta với ánh mắt đầy tâm ý, rồi khẽ gật đầu. Phiến Nhi? Cái tên khốn này chuyển tính rồi sao. Tại sao đột nhiên lại gọi tên ta một cách thân thiết như vậy chứ? Suốt dọc đường đi, điều khiến ta suy nghĩ nhiều nhất chính là tại sao Diệp lại thay đổi cách gọi.

Thời gian trôi qua, chúng ta đã ở lại đây được mấy ngày. Sau đó ta còn biết chuyện mẫu thân Diệp năm đó rơi xuống giếng đã bị rắn độc cắn, độc tính lan ra khiến cho bà chẳng thể cử động được nữa thân dưới. Bao nhiêu năm nay, bà chỉ dựa vào một dải lụa thắt lưng để ngăn ngừa mãnh thú tấn công, sống qua ngày nhờ cá dưới đầm và quả dại. Còn về nguyên nhân tại sao năm đó lại bị rơi xuống giếng, bà không hề nhắc đến nửa lời.

Còn Diệp tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng ta biết hẳn đã hạ quyết tâm phải báo thù ấu thân. Điều quan trọng nhất lúc này chính là làm thế nào để đưa bà thoát khỏi nơi quỷ quái này. Theo hình chỉ dẫn trên vách đá, chúng ta cần phải lặn dưới nước, vượt qua rất nhiều khu vực nguy hiểm nữa mới có thể thoát được ra ngoài. Mẫu thân Diệp tay chân không linh hoạt, đương nhiên không thể cùng bơi dưới nước với chúng ta.

“Mẫu thân, người có thể nhịn thở trong bao lâu?” Diệp cuối cùng không chần chừ được nữa, cất tiếng hỏi.

“Con định đưa ta rời khỏi nơi này sao? Con tin rằng chỉ cần làm theo những chỉ dẫn trên vách đá, đi xuyên qua mười hai động được mười hai mãnh thù trấn giữ là có thể rời khỏi?” Bà bật cười lạnh. “Con thực đã coi thường U huyết thập nhị cung rồi. Nếu địa cung của Linh Tiêu Các dễ dàng để các con công phá như vậy thì chúng liệu còn chỗ đứng trên giang hồ nữa không? Ta nói cho con biết, cho dù con thực sự có bản lĩnh sống sót đi qua mười hai động, con mới nhận ra rằng, mình đang đi vào tử lộ, phía trước mặt hoàn toàn không hề có lối thoát, và con sẽ bị giết chết bởi chính nỗi tuyệt vọng của bản thân.” Bà ngược mắt lên, trong sự đắm say ẩn hiện chút phong trần.

“Làm sao mà người biết được?” Ta vừa nói xen vào liền cảm thấy hối hận. Nhìn ánh mắt hung dữ Diệp bắn lại, ta đành nuốt trọn hết mọi nghi vấn vào trong lòng. Bị kẹt ở nơi khốn khiếp này hơn nửa tháng trời, ngày nào ta cũng phải ăn cá, ăn rắn và quả dại, bản thân sống chẳng khác nào loài khỉ. Có thể thoát khỏi nơi này sớm ngày nào hay ngày ấy, ta thực không muốn ở đây cả một đời.

“Ta đương nhiên là biết, bởi ta chính là trưởng công chúa của nước Hồi Cốt.”

“Cái gì?” Ta vô cùng kinh ngạc.

“Linh Tiêu Các năm đó do phò mã nước Hồi Cốt sáng lập, sau đó trở thành tổ chức ám sát của triều đình. Ta thân là trưởng công chúa của Hồi Cốt, đương nhiên là hiểu rõ mọi chuyện như lòng bàn tay.” Lại là Linh Tiêu Các, đây rốt cuộc là tổ chức thế nào?

“Năm đó khi ta mười sáu tuổi, nước Hồi Cốt quy thuận Đại Kỳ, ta theo phụ Hân tới Trung Nguyên, tiến cống cho triều đình. Đó là lần đầu tiên ta tới một nơi xa như thế, từ Cao Xương, thuận theo con đường tơ lụa đến Trường An. Từ nhỏ ta đã quen với đại mạc hoang vu, vắng vẻ, giờ mới nhận ra trên thế giới này lại còn những cảnh sắc tuyệt đẹp đến vậy...” Bà nhắm mắt, hé lộ nụ cười mê đắm, dường như bản thân đang quay lại những năm tháng đẹp như hoa như ngọc đó.

“Cũng chính vào năm đó ta đã gặp Ngọc Thừa tướng. Ngài ấy oai phong trác tuyệt, nổi bật giữa đám đông, trên người mặc bộ y phục trắng muốt, “cầm tiêu thổi gió sương, vung bút vẽ sơn hà”. Lúc ấy, Hoàng đế Trung Nguyên Nam Cung Hạo đã phái Ngọc Thừa tướng đưa ta đi dạo Trường An, coi như tận hết nhiệt tình của người chủ nhà. Lúc đó chúng ta ngày ngày du sơn ngoạn thủy, khi cao hứng, ngài ấy thường tung bút đề thơ. Ta đã từng cho rằng, ngài ấy rất yêu mình.”

“Thế nhưng... khi đó ta đã quá ngây thơ. Một người kiêu ngạo như ngài ấy, sao có thể cam tâm dưới quyền người khác? Khi đó những điều mà ngài ấy làm cho ta, chẳng qua chỉ là diễn một vở kịch Lã Bất Vi dâng mã nhân[2] mà thôi. Từ lâu, ngài đã nhận ra Nam Cung Hạo có tình cảm với ta, nên quyết định đưa ta tiến cung, thay mình khống chế Nam Cung Hạo. Ngài nói ngài yêu ta, đợi khi nào thời cơ chín muồi nhất định sẽ đưa ta thoát khỏi hoàng cung. Ta khờ khạo tin đó là sự thật, liền cầu xin phụ Hân cho ở lại Trường An làm phi tử. Thế nhưng ta đã không biết một điều, ta không phải là người phụ nữ duy nhất ngài ấy cho nhập cung.”

[2] Ý nhắc đến câu truyện Lã Bất Vi dâng người yêu lên cho vương tử nhà Tần, sau này trở thành vua nước Tần. Lấy người đẹp để buôn bán giang sơn.

Ta chớp nhẹ đôi mắt, phụ thân Thừa tướng của ta phải chẳng luôn có sở thích này? Khoảng thời gian trước không phải ngài ấy cũng nhất nhất muốn đưa con gái mình nhập cung hay sao?

“Ở trong cung cũng có một người phụ nữ do ngài ấy đưa vào, cũng yêu ngài ấy đến độ khắc cốt ghi tâm. Đó chính là Tô Dung. Ngoài mặt chúng ta tranh sủng đến mức chết đi sống lại vì Nam Cung Hạo, nhưng thực tế, chúng ta lại đang tranh giành một người đàn ông khác. Chúng ta đều cố gắng bày tỏ tấm lòng trước ngài ấy, gấp gáp muốn lập công bằng nỗ lực tranh giành sủng ái từ Nam Cung Hạo, để sớm mở rộng tiền

đồ cho ngài ấy.” Tô Dung? Đó chẳng phải chính là mẫu phi của Diệp sao? Thảo nào lần trước phụ thân muốn ta mang theo bức tranh đó vào cung. Đây nhất định là tín vật giao ước giữa hai người bọn họ.

“Tô Dung cho rằng Ngọc Thừa tướng trong lòng chỉ có ta, nên đã lập kế lừa ta đến vườn lê, dùng Nhuyễn cốt tán ám hại, sau đó đẩy ta xuống giếng.” Mẫu thân Diệp lên tiếng kể tiếp.

“Hai người căm ghét nhau như vậy, tại sao còn trùng kế của bà ấy?” Ta chống tay lên trán đưa lời hỏi.

“Hỏi rất hay, ta làm sao có thể ngờ được, chỉ vì muốn lừa ta tới vườn lê mà ả ta không ngại hạ thủ với chính cốt nhục của mình. Ắ đã đánh con trai mình trọng thương, sau đó nói với ta là đưa trẻ cần một vị thuốc của Hồi Cốt để chữa trị rồi hẹn gặp ta tại vườn lê...” Bà ta nhẹ bật cười, nhưng nụ cười đó khiến ta lạnh cả sống lưng.

Tô Dung vì hại mẫu thân Diệp mà đánh Diệp trọng thương? Ta bất giác nhớ lại nụ cười như có như không của Diệp. Chàng đã từng phải sống như vậy sao? Diệp còn có Phụ hoàng yêu thương hết mực, có mẫu thân nhớ nhung, còn Diệp thì sao, chàng chẳng có gì hết.

“Người nghĩ, Ngọc Thừa tướng không chịu dưới quyền người khác, lẽ nào người cho rằng với tính cách kiêu ngạo của Phụ hoàng, ngài chấp nhận thua kém người ta sao? Người thực sự đã quá coi thường Phụ hoàng rồi.” Diệp đột nhiên trở nên kích động. Bình thường hẳn vốn che giấu cảm xúc của mình rất giỏi, thật không ngờ cũng có lúc hấn lại nông nổi bộc phát. “Ngài cho tu sửa vườn lê, người nói xem điều này có nghĩa gì? Năm đó, sau khi người mất tích, Phụ hoàng bãi triều ba ngày, thế sẽ lật tung của thành Trường An chỉ để tìm người, vậy người nghĩ nguyên nhân là gì chứ? Nếu không phải trong lòng ngài thực sự yêu người, hà tất phải làm những chuyện ấy? Năm đó, nếu Ngọc Thừa tướng chỉ cần yêu người bằng một nửa so với Phụ hoàng, làm sao có thể nhẫn tâm đẩy người vào chỗ lang sói tranh đấu không ngừng như vậy? Người cho rằng Phụ hoàng không hay biết chuyện gì sao? Ngài không phải là hôn quân. Thực ra Phụ hoàng biết tất cả mọi chuyện. Vì Ngọc Tiên Hiền biết được tâm ý của Phụ hoàng, nên lão ta chỉ còn cách thí xe giữ tướng. Người vẫn tin lão ta sẽ động lòng thương xót người sao?”

“Là ta đã phụ lòng Phụ hoàng của con. Thế nhưng... ta không hối hận.” Nói rồi, bà ngẩng đầu say sưa ngắm nhìn bầu trời, ánh nắng chiếu lên mái tóc bà. Mặt trời đỏ rực khiến đôi mắt bà trở nên sáng chói, toàn thân bà như một chấm lửa đỏ rực giữa vườn lê trắng muốt, và hình ảnh này đặc biệt giống cảnh tượng ta đã thấy. Bà đang bỏ chạy, Hoàng thượng đuổi theo, cho dù là cùng nhau diễn một vở kịch, nhưng cũng đã làm đắm say trái tim của quân vương mất rồi.

“Diệp, sợi dây chuyền mẫu thân để lại cho con, con còn giữ không?” Bà than dài một tiếng, rồi chuyển sang chủ đề khác.

“Sợi dây đó đây, ta đang giữ thay cho hấn.” Tuy chẳng mấy vui vẻ khi phải giao ra bảo bối, nhưng dù sao bà ấy cũng là người thương trong lòng Hoàng đế, người bạn lâu năm của phụ thân và là mẫu thân của đại ma đầu sát nhân.

“Như vậy thì ta yên lòng rồi. Diệp nhi, nhìn hai đứa con ở bên nhau, ta thực không còn gì tiếc nuối.”

“Mẫu thân, chuyện không phải như những gì người nghĩ đâu.” Diệp tức thì lên tiếng phủ nhận.

“Mẫu thân hiểu mà, Diệp nhi, con đừng vì những khúc mắc của đời trước mà ảnh hưởng tới mối quan hệ của hai đứa. Mẫu thân muốn con hôm nay phải lập một lời thề, mãi mãi đối xử tốt với Ngọc cô nương.”

Người phụ nữ này nhất định đã hiểu lắm, tưởng rằng sợi dây bạc đó là do Diệp đã tặng cho ta, chứ không biết được là do ta cướp mà có được. Ta vốn giải thích rõ ràng, nhưng nghe thấy bà ấy bắt tên đại ma đầu sát nhân lập lời thề cả đời phải đối xử thật tốt với mình, ta liền nuốt ngay mấy lời giải thích vào bụng. Ha ha! Hôm nay trước mặt mẫu thân mình, Diệp sẽ thề, sau này cho dù bản cô nương đây có đồn hết cả vườn lê, hấn chắc chắn không dám sai người đánh mông ta nở hoa như trước được nữa. Ta thấy khuôn mặt Diệp thoáng đỏ rực lên, trong lòng âm thầm bật cười sung sướng.

“Lập lời thề chắc không cần đâu, ta tin sau này Diệp nhất định sẽ đối xử tốt với ta.” Ta cúi đầu nói, không muốn để mẫu thân Diệp nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc ý của mình. Sau đó ta lại đưa mắt liếc về phía Diệp, chỉ thấy khỏe miệng hấn không ngừng co giật dữ dội, bất lực nhìn khuôn mặt gian xảo của ta.

“Không ngờ con đã bắt đầu biết bảo vệ Diệp nhi rồi đấy! Có điều, vẫn phải lập lời thề, tâm ý Ngọc cô nương dành cho con, mẫu thân đã nhìn thấu, con cũng nên biểu lộ chút gì đi.”

Ha ha... ha ha... Trong lòng ta mừng vui như mở hội. Mau thề đi, thề rằng cả đời đối xử với ta thật tốt.

“Con xin thề với ông trời, cả đời không phụ Ngọc Phiến Nhi.” Diệp nhìn ta bằng ánh mắt đầy ai oán. Xem kìa, hần thề chẳng tình nguyện chút nào, thậm chí ta còn có cảm giác hần đang nghiền răng nữa.

Ta đưa mắt nhìn quanh, tỏ ra cực kỳ vô tội, thực ra trong lòng ta mừng đến mức chỉ còn thiếu nước xông tới tặng người phụ nữ kia một nụ hôn. Chuyện ta lo lắng nhất những ngày gần đây chính là khi nào có thể thoát khỏi nơi này, ngộ nhỡ Nam Cung Diệp đột nhiên trở mặt không nhận người quen, lại ra lệnh xử lí ta thì biết phải làm thế nào. Thế nhưng bây giờ ta đã hoàn toàn yên tâm rồi, hần tôn kính mẫu thân như vậy, làm sao có thể làm trái với tâm nguyện của mẹ mình được chứ?

Bản cô nương đành chịu thiệt đôi chút, để mẫu thân Diệp hiểu lầm vậy. Hi hi! Đây không phải là chiều theo ý của người già hay sao? Diệp hiển nhiên đang cực kỳ bất mãn, còn ta thì giả làm mặt quỷ, lắc lư cái mông đầy hứng chí trên hần. Bây giờ ta đã trở thành một chú gà đắc sủng, còn Diệp chỉ là một con phượng hoàng hết thời mà thôi. Hi hi!

“Nha đầu, con lại đây, ta có chuyện muốn nói với con.” Mẫu thân Diệp mỉm cười dịu dàng, đưa tay vẫy ta lại gần. Ta vội bước lại, nhu mì lắng nghe.

“Nha đầu, Diệp từ nhỏ đã xa mẫu thân, tính tình vừa lạnh lùng lại vừa cứng nhắc, chuyện gì cũng giấu kín trong lòng. Ta e là nó sẽ ghi hận phụ thân con... sẽ khiến con phải chịu uất ức. Hôm nay ta ép nó lập lời thề, coi như giải quyết được một mối lo. Hãy nói cho nó biết, phải nghe lời mẫu thân, không được báo thù. Tô Dung ả ta... nói cho cùng cũng là kẻ đáng thương. Nha đầu, ta thấy con vô cùng tinh ranh, con lại gần một chút, ta sẽ chỉ con đường thoát khỏi nơi này cho con.” Bà khẽ thì thầm, ta tức thì ghé tai lại sát hơn.

“... Lúc này ta vừa dạy con cách phá trận ngũ hành kì môn, nhờ nó các con có thể thoát khỏi nơi này một cách an toàn. Nhưng phải nhớ: Núi cao nước biếc nghi tuyết lộ. Liễu ẩn hoa mọc thấy thôn làng.”

“Con đã nhớ kĩ rồi, không thể quên được đâu.” Ta gật đầu lia lịa. Bản cô nương là ai chứ? Nếu thần trộm không nhớ nổi đường, làm sao có thể tung hoành khắp mấy dãy phố Trường An. Bản lĩnh nhớ đường của ta thuộc hàng đệ nhất đấy.

“Ngẩng mặt nhìn trời, chẳng còn thấy Trường An. Rốt cuộc ta cũng có thể toại nguyện, giờ đành mộng về Trường An thôi.” Người phụ nữ ấy ngẩng đầu nhìn ánh mắt trời trên cao, nụ cười ngưng đọng dưới ánh nắng rực rỡ như bảy sắc cầu vồng. Ta nhẹ cúi đầu, vừa hay kịp thấy mẫu thân Diệp dùng thanh đoản đao của mình đâm vào lồng ngực, máu chảy đầm đìa. Máu đỏ nổi bật dưới ánh nắng mặt trời, cực kỳ đáng sợ. Ta không dám di chuyển, càng không dám quay đầu nhìn Diệp. Mới chỉ trong một khoảnh khắc trước, ta còn mỉm cười vui vẻ cùng bà... Vậy mà... Rồi ta nghe thấy tiếng thở nặng nề của Diệp truyền tới từ sau lưng. Ta biết mình không thể hiểu hết nỗi đau đớn, xót thương trong lòng Diệp. Mới hôm rồi, hần gặp được mẫu thân, vậy mà chỉ trong tích tắc, hần đã lại trở thành cô nhi.

“Ngẩng mặt nhìn trời, chẳng còn thấy Trường An.” Nhiều năm rồi, ở nơi lạnh lẽo khốc liệt này, phải chăng bà vẫn ngày ngày ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhớ nhung về Trường An xưa cũ? Lúc này khi tâm nguyện đã thực hiện, lại nghĩ cho con trai đã có người thương thế nên bà có thể ra đi không chút lo lắng, vương bận. Bao lâu nay, bị kẹt lại đây, sống không bằng chết, bà chỉ biết dựa vào kí ức của những năm đầu đời mà kiên cường sống tiếp. Cuối cùng, bà đã có thể trở về Trường An được rồi. Có điều, lựa chọn của bà quá đối tàn nhẫn với Diệp. Sớm biết gặp nhau rồi lại phân li, thì sao còn mong gặp lại? Nếu bà ấy biết được cách rời khỏi nơi đây, tại sao lại quyết định không đi cùng chúng ta chứ? Lẽ nào bà sợ thế gian vô tình, vật còn người mất, sau cùng sẽ đánh mất luôn cả quãng hồi ức tuyệt đẹp năm xưa?

Diệp từ từ quỳ xuống, đôi mắt sáng như sao đêm dần trở nên sắc lạnh, hàn khí bắn ra khiến ta rùng mình. Ta cũng nhanh chóng quỳ xuống theo hần, cúi người dập đầu trước người đã khuất. Tuy thời gian chúng ta quen biết không lâu, nhưng bà đối xử với ta rất tốt.

“Chúng ta đi thôi!” Giọng Diệp có phần đau đớn, nhưng ẩn chứa sự kiên quyết, mạnh mẽ lạ thường. Thậm chí hần còn chẳng nhìn thì thế mẫu thân thêm một lần, chỉ quay người bước đi.

“Tại sao người lại phải...” Bà vừa cất tiếng, liền nhận ra giọng nói của mình đã run run như sắp khóc.

“Trước đây, người bị ép rời khỏi ta. Còn bây giờ, người đã tự nguyện bỏ rơi ta.” Từng lời Diệp nói lạnh như tuyết trắng giữa trời đông, con nhím gai góc khó ưa trong hân lại trở về. Hân đưa ánh mắt nhìn vào một cõi mông lung, trong ánh mắt chất chứa cả sự hoảng hốt pha lẫn nỗi đau xé ruột xé gan.

“Người không có ý này...”

“Trong mắt của người, ta còn không bằng con gái của một cố nhân.” Hân nói những lời lạnh lùng mà thâm hiểm sự cô đơn, giống như một đứa trẻ nhỏ đáng thương không ai yêu thương chăm chút. Dứt lời, Diệp rảo bước chẳng hề quay đầu nhìn lại. Thấy vậy ta lo lắng đuổi theo.

“Cái này... người hãy nhận lại đi”

“Ta nghĩ giờ mình chẳng cần nó nữa, ta sẽ không giữ đoạn hồi ức này suốt cuộc đời mình đâu.” Diệp nhìn vào sợi dây bạc trong tay ta rồi bình thản đáp. Ta biết đó phải là vết thương, là nỗi đau như thế nào mới khiến cho đôi mày, ánh mắt của hân cô liêu, lạc lõng đến vậy.

“Núi cao nước biếc nghi tuyết lộ. Liễu ẩn hoa mọc thấy thôn làng.” Ban đầu địa cung này được bố trí theo cách dựng mộ ột đế vương. Những nơi có mảnh thú canh giữ là nơi để linh cữu của các đế vương và lối ra được đặt tại một nơi mà bất ai cũng cho rằng ít có khả năng nhất. Chúng ta đi men theo vách đá, gặt đồng cỏ rạ ra, cuối cùng đã có thể nhìn thấy một con đường nhỏ hẹp, đúng là “đặt mình vào chỗ chết, bỗng nhiên được trùng sinh.”

Cả đường đi Diệp chìm trong im lặng. Ta vì thế cũng chỉ biết lặng lẽ theo sau. Khi đã nắm đại khái được cách phá trận đồ, hân đi còn nhanh hơn cả ta, suốt quãng đường cứ cắm đầu bước, chẳng cần biết ta có đuổi kịp hay không. Thế nên ta cứ đi theo mà mặt hơi ửng đỏ, nói không thành tiếng. Nếu đổi lại là trước kia, chắc hẳn ta đã không ngừng mắng nhiếc hân thậm tệ. Có điều lúc này, ta chẳng thể thốt ra được bất cứ lời nào, chỉ hi vọng Diệp có thể mỉm cười đôi chút. Cứ nghĩ đến việc Diệp vừa tìm thấy, đã lại mất đi mẫu thân, thậm chí còn tận mắt chứng kiến cái chết của bà, trái tim ta đột nhiên đau nhói.

“Cả quãng đường chỉ chăm chú tiến lên phía trước không nói chuyện gì thật nhàm chán quá đi, hi hi!” Ta quay sang, nhìn Diệp mỉm cười lấy lòng rồi nói nhưng hân chỉ lạnh lùng lườm ta, vẫn chìm trong im lặng.

“Hay là ta kể một câu chuyện cho ngài nghe nhé! Câu chuyện về một kẻ trộm tinh ranh.” Hân càng rảo bước nhanh hơn, ta thậm chí gần như phải chạy mới có thể theo kịp.

“Tùy cô.” Nghe Diệp nói vậy, ta tức thì thấy nhẹ cả lòng. Tuy chỉ là vài từ ngắn ngủi, nhưng ít ra hân cũng đã đáp lại lời ta.

“Trước kia có một kẻ trộm vô cùng thông minh, nòng cùng bốn nhóc con ăn mày mồ côi, tự lực nuôi sống bản thân. Có một lần, nghe thấy trong nhà lão Trương, chủ tiệm vải có rất nhiều đồ ăn ngon, bọn họ liền quyết định đến đó ăn trộm. Chẳng ngờ ngày hôm đó, khi bọn họ đang lấy trộm đồ thì lão Trương đột ngột quay về. Bốn nhóc con ăn trộm hết sức hoang mang, không biết phải làm thế nào, giả như bị bắt tới chỗ quan phủ chắc chắn chúng sẽ phải ăn một trận đòn nên thân. Bọn họ hàng ngày ăn còn không đủ no, giờ mà bị đánh một trận đòn nặng, thế nào cũng lăn ra ốm mất. Rất nhiều kẻ làm nghề ăn trộm đã chết như vậy, nghĩ mà thật đáng thương!”

“Đúng người đúng tội!” Diệp lạnh lùng lên tiếng. Ta không khỏi trợn mắt lườm hân, một người từ khi sinh ra đã sống trong nhung lụa gấm vóc như hân thì biết gì chứ? Thế nhưng khi nhớ lại những biến cố mà hân vừa trải qua, ta đành nén cơn giận xuống.

“Lúc ấy... Bốn tên tiểu quỷ sợ hãi vô cùng, thậm chí suýt nữa còn tè cả ra quần. Luận về trộm cắp, bọn chúng sao có thể sánh ngang với lão đại tinh ranh tuyệt đỉnh, trí tuệ hơn người! Người thử đoán xem, cô nương đó đã làm thế nào?”

Diệp nhìn ta bằng ánh mắt như muốn nói “cô thật là vô vị”, cộng thêm chút chán nản. Còn ta thì càng lúc càng thêm đắc ý, theo theo bắt tuyện, nói mãi không dừng.

16. Chương 15. Đình Vắng Cô Đơn Xuân Đã Muộn

“Nàng ta rất bình tĩnh ngay lập tức đánh mắt ra hiệu cho bốn tên tiểu quỷ, rồi nhanh nhẹn trốn ra phía sau cửa. Đợi lão Trương bước vào trong nhà, nàng ta mới bắt ngờ nhảy ra, dùng tay che mắt lão Trương lại, tiếp đó nàng dùng chất giọng ngọt ngào đưa lời hỏi: “Ngài đoán xem ta là ai?” Lão Trương ngày hôm ấy chắc kiếm được chút tiền, nên tính khí đặc biệt thoải mái, dễ gần. Nghe giọng nữ nhân lão liền bắt đầu đoán, nào là Tiểu Hồng cho tới Tiểu Thanh, từ Mẫu Đơn cho đến Phù Dung... Lão ấy thậm chí gần như đã đọc hết tên của những người phụ nữ mình quen. Trong khoảng thời gian đó cô nàng ăn trộm thông minh đó đã đánh mắt ra hiệu cho bốn tên trộm nhí, lợi dụng thời gian yên tâm mà trộm đồ ăn ngon.”

“Có thời gian bịa chuyện tâm bậy chi bằng cô tiết kiệm sức lực để đi đường cho nhanh còn hơn.” Diệp lên tiếng cắt ngang nhưng ta vẫn tiếp tục kể câu chuyện của mình. Ít nhiều gì thì đây cũng là sự tích anh hùng thần kì của bản cô nương, ta hi vọng cái miệng xinh xắn của mình có thể phát dương quang đại, phán tán nó đi khắp bốn phương.

“Người phải nghe ta kể hết đã chứ. Cái lão Trương đó đoán mãi mà chẳng trúng lần nào xem ra có chút bực, thế nhưng cô nàng ăn trộm lại cố ý tỏ ra giận dữ, phụng phịu nói: “Ngài đúng là chẳng có lương tâm gì cả, dễ vậy mà cũng chẳng đoán ra. Thôi bỏ đi, bản cô nương cho ngài thêm một cơ hội nữa. Bây giờ ngài nhắm mắt vào, đếm từ một đến mười rồi bắt đầu bắt ta, nếu bắt được thì ta sẽ bỏ qua cho ngài.” Lão Trương nghe vậy tức thì vui vẻ hết sức, vội vàng đồng ý. Kết quả là đám nhóc ăn trộm kia đã kịp chồm chứa đủ thứ rồi chạy mất. Ha ha... ha ha... ha ha...” Kể tới đây ta liền bật cười khanh khách, nhưng thấy Diệp chẳng có phản ứng gì, ta đột nhiên tụt hứng.

“Để ta kể thêm một truyện cười khác nhé!” Đi thêm một lúc lâu, chợt nhớ tới một câu chuyện hay ta liền vỗ tay đầy hứng thú, chạy đến trước mặt Diệp: “Trước kia, có một kẻ trộm rất dũng cảm, thần thông...”

“Ngoại trừ ăn trộm ra, cô không còn chuyện gì khác để kể sao?” Diệp chán nản, đưa tay gạt đồng cỏ dại trước mặt.

“Có chứ, vậy ngài thích nghe chuyện gì? Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, Nữ Oa nương nương vá trời, Tô Đất Kỷ biến thành hồ li tinh, ta biết rất nhiều chuyện đó.” Thấy hần nói vậy, ta bỗng nổi hứng kể chuyện.

“Cô có vẻ rất thích kể chuyện nhỉ?” Diệp cong miệng cười nhạt. Ta nhún vai, dù sao hai người chúng ta cũng là hoạn nạn có nhau, Ngọc Phiến Nhi ta đâu phải là người không biết nghĩa khí. Hơn nữa mẫu thân của hần đối xử với ta tốt như vậy, làm sao ta có thể để bà ấy chết đi rồi mà vẫn chẳng thể an tâm. Chọc cho Diệp vui vẻ lên coi như ta cũng làm được một việc tốt.

Oa! Cái gì thế, sao mà chói mắt vậy? Vào khoảng khắc Diệp gạt đám cỏ dại sang một bên, một luồng ánh sáng chói lọi tức thì tràn vào. Ta vội đưa tay lên che mắt, đợi đến khi thích ứng được với ánh sáng, ta mới bỏ tay ra. Nhưng khoảng khắc đó, ta hoàn toàn chết lặng bởi cảnh sắc thiên nhiên trước mặt. Đây là một sơn cốc, hai bên vách núi dựng đứng, áp sát vào nhau. Đứng tại nơi này, muốn dang rộng hai cánh tay ra cũng là điều không tưởng. Vách đá rất trơn, người nào muốn đi ra ngoài qua chỗ này, chỉ còn cách dùng tứ chi bám chặt vào hai bên vách núi, rồi di chuyển lên lên từng chút một. Thế nhưng chỉ cần bắt cần đôi chút rất có thể sẽ bị tan xương nát thịt. Hơn nữa, nếu người phía trên rơi xuống, người ở dưới có khả năng sẽ bị người trên đè lên.

Ta ngược nhìn vầng mặt trời tròn xoe trên đỉnh đầu, có một đàn chim lướt bay qua vách đá, bên tai vang lên tiếng nước chảy róc rách, cảnh tượng nhộn nhịp, tươi vui.

“Diệp, chúng ta có thể ra ngoài rồi, Diệp...” Ta nhìn về phía Diệp, thì thấy hần nước mắt đầm đìa, mơ màng quỳ xuống. Ta không hiểu việc gì đang xảy ra, trong đầu liên tưởng đến hình ảnh lẽ nào nơi này có cái bẫy đáng sợ nào đó, thế là liền vội vàng quỳ xuống theo Diệp. Hần dập đầu, ta cũng dập đầu. Chẳng lẽ cánh cửa ở dưới lòng đất, đập đầu một cái thì mới bắt đầu khởi động?

“Mẫu thân, mạng của hài nhi là do mẫu thân ban cho, hài nhi nhất định sẽ không phụ lòng kì vọng của người đâu.” Diệp nghẹn ngào cất tiếng. Lúc này ta mới chợt bừng tỉnh, không ngốc nghếch bắt chước theo

hắn nữa.

Thì ra mẫu thân của hắn tự vẫn không phải vì chán nản sự đời, càng không phải vì muốn bỏ rơi hắn, mà vì biết rằng nửa thân dưới của mình không thể di chuyển được, sợ sẽ liên lụy đến chúng ta. Bà biết bản thân không thể nào ra ngoài được, còn chúng ta nhất định sẽ không bỏ lại bà mà ra đi dễ dàng, nếu miễn cưỡng công bà ra ngoài, rất có khả năng tất cả mọi người đều tan xương nát thịt.

“Nếu người không đi tiếp chẳng phải sẽ khiến mẫu thân người bỏ mạng oan uổng sao?” Ta nhẹ nhàng lên tiếng. Diệp nghe vậy tức thì choàng tỉnh, đứng bật dậy.

“Cô đi trước đi.” Diệp quay sang nói. Ta nhìn Diệp, trong lòng vô cùng cảm động, rồi nghiêng rằng, bắt đầu trèo lên. Ta từ nhỏ đã làm kẻ trộm, trèo cây, leo mái nhà, vượt tường, chẳng có gì là chưa làm cả, có điều leo đến cả canh giờ rồi mà vẫn chưa đi hết được một nửa chặng đường. Mặt trời trên đầu không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng chói chang khiến ta cảm thấy choáng váng. Thế nhưng nếu bỏ cuộc giữa chừng, rơi xuống dưới chắc chắn chúng ta sẽ chết không toàn thây.

“Đừng có nhìn xuống!” Diệp thấy sắc mặt không ổn của ta, vội đưa lời nhắc nhở. Ta định thần, rũ bỏ hết tâm trạng hoảng hốt khi nãy, chỉ có tập trung tinh thần mới không bị rơi xuống. Nhớ lại vừa rồi có đôi chút bất cẩn, thực sự nguy hiểm quá. Dù hắn bảo đừng nhìn xuống, nhưng trong lòng ta vẫn không thể kìm nén được nỗi sợ hãi đang dần lớn lên.

“Không phải cô thích kể truyện cười lắm sao, mau kể một câu chuyện khác cho ta nghe đi.”

“Trước kia có một... kẻ trộm anh minh thần dũng...” Ta vốn rất sợ độ cao nên giọng nói lúc này chẳng còn được tự nhiên như trước.

“Kẻ trộm mà cũng có thể anh minh thần dũng sao?”

“Làm sao lại không có chứ? Sao người lại có thể coi thường kẻ trộm như vậy? Nghề này không phải bất cứ ai cũng có thể làm được đâu, người có bao giờ biết trước được kết thúc của câu chuyện? Cô nàng ăn trộm tinh ranh đó đã chọc ghẹo lão Trương, hơn nữa lại còn ăn cắp được đồ ngon, bốn đứa trẻ kia cũng học thêm được chút bản lĩnh, lại đi ăn cắp để phát dương quang đại sự nghiệp của cô nàng. Nhưng người đoán xem, tiếp sau chuyện sẽ thế nào?” Vừa nhắc đến bản thân, ta dần dần quên hết cả sợ hãi, mệt mỏi, vừa trèo vừa tán phét.

Chúng ta cứ thế leo mãi cho tới khi leo lên đỉnh núi. Vì lâu không được hít thở bầu không khí sáng khoái, bị kẹp trong cái nơi khỉ ho cò gáy kia gần một tháng, nay đột nhiên đối mặt với ánh mặt trời rực rỡ, bầu không khí trong lành, chúng ta có phần không thích ứng kịp.

Đang giữa mùa xuân, lớp tuyết đọng đã dần tan thành nước, ánh nắng trong trẻo rơi trên mặt núi tạo thành các mảng vàng sáng bóng. Ta đưa mắt nhìn cảnh núi non kì vĩ, mệnh mông trước mặt, trong lòng thực sự choáng ngợp trước sự hùng vĩ của tự nhiên. Tuy rằng bản thân đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, thế nhưng hàng ngày cũng chỉ nhìn thấy cảnh hợp chợ đơn thuần bình dị, chứ cảnh non xanh nước biếc thế này mới là lần đầu. Núi sông mỹ lệ mang trong mình nét đẹp dịu hiền như tranh vẽ. Làn sương mờ ảo tạo nên bầu không khí thần thánh, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng có cảm giác như mình đang lạc vào xứ sở thần tiên.

Tuy đang buổi ban trưa, mặt trời chói chang, nhưng nhiệt độ trên núi khá thấp. Nước suối trong mát, long lanh dưới ánh nắng óng ả. Trên mặt suối vẫn còn sót lại vài mảng băng chưa tan hết, đập vào nhau tạo nên những tiếng động lạnh canh thanh thoát. Xung quanh, núi non trùng điệp, đường núi uốn lượn tạo nên những đường nét đặc biệt quyến rũ, lại pha chút không khí thiêng liêng hiếm thấy.

“Sao chúng ta lại thành ra leo lên tận đỉnh núi thế này?” Dù mặt trời đang tỏa sáng, nhưng sương khói trên núi vẫn khiến mái tóc ta ướt đầm. Ta dừng lại hái mấy thứ quả dại ăn được rồi ngồi xuống một gốc cây vừa nghỉ ngơi vừa nhìn dòng suối đang chảy róc rách phía dưới. Đường xuống núi không dễ, núi non trùng điệp thế này, quay đầu nhìn lại con đường mà chúng ta vừa đi, chỉ thấy đỉnh núi cao chót vót, như sắp chạm đến bầu trời.

“Đây là lần đầu cô leo núi à?” Diệp lại không hề có chút kinh ngạc như ta, đánh mắt nhìn sang hỏi.

“Ai nói vậy chứ, ta trước kia không biết đã leo núi bao lần rồi. Nào là Thái Sơn, Hoa Sơn, Lô Sơn, Hoàng Sơn, tóm lại tất cả các núi, ta đều đã leo hết. Ngài đừng có coi thường ta.” Ta không phục hồ đồ bốc phét,

vừa lúc không để ý, liền bị trượt chân ngã bệt xuống đất, lại chọn đúng chỗ đầy bùn. Ta đau đớn nhăn nhó mặt mày, trong lòng không khỏi than thở ai oán, trời đất ơi, cái mông của ta đã dắc tội với ai chứ, sao ngày nào cũng phải chịu khổ thế này?

“Ồ, không ai nói cho cô biết đây là Hoa Sơn sao?” Diệp khẽ cười một tiếng, còn ta thì đỏ bừng cả mặt. Hoa Sơn, tự cổ Hoa Sơn chỉ có duy nhất một con đường, nếu đi sai thì đừng mong xuống dưới. Nghĩ vậy ta lo lắng liên tục ngoác ngoác. Thấy dáng vẻ ngốc nghếch của ta, Diệp cong miệng mỉm cười.

Có điều con đường này quả thực rất nguy hiểm, lại nằm bên vực thẳm cao chót vót như thể chỉ giơ tay lên là có thể chạm tới trời. Nhớ lại việc lên đỉnh Hoa Sơn bắc ngẩng Hoàng Hà, nam kẻ Tần Lĩnh được mọi người đồn thổi, ta lại cảm thấy cực kỳ hứng khởi, vô cùng đắc ý! Hi hi! Ta lại có thêm một kinh nghiệm để tán phét với mọi người. Cuối cùng một ăn mày bé nhỏ là ta cũng đã có thể đặt chân lên Hoa Sơn rồi. Thực đúng là ăn mày thần trọng ta đây, khắp thiên hạ không có địch thủ!

“Tại sao người biết đây chính là Hoa Sơn?” Diệp luôn luôn như vậy, hỏi một câu, đáp một câu, đáp một câu, không hỏi thì sẽ chẳng bao giờ chủ động nói chuyện cùng ta hết. Có điều trước đó, hẳn đã nghĩ cách để đánh lạc hướng sự chú ý của ta, không để ta rơi xuống dưới núi, thực khiến ta vô cùng cảm động!

“Ta đã từng ở nơi này, đầu cờ cùng Vân Không phương trượng ba ngày ba đêm, sau cùng vẫn cứ thua trước cảnh đẹp Hoa Sơn, bởi có lòng thương thức thiên nhiên mà vô tâm đánh cờ. Tuy nhiên trước giờ, ta không hề biết ngọn núi này lại thông đến hoàng thành.”

Suốt dọc đường đi xuống, vô cùng hoang vắng, chẳng thấy được mấy người. Sau khi đi một đoạn đường dài, cuối cùng chúng ta cũng xuống tới chân núi, hỏi ra mới biết nơi này cách Trường An rất xa, muốn quay về không biết còn phải đi bao lâu nữa. Đi qua mấy thị trấn nhỏ, chúng ta rốt cuộc đã hỏi được đường về thành Trường An.

Chặng đường trở về đó vô cùng gian nan, thậm chí Diệp đã đem cảm hết những thứ đáng giá trên người, thế nhưng ngân lượng đi đường của chúng ta càng ngày càng ít hơn.

“Đại thẩm, xin hỏi đây là nơi nào vậy? Còn cách Trường An bao xa?” Sắc trời dần tối, ta và Diệp vội tìm một điểm dừng chân.

“Phía trước là thành Hoa Âm, tiếp tục đi về phía tây là tới Trường An rồi. Cô nương, nghe giọng cô có vẻ không phải người vùng này.” Không phải người vùng này thì không được phép không biết đường sao? Những người sống dưới chân thiên tử như chúng ta, làm sao mà biết được đường đi ở những nơi không nổi danh như thế này chứ!

Chúng ta lại đi thêm một đoạn đường nữa, lúc này trời đã hoàng hôn. Trên bầu trời một áng mây lơ lửng bay rồi một tia chớp bất ngờ lóe lên, cơn mưa xuân kiểu này thường mang theo hơi lạnh, nếu bị ngấm nước mưa không ốm mới là lạ.

Bầu trời nhanh chóng đen sầm lại, gió mạnh thổi liên hồi, mây đen đầy trời, sấm sét rền vang, thật đáng sợ! Xem ra chúng ta không thể tránh cơn mưa này rồi. Chúng ta tiếp tục đi nhanh về phía trước, người qua lại trên đường càng lúc càng đông, tất cả đều vội vã. Chúng ta cũng hòa vào đám người, xa xa đã có thể nhìn thấy được cửa thành Hoa Âm.

Lúc đến bên ngoài thành Hoa Âm, mọi người đều bước chậm lại. Thấy vậy ta và Diệp cũng giảm bước chân nhìn ngo xung quanh đầy cảnh giác. Từ xa, chúng ta nhìn thấy một đội binh sĩ đứng gác bên ngoài cổng thành Hoa Âm. Bọn họ giới bị nghiêm ngặt, tra xét kẻ từng người. Lúc chỉ còn cách cửa thành không xa, trước mắt chúng ta hiện lên cảnh tượng tiêu điều, thê thảm. Lẽ nào Hoa Âm xảy ra chuyện?

Ta vừa định tiến lên trước xem sao, Diệp liền kéo ta lại. Chúng ta nhanh chóng trốn sau gốc cây, quan sát mọi động tĩnh ở phía trước. Lúc ngẩng đầu lên nhìn tường thành, ta đồng thời phát hiện trên đó cũng có nhiều binh sĩ canh gác. Hoa Âm lúc này thật đúng như cảnh tượng trong hai câu thơ “Mây khe vừa nổi trời sau gác. Mưa núi sắp qua, gió khắp lầu.”

“Tại sao lại có nhiều binh mã như vậy nhỉ? Phải chăng Trường An xảy ra biến?” Diệp thấp giọng thì thầm tự hỏi.

“Tần Vương? Nam Cung Diệu?” Nếu là binh mã của Diệu thì có gì phải lo lắng, hướng hồ, Hoa Âm cách Trường An không xa, lẽ nào chúng ta có thể xảy ra chuyện ngay trước cửa nhà?

“Phía trước có dán giấy thông cáo, để ta đến đó xem sao.” Ta vừa định đứng lên liền thấy Diệu lắc đầu ra hiệu.

“Không đứng, tại sao hai người được vẽ trên tờ cáo thị trông quen như vậy nhỉ?” Ta nghiêng đầu, quay sang nhìn Diệu rồi lại nhìn tờ cáo thị.

“Hình như là vẽ chúng ta thì phải. Nhất định là Diệu đang tìm chúng ta.” Ta kích động định xông lại phía đó, không ngờ Diệu kéo lấy vạt áo ta, khiến ta múa may trong không khí một lúc lâu mà chẳng di chuyển nổi.

“Cẩn thận bị lừa!” Diệu vừa mới dứt lời, một tia chớp lóe lên chiếu sáng cả bầu trời. Thôi chết, xem ra trời sắp đổ mưa lớn rồi.

Tia nắng mặt trời sau cùng đã bị áng mây đen che mất, bầu trời đen kịt, khiến cả thành Hoa Âm chìm trong bóng tối. Lại một tiếng sấm rền vang, cảnh vật trước mắt dần mờ đi, bao phủ trong làn sương mờ ảo. Ngay đến bóng hình ta và Diệu cũng nhạt nhòa trong bóng tối.

Không khí đột ngột trở nên ngột ngạt, mưa bắt đầu rơi. Bình thường những cơn mưa xuân đều li ti, lặng lẽ, vậy mà trận mưa hôm nay lại giống như một trận mưa giữa hè. Mưa không ngừng trút lên người chúng ta, cảm giác thật không dễ chịu chút nào. Trong đầu ta hiện lên cảnh gặp lại Diệu, ánh mắt chàng nhìn ta nồng nàn: “Nàng đã chịu khổ rồi.” Nghĩ tới đây, ta chỉ mong cơn mưa này mau tạnh, để ta có thể nhập thành.

Những hạt mưa xuân giá lạnh, tạt vào người rất như kim châm, khiến toàn thân ta đau đớn. Sau một hồi mưa to, trời bắt đầu sáng hơn. Có điều lúc này đã là chiều muộn nên bầu trời trông cũng ảm đạm đi nhiều. Mưa rửa sạch lớp bùn đất trên mặt đường, chảy thành những dòng nước nhỏ uốn lượn. Những hạt nước mưa lạnh giá vẫn chưa ngừng rơi, ta bất giác vòng tay ôm chặt lấy cơ thể.

“Chúng ta mau vào thành thôi, để Diệu chuẩn bị xe ngựa đưa chúng ta về Trường An.” Ta khẽ thở hắt ra, cơ thể không ngừng run rẩy. Lúc trước vì làm mất đôi giày, nên ta phải đi đất, đôi chân vì thế đen sì sì, cực kì bẩn thỉu. Thấy vậy ta đưa chân ra dưới mưa, để lộ ra đôi bàn chân trắng trẻo, có điều trên đôi chân lúc này đã xuất hiện thêm một vài vết thương.

“Đưa về Trường An? E là sẽ đưa chúng ta thẳng đến điện Diêm La ấy.” Diệu bật cười lạnh lùng, hai tay siết chặt lại đến mức trắng nhợt. Mưa hắt lên mặt hắn và ta dễ dàng nhận ra nét lãnh đạm trong ngữ khí, lời nói của Diệu.

Diệp nghi ngờ Diệu, ngay từ đầu hắn đã nghi ngờ việc ta ở cùng Diệu, thế nên đã từng khất khe với ta, ngay cả lúc này, thái độ đó của hắn vẫn chưa hề giảm bớt. Lẽ nào hắn cho rằng Diệu là loại người sẽ nhẫn tâm tàn sát huynh đệ sao?

“Cách suy nghĩ của ngươi thực kì lạ, Diệu là bào huynh của ngươi, huynh ấy giết ngươi làm gì chứ? Bây giờ, huynh ấy cho dán hình của chúng ta ở khắp thành trong cả nước chỉ để tìm tung tích của chúng ta. Thế mà nhìn xem ngươi còn không có cả dũng khí để đến đó?” Ta bực bội cãi lại một câu, không biết tại sao, lúc nào ta cũng biện hộ thay Diệu. Ta rất thường nghĩ tới người thiếu niên cô độc cầm chiếc đèn lồng đứng trên thành. Diệu từ nhỏ đã mất mẫu thân, còn Diệu chẳng phải cũng không hề có được tình yêu thương của phụ thân sao?

“Ta thực không hiểu, cô rõ ràng xuất thân từ phủ Thừa tướng, tại sao chẳng biết rằng lòng người hiểm ác nhỉ?” Giọng Diệu xuyên qua màn mưa nghe khá kì lạ.

“Ta chỉ biết rằng, người đó là ca ca của ngươi, lòng người hiểm ác đến đâu, kẻ hại ngươi quyết không phải là huynh ấy.”

“Ca ca? Những con người có cuộc sống như chúng ta ngay từ lúc sinh ra đã không có hai từ “huynh đệ, thủ túc”. Tần sát lẫn nhau chính là huynh đệ.” Diệu lạnh lùng lên tiếng, còn ta nghe vậy chỉ biết mím môi không nói thêm gì. Bởi ta nghĩ mình mãi mãi không thể hiểu được cái hắn đang nói tới. Ta và bọn Hoa

Hoa, Quả Quả tuy rằng không phải do cùng phụ mẫu sinh ra nhưng tình cảm như thủ túc. Diệp rõ ràng là ca ca của Diệp vậy sao hẳn lại có thể đem lòng nghi kị, căm ghét?

Ta không biết rốt cuộc những nơi như hoàng cung đã đem lại cho hần cuộc sống như thế nào, mà lại khiến hần tuân theo nguyên tắc sinh tồn tàn khốc “sa trường không phụ tử, trong quân không huynh đệ”. Còn ta và những kẻ hành tẩu trong giang hồ, lại luôn sống theo nguyên tắc “sinh ra là huynh đệ, việc gì phải tàn sát lẫn nhau”. Đúng là cách nghĩ của hai chúng ta khác xa một trời một vực. Nhớ lại trước kia, các tiền bối ăn mày vẫn dạy, trên giang hồ cần nhất là nghĩa khí, có thể nghi ngờ bất cứ ai nhưng không thể nghi ngờ huynh đệ. Thế nhưng không hiểu sao từ miệng Diệp lại thốt ra một đạo lý hoàn toàn khác. Ta không thuyết phục nổi hần, hần cũng chẳng thể cảm hóa được ta.

Sắc trời đã muộn, bóng đêm dần hạ xuống. Bên tai truyền đến tiếng chuông đeo trên cổ ngựa và tiếng nước mưa rơi trên những tán lá.

“Chúng ta nhất định phải vào thành.” Diệp quan sát một lượt đám binh sĩ giữ thành, sau đó quay sang ta khẽ nói. Cuối cùng hần cũng chịu vào thành, ta còn tưởng chúng ta sẽ ngồi đây ngắm gió mưa như hai kẻ gốc mai chứ?

“Vậy còn đợi gì nữa, ta sắp chết cóng rồi đây.” Vừa đi được nửa bước ra liền bị Diệp tức thì kéo lại.

“Không thể cứ thế này mà vào trong được, chúng ta phải cải trang đã.” Diệp nghiêm nghị đề xuất.

“Cải trang? Ta biết cải trang thành thế nào là an toàn nhất. Mau đi theo ta!” Ta nhìn hai kẻ ăn mày đang vội vã vào thành, liền nghĩ ngay ra một kế.

Mưa dần dần nhỏ lại, sắc đêm càng ngày càng sẫm. Vô số hạt mưa không ngừng bay nhẹ khắp trời, khiến cho không khí vừa ẩm ướt vừa lạnh giá. Từng cành cây ngọn cỏ lay động theo làn gió khiến hạt mưa đọng trên tán lá rơi xuống rào rào. Dưới tán cây, dường như mưa lại càng lớn hơn. Ta vội kéo Diệp bước hần ra ngoài.

Lúc chúng ta quay về trước cổng thành lần nữa thì trên mình đã khoác lên bộ y phục rách rưới, ướt đẫm từ trên xuống dưới, lại còn bẩn thỉu, bốc mùi ẩm mốc. Mưa khiến dòng nước đen bẩn từ người chúng ta không ngừng chảy xuống. Mái tóc ta và Diệp rũ rội, trông vô cùng thê thảm, nhìn thế nào cũng chẳng khác hai tên ăn mày trẻ tuổi.

Người qua lại càng lúc càng thưa, chỉ nghe tiếng vó ngựa vang lên qua làn mưa lúc gần lúc xa. Cảnh tượng thực khiến người ta thấy cô liêu, quạnh quẽ. Thành Hoa Âm trong đêm lạnh phủ lên mình bầu không khí ngọt ngào, hoàn toàn khác với vẻ vương giả, phồn hoa của thành Trường An, có cảm giác lạnh như chiến trường vậy.

Diệp hoàn toàn không thích bị cải trang thành ăn mày nên mặt xị ra đầy bức bối. Ta thì ngược lại thấy khá ổn. Diệp có vẻ khá kinh ngạc trước thói quen của ta, còn ta chẳng biết phải giải thích thế nào cho hần hiểu. Bởi ta vốn là một tên ăn mày thấp kém mà thôi.

“Ai đó?” Vừa định vào thành, một tiếng hét lớn vang lên khiến chúng ta chết sững.

Diệp cúi đầu, hai tay nắm chặt, như thể bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu. Thấy vẻ mặt căng thẳng đó của Diệp, trong lòng ta cảm thấy không ổn chút nào. Với dáng vẻ cao sang, ngạo nghễ, nhìn hần thế nào cũng chẳng giống một tên ăn mày. Ta liền ngẩng đầu mỉm cười lấy lòng tên lính vừa gọi.

“Đại nhân, xin ngài thông cảm, cho chúng tiểu nhân vào trong thành tránh mưa đi!”

“Cút mau, bọn ăn mày thói tha, đừng có tiếp tục đứng đây cản trở bản đại nhân làm việc!” Tên lính canh quát lớn. Hung dữ cái gì chứ, đừng cho rằng người hung dữ mà ta sợ nhé. Trong lòng nghĩ vậy nhưng ta lại xuống nước nhẹ nhàng xin xỏ.

“Vị quan gia này, ngài nhìn xem sắc trời cũng đã muộn rồi, hãy làm việc tốt đi mà, hôm nay bọn tiểu nhân đi khắp ngoại thành mới xin được chùng này thôi.” Ta lấy số bạc vụn còn lại trong người ra, đưa đến trước mặt tên lính. Vì dùng bàn tay đen bẩn nắm lấy y phục của hần, thế nên ta bị hần đẩy ra đầy khinh rẻ.

“Hừm, đi đi, thật là phiền phức!” Diệp không nói tiếng nào, lặng lẽ đi theo phía sau ta vào thành. Trong thành, lầu gác, nhà cửa đã chìm trong yên lặng. Tiếng chân đi lại của binh sĩ canh gác trên tường thành

nghe rõ mà oai nghiêm.

“Cô đem hết ngân lượng cho hần rồi, chúng ta phải làm sao đây?”

“Không phải sợ, chẳng phải chúng ta sắp đến Trường An rồi sao?” Vừa nói ta vừa lặng lẽ cất số ngân lượng vừa trộm được trên người tên lính kia vào người. Hần định tham tiền của bản cô nương, đừng có hòng.

“Có phải cô rất lạnh không? Chúng ta tìm chỗ nghỉ chân trước nhé.” Diệp vừa dứt lời ta lại càng cảm thấy lạnh hơn. Đột nhiên, giữa bầu trời đêm một ánh pháo hoa hình bông sen sáng rực trên bầu trời. Pháo hoa bắn giữa đêm khuya nhìn quả là đẹp!

“Mau nhìn đi, tính hiệu Cái bang tập hợp, chắc là có chuyện lớn rồi.” Mấy ăn mày đi ngang qua chỗ chúng ta, nhìn pháo hoa trên trời liền thì thầm lên tiếng.

Ta đảo cặp mắt tinh ranh, cơ hội được ăn uống tới nơi rồi, liền quay người, kéo Diệp đi theo. Diệp nghi hoặc bước theo phía sau. Ta nhanh chóng rẽ vào một ngõ nhỏ, bên trong hiện lên một căn nhà cũ nát. Giữa nhà một đám ăn mày đang nướng sườn trên đồng lửa, vô cùng náo nhiệt.

“Hôm nay coi như người gặp may, nhất định có chuyện gì quan trọng, nếu không Cái bang sẽ không tiến hành buổi tụ tập như thế này đâu.” Ta quay sang thì thầm cùng Diệp, rồi nhân lúc hỗn loạn, lẩn vào giữa đám đông. Hôm nay Cái bang hiệu triệu tất cả các trưởng lão ăn mày tại thành Hoa Âm, không biết là muốn tuyên bố chuyện quan trọng gì?

Diệp nhìn ta bằng ánh mắt nghi hoặc, không hề có nét vui. Khuôn mặt đen như than của hần sầm lại như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Hần nhìn đám ăn mày trước mặt đang tranh giành mấy miếng thịt chưa kịp chín, xì mặt ra rồi quay đầu sang hướng khác. Ta đói bụng nên chẳng bận tâm, giành lấy một miếng ngon rồi đưa lên miệng ăn ngon lành. Diệp thấy vậy dịch người ra đẩy bực bội, thân người hần khê động, hai đầu mày cau chặt.

“Có phải người thấy ngứa, để ta gãi hộ nhé?”

“Không cần!”

“Không cần phải khách khí, chúng ta là ai với ai chứ, để ta gãi hộ người. Có điều trong bộ y phục này có nhiều chấy rận quá, thối chết đi được!” Ta ngửi ngửi, sau đó luồn tay vào trong người Diệp. Xung quanh rất đông người, Diệp có vẻ không hài lòng, sắc mặt vì thế càng lúc càng khó coi.

Bên ngoài trời vẫn mưa, nước bắn trên mái nhà lộp bộp. Những hạt mưa bắt ánh lửa trở nên long lanh. Tiết xuân trời vốn lạnh, nhưng hôm nay thực sự lạnh ngoài sức tưởng tượng. Bàn tay lạnh giá của ta vừa mới chạm vào cổ Diệp, cả người hần đã run lên lay lắt. Diệp trợn mắt lườm ta kèm thêm chút bất lực, còn ta thì như một đứa trẻ tinh ranh vừa phát hiện ra trò chơi tinh quái, miệng nở nụ cười tươi hơn hoa. Nhìn Diệp tức mà không thể làm gì, trong lòng ta lại càng muốn chọc ghẹo thêm. Bàn tay ta giống như con rắn nhỏ luồn đi khắp lưng và ngực hần, còn Diệp chỉ biết nhìn ta bằng ánh mắt phùng phùng tức tối.

“Không cần... cô gãi đâu.” Diệp ảo não cất lời. Tuy rằng nét mặt hung dữ nhưng vẫn cố nhẫn nhịn. Nắm được điểm yếu Diệp, ta lại càng thêm lấn lướt. Làn da hần lúc này ấm nóng rùng rục, truyền qua lòng bàn tay đi tới khắp các góc ngách trên cơ thể ta. Rồi Diệp đưa tay tóm chặt lấy bàn tay đang sục sạo không yên của ta. Những vết chai sạn trên bàn tay mạnh mẽ của Diệp thực sự làm ta đau. Ta vùng vẫy rút tay lại nhưng cảm thấy khá kinh ngạc khi biết bàn tay của hần đầy chai sạn. Đây là bàn tay của một hoàng tử tôn quý sao? Những chai sạn trên bàn tay hần thậm chí còn nhiều và cứng hơn của một kẻ ăn mày, đó rõ ràng là bàn tay của một người đã trải qua nhiều sương gió, vất vả. Còn đang kinh ngạc, bất giác ngẩng đầu ta liền phát hiện nét mặt Diệp lúc này vô cùng khác lạ. Hần ngậy lặng người nhìn đôi tay mình, rồi lại lặng người nhìn về phía ta, ánh mắt lộ rõ vẻ kì quái. Ánh nhìn của hần nhanh chóng khiến ta ngưng đổ cả mặt. Lúc này ta mới thấy hoang mang, không dám đùa cợt với hần thêm nữa.

Dần dần ngôi nhà trở nên tĩnh lặng hơn, hiển nhiên là nhân vật quan trọng đã đến. Ta thè lưỡi, vươn cổ hóng hớt. Từ nhỏ ta đã rất ngưỡng mộ những thủ lĩnh ăn mày kiểu này, nhưng hiếm khi có cơ hội ngắm họ thật kĩ.

“Các vị huynh đệ, trên tay ta là mật hàm của triều đình, trong này có viết chúng ta cần phải tìm được hai người. Đây là lần đầu tiên triều đình nhờ Cái bang ta làm việc nên chúng ta phải đặc biệt lưu tâm. Nếu

làm tốt, cuộc sống sau này sẽ vô cùng tươi đẹp, bằng không Cái bang chúng ta sẽ gặp khá nhiều phiền phức đấy.” Giọng nói của người này nghe rất nghiêm trang. Ta nghe mà không khỏi cảm thán trong lòng, Cái bang và triều đình xưa nay không có chút liên hệ, ai lại có thể hiệu triệu Cái bang thế này.

“Người như hình vẽ trên, ai cũng phải chú ý, chỉ cần phát hiện ra họ tại thành Hoa Âm nhất định phải thông báo cho ta biết.” Thủ lĩnh ăn mày nâng cao bức họa, vì được soi sáng bởi ánh trăng và ánh lửa, thế nên ai nấy đều tức thì đưa mắt nhìn chăm chú.

Khi nhìn rõ người trong tranh, cả ta và Diệp đều kinh ngạc tới độ. Ánh mắt Diệp hừng hực sáng, sắc mặt đen sầm lại. Nếu Diệp muốn tìm chúng ta, có cần thiết phải liên thủ với Cái bang không? Trừ phi, chàng đã đoán trước được khi chúng ta nhìn thấy bức vẽ treo ngoài cổng thành nhất định sẽ không chịu đến gặp chàng, mà cải trang thành ăn mày. Hoặc là... những lời Diệp nói đều là sự thật. Diệp thực sự muốn giết chết chúng ta?

“Với năng lực của Cái bang, cho dù hai người này có hóa thành tro chúng ta cũng nhất định tìm được, có đúng không?” Ta bất ngờ bước lên phía trước, giành lấy bức họa, cất tiếng đồng thanh. Trong phút chốc, tất cả mọi người chìm trong im lặng, nhìn chằm chằm về phía ta. Trong lòng ta thầm kêu khổ, lẽ nào phần bunn đất bồi trên mặt ta đã bị nước mưa gột sạch? Ta đã bị họ nhận ra?

Diệp ngồi bên lạng lẽ đặt đôi đũa xuống, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng động thủ. Bên ngoài gió thổi dọc theo những con phố, cây lá xào xạc đập vào nhau, mưa dần dần nhỏ xuống rồi tạnh hẳn, nhưng nước trên mái nhà vẫn cứ tiếp tục chảy dọc xuống theo từng lớp mái ngói.

“Tiểu huynh đệ, nếu đã tự tin như vậy, chúng ta sẽ đợi tin tức tốt lành từ cậu. Tung tích của hai người này, cậu phải chú ý thật kĩ đấy.” Lão ăn mày nhìn ta một hồi, sau cùng mỉm cười nói. Ta gật đầu liên hồi, cứ cảm thấy nét mặt của người này có phần kì quái, thế nhưng lại chẳng thể nói rõ rốt cuộc là kì quái ở đâu. Có điều may mắn là bọn họ không hề nhận ra ta và Diệp chính là hai người trong tranh. Vừa nghĩ vậy, ta liền thấy nhẹ nhõm cả người.

Sắc trời ảm đạm, căn nhà hoang vẫn tiếp tục náo nhiệt. Đám ăn mày dành cả buổi tối để bàn bạc xem làm cách nào để tìm được hai người trong tranh, sau cùng cũng đến hồi giải tán. Ta và Diệp đi dọc thành Hoa Âm trong đêm đen tĩnh mịch. Tay ta vẫn còn cầm hai chiếc chân gà, miệng thì không ngừng nhai miếng móng giò, vừa nhai nuốt vừa nhả xương dọc suốt cả đoạn đường. Con người ta vốn có một thói quen, có thể ăn uống ngon lành vào lúc vui vẻ hoặc giả ngay cả khi tâm trạng buồn bã, đau khổ. Cho dù ngày mai có mất mạng thì hôm nay ta vẫn cứ phải ăn uống đã. Thế nhưng suốt cả buổi tối Diệp không hề động đũa.

“Con người của cô đúng là vô tâm vô tính, tất cả mọi người đều đang muốn bắt chúng ta, thế mà cô vẫn có thể ăn uống ngon lành được.” Diệp trợn mắt nhìn ta cất lời chê bai.

“Có đồ ăn ngon đương nhiên là phải thưởng thức rồi, sao thế, ngươi sợ những thứ này đã bị hạ độc à?” Ta lườm Diệp chế giễu.

“Đồ ăn không hề có độc, trước khi cô ăn, ta đã dùng ngân châm kiểm tra rồi.” Diệp nhẹ đáp trong khi ta trợn tròn hai mắt nhìn hấn đầy kinh ngạc. Hấn đúng là quá thận trọng!

“Vậy thì ngươi cũng ăn một ít đi, hay là ngươi chê bẩn?” Ta đưa chiếc đùi gà đến trước mặt hấn nhưng Diệp tức thì nhẩn mặt sau đó quay mặt sang hướng khác. Mắt thấy hành động đó, ta đột nhiên nhớ ra, hấn đường đường là Tứ hoàng tử của Đại Kỳ, sao có thể ăn uống cùng đám ăn mày chúng ta được. Không hiểu sao, nghĩ tới đây, trong lòng ta chợt trào dâng cảm giác lạc lõng. Chúng ta suy cho cùng... không phải là người cùng một thế giới.

Diệp nhìn ta, đôi môi khẽ động, dường như muốn nói điều gì. Đột nhiên, hấn cầm miếng đùi gà đưa lên miệng cắn một miếng, sau đó quay đầu nhìn hướng khác như không có chuyện gì xảy ra. Ta giật tay lại như thể vừa chạm phải lửa, trái tim bỗng đập cuồng loạn một cách khó hiểu.

“Cẩn thận, có người theo dõi chúng ta!” Đi một lúc, Diệp bỗng dừng lại, thì thầm bên tai ta.

“Ta cứ thấy sờn cả gai ốc, lạnh vô cùng...” Ta run giọng đáp. Kì lạ, tại sao tự nhiên ta lại có cảm giác này chứ?

“Thứ mà cô đang cảm nhận được lúc này chính là sát khí, hãy theo sát ta.”

“Sát khí?” Nghe Diệp nói như vậy, lưng ta lại càng lạnh buốt, số thịt gà nóng hổi ban nãy vừa ăn thực chẳng đủ để bổ sung sức lực.

Sáng sớm, tiết trời càng giá hơn, trên con đường lớn chẳng còn ai khác ngoài hai người chúng ta. Sau cơn mưa, bầu trời sáng trong, mặt trời còn chưa lên, không khí vì thế mang theo chút gió lạnh, phía xa truyền đến tiếng chó sủa, ta khẽ nép người về phía Diệp.

“Cẩn thận!” Diệp bất chợt kéo ta lại gần. Ta lùi lại một bước, vừa hay phát hiện một thanh kiếm sắc lạnh đang leo đến trước mặt mình. Quá kinh hãi, ta ngẩng đầu nhìn người bịt mặt định giết mình, thì nhận ra không hề quen biết hẳn.

“Bà cố nó, ta đâu có làm chuyện gì thất đức, thương thiên hại lí. Các người đừng có chém ta chứ?” Không biết từ lúc nào, những kẻ bịt mặt xuất hiện trên đường càng lúc càng đông, vây xung quanh chúng ta.

Diệp đứng giữa đám người, mặc dù khoác trên người bộ y phục rách nát, nhưng ở hắn vẫn lộ ra thứ khí chất trác tuyệt xuất thần. Ánh mắt sắc lạnh như dao của Diệp cắt ngang không khí, tấn công thẳng vào trái tim kẻ địch.

“Nam Cung Diệp, người đúng thực là thận trọng, suốt cả buổi tối đã không ăn bất cứ thứ gì, ta còn tưởng không thể ra tay hạ thủ được. Có điều lúc nãy, sau cùng người cũng đã ăn rồi. Người cho rằng chúng ta ngu ngốc đến mức hạ độc trong thức ăn sao? Chẳng qua chỉ cho chút Nhuyễn Cốt tán vào đó, đợi đến khi người không thể vận công phản kháng, chúng ta sẽ thừa cơ Diệp! người hội mà tiến tới.” Kể cầm đầu đám người oang oang cất tiếng, ta nghe mà nổi da gà, vội vứt đồ ăn đang cầm trên tay đi.

“Đừng sợ, mau trốn sau lưng ta!” Diệp nắm bàn tay không ngừng run rẩy của ta, dịu dàng an ủi.

“Thế nhưng người...” Không phải bọn chúng nói Diệp đã bị trúng độc sao?

“Yên tâm đi, đối phó với mấy tên tép riu này, chẳng tốn mấy công sức.” Diệp bình thản trấn an. Sau đó hắn nhìn đám người bịt mặt, ánh mắt đậm chất bốn cột.

“Nam Cung Diệp, người đừng quá ngông cuồng. Nếu miễn cưỡng vận công chỉ tự làm tổn thương tâm mạch bản thân thôi. Hoặc giả người muốn võ công của mình mất hết.” Kẻ đó tiếp tục đưa lời đe dọa. Ta nghe vậy lại càng thêm sợ hãi, co rúm người rồi nép gọn trong vòng tay của Diệp.

“Đừng sợ, có ta!” Ánh mắt sáng như pha lê của Diệp thực sự có sức mạnh an ủi, ta tức thì cảm thấy yên lòng. “Tự nhiên ta rất muốn nghe cô kể nốt câu chuyện về tên trộm tinh ranh kia.”

“Cái gì mà câu chuyện về tên trộm tinh ranh...” Sắp không giữ được tính mạng rồi, vậy mà hắn còn bắt ta phải kể chuyện.

“Thì là câu chuyện về bốn đứa trẻ và một tên trộm tinh ranh cùng đi ăn trộm nhà lão Trương đó, không phải cô nói vẫn còn đoạn tiếp sao?” Vừa lúc đó, một tên bịt mặt xông tới, kiếm của hắn xiên thẳng về cổ họng ta. Diệp ôm chặt lấy eo ta, kéo ra phía sau rồi túm lấy bàn tay của tên bịt mặt, kéo nhẹ một cái rồi nhanh chóng đoạt được kiếm của hắn. Chỉ thấy Diệp khẽ lắc cổ tay, kiếm đã cửa qua cổ họng của tên đó, máu tươi tức thì bắn ra tung tóe. Ta nhìn mà sợ đến độ hồn bay phách lạc, thậm chí còn chẳng dám kêu lên.

“Là kẻ nào muốn giết chết ta? Không ngờ lại phải nhờ đến các vị trưởng lão Cái bang động thủ?”

“Không thể tiết lộ.” Dứt lời người này đưa tay ra hiệu, đám người bịt mặt xung quanh liền nhanh chóng bày trận vây chặt chúng ta hơn.

“Thiên Cương Bắc Đẩu trận? Phiến Nhi, ta đã nói là rất hứng thú với câu chuyện về mấy kẻ trộm tài giỏi kia mà, nàng hãy kể tiếp đi.” Diệp cúi xuống nhìn ta, bàn tay siết chặt lấy thanh kiếm.

“Bốn... bốn... bốn tên nhóc con đó sau lần đi theo cô nàng ăn trộm thông minh, tài giỏi đến nhà lão Trương, liền cho rằng đã học được tất cả bản lĩnh, thế là bàn tính tự mình đi ăn trộm. Vào... vào... vào buổi tối hôm nọ, bốn đứa nhóc này liền chạy đến một nhà ăn trộm, vừa hay gặp lúc người trong nhà đó quay về. Lúc

này, một trong bốn đứa trẻ xông lại, bịt mắt người đó rồi to gan lên tiếng: “Ngài có biết ta là ai không?” Kết quả bị phát hiện, rồi bị đuổi đánh suốt mấy con đường.”

Bên tai ta vang lên tiếng binh khí giao tranh, hình dáng Diệp phong lưu như tuyết, khắp nơi toàn là ánh đao sắc kiếm, máu đỏ chẳng mấy lúc đã ngập trời.

“Kể tiếp đi, ta thấy rất hiếu kì, tại sao lần trước cô nàng kẻ trộm kia thành công lừa được chủ nhà, đổi lại bốn đứa nhóc lại bị thất thủ?”

“Phí lời, ngài cho rằng ai cũng có thể thông minh thần trí như cô nàng ăn trộm kia sao? Bốn đứa trẻ đó bịt mắt người ta, cũng bắt họ đoán, kết quả chủ nhà biết ngay bọn chúng là kẻ trộm. Á... Diệp cứu mạng!” Ta còn chưa nói hết câu, một thanh kiếm sắc nhọn đã chém về phía mình. Nhưng lưỡi kiếm chưa đụng được đến người ta, kẻ đó đã ngã gục mà chưa kịp kêu lên tiếng nào.

“Ồ, mau kể tiếp đi, xem ra nghề này cũng cần nhiều kiến thức quá nhỉ?”

“Kiến thức thì chẳng có gì, chẳng qua chỉ là đi ăn trộm thôi, cần gì phải có kiến thức. Bốn đứa nhóc đó chẳng qua đã chọn nhầm nhà, đến ăn trộm nhà ông mù Vương, hàng ngày người ta vốn đã không nhìn thấy gì lại còn hỏi câu đó. Bọn chúng làm vậy chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này, tự tổ cáo mình là kẻ trộm sao?” Nhắc đến cuộc đời thần trộm anh hùng của mình, ta bỗng trở nên bình tĩnh hơn trước, chẳng còn sợ hãi gì nữa.

“Rất thú vị!” Diệp nhẹ nhàng vung kiếm, hai tên nữa lại gục xuống.

“Nói! Là ai đã sai khiến các người?” Diệp kẻ kiếm lên cổ kẻ địch, gần giọng tra hỏi. Nhưng kẻ đó chỉ bật cười chế giễu rồi bất ngờ lao thẳng vào lưỡi kiếm của Diệp tự vẫn. Lúc này một kẻ khác đã xông đến phía sau lưng Diệp.

“Cẩn thận!” Mắt thấy có người định động thủ sau lưng Diệp, ta vội hô lên một tiếng. Diệp không hề quay đầu, trong ánh mắt sắc lạnh tràn đầy sát khí, trường kiếm trong tay đâm thẳng về phía đám đông. Lần này, Diệp dường như hạ quyết tâm, kiếm đưa ra không có ý thu lại, như thể muốn một lần giết sạch kẻ địch vậy.

Ánh trăng đêm hắt ánh sáng lên thân kiếm, trắng lóa một màu. Lá cây rơi xuống, ánh kiếm sáng lên, chẳng khác nào những hạt tuyết tinh khôi. Gió khẽ thổi, Diệp múa kiếm. Một giọt sương rơi xuống trong veo như giọt nước mắt, bỗng tách thành hai trước mũi kiếm sắc nhọn. Kiếm khí lan tỏa khắp không gian, không khí bao quanh ngọt ngào đặc quánh, chẳng thể giấu đi được mùi máu tanh đánh sợ. Ta che miệng, nhìn số thi thể la liệt trước mặt không khỏi ghê người chỉ muốn nôn ngay tại chỗ.

“Phiến Nhi, tránh ra!” Vào lúc ta cúi người định nôn, một người nằm trên mặt đất đột nhiên bật dậy, cầm kiếm đâm thẳng vào đầu ta.

Diệp thấy vậy nhanh như chớp đẩy mạnh ta sang một bên, còn mũi kiếm đó đâm thẳng vào vai hấn. Nhưng Diệp chẳng để tâm đến vết thương, đưa kiếm đâm thẳng vào tên địch giả chết ban nãy.

“Anh Xúy Tuyết? Không ngờ người lại biết được thuật Doanh Nhân...” Người đó còn chưa kịp nói hết câu, đã bị thanh kiếm trong tay Diệp khóa họng. Máu chảy dọc thân kiếm, rỏ xuống tong tong, vô cùng đáng sợ! Diệp nặng nề chống kiếm giữ thăng bằng. Dưới ánh nắng ban mai, trước mặt là một đồng xác chết, người đàn ông trước mặt ta trên tay cầm thanh kiếm dính đầy máu, khẽ ngẩng đầu, tóc xòa tung bay, từng sợi như đang nhảy múa trong gió.

“Các người không phải đều là tử sĩ sao? Vậy ta sẽ cho các người được toại nguyện.” Diệp bình thần cất lời, ngữ khí lạnh nhạt. Nhìn hấn giây phút này trái tim ta đột nhiên giá băng.

“Nàng rất sợ ta?” Diệp thu lại sát khí trong đáy mắt, khuôn mặt hiện lên nỗi cô đơn, lạc lõng.

“Ta...” Thấy hấn có vẻ như rất đau lòng, ta thoáng mím môi chìm trong im lặng.

“Thôi bỏ đi, chỗ này không tiện lưu lại, chúng ta phải nhanh chóng quay về Trường An ngay. Thành Hoa Âm trước giờ đều do Diệp quản lí, tất cả binh sĩ nơi này đều là binh mã dưới trướng hấn.”

“Vậy chúng ta...”

“Chúng ta không thể đi qua Vị Nam đến Trường An được, bọn chúng nhất định đã mai phục suốt dọc đường đi. Bây giờ điều ta lo lắng nhất chính là Trường An có biến, không biết Phụ hoàng lúc này ra sao?”

“Chúng ta không đi qua Vị Nam về Trường An, vậy phải đi như thế nào?”

“Đi Thương Châu, vòng qua Hán Trung, sau đó từ Trần Thương về Hàm Dương, sau cùng từ Hàm Dương đi qua Vị Hà quay về Trường An.” Diệp nhìn ta, bình thản đáp.

“Thương Châu, Hán Trung, Trần Thương, Hàm Dương, Vị Hà, Trường An, sao mà phức tạp thế?” Ta đưa ngón tay lên đếm những địa điểm phải đi qua, vòng đi vòng lại, trong lòng càng lúc càng thêm hoang mang.

“Xem ra chúng ta phải nhân lúc trời sáng mà đi...” Giọng Diệp có phần lạc đi, sắc mặt lúc này trắng nhợt như tờ giấy.

“Tại sao sắc mặt ngươi nhợt nhạt vậy?”

“Ta không sao.” Diệp khẽ nhủ mày, nhẹ đưa lời an ủi. Giây phút ấy bàn tay ta đột nhiên có cảm giác nóng ẩm, một giọt máu tươi rỏ xuống mu bàn tay ta, lại thêm một giọt nữa. Ta kinh ngạc nhìn Diệp, vết thương trên vai hằn đang không ngừng chảy máu, đôi môi hằn đã chẳng còn chút sắc hồng. Diệp tựa sát vào ta, chống tay lên vách tường, mặt đất dưới chân hằn lúc này đã nhuộm đầy máu tươi.

Trái tim quặn thắt ta đưa tay đỡ lấy hằn nhưng ta lại quá bé nhỏ trước sức nặng của Diệp. Rồi hằn tựa vào ta từ từ ngã xuống.

17. Chương 16. Phút Giây Tương Phùng Thấy Sao Lạ Lẫm

“Diệp, ngươi làm sao vậy?” Ta nắm tay hằn không ngừng hỏi, nhưng lúc này bàn tay của hằn lạnh đến mức khiến ta giật nảy mình, trong lòng trào dâng cảm giác bất an.

“Ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

“Ngươi chảy nhiều máu thế này mà gọi đây là vết thương nhỏ sao? Máu của ngươi... sao lại thành màu đen thế?”

“Trên kiếm có độc.” Diệp cố đứng thẳng người, nhưng chẳng thể điều khiển nổi cơ thể, lại từ từ ngã xuống.

“Biết vậy sao ngươi còn đỡ nhất kiếm đó cho ta?” Tại sao lại đối xử với ta tốt như vậy? Tại sao lại cứu mạng ta mà không màng đến tính mạng của bản thân? Rõ ràng chúng ta chỉ như bèo nước gặp nhau, sao hằn lại bất chấp hi sinh tính mạng? Vốn dĩ mạng ta vô cùng rẻ mạt, cho dù hằn bỏ ta lại, một mình thoát thân, ta cũng chẳng có gì oán trách, thế nhưng...

“Nàng thật phiền phức!” Diệp cắt lời không để ta nói thêm.

“Không phải ngươi căm ghét ta sao? Thà ngươi cứ để đám thích khách kia đâm chết ta cho rồi, như vậy chẳng phải tốt hơn ư? Thế thì sau này, ta sẽ không còn có thể làm phiền ngươi nữa.” Ta ghen ngào nói.

“Ta chỉ là đã quen với cảm giác có hai người rồi, không muốn phải quay về cuộc sống đơn độc như trước kia nữa.” Diệp khẽ đáp, nhưng giọng Diệp nhanh chóng tan biến trong ánh ban mai. Không gian lúc này đặc biệt tĩnh mịch.

“Chúng ta mau quay lại thành Hoa Âm, tìm đại phu trị thương cho ngươi đã.” Ta chăm chú nhìn Diệp, rồi lên tiếng.

“Không được, khó khăn lắm mới ra được khỏi thành, cố gắng kiên trì vài ngày rồi quay về Thương Châu. Giờ tất cả quân lính trong thành Hoa Âm đều là người của Nam Cung Diệu, ta không thể mạo hiểm được.” Sắc mặt Diệp dần chuyển sang đen, nói chuyện bình thường thôi cũng vô cùng tốn sức. Hằn đây chính là dấu hiệu phát độc.

“Vậy để ta quay về mua thuốc giải độc.”

“Vô dụng thôi, loại độc này chỉ có Huyết Túc của Độc Cô Nhất Môn mới có thể khắc chế.”

“Huyết Túc đúng không? Bây giờ ta sẽ vào thành mua thuốc cho ngươi. Ngươi cứ an tâm ngồi đây chờ.”

“Đứng lại! Cho dù nàng quay về thành Hoa Âm, cũng không thể lấy được Huyết Túc. Bọn họ đã chuẩn bị từ trước, chỉ cần nàng mua thuốc sẽ trúng phải mai phục. Ngoại trừ quân doanh...”

“Quân doanh! Đúng rồi. Quân doanh nhất định có thuốc.” Lời nói của Diệp tức thì khiến ta bình tĩnh.

“Không được phép đi. Hoa Âm tuy chỉ là thành nhỏ, dân số có chưa tới ngàn người, thế nhưng do đây là nơi cất giữ lương thực của Đại Kỳ, nên binh sĩ canh giữ trùng trùng điệp điệp. Huyết Túc xưa nay đều do Phạm Nguyên Bảo, Huyện úy trưởng quân quân trông giữ, nàng thân là một đại tiểu thư, chẳng biết chút võ nghệ, đi như thế này khác nào tự tìm đến cái chết...” Giọng Diệp càng lúc càng yếu, bàn tay vẫn nắm lấy tay ta, như thể dồn hết mọi sức lực còn lại trong người để giữ ta vậy.

“Vậy chúng ta mau tới Thương Châu thôi. Diệp! Ngươi xem, nơi đó là cái gì?”

Diệp thấy ta không còn cố chấp đòi quay về Hoa Âm nữa, liền lơ là cảnh giác, quay đầu nhìn về hướng tay ta chỉ phía xa. Còn ta nhân lúc hần không chú ý nghiêng rằng đánh mạnh vào sau gáy hần. Diệp quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, lo lắng, pha lẫn xót thương... sau cùng, hần cũng nhắm mắt lại.

“Ta cũng quen sống hai người rồi, thật không muốn quay trở về cuộc sống đơn độc một mình nữa. Nam Cung Diệp, ta sẽ không để ngươi chết vì ta đâu.” Ta kéo Diệp vào một góc khuất, lấy hết ngân lượng trên người ra đặt lên người hần. Ngọc Phiến Nhi, lần này không thể nào thất bại được!

Ánh trăng rọi từ trên mái nhà xuống, cả mặt đất như được phủ một lớp sáng bạc rạng rỡ, ngoại thành Hoa Âm tĩnh mịch lạ thường.

Ta tuy không biết công phu “nhảy” tường, nhưng kỹ thuật leo tường vượt rào đi giữa đêm khuya thì không đến nỗi tệ, thậm chí cũng biết thế nào được gọi là dương đông kích tây, điệu hổ ly sơn. Ngồi đợi bên ngoài thành cả đêm trời, cuối cùng một cỗ xe ngựa cũng chịu xuất hiện, chờ tên phu xe không để ý ta liền chui xuống dưới gầm xe, nhân lúc đêm khuya lẩn vào trong thành.

Vào thành, ta tức thì cải trang thành một ăn mày. Cách cải trang này có rất nhiều điểm lợi, đi trên phố cũng dễ dàng tìm nơi ẩn náu, hơn nữa còn có thể nghe ngóng tin tức. Tuy hôm qua kẻ địch muốn giết ta chính là mấy người thuộc Cái bang, thế nhưng ăn mày đông đúc, mọi người lại ăn mặc rách rưới như nhau, hần tuyệt đối không ngờ ta lại cả gan cải trang thành ăn mày một lần nữa.

Ta cố tình bước đi khập khễnh, để mọi người tưởng rằng ta là một tên què. Đợi đến khi ta lết tới khu chợ, trời cũng đã sáng hần.

“Này, tên ăn mày thối tha, ngươi ăn xin cũng đừng đứng trước cửa tiệm của ta chứ?”

Gừ gừ... ta lạnh chết mất thôi! Vừa ngồi bệt xuống đất, một người phụ nữ bỗng xuất hiện ngay sau lưng, bà ta mang theo một chiếc chậu, kẹp bên eo, vẻ mặt đắc ý rồi bất ngờ bà ta đổ cả chậu nước vừa thối vừa chua không biết là thứ gì lên người khiến ta đứng đó sững sờ thê thảm.

Có nhầm lẫn gì không? Bản cô nương khó khăn lắm mới cải trang thành ăn mày có khuôn mặt đầy bùn đất, người phụ nữ chết tiệt này sao dám.

“Đại nương...” Ta đành nhịn, bản cô nương sẽ không so đo tính toán với người thiếu lịch sự là bà.

“Ta trông thế này mà ngươi dám gọi ta là đại nương sao?” Bà ta thét lên re re, tức thì lớp phấn dày cộp như tường thành trên mặt bà ta lả tả rơi xuống.

“Đại tỷ, xin hãy làm phúc, bố thí cho ít tiền, tiểu nhân sẽ đi chỗ khác ngay.”

“Ngươi còn dám xin tiền? Ta không có.” Bà ta bực tức quát, xem ra chỉ còn thiếu nước lấy giày nện ta một trận.

“Vậy xin đại tỷ bố thí cho chút đồ ăn.” Bụng ta lúc này đói meo, thế nên ánh mắt nhìn bà ta cực kỳ đau khổ.

“Không có, cút!”

“Vậy phiền cho ta một ngụm nước được không? Cả đêm rồi ta chưa uống chút nước nào.”

“Không có, ta chẳng có gì hết.” Bà ta bực bội ngắt lời, dáng vẻ hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy.

“Nếu bà không có bất cứ cái gì thì đứng ngay người ra đây làm gì, mau thay một bộ đồ rách rưới rồi đi ăn xin cùng ta đi thôi? Hừm!” Ta trợn mắt, vút lại một câu, sau đó quay người bỏ đi đây chỉ khí, để mặc người phụ nữ mặt tái xanh vì tức giận phía sau lưng.

“Tên ăn mày chết giấm kia đứng lại cho lão nương, không ngờ người dám bảo ta đi ăn xin... người lấy lão nương ra làm trò đùa đây hả... người đứng lại...”

Ta bật cười đắc ý, chẳng thèm để tâm đến những tiếng gào thét mắng chửi phía sau. Định đấu với ta sao? Bà sao không biết đường đi nghe ngóng xem ta đây xưa nay lăn lộn kiếm sống ở phố Tây đã từng bị ai ăn hiếp?

Tiết trời tháng ba, mặt trời ấm áp, hoa nở rộ rực rỡ, khung cảnh quả là vô cùng tươi đẹp, tràn trề sức sống. Khắp nơi cực kỳ nào nhiệt, muôn màu muôn sắc, cảnh tượng đông vui, tươi tắn. Thành Hoa Âm đang tổ chức miếu hội, lúc này ngựa xe đi lại tấp nập, mọi người đang lũ lượt kéo về miếu để chung vui cùng sắc xuân. Từ phía xa đoàn người “tụ bát tiên” đã tung hoa đầy trời chẳng khác nào cảnh tuyết rơi giữa mùa xuân ấm áp.

Nghe đám ăn mày bàn tán, huyện úy thành Hoa Âm Phạm Nguyên Bảo hôm nay sẽ xuất hiện tại đây. Nghe thế, ta nhanh chóng lẩn vào trong đám người đông đúc. Chỉ cần ăn cắp được chìa khóa phòng thuốc trên người ông ta, là ta có thể lấy được Huyết Túc.

“Tươi đẹp tự hoa nhài,

Cười xuất trần tựa hồng hoa,

Chỉ Thủy Tiên mới có nét ưu nhân,

Còn mai đó suốt đời cao ngạo.”

“Phạm huyện úy đúng là văn thơ lai láng, mấy câu trên thật đúng là vô cùng xuất chúng.”

Văn thơ lai láng? Tại sao ta lại cảm thấy mấy câu thơ này nghe quen tai thế không biết? Rõ ràng đây là bài “Quỳnh hoa phú” của Trương Đồng mà. Ta ngẩng đầu nhìn vị huyện úy trước mặt, thực sự trông ông ta không giống như người có tướng mạo oai phong, đẹp đẽ mà ta đã tưởng tượng lúc đầu. Trông Phạm huyện úy này gầy nhẳng, như thể bị suy nhược cơ thể vậy.

Lúc này ông ta đang đứng gần một cây hoa quỳnh. Thân người bé nhỏ, đứng dưới tán cây với vô số cánh hoa trắng nhỏ trông lại càng co ro, khúm núm.

Ta kéo thấp mũ, định tiến lại gần giả bộ ăn mày rồi nhân lúc ông ta không chú ý mà lén xem trên người ông ta có mang theo chìa khóa không.

Hoa quỳnh trắng nở rộ đầy cành, tinh khôi, thuần khiết, như ngọc như ngà. Ta cúi đầu lặng lẽ hòa vào đám đông, mọi người thấy ta ăn mặc bẩn thỉu rách rưới thì tránh sang một bên. Trong khi vị huyện úy Phạm Nguyên Bảo kia đứng trước đám đông, lại đang tập trung thưởng hoa, hoàn toàn không để ý có một tiểu tặc bên cạnh, âm mưu bất chính.

“Tùng say mềm dưới đình Vô Song,

Tự nhủ không phụ xuân Quảng Lăng.”

Một giọng nói xuyên qua đám đông truyền tới ta, ta khựng người như thể bị ma quỷ xui khiến.

“Quả nhiên là kì hoa nhân gian, thật không ngờ hoa quỳnh Dương Châu thiên hạ vô song lại có thể tươi đẹp như vậy khi được đưa tới thành Hoa Âm.” Lời nói ấm áp tựa gió xuân thổi qua mặt hồ yên tĩnh. Chất giọng trong trẻo như ngọc vang lên khiến mọi âm thanh hỗn tạp xung quanh đột nhiên tĩnh lặng.

Trong biển hoa quỳnh bay bay trong gió như tuyết trắng, một người đàn ông thư thái, phong lưu tay nhẹ phe phẩy quạt xuất hiện. Người này mặt một bộ y phục gấm tím thêu hoa đất liền, bên ngoài khoác thêm áo lụa mỏng, bay nhẹ trong gió, trông đẹp như tranh vẽ. Anh tuấn hảo sảng, nụ cười mang chút tà khí của

chàng thực tuyệt sắc vô song. Chiếc quạt trên tay chàng khẽ rung, cánh hoa theo gió tản đi, hương thơm ngan ngát như cánh bướm đập chồn.

Nam Cung Diệu!

Ngoại trừ chàng ra thì còn ai có thể biến thứ khí chất vương giả cao quý trên người mình trở nên bất cần mà thản nhiên đến vậy chứ? Trái tim ta đột nhiên rung lên từng hồi mạnh mẽ, đập nhanh đến mức chẳng thể khống chế nổi. Sự vui sướng bùng phát đến độ muốn trào ra khỏi cơ thể, như thể ta được gặp lại chàng sau vạn năm xa cách. Tất cả mọi nhớ nhung trong lòng ta lúc này đột ngột biến thành một suối nguồn dạt dào, cuộn cuộn như sóng lớn.

Tại sao chứ, tại sao ta lại mất kiểm soát đến mức này? Phải mất một lúc ta mới phát hiện ra bản thân mong được gặp chàng nhiều đến mức độ nào. Khoảnh khắc đó, ta nhận ra người mà ta vô cùng yêu thương không phải là Tuyết Thần, mà chính là chàng.

“Diệu...” Vừa định gọi lớn tên chàng, bước chân ta bất chợt khựng lại. Sao bên cạnh chàng lúc này lại có một người đàn ông, thậm chí hắn ta còn đang thì thầm bên tai chàng điều gì đó. Ta biết người đàn ông này. Đêm trước trong căn nhà rách nát, hắn cũng có mặt, hắn chính là người của Cái Bang, kẻ đã tấn công ta và Diệu.

Hôm đó, hắn mặt bộ y phục rách rưới, sao hôm nay đã thay một diện mạo hoàn toàn khác. Trước mặt ta Diệu đang đứng đó, một thân gấm vóc, mái tóc buộc cao lộ rõ vẻ quý tộc cao sang. Còn kẻ đó đứng bên cạnh Diệu vẻ khúm núm, không biết đang nói những gì, Diệu chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt hài lòng. Ta nghiêng người, nép mình ra phía sau gốc hoa quỳnh. Giữa những đóa hoa tinh khiết, ta say mê ngắm nụ cười tuyệt thế của Diệu, trên thế gian này ta biết rất khó tìm được một nụ cười như thế. Diệu rất thường xuyên mỉm cười, kể từ ngày đầu tiên chúng ta quen biết, nhưng ở chàng lúc nào cũng toát lên vẻ ngạo nghễ, bất cần, hào sảng và thư thái.

Không hiểu sao ta cứ cảm thấy chàng lúc này thật quá xa lạ. Dường như những ngày tháng bên nhau, dốc bầu tâm sự tại phố Tây, rồi cả nỗi đau ẩn chứa trong tâm hồn chàng, tất cả đều không còn là thực tại. Ta đã lớn ngần này, cũng từng lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, bị ăn hiếp, bị bán rẻ, nhưng chưa bao giờ có cảm giác đau lòng như giây phút này.

Bể dâu nổi chìm, thời gian qua đi, kiếp hồng nhân đã lỡ.

Ta không oán hận dã tâm của một hoàng tử, ta chỉ oán hận đêm ấy, khi chàng kể câu chuyện của chính mình, không ngờ lại có thể xuất ra vẻ mặt chân thành đến vậy. Ta không oán hận việc chàng muốn giết ta, ta chỉ oán hận tại sao chàng lại lợi dụng ta để khiến Diệu tổn thương. Những tháng ngày bên nhau chẳng qua chỉ là một màn kịch, như đóa hoa nở rộ nhưng chóng tàn. Ta mím chặt môi, để mặc cơn gió lạnh chạy dọc cơ thể, dù nỗi nhớ thương có lớn đến đâu cũng chẳng khiến ta làm liều được nữa.

“Ta chỉ là đã quen với cảm giác có hai người rồi, không muốn phải quay về cuộc sống đơn độc như trước kia nữa.”

Lời Diệu văng vẳng bên tai cùng hình ảnh nụ cười yếu đuối của hắn cứ hiện rõ trong tâm trí ta. Còn người đàn ông trước mặt đã càng lúc càng trở nên mơ hồ. Một người vì ta mà thân mang trọng bệnh, đang đợi ta quay về cứu mạng, sao ta có thể ở đây lãng phí thời gian thương nhớ một người giả dối, độc ác. Ta nghiêng chặt răng, quay người rời khỏi. Nhưng khi quay đầu lại, đã không thấy bóng Phạm Nguyên Bảo đâu nữa. Ta đành phải đợi cơ hội khác để động thủ thôi.

Lúc ta quay lại nhìn về phía Diệu, ánh mắt chàng đã rời đi chỗ khác, hoặc có thể do ta cải trang quá giỏi, hay trong mắt chàng hoàn toàn không có hình bóng ta. Ta quay người bước đi trong lòng không khỏi buồn thương, cây hoa vẫn đẹp, chỉ tiếc hương đã bay xa, vật còn mà người đã mất. Mùa xuân mưa nhiều, lúc này ánh mặt trời còn xán lạn, trong chớp mắt đã lất phất mưa bụi đầy trời. Đàn ông đều là kẻ vô tình, thử hỏi thế gian được mấy người thật lòng đây?

Ta nắm chặt đôi bàn tay đã lạnh giá như băng, không có ai giúp ta sưởi ấm đôi tay, lại càng không có ai hỏi thăm một kẻ ăn mày thê thảm đang đi lững thững dưới mưa như ta. Ta chẳng qua chỉ là một kẻ ăn mày bị bỏ rơi, thậm chí còn là một ăn mày đen đủi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát hiện ra thân phận, sau đó tức thì mất mạng như chơi.

“Này, ăn mày thôi tha, người đang cản đường đi của ta đấy.” Đúng lúc ta đang cảm thấy chán cực độ, một người bỗng đẩy mạnh ta sang một bên, miệng không ngừng mắng nhiếc.

“Con mắt nào của người nhìn thấy bà cố này đi xin ăn hả? Bà cố của người đã hỏi xin người gì chưa? Ta vứt cho người một đồng tiền vậy có phải người cũng trở thành một tên ăn mày không?”

“Thì ra là đồ điên!”

Nghe người này chửi lại một câu, tâm trạng ta càng thêm tồi tệ. Bao nhiêu năm nay, ta vẫn luôn cho rằng làm một kẻ ăn mày chẳng có gì là không tốt cả, thế nhưng lần này, ta sao cứ thấy căm ghét sự thật bản thân là một kẻ ăn mày đến thế.

“Không phải ăn mày tại sao lại đi xin ăn?” Một giọng nói cay nghiệt vang lên, ta quay đầu lại đầy phần nộ, không ngờ người vừa cất tiếng là người phụ nữ mà ta gặp sáng nay, người đã hắt cả chậu nước lạnh vào ta, bây giờ bà ta lại lấy ta ra làm trò cười.

“Để tránh người nói ta không có tiền, chi bằng tốt nhất nên đi ăn xin cùng người, thôi thì đồng tiền này coi như bố thí cho người vậy.” Dứt lời bà ta ném đồng tiền xuống dưới chân ta, về mặt vô cùng đắc ý. Xem ra sáng nay bà ta bị chọc giận tức tới mức trào máu giờ trở lại trả thù.

“Ăn mày thì đã sao, còn hơn bà, ngay cả ăn xin cũng không biết.” Tâm trạng ta lúc này vốn đã không tốt nên nhanh chóng trút mọi giận dữ lên bà ta.

“Người nói cái gì, đồ ăn mày bẩn thỉu. Người có biết Lý Tiên Tiên ta ở thành Hoa Âm này là người nói một không ai dám nói hai không?” Lý Tiên Tiên gì chứ? Ta chưa từng nghe nhắc đến?

“Bà rất nổi danh sao? Bình thường ăn mày ở con đường nào?” Ta nhướng cao đôi mày, có gì ghê gớm chứ, khi ta còn lẩn lộn ở phố Tây, chẳng hiểu bà đang hít gió tây bắc ở phương nào.

“Ta Lý Tiên Tiên chính là nhân vật nổi như cồn tại thành Hoa Âm này. Ta cảnh cáo tên ăn mày nhà người, đừng có mà chọc tức ta.” Rõ ràng là bà ta tự tìm đến giờ lại thành ra ta vô duyên vô cớ gây sự.

“Này, bà nổi danh đến mức nào chứ? Phải chăng bà chính là huyện lão gia?”

“Hừm!”

“Mau nói xem bản lĩnh bà đến mức nào, không đi xin ăn thì cũng phải ăn cơm chứ, trừ phi bà ngoài việc ăn cơm ra thì chẳng có bất cứ tài cán nào khác?”

“Ai nói vậy, ngoài việc ăn cơm ra, ta còn biết đi ngủ.”

“Vậy sau khi tỉnh dậy thì sao, bà có làm việc gì không?”

“Làm việc là nghĩa vụ của những kẻ thấp hèn, bình thường, ta chỉ lo trang điểm cho bản thân thật xinh đẹp, tươi tắn, tức thì đàn ông sẽ tự tìm đến dâng tiền tận miệng.”

“Vậy thì bản chất của chúng ta cũng giống nhau thôi. Những kẻ ăn mày như chúng ta bình thường ngoài việc ăn cơm ra cũng chỉ có đi ngủ, trước nay không hề làm việc gì. Bởi lẽ chỉ có kẻ ngốc mới làm việc. Hàng ngày ta sẽ khiến cho bản thân trở nên rách rưới, bẩn thỉu, tự nhiên sẽ có người đưa tiền đến tận miệng.”

Bà ta nhìn ta bằng ánh mắt kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu dụng ý thực sự trong lời nói của ta.

Ta cúi đầu nhặt mấy đồng tiền dưới chân lên, đập mạnh vào lòng bàn tay bà ta, tức thì bà ta liền trợn trừng mắt lên đầy kinh ngạc.

“Quy tắc làm ăn mày của ta là chúng ta không thể nhận tiền của người cùng nghề.” Ta vừa nói dứt lời, những người đứng xem gần đó liền bật cười thành tiếng. Giễu cợt được người phụ nữ đầu óc thiếu thông minh đó lần nữa, nỗi sầu muộn trong ta cũng vơi đi quá nửa, cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

“Ày da, cái tên ăn mày chết tiệt này, lão nương lại bị người chơi lần nữa rồi. Người không biết chỉ cần một câu nói của Huyện úy đại nhân là người chẳng thể sống nổi ở thành Hoa Âm này sao?”

“Huyện úy đại nhân không thể quen với phường vô công rồi nghề, để mà đi so đo tính toán ta được.”

“Vậy thì chưa chắc! Cái đó phải xem là vì ai nữa.” Lý Tiên Tiên mỉm cười tươi tắn, tỏ rõ vẻ tự tin.

Trong lòng ta lập tức vui mừng khôn xiết, phải chăng bà ta và Phạm Nguyên Bảo thực sự có mối quan hệ mờ ám? Cũng có khi, nói không chừng ta lại moi ra được chút manh mối từ người phụ nữ đầu óc không thông minh, mồm miệng không lanh lợi này.

“Lẽ nào Phạm đại nhân thực sự sẽ ra mặt vì bà?”

“Người muốn thử sao?”

“Nếu chỉ vì đối phó với một tên ăn mày, ta nhất định sẽ không phục, nói không chừng bà gặp vận may, thành Hoa Âm đã cầm ăn mày rồi ấy.”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Hãy đưa ta tới phủ của Huyện úy đại nhân, nếu bà có thể đưa ta vào trong, ta đương nhiên sẽ tin, đến lúc đó, bà muốn ta gọi một tiếng gia gia cũng được, gọi một tiếng bà bà cũng xong. Tất cả sẽ nghe theo bà hết. Có điều, nếu bà thua cuộc, thì bà phải quỳ trước mặt ta, gọi hai tiếng “bà cố”, sau đó còn phải đi ăn xin cùng ta ba ngày liền.” Thấy đám người xung quanh đã tản đi, ta liền hạ thất giọng thì thầm bên tai bà ta.

“Đưa một tên ăn mày như người vào trong phủ huyện?” Bà ta tỏ vẻ khó khăn.

“Nếu không làm được thì thôi vậy, phủ Huyện úy đại nhân không phải bốc phét là có thể vào được đâu.”

“Được rồi, ta sẽ đưa người vào, có điều người phải làm theo lời dặn của ta.” Bà ta đột nhiên nhỏ giọng, hai tay khoanh trước ngực không ngừng quan sát ta từ đầu đến chân.

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh[1]” Ta thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể vào phủ Huyện, thì chẳng có thứ gì mà Ngọc Phiến Nhi ta không ăn trộm được.

[1] Nhất ngôn cửu đỉnh: Cửu Đỉnh: chín cái đỉnh bằng đồng (rất nặng) của vua Hạ Vũ bên Trung Hoa thời xưa đúc ra để trong cung. Câu này có nghĩa: Một lời nói ra nặng tựa ngàn cân.

“Tên ăn mày khốn kiếp, cứ chờ đó mà gọi ta là bà cố đi.” Bà ta lạnh lùng lên tiếng.

“Ai gọi ai là bà cố cũng còn chưa rõ đâu.” Ta chu miệng cái.

“Cứ chờ đấy, tối nay, nhớ đứng đợi trước cửa hàng nhà ta.” Người phụ nữ này hừm một tiếng sau đó quay người bỏ đi đầy ngạo mạn.

Mưa vẫn cứ rơi mãi, không khí lạnh lẽo thoang thoảng mùi hương hoa dịu ngát. Lướt qua những cành hoa quỳnh, ta nhẹ nhàng đi men theo đường ven hồ. Trong làn mưa, ta có thể thấy cảnh núi non hoa lệ, hùng vĩ, những lớp núi trùng trùng điệp điệp thoát ẩn thoát hiện. Ở phía chân trời xa, là ánh mặt trời sáng lóa như xé mây, xé sương rọi thẳng xuống nhân gian.

Ta chán nản nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, vô số hạt mưa li ti rơi xuống rồi nhanh chóng tan biến giữa mênh mông hồ nước, gió thổi rào rào. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy mưa giăng khắp chốn.

Một mình ngắm mặt hồ trống trải, vắng lặng, ta đột nhiên thấy sống mũi cay cay, nhớ lại việc Diệp đã lừa gạt mình, rồi việc vì ta mà Diệp bị trọng thương, lại đến đám Hoa Hoa, Thảo Thảo không biết hiện giờ sống chết thế nào? Bức bối quá ta liền đưa chân đá bay hòn sỏi trước mặt. Ngọc Phiến Nhi, người phải phẫn chấn lên, có nỗi khổ gì mà người chưa từng ném trái? Làm sao người lại có thể sâu thẳm như vậy chứ? Ta âm thầm mắng nhiếc bản thân. Ta vốn không thích bản thân hiện tại, sợ được cũng sợ mất, chẳng hề giống Ngọc Phiến Nhi không sợ trời, không sợ đất, lúc nào cũng vui vẻ, hân hoan, kiên cường đối diện với cuộc đời trước kia.

Mưa càng lúc càng lớn, người đi đường chạy mưa đã chẳng thấy một ai, chỉ còn một mình ta lang thang quanh hồ, rồi trút giận lên chính chiếc bóng của mình in dưới đám nước tồn đọng dưới chân. Mưa xuân khiến thành Hoa Âm trống trải trong sắc trời âm đạm, đâu đó phảng phất nét tiêu điều. Gió thổi khiến chuông gió nhà ai reo vang, từ xa truyền lại, như thể đang hát ca điệu gì.

Ta nhìn bóng mình in dưới vũng nước, trong ánh mắt hiện rõ nét bất an, buồn bã, cô đơn. Làn da ta lúc này đen ngòm, bẩn thỉu. Y phục trên người rách rưới, một vài vết rách lớn để lộ cả phần da thịt bên trong đã lạnh tới mức tím đỏ. Nước mưa khiến y phục ta ướt đầm, dính sát vào người, trông ta lúc này y hệt chiếc gối thêu hoa nhét đầy vải vụn của các đại thẩm sống tại phố Tây. Mưa mỗi lúc một to, tạt mạnh vào

mặt, bóng hình trong nước cũng không còn rõ ràng. Hình ảnh đó phút chốc nhạt nhòa rồi biến thành tuấn tú vô song, toàn thân bận áo gấm tuyệt đẹp, trên tay phe phẩy chiếc quạt thanh tao. Ta đưa tay dụi mắt, phải chăng vì quá lạnh nên sinh ra ảo giác?

Dần dần, mưa mỗi lúc một lớn hơn, các hình ảnh phản chiếu trong nước vỡ vụn. Ta mở lớn hai mắt, nhìn vị công tử phong độ ngời ngời, bước vào căn nhà lớn hoàn toàn xa lạ. Rồi cảnh tượng khác hiện ra, mới nhìn thôi mà ta đã thấy choáng váng, cảm giác như mình đang ngồi trên một chiếc kiệu nhỏ đông đưa. Gương Âm Dương đáng chết, sao lại khiến ta cảm thấy khó chịu thế này! Ta cố gắng nhẫn nhịn cảm giác khó chịu đang cồn cào trong bụng, mưa xối xả lao xuống mặt hồ khiến mọi hình ảnh càng thêm hỗn loạn.

Đó là nơi nào nhỉ? Còn đang mải nghĩ thì hình ảnh trong mặt hồ lại được thay bằng tấm bình phong bằng gỗ sơn đỏ điêu khắc tinh xảo, ánh sáng chiếu lên bóng lóa. Mặt tấm bình phong có đề bài thơ ngũ ngôn “Thu sơn cực thiên tịnh” của Châu Diên Linh. Gió nhẹ thổi qua, mặt nước rung mạnh, tấm bình phong cũng lay động theo bóng nước. Đột nhiên, trên mặt nước xuất hiện thêm hình ảnh một thiếu niên đang lén lút nấp phía sau tấm bình phong ghé đầu nhìn ra... Vị thiếu niên này chính xác là ta. Sau tấm bình phong có bày giá đặt bát tiên bằng gỗ đàn hương. Chiếc giá đặt đối diện cửa ra vào, bên cạnh còn treo hai câu đối. Ngay lúc đó, ta kéo nhẹ một bên câu đối, giá đựng thuốc tức thì hiện ra.

Phòng thuốc? Không ngờ nơi này chính là phòng cất giữ thuốc. Trên đó có rất nhiều vị thuốc quý như linh chi, hoàng liên, nhân sâm... Trái tim ta không ngừng đập cuồng loạn phải chăng gương Âm Dương đang muốn cho ta biết Huyết Túc được cất giữ ở đâu? Gần giá để bát tiên có một tấm gương quý. Đột nhiên chiếc gương đó rung lên, rồi bị gạt sang một bên, trước mắt ta hiện ra thứ mà ta đang tìm kiếm. Trái tim ta đập mạnh hơn, lần đầu tiên ta phát hiện khả năng nhìn thấy trước mọi việc của mình có công dụng tuyệt vời đến vậy. Sau này hành nghề ăn trộm thực sự thuận tiện biết bao, chỉ cần bê chậu nước đến trước mặt là ta có thể biết được bảo bối cất giấu ở chỗ nào. Ta phải học cách khống chế khả năng dự đoán tương lai của gương Âm Dương, bắt nó phải nghe theo lệnh mình mới được.

Đột nhiên, hình ảnh trên mặt hồ lại hỗn loạn không ngừng, đầu ta theo đó mà đau lên dữ dội. Giây phút đó, ta thấy hình ảnh một thanh đao sắc nhọn lặng lẽ đâm thẳng về phía mình khi ta còn đang mải mê tìm Huyết Túc. Trái tim ta quặn thắt đầy đau đớn, đúng là “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn[2].”

[2] “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn.” Câu này có nghĩa: Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào thế nguy hiểm.

“Này, đừng có nghĩ quẩn mà nhảy xuống hồ tự tử chứ!” Đột nhiên, có người kéo ta lại. Mặt hồ trong khoảnh khắc hiện lên một mảng máu đỏ hồng rồi trở lại lạnh lẽo thê lương như nó vốn có.

“Ta nhảy xuống hồ thì liên quan gì đến người, ta không ăn xin được gì thì nhảy xuống hồ chứ sao. Hoặc giả người cho ta ngân lượng, cho rồi ta sẽ không nhảy xuống đó nữa.” Bị người khác cắt ngang hình ảnh báo trước tương lai, ta đột nhiên phát cáu. Tên đàn ông với bộ dạng thư sinh kéo ta lại đang chăm chú nhìn ta, sau đó lui lại phía sau vài bước, như thể sợ hãi trước dáng vẻ hung tợn của ta. Miệng hần lẩm bẩm gì đó không rõ, ta chỉ nghe được một câu: “Cái gì gì cùng với tiểu nhân thật khó nuôi[3].” Ta gờ chân định cởi giày nện cho hần một trận, không ngờ hần dám bảo ta là tiểu nhân. Thế nhưng, vừa nhấc chân lên ta mới nhớ ra, ăn mày bình thường không đi giày, tiếp đó ta liền vớ lấy chiếc mũ đang đội trên đầu làm vũ khí, chẳng ngờ chiếc mũ đã bị gió thổi bay từ lúc nào không hay.

[3] “Cái gì gì cùng với tiểu nhân thật khó nuôi.” Câu gốc là: Chỉ duy phụ nữ với tiểu nhân là khó nuôi.

Ta đứng trong gió, mái tóc dài rối tung thêm thảm. Mặt hồ dần hiện lên khuôn mặt đã được nước mưa gột sạch của ta, cho dù khuôn mặt đó đã đỏ ửng vì lạnh nhưng vẫn không thể giấu nổi nét mỹ miều. Ta nhìn khuôn mặt chẳng khác nào búp bê sứ của mình, cảm thấy thập phần chán nản. Còn về hình ảnh khi này, dù ta tức giận đến độ nào, mặt hồ cũng không chịu tiết lộ thêm chút bí mật nào thêm nữa. Sau cùng, mặt hồ chỉ hiện lên duy nhất khuôn mặt đẹp như đóa phù dung trong mưa của ta. Nhưng đáng tiếc, xinh đẹp thế nào đó cũng chỉ là cơ thể ta mượn của người khác thôi!

Nhân lúc mưa còn chưa tạnh, trời chưa tối, ta liền bước vội đến trước cửa hàng của mục đàn bà ngu ngốc ban sáng, đứng đợi.

Khoảng nửa canh giờ sau, ông trời quả có mắt, không nỡ để ta phải chết dưới mưa lạnh, rốt cuộc trời cũng

quang, mây cũng tạnh. Có điều, cho dù trời đã hửng lên, nhưng cũng chỉ là chút ánh sáng cuối ngày hắt về từ phía bên kia chân trời. Mây, như khuôn mặt của thiếu nữ, ửng hồng rạng rỡ. Ta ngồi trước cửa, chán nản ngắm ánh hoàng hôn, trong lòng tự hỏi không biết người đàn bà ngu ngốc kia có phải đã ngủ từ trưa đến tận tối không nữa? Tại sao nửa ngày trời rồi mà vẫn chẳng thấy chút động tĩnh. Ta vô cùng bức bối, vừa nguyên rủa bà ta vừa run rẩy, co ro. Thời tiết thực sự quá lạnh!

“Người cũng đứng giờ gồm nhỉ, mau thay bộ y phục này đi!” Chính vào lúc ta sắp đông cứng thành cột băng, một bộ y phục khô nhẹ nhàng đáp xuống đầu ta.

“Bộ này?” Ta nhìn bộ y phục nam nhi rũ trên đầu mình, trong lòng thầm than thở não nề.

“Liệu có thể đổi sang bộ khác được không?” Bộ này giống hệt bộ y phục ta mặc trong hình ảnh ta nhìn thấy trên hồ khi nãy, hay là không mặc nữa, ngộ nhờ mọi chuyện xảy ra đúng nư những gì ta đã thấy thì toi.

“Lắm lời gì thế, không cực thì nhận thua đi. Vào trong mau lên! Ta nói cho người biết, hôm nay chúng ta sẽ đến phủ Phạm đại nhân biểu diễn tài nghệ, người biết làm gì?”

“À... gầy tỳ bà ...” Ta nhớ hồi còn ở phủ Thừa tướng có học qua đàn tỳ bà, có điều sau cùng, sư phụ bị ta chọc tức mà bỏ đi. Như vậy liệu ta có thể coi là ta “biết” chơi đàn hay không!

“Đàn tỳ bà? Ta thấy gầy bông gòn thì hay hơn.” Bà ta lườm ta đầy khinh rẻ.

“Thật không ngờ, người lại là một cô nương xinh đẹp thế này!” Nhìn ta thay xong y phục, bà ta có chút lạng người, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Đại tỷ, bà đã phát hiện ra rồi sao, thực ra ta... thực ra bà còn chưa biết đâu, ta vốn dĩ là thiên kim tiểu thư nhà phú hộ, bởi vì phải lòng một thư sinh nghèo, nên chúng ta phải tự quyết định việc chung thân. Gia đình thì kịch liệt phản đối quan hệ của hai ta, cuối cùng chúng ta chỉ còn cách cùng nhau bỏ trốn. Thế nhưng, hu hu... thế nhưng ta không có tiền, chàng không những không yêu ta nữa, lại còn thường xuyên đánh mắng. Tiếp đó, chàng còn bỏ rơi ta rồi đi đâu không biết. Một người phụ nữ yếu mềm như ta, trên người không một đồng tiền, không có thể lực, lại phải lưu lạc đến bước đường cùng xin ăn, hu hu...” Phụt phụt, ta vội nhỏ nước miếng đắp lên mặt, giả khóc nức nức khóc nỏ.

“Trên thế gian này lại còn có tên đàn ông vô liêm sỉ vậy sao?”

“Sau đó ta còn nghe nói chàng đang làm giúp việc cho phủ của Huyện úy lão gia, thế nên mới lặn lội đường xa từ Trường An tới thành Hoa Âm này...” Ta lại nức nở, trong lòng thầm nghĩ, bản cô nương hàng ngày giả vờ đáng thương để ăn xin, không biết đã lừa gạt bao biết bao người, người lòng dạ sắt đá đến đâu cũng phải động lòng trước tiếng khóc của ăn mày đáng thương là ta.

“Thì ra là như vậy, ta là người rất nghĩa khí nên sẽ giúp người một lần. Người hãy theo ta vào phủ, đợi đến khi ta nói chuyện với Phạm đại nhân, người hãy đi tìm tên đàn ông phụ bạc đó.”

“Ta biết ngay đại tỷ là người miệng treo dao, tìm đậu phụ, hơn nữa não cũng toàn đậu phụ... mà.”

“Cái gì?”

“Ý ta muốn nói chàng ta thích nhất là ăn đậu phụ, ta định mang một ít cho chàng.”

“Mang cái gì mà mang, với kẻ phụ bạc như vậy phải cho hắn hít gió tây bắc mới đáng.” Bà ta phẫn nộ nói, như thể người bị bỏ rơi chính là mình vậy.

Suốt dọc đường đi, nói chuyện ta mới biết, người phụ nữ tên Lý Tiên Tiên này chính là kĩ nữ mãi nghệ nổi tiếng bậc nhất thành Hoa Âm. Thành Hoa Âm không phồn hoa như Trường An, hơn nữa địa hình núi cao gập ghềnh, nhân khẩu vốn đã không nhiều, thế nên đương nhiên không thể chỗ nào cũng nhìn thấy mỹ nữ như ở thành Trường An. Vì là bạn tri kỉ của Phạm đại nhân, vị Lý mỹ nữ này thường xuyên tới phủ của Phạm đại nhân để thể hiện tài nghệ.

Đây là lần đầu tiên ta biết kĩ nữ trứ danh lại phải tự mình đi bộ đến nơi biểu diễn tài nghệ, xem bộ dáng bình dân của vị đại tỷ này, cộng thêm việc đồng ý giúp đỡ, ta cũng không so đo thêm nữa. Nhưng suốt cả quãng đường ta không thể không dán chặt mắt vào chiếc móng lác lư của bà ta. Khi đến trước cửa phủ

Phạm đại nhân rồi, ta và Lý đại tỷ liền chia nhau ra hành động, bà ta đi gặp bạn, còn ta đi tìm vị thuốc bảo bối.

“Ai thế hả?” Chính vào lúc ta đang lén la lén lút đi ngang qua hoa viên phủ Phạm đại nhân thì bất cẩn vấp phải hòn đá thuộc hòn non bộ sợ bị người ta phát hiện. “Người tốt.” Ta nhanh tay tháo lỏng nút quần, thò đầu từ sau hòn non bộ ra, lên tiếng.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rằng nhà vệ sinh không phải ở đây. Tại sao khách nào cũng chọn nơi này để giải quyết vậy? Lão gia thích nhất là ngồi đây câu cá, người mà người thấy mùi khai lại mắng ta cho xem.” Người đi gõ mõ báo canh lẩm bẩm than.

Thì ra đây là nhà vệ sinh tạm bợ, thảo nào ta thấy thối như vậy. Thấy người gõ mõ báo canh đã đi xa, ta mới lén lúc chui ra khỏi hòn non bộ.

“Vương gia, ngài an tâm, ta đã an bài đầu vào đây ở thành Hoa Âm rồi, nếu bọn họ tới, ta đảm bảo sẽ khiến bọn họ có vào mà không có ra.” Từ xa vọng lại giọng nói của kẻ đã ngà ngà men say.

Đưa mắt nhìn về phía đó, không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một người, ta vội vã ngồi thụp xuống. Vừa nghe bên tai có tiếng động, tức thì trên người ta bỗng ấm nóng lạ thường. Tên say rượu chết tiệt, người làm cái gì thế, đã nói mấy trăm lần rằng đây không phải chỗ giải quyết cơ mà. Ta tức giận dùng dùng ngẩng đầu lên, sau đó lại vội vã cúi xuống, bản cô nương chưa hề nhìn thấy gì đâu nhé.

“Phạm đại nhân hành sự, ta đương nhiên là yên tâm rồi. Đêm khuya không tiện làm phiền, bản vương cáo từ.” Giọng nói đông dặc mà ấm áp, tĩnh lặng như ánh trăng vang lên, cả người ta đông cứng, tại sao Diệu lại xuất hiện tại đây?

Nghĩ lại những sự việc kì quái diễn ra gần đây, ta cảm thấy hỗn loạn lạ thường. Đợi đến khi ta ngẩng đầu lên vẫn thấy tên quỷ say rượu kia đứng đó, trong lòng ta lại càng thêm sâu não. Hắn ta đã ăn uống những gì mà đại mai không xong vậy?

“Hu hu... hu hu...” Đợi thêm một lúc, người đàn ông trước mặt vẫn chưa có ý rời đi. Ta liền vênh tai lên nghe ngóng, thì ra tên khốn này đã ngủ mất từ lâu, thậm chí còn đang ngáy khò khò. Thật đúng là xui xẻo, ta đi ăn trộm đã lâu năm, đây là lần đầu tiên bị người ta逮 ước hết cả người, lại còn thê thảm đến mức phải trốn dưới háng của một tên say rượu.

“Tên quỷ chết tiệt, lát nữa lão nương sẽ quay lại giải quyết ngươi.” Ta đưa lưỡi liếm môi, ai ngờ mới mở miệng liền nếm phải thứ vị vừa mặn lại vừa khai. Tên khốn này đúng là có một không hai, vừa ngủ vừa đại tiện được.

“Khạc... khạc...” Ta đẩy hắn sang một bên, đứng dậy rồi đi ra khỏi chỗ nấp. Nhưng vừa đi được vài bước liền nghe thấy có tiếng như thứ gì rơi xuống nước, hóa ra tên quỷ say rượu kia nghiêng nghiêng ngã ngã đứng không vững đã rơi tòm xuống đầm.

“Mẹ kiếp, tại sao sau chỗ đi vệ sinh này lại còn một hồ nước...” Giọng nói của tên quỷ say rượu oang oang vang lên khiến ta không nhịn được cười. Đúng là báo ứng, đáng đời.

Ta thận trọng lén vào dãy hành lang, ánh sáng nơi này càng lúc càng yếu, cảnh vật trước mặt càng lúc càng thêm quen thuộc. Lan can điêu khắc tinh tế, hoa cỏ tươi tốt, tất cả mọi cảnh vật nơi đây đều giống hệt với những gì ta nhìn thấy trước đó, điều này thực khiến ta không khỏi thấy kinh hãi. Ta cố gắng kìm nén tâm trạng lo lắng phập phồng, đi vòng qua bức bình phong điêu khắc tinh xảo, đẩy giá để bát tiên sang một bên, sau đó nín thở, nhẹ đẩy đẩy tấm gương ra, lấy viên Huyết Túc. Chính vào lúc đang vui mừng tột độ, trong đầu ta đột nhiên hiện lên hình ảnh... Không ngờ ta lại quên khuấy mất thanh đao đó.

Tức thì qua khóe mắt ta thấy ánh sáng chợt lóe lên, quả nhiên là có một thanh đao đang lao đến. Ta né sang một bên theo phản xạ, hàn khí tỏa ra từ thanh đao vụt ngang mặt. Lẽ nào, ta khó mà tránh khỏi kiếp nạn.

18. Chương 17. Tương Tàn Sao Lại Vội Vã Thế?

Ánh trăng sáng một cách kì dị, trên chiếc gương đồng đột nhiên hiện lên một bóng hình cổ quái. Ánh đao, ngược lại càng khiến ánh trăng sáng lóa, đến độ ta chẳng thể mở mắt ra nổi. Tiếng binh khí va vào nhau chói tai, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng, ta bắt giác chau chặt đôi mày.

Giây phút nhìn thấy ánh kiếm lóe lên, ta vô cùng kinh ngạc. Vào khoảnh khắc thanh đao đâm về phía ta, một thanh kiếm mềm như lá liễu lặng lẽ đưa đến đỡ trước mặt, nhẹ nhàng vòng quanh thân đao, thế nhưng lực ma sát giữa hai binh khí quá mạnh tạo ra tia lửa sáng lóe, chẳng khác nào những ngôi sao đang cháy sáng giữa trời đêm.

Lúc ánh lửa lóe lên ta đồng thời nhìn thấy đôi mắt sáng rực như hồ li, đôi mày cong cong, lúc mỉm cười, vết chân chim cuối mắt lộ ra vẻ ảm áp lạ thường.

Ta nuốt nước miếng, thu người sang một bên nhìn cảnh đao kiếm giao tranh. Trong nháy mắt, thế kiếm cuồng ngạo chẳng khác nào tuyết trắng bay dưới mặt trời, khiến đao thương rơi vào thế yếu. Cao thủ đối đầu, đêm yên tĩnh mà đao kiếm như sao trời.

“Ai đó?” Không biết có phải tiếng đao kiếm giao đầu khi này đã đánh động người đi gõ mõ báo canh không mà ta thấy ông ta đang xách đèn đi lại.

Trái tim ta đập thình thịch, đến thở cũng không dám thở mạnh. Nếu để ông ta phát hiện ra tình hình đang diễn ra trong này, dẫu ta có chín tính mạng cũng không đủ cho bọn họ giết.

Chính vào lúc ta đang hoang mang không biết phải làm gì tiếp theo thì có người kéo mạnh ta lại rồi ta lao đảo ngã nhào vào lòng người ấy. Trong một tích tắc người ấy nhẹ rung tay, tâm đèn đột nhiên sáng lóa lên, sau đó vụt tắt. Vào khoảnh khắc ngắn ngủi đó, ta nhìn thấy một đốm đỏ, bay vụt qua trước mặt.

Trường kiếm tựa bài ca, giữa đêm nghe máu chảy.

“Đi!” Thân người ta bỗng nhẹ bẫng, cả người bị nhấc lên rồi bay vút lên mái nhà.

Gió vù vù nhẹ lướt bên tai, ta bị người này kéo đi, chỉ biết chạy thục mạng không phút giây ngừng nghỉ. Ta nhận ra người đang nắm lấy tay mình chính là Nam Cung Diệu, thế nhưng trái tim ta vô cùng hoảng loạn, không biết có nên buông tay đẩy chàng ra hay là tiếp tục đi theo chàng nữa.

Đợi đến khi chạy tới rừng cây, chàng bất ngờ dừng lại, đôi mắt như mây như trăng đắm đuối nhìn ta. Chàng từ từ kéo tấm khăn đen bịt mặt xuống để lộ ra gương mặt tuấn tú, dưới ánh trăng bàng bạc đẹp đến mê hồn!

Đôi môi ta khẽ động nhưng sau cùng vẫn chẳng mở miệng nổi. Nếu đã muốn giết, tại sao lại còn cứu ta?

Chàng nhìn ta, ánh mắt ngập tràn vẻ luyến tiếc lẫn đau lòng, thậm chí trong ánh mắt còn pha cả niềm lo lắng và hoảng sợ. Chàng nhẹ vuốt mái tóc ta, dịu dàng như thể ta chính là thứ bảo bối trân quý nhất đối với chàng. Bàn tay chàng khẽ rung, trắng trẻo như ngọc quý, mu bàn tay nhẹ lướt lên má ta. Rồi chàng cúi sát xuống nhìn ta, chăm chú mà đắm say. Trong khoảnh khắc ta như chết lặng tại chỗ, trong lòng xúc cảm dạt dào như sóng biển.

Đột ngột, chàng ôm chầm lấy, kéo sát ta vào lòng. Vai ta đau đớn, cảm giác như bản thân sắp bị chàng nghiêng nát. Ta càng vùng vẫy, chàng càng ôm chặt... Xung quanh tĩnh lặng dị thường, phảng phất trong gió là hương thơm ngào ngạt. Chàng cứ thế ôm ta rất chặt, còn ta chẳng dám ngẩng đầu, cứ lặng ngắm sợi dây phỉ thúy đeo bên thắt lưng chàng, trên đó là miếng ngọc bội hình hai cánh bướm bằng ngọc, sinh động như thể sắp cùng nhau chấp cánh bay đi mất.

Chàng ôm chặt lấy ta, chặt đến mức ta hoàn toàn không thể động đậy được. Giây phút chàng ôm chặt đó, ta có thể nghe rất rõ tiếng tim chàng đập loạn. Thế nhưng trái tim chàng đập mạnh thế nào, cũng chẳng thể bằng được mối ưu phiền lẫn khuất trong lòng ta.

Sai rồi, làm sao ta lại như vậy chứ? Đã nói là phải hận chàng, đã quyết định là phải cắt đứt mọi liên hệ, trong lòng ta thậm chí còn hạ quyết tâm không dưới hàng vạn lần, không được nhớ tới chàng. Vậy tại sao tất cả mọi chuyện lại không giống như ta mong muốn? Nhìn vết thương của ta, sao chàng lại đau lòng đến

thế? Lúc chàng ôm ta vào lòng, tại sao ta lại có cảm giác như chàng chỉ hận không thể hòa thành làm một cùng ta? Lúc này tại phòng thuốc, chàng xuất hiện cứu ta rồi đưa ta chạy trốn lại là thế nào? Lẽ nào từ đầu chí cuối ta đã sai? Diệu chưa từng có ý giết ta, tất cả đều là hiểu lầm của ta và Diệp?

Vậy những thứ mà ta nhìn thấy là gì, tại sao đám ăn mày vây giết chúng ta lại không ngừng cười nói với Diệu. Và Diệu thậm chí còn xuất hiện tại phủ của Phạm đại nhân? Rốt cuộc trong lúc ta và Diệp không có mặt, tại Trường An đã xảy ra những chuyện gì?

Trong lòng ta có quá nhiều nghi vấn, nhưng chẳng thể cất thành lời. Diệu hàng ngày dịu dàng tựa gió, đột nhiên chuyển sang ngạo nghễ ngang trời, ta thực sự chẳng hiểu gì về con người chàng nữa.

“May quá, may mà ta đến kịp. Đồ ham ăn, ta đã rất sợ đến muộn nàng sẽ xảy ra chuyện.”

“Chàng mới là đồ ham ăn ý...” Ta đưa lời phản bác, liền nghe thấy tiếng cười rất nhẹ của chàng. Nụ cười ấy của chàng tức thì khiến ta mềm lòng, bất giác còn làm ta nhớ đến người thiếu niên cô độc cầm chiếc đèn lồng đứng trên trường thành xưa kia.

“Phiến Nhi, ta có thể bỏ mặc mọi khinh miệt trên thế gian này, nhưng mãi mãi chẳng thể làm tổn thương nàng. Ta có thể coi thường mọi thứ tình cảm trong cuộc đời này, nhưng mãi mãi không thể không yêu nàng. Ta yêu nàng! Nghe chưa, ta yêu nàng!”

Thời gian như ngưng lại, ta có nghe nhầm không? Chàng đang nói gì vậy.

Kể từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên có người nói yêu ta. Ta tưởng cả cuộc đời này sẽ chẳng có ai yêu thương mình cả. Ta luôn nghĩ chỉ cần tự yêu bản thân là đủ, rằng hàng ngày cứ ăn xin, trộm cắp, sống cuộc đời vui vẻ, hạnh phúc cũng xong.

Thế nhưng không hiểu sao, trong lòng ta cảm giác vui mừng lẫn buồn bã lại đan xen thế này. Thì ra, từ nhỏ đến lớn, ta vẫn luôn khát khao có một người yêu thương, lo lắng, chăm sóc ỉn, có người thương xót cho những lúc ta bị người ta đui đánh, hoặc giả có người an ủi mỗi khi ta bị thương tích đầy mình.

“Sau này không cho phép nàng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa, ta tuyệt đối không cho phép!” Chàng lại khế thì thầm. Ta nghe vậy chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Rừng cây xanh lá, hương hoa thoang thoảng, chim chóc hót ca, nhưng tất cả đều chẳng bằng được một câu nói “Ta yêu nàng” mà chàng vừa thốt lên.

“Ta thực sự rất sợ, nếu ta đến muộn một chút thì nàng sẽ...” Nói đến đây Diệp không nói thêm gì nữa, nhẹ đẩy ta ra, xem vết thương trên vai cho ta, trong ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng cùng đau đớn.

Bàn tay ta lúc này vẫn còn đang nắm chặt viên Huyết Túc. “Chàng cho rằng ta muốn mạo hiểm như vậy sao? Không phải là vì Diệp...”

Diệp! Ta đột nhiên tỉnh táo lại vài phần, không biết người trước mặt là địch hay là bạn.

“Nàng đang lo cho Diệp?” Giọng Diệu nhàn nhạt rồi chàng nhẹ buông tay, khế lui lại phía sau một bước. Lòng ta tức thì trống trải, chìm trong lạc lõng vô biên. Khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt chàng, trái tim ta đau đến rỉ máu.

“Đám ăn mày đó... có phải là...” Ta thực sự không dám tiếp tục nhìn vào mắt chàng, giọng nói thậm chí run đến độ chính bản thân nghe không rõ.

“Phiến Nhi, có nhiều chuyện không hề đơn giản như những gì nàng nghĩ, nàng sẽ chẳng thể nào hiểu được đâu.”

“Ta không hiểu gì chứ? Không hiểu tại sao chàng lại thủ túc tương tàn? Không hiểu vì sao chàng lại muốn...”

“Phiến Nhi, cho dù ta làm việc gì, cũng tuyệt đối không bao giờ làm hại đến nàng.” Chàng nhìn vào mắt ta, nghiêm túc nói.

“Vậy còn Diệp thì sao? Diệp đã trúng độc, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát, ta...”

“Hắn đã không sao rồi! Còn nàng đó, đúng là đồ ham ăn, bị người ta bán rẻ lại còn ngồi đó mà đếm tiền cho họ.” Chàng đưa tay véo mũi ta đưa lời than thở.

“Chàng nói gì? Diệp đã không sao rồi?”

“Đương nhiên là không sao rồi, thậm chí bọn họ đã bắt đầu phản kích.” Diệp bật cười lạnh, đưa mắt nhìn về đám cây phía xa.

Tiếng cây lá xào xạc... Ta chậm rãi hít một hơi thật sâu, trong tàng cây có người.

Vèo... Mấy cây ngân châm tức thì phóng về phía ta. Nhưng nhanh như cắt Diệp bật quạt, dùng kinh lực đẩy đám ám khí kia rơi lả tả xuống đất sau đó đưa mắt lạnh lùng nhìn khắp một lượt, cây lá không ngừng rung động, dịch nơi tối mình nơi sáng.

“Phiến Nhi, ta mượn cây trâm cài tóc của nàng một chút.” Ta lặng người không hiểu dụng ý của Diệp, thế nhưng vẫn cứ rút ngân châm đưa cho chàng. Lúc mái tóc dài của ta buông xòa, trong ánh mắt Diệp ta thoáng thấy tia nhìn đắm say.

“Nàng đợi ta ở đây, tuyệt đối không được đi lại lung tung đâu đấy. Nếu gặp nguy hiểm hãy gọi ta.” Dứt lời Diệp khẽ vung tay, trong tán cây vọng lại tiếng kêu chói tai, đám cây lá nhuộm màu đỏ thẫm.

“Để ta đoán xem, tên tiếp theo đang trốn ở đâu nào?” Diệp mỉm cười như có như không, giọng nói dịu dàng mà lại toát ra thứ sát khí đáng sợ. Tiếp đó, ánh mắt Diệp bắn về phía một cây lớn trước mặt. Trong chớp mắt, tán cây khẽ rung, và một tên bịt mặt bay ra, tay lăm lăm trường kiếm xông thẳng về phía chúng ta. Diệp không chút nao núng rút thanh kiếm mềm cuốn quanh thắt lưng ra nghênh địch. Hai loại binh khí va vào nhau tạo nên tiếng động chói tai. Diệp thậm chí chẳng nhìn về hướng tên thích khách, chỉ thấy bàn tay chàng linh hoạt vung lên trong không trung, tên thích khách đó bất ngờ dừng mọi hoạt động, mãi một lúc sau, mới run rẩy ngã xuống, cổ họng trào máu tươi. Một kiếm trúng họng.

“Rất tốt, vẫn còn tám tên nữa. Giờ các người muốn nhất loạt xông lên hay là từng tên lao tới?” Diệp thổi giọt máu tươi dính trên thân kiếm, mỉm cười nói với vào rừng cây u tịch trước mặt. Nhìn nụ cười tràn đầy sát khí của chàng, ta bất giác lạnh run cả người. Diệp trước giờ luôn bất cần, ngạo đời không ngờ lại có những lúc quyết liệt đáng sợ đến thế.

Khắp không gian im lặng như tờ...

Trong không khí quỷ dị, đột ngột truyền tới thứ âm thanh xé rách màn đêm. Tám tên thích khách bịt mặt cùng lúc xông ra từ nơi ẩn náu, lao tới chỗ chúng ta với tốc độ kinh người. Chỉ trong khoảnh khắc, gió dâng cuộn cuộn, hoa bay như tuyết.

“Đồ ham ăn, mau nhắm mắt lại, đừng có nhìn những cảnh này!” Giọng Diệp vẫn rất nhẹ, ấm áp, mang theo tâm ý bảo vệ và ngập tràn yêu thương. Ta như trúng tà ngoan ngoan nghe theo mọi lời chàng nói, nhắm nghiền mắt lại.

Ngay sau đó bên tai ta vang lên tiếng gió rít đáng sợ, âm thanh của kiếm lướt trong gió. Ta biết xung quanh giờ đang diễn ra một trận ác chiến, Diệp đang một mình đối phó với đám đông thích khách, lại còn phải quan tâm bảo vệ ta nữa. Tuy ta không biết võ công, nhưng cũng biết tám người này không phải hạng tầm thường. Nhưng không hiểu sao đối diện với trận chiến ác liệt đó ta lại không hề có cảm giác sợ hãi. Bởi có Diệp ở bên, ta cực kỳ an tâm.

“Đã không còn chuyện gì nữa rồi.” Giọng nói trầm ấm của Diệp vang lên bên tai, mang theo chút mệt mỏi. Lúc ta mở mắt ra nhìn Diệp đang đứng trước mặt mỉm cười, sau lưng chàng là cảnh chiến trường tang thương, nhuộm máu.

“Đồ ham ăn, trâm cài tóc của nàng, hồi cung rồi ta sẽ đền cho cái khác.” Chàng đưa tay vuốt nhẹ tóc ta, nụ cười vẫn cứ kiêu bạc ngạo nghễ.

“Tên hồ li thói tha, đừng có động chân động tay như thế!” Ta nghiêng người, bàn tay chàng khựng lại giữa không trung, nụ cười mang theo chút cay đắng.

“Bọn họ là ai? Tại sao lại muốn giết chúng ta?” Ta nhìn những thi thể la liệt trên nền đất, cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm đang trào lên trong cổ họng. Mới có vài ngày, thế mà ta đã trải qua hai trận chiến ác liệt. Tại sao chỉ mới rời khỏi thành Trường An chưa bao lâu, lại có nhiều chuyện xảy ra đến vậy?

Diệu không trả lời, tay cầm thanh kiếm chém lên y phục của kẻ nằm ngay gần chàng nhất. Nhìn thi thể, trong lòng ta cực kỳ hoang mang, tại sao... tất cả bọn chúng đều là thái giám?

“Bọn này từ đâu tới mà bị hoạn hết thế này?” Ta cố gắng trấn tĩnh, có điều toàn thân vẫn cứ run lên bần bật.

“Tất cả đều là cao thủ đại nội.” Giọng Diệu lạnh như băng.

“Cao thủ đại nội? Thế nhưng... những người trong cung tại sao lại muốn giết chết chàng, chàng là Tam hoàng tử mà.”

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ[1]. Phiến Nhi, ta biết nàng trách ta ra tay với Diệu, thế nhưng nếu không làm vậy, người chết nhất định sẽ là ta.”

[1] Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Câu này có ý nói: Người trong giang hồ, nhiều khi phải làm những việc mình không muốn làm.

“Ta không hiểu chàng đang nói gì. Ta muốn đi tìm Diệu, đám người này lợi hại như vậy, hẳn lại đang bị thương...” Ta quay người định rời đi, liền bị Diệu kéo mạnh vào lòng.

“Đừng đi, hãy ở lại bên ta!” Chàng đột ngột nghiêng đầu tựa lên vai ta, cứ như một đứa trẻ đang nũng nịu đòi quà.

“Ta không có thời gian đùa cợt cùng chàng.” Ta đẩy mạnh Diệu ra, nhưng chàng lại ôm ta chặt hơn trước.

“Đừng cử động!” Chàng nhẹ thì thầm bên tai. Nhưng lúc này ta không thể nghe theo lời chàng được.

“Chàng mau thả ta ra!” Trong lúc vội vã, ta dồn sức đẩy mạnh Diệu về phía sau. Thân người chàng khẽ run, sau đó ngã quỵ. Chàng ngẩng đầu, sắc mặt trắng nhợt không còn một chút sắc máu.

“Đồ ham ăn, nàng định mưu sát lang quân sao? Rốt cuộc nàng vẫn cứ là một thê tử dữ tợn.” Chàng đưa lời đùa cợt, trong khi ta thì kinh ngạc đến độ không nói được thành lời. Giây phút ta hoảng sợ cực độ, trước giờ ta chưa từng hoảng sợ như vậy, trái tim ta đau đớn đến mức không thể nào chịu nổi. Cả người ta không ngừng run rẩy. Diệu ngồi trước mặt miệng vẫn mỉm cười, nhưng chàng đang chảy máu. Máu tươi trào khỏi miệng, chảy xuống lồng ngực, nhuộm đỏ cả một khoảng áo.

“Tên hồ li chết tiệt này, chàng làm sao vậy... đừng có dọa ta... hồ li chết tiệt, tại sao chàng lại chảy nhiều máu thế?”

“Nha đầu, đừng khóc! Thì ra nàng không chỉ khóc vì Diệu mà còn rơi lệ vì ta nữa, nhưng ta chỉ muốn nàng cười, nàng mà khóc, ta đau lòng lắm! Đừng khóc! Nàng yên tâm, hẳn không sao đâu. Kế hoạch của ta, sau cùng đã thất bại. Phụ hoàng đã phái người cứu hẳn về rồi. Bây giờ người mà bọn họ muốn đối phó chính là ta.” Chàng bình thần cất giọng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Phụ hoàng! Ta hết nhìn thi thể đám thái giám la liệt khắp nơi, lại nhìn khuôn mặt đang mỉm cười mà trắng nhợt vì đau đớn của Diệu, trong lòng cảm thấy thập phần kinh hãi. Lẽ nào, tất cả chuyện đều là...

Ta mở lòng bàn tay, viên Huyết Túc lặng lẽ rơi xuống đất.

Ánh mặt trời thoát ẩn thoát hiện phía sau dãy núi trùng điệp, khu rừng lại chìm vào tĩnh lặng như trước. Trong không khí tràn đầy mùi cỏ xanh mơn mẫm, thi thể muông thú rữa nát hóa thành một đám chướng khí mờ mờ ảo ảo. Khu rừng này khá rậm rạp lại bí ẩn. Ta đưa mắt nhìn về phía trước, chẳng hề thấy điểm kết thúc, như thể bút lông tung ra, du long cuồng thảo, trải rộng đến chân trời, mãi chẳng xác định nổi phương hướng.

Lúc này trời đang là ban ngày nhưng đứng giữa khu rừng cây lá rậm rạp, nắng không thể rọi tới mặt đất... Con đường khúc khuỷu, ngoằn ngoèo, không biết phía trước có gì đang ẩn mình chờ đợi. Từ vách núi có rất nhiều tia nước bắn ra, khiến đường rừng càng thêm trơn trượt, chỉ bất cẩn một chút là sẽ ngã rất đau. Phía trước chướng khí ngột ngạt như biển mù, không khí ẩm đậm, âm u khiến người ta choáng váng, mỗi một!

“Gần đây đúng là xui tận mạng! Thật chẳng khác nào chó về già bị hổ ỨC hiếp, nhớ năm xưa ở Trường An bản cô nương hiệu xưng...”

“Phải là “Hổ về già bị chó hiếp đáp.” Rốt cuộc nàng có phải là con gái bảo bối của Ngọc Thừa tướng đương triều hay không thế?” Diệu dương dương tự đắc đưa lời chỉnh sửa.

“Là do gần đây chịu quá nhiều khổ sở, đầu óc ta không còn phản ứng nhanh nhạy như trước nữa. Thái y không phải đã nói, con người sau khi trải qua nhiều sợ hãi đột ngột, thường sẽ rơi vào tình trạng tinh thần hoảng hốt trong khoảng thời gian ngắn sao?”

“Thần trí của nàng thường xuyên thất thường. Nói thật lòng, Nam Cung Diệu bình tĩnh mưu trí, công phu hơn người, nếu không phải có nàng ở bên gây phiền phức, người của ta chẳng dễ dàng đắc thủ được như vậy.” Nam Cung Diệu liếc sang ta, lắc đầu than thở.

Hừm... Ta nhất thời nghẹn lời! Hai tay siết chặt, tính mở miệng mắng Diệu một hồi. Nhưng thôi bỏ đi, nề tình chàng đang bị thương, ta cũng không thêm so đo tính toán.

“Nghe ta hỏi này Nam Cung Diệu, chàng khẳng định cứ đi mãi con đường chết tiệt này là có thể về tới Trường An sao?” Lúc này ta đang đỡ Diệu, người chàng dựa cả vào ta, khiến ta mệt đến mức mồ hôi túa ra không ngừng, trong khi trông chàng dường như đã lấy lại vẻ thanh nhàn, thoải mái.

“Nói nàng ngốc lại còn không thừa nhận. Giờ sau chúng ta là cả một đội quân truy sát, dẫu có đi tới hay không tới Trường An thì cũng vẫn phải đi. Đây gọi là chạy trốn, có hiểu không?” Diệu ngáp dài một cái, càng dựa vào người ta hơn.

“Cũng có nghĩa chúng ta chưa chắc đã quay về được Trường An? Đi cùng Diệu cũng phải chạy trốn, đi cùng chàng tình thế chẳng cải thiện hơn?” Trong lòng ta vô cùng bất mãn, giờ không biết rốt cuộc là ai muốn giết ai nữa. Tóm lại chỉ có ta là người đáng thương nhất.

“Nàng đừng có nói bản thân xui xẻo như sao chổi nữa. Có điều nàng an tâm, bản vương không sợ bị liên lụy đâu.”

“Chàng... chàng... ta... ta... ta nhin!” Ta đây mới là người vô tội phải chịu liên lụy. Đáng thương nhất, và cũng đen đủi nhất! Ta, một ăn mày chính hiệu, chẳng qua chỉ bắt cần đầu thai nhâm, rồi dẫn đến thảm kịch ngày hôm nay.

“Đi chậm lại một chút!” Diệu dặn dò.

“Đi chậm lại thì đến khi nào chúng ta mới có thể thoát ra khỏi khu rừng này?” Ta nghiêng răng cỏi, lúc này người mệt đến chết đi sống lại là ta chứ đâu phải chàng?

“Mãi mãi không đi hết được khu rừng này thì thật tốt.” Diệu lẩm bẩm một mình.

“Cái gì cơ?”

“Hầy, tướng công của nàng là ta đang bị trọng thương, không thể đi nhanh được.” Giọng Diệu rất đáng thương, ta nghe mà khóe miệng bất giác co giật liên hồi.

“Chàng bị thương hay không thì liên quan gì đến ta? Chàng bị thương nặng đến mức không chữa trị được là tốt nhất.” Ta mệt mỏi quá độ, bụng đầy uất ức.

“Thật sao, thế hôm đó là ai đã khóc lóc, ỉ ôi hệt như một quả phụ vậy chứ? Là ai đã cầu khẩn với ông trời rằng chỉ cần ta không sao, bản thân tình nguyện giảm thọ mười năm? Lại là ai đã không quản đêm ngày tận tâm chăm sóc cho ta? Ngày nào cũng gọi tên ta, nói rằng yêu ta, không cho phép ta được chết?” Diệu nheo mắt nói.

“Giờ ta mong ông trời trả lại mười năm thọ cho ta lắm đây.” Ta lẩm bẩm nguyên rủa một câu, khuôn mặt đã đỏ lị từ lúc nào.

Hôm đó, sau khi đối đầu với mười mấy tên cao thủ đại nội. Diệu bị nội thương trầm trọng. Ta kéo chàng trên đường, không ngừng thét gọi tên chàng, không cho phép chàng được ngủ thiếp đi. Chàng lạnh, ta ôm chặt lấy chàng truyền hơi ấm. Chàng đau đớn, ta cũng như đứt từng khúc ruột. Thế nhưng chàng cứ mê man lúc tỉnh lúc mê, không ngừng thổ huyết. Chính vào lúc ta hoảng sợ tột cùng cho rằng chàng chẳng thể nào cầm cự thêm được, thì vết thương của chàng dần hồi phục. Lúc ấy chàng còn cứng miệng nói rằng vì không nỡ để lại ta một mình trên cõi đời này nên chàng phải sống.

Suốt dọc đường đi, ta không nhận được cứ liên tục lẩm bẩm trong miệng, Diệu thì vô cùng hăng say khi được đấu khẩu với ta. Ta càng ngày càng xuống tinh thần, còn chàng thì càng ngày càng thêm hứng khởi.

“Nam Cung Diệu, ta nói cho chàng biết, nếu ngày mai ta vẫn chưa bước ra khỏi khu rừng này, bản cô nương sẽ...”

“Nàng đúng thật là lẩm chuyện! Sau này lấy nàng về làm thê tử, ta không bị nàng làm phiền đến chết mới lạ!”

“Ai cần chàng lấy về làm thê tử chứ?”

“Không muốn làm thê tử của ta, nàng định làm ni cô chắc?”

“Ta không làm thê tử của chàng, tại sao lại phải làm ni cô?”

“Ngoại trừ ta ra, còn ai chịu lấy đồ ham ăn như nàng về làm thê tử chứ?” Chàng mỉm cười nhìn ta âu yếm. Nụ cười của chàng xán lạn, trong trẻo như ánh mặt trời đầu xuân, trong khoảng khắc, đã xua tan mọi âm u, ảm đạm. Nghe câu nói nửa đùa nửa thật của chàng, ta vừa bực lại vừa buồn cười.

“Diệu, chàng nói... chàng thực sự... không hề muốn giết chết ta sao?” Do dự rất lâu cuối cùng ta vẫn muốn hỏi chàng nỗi nghi vấn mà bao lâu nay ta vẫn giấu trong lòng.

“Nàng muốn biết khoảng thời gian nàng ở cùng Diệu, Trường An rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

Ta lặng người, mím chặt môi rồi nhẹ gật đầu.

Ánh mặt trời xuyên qua từng nhánh cây kẽ lá, trong thứ ánh sáng mờ ảo, diệu kì, ta nhìn thấy sắc mặt của Diệu lúc bừng sáng, lúc sạm đen. Tiếng chim chóc đua nhau hót ca khiến giọng nói vốn dĩ đã không lớn lắm của Diệu càng trở nên mơ hồ, vô cùng lạ lẫm!

Ta và Diệu ngồi dựa vào một thân cây, ánh mặt trời in bóng chúng ta lên đám cỏ dại. Nghe chàng kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảnh thời gian đó, ta cảm giác mình xa cách thế giới này đến cả trăm năm rồi.

Hai tháng trước, sau khi ta và Diệu đột nhiên mất tích tại hoàng cung, không ai biết chúng ta ở nơi nào và xảy ra chuyện gì. Triều đình liền sai người đi tìm tung tích của chúng ta. Thời điểm ấy, trong cung có rất nhiều lời đồn thổi. Mà lời đồn thổi đáng sợ nhất trong số đấy chính là: Diệu và phụ thân ta hợp mưu, đưa ta vào cung mưu hại Diệu. Thế nên phụ thân ta ở trong triều càng lúc càng khó xử, nhưng vì đám đại thần kia kiêng nể địa vị của ông ngoại và mẫu phi Diệu, cho nên ngoài lời đồn thổi ra, họ chẳng dám lớn tiếng phát ngôn gì hết.

“Rồi ta tìm được cây trâm của nàng bên miệng giếng cổ, ta đã nghĩ rằng... nàng không còn trên thế gian này nữa.”

“Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó, mật thám của ta báo lại là thấy hai người xuất hiện ở vùng lân cận thành Hoa Âm?”

“Hai người còn sống, chỉ có một khả năng, dưới giếng cổ có đường ra, thậm chí còn thông tới ngoại thành Trường An.” Diệu bình thản phân tích, trái tim ta càng lúc càng đập mạnh, chàng... đã đoán trúng tất cả.

“Nếu ta suy đoán không nhầm, hai người chắc đã tìm thấy thi thể của mẫu thân Nam Cung Diệu dưới đáy giếng đúng không? Năm xưa, bà ta không hề mất tích mà chính là bị mẫu thân ta hãm hại. Nếu sự việc bị vạch trần, ta và mẫu thân cùng toàn gia tộc đều không còn chỗ đứng trong triều nữa, còn nàng... âm mưu dâm mỹ nhân nhập cung để nội ứng ngoại hợp, cùng âm mưu đoạt quyền của phụ thân nàng năm đó sẽ bị lộ. Thế nên ta chẳng còn lựa chọn nào khác...”

“Chàng lo ta với Diệu sau khi quay về thành Trường An sẽ đem chân tướng mọi chuyện về mẫu thân Diệu chết oan năm đó ra nói sao? Cho nên, chàng đã phái người truy sát chúng ta, hi vọng có thể che giấu được chuyện này?” Giọng ta bỗng cao vút lên đầy kích động.

“Không, trong kế hoạch của ta chưa từng có nàng. Ta đã thử không để tâm đến sự sống chết của nàng, nhưng ngay đến bản thân ta cũng không thể hiểu nổi, tại sao trong lòng lúc nào cũng bất an, đau lòng. Phiến Nhi, ta thực sự không thể ra tay với nàng được. Vì thế, ta đã đích thân tới thành Hoa Âm, ngăn cản kế hoạch do chính mình sắp đặt. Thực ra khi ở trong phòng thuốc của Phạm huyện úy, những cao thủ đại nội đó không phải có ý muốn giết nàng mà mục tiêu của họ chính là ta. Bởi lẽ việc ta rời khỏi Trường An, đối với một vài người, chính là thời cơ hạ thủ tốt nhất.”

“Người mà chàng nói có âm mưu hại mình chính là Phụ hoàng của chàng sao?” Khi ta nhắc đến hai từ “Phụ hoàng” Diệu thoáng mỉm cười đầy cười khổ sở.

“Tiểu nha đầu, nàng có hiểu không? Phía sau ta không chỉ có mẫu phi mà là cả một gia tộc, nhưng trái lại phía sau Nam Cung Diệp là Phụ hoàng và cả đám văn võ bá quan nhất mực bảo vệ. Đối với hoàng quyền và thân thích, trước nay không bao giờ tồn tại hai chữ “hòa bình.” Ta và hắn, số trời đã định chẳng thể làm huynh đệ. Cho dù ta không muốn đoạt lấy hoàng vị, ta cũng không thể không bảo vệ một số thứ nhất định phải bảo vệ.” Nói đến đây Diệu lại mỉm cười dịu dàng, vẻ mặt bất cần, nhưng trong ánh mắt chàng bừng bừng ngọn lửa đau đớn, giằng xé. Ngũ trảo siết mạnh đến độ hằn dấu sâu lên cả thân cây, nhưng lúc này chàng như không hề hay biết. Khuôn mặt chàng lộ nét lãnh đạm như thể sự tuyệt tình giữa huynh đệ, phụ tử rất bình thường, nhưng với ta nó sao tàn nhẫn và đáng sợ biết bao!

“Chàng có bao giờ thấy mệt mỏi?” Nghe ta hỏi vậy, Diệu đột nhiên chìm trong im lặng.

Gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua, lá cây âm thầm rụng xuống.

“Nàng đã nghe đến một loài chim như thế này chưa? Sinh ra nó đã không có chân, chỉ biết không ngừng vỗ cánh bay về phía trước, chỉ cần dừng lại là nó sẽ rơi xuống tan xương nát thịt. Ta... đã chẳng thể nào dừng lại nữa rồi. Ta đã từng cho rằng mãi mãi như vậy cũng chẳng có gì là không tốt, thế nhưng kế hoạch rốt cuộc lại có những thay đổi ngoài ý muốn...” Chàng đột nhiên quay sang nhìn ta, vẻ mặt khi này vẫn còn nét bình thản như không, giờ đột nhiên hiện lên niềm đau đớn vô hạn. Ánh mắt màu hổ phách bất chợt ướt nhòa, rung động như thể một cơn gió bất ngờ thổi qua tạo nên vô số những gợn sóng lăn tăn vậy. Rồi khoe miệng chàng khẽ cong, nở nụ cười tự giễu. Trong tâm trí ta lại hiện lên cảnh tượng ở thành Trường An đêm ấy, lạnh lẽo mà thê lương, suốt đêm hai chúng ta ở bên nhau, nhắc lại những chuyện xưa cũ đau buồn của chàng. Mãi đến tận lúc cầm đèn đi lên tường thành, tiếng trống canh khuya vang, nỗi sầu muộn trong lòng chúng ta lại trào dâng dữ dội. Đêm đó, ánh mắt chàng cũng lạnh như lúc này vậy.

“Ta đã lên kế hoạch cho tất cả mọi thứ, ngoại trừ nàng!”

Lúc này, ánh mặt trời chẳng khác nào lớp cát vàng óng, từ từ chảy xuống cành cây kẽ lá, in xuống mặt đất những hình thù đặc biệt. Mấy chiếc lá rời cành bay lượn giữa không trung, ánh nắng xoay tròn, mang theo sắc xanh của cây lá, sắc vàng của nắng ấm.

Trong khoảnh khắc tuyệt đẹp đó, thời gian dường như ngừng trôi. Diệu nhẹ nhàng cúi đầu, cặp lông mi tuấn tú như thiên thần, mang theo chút sầu muộn, vẫn vương. Chàng và Diệp giống mà cũng thật khác nhau. Ở Diệp toát lên vẻ cô độc hướng ngoại của loài sói, còn ở Diệu là sự ưu sầu, muộn phiền của loài hồ li. Hai con người với khí chất cao quý vương tử, chỉ là một người rừng rực như lửa, một người lãnh đạm tựa sương.

Ta đột nhiên hiểu ra, tại sao mỗi khi nhìn Diệu ta lại có cảm giác vừa vui vẻ vừa đau lòng như thế. Cảm giác đau đớn ấy cuối cùng đã tìm ra lối thoát, ta rốt cuộc cũng đã có thể hiểu con người Diệp, và hiểu được con người Diệu. Thì ra ta với họ rất giống nhau. Chúng ta đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi trên thế gian này, chúng ta lúc nào cũng cô độc và sợ hãi, luôn coi chút ấm áp bé nhỏ là ánh mặt trời trong cuộc đời mình. Cho dù hồ li, hay lang sói, tất cả đều chỉ là loài thú bị giam cầm, thậm trọng đi giữa loài người. Thế nên lúc Diệu để lộ chút đau đớn, ta đồng thời nhói buốt thấu tâm can.

“Ta...” Ta đột nhiên nghẹn ngào, mọi lời muốn nói không cách nào thốt lên được. Dẫu chàng đã từng phả người làm tổn thương ta và Diệp, thế nhưng tất cả mọi lời chất vấn và oán hận, ta đã nuốt gọn vào trong. Ta không nỡ dập tắt ngọn lửa le lói trong trái tim của chúng ta.

Mãi lâu sau, chàng vẫn chẳng có ý định đối đáp, ánh mắt màu hổ phách dần mất đi sắc thái ban đầu. Diệu đưa mắt nhìn về phía xa xăm, trong ánh mắt hiện lên nét bàng hoàng và bất lực, con người tuấn tú như

bức tượng này thực sự quá lạc lõng, đơn độc!

“Diệu!”

“Diệu!”

“Nam Cung Diệu!”

“Gì vậy?”

“Ta đói rồi.”

“Đồ ham ăn!”

“Ăn nói linh tinh, ta đã rất nhiều ngày chưa được ăn cơm rồi đây.”

“Ha ha!” Chàng tựa vào thân cây, nhìn ta mỉm cười, sau đó vẫy tay nói: “Đi thôi, ta sẽ đưa nàng đi tìm thứ gì để ăn.”

“Diệu!”

“Hả?”

“Nếu như có lúc nào chàng cảm thấy mệt, chúng ta hãy dừng lại, ta có đôi cánh, có thể giúp chàng bay đi.” Nghe vậy Diệu nắm chặt lấy bàn tay ta, không chịu buông ra nữa.

Ta đỡ chàng, chàng nắm lấy tay ra, giây phút đó giữa chúng ta không còn bất cứ nghi ngờ, ngần ngại nào khác. Cảm giác ngọt ngào càng lúc càng tràn ngập trái tim ta, chỉ có ta mới hiểu điều bí mật nhỏ nơi đó. Ta yêu Diệu, và vẫn luôn không ngừng hi vọng được gặp lại chàng, và chàng cũng đã nói yêu ta. Đối với ta nếu cứ tiếp tục ở lại trong khu rừng này cũng chẳng có gì không ổn, bởi lẽ đây là lần đầu tiên, ta có được niềm vui mừng, hạnh phúc như vậy. Chàng thổ lộ nỗi cô đơn trong sâu thẳm trái tim mình với ta. Còn ta chính là người duy nhất có thể chia sẻ niềm đau đó cùng chàng. Hai chúng ta cứ nắm tay nhau đi trên lớp lá khô xào xạc nghe trái tim mình rung lên từng hồi hạnh phúc.

Cuối cùng, chúng ta cũng ra khỏi được khu rừng. Ánh mặt trời hắt qua đám mây mỏng, rọi xuống mặt đất, phủ màu vàng óng ả lên hai chúng ta. Trong không khí ban mai ngập tràn mùi vị thanh mát của cây lá, hoa cỏ. Ta ngẩng đầu nhìn Diệu, ánh mắt chàng sáng như sao trời, mái tóc dài mềm mại tựa tơ, làn da trắng ngần dưới ánh nắng lại càng thêm chói lóa. Mỗi lần chàng cúi đầu nét cao quý, thanh nhã, tuấn tú lộ ra tức thì khiến ta như ngừng thở.

“Nơi này là đâu?” Ta nuốt nước miếng, khẽ hỏi.

“Chúng ta đã đi ra khỏi thành Hoa Âm rồi.”

19. Chương 18. Thiên Hạ Khó Tìm Định Thủ Cơ

Say rượu khêu đèn, ánh đèn xoay chuyển, hoa hồng rượu thắm.

Phượng cầm ngân châm cất cánh bay, đầu ngọc phỉ thúy linh lung sáng. Dưới chân kim liên nát, cất cánh tới trời xanh.

Khẽ điểm môi hồng, chạm nhẹ mày cong, ngân nga câu hát, tỳ bà vang, áo gấm mềm mại bay theo gió.

Tiếng tiêu réo rất tựa mưa phùn, câu hát trong trẻo tựa trăng non, trong ly chứa đầy rượu nho thơm ngát, trong lòng ôm một giai nhân khuyên thành... Bên tai chúng ta vọng lại tiếng nhạc tuyệt diệu.

Trước mắt là đế đô thịnh vượng, đông vui nhộn nhịp, phồn hoa như một giấc mộng. Đêm ngày bốn bề dậm trường, chẳng quản gió mưa, gian khổ, cuối cùng chúng ta đã quay về đến Trường An. Nơi chúng ta đang đứng chính là phường bạc Trường Lạc thuộc ngoại ô thành Trường An. Nơi này không biết bao nhiêu vương tôn quý tộc đã mất hàng ngàn lượng bạc. Hơn nữa những nơi thế này, chỉ nhận tiền chứ không nhận người,

cho dù là trọng phạm triều đình hay là lưu manh, côn đồ, chỉ cần có tiền, nơi này sẽ biến thành nơi ẩn thân an toàn. Cho nên, nếu tất cả mọi người muốn làm hại chúng ta, thì đây chính là nơi có thể lực mạnh nhất có thể bảo vệ chúng ta.

“Tại sao nàng lại biết phường bạc Trường Lạc?” Diệu tựa người vào một thân cây cất tiếng hỏi. Phường bạc Trường Lạc tuy là chỗ ăn chơi hưởng lạc của các vương tôn quý tộc, nhưng không nổi danh đến mức ai ai cũng biết như những chốn phong hoa tuyết nguyệt trong nội thành. Ta đường đường một thiên kim tiểu thư nhà Thừa tướng, biết được những nơi thế này, thực khiến người ta nghi ngờ.

“Trước kia ta đã từng làm trộm...”

“Cái gì?” Diệu bất ngờ tròn mắt nhìn ta.

“Ta nói là hồi còn nhỏ, khi đóng giả bộ khoái bắt trộm, ta đi lạc rồi bất cẩn phát hiện ra nơi này.” Ta vội đưa lời giải thích. Sự thật là trước kia ta thường xuyên tới đây chôm chĩa, trộm đồ.

Còn chưa vào trong phường bạc Trường Lạc, tay ta đã bắt đầu ngứa ngáy, dường như vàng bạc châu báu đang vẫy tay mời gọi ta vậy. Diệu thận trọng hơn ta rất nhiều, chứ không giống ta cứ nhìn thấy tiền là mắt sáng rực lên, quên hết mọi thứ. Theo lời chàng thì, chúng ta ngày nào còn chưa vào được cung, ngày đó còn chưa an toàn. Trường An giới bị nghiêm ngặt, muốn vào thành không phải dễ, lúc này chỉ còn cách cải trang thành thương nhân mới có cơ hội lẩn vào mà thôi. Diệu và Diệp đều thận trọng như nhau, có điều người Diệp hoài nghi là huynh đệ của mình còn người Diệu nghi ngờ lại chính là Phụ hoàng của mình.

Trên đường đi, chúng ta nghe được tin Diệp đã trở về Trường An. Cuối cùng ta đã có thể hoàn toàn an tâm rồi. Thế nhưng ngay sau đó ta lại cảm thấy buồn đau cho Diệu. Thì ra Phụ hoàng của chàng thực sự trong lòng chỉ duy nhất coi Diệp là con.

“Thật không ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi, phường bạc Trường Lạc đã có quy mô lớn vậy, không biết do thế lực nào chống lưng, nâng đỡ?”

“Đúng thế, hãy nhìn những người ra vào chỗ này đi, túi tiền phồng to thế kia, chẳng biết đã nhét biết bao nhiêu xấp ngân phiếu nữa.” Ta nuốt nước miếng đầy thêm khát.

“Đồ tham tiền, chúng ta cũng vào thôi.”

“Đợi đã, chàng có thiệp không?” Ta kéo Diệu lại.

“Thiệp?”

“Chủ phường bạc Trường Lạc vốn là một kẻ biến thái, hắn thường quy định chỉ những người có thiệp mới được vào trong hơn nữa hàng ngày chỉ phát một số lượng nhất định, ngoài chợ đen phải mất vài trăm lượng bạc mới mua được một tấm.” Hơn nữa Phường bạc Trường Lạc có một luật lệ bất thành văn, nếu người chơi công phá được ba cửa ải của chủ phường, thì một nguyện vọng bất kỳ sẽ được thực hiện. Cho dù nguyện vọng đó là một vạn lượng vàng hay là giai nhân tuyệt sắc, chủ phường bạc đều có thể thực hiện cả. Cho nên, những người tìm đến nơi này ngoài việc ăn chơi trác táng thì đến vì muốn thực hiện tâm nguyện nào đó của bản thân. Ta đoán, với Diệu, thì nguyện vọng có được sự giúp sức của thế lực giang hồ của phường bạc Trường Lạc hộ tống chúng ta hồi cung là nguyện vọng lớn nhất.

“Vậy nàng có thiệp không?” Diệu quay sang hỏi ta.

“Đương nhiên!” Ta đưa tay xòe ra hai tấm thiệp làm bằng đồng đen sáng lóa, trên đó còn có mấy chữ được điêu khắc tinh xảo, đây chính là tấm thiệp của phường bạc Trường Lạc.

Diệu neho mắt, hất cằm nhìn ta mãi không thôi.

“Này, ta rõ ràng có mang theo thiệp cơ mà.”

“Tấm của ta cũng không cánh mà bay.”

Phía không xa vang lên tiếng kêu than của người mất đồ. Lần này Diệu nhìn ta bằng ánh mắt cực kỳ thú vị.

“Ta biết chàng đang định nói gì, “giai nhân tuyệt sắc”, sao lại làm trộm đúng không? Câu này ta nghe rất nhiều rồi, chàng không cần nói nữa... vào lúc cần thiết thì vẫn cứ phải ra tay thôi...”

““Giai nhân tuyệt sắc”? Nàng cảm thấy bản thân xinh đẹp đến mức đó sao?”

“NAM CUNG DIỆU!”

“Nhảy” nhanh như vậy được sao? Chính vào lúc ta dứt nắm đấm lại gần, Diệu đã nhún người “nhảy” thẳng đến phía trước nhanh như pháo hoa. Chết tiệt, ta cũng muốn học công phu này. Ta nghiêng rằng, cầm đầu đuổi theo chàng.

“Lần sau dạy ta công phu này nhé!” Nếu học xong ta sẽ không còn sợ mỗi khi ăn trộm rồi giả như chạy không kịp sẽ không sợ bị người ta bắt nữa.

“Ai lại gọi thế này là nhảy chứ? Cái này được gọi là khinh công, nàng không cảm thấy lúc ta thi triển khinh công phong độ ngời ngời, oai phong lẫm liệt lắm sao?”

“Không thấy!”

“Đúng là thiếu con mắt thẩm mỹ mà!” Diệu hừm lạnh một tiếng. Con hồ li này lúc nào cũng tỏ vẻ. Có điều, lúc thi triển khinh công, trông chàng quả có rất phong độ, khiến cho đám phụ nữ đứng quanh đó đều không khỏi ngước nhìn. Ta vội vã tiến lên phía trước, chặn luồng ánh mắt hừng hực lửa tình của bọn họ. Hồ li tinh, quả nhiên là hồ li tinh mà! Vừa thấy ta xông ra đối đầu với đám phụ nữ có ý định mê hoặc chàng kia, khoe miệng chàng liền cong lên thành một nụ cười vui vẻ.

Tại sao ở phường bạc Trường Lạc lại có nhiều mỹ nữ vậy chứ? Trước giờ tới đây sao ta chẳng thấy mấy người phụ nữ ăn mặc hở hang, gợi tình thế này nhỉ? Gió nhẹ thoảng qua đưa theo mùi phấn son của đám phụ nữ kia lại, nồng nặc chẳng khác nào hương rượu Nữ Nhi Hồng được chôn nhiều năm, thật sự vô cùng ngọt ngào! Đi thêm một đoạn nữa, đập vào mắt chúng ta là cảnh những người phụ nữ khêu gợi vừa ưỡn ẹo đi lại, vừa mỉm cười đầy mê hoặc, đã vậy Diệu lại chẳng hề né tránh, thậm chí còn đáp lại những ánh mắt rục rủa, khiến đám phụ nữ xinh đẹp kia lại càng thêm hứng khởi, không ngừng uốn éo dáng điệu, chẳng khác nào đám rắn không xương. Trong khi đó ta chỉ biết tìm đủ mọi cách để che chắn tầm nhìn của Diệu, chẳng lòng dạ nào đi ăn trộm được nữa. Đối thủ của ta quá nhiều, thật đúng là mệt mỏi quá độ! Toàn thân ta căng cứng, sẵn sàng trong tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể bước lên che tầm nhìn của Diệu trước đám người phụ nữ điên cuồng kia.

“Ta có một dự cảm.” Chàng bỗng cúi người, luồng hơi thở ấm nóng truyền tới bên tai khiến ta ngứa ngáy. Thấy ta vội đưa tay che tai, Diệu liền lắc đầu cười mỉm.

“Dự cảm gì thế?” Ánh mắt mê hoặc, có quá nhiều ánh mắt kiểu như thế này bay tới. Ta lập tức trợn mắt lườm từng kẻ một để cảnh cáo.

“Sau này nàng mà làm Vương phi của ta, có lẽ sẽ trở thành một hũ dấm chua lè trong hoàng cung mất.”

“Vương phi cái đầu quỷ chàng ý, ai đồng ý làm thê tử của chàng chứ?”

“Ồ, nếu nàng không làm vậy ta sẽ đem mấy người phụ nữ xinh đẹp ở đây về vậy.”

“Chàng dám!” Vừa dứt lời, ta liền cảm thấy chột dạ, lại nhìn nét mặt và nụ cười tươi như hoa của Diệu, ta biết mình đã trúng kế. Hồ li, đúng là đồ hồ li xảo hoạt, đồ hồ li biến thái, đồ hồ li chết tiệt!

“Oa! Vị công tử đó thật phong độ ngời ngời!” Nhìn người đàn ông đi trước, ta kích động hét lớn.

Còn chưa kịp nói hết câu, ta đã bị Diệu xách qua chỗ người này với vẻ mặt không vui chút nào.

“Này, đừng có xách ta đi như thế...”

“Người đàn ông đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt, để giữ an toàn, nàng phải tránh xa hắn một chút...” Diệu lạnh lùng nói. Nhưng chàng đâu cần thiết phải phản ứng đến mức đó chứ. Chàng làm như thế hẳn ta bị mắc bệnh truyền nhiễm vậy.

Để chọc tức Diệu, ta tiếp tục bắt chuyện với những tên đàn ông trông chẳng giống nổi người tốt khác. Diệu thì cứ không ngừng lúi ta xềnh xệch đi về phía trước. Tuy rằng tư thế này trông rất khó coi, cảm giác khá

là khó chịu, thế nhưng nhìn về mặt ghen tị đến mức lòi mắt của đám phụ nữ yêu nghiệt kia, trong lòng ta vô cùng đắc ý mà mỉm cười sung sướng rồi liên tục dùng ánh mắt sát thương bắn tới đám phụ nữ đang nỗ lực mê hoặc Diệu.

Ở những nơi phong hoa tuyết nguyệt thế này thường tập trung nhiều loại người, vô cùng phức tạp, phường bạc Trường Lạc cũng không ngoại lệ. Tiếng huyền não không ngừng vang xa. Gió thổi xào xạc, khiến chuông gió vang không ngớt, nghe đến là vui tai!

Ngọn lửa trong lò cháy rùng rục, đồng củi bên cạnh chất đầy chờ được cho vào bếp. Rượu đang được hâm nóng, hương rượu mang theo hơi ấm khiến khuôn mặt của tất cả mọi người đều bừng bừng ửng đỏ. Chẳng ai biết được bên trong phường bạc Trường Lạc này rộng đến mức nào, có mấy tử lâu, mấy phường bạc, cũng chưa một ai trải nghiệm đủ để biết sẽ tiêu hết bao nhiêu tiền trong này. Ở đây chỉ cần có ngân lượng, là có thể uống rượu mãi không hết, nghe nhạc mãi không ngừng và ngắm người đẹp mãi không thôi.

Ta và Diệu đi lại giữa đám đông, con đường vốn không hẹp nhưng lại rất chật chội. Nếu không phải là những thư sinh trông thật thà chân chất đang trêu ghẹo mấy vũ nữ gọi cảm, hoặc đám đàn ông trông to cao lực lưỡng bởi vì thua hết sạch tiền mà đang khóc ngời thất thanh ở một góc khuất, thì chỉ là những tên quý say rượu đi lại chập chạp choạng khấp nơi.

“Nơi này có thứ mùi khó ngửi chết đi được!” Ta vừa đưa tay che mũi nói.

“Vậy thì nàng đừng có đi vào trong nữa, cứ ngồi đây đợi ta thôi.” Dứt lời Diệu một mình đi về phía hỗn loạn nhất trước mặt. Từng trận cười giòn tan truyền lại, mê hoặc đến độ khiến người ta lạnh cả sống lưng, ta chán nản đứng gọn sang một bên, trong lòng thực chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt.

“Đã nôn đến mức này rồi, thật không ngờ Mẫn đại nhân tại Thanh Vân thư viện thành Trường An lại có thể mất hình tượng đến thế.” Bất chợt một hơi thở ấm nóng thổi vào phía sau gáy ta. Giọng nói trong như suối nổi bật giữa không gian hỗn loạn. Hương thơm dịu nhẹ truyền tới là mùi thơm thanh tao của trúc.

Ta kinh ngạc quay đầu, vừa hay đập vào mắt là một đôi mắt tuyệt đẹp hiếm thấy. Không biết từ lúc nào, một người đàn ông đứng ngay sau lưng ta, tóc đen mắt biếc, đeo chiếc mặt nạ bí ẩn. Đôi mắt của người này rất đẹp, chẳng khác nào những ngôi sao sáng giữa đêm khuya u ám, có điều ánh mắt đó cũng mang theo một nỗi sâu muộn khó tả. Người này nhìn ta mỉm cười, bàn tay thanh thanh còn đang cầm một bông hoa tươi tắn. Đôi mắt quyến rũ biêng biếc ánh lên rùng rục như một ngọn lửa mạnh mẽ. Bàn tay trắng muốt, mềm mại của hắn khẽ động, cánh hoa liền rơi xuống, bay bay trong gió, cảnh tượng vô cùng lãng mạn!

Ta lặng người nhìn người đàn ông tay cầm đoá quỳnh đó mà quên cả mọi hành động của bản thân. Có lẽ bởi đôi mắt hắn tràn đầy mê hoặc khiến bất cứ ai nhìn vào chẳng thể đưa mắt nhìn đi chỗ khác được. Trong khoảnh khắc trong lòng ta trào lên cảm giác bất an mãnh liệt. Lúc này, ta chỉ hi vọng Diệu có thể nhanh chóng quay về bên ta. Bởi lúc nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông này, trái tim ta đột nhiên đau nhói, bứt rứt, lo lắng mãi không thôi.

“Cho dù là quan nhân, quý tộc hay hoàng thân quốc thích, đều muốn nắm quyền cai quản nơi này. Đâu chính là phường bạc Trường Lạc, nơi không ai có thể rời đi.” Giọng nói của người này dịu dàng, tuyệt thế, đầy mê hoặc như thể hoa nở giữa mùa xuân tháng ba. Trước giờ ta chưa từng gặp người nào khiến người đối diện khó lòng kháng cự như vậy, mỗi một hành động đều cuốn hút lạ thường... Không, hẳn rõ ràng là đang quyến rũ người khác, ánh mắt của hắn khiến ta thực sự lúng túng, không biết phải làm thế nào. Người đàn ông trước mặt giống như một loài rắn độc nhiều màu sắc. Nghĩ vậy ta tức thì lùi lại tránh xa. Từ sau khi trải qua rất nhiều chuyện li kỳ, ta đều nâng cao tinh thần cảnh giác khi gặp người nào mà ta cảm giác có vấn đề.

“Ta tên là Tinh Thích. Ánh mắt nàng... rất giống một vị cổ nhân của ta.”

“Cổ nhân?” Chiêu thức làm quen quá cũ rồi. Ta chán nản trầm nghĩ.

“Chúng ta thế nào cũng gặp lại.” Nói rồi, người này khẽ hất vạt áo, thân hình đã bay xa tầm hơn một trượng. Ta đưa tay dụi mắt, người này đi lại như ma, lẽ nào ta gặp phải yêu quái, thế đã đành sao hắn lại còn nói những câu kì lạ với ta thế nhỉ? Ta nhẹ lắc đầu, tự trấn an mình có lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác!

“Ôi đau quá!” Đúng lúc ta đang đứng ngây như phỗng thì có ai đó ném hạt dẻ vào đầu ta.

“Trước mặt nàng là một vị công tử tuần tú hào hoa, phong độ ngời ngời, trác tuyệt bất phàm, vậy mà nàng không thèm nhận ra, lại còn ngô ngô nghê nghê nhìn đông ngó tây làm gì thế?”

“Vị công tử tuần tú hào sảng, phong độ ngời ngời, trác tuyệt bất phàm... ? Đừng nói là chàng đang tự khen mình đấy nhé.” Không ngờ Diệu lại dùng những từ đẹp như vậy để nói về mình.

“Ngoại trừ ta ra, nàng có thể tìm được một vị công tử tuần tú, hào sảng, phong độ ngời ngời, trác tuyệt bất phàm thứ hai nữa sao?” Diệu vừa mới dứt lời, cả người ta tức thì ớn lạnh, gai ốc nổi khắp toàn thân.

“Ta đã nghe ngóng xong bí mật của phường bạc Trường Lạc rồi... nàng không cần nhìn ta bằng ánh mắt sùng bái vậy đâu. Ta thừa nhận bản thân giải quyết việc nhanh như vậy quả quá giỏi giang, thế nhưng...”

Đúng là con hồ li tự đắc... Ta quay đầu nhìn đi chỗ khác, phớt lờ những lời tự tán thưởng quá đáng của chàng. Bí mật của phường bạc Trường Lạc? Ta nuốt nước miếng, xưa nay ta thích nhất là nghe bí mật của người khác.

“Phường bạc Trường Lạc trước kia vốn chỉ là một phường bạc tầm thường, vài năm trở lại đây đột nhiên lớn mạnh hẳn lên, rất nhiều nhân vật giang hồ tới lui, xem ra trong phường bạc này nhất định có nhân vật lớn. Những nơi đánh bạc xa hoa như này hoàn toàn không thể thu hút được nhiều hiệp khách giang hồ như vậy. Xem ra mọi người đến đây đều vì chủ phường bạc này cả.”

“Phí lời, phường bạc Trường Lạc có sản nghiệp lớn như vậy, chủ phường bạc đương nhiên là đặc biệt giàu có rồi.” Ta bĩu môi chê bai.

“Đừng có giơ ngón tay ra đếm nữa, nàng không đếm đủ đâu. Ta nói này, ít nhiều gì nàng cũng là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, đâu cần phải lộ ra vẻ mặt háms tiền, gian xảo đến mức đó chứ.”

“Có sao?” Bộ dạng tham tiền của ta lộ ra ngoài rõ rệt vậy sao?

Nước miếng? Ta vội đưa tay lên lau miệng. Khi thấy Diệu cười đến mức thân người nghiêng ngả, ta mới biết lại bị chàng lừa. Chính vào lúc ta đang định quát lớn một tiếng, chàng lấy ra một túi tiền nặng trĩu, không ngừng huơ lắc trước mặt ta với vẻ mặt bình thản. Tức thì chiếc đầu nhỏ xinh của ta cũng lắc lư theo túi tiền!

Nhìn độ nặng của nó, ta biết số bạc này đủ để chúng ta ăn tiêu xả láng một thời gian rất dài. Ta nuốt nước miếng, vừa định đưa tay cầm lấy, Diệu đột nhiên đưa tay lại, cất túi tiền vào người. Lúc này, ta thực thấy ngứa tay vô cùng, trong lòng có chút nghi hoặc bởi lẽ Diệu vốn không có một xu trong người, chạy nạn bên ngoài sao bỗng nhiên lại thành ra có nhiều tiền như vậy? Thấy Diệu không hề có ý chia sẻ túi tiền đó cùng mình, trong đầu ta bắt đầu tính toán, làm cách nào để có thể trộm túi tiền đó của chàng.

“Nét mặt của nàng nguy hiểm thật. Tiểu tử ham tiền, phải lao động chân chính chứ, nàng không được phép suy nghĩ bậy bạ đâu đấy!” Diệu đưa lời nhắc nhở, ta gật đầu cho xong, lên kế hoạch ăn trộm sao có thể là suy nghĩ bậy bạ được chứ? Đây là một nghề đòi hỏi phải có kỹ thuật và trí tuệ, nếu ăn trộm thành công thì sẽ được coi là có bản lĩnh...

Suốt cả dọc đường, Diệu giữ số tiền đó rất cẩn thận, chẳng để cho ta có chút cơ hội nào mà hành động. Ta đưa tay không ngừng gãi đầu, vò tai, hắt tóc, ngứa tay quá rồi mà chẳng thể làm gì được.

“Túi tiền nặng trĩu đó chắc cũng phải được mấy trăm lạng bạc nhỉ?” Ta lẩm bẩm trong miệng

“Cũng phải được tầm đó.” Nói dối, câu trả lời này rõ ràng là nói dối.

“Vậy thì... chàng lấy ra để ta đếm thử xem nào.” Ánh mắt ta sáng lên, lấp lánh như sao trời.

“Để nàng đếm rồi liệu còn được mấy đồng?”

“Này... Diệu, sao cứ nhìn tiền mất ta lại sáng rực lên đến mức chẳng thể giấu được chàng thế này?”

“Ta thực nghi ngờ nàng mạo danh thiên kim tiểu thư nhà Thừa Tướng quá. Người phụ nữ của ta chỉ được phép nhìn ta, không được nhìn chăm chăm vào tiền như thế.” Diệu nhanh chóng tóm lấy bàn tay đang lán

la đưa về túi tiền của ta. Tay Diệu đan chặt vào tay ta, hơi ẩm truyền từ bàn tay chàng mang theo chút ẩm ướt. Hành động của chàng bất ngờ, nhưng mang theo chút dịu dàng, tình cảm.

“Điều thu hút người ta nhất tại phường bạc Trường Lạc này chính là một lời ngàn vàng của chủ phường bạc. Ban này ta chỉ dùng miếng ngọc bội này đặt cược, vậy mà thắng được một ngàn lạng vàng “.

“Một ngàn lạng vàng?” Chết mất, ta suýt nữa ngất lịm. Sao giờ ta mới biết tên hồ li này có năng khiếu đánh bạc?

“Chàng không định dùng một ngàn lạng vàng này đổi lại một lời gì đó đấy chứ?”

“Bất cứ điều gì, cho dù là” Ta nhìn Diệu đang uốn ngực ngẩng cao đầu, làn gió khẽ thổi khiến mái tóc chàng bay nhẹ. “Để vương thiên hạ.” Nhìn vầng trăng sáng rực trên cao, Diệu khẽ thốt ra bốn chữ.

Sau khi chúng ta rời khỏi chốn bài bạc huyền ảo, lúc này bốn bề tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của lá cây. Xung quanh phường bạc Trường Lạc quả là một chốn kỳ quái, lúc này còn tập nập đầy người, giờ đã trở nên hoang vắng khiến cho người ta có cảm giác lạc lõng thê lương, bất giác khiến người ta thấy phải suy nghĩ về đời người. Đời người, dù cho hưng thịnh đến đâu, cũng khó tránh khỏi nỗi thê lương khi thấy chôn xuống đất.

“Hàm Tinh Các.” Diệu nắm tay ta đi cả đoạn đường, sau cùng dừng trước cửa một căn gác không mấy nổi bật, rồi thốt lên ba chữ.

“Không phải chứ, căn lầu rách nát này mà lại là nơi ở của chủ phường bạc Trường Lạc luôn được đồn đại đó sao?”

Ừm, căn gác này ngoại trừ rách và nát ra thì cũng chẳng còn bất cứ đặc điểm nào nổi trội. Từ phía xa, đèn treo lung lẳng trông cực kỳ thê lương, ảm đạm.

“Đi khắp thiên hạ, ta thực chưa thấy nơi nào như này. Ta thực càng lúc càng thêm hiếu kỳ. Một con người ngạo mạn trước những tâm nguyện của người khác, muốn khống chế lòng người sẽ như thế nào đây. Hy vọng ta và hần sẽ trở thành bằng hữu chứ không phải kẻ địch.” Diệu thu lại vẻ mặt bất cần mọi khi, ngữ khí nghiêm nghị khiến ta có chút không quen.

Ta nhìn căn lầu, thầm nghĩ nếu đứng trên đỉnh lầu nhìn về phường bạc Trường Lạc, toàn bộ cảnh sắc thu gọn trong tầm mắt. Đó là sắc màu của sự phồn hoa. Nhìn những đèn lồng sắc sỡ, đôi mắt ta ướt đẫm, đau nhói. Phải chăng đây chính là giấc mộng phù du của chúng sinh tầm thường xưa nay?

“Ngồi lưu ly, lan can vàng, vinh hoa phú quý, chớp mắt rồi cũng tan. Theo mây khói, tất cả đều chỉ là hư ảo. Trường Lạc lại thành ra khổ dài.” Diệu ngậm ngất cất tiếng than thở.

“Nếu thiếu chủ nghe thấy câu này của công tử, nhất định sẽ cảm thấy được an ủi bởi trên thế gian này vẫn còn thấy tri kỉ cho riêng mình.”

Kẹt một tiếng, cánh cửa Hàm Tinh Các bật mở, một người con gái xinh đẹp chậm rãi bước ra. Người con gái ấy mặc chiếc áo dài trắng muốt như tuyết, mái tóc đen như gỗ mun. Hai sắc đen trắng giao hòa, cả người nàng trông tiêu điều như một bức tranh thủy mặc. Nàng vén tà váy, mái tóc khẽ buông rơi. Dưới ánh đèn mờ ảo lung linh, người nàng tỏa ra thứ khí chất cao quý mà thoát tục. Gió nhẹ thổi qua càng khiến người con gái này thêm phần thần tiên.

Diệu liếc mắt nhìn sang người con gái vừa cất tiếng, ánh mắt hiện rõ nét coi trọng. Ta bất giác lộ khí xung thiên[1], tại sao không thấy chàng dùng ánh mắt đó nhìn ta bao giờ chứ?

[1] Nộ khí xung thiên: Cơ giận ghê gớm, tựa như khí giận bốc lên tận trời.

“Đáng tiếc, tại hạ không có phúc khí như thiếu chủ của cô nương, có một người như cô nương ở bên cạnh bầu bạn.” Diệu tiến lên vài bước, tiện thể đưa mắt liếc qua chỗ ta. Ta cũng nhìn lại bản thân, lẽ nào ta không đủ “thướt tha” sao?

“Công tử coi trọng ta như vậy thực khiến ta xúc động và vui mừng.” Hồ li tinh, ta nắm chặt bàn tay, tiến lại cầu cho Diệu một cái chí mạng.

“Đồ đánh đá, cầu mạnh như thế, nàng định mưu sát tướng công à?” Diêu thét lớn tức thì mấy tên thị vệ quanh Hàm Tĩnh Các không nhịn nổi, mỉm cười nhìn về phía chúng ta.

“Công tử và phu nhân ân ái, hạnh phúc như vậy thực khiến người ngoài nhìn vào ngưỡng mộ.” Hồ li tinh nghe vậy bật cười khúc khích, dáng vẻ cực kỳ tinh quái.

“Thê tử ta ngưỡng mộ chủ phường bạc, thế nên tại hạ cố tình tới đây cùng nàng, mong được cầu kiến.” Cái khi gì thế, ta vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, từ khi nào đã trở thành thê tử của chàng chứ?

“Nếu trong ba ngày tới, hai vị có thể liên tiếp giành thắng lợi mười hai trận tại quán cờ trong phường bạc Trường Lạc, Lạc Kỳ nhất định sẽ mời công tử vào.”

“Thì ra tôn danh quý tính của cô nương chính là Lạc Kỳ, quả nhiên tên nào người nấy.” Diêu mỉm cười đáp. Đúng là đồ háo sắc chết tiệt! Ta tức tối đứng gọn một bên. Hồ li tinh kia chỉ cười không đáp, quay người bước vào trong Hàm Tĩnh Các.

“Hồ li tinh.” Ta nghiêng răng máng, Diêu bỗng đặt ngón tay trở lên môi ta.

“Hừm...hồ li tinh, chỉ cho phép nàng dùng từ này gọi mình ta thôi.”

Ta ngẩng đầu nhìn trời, tức tối cực độ mà không biết nói thêm gì.

Phường bạc Trường Lạc hiệu xưng là chốn cực lạc, đương nhiên chữ “cực” được đặt lên hàng đầu. Tuy nhiên, ngay tại nơi hỗn loạn, tạp nham, cờ bạc đêm ngày này, lại có một chỗ dành riêng cho các quán cờ... Phong Vân Tế Hội lâu.

“Tên hay, tên hay.” Kể từ khi theo học thư pháp cùng các lão phu tử, ta đã hiểu ra được một đạo lý, bất cứ những chữ nào mà ta nhìn nửa ngày cũng không luận được ra là chữ gì thì đó nhất định là chữ hay. Thế nên lúc này khi đứng trước cửa quán cờ, nhìn vào bảng tên trên đỉnh quán, ta liền đưa lời cảm thán.

“Hay ở đâu chứ?” Mấy người bộ dạng như thư sinh đột nhiên nổi hứng thú, vây quanh chỗ ta đưa lời hỏi.

“Bốn chữ “Phong điều vũ thuận[2]” này đặt đây hay quá còn gì?” Ta nói xong, đám đông đều tròn mắt nhìn ta đầy chán nản.

[2] Phong điều vũ thuận: Mưa thuận gió hòa.

“Phong vân tế hội” Diêu đứng một bên cất lời chỉnh.

Ta đỏ bừng mặt, trăm câu nghìn chữ chẳng bằng im lặng cho xong. Im lặng là vàng, im lặng là bạc, ta đương nhiên cũng hiểu đạo lý này. Mọi người xung quanh tức thì nhìn ta bằng ánh mắt coi thường, sau đó lại quay sang nhìn Diêu đầy cảm thương.

“Đã nhìn thấy chưa hả, người không có học thực sự vô cùng đáng thương! A Kiều, con tuyệt đối không được học theo cô nương đó đâu nhé.” Một người đang thu dọn bàn cờ thấy thế liền nói với đứa bé đang ngồi bên cạnh.

“Đúng là bi kịch.” Một lão mù lắc đầu than thở. Hả! người mù cũng có thể đánh cờ?

“Trời làm bàn cờ, sao làm quân, nhật nguyệt tranh quang. Sét làm trống trận, chớp làm cờ, phong vân tế hội. Đôi câu đối cổ xưa của Lưu Cơ, vậy mà lại bị người ta đổi thành “mưa hòa gió thuận”, nói chuyện đánh cờ cùng phụ nữ đúng là đàn gảy tai trâu.” Một tên thư sinh tay cầm quạt cũng ra nhập vào đội ngũ sỉ nhục ta. Diêu lúc này chỉ biết đứng đó lau mồ hôi, còn ta chu miệng lên đầy chán nản.

“Đúng thế, đây rõ ràng là sỉ nhục với cờ, không thể tiếp tục mở miệng nói chuyện của cô nương này nữa.” Mọi người nhất loạt đưa ra ý kiến.

“Chuyện này... ta tiện thể hỏi luôn một chuyện, Lưu Cơ là ai thế?” Ta lặng lẽ kéo vạt áo Diêu thì thầm

“Lưu Bá Ôn.” Khóe miệng của Diêu khẽ co giật.

“Thì ra là Lưu Bá Ôn. Ta có thể hỏi thêm một câu nữa không, Lưu Bá Ôn là ai vậy?” Không biết phải hỏi, muốn giỏi phải học, đạo lý này cha ông vẫn dạy.

“Lưu Bá Ôn chính là, thì chính là Lưu Bá Ôn.” Diêu thở dài một tiếng, mồ hôi túa ra nhiều hơn trước.

“Không nói thì thôi, đánh cờ đi, đánh cờ đi”, thấy mọi người đều đang nhìn về phía mình, ta quyết định tìm một thứ thu hút họ hơn, liền nhặt năm quân cờ đặt mạnh lên bàn nói: “Năm quân cờ, bản cô nương đánh rồi.”

Ai ngờ ta vừa đặt năm quân cờ lên bàn, đám người đó tự động tản ra, lui lại hai bước, cứ như thể ta là một ôn thần vậy.

“Xin nàng đấy, đây là đánh cờ chứ không phải đánh bạc.” Trông bộ dạng của Diệu có vẻ đang vô cùng đau đầu nhức óc

“Tại sao không có ai đánh chứ? Tất cả ngồi xuống đi.”

“Đấu cờ bao giờ cũng là một đấu một.” Diệu đã gần ở bờ vực của sự suy sụp. Nghe chàng nói vậy ta thấy áy náy thề lưỡi, trước giờ ta có biết đánh cờ là gì đâu.

“Quy định của phường bạc Trường Lạc: mỗi ván là ba ngàn lạng, đánh rồi không thay đổi.” Đối phương lớn tiếng tuyên bố.

“Ba ngàn lạng, các người ăn cướp à?” Ta đang chuẩn bị phát hỏa, Diệu liền đưa tay bịt miệng ta lại, kẹp ta bên nách rồi bước ra bên ngoài quán cờ.

“Chủ phường bạc Trường Lạc thực ra biết kiếm tiền, chàng xem, quán cờ ngay cạnh tiệm cầm đồ.” Ta bị Diệu vớt ra ngoài quán cờ, bất đắc dĩ chỉ vào tiệm cầm đồ bên cạnh đưa lời thán phục.

“Hơn nữa chủ tiệm cầm đồ này chính là ông chủ quán cờ. Đồ ham ăn, nàng lại có ý định kỳ quái gì thế.”

“Chàng mau cởi y phục ra.” Ông chủ hiệu cầm đồ với quán cờ là một, đây đích thực là một món làm ăn hời. Lần này không làm một mớ, ta quyết không làm Ngọc Phiến Nhi nữa.

“Chúng ta vẫn còn chưa thành thân mà.” Diệu đột nhiên ôm lấy thân mình, nhìn ta cảnh giác.

“Chàng nghĩ gì thế? Ta chỉ muốn đem y phục của chàng đi cầm đồ thôi.” Ta trợn mắt nhìn Diệu, đúng là đồ hồ li thói tha, đầu óc toàn những chuyện xấu xa!

“Nàng hám tiền đến phát điên rồi à, bộ y phục đã rách đến độ này còn muốn mang đi cầm đồ?”

“Không sao mua ít kim chỉ về khâu lại là có thể đem đi cầm được rồi”

“Nhưng nó rất bẩn.”

“Dem giặt đi không phải sẽ sạch ngay sao?”

“Lại còn cũ nữa.”

“Không sao, cũ cũng có giá trị riêng của nó.”

“Không đáng tiền đâu.”

“Dem cầm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Chàng ít lời thôi đi, rốt cuộc có cởi ra hay không?” Thật đúng là, nam nhi đại trượng phu gì mà ông ẹo. Ta còn định dùng bộ y phục này để lừa ba ngàn lạng bạc đấy.

“Đây có thể coi là hung đồ ác bá không?” Diệu tỏ ra hết sức đau khổ. Còn ta trợn mắt lườm chàng, trong lòng tỏ ra hết sức đắc ý trước kế hoạch vĩ đại của bản thân.

Diệu mặt mày nhăn nhó khi nhìn thấy người cầm đồ vớt cho hai đồng tiền, chàng lại càng thêm đau khổ. Ta thì mỉm cười nham hiểm, càng thêm đắc ý với kế hoạch của mình.

“Cầm đồ được có hai đồng tiền, nàng vui về cái gì?”

“Hai đồng cũng là tiền.” Tâm trạng ta lúc này vô cùng vui vẻ, đợi qua ngày hôm nay, hai đồng tiền đó sẽ biến thành ba ngàn lạng bạc.

20. Chương 19. Đứng Sầu Nếu Phía Trước Không Có Tri Kỉ

Chỉ một chữ “cực” mà chứa đựng mọi thứ, có người tới lui bình thản, có người lại tính toán sâu xa. Có người hào sảng, xởi lởi, một lời ngàn vàng, lại cũng có người thận trọng dự mưu, tiếc vốn vô cùng. Phú quý cầu được từ đánh cực, bao nhiêu người có thể đạt được tâm nguyện? Chẳng phải đa phần đều thất thủ, buồn bã, tay trắng lại hoàn trắng tay. Lại có biết bao người chỉ sau một đêm bỗng trở thành giàu có, nhìn thấy được thế gian? Chữ “cực” tại phường bạc Trường Lạc nổi tiếng toàn thành Trường An, cho dù là cầm kì thi họa hay thi từ ca phú, tất cả đều là một phần nhỏ của chữ “cực.” mà thôi. Phòng bạc Phong Vân Tế Hội thì khác, thâm trầm vô cùng, người thua đến độ đỏ cả mắt, người thắng lại được thể dương dương tự đắc.

Có thể đánh bạc một lần tại phường bạc Trường Lạc, hoàn toàn là một giấc mộng hão huyền đối với những kẻ trộm như ta. Cuối cùng, ta sắp có được cơ hội thi triển bản lĩnh tại phòng bạc Phong Vân Tế Hội đó rồi.

“Nàng đem cầm bộ y phục của ta, lại có thể vui vẻ cười đến mức chảy cả nước miếng? Phải chăng... nàng đang ngắm nhìn thân thể cường tráng, tuyệt đẹp của phu quân tương lai?”

“Ngắm cái đầu chàng ấy, ai nói là ta đang ngắm chàng nào? Ta chẳng qua đang hồi tưởng lại hình ảnh oai phong lẫm liệt của mình năm xưa ở các phường bạc thôi.”

“Ta có nói là nàng đang ngắm ta sao? Nàng đoán chắc rằng tương lai ta nhất định sẽ lấy nàng ư? Thực ra ta có thể chịu thiệt một chút, lấy nàng về làm thê tử cũng không phải là không được...”

“Chàng... chàng... chàng...” Chỉ một câu nói của Diệu đã khiến ta tức đến lộn tiết, khuôn mặt lúc đỏ bừng lúc tím xanh. Ta trợn trừng mắt trong lòng không khỏi kêu khổ, đúng là không bị chàng chọc tức đến độ đi ngang qua bậc cửa mà vấp ngã chết đã là may mắn lắm rồi!

Có điều ta phải thừa nhận, thân hình của tên hồ li chết tiết này thực sự tuyệt đẹp. Ừm, một thân hình cường tráng, ngắm rất bổ mắt! Ta đưa tay sờ cảm, rồi đưa mắt nhìn Diệu, ánh mắt lướt qua từng bắp thịt săn chắc của chàng, gật đầu đắc ý. Diệu nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy ý đồ xấu xa của ta, đột nhiên run rẩy toàn thân, bộ dạng như ta vừa mới chọc ghẹo chàng vậy.

“Làm sao mà chàng cứ run rẩy mãi thế, có phải cảm thấy rất lạnh không? Vậy chúng ta mau đi chuộc y phục của chàng về, mau đưa ta hai đồng tiền.”

“Này, đồ ham ăn, nàng lúc thì đi cầm đồ, lúc lại đi chuộc đồ, có phải là ăn no rồi việc?”

“Sao mà chàng nói nhiều thế, cứ đi theo ta là được.” Ta nháy mắt với Diệu. Ba ngàn lạng, ta tới đây!

“Cái gì, không tìm được bộ y phục của ta nữa sao?”

“Không phải chỉ là một bộ y phục rách thôi ư?”

“Cái gì mà gọi là bộ y phục rách chứ? Đó chính là bộ y phục mà bà cố của bà cố ta đã tận tay may cho ông cố của ông cố ta. Nó chính là thứ đồ đã ghi dấu tình cảm thâm sâu, khắc cốt ghi tâm của người nhà ta mấy trăm năm nay. Người nói đánh mất rồi là xong sao? Đây là vật báu gia truyền của nhà ta, người định lấy gì ra để đền đây? Người nói mau, người lấy gì ra đền? Người hại tướng công tương lai của ta không có y phục mặc, ta làm sao mà xuất giá được? Cửa hồi môn của ta đã bị ông chủ xấu xa như người làm mất rồi.” Ta cứ thế trợn mắt, hét lên một hồi. Khuôn mặt của ông chủ tiệm cầm đồ lúc đỏ lúc tím. Còn ta trong lòng ta cảm thấy vô cùng đắc ý, ông ta tìm được mới lạ, ta đã ăn cắp bộ y phục đó ngay sau khi cầm đồ rồi. Chỉ có điều là thân thủ ta quá đối nhanh, thế nên ông không phát hiện ra mà thôi.

Diệu đứng một bên cổ để nhìn cười, còn ta thì ra sức nhéo chàng để khỏi bị lộ tẩy.

“Đúng thế, đúng thế, nương tử, nàng không tìm lại được bộ y phục đó, ta nhất định sẽ không lấy nàng nữa.” Diệu lập tức hiểu ý, phối hợp rất ăn ý cùng ta. Ta trợn mắt, trong lòng thầm mắng tên đàn ông này quả là giáo hoạt, thân hình tuy có đẹp thật nhưng chẳng thể tin nổi.

“Ta đền lại cho hai vị một bộ tốt hơn...”

“Ba ngàn giọt mồ hôi, ba ngàn giọt lệ, ba ngàn đường kim mũi chỉ, ba ngàn nỗi chờ mong chứa chan. Bộ y phục này có dùng ba ngàn lạng vàng ta cũng không đổi.”

“Vậy rốt cuộc hai vị định như thế nào đây?”

“Ta không lấy nàng ấy nữa, ngài lấy nàng ấy không phải là xong sao? Hừm! Đồ đàn bà đánh đá, nàng định mưu sát tướng công sao?” Diệu vừa mới nói xong, liền bị ta thụi cho một quyền. Diệu ôm bụng nhảy dựng lên, khiến sắc mặt ông chủ tiệm cảm đồ hết trắng nhợt lại đến đen xì.

“Không gánh vác nổi... không gánh vác nổi!” Ông chủ liếc mắt nhìn qua chỗ ta, nhanh chóng đưa lời chối từ. Còn Diệu thì quay đầu đánh mắt ra hiệu cùng ta.

“Nàng xem đi, ngoại trừ ta ra, thực sự chẳng còn người đàn ông nào dám lấy nàng đâu.” Diệu kẻ sát môi bên tai ta, thì thầm mấy lời đáng ghét. Ta lại đưa nắm đấm ra, lần này chàng nhanh nhẹn tránh được. Sắc mặt ông chủ hiệu lại càng thêm khó coi. Ánh mắt ông ta nhìn Diệu càng lúc càng tỏ ra tột cùng thương cảm.

“Muốn bản cô nương bỏ qua cũng được, ngài hãy mau tìm một bộ y phục chất chứa “ba ngàn giọt mồ hôi, ba ngàn giọt lệ, ba ngàn đường kim mũi chỉ, ba ngàn chờ mong chứa chan” về đây, nếu không, ta sẽ nói với người bên ngoài, hiệu cảm đồ ở phường bạc Trường Lạc các người cậy thế ức hiếp khách hàng.”

Ông chủ hiệu vàng nhìn chúng ta đầy khó xử. Nếu không phải ông ta coi thường bộ y phục rách rưới của ta thì làm sao có thể đem bộ y phục đó đi làm giặt lau nhà chứ? Có thể thì ta mới dễ dàng ra tay thối được. Hừm! Coi thường người nghèo, ông ta đáng nhận được bài học!

“Nhớ năm xưa, bà cố của bà cố ta, chẳng có gì cả, bà đã dùng tất cả mọi tình yêu và thương nhớ may nên bộ y phục này để tặng cho ông cố của ông cố ta. Đó trở thành món đồ ấm tình người nhất trong lòng người. Á... một tình cảm đáng quý như vậy... á... một tình cảm...”

“Tiểu cô nương, xin đừng có hét ‘á...á’ mãi vậy. Thế này nhé, ta thực sự chẳng thể tìm được bộ y phục đó nữa, nếu các vị có việc gì ở trong phường bạc Trường Lạc mà ta có thể làm được, ta nhất định sẽ tận sức.”

“Có, ông chắc chắn có thể giúp được. Ta được biết quán cờ bên cạnh cũng do ông phụ trách. Nếu ông có thể cho chúng ta đánh cờ một ngày một đêm mà không mất đồng tiền nào thì ta sẽ cho qua.” Ta đánh mắt ra hiệu cùng Diệu, còn chàng thì gờn ngón tay cái thay lời tán thưởng.

“Ta thấy rất lạ, tại sao nàng có thể nói khóc là khóc, nói cười là cười luôn được thế? Ngay đến ông chủ tình tường là vậy cũng bị nàng xoay như chong chóng. Cái gì mà cứ ba ngàn, ba ngàn, lại còn bà cố của bà cố, ông cố của ông cố, thực đúng là nói dối không biết chớp mắt, nàng quả là giỏi thật!” Suốt cả dọc đường Diệu liên tục khen ngợi ta hết lời. Ta trợn mắt nhìn chàng, nếu không phải ta thông minh, lanh lợi, liệu chàng có thể oai phong, lẫm liệt vào trong đánh cờ như vậy không? Hừm, vào thời khắc quan trọng, vẫn chỉ có ta là lợi hại nhất.

“Ta trước kia khi còn làm ăn may thường giả bộ đáng thương để xin tiền của người ta...”

“Cái gì cơ?”

“À, ta nói trước kia ta vẫn thường thỉnh giáo mấy hoa đán tại gánh hát về kĩ thuật diễn kịch, ta học giỏi nhất là vở kịch giả bộ đáng thương xin tiền người ta.”

“Xem ra ngay từ đầu phụ thân nàng đã cố hết sức để nàng được nhập cung, nên đã bỏ ra rất nhiều tâm sức.” Diệu mỉm cười lạnh lùng.

Trái tim ta giây phút thất lại, đột nhiên cảm thấy ngữ khí ban nãy của Diệu có đôi chút xa cách nhưng ta lắc nhẹ đầu, nhất định đó chỉ là ảo giác.

“Đồ hồ li thói tha, chàng mau nói qua cho ta về cách đánh cờ đi... làm thế nào thì mới được coi là thắng? Đây, tiểu nhị, mau mang cờ lên đây!” Ta đập mạnh tay lên bàn thét lớn. Thật đúng là ăn hiếp người quá đáng, ta vừa mới ngồi xuống, đám đông kia đã tản hết cả ra.

Bộp! Một cuốn “Mật điển nhập môn cờ vây” được ném ngay ra trước mặt ta, một người đàn ông râu rậm nhanh chóng ngồi xuống chỗ đối diện ta.

“Tiểu cô nương, chúng ta đều là những người mới chơi nên khó tránh khỏi bị người ta coi thường, hay là chúng ta đấu một ván nhé!”

“Được thôi, xin hỏi ngài là hảo hán phương nào?”

“Là đồ tể trong tiệm bán thịt theo.”

“Hả... anh hùng không luận xuất thân. Xin mời!”

Hai chúng ta đưa tay trước mặt thi lễ rồi bắt đầu đánh cờ, trong tay lăm lăm cuốn sách hướng dẫn vừa đánh vừa tra. Ta nhìn nhó mặt mày, nắm chặt quân cờ, tập trung tinh thần, vô cùng nghiêm túc, chỉ muốn đánh cho đối phương không còn manh giáp.

Thì ra quy tắc đánh cờ vây chính là loại bỏ hết quân cờ của đối phương ra khỏi bàn cờ càng nhiều càng tốt. Đơn giản vậy sao, chẳng phải chỉ là đánh mấy quân cờ bé nhỏ này thôi à.

“Này, tại sao vừa mới chớp mắt, quân cờ của ta đã biến mất rồi?”

“Đâu có, ở chỗ này lúc trước hoàn toàn không hề có quân cờ nào cả.” Ta nhanh nhẩu cãi lại.

Nếu ông có thể nhìn thấy ta động thủ vậy thì ta đã chẳng phải là thần trộm nữa rồi. Ta mỉm cười vô cùng gian xảo, liếc mắt sang phía Diệu, chàng cũng đã chọn một bàn cờ, bắt đầu đánh rồi. Xem bộ dạng mồ hôi đầy trán của đối thủ, hình như đã chẳng thể nào tiếp tục chống đỡ nước cờ của chàng.

“Oa! Ha ha! Huynh thua rồi.” Ta đập bàn bật cười hứng khởi. Sau vài ván cờ, ta hoàn toàn không cần phải để tâm đến mấy chiến lược công phá chết tiệt trong cuốn sách nhập môn cờ vây kia nữa, mà gần như chỉ cần lạng lẹ đảo lộn vị trí quân cờ trên bàn thế là thế cờ lập tức thay đổi nhanh chóng, khiến đối thủ thua đau tới rơi lệ.

“Dễ sau khó tìm rượu, khó gặp địch thủ cờ. Lão phu hôm nay coi như được mở mang tầm mắt, không ngờ có người có thể phá được thế tàn cuộc này của lão.” Bên này ta vừa chiến thắng liền nghe thấy ông già đang chơi cờ cùng Diệu vuốt râu đưa lời tán thưởng, xem ra chàng lại thắng một ván nữa rồi.

Đã thay mấy đối thủ rồi, tay chân ta lại càng thêm nhanh nhẹn, lần nào cũng giở trò thành công. Diệu ngồi cạnh bên lại càng chiến thắng vẻ vang, tất cả những người tự xưng là cao thủ cờ vây đều đã thua cả trong tay chàng. Suốt một ngày trời, ta và Diệu chưa thất thủ lần nào. Ta thì ỷ vào kĩ thuật thay trời đổi ngày không chút sơ hở còn chàng đích thực dựa vào tài đánh cờ tuyệt đỉnh hơn người.

“Ồ! Thì ra nàng...”

Diệu đánh cờ đã đến độ không còn đối thủ, liền chạy sang bên này xem ta đánh cờ, vừa nhìn thấy ta đổi vị trí quân cờ Diệu liền hiểu ra mọi chuyện.

“Chàng mau im miệng lại cho ta, không đánh cờ thì không được hiển mưu.”

“Không đánh cờ thì...” Diệu cười đến độ không khép miệng lại được. “Ta cảm thấy mình càng ngày càng thích nàng hơn rồi đấy!”

“Bản cô nương vốn dĩ đã người gặp liền yêu, hoa gặp thẹn thùng.” Ta hừm một tiếng rồi đưa lời đáp lại.

“Hai vị, chủ phường bạc có lời mời.” Chính vào lúc ta đang đấu khẩu cùng Diệu, một người trông bộ dạng như tiểu đồng cung kính tới bẩm.

Ta và Diệu quay sang nhìn nhau, mọi chuyện thực sự quá đổi thuận lợi!

Mùi gỗ đàn hương thoang thoang, chúng ta chậm rãi bước vào trong căn gác bí ẩn.

“Vị cô nương này là...”

“Tôn danh đại tính của ta chính là Ngọc Phiến Nhi, người mau gọi chủ nhân nhà người ra gặp.” Ta vừa mới lên tiếng liền nghe thấy Diệu đứng bên cạnh bật cười đầy khoái trá.

“Ngọc cô nương, xin đợi một lúc.”

“Cô nương tôn danh quý tính Ngọc Phiến Nhi, xin đừng quá vội vã!” Diêu quay người sang, thì thầm bên tai ta. Ta hít một hơi thật sâu, đột nhiên không nghĩ ra mình nên nói câu gì. Thật đúng là ngày nào cũng đầu khẩu rồi bị chàng chọc tức đến độ đoán thọ mất nhưng may mà mạng ta lớn!

“Oa, có nhiều đồ ăn quá!” Tay ta vừa định đưa ra tóm lấy miếng bánh đặt trên bàn đột nhiên bị Diêu ngăn lại.

“Hãy chú ý hình tượng của bản thân!” Chàng mỉm cười dãn dò. Ta vội rút tay lại. Ai ngờ vừa định thu tay, ta liền nhìn thấy Diêu đưa bàn tay ra, lấy một miếng bánh cho vào miệng. Ta trợn mắt nhìn chàng, còn chàng thì tỏ ra ngây thơ vô tội, như thể bản thân chẳng hề làm chuyện gì khuất tất.

“Không phải chàng vừa nói ta phải chú ý hình tượng sao?”

“Nàng không cảm thấy bất luận ta làm gì cũng đều rất có hình tượng hay sao?”

“Hả?” Ông trời ơi, hãy để cho con bóp chết chàng, trừ hại cho dân, giữ yên bình cho đất nước và giữ thịnh trị cho bá tính! Ta tức đến tận cổ mà chỉ biết thầm than trong lòng.

“Nàng bị đau bụng sao?”

“Hả?”

“Nàng không bị đau bụng tại sao nắm tay trợn mắt, bộ dạng như đang đi vệ sinh vậy?”

“Đi vệ sinh... Tên hồ li chết tiệt, chàng đợi đấy!” Ta xắn tay áo lên, vừa định đưa nắm đấm bồng ngoài cửa vọng vào tiếng cười hân hoan.

Cả ta và Diêu cùng lúc quay lại, thì nhìn thấy một người con gái mặc y phục giản dị đang đứng bên cạnh cửa, chính là người con gái xinh đẹp mà chúng ta gặp hôm trước. Mái tóc nàng buộc lên, trông vô cùng thanh tú.

“Hôm nay gặp lại, yểu điệu tựa hăng nga. Đôi mày tựa trăng non, đôi mắt tựa sao sáng. Y phục giản dị mà chẳng che nổi nét cao sang.” Diêu mỉm cười lên tiếng. Trong khi ta gãi đầu gãi tai không hiểu chàng đang lăm bắm cái gì.

“Công tử áo gấm giàu sang, khí chất nho nhã chẳng ai bằng. Phải chăng công tử tự nhận mình chính là trường đoạn Cẩm Y lang?” Người con gái đỏ lên tiếng, giọng nói trong trẻo cuốn hút lạ thường.

“Nếu có người con gái quốc sắc thiên hương như cô nương ở bên bầu bạn, vậy thì dù cho có phải làm chàng thư sinh ngốc, cũng có sao... Ấy da! Cô nương đánh đá này, nàng giẫm lên chân ta làm gì chứ?” Không giẫm chết chàng mới lạ, dám coi ta như không khí? Hừm! Diêu bực bội lườm ta rồi lại quay sang mỉm cười hân hoan nhìn người con gái đó. Đồ hồ li, tên hồ li thói tha, tên hồ li chết tiệt!

“Công tử thật biết cách nói chuyện, Lạc Kỳ thật sự rất vui!” Nàng ta nhìn Diêu bằng đôi mắt long lanh, cực kỳ gợi tình, quyến rũ.

“Lạc Kỳ cô nương, không biết tại hạ có điểm phúc được đánh với cô nương một ván cờ không?”

Cái gì, chàng vẫn còn muốn đánh cờ sao? Xem ra tên hồ li chết tiệt này vừa gặp mỹ nữ đã quên ngay tuyệt đại giai nhân là ta bên cạnh rồi. Ta tiến lên trước một bước, lặng lẽ đưa người chặn ngay ánh mắt Diêu. Thế nhưng Diêu nhanh chóng tóm lấy ta, đặt gọn sang một bên.

“Đánh cờ?” Ánh mắt Lạc Kỳ đột nhiên hiện lên chút sắc bén, thậm chí còn chứa cả sát khí đáng sợ, khiến ta tức thì lạnh cả sống lưng.

“Lạc Kỳ coi cờ như mạng, lẽ nào lại đánh cờ cùng một tên lẳng nhăng? Các người rốt cuộc là ai, ăn gan báo rồi sao mà dám tới phường bạc Trường Lạc giở trò?”

Một tia sáng mày bạc lóe lên, ta còn chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc có chuyện gì đã thấy người con gái phía trước trở mặt, vùng kiêu căng thẳng tới.

“Đã bảo nàng đứng gọn sang một bên mà, cẩn thận đấy!” Diêu thì thầm dặn dò bên tai ta, lời còn chưa dứt, ta đã bị chàng vút bay ra xa cách chỗ đang đứng vài trượng.

“Ngay cả khi cô nương tức giận trông cũng xinh đẹp đến mê động lòng người!”

“Đúng là đồ lẻo mép, xem kiếm của ta đây!”

“Phụ nữ động đao động kiếm thực không hay chút nào. Đặc biệt những tuyệt đại mỹ nhân như cô nương, càng không nên dùng những thứ thô lỗ như vậy, để ta giúp cô nương thu gọn.”

Ta chẳng dám chớp mắt, nhìn chăm chăm vào thân hình nhanh nhẹn xuất thủ thần tốc của Diêu. Trong lúc còn đang cười cợt, chàng đã đoạt được binh khí trong tay giai nhân, thậm chí còn ôm trọn nàng ta vào trong lòng! Cảnh... cảnh... cảnh tượng này đúng là quá đổi thân mật!

“Mau buông ta ra! Tên lưu manh hạ tiện!” Người con gái đó vừa ngã vào vòng tay Diêu liền cất lời mắng nhiếc.

“Cô nương thực sự đã hiểu lầm tại hạ rồi. Nếu ta buông tay ra thì cô nương sẽ ngã đấy.”

“Người!” Nàng ta vừa tức giận lại vừa then thùng, khuôn mặt đỏ ửng chẳng khác nào quả táo đặt trên bàn lúc này. Hả, xem ra không chỉ mình ta bị Diêu chọc cho tức đến độ chết đi sống lại.

“Theo đúng quy định của phường bạc Trường Lạc, người vào được trong căn gác này nhất định phải vượt qua ba ải. Nếu người không vượt qua được, dù có giết chết ta cũng chẳng thể gặp được chủ phường bạc.”

“Ta làm sao nỡ lòng giết chết cô nương. Vì mỹ nhân phải qua hai hay ba, trăm ải ta đều dốc sức.”

“Ba ván cược. Cược văn, cược võ, cược sinh tử.”

“Rất thú vị, ta đánh cược cùng cô nương!”

“Không, cả hai người đều phải đánh cược. Bất cứ ai thua, đừng mong rời khỏi phường bạc Trường Lạc này.”

“Này, ta với chàng ấy không quen biết, liệu ta có thể không đánh cược được không?” Cái gì mà cược sinh tử, chỉ nghe thôi đã có cảm giác vô cùng đáng sợ!

“Cược thì cược, đồ hồ li thối tha, chàng cần thiết phải bày ra bộ mặt dữ dằn đó không?” Ta chu miệng, nghĩ đến bản thân hỏi vặn không biết, hỏi võ chẳng hay, tham sống lại sợ chết, xem ra mấy ván cược văn, cược võ, cược sinh tử này tất cả đều không thích hợp với ta chút nào.

“Cược văn, điều quan trọng là thanh, nhã, thơ từ ca phú, cầm kì thi họa đều có thể đem ra đánh cược. Khách được ưu tiên, ngài muốn chọn cái gì?” Lần này chết chắc rồi, hình như chẳng có món nào ta biết cả. Liệu có thể đánh cược thứ khác được không? Ví dụ như là ăn, uống, đánh bạc, ăn trộm đồ?

“Được đánh cược với cô nương một ván, dù cược gì cũng đều đáng mừng cả. Xin mời cô nương hãy chọn thứ mình giỏi nhất.” Tên hồ li thối tha, gặp hồ li tinh cái là không còn phân biệt được đông tây nam bắc gì nữa.

“Hừm, ngữ khí cũng không nhỏ chút nào, vậy ngài đừng có hối hận! Xin mời!”

Trên bàn hương khói bay nghi ngút, sau rèm mỹ nhân lại càng gợi tình, quyến rũ. Nàng ta dẫn chúng ta vào nơi khói hương nghi ngút này làm gì chứ? Quay sang nhìn Diêu, chàng vẫn giữ vẻ mặt bình thản như không, không biết trong đầu chàng đang nghĩ những gì. Trong căn phòng không lớn lắm, đàn tranh, đàn nguyệt, tiêu, tất cả đều có. Điều kì lạ nhất chính là phía trước còn có một bồn tắm lớn, trong nước còn rắc rất nhiều cánh hoa.

Vừa thấy Lạc Kỳ đưa tay lên vẫy, hai thị nữ lập tức tiến lên, cởi y phục của nàng. Ta và Diêu không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, đừng nói là nàng ta định tắm ngay trước mặt đám đông thế này nhé?

“Lần đánh cược này thực đúng là rất đáng!” Diêu đứng bên cạnh lăm bắm một mình. Ta lại đưa tay định cấu, nhưng không may bị chàng tóm được.

“Cô nương đánh đá, lần sau chúng ta cũng đánh cược như vậy có được không... ày da... có phải nàng đánh người thành nghiện rồi không?”

Tiếng đàn tỳ bà vang lên hòa cùng tiếng đàn nguyệt, đàn tranh. Lạc Kỳ đã cởi bỏ y phục từ từ bước vào bồn nước. Một thứ âm thanh tuyệt diệu vang lên, đó là sự đụng chạm giữa làn da và dòng nước.

Khúc nhạc vang lên nhưng nghe vô cùng khác biệt như được hòa tấu bởi nhiều thứ nhạc cụ khác nhau. Lạc Kỳ đang múa trong nước, tạo ra vô số bọt nước, không ngờ nàng ta dùng cơ thể làm đàn, tấu nên một khúc nhạc vang dội đến thế.

“Công tử, cuộc đánh cược hôm nay. Chúng ta đánh cược ba ngàn cánh hoa này. Ngài đoán xem, sau khi khúc nhạc kết thúc, những cánh hoa do tiểu thư làm rơi xuống sẽ là số chẵn hay số lẻ?” Người thị nữ bê chiếc khay đựng đầy cánh hoa liên tiếp đổ vào trong bồn nước. Hương hoa nhanh chóng bay xa, thoảng tới, thơm ngát. Theo điệu múa của Lạc Kỳ, những cánh hoa không ngừng xoay chuyển trong không trung, mang theo cả những giọt nước long lanh.

Cánh hoa, mỹ nhân, nhạc điệu tương phù. Thảo nào trong thiên hạ có biết bao nhân sĩ chấp nhận tiêu tốn ngàn vàng để được thường xuyên tới lui nơi này.

“Thực không hổ danh là phường bạc Trường Lạc, đánh cược mà cũng tinh tế đến mức này!” Giọng Diệu đã không còn đùa cợt như trước, mà mang đậm ý tán thưởng.

“Bên bờ hồ tú lệ, rừng liễu phất phơ nhẹ bay, mặt hồ như gương ánh lên từng gợn sóng long lanh, mưa bay lất phất khiến dáng vẻ gầy guộc của nàng càng thêm rõ nét. Và nỗi nhớ thương đã không ngừng lan ra cùng mây gió.” Tiếng hát bỗng vang lên như sóng nước mặt hồ, trong khi hoa vẫn rơi tựa hồ mưa xuân. Ngoài cửa là thế giới huyền ảo, phồn hoa, trong phòng là một màn cược tuyệt thế. Không biết từ lúc nào, Diệu đã cầm lấy một cây đàn tấu lên một khúc nhạc.

“Đường đời trắc trở làm nên vị danh tướng tài năng, binh hùng tướng mạnh đất nước tấp thanh bình, cảnh sông Tần Hoài, chứng kiến những con người oai hùng mà cao cả...” Diệu nâng ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn. Chàng đọc một bài từ vừa hay tạo thành một khúc nhạc đối ứng với bài từ Lạc Kỳ đọc ban nãy. Cách chàng đối ứng khiến ngay bản thân Lạc Kỳ cũng phải kinh ngạc, thậm chí trong sự kinh ngạc ấy còn ẩn chứa cả nỗi vui mừng. Trong ánh mắt nàng ta chứa đầy nét hoài nghi, đôi mắt xinh đẹp ươn ướt đầm lệ.

“Gió thổi qua khiến bùn đất hòa quyện vào cỏ dại, kiếp người ngắn ngủi phiêu linh tựa cành cây ngọn cỏ, là ai đã tạo nên thảm kịch tại Kim Lăng, cảnh vật thê lương nhuộm bẩn áo trắng của người?” Kiếp người ngắn ngủi, chàng đang tự hát về bản thân mình sao? Tuy rằng tấm thân cao quý ngàn vàng, thế nhưng có nhà lại không thể ở, có nước không thể về. Giống như lúc này chàng chỉ có thể ở bên ngoài thành Trường An, cầu cứu các nhân sĩ trên giang hồ?

“Một dòng nước xuân lặng lẽ chảy về đông, mái tóc của chàng bị gió thổi bay không chút thương tiếc, gương đồng hiện lên dáng hình gầy guộc. Chiếc ly hổ phách nở bông hoa đào, nước mắt chan hòa lặng lẽ rơi. Chàng tựa bên lầu đưa tang ngựa quý. Nỗi nhớ thương được bút mực hóa thành sông núi mênh mông. Nỗi sầu trong tim khó lòng gạt bỏ, cầu Chu Tước đã phụ tấm lòng chàng yêu mến... công tử...” Lạc Kỳ đột nhiên nắc nhen không hát thêm nữa, bàn tay Diệu đang gảy đàn cũng đột ngột ngắt tiếng.

“Công tử, xin mời đoán trước!”

“Việc tốt thành đôi, ta đoán đó là số chẵn.” Diệu không do dự, quả quyết đưa ra đáp án. Ta nheo mắt lặng đếm số cánh hoa kia, đếm đến độ đầu vầng trăng hoa mà chưa tìm được đáp án đúng. Lát nữa, chắc họ không đánh đổ ta giống thế này chứ? Ta thực sự không đếm ra được rốt cuộc số hoa kia là chẵn hay lẻ đâu.

“Công tử sai rồi, là số lẻ.”

Trái tim ta bỗng thót lại, chẳng lẽ chúng ta vừa ra quân đã thua luôn? Nếu chàng muốn chết thì cứ chết, đừng có lôi ta theo cùng. Ta lặng lẽ bước ra xa chỗ Diệu đang đứng, may mà ta với chàng đánh cược riêng. Diệu bất giác mỉm cười chẳng khác nào một con hồ li giả hoạt, nụ cười của chàng nham hiểm đến độ ta bất giác lạnh cả sống lưng.

“Không, là số chẵn.” Diệu cúi người, vuốt nhẹ lên mái tóc ta.

“Các vị đếm thiếu một cánh hoa rồi.” Dứt lời chàng lấy một cánh hoa từ mái tóc của ta ra. Ta có chút bất ngờ thực không biết chàng đã giấu cánh hoa này lên tóc ta từ lúc nào, xem ra tên tiểu tử này hoàn toàn có khả năng thiên bẩm làm một đạo tặc.

“Lạc Kỳ đã đánh cược thì sẽ chấp nhận thua. Chỗ này có hai ngàn lạng vàng, công tử lấy vàng rồi đi đi. Như vậy người không cần phải mạo hiểm tham gia thêm một lần đánh cược khác.”

Ồi nhiều vàng quá, lóng la lóng lánh, khiến mắt ta chói lóa. Ta nhanh chóng kéo lấy vạt áo Diêu: “Chúng ta đi thôi, có số tiền này rồi giả như không làm Hoàng đế, chúng ta vẫn có thể sống tiêu diêu tự tại cả đời.” Diêu nhúu chặt đôi mày, phẩy tay ta ra, như thể không thể chấp nhận được bộ dạng tham tiền đáng ghét của ta thêm nữa.

“Sang ải thứ hai đi, hai ngàn lạng vàng đối với ta chỉ là một đồng phế liệu.” Câu này đúng là đáng đánh đòn. Chỉ một câu nói của chàng dù ta yêu đồng phế liệu đó vô cùng, cũng chỉ biết chu miệng đầy tức nuối mà thôi.

“Công tử, xin mời!” Ta vừa định đi theo, liền bị Lạc Kỳ ngăn lại thậm chí cô ta còn trợn mắt nhìn ta một lúc lâu. Ta nuốt nước miếng, được thôi, hồ li tinh, ta không dư hơi đâu vẽ dữ tợn cùng người.

“Cô nương vẫn còn chưa đánh cược mà.” Có lẽ do không thích bộ dạng lưu manh du đãng của ta nên giọng nói của Lạc Kỳ bất giác vút cao, thậm chí nàng ta còn chẳng buồn đưa mắt sang nhìn ta lấy một cái. Có điều ta cảm thấy rất kì lạ, thái độ của người con gái này với Diêu sao lại thay đổi, không còn lạnh lùng như trước, hơn nữa còn chứa đựng sự kính nể, ngưỡng mộ trước tài năng của chàng. Ta tựa sát vào Diêu, không cho nàng ta có cơ hội dính lấy chàng.

“Cược thì cược, ta đánh cược vẽ tranh.” Vì không muốn để nàng ta coi thường, ta đưa tay vỗ ngực. Vẽ tranh, ta chắc cũng chỉ biết vẽ bùa mà thôi.

“Được, mau đưa văn phòng tứ bảo[1] lên!” Lạc Kỳ nhẹ đưa tay ra hiệu cho đám thị nữ. Tứ bảo là những vật gì vậy? Nhìn đám thị nữ bận rộn đi lấy đồ, ta chỉ còn biết thầm kêu khổ. Tất cả là tại ta không chịu học hành tử tế, bây giờ thậm chí còn chẳng biết cầm bút như thế nào, không biết nàng ta định cược kiểu gì? Đừng khiến ta mất mặt là được.

[1] Văn phòng tứ bảo: Bút, nghiên, giấy, mực là bốn vật quý chốn làm văn.

“Hồ bút, vi mặc, đoan nghiên, tuyên chỉ[2]”

[2] Mặc: mực, chỉ: giấy

“Không cần phải giới thiệu kẻ như vậy, ta biết hết mấy thứ này.” Ta đưa tay xua xua, muốn cược thì làm luôn, nói nhiều những lời vô vắn đó làm gì khi ta nghe cũng chẳng hiểu.

“Bút lông chim điều trắng và rễ hoa mai tại Hồ Châu. Mực đen mài từ ngọc tím lại Vi Chân. Nghiên khắc hình đoạn thạch văn long, giấy trắng từ huyện Kinh ở Tuyên Châu. Nhìn những thứ này, ta thực muốn động bút. Cô nương nói xem muốn chúng ta cược gì?” Diêu lập tức lên tiếng.

“Công tử không cần phải khéo léo đưa lời nhắc nhở cô nương này. Ta và cô nương này đánh cược chứ không phải đánh cược cùng hai vị. Lần này sẽ cược trong thời gian một tuần hương ta có thể vẽ lại toàn bộ cảnh sắc tại phường bạc Trường Lạc này.”

“Cô nương vẽ?”

“Đúng, là ta vẽ.”

“Vẽ thì tốt quá, ta không phải vẽ là được rồi! Oa! Ha ha... ừm...” Tiếng cười của ta nhanh chóng biến mất trước ánh mắt khinh thường của Diêu.

Lạc Kỳ cũng liếc mắt sang nhìn ta rồi ra hiệu cho hai thị nữ châm hương, mài mực. Trong chớp mắt mực đen bay xuống như mưa. Dưới ngọn đèn sáng, Lạc Kỳ vẽ rất có thần, tay đưa bút chuyển, bút đi đến đâu sông núi ẩn hiện, cần không rạng ngời. Là vầng trăng ẩn sau đám mây trắng phía xa, nét bút vừa đặt xuống trang giấy đã in hình một rừng cây rậm rạp, hữu tình. Lác đác đèn đài nơi gần nơi xa, vẽ rồng khắc phượng, tất cả đều được tái hiện sinh động trên tranh vẽ. Nhìn tổng thể, phường bạc Trường Lạc dường như đã nằm gọn trên bức họa này, không thừa, không thiếu. Vừa quen vừa lạ, vừa thực vừa ảo, choáng ngợp diệu kì, trong tranh ẩn hiện hào khí của giang hồ, cũng có chất nho nhã của thư sinh, và cả khí chất của hoàng cung cao quý. Nàng ta mới chỉ nhẹ nhàng đưa bút, vậy mà phường bạc Trường Lạc đã nhanh chóng hiện ra một cách sống động trên trang giấy trắng. Thật là quá tài giỏi!

Ánh mắt Diệu chăm chú, đôi mày nhíu lại, không hiểu chàng đang suy nghĩ những gì. Đám thị nữ đứng hầu bên cạnh khuôn mặt ai nấy đều tỏ vẻ tự hào. Trong khi ta đứng một bên không ngừng phồng mồm trợn mắt thổi đầu cây hương đang cháy, thì thoảng lại đưa mắt nhìn người con gái đang thi triển tài nghệ.

“Ha ha! Hương cháy hết rồi không được vẽ thêm nữa.” Ta nhìn chăm chăm vào đầu hương đỏ hồng trước mặt, sau đó tức giận dập tắt luôn.

“Ồn ào gì chứ, tiểu thư nhà chúng ta cũng đã hoàn tất bức tranh rồi.” Thị nữ vừa nói ngay từ ban đầu đã bắt mắt trước hành động thổi hương cho nhanh tàn của ta, lần này liền chu miệng lên lạnh lùng đáp lại đồng thời tặng kèm thêm cho ta một ánh mắt khinh thường.

“Không phải chứ, hình như vẫn còn chưa vẽ xong mà?” Một lúc lâu sau Diệu đột nhiên lên tiếng. Trong lòng ta tức thì vui mừng cực độ, chàng là tên hồ li gian xảo chính hiệu, có lẽ lại sắp giờ âm mưu gì rồi.

“Cái gì?”

“Là thế ày, đại tiểu thư, xin nàng hãy nhìn bờ tường phía bên này xem là gì?”

“Là con ruồi.”

“Con ruồi? Con ruồi từ đâu ra thế, sao lại có một con ruồi ở đây?”

“Ta vừa mới đập chết nó xong.”

“Ngài...”

“Ừm, chính ta!” Diệu nghiêm túc đáp, khuôn mặt Lạc Kỳ nhanh chóng đỏ phừng phừng, không biết là đang tức giận hay là lo lắng.

“Dáng vẻ lúc tức giận của nàng trông đặc biệt quyến rũ!” Diệu ghé sát đến chỗ nàng ta, đưa lời tán thưởng, khuôn mặt nàng ta lại đỏ bừng lên, vừa có nét bực bội, lại có nét thẹn thùng.

“Để ta vẽ nốt giúp cô nương.” Thấy nàng ta tức giận, tâm trạng ta bỗng nhiên trở nên vô cùng sáng khoái. Ta vơ lấy bút lông rồi thô lỗ đặt bút lên tờ giấy đắt tiền kia.

“Cái đồng này là gì chứ?” Diệu cầm bức tranh lên, có chút tiếc rẻ cho một bức họa khí chất tuyệt vời.

“Thì chính là con ruồi bị chàng đập chết trên tường đó thôi.”

“Ừm, rất có hình tượng!”

Lạc Kỳ nhìn hai chúng ta kẻ tung người hứng, vô cùng hợp ý, tức giận giậm chân liên hồi.

“Ái tiếp theo, đấu võ.” Lạc Kỳ có vẻ không muốn lằng nhằng với chúng ta lâu thêm, xua tay tuyên bố.

“Cái gì mà ả tiếp theo... ta...” Còn đang mải thu dọn đồng vàng, ta đành bất lực để Diệu cưỡng ép kéo đi. Có nhằm không thế, ta vừa chiến thắng, chẳng lẽ không có quyền tự quyết định hay sao? Ta không muốn vượt qua ả đấu võ gì đó, ta chỉ muốn cầm vàng rời đi thôi.

Diệu cong miệng mỉm cười, rồi lịch lãm lên tiếng: “Cô nương, chúng ta hãy cùng phá ả tiếp theo.” Ta bị chàng bịt chặt miệng và mắt, kéo bằng được ra khỏi chỗ đặt vàng kia.

“Đấu võ, có mười tám loại võ nghệ, tất cả đều có thể đặt cược hết, không có gì phải ngần ngại. Cung, nỏ, tiễn, tên, đao[3], giáo, mác, thương, côn, thù[4], chùy, trượng, gậy, bổng, rìu, búa lớn, kích, kiếm, đao, roi, giản[5], câu, liềm, chày, phát trần, vòng sắt, xích sắt, dây thừng, dây da, cây lao, hãy chọn loại binh khí các vị quen dùng đi.”

[3] Điếu: một loại súng thời cổ đại.

[4] Thù: một thứ vũ khí dài một trượng hai thước, không có mũi nhọn.

[5] Giản: một thứ đồ binh có bốn cạnh mà không có mũi.

“Cung, nỏ, tiễn, tên... hình như là nhiều loại hơn hẳn mười tám ban võ nghệ thì phải?” Ta đứng gọn một bên gơ tay ra đếm, bà cố nó, chết mất! Đến lúc đó, ngộ nhỡ ta bị thua, không phải sẽ bị đám binh khí này chọc cho thành con nhím sao? Mấy thứ vũ khí này cái nào cái nấy đều nguy hiểm đến tính mạng, thôi bỏ

đi, cứ tuân theo quy tắc mạng mình là nhất, không đánh lại thì cầm đầu mà chạy vậy! Ta quay người vừa định chạy trốn, thì bị Diệu kéo xềnh xệch lại. Tên hồ li thối tha này, bản thân muốn chết thì thôi đi lại còn muốn kéo cả ta nữa.

“Lần này cô nương hãy đánh cược trước đi, cô nương định đánh cược thứ gì?” Lạc Kỳ quay sang nói chuyện với ta, giọng điệu coi thường. Bất ta cược trước, ả ta quả là độc ác!

“Vì chẳng biết dùng thứ binh khí nào cả, cho nên ta không muốn cá cược gì cả.” Ta bực bội đáp.

“Cô nương định tay không bắt giặc? Không vấn đề, người đâu, chuẩn bị ván cược.”

Ta nói sẽ tay không bắt giặc khi nào... rõ ràng là muốn làm khó cho ta mà. Chắc hẳn vì lúc này thua ta nên ả ta không phục.

“Trên lầu tư có một hộp gấm, trong hộp có một chiếc quạt gấp. Nếu cô nương có thể lấy được chiếc quạt gấp trong hộp gấm đó về đây cho ta trong thời gian một tuần hương, coi như cô nương thắng. Còn công tử... công tử đánh cược cô nương này thắng hay thua? Chúng ta cược gộp lại luôn, thế nào?” Ân trộm đồ? Như vậy chẳng phải quá lợi cho ta rồi hay sao? Đây chẳng phải chính là nghề làm nên danh tiếng của ta à. Nói đánh nhau thì ta không biết, thế nhưng luận về trộm đồ, không phải bốc phét chứ... Nếu ta không trộm được thì trong thiên hạ này chẳng ai có thể trộm nổi.

“Mấy lầu gác này không dễ leo lên đâu, lầu hai là “cầm được mà không nhìn thấy”, lầu ba là “nhìn thấy mà không cầm được.” Còn lầu bốn chính là “không nhìn thấy mà cũng chẳng cầm được.” Xin mời cô nương lên lầu.”

Thế nào được gọi là “không nhìn thấy mà cũng không cầm được?” Ả ta lúc nào nói chuyện không rõ ràng, biết rõ ràng ta ghét nhất cái kiểu chơi chữ, văn hoa rồi mà vẫn cố tình đem ra nói chuyện.

“Ta cược nàng ấy thắng, Phiến Nhi nàng tuyệt đối không được thua đâu đấy!” Diệu đứng một bên đưa lời cổ vũ.

“Chàng cho rằng mình đang chơi trò Tiểu Đại sao? Mau dạy công phu “nhảy” tường của chàng cho ta đi.”

“Nàng cho rằng môn đó học dễ như ăn đồ sao? Nuốt vào một cái là có thể học được? Trước tiên nàng cứ nghĩ cách ngộ nhỡ chúng ta bị thua sẽ chối bỏ bằng cách nào còn tốt hơn.”

Thua? Tên hồ li này đang xem thường, nghĩ rằng ta chẳng thể nào thắng nổi? Nghĩ vậy ta liền trợn mắt lườm chàng rồi uốn ngực thẳng lưng, bước lên phía trước, phong thái oai nghiêm của một vị anh hùng cao ngạo bước lên pháp trường, bi thảm mà hào sảng, hoàn toàn không có chút luyến lưu.

“Đây chính là đường dẫn thẳng tới lầu hai.” Lạc Kỳ lạnh lùng đưa lời chỉ dẫn.

“Không phải chứ? Đây là được coi là đường sao... này...”

Đây là nơi khi ho có gáy gì không biết? Cầu thang mà cũng chẳng ra dáng cầu thang? Ta nhìn vào thanh sắt dài dẫn thẳng lên trên, cau chặt đôi mày, thôi bỏ đi, ăn trộm chúng ta xưa nay mấy khi được đi đường thẳng ngõ rộng. Chẳng qua chỉ là một thanh sắt thôi, ả ta cho rằng ta sẽ thấy khó mà lùi bước sao, hừm, cứ chờ mà xem.

Ta liền cuốn gọn hai tà váy, buộc ngang lên thắt lưng, làm vậy khi hành động sẽ tiện lợi hơn nhiều. Đặt chân lên thanh sắt, ta đi từng bước lên. Thực ra hàng ngày, ta đã quen với việc trèo lên mái nhà, cây cao, cho nên kiểu đi lầu thế này chẳng làm giảm tốc độ của ta.

Chẳng bao lâu, ta đã lên được lầu hai, ánh sáng đột nhiên tối sầm lại. Trước mắt ta mọi thứ mờ ảo vô cùng, khiến ta nhất thời không kịp thích ứng. Ta nhắm mắt, rồi lại từ từ mở mắt ra. Lần này coi như tiêu, vì lầu không đi ăn trộm nên chẳng còn mấy thứ như mồi lửa trong người... Lẽ nào muốn ta học theo mấy lão ăn mày tiền bối dùng que gỗ tạo lửa? Không có công cụ gây án thực đúng là phiền phức! Ta bực bội chửi thề vài câu, đột nhiên phát hiện trước ngực mình có ánh sáng. Là thứ gì thế nhỉ?

Ta đưa tay vào ngực, thì ra đó là một viên dạ minh châu. Hóa ra, ta đã mang theo vật này hơn một tháng mà chẳng nhớ ra bản thân đã từng trộm được thứ bảo bối này. Ta mừng rỡ lấy viên dạ minh châu ra khỏi y phục. Viên dạ minh châu vừa xuất hiện, không gian như thể một tấm lưới đen bị xé rách, ánh sáng loá

lên, cảnh tượng xung quanh tức thì cực kỳ rõ nét. Ta đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt. May mà chỉ có con đường từ lầu một lên lầu hai là khó đi, còn bắt đầu từ đây, đường đi rộng rãi, thoải mái vô cùng.

“Oa! Bất cứ đồ vật với hình dạng kì lạ nào căn phòng này cũng có hết.”

Trước mắt ta là một đồng sắt, kiếm có đao cũng có. Tính căn đường của bản cô nương sao? Trong phòng lúc này mọi thứ đều trở nên lấp lánh bởi thứ ánh sáng phát ra từ viên dạ minh châu trong tay ta. Ta thuận chân tung đồng đao kiếm gọn sang một bên. Trong lòng khắp khởi vui mừng. Ta vốn tưởng trong này bài trí nhiều cạm bẫy nguy hiểm, kết quả chỉ là đồng sắt vụn. Cầm được mà nhìn không thấy? Với ta nó chỉ đáng như thấy cũng không muốn cầm mà thôi.

Ta nhanh chóng lách qua đám đao kiếm kia rồi đi thẳng lên lầu ba. Con đường từ lầu hai lên lầu ba giống như trước nhưng có cầu thang hẳn hoi, có điều chỗ đặt cầu thang khá kín. Cách bố trí này ta đã từng gặp khi đi ăn trộm tại một tiêu cục ở kinh thành Trường An. Nhưng cầu thang của tiêu cục đó giấu trong một góc tường khuất, chỉ cần gạt bức tranh ở bên cạnh là có thể đẩy tường và nhìn thấy cầu thang. Còn cầu thang ở đây được đặt ở chỗ dễ tìm hơn nhiều, cũng chẳng có cạm bẫy nào cả. Càng đi lên trên ta lại càng thấy ánh sáng rõ hơn, đến sau cùng thậm chí chẳng cần đến viên dạ minh châu trong tay ta cũng có thể nhìn thấy đường đi lối lại.

Đây chính là nơi được gọi là “nhìn thấy mà cầm không được” sao? Là thứ bảo bối gì mà thấy được mà lại không cầm được? Ta đưa mắt nhìn khắp tứ phía, trên mặt tường treo rất nhiều hình? Xem ra không phải tranh mà chính là thư pháp? Đây chẳng phải là hành động ăn hiếp bản tiểu thư không biết chữ hay sao? Ta ngẩng đầu nhìn những bức tranh treo trên tường. Trong những bức tranh này có hình người nhưng đều ở tư thế kì quái, nét mặt lại càng cổ quái hơn. Ta nhất thời hiểu kì, liền múa may theo động tác của họ, không bao lâu liền cảm thấy đầu óc choáng váng, lồng ngực bí bách, thậm chí muốn thở mà cũng cảm thấy đau nhói. Thôi chết, những bức hình này chắc chắn có điều bí ẩn, nhất định là cái bẫy do người con gái bên dưới kia tạo ra để hãm hại ta.

Ta đưa tay dụi mắt, định thần tức thì không nhìn thấy hình người đâu nữa. “Nhìn thấy mà cầm không được” chính là những bức tranh này rồi. Ta còn tưởng là thứ đồ gì hay ho lắm, đúng là vô vị!

Nghĩ vậy ta không để tâm đến chúng nữa mà tranh thủ thời gian tìm đường lên lầu bốn. Thế nhưng cách bố trí trên lầu ba này vô cùng kì lạ, khắp phòng chẳng có gì khác ngoài những bức tranh khiến người ta hoa mày chóng mặt, lại chẳng thể tìm được cầu thang lên lầu trên. Lẽ nào nơi đây được bố trí hệt như tại tiêu cục trước kia? Có chốt cửa bí mật? Ta đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau cùng liền nhìn chăm chăm vào bức vẽ có phần cổ quái, bức tranh đó thực sự rất lạ, giống hệt như bức tranh mở ra chốt cửa bí mật tại tiêu cục lần trước. Ta nhếch miệng mỉm cười, vội vã chạy lại gần rồi dấn mạnh vào đôi mắt được vẽ trên bức tranh kia. Quả nhiên, sau lưng ta chợt vang lên một tiếng động mạnh, bức tường nhanh chóng mở ra, con đường thông lên lầu bốn hiện ngay trước mắt. Ta tiếp tục đi lên, căn phòng dần tối lại, có điều không sao cả, ta đã có viên dạ minh châu độc nhất vô nhị này rồi.

“Nhiệm vụ này thực sự quá đơn giản, đúng là đã sỉ nhục cho sự thông minh tài trí của bản cô nương.” Ta lấy cây trâm cài tóc xuống, tìm chiếc hộp gấm, rồi dùng thần công mở khóa vụn năng của mình, chỉ bằng vài ba động tác chiếc hộp đã được mở ra. Sau cùng ta đã lấy thành công chiếc quạt.

...

“Chẳng cần đến nửa tuần hương, nhiệm vụ đã xong, đại công cáo thành.” Ta dương dương tự đắc nói.

“Làm sao có thể, rất nhiều cao thủ trên giang hồ đều không thể qua nổi...”

“Đương nhiên là có thể. Đám cao thủ ấy khi nhìn thấy những binh khí tuyệt thế trong thiên hạ, tức thì ở lại lựa chọn, dẫn đo, chắc chắn sẽ mất nhiều thời gian. Còn nàng ấy không hiểu về binh khí, thế nên hẳn là đã coi những vũ khí thượng đẳng đó chẳng khác nào một đám sắt vụn, nên không bị mắc lừa. Khi lên đến lầu ba, những nội công tâm pháp, thơ từ ca phú treo đầy tường đó đều có sức hút với những văn nhân nho nhã hay là người luyện võ tài ba. Có điều nàng ấy, không hiểu văn thơ lại càng không biết dụng võ, tự nhiên sẽ không thèm để tâm đến những bức tranh đó rồi. Còn về việc tại sao nàng ấy có thể mở khóa dễ dàng được như vậy, thì đoán chắc là do vận số may mắn.” Diệu đứng một bên đưa lời bình luận.

“Hai vị chẳng qua chỉ may mắn vượt qua được hai cửa ải, thế nhưng tiếp theo chưa chắc may mắn đã giúp được hai vị đâu. Người đâu, bày ải sinh tử!”

Ta và Diệu quay sang nhìn nhau, nghe tên ải này đã biết không hề đơn giản, không phải sống thì là chết. Đánh cược cái gì đây? Thị nữ lặng lẽ bê lên ba ly rượu, trong lòng ta tức thì hoài nghi, bọn họ đang chơi trò gì chứ?”

“Lúc trước đặt cược chẳng qua chỉ mấy ngàn lạng vàng, toàn là những vật ngoài thân, lúc này mới là ván chính, ván cược sinh tử, đặt cược chính mạng sống của mình. Ở đây có ba ly rượu, chỉ duy nhất một ly là không có độc. Hai người mỗi người chọn một ly đi, là sống hay chết còn phải xem vận mạng của hai người thế nào.”

“Này, chỉ một ly không có độc, trong khi chúng ta có hai người, vậy chẳng phải một trong hai nhất định phải chết sao?”

“Quy tắc của phường bạc Trường Lạc, nếu đã chịu cược thì phải chấp nhận kết quả. Nếu cô nương không dám nhận vậy thì đừng đánh cược. Từ đầu đến thì tự động quay về, chủ phường bạc sẽ không gặp cô.” Con hồ li tinh chết dấm, kiêu căng ngạo mạn gì chứ? Ta kéo vạt áo ra hiệu cho Diệu hãy bỏ cuộc, nhưng chàng chỉ nhẹ nhàng đẩy tay ta ra.

“Rượu ngon!” Diệu chẳng suy nghĩ nhiều nhấc một ly lên uống cạn.

“Tên hồ li đang ghét, thật chẳng có nghĩa khí gì cả, không ngờ dám chọn trước.” Ta nghiêng rằng trọn mắt nhìn Diệu. Trời đất ơi, ta có thể không đánh cược được không?

“Ly rượu của nàng ấy, ta sẽ uống thay luôn.” Diệu vội cầm một ly khác, ngửa cổ cạn sạch. Hồ li tinh trọn mắt nhìn hai ly rượu trống không đầy kinh ngạc, rồi lại nhìn chàng bằng ánh mắt khó tin.

Trái tim ta quặn thắt, nếu trong ba ly rượu này chỉ có một ly không có độc, vậy thì chàng uống một lúc hai ly... không phải là chết chắc rồi sao? Ta nhìn Diệu đầy lo lắng, ánh mắt chàng lúc này dịu dàng vô hạn, tĩnh lặng hết như ánh trăng bên ngoài cửa sổ. Trái tim ta đập thành thích không ngừng, chàng biết ta rất thích giữ thể diện, chàng biết nếu hồ li tinh cười nhạo ta không dám đánh cược, ta nhất định sẽ uống ly rượu độc trước mặt, cho nên, chàng... đã uống thay ta?

Đêm càng lúc càng khuya. Ánh nến chập chờn trong Hàm Tinh Các như bị đánh tan bởi ánh đèn đuốc ánh lên từ phía xa xăm trong phường bạc Trường Lạc, không gian đặc quánh càng lúc càng thêm đáng sợ. Mặt trăng trên cao tỏa ra thứ ánh sáng bạc cổ quái, sắc mặt Diệu hiện lên dưới ánh trăng và bóng nến biến hóa khôn lường.

“Có thể cho chúng ta gặp chủ phường bạc không?” Diệu chậm rãi mở lời.

“Diệu, chàng không sao chứ?” Thấy chàng không sao, ta cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Tướng công của nàng không sợ trời, không sợ đất, làm sao mà xảy ra chuyện gì được? Ta thật không nỡ để nàng thành quả... quả phụ.” Đột nhiên Diệu thổ huyết, nhưng nụ cười trên mặt vẫn vô cùng xán lạn. Chàng tóm chặt lấy bờ vai ta, sức nặng từ cơ thể chàng đè lên đột ngột khiến vai ta đau nhói. Ta lúc đó gần như quỵ hẳn. Nhìn chàng cố sức chịu đựng, dường như phải dốc toàn bộ sức lực còn lại mới có thể đứng vững để tựa vào người ta. Ta vô cùng hoang mang, vội vàng đỡ lấy chàng.

“Đồ đàn bà độc ác, mau đưa thuốc giải ra đây, nếu không ta sẽ đánh sập phường bạc Trường Lạc này!” Ta thấy Diệu thổ huyết, trong lòng không khỏi đau đớn, liền chỉ thẳng vào mặt hồ li tinh đưa lời mắng nhiếc.

“Chịu cược thì phải chấp nhận, dẫu chết cũng không thể trách người.” Hồ li tinh Lạc Kỳ lạnh lùng đáp.

“Dù phải chết ta cũng sẽ liều mạng với người!” Ta xắn tay áo lên, nhưng bị Diệu ngăn lại. Chàng dồn hết sức tóm chặt lấy tay ta, rồi lắc đầu ra hiệu không được manh động.

“Trong ván cược vừa rồi cô nương thắng rồi! Cô có thể xin chủ phường bạc thuốc giải.” Lạc Kỳ đưa lời nhắc nhở.

Đúng vậy! Diệu đã uống giúp ta ly rượu độc kia, vậy coi như ta đã vượt qua cửa ải thứ ba, ta có thể cầu xin chủ phường bạc thuốc giải.

“Đừng đi! Phiến Nhi... nàng nghe đây... dù thế nào đi nữa cũng phải yêu cầu ngài ấy đưa nàng về Trường An... bảo ngài ấy đảm bảo an toàn tuyệt đối cho nàng... chỉ cần có ngài ấy, nàng mới có thể tiếp tục cuộc sống bình an.”

“Ai nói thế, không quay về Trường An thì đã sao? Cho dù phải ăn xin ngoài đường, ta cũng có thể tiếp tục sống. Ta sẽ cầu xin ngài ấy ban cho chàng thuốc giải. Đây là kiểu đánh cược gì chứ, chúng ta không thêm cược nữa...”

“Nàng vẫn không hiểu hay sao, bọn họ chắc chắn... sẽ không buông tha cho nàng. Nàng nhất định phải quay về Trường An, quay về bên cạnh phụ thân của mình. Như vậy... như vậy thì sẽ chẳng ai có thể làm tổn hại đến nàng được nữa.”

“Không! Ta không quay về! Ta cũng chẳng muốn gặp ông chủ phường bạc nào cả. Ngài ấy nếu có cách đưa ta quay về thì bản thân ta tự nhiên cũng biết cách. Muốn đi thì phải cùng đi, chàng đừng hòng bỏ mặc ta lại, còn mình ở đây mê hoặc những người phụ nữ khác. Ta không cho phép!”

“Nha đầu ngốc, không cho phép... thì ta... sẽ không mê hoặc ai nữa... là được chứ gì? Tuy rằng... tuy rằng ta có chút chịu thiệt... nàng khóc cái gì chứ...” Diêu đưa tay vuốt má ta, lúc này ta mới chợt nhận ra khuôn mặt của mình đã nhạt nhòa nước mắt. Chàng nhẹ lau những giọt nước mắt cho ta rồi khó nhọc nở nụ cười như thể trấn an. Thế nhưng ngay sau đó chàng lại thổ huyết.

“Ai nói là ta khóc chứ, ta Ngọc Phiến Nhi làm sao có thể khóc được. Chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu khổ ải, không lấy được vàng, lại chẳng gặp được chủ phường bạc, ta thực sự cảm thấy quá thiệt thòi...” Tuy nói rằng không khóc, nhưng sống mũi ta càng lúc càng cay, rồi không biết nước mắt từ đâu lại chảy ra nhiều thế. Phúc chốc trong ta bàng hoàng sợ hãi! Ta lớn bằng này tuổi, đây là lần đầu tiên cảm thấy sợ đến độ cảm giác như thể có một con dao đang đâm thẳng vào trái tim, cướp đi sinh mạng của chính mình.

“Cô nương khóc cũng chẳng ích gì, loại độc này sẽ phát tác trong vòng nửa canh giờ nữa, lúc đấy sẽ chẳng còn cách cứu chữa...” Hồ li tỉnh lạnh lùng cất tiếng.

“Người lắm mồm thế! Ta biết chuyện đó mà, bây giờ ta đang nghe chàng dặn dò những chuyện sau cùng đây...” Ta hít một hơi thật sâu, đưa tay dụi mắt, dờ dẫm nhìn Lạc Kỳ rồi đưa lời mắng nhiếc, sau đó lại ôm lấy Diêu khóc nức nở.

“Các vị cầm lấy thuốc giải rồi đi đi!” Hồ li tỉnh dường như không thể tiếp tục nhìn cảnh tượng khóc lóc thảm thiết của ta thêm nữa liền đặt một chiếc bình màu lục xuống trước mặt ta.

“Hãy để ta gặp chủ phường bạc, ta vẫn còn... chưa chết, cô nương... không thể thay đổi quy tắc được.” Diêu cố gắng mở lời.

“Thật không ngờ ngài... thậm chí chẳng cần tính mạng của mình nữa.” Hồ li tỉnh tỏ ra vô cùng bất ngờ, nhìn Diêu bằng ánh mắt bí ẩn, nghiêng chặt hàm răng, lại ngẩng đầu nhìn ánh nền phía xa. Ánh sáng dịu nhẹ thấp thoáng ẩn hiện, thật chẳng khác nào sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt của Diêu lúc này.

“Hãy uống thuốc giải rồi theo ta đi gặp chủ phường bạc!” Hồ li tỉnh than dài một tiếng, đưa thuốc giải cho Diêu, sau đó tiến đến một bức tranh ở sau lưng. Nàng ta khẽ khởi động chốt cửa bí mật, rồi biến mất sau bức tranh đó.

“Được tính của thuốc giải này quá mạnh, chẳng vừa miệng chút nào. Chẳng lẽ nàng ta đã bị mê hoặc bởi sức hấp dẫn thiên hạ vô địch của ta, thậm chí còn yêu thương ta sâu sắc, cho nên chẳng buồn để tâm đến hình phạt nặng nề của chủ phường bạc, liền đưa thuốc giải cho... Ấy dà! Cô nương xấu tính, ta vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn đâu, nàng ra tay nặng như vậy, định mưu sát tướng công à? Mau lại đây đỡ tướng công đi!”

Đỡ chàng? Ta đập chết chàng luôn. Hại ta khóc đến độ đôi mắt sưng to, đỏ mọng, còn mình thì chỉ có tâm tư suy nghĩ đến người phụ nữ khác, hừm!

Cấu trúc của phường bạc Trường Lạc thực đúng là kì lạ, cổ quái, chúng ta đi vòng vèo theo sau hồ li tỉnh nửa canh giờ cuối cùng mới tới nơi ở của chủ phường bạc.

Trước giờ, mới chỉ có bốn người vượt qua được hết cả ba cửa ải của phường bạc Trường Lạc chúng ta. Các vị chính là hai trong số đó.” Phòng trong vang lên một giọng nói đồng dục. Giây phút giọng nói đó cất lên ta thấy có chút quen thuộc, nhưng chẳng thể nhớ ra đã nghe thấy ở nơi nào. Dưới ánh trăng mờ ảo, một người đàn ông toàn thân bận y phục màu đen, ẩn mình trong bóng đêm bí hiểm.

“Ý ngài muốn nói... năm đó... năm đó, việc đó thực ra là do ngài...” Giọng Diệu bỗng run rẩy, ta cũng vì thế mà trở nên căng thẳng. Năm đó đã xảy ra những chuyện gì?

“Ba năm trước, Lệnh Hồ Phong, tổng tiêu đầu tiêu cục Cẩm Phong bị sát hại dã man do đắc tội với phái Không Động. Con trai của ngài ấy là Lệnh Hồ Vân vốn yêu thích văn thơ, trước nay chưa từng luyện võ, vậy mà chỉ một năm sau đã vác kiếm lên Không Động, cứ đi mười bước lại giết chết một người, thấy bóng không thấy hình. Phái Không Động gần như tuyệt diệt, võ lâm Trung Nguyên vì thế phải chịu đả kích rất lớn, khiến cho địa vị của Vọng Nguyệt Lâu tại Nam Cương và Linh Tiêu Các tại Mạc Bắc cũng cố càng thêm vững chắc. Lẽ nào, người khiến Lệnh Hồ Vân đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy... chính là ngài?”

“Người vượt qua cả ba cửa ải thứ hai chính là Lạc Kỳ, Hai năm trước, nàng ta đang là đệ tử của phái Nga My, vì cứu một người trong tà giáo bị giang hồ phỉ nhổ, đã khiến mấy lão thái bà trong phái Nga My tức giận, muốn trừ khử môn hộ. Ta tiện đường đi qua đã cứu mạng nàng ấy. Nàng ấy cảm kích vô cùng, còn quyết định vượt qua ba cửa ải này chỉ vì muốn gặp lại ta một lần. Có người nguyện lòng đặc cược tính mạng của mình để đánh đổi một việc, nên sau đó ta đã giữ nàng ấy lại bên cạnh.”

“Cái chết của sư thái trưởng môn Nga My cũng là do ngài thực hiện sao? Thật không ngờ hai sự kiện chấn động giới võ lâm Trung Nguyên đều một tay ngài làm cả.”

“Võ lâm Trung Nguyên? Ta chỉ làm những chuyện mà bản thân thấy thích, còn việc đó có ảnh hưởng gì đến võ lâm Trung Nguyên, ta không quan tâm. Các vị hôm nay liều chết vượt qua ba cửa ải này, chắc chắn vì có việc muốn cầu xin, mau nói đi, các vị muốn thứ gì?” Người đó mỉm cười, bình thản hỏi.

“Chúng ta chỉ muốn bình an quay về Trường An.” Diệu đồng dục thốt ra từng từ.

“Ta muốn...” Ta muốn hai vạn lạng vàng, ta muốn ăn thịt kho tàu cả đời, ta muốn những cửa hàng bán đậu phụ ở kinh thành ngày ngày đến gần chỗ ta ở bán.

“Nguyện vọng đó nàng hãy giữ lại, đợi sau này nghĩ ra nguyện vọng khác thì hãy nói sau. Trước tiên ngày cứ đưa chúng ta quay về Trường An bình yên vô sự là được.” Cứ giữ đấy, đợi đến lúc ta nghĩ ra thứ đồ nào có giá trị hơn thịt kho tàu rồi nói sau.

“Trường An? Yêu cầu này thực không đơn giản chút nào. Phải biết là, khắp thiên hạ này nơi nào cũng là đất của Hoàng thượng, con người cao cao tại thượng đó đã hạ quyết tâm muốn ngài vĩnh viễn không quay trở lại. Nếu ngài bằng lòng, có thể ở lại phường bạc Trường Lạc yên lành sống hết cả cuộc đời. Ngài chẳng màng tính mạng, nhất quyết muốn quay về nơi tranh đấu dữ dội ấy, chắc chỉ vì không cam tâm. Ta đoán có đúng không, Tần Vương Điện hạ?”

Hương trúc thoang thoảng, luẩn kuẩn đầu đây. Giọng nói thu hút như ánh trăng thág ba đồng dục vang lên, khiến ta giật nảy mình. Trong lòng ta đột ngột trào dâng cảm giác lạ thường đau đớn! Sắc trời dần quang, dung mạo của người đàn ông áo đen cũng dần rõ nét, dưới lớp mặt nạ xấu xí là đôi mắt tràn ngập bi thương, sâu muợn. Ánh mắt ấy không hiểu sao lại có sức quyến rũ kì lạ đối với ta. Ngón tay của ngài trông nõn nà như những nụ hoa đầu xuân mơn mớn.

Trước mắt ta là hình ảnh hoa quỳnh trắng trong tuyệt thế, hương trúc thoảng đưa, và ngư

21. Chương 20. Nhìn Về Phía Bắc Là Trường An

Tinh Thích quả nhiên là không nói dối, ngay sáng sớm hôm sau ngài quyết định đưa chúng ta về Trường An. Có điều con người này thực sự vô cùng kì quái, muốn đưa chúng ta trở lại Trường An thì cứ thế mà đi sao còn bày đặt bịt hai mắt chúng ta lại? Lẽ nào, ngài sợ chúng ta nhớ con đường đã đi qua? Thế nên ta và Diệu cứ thế bước đi, cả đoạn đường tối đen như mực.

“Nơi nào trong Trường An là an toàn nhất?” Tinh Thích đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Phủ Thừa tướng.” Diệu chẳng nghĩ tức thì đáp.

“Điện hạ quả nhiên biết thương hoa tiếc ngọc, phủ Thừa tướng đối với Ngọc tiểu thư chắc chắn là nơi an toàn nhất.” Giọng Tinh Thích mang chút chế giễu, cùng lúc Diệu bắt giắc siết chặt tay ta hơn.

Càng đi về phía trước, ta lại càng kinh ngạc, chỉ cảm thấy những lối rẽ vô cùng quen thuộc, không khí ngập mùi rêu mốc, bên tai còn có cả tiếng nước chảy, khiến ta bất giác nhớ lại quãng thời gian ở trong động với Diệp. Chúng ta vừa mới đi xuống cầu thang, lẽ nào nơi vừa đi qua chính là một con đường khác liên thông đến chỗ đó?

Ta lặng đưa tay ra liền sờ thấy một vùng rêu mọc trên vách đá. Cảm giác dấp dính, trơn ướt dưới chân, khiến ta chắc chắn đây chính là hang động mà trước đó ta đã đặt chân đến, chỉ có điều không phải là con đường mà ta với Diệp đã đi qua. Ta bất giác cảm thấy chột dạ, mẫu thân của Diệp từng nói, cách bố trí của hang động dưới lòng đất này được thiết kế theo địa cung của nước Hồi Cốt, vậy thì Tinh Thích có quan hệ gì với nước Hồi Cốt?

Rốt cuộc ngài là người thế nào, đã giảng thiên la địa võng gì ở tại thành Trường An?

Diệu này giờ không nói lời nào, ta đoán chàng cũng đang tập trung tinh thần ghi nhớ con đường mình vừa đi qua. Tinh Thích cũng chìm trong im lặng, bước chân của ngài rất nhanh, mùi hương trúc trên người ngài quện cùng mùi rêu mốc khiến ta cảm thấy bất ngờ thê lương.

Đi suốt ba canh giờ, lúc này con đường dưới chân đã khô hơn trước nhiều. Sau lớp vải bịt mắt, ta có thể cảm nhận được cái nắng rực rỡ của ban ngày. Lại đi thêm vài bước nữa, thì thấy bậc thang. Bậc thang này không cao lắm, vừa rộng rãi lại vừa dễ đi.

“Đợi đã!” Tinh Thích đột nhiên gọi, sau đó không biết ngài động vào chỗ nào ta bỗng nghe thấy tiếng ma sát cạnh bên như thể có một tảng đá lớn nào đang di chuyển. Một lát sau, tiếng động yếu đi, không gian dần trở lại yên tĩnh như trước.

Chỉ trong giây lát, bên tai ta vang lên tiếng chim hót véo von, hương hoa thơm ngát, còn cả tiếng suối chảy róc rách, chuông reo réo rất. Chúng ta lại tiếp tục đi, rồi dần dần cảm thấy con đường dưới chân trở nên quen thuộc. Ta thầm hồi tưởng lại mọi thứ, càng lúc càng khẳng định hiện giờ mình đang ở nơi nào.

“Tiền bạn ngàn dặm, sau cùng vẫn phải li biệt. Tinh Thích chúc tâm nguyện của Điện hạ thành hiện thực, sau này gặp lại.” Bên tai ta vang lên giọng nói đầy tự tin của Tinh Thích. Ngài vừa dứt lời, trước mắt ta sáng lòa, tấm vải che mắt khi này đã được tháo ra, mùi cơ thể Tinh Thích vẫn còn quanh quất đâu đây, khiến ta không khỏi ớn lạnh. Khi ta ngẩng đầu lên, ngài đã ở cách xa cả trượng, áo đen nổi bật, dần dần biến mất sau những tấm ngói lưu ly lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ.

“Công phu “nhảy” tường? Hồ li... ngài ấy “nhảy” hình như còn cao hơn cả chàng...”

“Đây là khinh công tuyệt đỉnh của Linh Tiêu Các... đạp nguyệt vô hấn, lẽ nào người này có quan hệ với Mạc Bắc?” Diệu tự lẩm bẩm rồi đưa ánh mắt đầy phòng bị nhìn ra khắp xung quanh.

“Đây là nơi nào? Chúng ta phải thận trọng một chút.” Diệu kéo ta lại gần rồi đi lên phía trước.

Ta cũng đưa mắt nhìn ra xung quanh, nơi này thanh tịnh, vườn xanh, non bộ tuyệt đẹp, chim kêu véo von, hoa nở thơm ngát. Đình đài được trang hoàng rất nho nhã, hành lang kéo dài ngoằn ngoèo, thi thoảng lại có chim tước bay qua.

“Nơi này không phải là...” Ta bật cười hi hi, mặt mày hừng khởi, đây chẳng phải là phòng bếp ở phía sau nhà ta sao? Đi qua khu vườn nhỏ kia, rồi đi qua cây cầu gỗ bé là đến nơi ta thường gây án. Ta chu miệng lên, mới nhớ đến phòng bếp là ta lại thấy đói meo cả bụng.

“Trên khối đá đó dường như có khắc chữ, chúng ta qua đó xem, có lẽ sẽ biết được đây là đâu?” Diệu nói xong liền đi thẳng về phía hòn non bộ. Không phải chứ, tiểu tiết nhỏ nhất như vậy mà chàng cũng phát hiện ra?

“Đừng có đi!” Ta bịt miệng lại rồi ngồi sụp xuống, lần này đúng là mất mặt mà.

“Ta Ngọc Phiến Nhi xin thề với ông trời, nếu lần sau còn có con chim sẻ nào dám làm bay lên đầu khi bản cô nương ăn vụng, ta nhất định sẽ bắt hết cháu chắt chút chút của nó, nướng lên ăn sạch...” Mấy chữ này thực trông quá xấu đi! “Phiến Nhi, Phiến Nhi, nương tử ơi...” Diệu tóm lấy y phục ta giật nhẹ, thấy ta không thêm để ý đến mình, chàng lại giật đuôi tóc ta, khiến ta ngẩng đầu đầy nộ khí, trợn mắt lườm chàng. Đáng về Diệu có phần khổ sở, nhưng xem ra đang cố nhịn cười thì đúng hơn. Thế nhưng chẳng nhìn được bao lâu, chàng liền bật cười thành tiếng thậm chí khoa trương còn ngồi bệt cả xuống đất. Ta thấy vậy liền vốc một nắm đất ném về phía chàng, Diệu đang há miệng cười, không để ý, đất cát bay đầy vào mồm miệng. Nhìn bộ dạng đau khổ, nước mắt trực tuôn rơi của chàng, ta không nhịn được lăn ra cười thậm chí còn cười nhiều đến đau cả bụng, muốn đứng lên cũng chẳng thể đứng được. Thấy bộ dạng đó của ta, Diệu không hề tức giận mà bật cười không ngừng.

“Là ai thế?” Ta cùng Diệu tức thì im bật, quay đầu nhìn lại phía sau lưng. Trước mắt chúng ta là một người phụ nữ, dưới ánh nắng vàng óng, mái tóc của bà bị gió thổi tung trông vô cùng nổi bật. Tấm vải cuốn quanh người bay nhẹ theo gió mang theo mùi dầu mỡ nồng nặc. Đáng về của người này trông cực kỳ oai phong凛冽. Ngay đến tiếng thét như sấm rền của bà ta cũng khiến ta há hốc miệng ngạc nhiên. Người này đang một tay cầm chổi, một tay bê chậu nước, trong chậu là con bào ngư đang ngoe nguẩy chiếc đuôi. Đúng là oan gia ngõ hẹp, đây cũng chính là kẻ địch lớn nhất của ta tại phủ Thừa tướng thời gian trước, đại nương to béo phụ trách bếp núc.

“Ấy da, trời đất quỷ thần ơi! Tiểu thư, tiểu thư, sao người lại ngồi bệt trên đất thế? Sao bộ dạng tiểu thư lại thành ra như vậy? Trời đất, người đâu! Trời đất quỷ thần ơi!” Đại nương phụ trách bếp núc vô cùng kích động, tay vung ra, chiếc chổi bay lên, chậu nước trên tay bà ta rơi xuống, nước bắn tung tóe, bụi văng tứ tung, con cá bị kinh động cong người bật ra khỏi chậu. Đại nương to béo tức thì xông lên phía trước, nắm lấy đôi vai ta đầy hoảng loạn không ngừng rung lắc liên tục, về mặt bà ta bị phần mà khẩn thiết. Ta bị bà ấy lắc đến độ hoa mày chóng mặt, liếc mắt sang thì thấy Diệu mồ hôi đầm đìa, đang há hốc miệng vì ngạc nhiên.

“Tiểu thư, người đừng có dọa lão nô. Tiểu thư, y phục của người sao lại rách hết thế này, lại còn gầy như vậy nữa! Người đâu! Trời đất ơi! Người đâu mau lại đây! Không xong rồi! Cứu mạng đi, tiểu thư xảy ra chuyện lớn rồi! Người đâu mau tới!” Đại nương, bà đừng có thét nữa, cả phủ Thừa tướng này sắp nổ tung rồi. Ta bị rung lắc kinh quá, lưỡi thè cả ra ngoài, chẳng qua ta mới chỉ mất tích có vài tháng, khi quay về y phục bẩn thỉu, rách rưới đôi chút, thần sắc có hơi tiêu tụy một chút nhưng sao mà ta lại làm như thế ta mới đi gặp Diêm Vương lão gia quay về vậy?

Nghe tiếng tri hô thảm thiết của đại nương phụ trách bếp núc, trong chớp mắt, tất cả mọi người trong phủ Thừa tướng đều tập trung đầy đủ. Vì trường hợp khẩn cấp nên gia đình còn cầm theo cả dụng cụ dọn dẹp nhà, lão đánh trống canh cầm theo chiêng mõ, ngay đến lão bá làm vườn, kéo cắt tỉa vẫn lăm lăm trong tay... Ta và Diệu nhanh chóng bị bao vây, cảm giác thực giống như hai chúng ta chính là một đôi gian phu dâm phụ bị bắt tại trận vậy.

“Tiểu thư, người đâu, mọi người mau lại đây!” Ai nấy đều run giọng gọi ta, khiến ta không tránh khỏi cảm giác lạnh cả sống lưng, toàn thân sồn gai ốc. Cầu xin các vị, đừng có gọi thêm người tới nữa, còn thấy ta chưa đủ mất mặt sao?

“Tránh ra, tránh ra, lão gia tới rồi!”

“Phiến Nhi...” Đám người dưới nhanh chóng đứng gọn thành một hàng, phụ thân xông tới ôm chầm lấy ta. Hết nhìn lại không ngừng kiểm tra xem ta có bị thương ở chỗ nào không.

“Phụ thân còn tưởng cả cuộc đời này chẳng thể gặp lại con nữa.” Phụ thân Thừa tướng bỗng bật khóc như mưa.

Làm gì có chuyện đó, mạng ta lớn lắm, muốn chết cũng không phải chuyện dễ. Thế nên những người mong ta chết sớm để vu oan cho Diệu hãy từ bỏ ý định đó đi, bản cô nương đã quay về phủ Thừa tướng không chút tổn thương. Để xem kẻ nào dám làm gì bản cô nương?

“Ngọc Thừa tướng, dạo này sao rồi?” Diệu đứng bên cạnh bình thần cất lời. Đôi tay phụ thân đang ôm ta liền khựng lại, lúc này người mới phát hiện Diệu cũng đang có mặt ở đây.

“Điện hạ...”

“Phụ thân, con đã quay về rồi, hay là người mở tiệc chúc mừng đi, mời cả Nam Cung Diệp tới đây dùng bữa.” Ta đưa lời nũng nịu.

“Hỗn xược! Sao con dám gọi thẳng tên Nam Cung Diệp chứ? Sao có thể vô lễ với Thái tử Điện hạ đường triều?” Phụ thân phần nộ quá lớn, ta còn đang mơ màng chưa hiểu tại sao, chỉ thấy Diệp đứng bên cạnh tỏ vẻ tội cùng ngạc nhiên. Sau đó, chàng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình thản như không thường có.

“Tần vương Điện hạ, ngài đột nhiên mất tích, Hoàng thượng vô cùng lo lắng, các văn võ bá quan trong triều cũng rất bất an.” Phụ thân ta vẫn giữ thái độ xa cách, nói với Diệp.

“Thật sao? Một hoàng tử như ta đích thực là bất hiếu, để mọi người phải lo lắng nhiều rồi. Có điều may nhờ có ông trời chiếu cố, tính mạng này của ta sau cùng Diêm Vương vẫn không chịu nhận. Lại còn được bao nhiêu cao thủ đại nội hộ tống dọc đường, rất thuận lợi, thật không phụ tấm lòng yêu thương của Phụ hoàng.” Diệp tỏ thái độ khinh thường, ngữ khí như đang đùa cợt, thế nhưng ta thực sự chẳng thấy buồn cười chút nào.

Có lẽ không ngờ Diệp mở miệng lại đưa lời chế giễu như vậy, nên sắc mặt của phụ thân ta khá là lúng túng: “Người đâu, mau đỡ tiểu thư vào trong tắm rửa, trang điểm lại, cứ để thế này thì còn ra thể thống gì nữa. Tần vương Điện hạ, ngài cũng mệt rồi, để ta cho người...”

“Cũng được, hãy đưa ta hồi cung.”

“Chuyện này... Tần vương Điện hạ, Hoàng thượng đã hạ lệnh, sau này Tần vương Điện hạ sẽ ở lại phủ Tần vương ở phía nam thành Trường An.”

“Được, như vậy càng tốt! Thậm chí người còn không cho ta quay về điện Tử Thần? Khu phía nam... đối xử với ta tốt quá nhỉ, nếu không lưu tâm, khéo không ta lại đi từ bắc sang nam cũng nên.” Diệp đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như biển động trời giông thật vô cùng đáng sợ. Ta nhìn chàng siết chặt bàn tay, đến mức đôi tay trắng nhợt cực kỳ thiếu sức sống.

“Cũng được, đổi nơi ở chắc sẽ thanh tịnh hơn, xin cáo từ!” Diệp đưa mắt nhìn ta, trong khoảnh khắc, ta cảm thấy ánh mắt chàng thật xa xăm. Rồi khước miệng Diệp khẽ động, như định nói điều gì, sau cùng lại thôi. Chàng quay đầu, không nhìn ta nữa, bước đi không hề lưu luyến. Trong khoảnh khắc ta thấy lồng ngực như bị đá đè, trái tim không ngừng đau đớn, nhưng chẳng hề hiểu được nỗi đau đó bắt nguồn từ đâu.

“Con hồ li chết tiệt!” Ta thét lớn. Diệp khựng lại giây lát rồi lại bước tiếp.

“Mau đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi. Không có lệnh ta, con không được rời khỏi phủ Thừa tướng dù chỉ là nửa bước!”

“Phụ thân!”

“Con không được nói gì thêm nữa. Hãy quên hết những việc đã xảy ra trong mấy tháng qua. Phiến Nhi, tuổi tác của con cũng không còn nhỏ, mẫu thân đã tìm được một mối tốt cho rồi, công tử của Vương đại nhân Thiếu Khanh thái đường tự, tướng mạo xuất chúng, con người vừa khiêm tốn lại hòa nhã. Tuy bây giờ mới là quan viên tứ phẩm, nhưng con gả sang đó, nhà chồng nhất định sẽ đối xử tốt với con.” Phụ thân ta than dài một tiếng rồi nói.

Tứ phẩm? Ban đầu phụ thân định để ta tiến cung lấy lòng Hoàng đế nếu có thể thì thừa dịp mà trở thành Hoàng hậu. Sau đó vì xảy ra chút hiểu lầm với Diệp, ta không thể gả cho Hoàng thượng được nữa, đoán định sẽ được gả đi làm Tần Vương phi. Sao đến khi quay về, ta lại trở thành thê tử của con trai một viên quan hạt đậu tứ phẩm cơ chứ?

“Phụ thân!”

“Con gái nhà lành không được đi lại lung tung, người trong hoàng tộc không phải muốn trèo à được đâu...” Phụ thân ta cuối cùng quyết định vớt lại một câu đầy ẩn ý rồi quay người bước đi.

Ta nghiêng rằng, không hề gây loạn thêm nữa, trong lòng thầm suy tính liệu có nên nhân lúc đêm khuya thanh vắng mà lên ra ngoài hay không? Thế nhưng không biết có phải phụ thân nhìn thấy ý đồ của ta

không mà đêm ngày đều phải người trông chừng khiến ta đi đâu cũng có người đi theo giám sát. Ta thực sự thấy chán nản vô cùng!

Mới thoáng đó mà nửa tháng đã trôi qua, ta chẳng được bước chân ra khỏi cửa lấy một lần.

Trung tuần tháng năm, ánh mặt trời bắt đầu gay gắt. Trong hồ, đàn cá tung tăng bơi lội, ánh nắng chiếu lên vẩy cá, long lanh lấp lánh. Ta nhìn xuống mặt hồ, chỉ cảm thấy trước mắt lóa sáng, xem ra khuê nữ nhà giàu thường chỉ có một thú vui là ngắm cá trong phủ, thế nhưng thú vui đó chẳng hề hấp dẫn được ta. Đúng là vô vị! Nếu lúc này có Diệu cạnh bên, có người chịu cãi nhau cùng thì ta đã không buồn chán đến vậy.

Ngồi lâu quá dưới mặt trời, khó tránh bị cảm nắng, nghĩ vậy ta liền vén y phục, ngồi xuống bên bờ hồ, đưa chân thả vào trong hồ nước chơi đùa cùng cá.

“Tiểu thư, không được đâu, người đừng có nghĩ quẩn...” Ta vừa mới ngồi xuống, phía sau đã có tiếng người thét lên đầy thảm thiết. Ta còn chưa kịp nhìn xem là ai thì người đó đã đưa tay kéo mạnh ta về phía sau.

Đáng thương thay, vì mặc bộ y phục mỏng manh, nên kéo trên mặt đất đầy đá khiến chân và đùi bị chà sát mạnh hết sức đau đớn! Phần bị tổn thương nhiều nhất có lẽ chính là chiếc mông. Ta ngồi trên đám đất đá lổn nhổn, mặt mày nhăn nhó vì đau. Còn người phụ nữ khỏe như trâu mọng phía sau vẫn một mực cho rằng ta đang định nhảy xuống hồ tự tử nên càng ra sức kéo ta lại. Trong lòng ta không khỏi thầm thét lớn: Lão nương trông thế này mà lại giống hạng người chán đời muốn tự tử sao, ta chỉ là đang ngâm chân trong nước mát để giải sầu thôi mà.

Nửa canh giờ sau, cuối cùng ta cũng định thần lại được, lòng không ngừng thương xót cho chiếc mông của mình, tiện thể cũng nguyên rửa vị đại nương béo ị, khắc tinh truyền kiếp của ta sẽ càng ngày càng béo hơn.

Ta chán chường ngồi trên một hòn đá, liên tục suy tính. Trong lòng không khỏi thấy vô cùng phiền phức. Ta gãi đầu gãi tai, ra sức lấy đất nhồi vào tổ kiến, ta lại lấy bát chè đậu xanh lạnh đổ vào một tổ kiến khác, khiến đám kiến sợ hãi chạy toán loạn. Thấy cách ta đối xử tàn nhẫn với đám kiến, đám nha hoàn mặt mày biến sắc, run rẩy hãi hùng.

“Có biết số phận của những kẻ dám chống đối lại ta thế nào không? Mấy con kiến này chính là ví dụ tốt nhất.” Ta đập mạnh bàn đá rồi đứng dậy, dậm chân lên mặt ghế, lúc này trông oai phong chẳng khác nào một thiếu niên anh hùng. Trước kia ta thường lấy đám kiến này ra để dọa bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả, bây giờ đem ra dọa bọn người dưới quả nhiên cũng có hiệu quả. Mấy nha hoàn nghe vậy sợ đến mức hai mắt ửng đỏ, như thể sắp bật khóc đến nơi.

“Đã sợ thì đừng có ngày ngày đi theo ta nữa, cứ tránh xa ta ra một chút là được!”

Nét mặt của đám nha hoàn trông cực kỳ khổ sở, ta biết bọn họ cũng không hề muốn vậy. Có điều phụ thân của ta vì sợ ta bỏ đi theo Diệu nên ngày ngày phải bọn họ tới làm công việc giám sát.

“Phiến Nhi, con xem ai tới này? Ấy da! Phiến Nhi sao bộ dạng của con lại thế?”

Bộ dạng của ta làm sao? Ta đưa mắt nhìn đám nha hoàn, một trong số họ liền nhanh chóng mang chiếc gương đồng tới. Trong gương hiện lên một khuôn mặt đen trùi trùi như than, lại thêm hàm răng trắng bóng khiến người đối diện nhìn mà kinh hồn bạt vía. Lại nhìn xuống người, tay áo vén cao, ống quần cuộn lại, móng tay dính đầy bùn đất, đầu tóc cũng bê bết cát, trong tay ta là chiếc trâm cài mà ta vừa dùng làm công cụ chọc ngoáy tổ kiến. Một tay cầm gương, một chân dẫm lên tổ kiến, chân còn lại đặt lên ghế đá, sắc mặt ta vô cùng hung tợn, ánh mắt dữ dằn nhìn về phía mẫu thân cùng tên thư sinh điem đằm bên cạnh.

“Vương công tử... việc này... các người còn không mau đưa tiểu thư đi chải chuốt lại?”

Vương công tử? Vương công tử là ai chứ? Chính là tên một sách với sắc mặt cổ quái trước mặt ta sao? Đáng người không cao không thấp, không béo không gầy, vẻ mặt thuần phác, tay còn cầm một chiếc quạt nhỏ. Đây chính là phu quân tương lai mà ta sắp phải lấy? Xem ra cũng không tệ, trông thật thà hơn Diệu lại nhỏ nhả hơn Diệu.

“Vương công tử đúng không?” Ta tiến lên phía trước một bước. Không ngờ, ta vừa tiến lên, hần tức thì lùi lại, mặt nhẵn mày nhó, dáng vẻ chẳng mấy bằng lòng.

“Ngọc... Ngọc... Ngọc tiểu thư, xin tiểu thư này quay về phòng chải chuốt lại đầu tóc đôi chút, tại hạ có thể chờ... chờ... chờ đợi được...” Hần lấp ba lấp bắp, vừa nói vừa toát mồ hôi hột, trợn mắt nhìn ta. Lẽ nào trông ta đáng sợ đến vậy sao?

Mẫu thân ta không tránh khỏi ngại ngùng. Thấy dáng vẻ đó của bà, ta có cảm giác như thể bà sợ Vương công tử nhìn thấy ta quá bù xù, bẩn thỉu sẽ không chịu lấy về làm thê tử vậy. Phụ thân của vị Vương công tử này có chức vị dưới quyền phụ thân ta, hần hần đương nhiên không dám có hành động thất lễ, thế nên chắc là đang nén hoảng sợ, nhẩn nại ra ngoài phòng khách đợi ta đi thay đồ.

Ta ngênh ngang bước về phòng, đóng cửa, tắm rửa thay quần áo.

“Phiến Nhi, gần đây con làm sao thế? Mất tích bao nhiêu lâu, vừa về đến phủ là cả ngày nổi nóng, gây loạn.” Mẫu thân đứng bên ngoài cửa đưa lời than thở pha lẫn trách móc. Trong phòng bọn nha hoàn đang cẩn thận tắm rửa cho ta, họ kì cọ như muốn lột luôn lớp da của ta ra mới có thể khiến ta sạch sẽ trở lại vậy.

Ta ngồi trong thùng tắm, nhìn cánh tay bị kì đến đỏ rực, bất giác thở dài chán nản. Xem ra vị Vương công tử gì đó cũng không mấy ưng ta, nói ra cũng đúng, có người đàn ông nào không thích mỹ nữ, ai lại đi thích một cô nàng ăn mày bẩn thỉu? Hơi nước quá nhiều, khiến mắt ta mờ đi, trong tâm trí hiện lên những hình ảnh mờ ảo. Là Tuyết Thần xưa nay chưa từng để ý đến sự tồn tại của ta, là Diệp tàn nhẫn, rồi đến vị Vương công tử mới nhìn thấy ta là mặt mày đã chán ghét, hình như chỉ có mỗi Diệp, cho dù ta có trở thành một người con gái diên rồ, bẩn thỉu hay đánh đá, chàng vẫn cứ nhìn ta bằng ánh mắt thương yêu, buông lời trìu mến: “Đồ ham ăn, nàng là của ta!”

Trong phòng hai nha hoàn không ngừng thay nước, rắc thêm cánh hoa vào thùng tắm cho ta, những người còn lại thì thận trọng lau khô mái tóc đã được gội sạch sẽ của ta. Ta ngây lạng người nhìn chiếc gương đồng đã bị hơi nước làm mờ đi. Trong gương mơ hồ hiện lên hình ảnh một người con gái đang tắm gội, đường nét yêu kiều.

Trong lòng ta cảm thấy vô cùng bức bối, không hợp tác với mấy nha hoàn, thi thoảng lại cố ý lắc đầu khiến mái tóc vừa mới chải xong lại xổ tung. Nước tắm dần dần giảm nhiệt, hơi nước cũng ít hẳn đi, thế nhưng ta vẫn cứ ngồi lì trong thùng không chịu ra. Hãy để ta chết cứng cho rồi, hoặc bị bệnh nặng cũng được. Giấy phút đó ta bỗng nhớ đến thái độ dứt khoát của Diệp lúc rời đi, chàng thậm chí không thèm quay đầu nhìn ta lấy một lần, chàng thực sự không quay đầu lại nữa sao? Thì ra ngay cả chàng cũng không cần ta nữa, chàng chán ghét ta rồi. Chiếc đầu bé nhỏ của ta lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Lúc này đám nha hoàn đã lau người cho ta xong.

Ta trợn mắt, chu miệng cong cớn, nghĩ đến việc mấy tên đàn ông đó đều đối với mình không ra gì, ta lại tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong gương, người con gái mỉm cười giấu cợt, ta bất giác nổi da gà. Chiếc gương này lại sắp hiện ra hình ảnh gì quỷ quái sao? Ta đưa tay dụi mắt, sau làn khói mờ ảo, ta thấy mình trong gương, vẫn cái dáng vẻ tội nghiệp, uất ức, vẫn ngô nghê, ngốc nghếch. Đột nhiên, hình ảnh trong gương rung lắc mạnh, trong lòng ta bỗng đột ngột cồn cào. Giấy phút đó ta biết khả năng nhìn thấy trước tương lai của gương Âm Dương lại xuất hiện.

Cảnh sắc trong gương vô cùng tĩnh lặng, rừng trúc xanh mướt, tiếng suối róc rách, nước chảy qua những phiến đá tạo thành vô số bọt nước trắng xóa. Tuy chỉ nhìn thấy cảnh sắc qua gương, nhưng ta như thể ngửi được cả hương trúc thanh khiết. Thảm cỏ xanh trải rộng trước mắt, những bông hoa đỏ mọc điểm xuyết trên đó tạo nên cảnh tượng thơ mộng vô cùng. Trong rừng cây, thi thoảng lại có vài chú bướm dập dờn bay lượn, đậu trên nhị hoa, sau đó lại tung đôi cánh sắc sỡ tiếp tục đùa vui trong gió. Những bông hoa đầu hạ ngập tràn khắp nơi, trải dài như biển, tỏa ngát hương thơm.

Dọc đường đi, dương liễu mọc kín hai bên, sương khói nhạt nhòa. Bỗng ta chợt nhận ra cảnh đẹp trước mắt chính là rừng cây bên ngoài thành Trường An. Trước đây mỗi lần không xin ăn được, đói không chịu nổi, ta thường dẫn bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo đến nơi đây tìm quả dại về ăn, buổi tối còn đi bắt đom đóm về giải khuây.

Vừa nghĩ đến đêm tối, trong gương đột nhiên hiện ra một bầu trời đầy sao lấp lánh, cảnh sắc thơ mộng. Hai thanh kiếm sáng lóa như tuyết đang chia vào nhau. Một người từ đôi mày đến khóe mắt đều toát lên vẻ biếng nhác, khóe miệng cong lên bình thản, phớt đời. Còn người kia cầm một thanh trường kiếm trong tay, đôi mắt lạnh như băng đầy kiên nghị. Trong đôi mắt tưởng như không có chút tình cảm ấy đang rừng rực lửa hận. Thôi chết, hai huynh đệ họ đánh nhau sao?

Cảnh tượng trong gương lại bất ngờ thay đổi, là đôi mắt kinh hoàng của Diệ, là nét mặt đau đớn của Diệ, còn cả vết máu chảy tràn khắp nơi. Trong hai người họ, ai là người bị thương? Ta vô cùng lo lắng, quên mất mình vẫn đang đứng trong thùng nước cứ thế mà tiến lên phía trước một bước...

“Tiểu thư... Á!” Một loạt tiếng thét lớn vang lên khiến tai ta đau nhói.

“Ta... vẫn... còn... sống... vẫn còn sống...” Ta bò trên mặt đất ướt nhoẹt, khó nhọc ngẩng đầu. Thùng nước tắm khi này đã đổ nghiêng. Đám nha hoàn vội kéo ta đứng dậy, dựng thùng tắm lên rồi lại nhét ta vào tắm lại.

Lúc này ta làm gì còn tâm trạng tắm nữa? Diệ và Diệ sắp đánh nhau. Trong lòng ta cực kỳ lo lắng, chỉ muốn đến ngay khu rừng đó xem tình hình cụ thể ra sao. Thế nhưng đừng nói bên ngoài có một Vương công tử, cho dù không có vị Vương công tử đó, thì đám nha hoàn này cũng khiến ta không tài nào xuất phủ... À, đúng rồi, may ra vị Vương công tử đó có ích!

Đến khi xuất hiện lại trước mặt Vương công tử, dáng vẻ của ta đã hoàn toàn khác trước. Ta của lúc này, hoa nhường nguyệt thẹn, bên lén, thướt tha, y phục trang nhã. Ta khẽ ngược mắt lên, điềm tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt.

Vị Vương công tử kia há hốc miệng nhìn ta quên cả chớp mắt. Trong lòng ta thấy vậy vô cùng đắc ý, bản cô nương bình thường không hay trang điểm, chỉ cần trang điểm vào liền trở thành một mỹ nhân tuyệt sắc ngay.

“Phiến Nhi có lời chào Vương công tử.” Ta chậm rãi tiến lên, cất lời chào hỏi, miếng ngọc bội đeo bên thắt lưng cũng theo từng động tác của ta mà tạo nên những tiếng động lanh canh vui tai.

“Nàng... nàng... nàng chính là Ngọc tiểu thư?” Tên một sách kia dường như đang vô cùng kinh ngạc, lấp ba lấp bắp tới nửa ngày trời không nói nổi một câu. Ta cảm thấy có chút chán nản. Đầu óc quay cuồng, choáng váng, cả mặt và người ta đều nóng ran, hân còn không nói nhanh, ta sẽ phát cáu đấy.

“Ngọc tiểu thư... Ngọc tiểu thư! Ngọc tiểu thư... Ngọc...”

“Người đã Ngọc...” tiểu thư đủ hay chưa? Mấy từ sau cùng ta đành nín nhịn mà nuốt ngược vào bụng. Bình tĩnh... Lúc này ta phải yếu điệu, thướt tha, phải làm một Ngọc đại tiểu thư dịu dàng, đảm đảm. Ta nhất định không được phát cáu. Không biết có phải tên một sách này quá đồi căng thẳng hay không mà nói mãi câu Ngọc tiểu thư, sau đó lại chẳng thể nói thêm được câu nào nữa...

“Vương công tử, ta nghe nói bên ngoài thành Trường An có một khu rừng, cảnh sắc tuyệt đẹp, đáng tiếc... Phiến Nhi chỉ là một cô nương yếu đuối, không thể một mình ra ngoài được.” Vừa nói xong ta liền nhận ra hôm nay mặt trời gay gắt quá, lão nương đây sắp nóng chết đi được. Tên Vương công tử nghe thế nhìn ta bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ta đoán hân nghĩ sắc mặt ta đỏ lên và vì e thẹn.

“Nếu Ngọc tiểu thư không chê bai, tại hạ bằng lòng đưa tiểu thư đi thưởng thức cảnh vật tuyệt đẹp của khu rừng đó.”

“Được!” Ta nắm chiếc khăn tay, rồi đưa mắt liếc về phía tên một sách, hân cũng nhìn ta, ánh mắt thoáng ngại ngùng. Mẫu thân thấy Vương công tử định đưa ta ra ngoài dạo mát, trong lòng không khỏi vui sướng, tức thì quên mất lời dặn “không cho phép Phiến Nhi bước chân ra khỏi phủ Thừa tướng” của phụ thân.

Việc được rời khỏi phủ Thừa tướng đối với ta tuyệt vời đến mức ngay cả vầng mặt trời gay gắt kia cũng trở nên đáng yêu, dịu nhẹ hơn nhiều. Ta chẳng khác nào một con ngựa hoang được thoát cương, chạy nhảy tung tăng khắp mọi nơi. Hơn nữa thắng bị nhốt trong phủ, ta sắp phát điên vì buồn chán rồi.

“Ngọc tiểu thư... đợi chút đã... đợi chút đã... Ngọc tiểu thư...” Vương công tử vừa gọi, vừa hỗn hạo hỗn hển chạy theo ta. Thật là đáng ghét, không đi theo được thì tốt nhất đừng có theo ta nữa cho xong!

“Ngọc tiểu thư, nàng xem bức tự này thực sự rất đẹp, lại còn cả bức tranh sơn thủy non nước này nữa, tất cả đều là thượng phẩm...”

Vương công tử dừng lại trước một tiệm thư họa, bắt đầu luôn miệng tán thưởng mấy bức tranh, mấy bức thư pháp. Ta chu miệng lên, có non có nước thật đấy sao hắn không tự mình đi xem, sao cứ thích ngắm cảnh vật thông qua mấy bức tranh này thế?

“Công tử đúng là có mắt nhìn, bức này có giá ba lạng bạc.”

“Ngọc tiểu thư, ta xin tặng nàng bức này.”

“Ừm!” Thật là lãng phí, ta cần bức tranh này làm gì chứ, cũng chẳng có gì đáng thưởng thức cả. Ta ngáp dài một cái, đột nhiên, một bức tranh trong tiệm thu hút ta lạ thường. Đó là bức tranh được đóng trong chiếc khung mạ vàng, điều kì lạ chính là bức tranh này được vẽ trên một tấm giấy nhám nhum, chẳng khác gì giấy vệ sinh cả.

“Bức đó... ông chủ... bức tranh con chim lớn đó có phải rất đáng tiền không?”

“Vị tiểu thư này đúng là người biết nhìn tranh. “Giao long giờ vượt sơn hà vụn. Phượng hoàng tung cánh gió vẫn mây.” Bức tranh phượng hoàng vạn lý này, không phải cứ có tiền là mua được đâu.”

Ông chủ đáp lời với vẻ mặt thần bí, ngay đến Vương công tử cũng bắt đầu trở nên hiếu kì. Hắn nhìn chăm chăm vào bức tranh ta vừa hỏi, nhìn mãi nhìn mãi, bất giác mồ hôi túa đầy cả sau lưng.

“Khí thế hùng hồn, phải là con người có hoài bão, chí hướng lớn đến mức nào mới có thể vẽ ra được bức tranh “Phượng hoàng vạn lý” khí thế như thể muốn nuốt trọn cả sơn hà vào trong.” Tên một sách đó đột ngột lẩm bẩm một mình.

“Đây chính là tác phẩm do chính tay Tần vương Điện hạ đương triều vẽ, không biết tại sao ngài ấy lại vứt bức tranh này đi. Bức tranh này là người dưới lẳng lẽ nhặt lại đem ra ngoài bán. Đây thực sự là một bức tranh tuyệt đẹp!” Ông chủ tiệm tranh đặc ý đưa lời giới thiệu, có vẻ rất tự hào vì mình đã tìm ra được một bảo bối từ đồng rác rưởi.

Ta nhìn bức tranh đó thêm lần nữa, lại nhìn bộ dạng của ông chủ, trong lòng thầm nghĩ chắc chắn ông ta muốn hết giá cắt cổ. Lại thấy tên một sách này rất dễ bị lừa, chẳng qua chỉ là một con chim lớn thôi, có cần phải say đắm đến độ đó không? Khi nào gặp, ta sẽ kể cho Diệu nghe rồi bảo chàng vẽ cho ta chín, mười bức như vậy, sau đó ta sẽ đem tranh ấy đi đổi thịt kho tàu ăn cho sướng miệng. Nghĩ đến ăn, ta lại chu miệng, nhưng nhớ ra trước mặt vị Vương công tử “phu quân tương lai” này vẫn nên giữ thể diện đôi chút, thế nên ta lại mỉm cười giả bộ thực nữ.

“Học ngài làm phượng hoàng bay vạn lí chứ không chịu làm loài chim yến bay quanh tổ. Nếu không phải trái tim nối liền cùng chúng sinh, hoài bão mở rộng cả thiên hạ, thì ngài sao có thể vẽ ra bức phượng hoàng tung cánh có khí thế thế này? Chỉ một bức họa đã thể hiện rõ khí chất của bậc đế vương. Chỉ có điều, nghe đồn Tần vương Điện hạ học hành tầm thường, ngài làm sao có thể...” Vị Vương công tử đó lại tiếp tục lẩm bẩm. Ta tròn mắt lờm hờm, Diệu phải được gọi là người thông minh bẩm sinh, cái gì mà học hành tầm thường?

Biết bức tranh do Diệu vẽ, ta bỗng thấy hứng thú liền bước lại gần hơn, nhìn ngắm thật kĩ bức tranh trước mặt.

Nhẹ như xác ve, trắng như tuyết.

Mỏng tựa sợi tơ, lạnh vô thanh.

Đây chính là loại giấy Tuyên có vân nổi tiếng tại huyện Kinh, cho dù bị người ta vò nát, bức tranh vẫn không mất đi vẻ cao quý. Nét mực đậm nhạt hào sảng in lại trên mặt giấy, vô cùng trác tuyệt! Sông núi biến sắc trong bức tranh, mây trắng nước trong, thế nhưng dù cho cảnh tượng có hùng vĩ, mỹ lệ đến đâu vẫn chẳng thể che đi được khí thế ngút trời phượng hoàng tung cánh. Giang sơn vạn lí, tất cả đều nằm dưới đôi cánh to lớn của chú phượng hoàng này. Ngay đến ta, một người chẳng mấy hiểu biết về thư họa mà khi

ngắm kĩ. Lồng ngực bất giác hừng hực hào khí. Đó là niềm kiêu hãnh cùng khí chất cao quý của một người trên vạn người, không chút tầm thường.

Nam Cung Diệu, không ngờ lại có thể vẽ một con chim lớn có thần khí như vậy. Thế nhưng không hiểu sao chàng lại vứt nó đi? Ta nhìn sang chỗ Vương công tử. Từ khi nhìn thấy bức tranh này đến giờ, hẳn cứ ngày người, chỉ còn thiếu mỗi việc nước miếng chảy ròng ròng ra thôi.

“Bức tranh này ngài định bán thế nào?”

“Đây là bảo bối chấn tiệm của chúng ta, ngàn vàng không đổi.”

“Thực sự không bán?”

“Không bán!”

Nhân lúc bọn họ đang mặc cả giá tiền, ta vội vã quay người bước nhanh về phía ngoại thành Trường An. Trời cũng đã muộn, ta phải nhanh chân lên mới được, trong lòng ta lúc này vô cùng thấp thỏm bất an.

Một áng mây vắt ngang trời, ngăn lại ánh nắng chói chang của mặt trời. Ta đi bộ cả đoạn đường, bóng dài in dưới mặt đất nhấp nhô liên tục. Những con đường trước mặt đan xen chằng khác nào một tấm lưới. Ta bắt đầu rảo bước nhanh hơn về phía khu rừng ở vùng ngoại ô. Lúc gần đến nơi, sắc trời chuyển muộn, ánh hoàng hôn vàng rực đang phủ ngập cả tòa thành Trường An, khiến ọi cảnh vật đều trở nên tuyệt trác.

Đây chính là thành Trường An trong buổi hoàng hôn đó sao? Ta bất chợt có cảm giác xa lạ. Những áng mây là là mang theo màu vàng sậm của hoàng hôn, mỹ lệ khác thường. Không khí vẫn nóng bức, oi ả, chẳng có lấy bất cứ ngọn gió nào. Trong đầu ta lại hiện lên bức tranh Phượng hoàng vạn lí mà Diệu đã vẽ, nhìn về chân trời phía xa, ta đột nhiên cảm thấy, thực ra chàng cũng giống như tòa thành Trường An này vậy... ta thật chẳng thể nào hiểu thấu được chàng.

22. Chương 21. Phượng Hoàng Tung Cánh Vạn Lí Bay

Khi ta đến được khu rừng ở ngoại thành Trường An, mặt trời đã lặn, bầu trời đen sẫm, ánh trăng lằng lẽ mà dịu dàng.

“Đi cả ngày trời, chẳng thấy bóng ma nào hết, lẽ nào gương Âm Dương chết tiệt đó lừa bản cô nương?” Ta tức giận đưa lời mắng nhiếc rồi bực bội đá bay hòn đá dưới chân. Nhìn khu rừng rậm rạp trước mặt, trong lòng ta bắt đầu thấy sợ.

“Xem ra những hình ảnh hiện lên trong gương Âm Dương không phải là thật, nơi này âm u hoang vắng thế, hai người họ làm sao có thể chạy tới tận đây đánh nhau? Đúng là đã khiến ta lo lắng thừa.” Ta tự trấn an bản thân. Khu rừng lúc này chìm trong yên tĩnh, chỉ nghe bên tai tiếng nước chảy róc rách, thì thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng rần rết bò trên cỏ, tạo ra những tiếng cọt xèo khe khẽ. Ta nhúu chặt đôi mày, vô cùng cảnh giác nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Gió nhẹ thổi qua rừng cành cây tán lá xào xạc, như thể ma quỷ lớn vốn đâu đây. Trái tim ta đập cuồng loạn vì sợ hãi, cực kỳ hoang mang!

Đúng vào lúc ta đang định bỏ chạy, thì một tiếng kêu vọng tới, trầm lắng mà xuyên xao.

Vì không hiểu âm luật, ta chỉ cảm thấy âm thanh nghe rất êm tai, dễ chịu. Nhưng sao giờ này lại có người thổi tiêu, thậm chí còn thổi một khúc thê lương đến vậy? Lẽ nào... không phải là người, mà là quỷ? Tiếng kêu tiếp tục ngân vang, ta càng nghe lại càng thêm sợ hãi, hai bàn tay ướt đầm mồ hôi. Bất chợt tiếng tiêu ngưng lại, lẽ nào ta đã bị phát hiện?

Thôi chết! Ta hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng quay người, co chân chạy.

“Ai?”

Tiếng thét vang lên, trái tim ta tức thì co thắt, dưới chân đột ngột trơn trượt, khiến ta ngã nhào xuống bãi cỏ. Giọng nói này tuy rất hung dữ, nhưng ta có thể nhận ra đây là giọng nói của một con người. Biết không

phải là quỷ hiện hình, ta cũng can đảm hơn vài phần. Là tên khốn khiếp nào buổi đêm không chịu về nhà đi ngủ, lại chạy tới nơi hoang vu, vắng vẻ này để biểu diễn môn công phu sư tử rống, khiến bản cô nương sợ hãi chạy nhanh đến mức ngã lăn quay thế này? Ta thăm mắng chửi rồi cố gắng lắm mới đứng lên được. Trong lúc còn đang loay hoay thì một bàn tay đã nhắc bổng ta lên.

“Ông nhà mày, nhắc lão nương lên như thế làm gì hả?” Bị người ta nhắc bổng lên, ta không ngừng vùng vẫy, lớn tiếng chửi bới không ngừng. Bất chợt liếc thấy thanh trường kiếm đeo bên thắt lưng của người này, mấy câu chửi khó nghe khác, ta đành giữ lại trong miệng.

“Xin đại hiệp tha mạng, lần sau tiểu nhân không bao giờ dám thế nữa, ngài cứ tiếp tục thổi tiêu đi, tiểu nhân nhất định sẽ bịt tai không nghe. Tiểu nhân đảm bảo cho dù có lên nghe thì cũng không thốt ra tiếng động gì làm phiền đến ngài...” Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, người này trên người có bảo kiếm, ta không nên đại đột chọc tức hán thì hơn.

“Nàng sợ ta đến mức đó sao?” Giọng nói bình thản pha lẫn tiếng cười khe khẽ vang lên như tiếng suối chảy bên tai. Ta tức thì thôi không vùng vẫy nữa, ngẩng cổ nhìn về phía sau.

Ma đầu sát nhân biến thái? Diệp? Ta nghiêng đầu nhìn về phía hán. Tại sao mỗi lần gặp mặt, trông ta đều thế thảm như vậy? Không bị hán bóp cổ đòi giết thì bị đánh ông nở hoa, hoặc lại bị nhắc lên cao, miệng còn la hét ầm ĩ.

“Người nhắc ta như vậy không thấy mệt sao?” Diệp nghe vậy nhẹ mỉm cười rồi đặt ta trở xuống.

“Nàng gây đi nhiều đấy!” Diệp đưa tay vuốt lên má ta, còn ta thì thẹn thùng né tránh.

“Thời gian ấy nàng đã phải chịu khổ nhiều. Diệp... hán có làm khó nàng không?” Diệp khẽ hỏi, nhưng ta chỉ ngẩng đầu nhìn hán đầy ngạc nhiên. Hán không nghĩ ta bị Diệp bắt cóc đấy chứ?

“Chàng ấy đối xử với ta rất tốt, nếu không phải có chàng, chắc là ta đã chết hàng trăm lần rồi. Không dám để Thái tử Điện hạ phải lo lắng.” Ta lạnh lùng đáp. Sắc mặt Diệp đột nhiên sầm xuống, nhưng rất nhanh sau đó đã trở lại bình thường, thế nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi ta vẫn nhìn ra được nỗi đau khổ, nghi hoặc mà nhẩn nhẩn hiện trong đôi mắt hán.

“Nửa đêm nửa hôm người chạy tới đây thổi khúc nhạc vớ vẩn đó làm gì? Hay là, người cùng ta đến phố Tây Trường An chơi đi!” Ta nhẹ chớp đôi mắt, kéo tay Diệp bước đi.

“Khúc nhạc “Trường tương tư” là khúc hát mà mẫu thân ta thích nhất. Không hiểu sao, lúc này ta thấy nó rất hay, nên không để tâm đến trời đã muộn mà tấu lên bài này.” Diệp bình thản đáp, ngữ khí chậm rãi. Vừa nhắc đến mẫu thân Diệp, trái tim ta đột nhiên đau nhói, hình như cũng không còn cảm giác oán trách Diệp vì ngôi vị Thái tử mà hại Diệp buồn lòng, khổ sở nữa.

“Hãy nói những chuyện vui vẻ hơn đi, ta vẫn còn chưa chúc mừng ngài đã lên làm Thái tử.”

“Thật sao? Ta tưởng nàng còn định lên tiếng bênh vực cho hán.” Diệp lạnh lùng nói. Nhưng lời Diệp vừa dứt ta đột ngột lặng người, ngậm miệng, không nói thêm gì. Hai huynh đệ họ có phải kiếp trước đã nợ nhau? Tại sao người này vừa nhắc đến người kia là miệng lại tràn đầy cảm phẫn?

“Hãy tránh xa hán một chút, Diệp tuyệt đối không hề đơn giản như nàng vẫn nghĩ đâu!”

Dưới chân ta vang lên tiếng động nhẹ, chắc là do ta vừa dẫm lên cành cây hay thứ gì đó đại loại vậy. Câu nói đột ngột của Diệp khiến ta vô cùng ngạc nhiên, vốn định phản bác nhưng lúc này ta không muốn cãi nhau với hán. Ánh trăng tinh khiết, trắng trong như ngọc, khiến người ta mê mẩn lạ thường!

“Rốt cuộc là đệ không đơn giản hay là ta không đơn giản, Thái tử Điện hạ? Đệ không phải rất tốt hay sao, vừa mới hồi cung đã được vào Đông cung, thực không biết lần mất tích này là do ý trời hay ý người nữa?” Phía xa xa truyền lại một tiếng nói lạnh lốt như ngọc thạch, phá tan màn đêm yên tĩnh, khiến ta giật nảy mình.

Ta vội vã quay đầu, thì thấy Diệp đang khoanh tay trước ngực, tựa người vào một thân cây, gió nhẹ thổi qua, bộ y phục trên người chàng nhẹ bay phiêu dật. Khi đưa ánh mắt nhìn ta, chàng mỉm cười đầy tình ý, còn lúc chuyển sang nhìn Diệp thì ánh mắt ấy lại tràn ngập nét căm hờn.

“Diệu!” Ta hân hoan cất tiếng gọi nhưng ánh mắt chàng nhìn ta có phần lúng túng, ánh mắt nửa thân tình nửa hững hờ sau đó nhanh chóng rời đi chỗ khác. Bất chợt, niềm hoan hỉ tràn ngập trái tim ta tan thành tro bụi, cảm giác lạc lõng vô bờ nhấn chìm con tim. Thì ra, kể từ khi phụ thân ta “mời” chàng rời đi, chỉ có mình ta là nhung nhớ, chàng đã chẳng còn muốn để tâm đến ta nữa rồi.

“Ồ li!” Giọng ta đã có phần run rẩy. Thà chàng cứ tiếp tục chế giễu, trêu tức, chọc giận ta, còn hơn là chàng phớt lờ ta như vậy.

“Thực lòng xin lỗi, ta vừa không muốn nghe tiếng tiêu, cũng không muốn thưởng nguyệt. Chỉ có điều tình cờ là Tần vương phủ của ta lại ở gần khu rừng ngổ ngắc này. Ta ra đây đi dạo cho thư thái không ngờ đã làm mất nhã hứng của hai vị. Hơn nữa thật trùng hợp là ta lại nghe được Thái tử Điện hạ đang chỉ trích mình.” Mấy câu nói của Diệu vô cùng sắc lạnh, khiến trái tim ta nhói đau như bị kim chích. Diệu thế này thực khiến ta cảm thấy lạ lẫm.

“Chàng đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là...” Ta lên tiếng định giải thích, nhưng còn chưa nói hết câu, ta đã phải im bặt vì ánh mắt sắc như dao của chàng. Ánh mắt chàng hiện rõ sự chán ghét. Đường như mỗi từ ta nói ra đều khiến chàng bực bội. Cổ họng ta nghẹn đặc, đắng ngắt chẳng thể nói thêm gì.

“Chúng ta? À đúng rồi, ta quên mất là vẫn còn có nàng, thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng. Ta rất cảm tạ tấu thư mà phụ thân nàng đã đưa đến, cũng cảm ơn “chân tướng” mà nàng đã nói ra. Bây giờ nhờ ơn lớn của hai cha con nàng, ta cuối cùng đã có thể thanh thoi nhân rồi một cách quang minh chính đại, không cần phải ngày ngày lên buổi triều sớm nữa.”

Chân tướng gì chứ? Tấu thư nào cơ? Diệu đang nói gì vậy? Ánh mắt chàng nhìn ta sao lại lạnh lùng như thế? Lạnh đến mức đáng sợ.

“Ngay lúc đó ta đã định đi tìm chàng, thế nhưng phụ thân không cho ta bước chân ra khỏi phủ nửa bước.” Sắc mặt của Diệu lúc này rất đáng sợ, ta bất giác cảm thấy sợ hãi, thấp giọng rồi dần im bặt.

“Không cần nói nữa, nhìn thêm nàng lần nào ta lại thấy khó chịu thêm lần đấy. Hoặc có lẽ ta chính là một người nham hiểm, xảo hoạt, hại người vô số, cho nên không thể ở bên cạnh những chính nhân quân tử, trung với nước hiếu với dân như các vị. Vậy nên, Ngọc tiểu thư, xin nàng đừng có đưa ra bộ mặt uất ức, đáng thương đó nữa, ta cảm thấy rất buồn nôn!” Chàng mỉm cười đầy chế giễu.

Trái tim ta dường như tan vỡ thành nhiều mảnh! Có cảm giác nổi đau đó như cây chùy đầy gai nhọn chà lên da thịt mỏng manh, đau đớn chẳng khác gì bị lăng trì xử tử. Những ngày gần đây, ta mỗi ngày đều nghĩ cách trốn ra ngoài, chỉ muốn gặp chàng dù chỉ một lần. Ta luôn tự hỏi liệu chàng có nhớ mình không, trong tâm trí ta lúc nào cũng ngập tràn nụ cười hồ li xảo hoạt của chàng. Thế nhưng nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng bao giờ ngờ được, lúc gặp lại nhau, chàng đã căm ghét ta đến thế. Ánh mắt chàng nhìn ta đầy khinh bỉ, rõ ràng đến mức chẳng chút che giấu.

Vì chàng không được làm Thái tử, vì phụ thân ta thừa nước đục thả câu, gió chiều nào xoay chiều ấy, cho nên chàng chuyển sang thù ghét ta sao? Ta đáp lại chàng bằng ánh mắt căm giận. Ta uất ức, đáng thương thì đã sao, nét mặt uất ức của ta khiến chàng cảm thấy buồn nôn, vậy thì chàng cứ nôn cho đến chết.

Ta Ngọc Phiến Nhi từ khi nào lại phải hạ giọng yếu mềm như vậy? Uất ức thì uất ức, buồn bã thì buồn bã. Đối với ta chàng chỉ là một con hồ li vô tình vô nghĩa. Chàng không làm Vương gia gì đó cũng mặc, chàng vui vẻ hay buồn bã cũng xong, chàng có bị đám quan viên xấu xa trong triều đình ức hiếp cũng đành, tất cả đều chẳng còn liên quan đến ta nữa. Tại sao ta cứ phải ngày ngày nghĩ đủ mọi cách để nghe ngóng tình hình của chàng, tại sao phải mạo hiểm bị phụ thân trách mắng vẫn muốn tìm cách trốn ra ngoài, đến phủ Tần vương? Là do ta thích chàng, nên chàng có thể chà đạp ta vậy sao... Ta nhú chặt đôi mày, cong miệng, thậm chí chàng một trận.

“Diệp, chúng ta đi! Ngài ấy cũng biết tự lượng sức mình đấy, biết rằng không xứng đáng được ở bên những người như chúng ta.” Ta bực bội nói, sau đó nắm lấy tay Diệp. Khoảnh khắc đó tay Diệp khẽ run, rồi hần quay sang nhìn ta, chẳng nói thêm một lời. Ta như người bị rơi xuống nước, nắm lấy tay hần mừng tưởng đó là một thanh gươm cứu mạng, thấy hần không phẩy tay ta ra, trong lòng ta thoáng cảm kích. Là hần đang giúp ta giữ lại chút tự trọng sau cùng.

Lúc này sống mũi ta cay xè, đoán chắc không đi được bao xa là ta sẽ bật khóc thành tiếng.

“Nam Cung Diệp, ta lúc này... rất muốn giết chết ngươi!” Ta và Diệp vừa đi được vài bước, thì giọng nói lạnh như băng của Diệp bỗng vang đến từ phía sau.

“Chẳng phải ngươi vẫn luôn muốn giết chết ta sao? Ta khuyên ngươi hãy từ bỏ những suy nghĩ đó đi, nếu ngươi thực muốn giết ta, vậy thì hãy động thủ một cách quang minh chính đại.” Diệp cũng đã dừng bước, ánh mắt quắc lên nhìn về phía Diệp.

“Ngươi cho rằng... ta không dám sao? Từ nhỏ đến lớn, bất luận là việc gì, người luôn được Phụ hoàng khen ngợi là ngươi, còn người phải chịu phạt là ta.” Một ánh sáng bạc vụt qua, Diệp đã cầm kiếm trong tay.

“Cho nên, chỉ cần chúng ta đánh một trận, ngươi nhất định sẽ bị phạt nặng. Biết vậy thế nhưng ngươi không những chẳng thu lại kiếm mà còn cố ý gây thêm chuyện thị phi, khiến Phụ hoàng tức giận. Từ trước đến nay ta luôn cho rằng trên thế gian này chẳng có việc gì mà ngươi không dám làm như việc ngươi phái người giả dạng ăn mày để giết chết ta, không phải sao?” Diệp bình thản đáp lại.

“Ta thực sự hối hận vì đã tha mạng cho ngươi!” Diệp khẽ ngược mắt nhìn lên trong khoảnh khắc đó ta hoàn toàn kinh hãi trước đôi mắt ngập tràn sát khí của chàng.

“Diệp, chúng ta đi thôi, đừng để tâm đến chàng ấy!” Ta kéo tay Diệp, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần một trong hai người bọn họ chịu nhận, rồi đi thì mọi chuyện sẽ không sao nữa rồi. Diệp nhìn về phía ta với ánh mắt tổn thương, nhưng chỉ trong giây lát chàng đã lấy lại vẻ lãnh đạm trước đó. Diệp đẩy tay ta ra, tức thì rút thanh trường kiếm bên lưng ra ứng chiến. Thanh kiếm rút ra sáng lóe, ma sát vào vỏ phát ra tiếng động chói tai.

Người như ngọc, kiếm hùng tráng, sát khí rạo rực.

Diệp cầm thanh kiếm trên tay, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết. Trong khi Diệp cầm thanh kiếm mỏng mềm, kiếm thế linh động như loài rắn tinh ranh. Hai người họ vẫn đang đấu mắt, chia kiếm về phía đối phương. Và rồi lúc hai kiếm chạm nhau, vô số ánh lửa chói lóa lóe sang. Trong giây phút lóa mắt trước ánh lửa rực rỡ đó, cảnh tượng máu me vương đầy trên mặt đất không ngừng hiện lên trong tâm trí ta. Cảm giác chẳng lành thực khiến ta hoảng hốt!

Cũng vào lúc hai thân kiếm chạm nhau, ánh trắng bỗng thê lương lạ thường. Ta ngốc nghếch đứng lạng tại chỗ, thậm chí cũng chẳng nhìn rõ thân ảnh của hai người, chỉ thấy từng chiêu thức kì dị, tinh tường không ngừng được thi triển.

“Này, hai người đã đánh nhau đủ chưa? Phụ thân các người mà nhìn thấy cảnh hai người đánh nhau sút đầu mẻ trán thế này đoán chắc sẽ tức đến hộc máu đấy!” Ta không ngừng dậm chân, sau cùng đi đến một thân cây trốn ra phía sau vì nghĩ rằng ở chỗ này có lẽ sẽ an toàn hơn, ít nhất ta sẽ không bị đánh nhầm, rồi từ vị trí đó ta không ngừng cất lời khuyên giải hai huynh đệ họ.

“Tục ngữ có câu, vốn dĩ được sinh ra từ cùng một cây, hà tất phải đánh nhau như vậy?”

“Vốn sinh cùng một gốc, sao lại giết lẫn nhau.” Cho dù đang đánh nhau kịch liệt, Diệp vẫn không quên đưa lời chỉnh sửa câu nói của ta.

“Đúng, ý của ta chính là vậy!” Ta lớn tiếng đáp. Đột nhiên, phía trước một thanh kiếm đang phóng lại phía ta nhanh như chớp giật. Ấy da, trời đất quỷ thần ơi! May mà ta tinh mắt, đề cao cảnh giác, nhân lúc thanh kiếm còn chưa đến, đã vội vã tránh sang một bên.

“Phiến Nhi!”

“Phiến Nhi!”

Hai người đó cùng lúc hét lớn gọi ta. Ta thề với ông trời, ta thực sự không hề muốn đỡ kiếm thay cho Diệp, chỉ là lúc đó bọn họ đánh nhau quá nhanh, võ công lại điêu luyện, ta nhất thời đoán sai phương hướng nên tránh nhầm mà thôi. Thì ra lúc cao thủ giao đấu, trốn sau thân cây cũng chẳng an toàn gì, lúc đánh nhau bọn họ thay đổi vị trí nhanh như chớp. Thanh kiếm đó trông như đang chém về phía bên trái nhưng lại hướng về bên phải. Đáng tiếc, ta hiểu ra điều này quá muộn!

Chiếc gương Âm Dương chết tiệt, đúng là hại ta thê thảm mà. Ta đã nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Diệp, cũng nhìn thấy ánh mắt đau xót tột cùng của Diệp. Thế nhưng chẳng ngờ, người bị thương lại chính

là ta. Hoàn cảnh ta lúc này thật giống với câu hát trong các vở kịch: “Ta có thể nhìn được mở đầu nhưng chẳng thể đoán được kết thúc.”

Ta ngã xuống mà chẳng cam tâm, Diệp nhanh chóng ôm trọn ta trong vòng tay rồi bắn về phía Diệp ánh mắt hung thần, sát khí.

“Nàng... vì hấn mà... thậm chí không cần cả tính mạng?” Diệp cúi đầu, buông lỏng tay khiến thanh kiếm tức thì rơi xuống đất. Cùng lúc Diệp ôm ghì lấy ta, cánh tay hấn run rẩy lạ thường.

Bộ dạng Diệp khoảnh khắc đó trông cực kỳ khủng khiếp. Khiến ta sợ đến mức thu gọn người trong vòng tay Diệp. Ánh mắt Diệp lúc thê lương như bể dầu khi lạnh giá như hàn băng rồi bất thần chàng bật cười một tiếng, không biết là cười bản thân hay là cười ta nữa.

“Ngọc Phiến Nhi, cuối cùng thì ta đã hiểu. Ta biết nàng đối với mình thế nào rồi, sau này không dám làm phiền nàng thêm nữa.” Diệp lạnh lùng cất tiếng rồi quay người rời đi.

“Ồ li...” Ta nhìn Diệp đau đớn quay gót, nước mắt bất giác giàn giụa cả khuôn mặt, muốn gượng dậy nhưng mới cử động nhẹ vết thương đã trào máu hé miệng. Ta nằm trong vòng tay Diệp nhìn bóng Diệp từ từ khuất xa, tan vào màu đen thẫm của rừng, trái tim ta giây phút dần nặng nề trĩu nặng!

“Để ta đưa nàng đi gặp đại phu.” Diệp dứt lời liền bế bổng ta lên.

“Chỉ là vết thương ngoài da, ta không sao đâu.” Ta quen rồi, đây cũng không phải lần đầu bị thương, Ngọc Phiến Nhi, mày đã quen với chuyện này từ lâu rồi.

“Nàng bị thương đến mức này mà còn nói là không sao? Nam Cung Diệp, ta nhất định sẽ không tha cho hấn!”

Ta nép mặt vào lồng ngực Diệp, nghe tiếng trái tim hấn đập dồn bên tai. Chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ ở vai, cho dù vết thương có nặng hơn ta vẫn có thể chịu đựng. Thế nhưng, rõ ràng trái tim ta đã tê dại từ lâu, sao giờ vẫn lại cảm thấy đau đớn đến vậy?

“Lần sau... không cho phép nàng làm như vậy nữa. Hấn vốn không thể làm ta bị thương được, thế nên không cho phép nàng đỡ kiếm thay ta.” Giọng Diệp vang lên bên tai. Nằm trong vòng tay vững chãi của Diệp, không thấy được nét mặt của hấn, nhưng ta vẫn dễ dàng cảm nhận Diệp đã hạ quyết tâm. Ta đau đớn đến mức chẳng còn hơi sức đâu để mà thanh minh, đành nằm im trong lòng hấn.

“Ma đầu sát nhân, người nhìn xem, có đom đóm đấy!”

Giữa màn đêm tối đen như mực, không hiểu từ đâu vô số đom đóm bay qua bay lại nhấp nháy phát sáng khắp muôn nơi.

“Đẹp quá!” Trước kia ta đã từng đi bắt đom đóm, từng chọc ổ kiến, giờ bất chợt nhìn thấy thứ ánh sáng xanh đẹp dễ quen thuộc, nổi sần muện trong lòng ta tức thì người đi vài phần.

“Nàng thích đom đóm sao?” Diệp đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu im lặng nhìn những “ngôi sao” đang chuyển động không ngừng xung quanh chúng ta.

“Ta cũng rất thích chúng!” Ngài nhẹ nhàng nói tiếp, ngữ khí dịu dàng như tiếng suối nhẹ êm, mềm mại nhưng lại ẩn chứa nỗi sầu thương sâu không thấy đáy.

“Đom đóm đầu thu bên trăng lạnh.

Vén rèm thổ thổ bắt chúng chơi.

Chân trời sắc đêm thêm quạnh quẽ.

Ngư Lang Chúc Nữ biết tìm đâu.

Nhớ hồi nhỏ, mẫu thân vẫn thường bế ta ngồi trong hoa viên, dạy ta từng câu thơ một. Tiếc thay, đến khi tận mắt thấy những con đom đóm này, ta lại phải lên đường ra biên quan giữ thành, rồi mẫu thân... không còn ở bên cạnh.”

“Diệp...” Trong bóng đêm, ta không nhìn rõ được khuôn mặt hắn. Những con đóm đóm đỏ, vàng, xanh vẫn không ngừng bay lượn giữa không trung. Thì ra, hắn chưa từng quên nỗi đau khi mất đi người thân yêu nhất.

“Phiến Nhi, ta có món quà muốn tặng nàng.” Diệp nhẹ nhàng đặt ta xuống. Còn chưa kịp định thần, hắn đã đứng cách xa ta gần một trượng. Ta thấy hắn tay cầm chiếc tiêu, thân hình nhanh tựa gió, bay lượn xung quanh, y phục bay bay phiêu lãng. Chỉ bằng vài chiêu đơn giản, những con đóm đóm kia đều bị hắn bắt lại, cho vào ống tiêu, ánh sáng nhanh chóng vụt tắt.

Trong bóng đêm vô tận, bàn tay của Diệp chính là đốm sáng duy nhất, ánh sáng lấp lánh, lúc sáng lúc tối.

“Chuyện đời tất cả vốn cuồng điên.

Lật tay thấy gió đóng tay mất.

Vương hầu bá nghiệp chỉ như mộng.

Hồng nhan tri kỉ thực vô ngần.

Nhìn đỏ thành xanh bại thành thắng.

Mỉm cười gập quạt cười chúng sinh.

Quay đầu giang sơn nặng mấy nỗi.

Người đẹp nơi nào cười gió xuân?”

Chiếc tiêu của Diệp nhẹ lướt trong làn gió, mỗi lần hắn đọc một câu thơ, hắn lại thổi lên những giai điệu khác nhau. Diệp coi chiếc tiêu kia là bút, đóm đóm là mực, bầu trời đêm là giấy, đợi khi ngài đọc tới chữ cuối cùng của bài thơ, những con đóm đóm trong ống tiêu đều đã được thả ra hết. Ta lặng người đứng nhìn đóm đóm trên bầu trời, lấp lánh đủ màu, sáng rực như sao, tạo thành một bức thư pháp tuyệt vời trong đêm. Ta biết mấy chữ đó, đây chính là tên của ta. Diệp đã dùng vô số con đóm đóm viết thành chữ Ngọc Phiến Nhi trên không trung, từng chữ, từng chữ, trông đẹp vô ngần. Rồi đóm đóm bay đi, thế nhưng vẻ đẹp trong khoảnh khắc đó thực sự khiến con người ta cả đời không thể nào quên được.

“Đối với ta, tên của nàng cũng giống như ánh sáng duy nhất trong màn đêm đen tối.” Diệp thì thầm lên tiếng, ta nắm chặt bàn tay, chặt đến mức móng tay nghiền cả vào da thịt. Có cô nương nào mà không thích lãng mạn, thế nhưng với một kẻ ăn mày như ta, làm sao dám mơ mộng đến những điều đó? Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên trong đời có người làm chuyện lãng mạn, vui vẻ thế này cho ta. Diệp bình thường ít nói ít cười, đêm nay lại tặng ta một dải ngân hà tuyệt đẹp là vậy. Ta từ từ ngẩng đầu, tức thì nhìn thấy ánh mắt ngài tràn đầy kì vọng và dịu dàng, trái tim ta cũng dần ấm áp hẳn lên.

“Ta không biết cách làm phụ nữ vui vẻ, thế nhưng ta không muốn nàng buồn bã vì hắn ta. Ta chỉ muốn chứng minh cho nàng thấy, những gì Diệu có thể làm cho nàng thì ta cũng sẽ làm được. Địa vị, quyền thế, tất cả đều không quan trọng, từ trước đến nay, ta chỉ muốn tìm một người có thể cùng mình ngắm đóm đóm mà thôi.”

“Sau này, sẽ có rất nhiều người nguyện lòng ở bên ngài cùng ngắm đóm đóm...” Ta lắp ba lắp bắp lên tiếng. Ý tứ của hắn quá rõ ràng, ta dù ngốc đến đâu cũng biết hắn đang định ám chỉ điều gì. Ta rất hân hoan vì có một người đàn ông nắm giữ tất cả mọi thứ sẵn sàng vì ta mà vứt bỏ tất cả, đối với người đó, giang sơn vạn lí chẳng thể bằng được một nụ cười của ta, làm sao ta có thể không động lòng? Thế nhưng lúc này, ta chẳng thể nào quên được con người mà lúc này gần như đã chẳng còn gì cả. Trong đầu ta lại hiện lên hình bóng cùng nụ cười hồ li xảo quyệt của Diệu, chàng thường ăn hiếp ta, đấu khẩu với ta, nhưng cũng hay khiến cho ta vui vẻ. Thậm chí chàng vì ta mà uống rượu độc, ấy vậy mà cuối cùng lại bỏ ta đi. Ta đột nhiên muốn mắng bản thân thậm tệ, Ngọc Phiến Nhi, mày thật đúng là thiếu bản lĩnh! Chàng đã không cần mày nữa, mày còn nghĩ tới chàng làm chi?

“Nàng không cần phải trả lời ta ngay tức khắc. Ta đã nói rồi, ta đã quen với cảm giác hai người, không muốn quay về cuộc sống đơn độc, quanh quê xưa kia nữa. Hơn nữa, ta cũng rất bảo thủ, đã tìm được rồi thì không muốn thay đổi nữa. Ta có thể chờ đợi, chờ đợi thời gian chứng minh, Diệu có được, ta cũng sẽ có được, thậm chí... thứ hắn không cho được, ta đều có thể cho nàng.”

Phía chân trời xa xa, ánh bình minh hắt lên những dải sáng màu đỏ xuyên qua làn mây mỏng manh. Nước suối vẫn chảy róc rách, sương khói bay là là khắp nơi tạo nên cảm giác mờ ảo lạ thường. Sau những bóng trúc xanh rờn, ta lặng lẽ nhìn ánh ban mai chiếu lên cả tòa thành Trường An. Buổi sáng tại khu rừng ngoại thành để độ, ta có thể cảm nhận rõ ràng sức sống mãnh liệt của cây cỏ chim muông vào đầu hạ. Sắc trời đã sáng bừng trên sắc xanh của rừng. Nhìn ra xung quanh, ta hít một hơi thật sâu, thực sự biết ơn ông trời đã tạo nên những cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp, thần kì thế này.

“Ngài đang nghĩ gì thế?” Nhìn thấy Diệp cũng lặng người, ta cảm thấy rất hiếu kì.

“Ta đang nghĩ... giang sơn Đại Kỳ chúng ta thực sự quá tươi đẹp!” Ngài nhẹ nhàng đáp lại.

“Đúng là rất tươi đẹp!” Ta vẫn nhớ, trước kia khi cùng đi ăn hoành thánh với Diệu ở phố Tây, ta đã từng ngắm bình minh cùng chàng. Ta thở dài, Ngọc Phiến Nhi, mây quá tham lam, mây hoàn toàn không phải là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, ngay cái tên của mây cũng là trộm về, mây trộm cuộc đời của người ta, mây vẫn không hiểu hay sao, trên thế gian này trước kia, bây giờ và cả sau này sẽ chẳng có bất cứ thứ gì thực sự thuộc về mây cả!

“Phiến Nhi, nàng sao thế?”

“Ma dầu sát nhân, ta chóng mặt quá!” Dòng máu ấm nóng vẫn chảy từ vết thương trên vai ta xuống, ta nghe thấy Diệp gằn lên một câu “Chết tiệt!”, sau đó ta chẳng còn biết gì nữa liền thiếp đi.

23. Chương 22. Tiêu Lang Ngày Nào Thành Người Dưng

“Ây da!”

Tiếng thét chói tai phá vỡ không gian tĩnh lặng, khiến đám chim chóc vô cùng hãi hùng bay toát loạn làm những cánh hoa trong ngự hoa viên rơi xuống như mưa. Ta nhắm mắt, đưa tay sờ vào đồng phân chim rơi trên trán mình, thực đúng là lúc người ta gặp xui, ngay cả con chim cũng có thể ăn hiếp được.

Không biết thể chất của Ngọc Phiến Nhi thực sự yếu đuối hơn thân thể của ta trước đây quá nhiều hay là do ta đã được phụ thân Thừa tướng nuông chiều quá độ, mà chỉ vì vết thương nhỏ xíu lần trước thôi cũng suýt chút nữa là khiến ta mất mạng. Diệp lo lắng cho thương tích của ta, liền đề nghị với Hoàng đế lão gia cho ta được tạm thời ở lại Đông cung, tiện cho thái y chăm sóc hàng ngày. Gần đây, ngày nào mấy vị thái y này cũng tới thay băng vết thương cho ta, mỗi lần thay băng đều đau đến mức khiến ta khóc lóc thảm thiết gọi phụ mẫu liên hồi.

Diệp trông chừng ta rất sát, bởi vì thái y dặn rằng ta không được ăn những thức ăn chua cay, vậy nên cuộc sống của ta hiện nay không hề có hai chữ mỹ vị. Bữa ăn nào của ta cũng chỉ có bát cháo hoa đạm bạc. Để phòng ta ăn vụng, Diệp còn phái cả một ma ma trong cung tới theo sát ta một ngày mười hai canh giờ. Ta thực sự đáng thương, bị giày vò đến độ này, dung mạo lại càng thêm tiêu tụy, mới có một tuần mà quảng mắt càng lúc càng thâm đen, da mặt vàng vọt, người còn gầy hơn cả hoa.

Thế nhưng ta vẫn chưa thấm nhất, người đáng thương nhất chính là Diệu. Mấy hôm trước, Hoàng đế lão gia biết được ta bị kiếm làm thương, nổi trận lôi đình, liền hạ lệnh tra rõ chân tướng sự việc. Trước mặt Hoàng đế lão gia, ta ấp a ấp úng, chỉ muốn bấm báo qua loa cho xong chuyện, Diệp cũng im lặng không nói gì, vậy mà chẳng hiểu tên hồ li Diệu kia lại bị ai xui khiến, chủ động thừa nhận là bản thân động thủ gây thương tích cho ta. Nghe nói ngày hôm đó, Diệu xông vào đại điện, trước bao văn võ bá quan, mặt mày thách thức nói với Hoàng đế lão gia rằng chính chàng đã ra tay khiến ta bị thương, lí do vì ta là một người phụ nữ vong ân bội nghĩa, lăng loàn, lả lơi. Chàng không chấp nhận được điều đó nên động thủ dạy dỗ.

Hôm đó, phụ thân ta đứng trong triều đình, sắc mặt tím xanh, nhưng không nói bất cứ lời nào. Hoàng đế lão gia liền hạ chỉ, thu hồi tước vị của Diệu. Chàng cũng không tức giận, chỉ bật cười lạnh lùng, dường như tất cả mọi thứ đều diễn ra đúng theo mong đợi.

Ta càng lúc càng thấy mọi chuyện có điều gì đó lạ thường, thế là quyết định đến phố Tây tìm bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo, hỏi rõ tình hình của Diệu hiện nay.

Tìm được một cái cơ, ta xuất cung rồi lần đến căn miếu hoang. Đầu hạ ở Trường An, nóng bức đến mức ta cảm thấy rất khó chịu. Các quán hàng tại phố Tây đều đang mở cửa, hơi nóng bốc lên nghi ngút, những con đường quanh đó vừa đen vừa bẩn, lại còn trơn trượt.

Ta rẽ ngang rẽ dọc rồi đi về phía căn miếu hoang. Cả đường đi, thì thoảng ta lại gặp mấy tên thanh niên cứ nhìn về phía mình, không biết những người này có liên quan gì tới bọn Hoa Hoa, Quả Quả hay không? Còn chưa đi tới căn miếu hoang, ta đã nghe thấy tiếng khóc quen thuộc, trong lòng chợt thấy buồn cười, lại gần xem thì ra mấy đứa nhóc Hoa Hoa, Thảo Thảo đang mặc áo xô gai để tang, khóc lóc thê thảm như mất cha mất mẹ. Sau khi nhìn thấy ta, bọn chúng lại ôm đầu khóc to hơn.

“Một giỏ trứng gà. Trên trứng gà còn dính ít cỏ khô, một con gà mái già, một quả trứng ngỗng. Trên tiền vàng vẽ nhiều trứng như vậy là có nghĩa gì?” Ta nhìn vào một tập giấy đặt trước mặt chúng rồi bật cười lên tiếng hỏi.

“Lão đại của chúng ta mất tích rồi, lâu lắm không tìm được. Mới đây, chúng ta lại nghe nói, có thể lão đại đã chết. Ồa! Ồa...” Hoa Hoa bật khóc lớn. Ta gạt đầu, rất tốt, diễn xuất không tệ chút nào!

“Mấy ngày gần đây chúng ta đang tìm một ngôi mộ đẹp cho lão đại, thế nhưng lại không có tiền. Hu hu...” Thảo Thảo nói thêm.

“Vậy là chúng ta quyết định bán thân để chôn lão đại, nhưng chúng ta lại không biết chữ, không thể viết chữ được, cho nên đành nghĩ ra cách này thôi...” Qua Qua lau nước mắt nức nở lên tiếng.

“Ý nghĩa của một giỏ trứng gà chính là bán trứng gà, cũng có nghĩa là “bán”, trứng gà thì có nghĩa là “thân”, trứng gà dính chút cỏ khô có nghĩa là “mai táng”, gà mái là trứng gà đã nở ra mà thành, chính là “lão.” Trứng ngỗng lớn hơn trứng gà, diễn tả chữ “đại.” Gộp tất cả chúng lại thì mang nghĩa là “bán thân mai táng lão đại.” Không tệ, các đệ rất thông minh!” Ta tức giận quá thành ra bật cười. Nhìn bốn đứa nhóc ăn nhiều đến mức đứa nào đứa nấy tròn vo, chẳng có chút nào gọi là nhớ nhung ta cả.

“Lão đại, tỷ thật là thông minh... à không... là tiểu thư thật là thông minh!” Quả Quả cúi đầu vừa khóc vừa nói.

“Thật sao? Mấy đứa đệ đúng là rất hiếu thuận, các đệ đã ở đây bán thân mai táng lão đại mấy ngày rồi?”

“Ngày nào cũng bán... hu hu...” Mấy đứa nhóc lại ôm đầu khóc rống lên.

“Vị tiểu thư này sao giọng nói nghe quen thế?” Quả Quả thút thít lên tiếng.

“Đúng thế, nghe rất giống với giọng của lão đại.” Qua Qua tiếp tục khóc lóc.

“Nhất định là vì chúng ta quá nhớ mong lão đại, nên mới cảm thấy ai cũng đều giống người cả.” Thảo Thảo than thở rồi nói.

“Chúng ta đều quá nhớ thương lão đại, thế nhưng tại sao ta càng nhìn lại càng thấy vị tiểu thư này trông rất giống với lão đại. Á... lão đại... tỷ vẫn chưa chết à? Tỷ thực sự chưa chết, vậy thì quá tốt rồi!” Hoa Hoa ngẩng đầu lên kinh ngạc, còn ta mỉm cười còn tươi hơn cả hoa.

“Chết? Các đệ đương nhiên mong ta chết sớm rồi. Ngày nào cũng phái người canh tại phố Tây, ngăn ta tới thông báo tình hình. Các đệ không phải giỏi nắm bắt các tin tức lắm sao, tại sao lại không biết ta đã quay về phủ Thừa tướng? Ta bị nhốt trong nhà không ra được, các đệ không hỏi han, cũng không đến chi viện, bây giờ chỉ vì mấy tờ giấy rách này mà hi vọng ta sẽ không trách phạt nữa sao? Các đệ xem, mực trên giấy vẫn còn chưa khô, thế mà còn kêu đã ở đây bán thân vài hôm rồi. Tất cả đều là nói dối!” Ta lại cốc mạnh lên đầu của Hoa Hoa, bốn đứa nhóc đều ôm đầu kêu đau. Hàng ngày ăn sung mặc sướng quá lâu rồi, bây giờ mấy đứa thân hình nẩy nở, nặng nề chẳng chạy được bao xa đã bị ta tóm lại.

“Có phải vì đệ đẹp trai nhất, lão đại ghen tị với dung nhan của đệ, thế nên lần nào cũng chỉ đánh mỗi mình đệ?” Hoa Hoa ôm đầu than thở.

“Bởi vì huynh có diễn xuất giả dối nhất, lão đại tức giận vì dạy mãi mà huynh không nên thân. Đúng không, lão đại?” Ba đứa nhóc còn lại liền xúm vào, vừa bóp vai, đâm lưng lấy lòng ta lại vừa rời khỏi phe của Hoa Hoa.

“Ta thấy lúc ta không có mặt ở đây, các đệ đã sống vô cùng sung sướng. Đứa nào bụng cũng to như cái trống. Tên hồ li Nam Cung Diệu kia chắc đã cho các đệ bổng lộc không tệ đâu nhỉ?”

“Lão đại à, Diệu ca ca thực sự lúc nào cũng đối xử với bọn đệ rất tốt. Hơn nữa, huynh ấy tuyệt đối không phải người đi giết tỷ cùng Thái tử điện hạ đâu, huynh ấy còn bảo bọn đệ phải nghe ngóng bằng được tung tích của tỷ, sau đó, còn đích thân tới thành Hoa Âm để tìm kiếm tỷ. Lão đại, tại sao tỷ lại tâu với Hoàng thượng rằng Diệu ca ca muốn giết chết tỷ?”

Hoa Hoa thấy sắc mặt ta lạ thường, liền ngậm miệng không nói thêm nữa, rồi nhìn ta bằng ánh mắt đáng thương, vô tội. Trong lòng ta vô cùng kinh ngạc, bọn chúng vừa nói gì, ta đã tâu với Hoàng đế lão gia là Diệu muốn sát hại ta với Diệu sao? Ta đã nói những lời này khi nào chứ?

“Lão đại, tỷ có biết, tỷ bảo phụ thân mình dâng tấu hại Diệu ca ca khiến huynh ấy đáng thương, thê thảm thế nào không? Đám quan viên trong triều xưa nay vẫn luôn là những kẻ gió chiều nào cho thuyền xuôi chiều ấy...”

“Phải là gió chiều nào xoay chiều đấy mới đúng.” Ta chán nản đưa lời chỉnh đốn. Thảo nào mà Diệu lại tức giận với ta như vậy. Phụ thân Thừa tướng chết tiết, không ngờ lại giở âm mưu hiểm ác, mượn danh nghĩa của ta để hãm hại Diệu, khiến chàng hiểu lầm ta, thực đúng là muốn phá vỡ tình cảm giữa ta và chàng mà. Buổi tối hôm đó ta lại còn bảo vệ Diệu, cãi lời Diệu, con hồ li đó không tức chết mới lạ.

“Lão đại hình như không vui vẻ, mưa gió bão bùng sắp đến rồi.”

“Lão đại nhất định đang dùng những lời thậm tệ nhất để mắng chửi ai đó trong lòng. Mỗi lần tỷ ấy định mắng người mà không dám lên tiếng, đôi môi mấp máy, ánh mắt đảo điên, biểu cảm ghê sợ giống vậy đó.” Hoa Hoa và Thảo Thảo ngồi bên cạnh thì thầm to nhỏ. Lại còn dám bàn luận về ta? Ta khẽ hừm một tiếng, mấy tên nhóm sợ rúm người, nhìn ta bằng ánh mắt đặc biệt vô tội, cầu xin ta tha cho.

“Các đệ hãy kể lại tất cả mọi chuyện biết được cho ta ngay, đừng quên ta mới là lão đại của các đệ, sau khi thu thập được thông tin gì đều phải thông báo cho ta trước. Bây giờ hãy kể cho ta những biến cố xảy ra trong triều đình khi ta không có mặt tại Trường An. Chuyện lớn, chuyện nhỏ, từ triều đình cho đến giang hồ, từ hậu cung phi tần cho đến mọi việc tại phố Tây, tất cả đều không được bỏ sót. Đã nghe rõ hay chưa?”

Mấy đứa nhóc ngồi gọn lại, run run rẩy rẩy, kể lại những chuyện đấu đá kịch liệt, mưa huyết gió tanh trong triều đình. Ta nghe mà mồ hôi túa đầy, nắm chặt bàn tay, càng lúc càng thêm căng thẳng. Cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy đã chuyển sang giờ Ngọ. Ta nghe tiếng trẻ con ồn ào bên ngoài căn miếu hoang, mới nhận ra mình đã xuất cung nửa ngày rồi.

“Khoảng thời gian tới, lão đại thi thoảng sẽ tới thăm các đệ, đừng có làm chuyện xấu nữa.” Ta gõ lên đầu bọn chúng, tâm trạng cũng thanh thản được đôi phần. Diệu nhất định đã hiểu lầm ta nên mới không thêm quan tâm đến ta nữa.

Ra khỏi căn miếu hoang, ta than dài một tiếng. Hoa Hoa, Thảo Thảo nói với ta rằng, kể từ khi quay về Trường An, Diệu đã bị mọi người bỏ rơi. Hoàng thượng đã biết chuyện mẫu thân Diệu chết trong miệng giếng cổ, đương nhiên cũng biết được chuyện phụ thân ta âm mưu đưa mỹ nữ vào cung. Tuy rằng những chuyện này đều không có chứng cứ xác thực, thế nhưng vị phụ thân của ta muốn có được tín nhiệm của Hoàng đế thêm lần nữa là điều không thể. Hiện nay ngài thân mình còn không lo xong, chỉ còn cách bán rẻ Diệu, lại còn dâng tấu thư làm những chuyện bất lợi với chàng. Hiện tại, phe Thái tử vô cùng mạnh, còn thế lực họ ngoại với trung tâm quyền lực là Diệu đã bị lung lay. Chính lúc này, ông ngoại của Diệu cũng xin rút lui, thỉnh thị triều đình, thế lực trong hậu cung cũng đã xảy ra những biến động lạ thường, mấy hôm trước, cuộc tuyển chọn tú nữ năm năm một lần của Đại Kỳ đã được lên kế hoạch, Hoàng đế lão gia lựa chọn thêm phi tần mới, hi vọng thông qua việc ân sủng những người phụ nữ khác có thể làm suy yếu quyền lực của mẫu phi Diệu.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, tường thành tại khu phố Tây này trông lại càng bản thủ, chẳng khác nào một vị tướng quân đã chinh chiến ngoài sa trường nhiều năm, thương tích đầy mình. Lá cờ Đại Kỳ tung bay phấp

phối trên cao, như cắt ánh mặt trời gay gắt kia thành nhiều mảnh. Chỉ có những binh sĩ trên tường thành vẫn đứng im như trụ vững, để mặc ánh nắng chiếu vào mắt, thân người nóng rực, mà không hề động đậy.

“Hoàng Phủ tướng quân!” Các binh sĩ đột nhiên cúi đầu bái lễ trước một vị tướng oai dũng.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, Hoàng Phủ tướng quân? Chính là Hoàng Phủ Trung Nghĩa, phụ thân của Hoàng Phủ Liễu Nhi? Vừa nhớ tới Thạch Lựu cô nương đáng ghét đó cứ quấn chặt lấy Diệu là ta lại bưng bưng lửa hận. Xem dáng vẻ các binh sĩ được thao luyện nghiêm túc này, thì vị Hoàng Phủ tướng quân kia đúng là người nhẵn nạy, nghiêm khắc.

Bầu trời biến thành màu đỏ rực bởi vàng mặt trời sáng chói, mây trắng bay qua, thi thoảng lại thấy từng đàn chim lượn bay khắp trời. Những binh sĩ gác thành người nào người nấy đứng nghiêm trang, oai vệ. Trái tim ta bỗng thất lại, đột nhiên nhớ tới bức tranh mang tên Phượng hoàng vạn lí của Diệu. Ta bỗng thấy hoang mang, sự hoang mang không rõ lí do, hình như những gì Hoàng Phủ tướng quân nắm trong tay chính là những gì Diệu muốn có. Ánh mắt đau đớn mà sắc như dao của Diệu thực sự đã làm trái tim ta tan nát.

Ngọc Phiến Nhi, mày chẳng thể nào làm gì cho chàng hết. Ta thề nhủ bản thân như vậy.

Cuối cùng đã đến ngày tuyển chọn tú nữ của Đại Kỳ. Những cô gái tròn mười sáu tuổi của các quan viên từ thất phẩm trở lên đều có thể tham dự. Đây là hoạt động lớn nhất được diễn ra trong hậu cung của Đại Kỳ thời gian gần đây. Cuộc tuyển chọn này luôn được tổ chức tại cung Vị Ương. Có điều, mấy lần tuyển chọn tú nữ trước kia, đều không tuyển được người con gái nào có thân phận, địa vị, tài trí, năng lực vượt qua Hoàng hậu tiên nhiệm, cho nên vô cùng đáng tiếc.

Diệp mời ta tới tham gia buổi yến tiệc hôm nay, ta tất nhiên là rất vui sướng. Nghĩ tới việc Diệu cũng sẽ xuất hiện, trái tim ta lại nhen nhóm chút kì vọng, mong rằng có thể giải thích mọi hiểu lầm với chàng.

“Đánh trắng hơn chút, bôi hồng nữa đi!” Ta cầm chiếc gương, nhìn trái ngó phải, dãn dò đám cung nữ trang điểm xinh đẹp hơn nữa.

“Ngọc tiểu thư, vẻ đẹp của người hoa nhường nguyệt thẹn thế này, nếu như trang điểm quá đậm ngược lại sẽ làm mất đi khí chất cao sang. Người nhìn xem, môi không đánh cũng đỏ, mày không vẽ cũng đen. Ngọc tiểu thư, người xuất hiện thế này, nhất định sẽ khiến cho ba ngàn giai nhân biến thành vô nhan đó.”

“Biến vô nhan? Không thể nào, ta thấy bọn họ người nào người nấy đều đánh cho khuôn mặt hệt như dát khi, thế mà kêu là vô nhan sao? Người nói ta không cần tô son môi cũng tự hồng, như vậy đẹp hơn sao?” Ta cầm chiếc gương bán tín bán nghi. Trước đây khi còn làm ăn mày, ta rất ngưỡng mộ những tiểu thư con nhà giàu, lúc nào cũng son son phấn phấn. Vậy nên ta cũng đã từng thề với bản thân, khi nào phát tài nhất định sẽ mua một hộp phấn bôi lên toàn mặt. Bây giờ có tiền rồi, những cung nữ này lại không chịu bôi lên cho ta, có điều lời khen của bọn họ quả thực nghe rất bùi tai.

Những cung nữ đó không đáp lại, chỉ mỉm cười dịu dàng. Một người nhẹ nhàng mặc y phục lên cho ta, chải tóc ta gọn gàng, sau đó kéo ta đứng dậy, ngắm nhìn thêm lần nữa.

“Thái tử Điện hạ đúng là có mắt nhìn, bộ y phục có hoa phù dung được thêu bằng sợi chỉ vàng trên lụa thực sự rất hợp với tiểu thư.”

Bộ y phục có hoa phù dung được thêu bằng sợi chỉ vàng trên lụa... Cái tên của bộ y phục này dài quá, nghe có vẻ rất đắt tiền, đáng tiếc, nó lại nhẹ như gió, chắc không được bền cho lắm. Ta quay một vòng nhìn hình dáng của mình trong gương, y phục nhẹ nhàng lướt, trông thướt tha như bông hoa sen mới nở, bên thắt lưng đeo miếng ngọc bội, khẽ rung lên tạo ra tiếng động vui tai. Khi ta bước đi, bộ y phục không ngừng bay bay trong gió, vô cùng đẹp mắt!

“Sợ là hôm nay tất cả tú nữ đều phải ghen tị trước dáng vẻ quốc sắc thiên hương của tiểu thư rồi!” Phụ nữ trong cung, bản lĩnh khác không có, nhưng công phu nịnh hót thì chẳng ai bằng, họ chỉ mới nói có vài câu thôi đã khiến ta vui mừng khôn xiết.

“Cuộc tuyển chọn sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau đi thôi!” Nghe tiếng nhạc vang lên từ phía xa, ta liền vén váy chạy ra bên ngoài, chưa đi được mấy bước đã bị người ta kéo lại.

“Tiểu thư, xin mời lên kiệu!”Ồ, ta quên mất là có thể ngồi kiệu để tới đó, không cần ta phải vén váy chạy đến nơi. Ta thẹn thùng gãi đầu gãi tai, thực đúng là mất mặt!

“Tiểu thư, người đừng gãi nữa, người xem... chiếc trâm cài này đã lệch cả rồi.” Đừng có cầm nhiều thứ trên đầu ta thì làm sao mà lệch được, thực đúng là càng lúc càng thêm loạn. Ta ngồi lên kiệu, vui vẻ hân hoan đi về phía cung Vị Ương.

Vừa mới bước vào, mùi phấn son đã sộc lên đầy mũi, khiến ta ho sặc sụa. Hành động thất lễ của ta tức thì thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều nhăn nhó mặt mày, lườm ta, còn ta thì vô cùng chán nản, chọn một chỗ khuất nhất để được yên lành.

“Im lặng!” Viên thái giám hắng giọng nhắc nhở, đám tú nữ lập tức lặng tiếng, nhạc sư cũng thôi không tấu nhạc, các phi tần trong hậu cung cùng với các vương hầu đều lùi lượt đứng dậy. Họ chấp tay, cúi đầu, thái độ vô cùng tôn kính. Nhìn dáng vẻ này của họ chắc là có nhân vật quan trọng nào đó sắp xuất hiện.

Quả nhiên không sai, một lúc sau, Hoàng đế lão gia Nam Cung Hạo ăn vận trang trọng, dẫn theo một đội thị vệ, oai phong tiến vào. Ta lén đưa mắt ngắm nhìn, vị Hoàng thượng này tuy rằng hơi già, thể nhưng tướng mạo không tệ, thậm chí là khá nổi bật trong chốn hoàng cung hoa lệ. Ngồi bên cạnh ngài là một người phụ nữ dung mạo kiêu sa, diễm lệ. Chỉ có điều, người phụ nữ này dường như không thích cười. Ta nhìn ngang ngó dọc hòng tìm kiếm bóng hình Diệu, nhưng không hề thấy chàng xuất hiện. Thật khiến ta thất vọng vô cùng!

“Hầy...” Ta than dài một tiếng, nhưng cùng lúc ta cũng nghe thấy tiếng một cô nương ngồi gần đó đang than thở. Ta lập tức quay đầu nhìn về phía người đó, nàng ta cũng quay sang nhìn ta.

Hoàng Phủ Liễu Nhi? Vị quận chúa Thạch Lự, không ngờ cô nương này cũng tới. Xem dáng vẻ hoảng hốt của nàng ta, lẽ nào cũng đang tìm Diệu? Người ngồi bên cạnh nàng ta chính là thập Vương gia Hoàng Phủ Trung Nghĩa, người đàn ông mấy hôm trước ta gặp đang đi tuần tra các binh sĩ gác trên tường thành.

Ta và quận chúa Thạch Lự, tình địch gặp nhau, vô cùng bực bội. Ta thề lưỡi chọc nàng ta, nàng ta nhướn mày cau có. Mãi cho tới khi mọi người lần lượt cúi bái, hô to “vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế” ta bị mấy cung nữ ấn xuống, quỳ gối rồi dập đầu. Lúc này ta mới nhớ ra ở đây còn có Hoàng thượng lão gia, không thể nào thoải mái quá được.

Yến tiệc bắt đầu, các tú nữ đều thể hiện tài năng của bản thân, thổi tiêu, kéo nhị, gảy đàn rồi múa hát. Trong khi ta với quận chúa Thạch Lự hoàn toàn không để tâm đến đám tú nữ này, vẫn trọn mắt đánh trận bằng ánh mắt. Đồ con gái thói tha, người đắc ý gì chứ, chẳng qua là người có người phụ thân biết đánh trận thôi mà. Phụ thân ta còn là một văn nhân tài giỏi cơ đấy.

Lúc này trong cung Vị Ương, giờ tốt cảnh đẹp, muôn hoa nở rộ, các tú nữ xinh đẹp đang ca múa rộn ràng, vô cùng náo nhiệt. Các hoàng tôn quý tộc vui sướng nhìn đám đông toàn là mỹ nữ, bàn luận liên hồi. Chỉ mỗi mình Diệu ngồi im lặng một chỗ, uống rượu nghe nhạc, thi thoảng lại đưa mắt nhìn về phía ta. Ta ngồi tại chỗ không ngừng ăn hoa quả và điểm tâm. Mấy ngày nay Diệu sợ vết thương của ta trở nặng, ngày nào cũng chỉ cho ta ăn mỗi cháo hoa thanh đạm, vô vị đến độ nhìn thấy bát cháo là ta muốn nôn.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ xinh đẹp như hoa đang nhảy múa, nàng ta hoàn toàn nổi bật so với đám đông tú nữ còn lại, khiến mọi người đều đắm say, ngẩn ngơ.

“Người con gái này thực sự quá tuyệt, giỏi ca giỏi hát, xem ra cơ hội được chọn là rất lớn.” Người ngồi bên cạnh ta đưa lời thì thầm. Trong khi Hoàng đế lão gia thì mỉm cười hoan hỉ.

“Vị này chính là thiên kim tiểu thư của Lâm đại nhân ở bộ lễ.”

“Truyền ngự chỉ của trẫm...” Hoàng đế lão gia gật đầu truyền lệnh.

“Đội đã, Phụ hoàng, nhi thần tới muện!” Một giọng nói lười nhác vang lên, mang theo chút mệt mỏi và chán nản khi đi dưới tiết trời mùa hạ. Toàn thân ta run lên, ta quay về phía phát ra giọng nói. Trước mắt ta hiện lên hình ảnh Diệu ăn mặc rất tùy tiện, tựa người vào phía trước một dãy bàn, ánh mắt xảo quyết hồ li, mỉm cười đầy hứng thú. Tất cả đám tú nữ tức thì đều đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám nhìn chàng. Chỉ mỗi mình quận chúa Thạch Lự là mặt mày hân hoan, nhìn chàng với ánh mắt đầy tình ý.

“Vào tiệc đi!” Hoàng đế lão gia vừa nhìn thấy chàng liền tỏ rõ thái độ lạnh nhạt. Chỉ có mẫu thân chàng là cau mày nhìn về phía chàng, tỏ vẻ lo lắng.

“Hôm nay mỹ nữ tụ tập khắp nơi thế này, xem ra nhi thần thực sự có phúc rồi. Nhi thần hình như nhớ ra, trong những cuộc tuyển chọn tú nữ thế này, ngoại trừ việc phụ vương tuyển phi, nhi thần cũng có thể chọn một phu nhân ỉnh. Con thấy vị Lâm tiểu thư đó bề ngoài tú lệ, tính tình hiền lành, hay là Phụ hoàng ban nài cho nhi thần được không?”

“Hỗn xược!”

“Làm loạn!”

“Không được!”

“Không thể nào!”

Hoàng đế lão gia, Quý phi nương nương còn cả quận chúa Thạch Lựu và ta, bốn người cùng lúc lên tiếng, Diệu lặng người, mắt nheo lại thành một đường chỉ, chàng nhìn mọi người, thái độ cực kỳ hứng thú. Chàng cầm li rượu trên bàn lên, uống cạn, lúc ngược mắt lên trông chàng đã có vẻ say.

“Phụ hoàng, ngài có ba ngàn giai nhân, hà tất phải để tâm đến một Lâm tiểu thư bé nhỏ?” Diệu mỉm cười bình thản, xem ra hôm nay chàng không tới đây để tham gia yến tiệc mà tới để làm loạn.

“Không được đâu. Hoàng đế thúc thúc, người tuyệt đối đừng đồng ý lời thỉnh cầu của huynh ấy. Diệu ca ca không thể lấy bất cứ người con gái nào khác ngoài con được.” Quận chúa Thạch Lựu nhảy bật lên khỏi ghế, nài ta vội vã đến độ mồ hôi túa ra đầy trán.

“Phụ hoàng, nhi thần e là Tam hoàng huynh đã uống say rồi, nhi thần sẽ cho người đưa hoàng huynh đi nghỉ.” Diệp quay sang nhìn ta, rồi đứng dậy bấm báo. Còn ta đang ngậm miếng táo trong miệng, mãi chẳng thốt ra lời.

“Nhi thần không say. Hiếm khi Liễu Nhi lại rủ lòng thương yêu, nhi thần làm sao dám phụ tấm chân tình của muội ấy được? Nhi thần to gan xin Hoàng thượng ban hôn, tán thành cho con với Liễu Nhi.” Diệu lại nheo mắt lên tiếng. Lúc nói câu này, chàng đột nhiên nhìn về phía ta, ánh mắt như thể đang trêu tức. Ta siết mạnh tay ghế, trái tim đau đến mức gần như mất đi hoàn toàn tri giác.

“Ngọc tiểu thư, sắc mặt của người sao khó coi vậy? Có phải vì trong này bí quá nên không thấy khỏe? Hay là nô tì đưa người ra ngoài cho thoáng nhé?” Cung nữ bên cạnh thì thầm nói với ta. Ta vẫn chẳng đáp, chỉ cảm thấy hai tai ù đi, mọi thứ trước mắt bắt đầu trở nên mơ màng.

“Hai đứa này từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, tình cảm tốt đẹp. Tuổi tác của Diệu cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc thành gia lập thất rồi. Hoàng thượng, chi bằng ân chuẩn hôn sự cho Diệu và Liễu Nhi đi. Còn về vị Lâm tiểu thư kia, Hoàng thượng yêu thương thì cứ giữ lại bên mình là được.” Quý phi nương nương nãy giờ chỉ im lặng bình thản đưa mắt nhìn mọi người, giờ đã lên tiếng. Giọng nói của người trầm trầm nhưng lại chứa đựng sự oai nghiêm khó ai chống cự. Chỉ một câu nói của người mà những Vương gia đang toe toét cười nhạo Diệu tức thì im bật không dám có bất kì hành động thất thổ gì nữa.

“Bảo bối vô giá dễ tìm, khó cầu tình lang như ý. Hôm nay Tam hoàng tử đã hỏi cưới quận chúa ngay trước mặt mọi người, sau này cũng sẽ trở thành một giai thoại tốt đẹp cho chúng sinh. Thập Vương gia, không biết Tam hoàng tử của Đại Kỳ ta có xứng để lấy lệnh thiên kim tiểu thư không?”

“Lão thần xin nghe theo sự sắp xếp của nương nương.” Hoàng Phủ Trung Nghĩa chấp tay cung kính đáp lại.

“Làm sao lại nghe theo sự sắp xếp của ta được chứ? Ta chẳng qua cũng chỉ nói thay ý của Hoàng thượng mà thôi. Hoàng thượng, thần thiếp đã to gan rồi.”

“Diệu, sau này con đã là người có gia thất, không được phép gây chuyện linh tinh như hôm nay nữa.” Hoàng đế lão gia tính tình nóng nảy, dường như phải nhẫn nhịn rất lâu mới có thể nói ra được câu này.

“Cung chúc Hoàng thượng, cung chúc Tam Điện hạ...” Mọi người thấy Hoàng thượng đã đồng ý liền lũ lượt đứng dậy chúc mừng. Ta cũng đứng dậy trong đoàn người, bọn họ nói những gì, ta cũng không nghe rõ nữa, trái tim ta lúc này như đã vỡ ra thành trăm mảnh chẳng thể nào ghép lại được. Ánh mắt Diệu nhìn

ta chẳng khác gì so với nhìn người khác, như thể tất cả mọi chuyện xảy ra trước kia giữa hai chúng ta chưa từng tồn tại. Chàng thực sự sẽ xóa bỏ khoảng thời gian ngọt ngào bên ta trong quá khứ mà không chút lưu luyến nào sao? Chàng không còn cần ta, chàng cũng giống như những người trước đó, không cần ta nữa.

Nếu như đã không cần ta, tại sao trước đó lại đối xử với ta tốt như vậy? Tại sao chàng lại đi ăn hoành thánh cùng ta lúc đêm khuya? Tại sao chàng lại kể cho ta nghe câu chuyện cầm đèn lồng đi trên tường thành khi còn nhỏ, thậm chí còn mạo hiểm cả tính mạng để cứu ta, rồi cùng ta chạy trốn, lại còn uống rượu độc vì ta?

“Phiền Nhi, ta có thể bỏ mặc mọi khinh miệt trên thế gian này, nhưng mãi mãi chẳng thể nào làm hại đến nàng. Ta có thể coi thường mọi thứ tình cảm trong cuộc đời, nhưng mãi mãi không thể nào không yêu nàng. Ta yêu nàng!”

Những lời nói này lẽ nào đều là giả dối? Chàng của hiện tại, ánh mắt nhìn ta trông xa cách, khinh thường, như thể ta chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi, cách xa chàng mười vạn tám ngàn dặm, chẳng đáng là gì, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.

Ta đột nhiên cảm thấy khắp cung Vị Ương này mây đen ngút ngàn, còn ở lại e là ta sẽ ngộp thở mà chết. Ta đi ra ngoài mà thần trí hỗn loạn, va vào những ai, họ nói những gì, ta đều không nghe rõ, cũng chẳng muốn nghe. Chàng sắp thành thân cùng Hoàng Phủ Liễu Nhi, chàng sắp trở thành tướng công của người khác. Còn ta vẫn chỉ là một đứa ăn mày ai gặp cũng ghét, thậm chí lúc này ngay cái tên cũng không phải là của chính mình.

Ánh nắng vẫn chói chang, không biết là do vết thương tái phát hay vì thời tiết quá nóng, cảm giác mệt mỏi tràn ngập tâm trí và thể xác ta. Mỗi một bước, ta đều thấy mình như đang bước trên mây, thân người nhẹ lâng lâng.

Á, đầu ta đau quá! Khó khăn lắm mắt ta mới nhìn rõ lại được, phía trước có một con sư tử đá rất lớn. Trong bồng hoàng, ta dường như thấy Diệu ở phía trước, ánh mắt tràn đầy nỗi đau và lo lắng. Ta đưa tay dụi mắt, Diệu đã biến mất, chỉ có ánh mặt trời chói lòa mà thôi. Ánh nắng quá gay gắt, ta mới nhìn có một lúc, đôi mắt đã đau nhói, ta đưa tay dụi mắt lần nữa, không biết từ khi nào nước mắt đã tuôn rơi.

“Tiểu thư, cuối cùng đã tìm được người rồi. Người không biết khi này trông sắc mặt của người đáng sợ đến mức nào đâu. Tiểu thư, người không sao chứ? Người khóc à?”

“Ai khóc chứ hả? Chẳng qua vì ánh mặt trời chói chang quá khiến mắt ta nhức nhối. Tại sao ta lại phải khóc, chẳng qua chỉ là đánh mất một con hồ li thôi ư, cùng lắm không cần nó nữa là được?”

“Hồ li? Tiểu thư, nếu người thích, đừng nói là hồ li, cho dù là hổ Thái tử Điện hạ cũng có thể bắt về cho người. Tiểu thư thích con gì? Mèo, chó hay là thỏ? Để nô tì dẫn dò công công phủ nội vụ mang đến cho người giải sầu, người đừng nghĩ tới con hồ li đã làm mất nữa.” Thỏ? Hổ? Ta lau khô nước mắt, lặng người một lúc lâu, chỉ cảm thấy càng lúc càng thêm buồn bã. Bất chợt ta bật khóc thành tiếng.

“Ngọc tiểu thư, người sao thế?”

“Tiểu thư làm mất một con hồ li nên cảm thấy đau lòng.”

Nghe thấy đoạn đối thoại giữa các cung nữ, ta nhận ra nỗi buồn bã, uất ức của mình chẳng biết phải nói từ đâu. Ta khóc lớn, dùng hết sức lực còn lại trong người khóc lóc một trận đã đời. Ta khóc đến độ mồ hôi đầy đầu, toàn thân ướt đẫm, sau cùng chẳng còn chút sức lực nào nữa, ta chỉ còn biết thút thút nghẹn ngào. Mũi ta tắc nghẹn đến độ không thở nổi, hai mắt sưng vù chẳng nhìn rõ mọi vật, người thì vừa mệt vừa nóng, cuối cùng ta từ từ ngủ thiếp đi.

Hậu hoa viên ở Đông cung yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng chim sẻ vỗ cánh trên không trung, ta nằm trên ghế, nhìn vào hồ nước trước mặt chán nản đếm số cá vàng bơi lội qua lại. Ánh mặt trời dịu nhẹ, mặt nước lấp lánh, thi thoảng lại gợn sóng lăn tăn lóe lên những tia sáng màu vàng long lanh. Trên mặt hồ, những bông sen hồng nổi bật trên những phiến lá xanh, tạo nên vẻ đẹp lạ thường!

“Tiểu thư, đã ba ngày rồi, người không ăn không uống thì làm sao chịu đựng được. Ít nhất người cũng phải ăn chút đồ đi chứ, nếu người có mệnh hệ gì, Điện hạ sẽ lấy mạng của bọn nô tì mất!”

Ta chán nản ngược mắt lên, có nhảm không thể, lại là cháo hoa? Ta xua tay đi đầy ngán ngẫm, ra hiệu cung nữ bê đi. Trong lúc đó, bụng ta vẫn không ngừng kêu lên vì đói. Cho xin đi, ta không phải muốn tuyệt thực để tự sát nhưng thực sự là ta chẳng thể nào nuốt nổi thêm thứ cháo trắng này nữa. Ta liếm đôi môi đắng ngắt, than dài một tiếng. Tại sao họ không thể mang thịt kho tàu, cá nướng giòn, gà ăn mỳ, chân giò hầm tương lên cho ta ăn chứ? Lẽ nào đường đường một Thái tử Điện hạ của Đại Kỳ mà nghèo khổ đến mức ngày ngày chỉ biết ăn chay hay sao? Đáng tiếc, đạo lí người xưa đã dạy có đồ ăn thì hãy ăn, chớ có kén chọn làm gì. Tính cách của Diệp nóng nảy như vậy, nếu như biết ta từ chối đồ ăn thức uống nhà ngài, chắc ngại lại xông tới bóp chết ta cho xem.

“Nàng mau đứng dậy cho ta, hần không cần nàng nữa, vậy là nàng chẳng buồn ăn uống nữa sao?” Bên tai ta bỗng vang lên giọng nói phẫn nộ đả đàng. Cổ tay bị Diệp thô bạo kéo lên đau đớn. Vốn dĩ thân thể ta đã yếu đuối sẵn rồi giờ lại càng khó mà chống cự.

Diệp nhìn thẳng ta, bộ dạng vô cùng tức giận. Ta định nói lại ngừng, thôi bỏ đi, ăn tại nhà người ta, uống tại nhà người ta, ở tại nhà người ta, dùng đồ của người ta, sau cùng lại còn oán thán người ta tiếp đãi không chu đáo? Ta vùng vẫy chân tay, định nằm xuống ghế, vào lúc đặc biệt đói này, ta luôn cảm thấy rất buồn ngủ. Trước kia khi còn làm ăn mỳ, ta thường xuyên phải chịu đói, phương pháp giữ gìn thể lực chính là ngủ. Thế nhưng, lúc này người đàn ông mặt mày sầm sì đang đứng bên cạnh hiển nhiên là không muốn cho ta được ngủ yên lành.

“Được, Ngọc Phiến Nhi, nàng không ăn không uống đúng không? Ta sẽ nhịn cùng nàng, bắt đầu từ hôm nay, nàng không ăn ta cũng không ăn.” Diệp nghiêng rằng nghiêng lợi nói, tay chàng bóp chặt khiến cổ tay ta tưởng như vỡ nát.

Hu... hu... hu... có nhảm không thể, làm sao mà như vậy được? Ma đầu sát nhân ác độc không cho ta ăn sơn hào mỹ vị thì thôi, ngày ngày còn bắt ta phải ăn mấy món ăn không chút mùi vị, thậm chí giờ lại chuyển sang uy hiếp nhịn ăn cùng, đúng là chẳng hề thông cảm ột người đáng thương đang suy sụp về cả thể xác lẫn tinh thần như ta. Ta thực đúng là xui xẻo, vào lúc cần biến bị thương thành động lực ăn uống thì chỉ có đồng thức ăn vô vị ở bên cạnh bầu bạn mà thôi.

“Nàng hãy vực tinh thần lên cho ta! Không có Diệu thì đã sao chứ? Trời sụp xuống vẫn còn có ta.” Có người? Người có cho ta ăn thịt kho tàu không? Ta nhìn Diệp bằng ánh mắt ai oán, lại chán nản nhìn vào bát cháo hoa trước mặt, thấy mình sao mà quá xui xẻo. Ta nhắm mắt, giống như một đứa trẻ phạm lỗi bị phạt, đau khổ đưa bát cháo chán ngắt lên miệng. Mỗi một thìa cháo nuốt xuống, ta không ngừng nguyện rửa một câu, con hồ li thôi tha đào hoa, phóng túng có mới nới cũ, còn ma đầu sát nhân thì thừa nước đục thả câu, ý mạnh hiếp yếu, khiến ta ăn không ngon, ngủ không yên, tâm trạng rất chán chường.

Ăn xong bát cháo, sức khỏe ta cũng từ từ phục hồi, thậm chí ta còn bắt đầu có sức để mà giận dữ. Ta trợn mắt nhìn Diệp đầy bất mãn, trong lòng không ngừng cảm thán. Hừm, đợi bản cô nương khỏe mạnh trở lại sẽ đến Túy Tiên Lâu, gọi hai bàn đầy sơn hào hải vị, một bàn để ăn còn một bàn để ngắm. Rồi nhất định gọi thêm hai đĩa thịt kho tàu, một đĩa để ăn, một đĩa để ngửi.

“Nàng đang mắng ta sao?” Diệp đột nhiên cất tiếng hỏi. Ngài thu lại vẻ phẫn nộ trước đó, nở nụ cười hiểm hoi, một nụ cười rất nhẹ, thoáng qua, nhưng lại có sức mê hoặc lạ thường.

“Đâu có?” Chân khẽ giậm lên mặt đất, trong lòng ta thầm nghĩ, tại sao hần lại nhìn ra được.

“Đã có người nào từng nói cho nàng biết rằng, mỗi lần nàng thầm mắng ai trong lòng, đôi môi mấp má, đôi mắt chuyển động không ngừng, chân giậm lên xuống liên tục không?”

Ta lập tức chỉnh lại tư thế, ngậm miệng, đôi mắt tập trung nhìn về một phía, lẽ nào lúc ta thầm mắng chửi trong lòng, biểu hiện ngoài mặt lại sinh động đến vậy? Ta cảm thấy thật vô cùng ảo não, trong khi Diệp lại mỉm cười dịu dàng, chẳng hề giống với con người bằng giá mọi khi chút nào.

“Ta buồn ngủ rồi, muốn đi ngủ.” Ta dùng tay áo lau sạch miệng, nằm xuống chiếc ghế đầy lười nhác. Chiếc ghế này không dài lắm, chân phải hơi co lại thì mới nằm xuống được. Ta co người, nhắm mắt giả vờ ngủ. Trong lòng tự hỏi lâu vậy rồi không biết lúc này Diệu đang làm gì.

Một lúc sau, ta thấy có người nhẹ vén gọn tóc mái mình sang một bên. Hơi thở nóng hổi khẽ phả bên tai ta, khiến ta cảm thấy vừa ngứa vừa nhột. Ta có thể ngửi được mùi của rượu Trạng Nguyên Hồng trên người

Diệp, mãnh liệt mà dịu dàng. Hơi thở ấm nóng đó cứ phảng phất quanh người, khiến ta chẳng dám động đậy, cả người tức thì cứng đờ lại.

“Nha đầu ngọc, nàng có biết không, nàng vì hấn mà không ăn không uống, còn hấn lúc này đang chuẩn bị rượu tiệc đại hôn? E là trên thế giới này, chẳng còn vị cô nương nào ngọc hơn nàng nữa.” Giọng Diệp không lớn, nhưng mang theo cả tình thương, sự xót xa cùng cả nỗi đau đớn khôn cùng. Cả người ta run lên, nhưng ta vẫn cố gắng nhắm nghiền mắt lại. Không biết có phải vì quá kìm nén không mà ta nhận thấy khuôn mặt mình lạnh giá, hai mắt lại nóng rực, có thứ gì đó lặng thầm đang từ từ rơi xuống...

Được Diệp chăm sóc tận tình, cơ thể của ta ngày một khỏe lại. Các cung nữ và thái giám ở Đông cung đều đối xử với ta rất lễ phép, có thể nói là ta muốn gì được nấy. Nóng có người quạt mát, chán nản thì có người kể chuyện, mệt mỏi thì có người đắp lưng, bóp vai. Đến khi vết thương của ta đỡ hẳn, thái y không còn bắt ta phải ăn cháo hoa nữa, các món ăn vì thế đưa lên càng ngày càng thêm phong phú.

Vì các món đa dạng hơn nên ta không còn chối từ ăn uống nữa, ngược lại cái gì ta cũng muốn ăn. Chỉ cần cảm thấy chán, ta liền tới ngự hoa viên, ngắm nào hoa nào cỏ, nào chim nào chóc rồi lại ăn uống không ngừng. Sau cùng, ta liền dặn cung nữ chuẩn bị sẵn thức ăn, mỗi lần Diệp đến, ta đều ra sức nhét đủ các loại thức ăn vào miệng. Đối với ta, dường như chỉ có vậy, trái tim mới cảm thấy đỡ trống trải và buồn bã. Ta chẳng thể nào ngừng ăn được, chỉ cần miệng thôi nhai, đầu óc ta lại tiếp tục nghĩ vẩn nghĩ vơ. Ta không muốn bản thân có thời gian rảnh rỗi để nghĩ những thứ đó, lại càng không muốn bản thân có thời gian nhớ lại những chuyện trước kia.

Mặt trời dần lặn xuống, hoàng thành Trường An nhuộm một màu đỏ huy hoàng, chói lóa, mái ngói lưu ly lấp lánh tỏa sáng, những hình rồng phượng điêu khắc càng thêm oai phong, tuyệt đẹp. Ta lặng người nhìn ánh hoàng hôn đang từ từ sậm lại, để rồi sau cùng vàng mặt trời chói lóa được thay bởi một vàng trắng dịu nhẹ. Đèn trong cung bắt đầu điểm lên sáng rực, trước mỗi cửa cung đều treo đèn lồng màu vàng nhạt. Trên tường thành phía xa, những binh sĩ cầm đuốc đi tuần tra liên tục. Có lẽ vì ban đêm không khí ẩm ướt hơn nên đôi mắt ta lại bắt đầu nhạt nhòa, mơ màng. Những thân hình đỏ như hòa thành một thể với những ánh sáng phát ra từ đèn đuốc kia. Trong mộng lung, ta dường như nhìn thấy một thiếu niên thân mặc y phục trắng, cầm một chiếc đèn lồng, đi trên thành lũy cô độc, sau đó dần dần biến mất trong bóng đêm...

Ta hít một hơi thật sâu, trái tim lại bí bách, nhói đau. Ta chẳng để tâm đến bộ dạng khó xử của đám cung nữ, cầm lấy miếng bánh điểm tâm trên bàn tiếp tục ăn. Bánh hạnh nhân, bánh đậu xanh, bánh táo đỏ hoa hồng, trứng gà mật ong rán, tất cả đều là những món bánh điểm tâm chỉ có trong cung, ngọt đến phát ngấy. Ta nhét hết chúng vào miệng, mãi cho tới khi chẳng thể nhét thêm gì vào đó. Miệng ta có vị ngọt sắc, ngọt đến độ tê dại, đầy mùi hương sữa, cứ như vậy đồng bánh lần lượt trôi xuống bụng.

“Ta biết trong lòng nàng cảm thấy rất cay đắng...” Vào lúc ta đưa tay định lấy thêm miếng bánh khác, Diệp liền giữ tay ta lại. Giọng nói của ngài lạnh như băng, khiến bàn tay ấm nóng của ta đột nhiên lạnh ngắt, toàn thân nổi gai ốc.

Mẹ kiếp! Ta cảm thấy cay đắng lúc nào chứ? Đã ăn bao nhiêu là bánh ngọt như vậy, trong lòng đương nhiên là phải ngọt ngào rồi. Ta muốn cãi lại, thế nhưng mấy miếng bánh tắc nghẹn trong cổ họng làm ta chẳng thể nói được câu nào.

“Đừng ăn nữa, ta đưa nàng đi gặp hấn!” Ta ngẩng đầu nhìn Diệp, đứng cạnh hấn là vị thái giám Đông cung, tay đang cầm một chiếc đèn lồng. Ánh mắt Diệp sáng như sao trời, phút giây đó ta bối rối tránh né ánh mắt rừng rực đó, gắng sức nuốt trôi miếng bánh trong miệng, nhưng tất cả đều đã trở nên vô vị! Thấy ta không đáp lại, Diệp liền kéo mạnh ta đứng dậy, rồi ngơ nghe để hấn kéo đi, trong lòng vô cùng hoang mang, nhưng lại không hề lên tiếng phản kháng. Lúc này, cho dù Diệp dắt đi đâu nữa, thậm chí là quỷ môn quan, ta cũng không bận tâm gì nữa.

Bên ngoài An Phúc môn đèn đuốc sáng choang, đèn lồng treo khắp nơi nơi. Những cây đèn được treo trên cao tầm mười trượng tỏa ánh sáng lấp lánh, vô cùng long lanh. Ta lặng lẽ đi theo phía sau Diệp trên con đường tại thành Trường An. Y phục hấn bay bay trong gió, dưới ánh sáng của đèn lồng, trông càng thêm sáng ngời, rực rỡ. Bên cạnh có mấy thiếu nữ cầm đèn lồng đi ngang, có người là tiểu thư nhà giàu, tay cầm đèn lồng trông đẹp như tiên nữ giáng trần, cũng có thiếu nữ nhà nông bình thường, giản dị. Khi bọn họ

nhìn thấy Diệp, tất cả đều cúi đầu e thẹn. Ta và Diệp lặng lẽ đi trên phố, trông giống như một đôi tình nhân vậy.

“Cô nương, hãy mua một chiếc đèn lồng đi!” Người bán đèn lồng bên cạnh nhiệt tình chào mời. Trên sạp bày rất nhiều đèn có hình dạng phong phú, sắc màu sắc sỡ, trông cực kỳ thú vị! Ta đã lớn lên tại khu phố Tây thành Trường An, thế nhưng đây là lần đầu tiên thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

“Hôm nay đâu phải là lễ thả hoa đăng, tại sao lại có nhiều người cầm đèn lồng vậy?” Ra khỏi cung, tâm trạng ta đã vui vẻ hơn nhiều. Ta ngắm các món hàng trên sạp, nào là đèn lồng, nào là mặt nạ. Đặc biệt trên sạp, mặt nạ rất đa dạng và phong phú cả về màu sắc lẫn chủng loại. Ta nhặt một chiếc mặt nạ đáng yêu đeo lên, còn lí lắc trêu ghẹo Diệp.

“Hoa đăng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, hôm nay Tam Điện hạ đưa lễ vật tới, sắp sửa rước quận chúa Hoàng Phủ về làm thê tử. Kể từ ngày hôm nay thành Trường An sẽ không ngừng treo đèn lồng để chúc phúc cho hai vị đó. Công tử, hãy mua một chiếc đèn lồng cho vị cô nương này đi, coi như lấy chút phúc khí, sau này sẽ được giống như Tam Điện hạ và quận chúa, hạnh phúc đến răng long tóc bạc, mãi mãi yêu nhau.” Kể nói vô tình người nghe hữu ý.

Nụ cười trên mặt ta vụt tắt, tay ta buông thông, chiếc mặt nạ bất ngờ rơi xuống. Ta đưa mắt nhìn sang một chiếc mặt nạ với nụ cười quái lạ, ngay cả nó cũng đang chế giễu ta sao? Cảm giác chán nản tràn ngập trong tim, ta đưa chân giẫm nát chiếc mặt nạ dưới đất. Thấy vậy sắc mặt ông chủ kia tức thì thay đổi, đang định nổi nóng, thì Diệp nhẹ nhàng đưa một lạng vàng ra. Thấy vậy người đó lập tức hết giận, mỉm cười còn xán lạn hơn hoa xuân.

“Chúng ta về thôi!” Ta vốn nhát gan, thực sự chẳng còn chút can đảm nào tới phủ Tần vương nữa. Hoa đăng treo ngợp hai bên đường, khiến trái tim ta càng lúc càng thấy nặng nề.

“Hãy cho bản thân một cơ hội, cũng như cho ta một cơ hội nữa.” Diệp nắm chặt lấy cánh tay ta. Nhưng ta chỉ nhìn ngài lặng im không nói.

“Bỏ cuộc hay tiếp tục, ta đều cần có một lí do.” Diệp đồng ý lên tiếng.

“Một lí do... ta còn quên chưa chúc mừng chàng.” Con hồ li chết tiệt, ta còn chưa chúc mừng chàng, và chàng thì nợ ta cả đời hạnh phúc.

Đột nhiên, bên trời vang lên một tiếng nổ lớn, một tia sáng vụt lóe lên trên bầu trời. Tia sáng màu đỏ khiến màn đêm đen phút chốc bừng sáng, khiến thành Trường An, trông càng thêm lộng lẫy, huy hoàng!

“Không phải chỉ là thành thân sao? Cần gì phải giăng đèn lồng với bắn pháo hoa chứ?” Ta lăm lăm cần nhân.

“Không phải là pháo hoa ở Trường An mà là pháo tín hiệu.” Diệp nhíu chặt đôi mày. Lời hấn còn chưa dứt, một chùm pháo hoa nữa lại được bắn lên, thậm chí còn sáng hơn cả trước đó.

“Biên quan cấp báo.” Diệp lạnh lùng lên tiếng, khiến ta giật nảy cả mình.

“Phía Tây Bắc phát hai tín hiệu, nếu ta đoán không nhầm, chắc là... Ngọc Môn Quan có cấp báo.” Ngữ khí của Diệp thể hiện rõ niềm lo lắng.

“Ngọc Môn Quan là nơi nào chứ? Lễ nào lại sắp nổ ra chiến tranh?” Ta lăm lăm lên tiếng, trong lòng thâm nghĩ chuyện này không hề đơn giản chút nào.

“Là Hồi Cốt, ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Phiến Nhi, ta cần phải lập tức hồi cung, hay là...”

“Người đưa ta quay về phủ Thừa tướng là được, ta cũng ở chỗ người lâu rồi, phụ mẫu ta chắc là lo lắng lắm.” Ta vội ngắt lời Diệp. Ta không muốn hồi cung, ta muốn đi gặp tên hồ li chết tiệt. Chàng không thể từ bỏ ta mà không cho ta cơ hội giải thích. Ta không thể để chàng thành thân với quận chúa Thạch Lựu, tuyệt đối không được. Vốn định lừa Diệp rằng tự mình sẽ đi về phủ Thừa tướng, thế nhưng đoán chắc hẳn nhất định không an tâm, cho nên, ta liền bảo hấn đưa ta đến trước cửa phủ. Đợi sau khi Diệp rời khỏi, ta liền đi về phía phủ Tần vương ở phía Nam kinh thành.

Ta đi theo con đường treo đầy đèn lồng, sau cùng đến được nơi có treo tấm biển đề ba chữ “phủ Tần vương.” Những chiếc đèn được dán chữ “bách niên hảo hợp” thực sự chẳng khác nào ngàn vạn chiếc kim đâm thẳng vào trái tim ta... ta không muốn chúc bọn nó bách niên hảo hợp, ta không thể để họ tóc bạc răng long.

“Là ai?” Ta vừa định vào trong phủ, mấy tên thị vệ liền tức thì ngăn lại.

“Ta muốn gặp Tần vương.”

“Tần vương không có thời gian rảnh gặp người.” Thái độ của mấy tên thị vệ này xem ra không tốt chút nào.

“Người đâu phải là chàng, chàng có rảnh rồi hay không người đâu quyết định được?” Ta vốn trong lòng đang buồn chán, nghe họ nói vậy, lửa giận bùng cháy, bộ dạng như thể muốn đánh người.

“Người!” Viên thị vệ nghe vậy tức giận tiến lên phía trước. Ta không khỏi sợ hãi, vội lui lại phía sau vài bước, ai ngờ, mặt đất quá trơn liền bị ngã nhào xuống mấy bậc thang. Viên thị vệ đó vẫn còn định tiến lên, nhưng đã bị một tên thị vệ khác ngăn lại.

“Hoàng Phủ tướng quân đang ở đây, đừng có làm loạn.”

Hoàng Phủ tướng quân? Nghe cái tên này, ta chết lặng cả người, ngồi im trên mặt đất, mãi chẳng định thần lại được. Hoàng Phủ tướng quân ở đây, vậy chắc quận chúa Thạch Lựu kia cũng có mặt, bọn họ đã không đợi được mà dọn đến phủ Tần vương luôn rồi sao? Nhạc phụ đại nhân và tân nương tử của chàng đều có mặt, ta còn đến đây làm gì?

“Ta là đại tiểu thư của Thừa tướng đại nhân, phiền hai vị vào thông báo một câu.” Ngọc Phiến Nhi, mày uất ức gì chứ, mày cũng không phải lần đầu tiên bị người ra vút ra ngoài cửa, mày không thể chịu thua dễ dàng như vậy được. Ta tự nhủ với bản thân như vậy, rồi đứng dậy mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Người là đại tiểu thư? Đại tiểu thư gì mà cười trông chẳng khác gì một tên nha hoàn, ta thực sự mới gặp lần đầu tiên đây. Nếu người là đại tiểu thư, thì ta chính là Hoàng Thái tử, ha ha, ha ha...” Ha ha cái đầu quỷ nhà người, ta tức giận vô cùng liền lấy tấm lệnh bài hộ thân mà Diêu ỳnh trước kia ra.

“Mau đưa cái này cho Tần vương Điện hạ của các người, rồi mở to mắt chó của các người lên, Tuyên Võ lệnh của Tiên hoàng ngự ban đây. Lại còn không mau vào thông báo?”

“Hình như là thật đó.” Mấy tên thị vệ cầm tấm lệnh bài ngấm ngấm, sau cùng lại nhìn nhau, vội vã bước vào trong cung phủ.

Đúng là mắt chó khinh thường người. Ta lạnh lùng hừm một cái.

Một lúc sau, cuối cùng trong phủ cũng có người đi ra, ta vui mừng bước lên trước liền phát hiện người tới không phải là Diêu.

“Ả diên nào từ đâu chạy tới thế này, cũng không nhìn lại thân phận của mình, cầm miếng sắt vụn này tới mà đòi gặp Tần vương Điện hạ sao?” Là Hoàng Phủ Liễu Nhi, ả ta đang nhí nhố ngắm tấm lệnh bài Tuyên Võ trong tay, nhìn ta đầy đắc ý.

“Mau trả lại lệnh bài Tuyên Võ cho ta!” Đó là món quà đầu tiên của Diêu tặng cho ta.

“Trả cho người? Được thôi, người phải đón lấy cho thật tốt đấy.” Hoàng Phủ Liễu Nhi nhìn ta bằng ánh mắt sắc nhọn, căm thù. Lệnh bài Tuyên Võ trong tay ả ta phản chiếu ánh sáng, khiến ta chẳng thể mở mắt nổi.

“Á!” Người con gái đó đột nhiên ném tấm lệnh bài về phía ta với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Vì không tránh kịp, trán ta đau nhói, một dòng máu nóng ầm từ từ chảy xuống, đau đến tê dại. Tấm lệnh bài dính máu nằm trên mặt đất, ta chẳng để tâm đau đớn, bỏ vội đến nhặt tấm lệnh bài, bất chợt một bàn chân đi chiếc hài hoa giẫm mạnh lên tay ta, hơn nữa còn nhấn rất mạnh, rất mạnh.

“Có đau không? Ta từ nhỏ đã đi theo phụ thân học võ.” Hoàng Phủ Liễu Nhi cong miệng mỉm cười, thể nhưng nhìn nụ cười ấy ta tức thì lạnh cả sống lưng.

“Không đau!” Ta hít một hơi thật sâu, chẳng qua chỉ là bị giẫm tay thôi, ta là ai chứ? Là ăn mày. Ta đã quá quen rồi... vậy nên chẳng sao hết.

“Không đau? Vậy còn thế này thì sao?” Ấ ta lại càng giẫm mạnh hơn, ta gần như có thể nghe thấy tiếng xương bàn tay của mình đang gãy vỡ.

“Tính mạng của người đứng là trời sinh đã định trước bị giày vò. Ngọc Phiến Nhi, người cho rằng mình là ai chứ? Thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng? Phụ thân người hiện nay bản thân còn khó bảo toàn tính mạng, người có tin hôm nay cho dù ta có phế cả bàn tay người, phụ thân người cũng không dám ra mặt giúp không?”

“Chớ ngoan không cản đường! Người... người hãy... hãy bảo Diệu ra ngoài gặp ta.” Ta khó khăn lắm mới nói hết được một câu, bàn tay càng lúc lại càng thêm đau đớn. Bốp! Bốp! Quận chúa Thạch Lựu đáng ghét kia liền thưởng cho ta hai cái tát. Quả nhiên là người học võ, chỉ hai cái tát của ả thôi đã khiến ta hoa mày chóng mặt, cổ họng nghẹn tắc, ngay sau đó là mùi máu tanh lờm trào lên trong cổ họng.

“Diệu nói nhìn thấy người là thấy ghê tởm, bảo ta ra ngoài đuổi người đi. Nếu người biết điều thì hãy rút cho thật xa, đừng có xuất hiện trước mặt chúng ta thêm nữa.” Ấ chỉ vào mặt ta nói. Thế nhưng bất ngờ trong cơn tức giận, ta liền cắn mạnh vào bàn tay của ả.

“Á! Cứu ta với... đau chết ta rồi, cứu mạng...” Quận chúa Thạch Lựu đáng ghét bất ngờ bị ta cắn liền không ngừng kêu trời thét đất.

“Dừng lại!” Bên trong phủ đột nhiên có mấy người bước ra, tất cả bọn họ ai ta cũng biết, một người là Nam Cung Diệu, một người là Hoàng Phủ Trung Nghĩa, một người là Tinh Thích.

“Diệu bảo người dừng lại có nghe thấy không? Diệu ca ca, phụ thân... Ngọc Phiến Nhi, người mau dừng lại...”

Ta lặng người nhìn Diệu, lại càng cắn mạnh hơn. Quận chúa Thạch Lựu đáng ghét đau đớn vừa khóc vừa thét, không ngừng đưa chân đạp ta.

“Thôi đủ rồi, Ngọc Phiến Nhi, ta thực sự quá thất vọng về nàng!” Giọng Diệu bình thản vang lên, nhưng ta nghe lại chẳng khác nào tiếng sấm vang dội. Vết thương nghiêm trọng thế nào cũng chẳng thể sánh bằng nỗi đau đớn lúc này. Chẳng thất vọng vì ta? Chẳng phải biết, trước nay ta chưa từng dám cho bản thân một hi vọng, bởi vì ta đã phải thất vọng quá nhiều rồi. Thất vọng đến mức cảm thấy bất cứ mong muốn nào đối với bản thân đều là xa xỉ.

“Là nàng ta động thủ trước.” Ta không muốn giải thích, thế nhưng lời cứ bật ra. Trong khoảnh khắc ta cảm thấy bản thân thật quá thấp hèn, thế nhưng lại không thể không làm vậy, bởi vì dù thấp hèn đến mấy cũng chẳng bằng nỗi đau khi chàng hiểu lầm ta.

“Liễu Nhi lỗ mãng, nếu muội ấy đã làm tổn hại đến tiểu thư, ta thay mặt xin lỗi. Có điều, Ngọc cô nương, nếu cô nương cố ý muốn gây sự, Nam Cung Diệu ta nhất định sẽ chấp nhận chơi đến cùng.” Diệu kiểm tra bàn tay của Hoàng Phủ Liễu Nhi, sau đó cau chặt đôi mày nhìn ta. Ngữ khí rõ ràng là không hề vui vẻ. Hoàng Phủ Liễu Nhi liền tỏ ra yếu ớt nép ngay vào lòng Diệu. Ta lặng người nhìn chàng, chàng đang bảo vệ cho ả ta?

“Đồ hồ li thói tha!”

“Điện hạ, lúc này có pháo tín hiệu, biên quan cấp báo, chúng ta phải nhanh chóng hồi cung. Còn về Ngọc Phiến Nhi cô nương...” Hoàng Phủ Trung Nghĩa đứng một bên nhìn ta, tỏ ra khá khó xử.

“Ta sẽ đưa nàng ta về.” Diệu lạnh lùng lên tiếng.

“Không cần phiền phức, tự ta có thể về được.” Ta tức giận quát lại.

“Như thế tốt quá, chúng ta đi!” Diệu nghe vậy, liền cùng Hoàng Phủ Trung Nghĩa nhanh chóng nhảy lên ngựa do đám thị vệ vừa dắt tới.

“Nam... Cung... Diệu, ta nguyên rửa chàng!” Nhìn bóng dáng họ dần khuất xa, ta đột nhiên thét gào gần như đến rách cả họng. Rồi ta quy xuống, khóc đến đứt ruột đứt gan. Sau một hồi, ta đứng dậy, lau khô nước mắt rồi bước về phía phủ Thừa tướng. Đúng lúc đó bầu trời giạt tung sấm chớp. Đi được vài bước, bàn chân ta càng lúc càng thêm nặng nề, đau đớn. Ngọc Phiến Nhi, mày không được phép gục ngã, tuyệt

đôi không thể ngắt đi. Mùi vị tanh lờm, máu nóng chảy ra, mắt ta tối sầm lại, cả người ngã nhào về phía trước.

“Những lời đau lòng, nếu không nghe thấy nữa, liệu có cảm thấy tốt hơn? Để ta đưa nàng về phủ Thừa tướng.” Vào khoảnh khắc ngắt đi, ta mơ màng nhìn thấy khuôn mặt của một người đàn ông, cùng giọng nói thương xót mà kì quái. Kí ức sau cùng hiện lên trong đầu ta chính là mùi hương dịu nhẹ của cây trúc thanh nhã.

24. Chương 23. Lặng Nghe Hoàng Hôn, Đắm Muộn Sầu

Mưa, thuận theo mái ngói lưu ly màu xanh lục ở tháp Trường An, chảy xuống tí ta tí tách. Hoàng thành dường như trầm lặng nhiều bởi trận mưa này. Tầng tầng lớp lớp những căn nhà trông lại càng tiêu điều trong bóng đêm. Đường được lát bằng đá đen bóng, nước mưa đọng đầy, lúc sáng long lanh lúc đen đặc. Bầu trời, mang màu ghi ảm đạm, mây đen giăng giăng khắp chốn, khiến cảnh sắc trở nên u ám, mờ ảo.

Thành Trường An trước buổi bình minh, lại thêm trận mưa đêm càng làm không khí thêm cô tịch, quạnh vắng. Trên những con đường dài rộng với ánh đèn lồng vàng mờ ảo, một lão bá đang mặc áo tơi đi đổ canh đêm, cũng có những người buôn bán mặc áo che mưa vội vã đi lấy hàng, thi thoảng lại có một vài phụ nữ cầm ô nhanh chân rảo bước. Yên Chi Các tại ngã tư đường đang tiễn chân khách trọ. Ca múa, đàn hát suốt đêm, nền đỏ rượu hồng cũng đã tĩnh. Từ lâu hai bên đường cũng bắt đầu đóng cửa.

Tiểu nhị của Bách Vị Lầu vội vã lau sạch mặt bàn mấy lần, ra ý thức giục những người khách vẫn còn chưa chịu rời đi. Chỗ ngồi trong lầu trống vắng lạnh lẽo, vào lúc này, ta một mình ngồi bên cửa sổ, cảm giác vô cùng thanh tịnh. Nhìn qua cửa sổ ra phía xa xăm, sông rộng mây bay, gió sớm mai thổi cuộn cuộn mang theo tĩnh lặng đến ảm đạm.

Trường An trong đêm, tựa lâu nghe mưa, mặc thời gian trôi đến tận sáng sớm. Nếu là văn nhân nho sĩ, khi thấy cảnh tượng lúc này, nhất định sẽ sáng tác ra những áng văn thơ tuyệt vời, lưu danh thiên cổ, đáng tiếc ta không phải, hơn nữa ta cũng chẳng còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Tiểu nhị nhìn ta mà sắc mặt tím xanh, cậu ta dường như không hài lòng khi ngày nào ta cũng tới đây ngồi đến tận khi trời sáng, hơn nữa còn keo kiệt gọi đúng một đĩa thịt kho tàu. Cậu ta cầm khóa, chán nản gõ lên mặt bàn. Thông thường lầu chuông ở trung tâm thành Trường An đánh một tiếng là Bách Vị Lầu sẽ tiễn khách. Lúc này, ta đoán lầu chuông đã điểm từ lâu rồi. Ta vươn vai, ngáp dài một cái, lại nhìn sang khuôn mặt nhảm nhí của Tiểu Nhị. Ấy nha! Nét mặt này mới dữ tợn làm sao! Ta sợ đến mức lập tức quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục than thở sầu muộn cùng đêm mưa liên miên.

Ấy, từ xưa đến nay, nếu điểm danh những nhân vật xui xẻo, có lẽ ta phải đứng hàng đầu.

Đã bao ngày mưa rồi, ta cũng chẳng nhớ rõ. Kể từ sau lần rời khỏi phủ Tần vương, bị quận chúa Thạch Lự ngược đãi, lại bị Diệu chọc cho tức chết, sau đó còn bị ngấm nước mưa, sức khỏe của ta càng lúc càng yếu, đợi đến khi ta tỉnh táo lại thì phát hiện bản thân không còn nghe thấy gì nữa.

Điều đáng hận nhất chính là những tên lang băm kia đều nói rằng tâm bệnh cần phải có thuốc chữa riêng, ta bị vậy là bởi Diệu đã thay lòng, là vì bản thân đã mắc bệnh tương tự. Mấu thân biết được điều đó, cảm thấy lí do ta bị mắc bệnh quá đỗi mất mặt, làm tổn hại tới danh dự của mình, cho nên liền che giấu bệnh tình của ta.

Mấy ngày gần đây, tình hình bên ngoài càng lúc càng thêm căng thẳng, Mạc Bắc truyền về tin tức, kị binh Hồi Cốt đã bắt đầu xâm phạm biên quan, cuộc chiến tranh này là không thể tránh khỏi. Diệp bần rồn đến mức hoàn toàn không còn thời gian để quan tâm tới ta. Còn vị phụ thân Thừa tướng vì chuyện dâng mỹ nhân với mưu đồ bất chính vào hoàng cung bại lộ, địa vị trong triều đình càng lúc càng giảm sút. Nếu không phải Diệp nói đỡ cho, e rằng đã chẳng thể giữ được chiếc mũ ô sa rồi. Thế nên gần đây ngày cả ngày

than thở buồn rầu, cũng chẳng mấy để ý đến bệnh tình của ta. Cho nên, rốt cuộc cả thành Trường An này hoàn toàn không có người quan tâm xem ta rốt cuộc bị cảm hay bị điếc.

Người ta thường nói con người một khi xui xẻo thì uống nước cũng không xong. Câu nói này chẳng sai chút nào. Đúng lúc căn bệnh của ta càng lúc càng nghiêm trọng, phủ Thừa tướng lại xảy ra một chuyện quái lạ: trong phủ có quỷ. Sự việc này nghiêm trọng đến mức có thể tường thuật lại như sau: Ban đầu một nha hoàn phát hiện có người thần bí thường đứng bên cửa sổ phòng ta, đến như gió mà đi như chớp giật, cả dọc đường đi không ngừng nhảy lên bần bật. Có một lần người này còn nhảy ra từ tường phủ, khiến cho ông lão đánh trống canh sợ phát khiếp, ngắt lịm đi luôn.

Tin đồn về ma quỷ càng lúc càng ghê gớm. Mẫu thân nói gần đây Ngọc phủ luôn gặp chuyện không may thế nên tiện thể mời mấy đạo sĩ về để trừ tà. Thế nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, bọn nha nha hoàn còn phát hiện tung tích của người thần bí này ở hậu viện, mái nhà, phòng vệ sinh... nói chung là tất cả mọi nơi trong phủ.

Riêng ta còn lâu mới tin chuyện ma quỷ này, với kinh nghiệm của mình, ta đoán chắc phủ Thừa tướng có đạo tặc.

Bản cô nương ít nhiều gì cũng là đạo tặc nổi tiếng tại đế đô. Tên đạo tặc này đúng là gan to hơn trời, hần muốn múa rìu qua mắt thợ? Dám động đến bản cô nương, vậy thì bao nhiêu nổi uất ức trong lòng ta vừa hay có thể trút hết lên đầu hần rồi. Từ đó hàng đêm, ta đều không ngủ, chọn Bách Vị Lầu là nơi để quan sát mọi động tĩnh trong phủ Thừa tướng, chờ thời cơ bắt đạo tặc. Thế nhưng tên này thực sự quá xảo hoạt, ta đã chờ ở đây vài ngày rồi mà chẳng thấy dấu vết hần đâu, ngược lại còn đắc tội với vị tiểu nhị đáng thương này. E là ngày mai nếu ta còn tới, tiểu nhị sẽ cầm chổi đuổi ta ra khỏi cửa mắt. Buổi đêm trời lạnh, chẳng lẽ lại quay về trong thất bại, ta chán nản nằm bò ra bàn than ngẩn thờ dài, cảm thán nhân tình thế thái lãnh đạm, bạc bẽo.

Bỗng chiếc bàn rung mạnh lên vài lần, tiểu nhị đứng cạnh, trên vai vắt một chiếc khăn, đập tay lên bàn đầy phẫn nộ. Toàn thân ta run rẩy, lão huyện, bản cô nương tai không nghe được, hơn nữa vào những lúc Trường An dầm dề mưa bay thế này, không nghe thấy tiếng huynh đập bàn cũng là điều dễ hiểu, làm gì mà phải tỏ thái độ như ta là kẻ thù giết phụ thân huynh đệ vậy.

“Canh năm đóng cửa!” Tiểu nhị cầm tấm gỗ chặn cửa lắc lư trước mặt ta. Ta đành nhắc mông chẳng chút tự nguyện, nhưng hoàn toàn không định rời đi.

“Quan khách còn không ra về, ta sẽ ném ra ngoài cửa đấy!” Tiểu nhị cầm tấm gỗ kia lên đưa lời đe dọa. Không cần phải thể chữ, mấy hôm nay ta ngày nào chẳng ngồi ở đây đến tận khi trời sáng, cửa tiệm này có nhất thiết phải đuổi khách theo cách này không?

“Đại ca, ta chỉ ngồi đây thêm một lúc nữa thôi, đợi... tạnh mưa rồi ta sẽ đi. Hôm nay ta không mang theo ô.” Ta nhẹ nhàng lên tiếng, tuy rằng tai đã điếc, nhưng miệng chưa câm. Ta hạ thấp giọng, đưa lời nũng nịu, nhất thời quên mất mình đang cải dạng thành nam nhi. Đàn ông lại đưa lời nũng nịu một người đàn ông khác, đúng là vô cùng quái dị!

“Ây da! Người ném ta ra ngoài thật sao?” Chỉ trong khoảnh khắc, ta đáp ngay xuống vũng nước trước cửa tiệm đã đóng. Ta vùng vẫy loạng choạng cố gắng bò dậy. Có nhằm không thế, không ngờ người thực sự ném ta ra khỏi cửa?

Trời sắp sáng, mưa nhỏ dần, nước trên mái nhà vẫn chảy xuống tí tách không ngừng. Toàn thân ta ướt sũng, bần thỉu. Từ lâu ta đã biết không nên mặc y phục nam nhi màu trắng mà. Ta giậm chân, thê thảm bước về phủ Thừa tướng. Suốt cả dọc đường ta chu miệng, uất ức chỉ muốn bật khóc.

Mưa càng lúc càng nhỏ hơn, nhưng cây cối cũng đã ướt đẫm vì trận mưa dầm này. Toàn thân đã bẩn hết, nên ta chẳng để tâm quá nhiều, từng bước từng bước thận trọng đi trên con đường trơn trượt. Kể từ khi hoàn lương không đi ăn trộm đến nay, thân thủ của ta cũng không còn được nhanh nhẹn như trước. Vừa định trèo tường vào trong, ta chợt cảm thấy như có thứ gì đó đang kéo mình. Quay đầu lại nhìn, ta phát hiện ra chân mình đã bị vướng vào sợi dây xoắn tiền đồng mắc trên cây. Ta nghiêng răng nghiêng lợi mãi mới có thể kéo đứt sợi dây rồi rút chân ra. Thế nhưng vì vừa dùng sức để kéo chân, tay lại tóm vào tường không chặt, nên ta bất ngờ ngã nhào xuống đất.

“Ây da! Là tên khốn kiếp mũi trâu mặt lợn chết tiệt nào hãm hại lão nương?” Kẽ nào lại treo trên cây nhiều sợi dây xỏ tiền đồng như vậy chứ? Thực đúng là quá thất đức mà, các người không biết làm vậy rất dễ khiến những đạo tặc định vào phủ trộm đồ bị ngã hay sao? Còn thấy bản tiểu thư chưa đủ xui xẻo à, làm ra cái trò này hại ta bị ngã một phát đau quá! Ta tức tối vừa định bò dậy, còn chưa uốn thẳng người thì lưng đã có cảm giác đau nhói, nóng như lửa đốt. Ta lại khụy người xuống, nằm dài dưới mặt đất.

Bộp! Bộp! Khi ta còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì lưng ta đã hứng cả trận mưa gậy.

“Dừng đánh nữa... tha mạng cho ta, đừng đánh... sau này ta không dám trộm đồ nữa...” Đầu óc choáng váng, ta chỉ biết thét lên theo phản xạ, như thể vừa định ăn trộm thì bị chủ nhà phát hiện vậy.

Thấy ta nhắc đến ba chữ “ăn trộm đồ” những người đó lại càng đánh mạnh hơn. Ta ôm đầu nằm co rúm dưới đất, hoang mang tột độ. Đột nhiên, một bóng người xông ra, thì ra chính là nha hoàn ở phòng ta. Không biết nha hoàn đó nói gì, mà đám người kia lập tức vứt gậy xuống, sau đó xông lại đỡ ta dậy. Một lát sau, ta nhìn thấy mẫu thân chạy tới không ngừng kêu khóc. Kêu than những gì ta chẳng nghe thấy được. Có lẽ do bị đánh đau quá nên dù có người đỡ, ta vẫn bước đi loạng choạng, được vài bước, hoa mày chóng mặt, mà ngất lịm đi. Nếu không phải ta bị các người đánh ất hết sức lực, thì ngay lúc này bản cô nương nhất định sẽ rút gân lột da các người!

Ta được bọn họ đỡ về phòng, đặt lên giường. Sau đó có mấy vị đại phu vào thăm khám tình trạng sức khỏe cho ta. Khám xong, họ sai người đi sắc rồi đưa lên một bát thuốc đắng ngắt. Ta vừa uống một ngụm đã nôn vọt ra, vùng vẫy không chịu uống thêm nữa, đây đâu phải là thứ cho con người dùng chứ? Thấy ta không chịu uống tiếp, đại phu liền đánh mất ra hiệu, phái mấy nha hoàn giữ chặt lấy ta, cưỡng ép ta phải uống bằng được số thuốc này vào bụng. Ta nhìn mẫu thân mà nước mắt đầm đìa, bà đứng ngay ngoài cửa, ánh mắt tràn đầy vẻ thương xót và lo lắng. Mẹ kiếp, đó có còn là mẫu thân ruột thịt nữa không, nhìn thấy con gái bị đám nha hoàn và đại phu ngược đãi vậy mà cũng không lại gần ngăn cản gì hết sao? Ta bị giày vò đến mức trợn mắt trợn mũi, gần như tắt thở, mấy lần định mở miệng mắng người, nhưng lại bị thuốc đổ vào miệng, ho sặc sụa. Khó khăn lắm ta mới có thể uống hết bát thuốc có mùi quái gở, đắng ngắt đó. Tưởng rằng ta đã có thể nghỉ ngơi, ai ngờ ngay lúc đó lại có mấy người khác xông vào ấn chặt ta xuống giường.

“Ông nhà mày, ăn hiếp bà cố nhà mày thành nghiện rồi sao, lúc ta còn lăn lộn ở thành Trường An, lông của mày vẫn chưa mọc hết đâu. Thực đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng!” Ta bị bọn họ ấn xuống dưới giường, liền nghiêng đầu sang lớn tiếng mắng chửi. Đúng vào lúc mắng hăng nhất, ta đột nhiên mới nhớ ra mình đang là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, không được nói những lời thô tục trên giang hồ như vậy. Ta liếc mắt nhìn mẫu thân đang đứng một bên, không biết bà ta có cảm thấy nghi ngờ không nữa. Mẫu thân ta lúc này dung nhan tiêu tụy, nét mặt lo lắng. Bà nhìn ta bằng ánh mắt hoang mang, dường như không biết phải làm thế nào mới phải.

Sau cùng, bà dường như đã hạ quyết tâm, liền quay sang nói đám gia đình đứng cạnh mấy lời. Tất cả gia đình lập tức xông lại, trói chặt lấy ta. Ta thực sự chẳng hiểu gì hết, không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, hôm qua vẫn còn là đại tiểu thư được mọi người yêu thương, chiều chuộng, sủng ái hết mực, hôm nay đã trở thành một phạm nhân vừa bị đánh đòn vừa bị chuốc thuốc đắng vào miệng, lại còn bị trói trên giường?

Bọn họ trói ta xong, liền lấy chăn đắp thân thể ta kín mít. Chân tay ta chẳng thể động đậy, chỉ biết đảo mắt nhìn quanh bên này một tí, bên kia một tí. Trong lòng cảm thấy hoang mang tột độ, phải chăng bọn họ đã biết ta không phải là Ngọc Phiến Nhi mà chính là tên trộm đã bóp chết Ngọc tiểu thư lúc trước, nên giờ đang định cho ta vào lồng heo thả trôi sông? Ta vừa suy đoán lung tung lại vừa cố gắng nghĩ ra kế sách.

Mọi người khó khăn lắm mới trói được ta. Sau đó, tất cả đều lặng lẽ lui xuống dưới, chỉ có mỗi tiểu nha đầu Tiểu Thúy ở lại cùng ta. Tiểu Thúy đứng bên cạnh, vừa khóc đỏ cả mắt, vừa dút nho cho ta ăn. Dù cảm thấy chán nản trong lòng, nhưng còn cho ta ăn hoa quả, xem ra bọn họ đối xử với phạm nhân không tệ chút nào!

“Kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục. Nói mau, các người định làm gì ta hả?” Sau khi ăn no hoa quả, ta hồn hển nằm trên giường lên tiếng vặn hỏi. Tiểu Thúy nghe vậy, trông lại càng lo lắng, liền cầm lấy một tờ giấy rồi viết gì trên đó

“Tiểu thư, người đừng có dọa Tiểu Thúy, người mau chóng khỏi bệnh.” Cô bé vừa khóc vừa viết.

“Ta không bị bệnh gì cả, chỉ là tai không nghe thấy thôi.”

“Tiểu thư, gần đây trong phủ có quỷ, hôm nay người vừa trèo tường vừa ăn nói những lời tục tĩu linh tinh, đạo sĩ nói, e là người đã bị trúng tà. Lúc này ngài đã chế bát thuốc bùa cho người uống, nhờ vậy người mới có thể tỉnh táo lại đó.”

“Ta suýt bị nghẹn nước mà chết mới đúng. Ta không bị trúng tà.” Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, tất cả đều là vì ta bị tên đạo tặc đêm đêm lẻn vào trong phủ Thừa tướng kia hãm hại.

“Ta cũng chưa điên đến mức đó!” Không ngờ lại nói ta cải trang thành nam nhi giống Diệu để nguôi ngoai thương nhớ.

“Đạo sĩ đã nói tiểu thư cần được xung hỷ, vậy nên phu nhân định tiến hành hôn lễ cho tiểu thư sớm hơn dự định. Tiểu Thúy cũng nghĩ rằng, khi tiểu thư có tướng công rồi, nhất định sẽ không còn nhớ tới Tam Điện hạ nữa, thế nên tự nhiên sẽ khỏi bệnh thôi.”

Thành thân? Trong lòng ta đột nhiên dâng trào cảm giác đau đớn, cổ họng tanh lờm, thổ huyết tại chỗ. Tiểu Thúy sợ đến mức vội vã chạy ra ngoài gọi mẫu thân. Còn ta yếu ớt nằm trên giường, trong lòng như bị ngàn vạn mũi kim đâm. ông trời quả nhiên là công bằng, Ngọc Phiến Nhi, mày thực sự cho rằng bản thân có phận phú quý, là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng sao? Hạnh phúc đó không thuộc về mày, tất cả đều sẽ phải trả lại hết thôi, mày chẳng qua chỉ là một tên ăn mày tì tiện!

Những ngày sau đó, ta bị giám sát rất chặt. Hàng ngày ngoài Tiểu Thúy viết chữ nói chuyện cùng, tiện thể ta có thể học thêm vài chữ, ta gần như chẳng có bất cứ hoạt động nào khác. Ta chán nản ngồi bên cửa sổ, tay chống cằm, nhìn cơn mưa lâm thâm bên ngoài. Mưa rơi mau hạt, khiến bầu trời âm u, mờ ảo. Nước chảy từ trên mái nhà xuống tí ta tí tách. Phía xa mây đen cuộn cuộn, sấm chớp đùng đùng, gió thổi mạnh như thể có hàng ngàn chiếc kim trong không khí, thổi vào người ta đau đớn. Tiểu Thúy thấy trời mưa, cũng không muốn ra ngoài, chúng ta cứ như vậy ở trong phòng, hoàn toàn chìm trong im lặng.

Ta chán nản đưa tay ra ngoài cửa sổ, nghịch nước mưa, tiếp đó lại than ngắn thở dài. Tiểu Thúy đứng bên sợ ta bị nhiễm lạnh, vội vã ngăn ta lại sau đó đóng nhanh chóng đóng cửa sổ.

“Tiểu thư, chiều nay Vương công tử sẽ tới.” Tiểu Thúy đưa cho ta một tờ giấy. Lâu nay, ta thực sự quên khuấy mất rằng trên thế giới này còn có một nhân vật như vậy tồn tại. Cố gắng mãi, ta cũng chẳng thể nào nhớ ra hình dáng của phu quân tương lai thế nào.

“Hắn tới rồi sẽ vào thăm ta?” E là hắn cũng chẳng hề mong lấy một thiên kim tiểu thư Thừa tướng đã thất thế như ta đâu.

“Tiểu thư, người nhớ cô gia sao?” Tiểu Thúy che miệng cười vui, rồi viết câu này lên giấy.

Ta mỉm cười lạnh nhạt. Nhưng nhớ? Trong lòng nhưng nhớ, đau lòng buốt ruột, những thứ đó cũng chỉ dành riêng ột người mà thôi... Nghĩ tới đây, ta lại chỉ muốn tát ình mấy cái thật mạnh, Ngọc Phiến Nhi, lẽ nào đến tận giờ phút này, mày vẫn còn mong ngóng con hồ li đó sẽ tới thăm mày hay sao?

“Tiểu thư, người an tâm, đợi đến mừng tám tháng sau, cô gia sẽ đến đón tiểu thư về nhà. Hôm nay, cô gia đến đưa lễ thôi. Tiểu thư, đợi khi nào người xuất giá, em cũng theo sang bên đó làm nha đầu hầu hạ người có được không?” Tiểu Thúy vừa viết, vừa nói lại vừa nhìn ta mỉm cười tươi tắn.

“Mừng tám? Bây giờ đã là cuối tháng rồi.” Ta kinh ngạc trước câu nói của Tiểu Thúy, cơn buồn ngủ khi này đã tan biến đi đâu hết.

“Tiểu thư, không phải người nôn nóng quá đấy chứ? Không đợi được nữa sao? Cô gia thành tâm thành ý muốn lấy người, hôm nay đã mang lễ hỏi lên đến năm ngàn lạng vàng tới?”

“Năm ngàn lạng vàng?” Ta nhảy bật người lên, nhiều tiền như vậy chỉ để làm lễ vật ăn hỏi cho ta sao?

“Tiểu thư, người đừng tức giận! Người phải biết, cô gia là con nhà quan viên bình thường, bỗng lộc một năm cũng chưa đến hai trăm lạng vàng. Năm ngàn lạng vàng này là do nhà cô gia bán nhà mới có được, điều đó

cho thấy cô gia quyết tâm lấy bằng được tiểu thư. Hẳn là trong lòng cô gia chỉ có mỗi mình tiểu thư thôi đấy.” Tiểu Thúy thấy ta đau lòng, liền viết mấy câu lên giấy, thay lời giải thích cho Vương công tử.

“Nói vậy, năm ngàn lạng vàng này gần như là toàn bộ gia sản của hần sao?”

“Đúng thế, cô gia thành tâm thành ý đặt tiểu thư trong trái tim rồi. Ngài không quản đường xá xa xôi, đích thân đưa lễ hỏi tới, xin thành thân với tiểu thư.”

Liệu ta có thể không gả được không? Ta không muốn phải lưu lạc đầu đường xó chợ. Hần dùng hết tiền để làm lễ vật, vậy sau này phải đi theo hần uống gió tây bắc mà sống sao? Gả cho ai không phải điều quan trọng, quan trọng chính là sau khi gả đi, liệu ta có được sống cuộc sống phú quý ăn uống hân hê hàng ngày hay không?

“Cô gia đã nói rồi, sau này dù phải đi ăn xin cũng sẽ đưa tiểu thư theo, tuyệt đối không bao giờ thay lòng đổi dạ.” Tiểu Thúy lại bổ sung thêm câu nữa.

“Đi ăn xin?” Bản cô nương trước kia vốn là một ăn mày, nếu lại quay về cuộc sống của một ăn xin như trước, vậy ta còn xuất giá gì nữa? Ta hít một hơi thật sâu. Thế nào ta cũng bị bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo cười cho thối mũi. Khó khăn lắm ta mới không phải làm ăn mày nữa, kết quả, sau khi xuất giá lại tiếp tục đi xin ăn. Vừa nghĩ tới cuộc sống thê thảm sau lễ thành hôn, ta liền chu miệng, nhắm mắt, bật khóc thành tiếng.

“Tiểu thư, người đã cảm động trước tấm chân tình của cô gia sao?”

“Cảm động cái gì, ta không chịu gả đâu. Người mau đi nói với mẫu thân, nếu bắt ta phải thành thân, ta thà... thà... thà chết không chịu.” Ta khóc lóc thảm thiết, nghiêng rằng thê thảm cất lời.

“Tiểu thư, người vẫn còn nhớ thương Tam Điện hạ sao?” Tiểu Thúy bắt đầu nghiêm mặt, rồi cau chặt đôi mày. Ta nhìn cô bé bằng đôi mắt đầy ai oán, tại sao cứ toàn nhắc đến những chuyện ta không muốn nghe vậy chứ?

“Tiểu thư, nói về thân phận, địa vị, tài hoa, tướng mạo, Vương công tử đích thực không thể sánh bằng Tam Điện hạ, thế nhưng Vương công tử đối với tiểu thư một lòng một dạ, trước sau như một. Hơn nữa... tiểu thư có biết tại sao mọi người lại muốn gả người cho Vương công tử nhanh như vậy không? Đó là bởi vì hôm trước, Tam Điện hạ đã lên kim điện, thỉnh cầu Hoàng thượng cho phép ngài được rước Hoàng Phủ quận chúa về nhà sớm. Hoàng thượng nói sẽ tổ chức hôn lễ của người vào cùng ngày đó luôn, coi như cầu phúc, hi vọng song hỷ lâm môn có thể khiến ông trời thương xót, giải quyết nguy cơ chiến tranh chốn biên thùy lúc này.”

Trái tim ta đột nhiên cảm thấy đau đớn, như bị thứ gì đó đập ra thành trăm ngàn mảnh vụn. Cuối cùng... ngày đó cũng đã tới, ta và chàng đều sắp thành thân, giữa chúng ta sẽ chẳng còn bất cứ quan hệ nào nữa.

“Ta có thể bỏ mặc mọi khinh miệt trên thế gian này, nhưng mãi mãi chẳng thể nào làm hại đến nàng. Ta có thể coi thường mọi thứ tình cảm trong cuộc đời, nhưng mãi mãi không thể không yêu nàng. Ta yêu nàng!” Ta bất giác nhớ lại lời chàng từng nói với ta.

“Đồ lừa đảo!” Ta cúi đầu xuống, chỉ cảm thấy khuôn mặt mình lạnh buốt, nước mắt rơi lên mu bàn tay nóng rực. Con hồ li chết tiệt kia, chàng cứ thành thân cùng người khác đi, ta cũng sẽ thành thân, là ta... từ bỏ chàng trước!

“Tiểu thư...” Tiểu Thúy chớp mắt đôi môi, tuy rằng không nghe thấy, nhưng ta biết rằng cô bé đang gọi ta.

“Ta đồng ý.”

“Tiểu thư...”

“Ta buồn ngủ rồi, ta đi nghỉ trước đây.” Ta trèo lên giường, vùi đầu trong gối. Sống mũi cay xè, đôi mắt sưng vù, ta thực sự đã xem thường bản thân quá nhiều. Ta cố gắng lau khô nước mắt, nhưng càng lúc lại càng khóc nhiều hơn. Ta vô cùng phần nộ, tay quệt nước mắt mỗi lúc một mạnh hơn, thế nhưng lại càng khiến đôi mắt mình đau đớn, nóng rực, nước mắt lại càng tuôn xuống nhiều hơn.

Không khí dưới gối càng lúc càng thêm ngột ngạt, cảm giác thiếu không khí khiến người ta tê dại đôi chút. Ta không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Trong mộng ta gặp lại Tuyết Thần, đó là người đàn ông ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cho ta thiện cảm. Thế nhưng chàng chỉ lạnh lùng nhìn ta, dáng vẻ kiêu ngạo, khí chất của chàng khiến ta tự ti, san đó chàng bỏ đi cùng với người phụ nữ cao cao tại thượng, xinh đẹp tuyệt trần. Ta còn mơ thấy Diệu, chàng đưa ta đi ngắm sao trời, nhưng vào lúc ta vui vẻ nhất, chàng lại lạnh lùng vứt bỏ ta, nắm tay quận chúa Thạch Lựu cùng nhau rời khỏi. Sao trời đã lặn hết, mưa trút xuống liên hồi, vừa nóng lại vừa lạnh, ta cảm thấy toàn thân đau đớn. Lạnh quá!

Rõ ràng đang là mùa hè, tại sao lại lạnh như vậy, lạnh như thể ta đang đứng ngoài trời mưa tuyết.

Lúc ta tỉnh dậy, đây là buổi đêm của ngày hôm sau. Trên trán ta đặt một chiếc khăn, còn toàn thân được ủ trong một chiếc chăn ấm. Ta nhìn sang thấy mẫu thân mình đứng bên, đang cau chặt đôi mày, nhìn ta chăm chú. Đại phu vừa than thở vừa lắc đầu, sau đó cúi đầu kê đơn thuốc.

“Khụ... khụ...” Ta vừa định lên tiếng, thì thấy cổ họng vô cùng khó chịu liên ho một cơn dài, cảm giác sắp chẳng thở nổi nữa. Ta chống người định dậy, lại càng ho dữ dội hơn, ta che miệng, ho mãi cho tới khi cảm thấy lòng bàn tay nóng hổi. Vừa đưa tay ra, ta mới hoảng sợ nhận thấy trong đó là máu. Mẫu thân ta nhìn thấy, cũng chẳng cảm lòng được mà bật khóc thành tiếng.

“Mẫu thân, người đừng khóc nữa. Mừng tám là con thành thân với Vương công tử rồi, xung hỷ là sẽ khỏi bệnh thôi.” Ta lại nằm xuống, chỉ nói vài câu thôi mà ta cảm thấy toàn thân chẳng còn chút sức lực. Ta nằm trên giường, hoàn toàn không muốn động dậy dù chỉ là một chút. Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với mình, ta chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng!

Mẫu thân nghe ta nói vậy, sắc mặt từ kinh ngạc, chuyển sang mặt đau đớn, lại càng khóc dữ dội hơn. Nét mặt đó khiến ta cảm tưởng như mình sắp chết đến nơi vậy. Vì không thể nào tiếp tục nhìn dáng vẻ khóc lóc đau thương của bà, ta đành phải nói muốn đi ngủ, như vậy bà mới chịu bước ra. Thấy mẫu thân rời khỏi, ta thở phào một tiếng, liền gọi Tiểu Thúy vào sau đó hỏi cô bé ta bị mắc bệnh gì, Tiểu Thúy do dự không chịu nói đến lúc ta chán nản quá giả bộ tức giận, ép cô bé nói ra bằng được.

“Tiểu thư... đại phu nói, người mắc bệnh tương tư.”

Có gì ghê gớm chứ, chẳng qua chỉ là bệnh tương tư thôi! Dù sao thì đám đại phu đó từ lâu đã cho rằng ta bị mắc bệnh đó rồi. Thôi bỏ đi, mấy ngày này ta bệnh tật nhiều thành ra lại quen, cũng chẳng ngại mắc thêm vài căn bệnh nữa.

“Bệnh tương tư còn gọi là bệnh đào hoa, nôn ra máu thì chính là... bệnh lao.”

Đôi tay ta run rẩy, nắm chặt lấy tờ giấy Tiểu Thúy vừa viết đưa sang. Bệnh lao... có phải chính là căn bệnh mà Châu đại gia ở phố Tây lần trước mắc phải, nghe nói trong khi đi xin ăn, ông bị thấm nước mưa, sau đó cứ ho mãi, ho một khoảng thời gian rất lâu, rồi ho ra máu, đến cuối cùng... là qua đời.

“Ta sẽ... chết, đúng không?” Ta không biết mình làm thế nào để thốt được ra mấy chữ đó.

Vào lúc ta nói ra câu đó, bên ngoài cửa sổ dường như có chiếc bóng khẽ động. Tâm trạng ta lúc này đang hết sức khó chịu, đã thế lại còn nhìn thấy bên ngoài có người, trong lòng bưng bưng lửa giận, ta hất chăn, xông thẳng ra phía cửa sổ một cách điên cuồng. Một cơn gió lớn thổi đến, khiến mái tóc ta rối tung lên, bộ y phục mỏng manh trên người cũng bị gió thổi dính sát vào thân. Tầm rèm lụa thêu hoa tinh tế bên cửa sổ bị gió cuốn ra ngoài thấm cả nước mưa bật ngược trở vào.

Cơn mưa bên ngoài dầm dề, chắc chưa thể tạnh ngay được, hơn nữa còn theo gió thổi vào trong phòng qua cửa sổ, vì không kịp né tránh, cả người ta ướt đầm.

Trong làn mưa mờ ảo, bóng đen đó nghe thấy tiếng ho sặc sụa của ta, đột ngột đứng lại. Ta đưa tay dụi mắt, không sai, có người, y phục của người đó hòa lẫn trong sắc đêm. Ta và hắn cách nhau bởi trận mưa lớn. Cả hai người đều đứng lặng, mưa rơi xuống tạo ra những lớp trắng xóa, nhạt nhòa, bao vây lấy không gian giữa ta và hắn. Ta giống như một con thú nhỏ tức giận, chu miệng lên chuẩn bị sẵn sàng xông lại bất cứ lúc nào, còn hắn thì vẫn đứng im như tượng, như đang nhìn về phía ta xuyên qua màn đêm mưa gió.

“Người đứng lại!” Ta tức giận hét lớn.

Nghe thấy tiếng của ta, hần đứng ngậy trong giây lát, sau đó, đột nhiên lại bình tĩnh, thân hình thoảng động, đã bay vụt lên mái nhà, động tác vô cùng đẹp mắt. Chân hần khê điểm, nước mưa thuận theo bàn chân hần chảy xuống dưới. Nhìn như thể hần đang đạp lên nước mưa bay thẳng lên trời, trông cực kỳ thần tiên thoát tục.

“Người rút cuộc là kẻ nào, tại sao lại đến phủ Thừa tướng giả thần giả quỷ? Tên đạo tặc đáng chết, người cứ chờ đó mà xem!” Ta xắn tay áo lên, chẳng để tâm đến việc giữ hình tượng, quay lại cầm chiếc kéo đặt trên bàn, trèo ra ngoài bằng đường cửa sổ.

Nước mưa nhanh chóng ngấm vào y phục ta, gió to lại ập đến khiến bộ y phục phồng căng lên, ta khó nhọc vừa kéo lê theo bộ y phục đầy nước vừa tiến về phía trước. Kẻ đứng trên mái nhà nhìn ta khổ sở như vậy, chần chừ như muốn nhảy xuống đỡ lấy ta, sau cùng lại lắc đầu, phi người qua tường, động tác của hần thành thực, chẳng hề sai sót.

“Người đừng có đi, có phải quận chúa Thạch Lựu đáng ghét phái người đến hại ta không?” Ta giơ chiếc kéo lên, ném về phía mái nhà, ai ngờ bàn tay chẳng thể nào động đậy. Còn đang cảm thấy kì lạ, ta quay đầu nhìn lại, thì ra mấy tên gia đình đã ôm chặt lấy ta. Tiểu Thúy quý một bên khóc ngất, miệng cô bé mấp máy dường như đang nói điều gì.

Nhìn khuôn hình của cô bé mãi một hồi, ta mới nhận ra Tiểu Thúy đang nói rằng: “Tiểu thư, người đừng có nghĩ quẩn.”

“Ta...” Ta vừa định lên tiếng giải thích, mẫu thân liền xông lại, ôm lấy ta vào lòng, bật khóc thảm thiết.

Đám gia đình dùng sức bóp chặt lấy bàn tay khiến ta đau nhói. Cuối cùng họ cũng đoạt được chiếc kéo từ tay ta. Mẫu thân bộ dạng thất thần, chỉ khê làm hiệu bảo đám gia đình đưa ta về phòng. Bọn họ người nắm tay, người nắm chân, mặc cho ta thét gào cũng không chịu buông lỏng. Ta nhìn nét mặt tuyệt vọng của mẫu thân, nhưng bà lặng lẽ xua tay, tức thì đám gia đình nhanh chóng hành động. Chúng đẩy ta vào phòng, đóng cửa, chạy đi lấy búa, rồi đóng đinh tất cả cửa sổ và cửa ra vào của phòng ta lại.

Ta há hốc miệng, đã hiểu được phần nào ý đồ của họ. Lần này, ta dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không giải nổi nỗi oan khuất, nửa đêm nửa hôm đứng trong mưa, tay cầm kéo, không biết là muốn giết người hay định tự sát, không phải quỷ nhập thân thì chính là bị điên loạn.

“Ông trời ơi, đúng là ông ăn hiếp người quá đáng!” Ta ngẩng đầu gọi trời. Đoàn! Đúng lúc đó, ngoài trời vang lên một tiếng sấm lớn, mưa càng lúc càng to. Ta lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm nửa lời.

25. Chương 24. May Mắn Trùng Phùng Lúc Chưa Gả

Thời gian chậm chạp trôi qua, cuối cùng cũng đã đến ngày ta xuất giá. Mưa vẫn cứ giăng giăng ngoài trời. Mùa mưa tại Trường An luôn đến sớm như vậy. Vì cửa sổ phòng bị đóng kín mít thế nên không có bất cứ cơn gió nào lọt vào, không khí nóng bức, oi ả phả từ dưới nền nhà lên, không bao lâu đã khiến bộ y phục lụa trên người ta ẩm ướt vô cùng khó chịu.

Ta đã thả tung mái tóc được Tiểu Thúy chải chuốt đầu vào đây trước đó. Trên bàn một bộ y phục của tân nương đỏ thắm được xếp gọn, trông chói mắt lạ thường. Bộ y phục đó chẳng khác nào một ngọn lửa, khiến cho ta có cảm giác nóng nực, bất an. Ngày mai ta phải thành thân cùng Vương công tử rồi, nhưng trong lòng chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Ta nóng đến mức nằm lăn lộn trên giường mãi không thể nào ngủ nổi, sau cùng ta đành ngồi dậy đập muỗi giết thời gian. Giữa đêm khuya, ta vẫn có thể cảm nhận được có người ở bên ngoài đang theo dõi mình. Từ khi đạo sĩ phán rằng ta bị ác quỷ nhập thân, mọi người đều không dám lại gần khu vực phòng ở của ta nữa. Giờ căn phòng này bí bức như một nhà giam.

Trong chiếc bình gốm đất tiền đặt trên chiếc bàn không xa, có cắm một bông hoa chẳng biết tên là gì, đang tỏa ra thứ mùi hương phát ngấy. Bên ngoài có thứ gì đó lác qua lác lại. Trong lòng ta cảm thấy vô cùng

phiền não, bàn tay đập muỗi càng thêm mạnh bạo, không bao lâu đã dính đầy vết máu, tất cả đều là những xác muỗi bị ta tiêu diệt. Ta hóa bị thương thành sức mạnh diệt muỗi, tay chống nạnh, một tay giơ lên giữa không trung, đưa đôi mắt như mắt chim ưng tìm các con mồi đang lượn lờ trong phòng.

Một lúc sau, Tiểu Thúy liền đẩy cửa bê bát thuốc vào phòng. Vừa nhìn thấy ta, cô bé ngây người, miệng há ra, lại than dài một tiếng, như thể cảm thấy bệnh tình của ta ngày càng nặng hơn vậy. Ta chán nản nhận lấy bát thuốc, thổi hơi nóng một cách thô lỗ. Hơi thuốc nóng bay lên, khiến sống mũi, khóe mắt ta xay xè, cảm giác tê dại truyền đi khắp cơ thể.

“Tiểu thư, người hãy đi nghỉ sớm đi, ngày mai người đã xuất giá sang nhà Vương công tử rồi.” Ta uống thuốc xong. Tiểu Thúy nhận lấy chiếc bát rồi đưa cho ta một tờ giấy, ánh mắt tràn đầy tình cảm. Ta nhận lấy tờ giấy, tiện tay lau luôn mấy xác muỗi lên bờ tường. Trong giấy lát, bờ tường trắng tinh hiện lên những vết máu đen đen đỏ đỏ. Tiểu Thúy nhìn thấy ta như vậy, đôi môi khẽ động, không biết đang nói gì. Sau đó cô bé cầm chiếc bát rồi lặng lẽ rời khỏi phòng. Cửa phòng lại bị khóa, tuy rằng không nghe thấy tiếng động, thế nhưng ta biết chẳng thể nào mở cửa ra được.

Nghĩ tới ngày mai đã phải xuất giá, ta lại càng không thể chợp mắt. Bên ngoài trời vẫn tiếp tục mưa. Qua lớp giấy dán mỏng trên cửa sổ, ta có thể nhìn thấy mưa lớn đến trắng cả trời. Căn phòng này giống như một chiếc lồng, không khí nóng bức tỏa ra từ khắp nơi trên giường, như đang thiêu đốt tấm lưng của ta.

Có chuyện gì thế không biết, tại sao căn phòng này càng lúc lại càng nóng vậy? Ta bực bội ngồi thẳng dậy, nắm lấy tấm rèm.

“Khụ khụ...”

Một làn khói nồng nặc xộc lên mũi khiến ta ho sặc sụa. Ta đưa mắt nhìn ra ngoài, thôi chết... hình như Tiểu Thúy đã quên không dập tắt lửa trong lò sắc thuốc, bây giờ lửa vẫn còn đang cháy. Phòng của ta lại bị đóng chặt, lúc này mà cháy thì thực sự chẳng thể nào thoát ra nổi. Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến ngọn lửa kia, nó không ngừng thè lưỡi liếm sạch những tấm giấy dán trên cửa sổ.

“Cứu ta với... khụ khụ...”

Ta sợ quá liền thét lên. Hiện giờ đang là nửa đêm, trước đó, nha hoàn của các phòng đều vì bận rộn chuẩn bị hôn sự của ta, nên một mỗi quá chắc giờ đang ngủ rất say. Hơn nữa gần đây, mọi người đều cho rằng ta không bình thường, hàng ngày những lúc ta phiền não đều đập phá đồ đạc, khiến họ không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa nếu phòng ta phát ra những tiếng động lạ.

Khói tràn qua khe cửa vào trong, ta cũng chẳng để tâm được nhiều xông lên trước, tóm lấy chiếc gương đập mạnh vào cánh cửa. Trong khoảnh khắc, ta chỉ cảm thấy bàn tay nhói lên. Những mảnh gương vỡ vụn trên mặt đất ánh lên khuôn mặt trắng nhợt vì hãi hùng của ta. Máu tươi chảy ròng ròng từ lòng bàn tay, thuận theo ngón tay, chảy tí tách xuống những mảnh gương vỡ. Màu đỏ chói lóa hiện lên trước mặt ta, cực kỳ đáng sợ!

Đêm mưa không hề có ánh trăng, thứ ánh sáng duy nhất lúc này chính là của ngọn lửa.

Gương vỡ rồi nhưng khóa vẫn chưa mở ra được. Ngọn lửa bên cửa sổ như một con mãnh thú tấn công mạnh mẽ vào trong phòng. Không khí bên trong nóng rát, khói mịt mù khiến ta chẳng thể mở mắt ra nổi. Ta há miệng, uất ức phát khóc, tại sao ta đã xui xẻo như vậy rồi mà ông trời vẫn còn muốn thiêu chết ta?

“Mở cửa ra! Mở cửa ra! Mau cứu ta! Mẹ kiếp, các người có định mở cửa hay không?” Toàn thân căng tràn sức lực, ta vội vực dậy tinh thần, bản cô nương vẫn còn chưa thành thân, làm sao có thể chết cháy trong này được. Ta tung chân đập cửa, chỉ cảm thấy bàn chân rất nhanh truyền lại cảm giác nóng rực. Ta đưa tay định tóm lấy chiếc khóa đồng, ai ngờ, vừa mới chạm vào, bàn tay ta đã bỏng rát. Nóng chết ta mất thôi!

“Ây da!” Ta rụt tay lại, đưa lên sờ tai, nóng đến mức ta chỉ còn biết nhảy lên liên hồi.

“Chết tiệt, ai bảo nàng làm bừa thế hả? Đứng lui sang một bên, ta còn vào trong.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Diệu thờ gấp, dường như cũng vô cùng căng thẳng.

Thấy có người đến cứu, ta vội vã tránh sang một bên. Một tiếng động lớn vang lên, cửa bị đập đổ, ngọn lửa bùng lên, khói bốc nghi ngút, ta bị sặc khói, mắt mũi cay xè, không ngừng ho sặc sụa.

Trong ánh lửa xuất hiện một người mặc y phục màu đen, nước mưa chảy lướt thướt từ trên đầu xuống chân. Chàng nhẹ tháo bịt mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt tuấn tú mà tiêu tụy, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng chói như sao trời, linh động hoạt bát. Ta đứng lặng tại chỗ, không biết có phải vì quá sợ hãi trước ngọn lửa khủng khiếp kia hay không nữa. Ta nhìn chăm chăm vào chàng, nước mắt đã chảy rơi xuống không thôi. Khói nồng nặc, xộc lên khiến sống mũi cay xè, đôi mắt nóng rực, nước mắt lại càng chảy ra dữ dội. Trong lòng ta lúc này có cảm giác rất kì lạ, không biết là ngọt ngào hay đắng cay, tức giận hay vui mừng.

“May mà còn tới kịp!” Chàng cũng đứng lặng tại chỗ, sau đó tiến lên một bước, kéo ta lại, Ta ngã vào vòng tay chàng, nghe thấy tiếng tim chàng đập điên cuồng rõ rệt, kiên định y như tiếng chuông tại chuông lầu Trường An vậy. Hơi thở chàng gấp gáp, tay ôm chặt lấy ta, chặt tới mức ta sắp chẳng thể nào thở nổi.

“Nàng không sao rồi, không sao là tốt!” Nước mưa ngấm từ y phục chàng sang người ta, mang theo cảm giác mát mẻ. Thế nhưng lồng ngực của chàng lại nóng rực khiến khuôn mặt ta cũng nóng bừng theo.

“Ai nói là không sao chứ? Bây giờ tai ta không nghe được nữa, phỏng cháy cả rồi, lại còn mắc chứng bệnh không cách nào cứu chữa. Ta sắp chết rồi, chàng còn ôm ta chặt thế này, y phục đầy nước của chàng sẽ ngấm vào người ta mất.” Trong khoảnh khắc, ta đột nhiên nhớ ra rất nhiều tội lỗi đáng ghét của chàng, ta vùng vẫy đẩy chàng ra, đưa lời mắng nhiếc. Nhưng cho dù ta đánh mắng thế nào, chàng vẫn cứ nhất nhất ôm chặt lấy ta.

“Không phải nàng nghe thấy ta nói hay sao?” Chàng cúi đầu, thì thầm bên tai ta, ngữ khí dịu dàng. Ta bất ngờ nhận ra, đúng vậy... tại sao ta lại có thể nghe thấy chàng nói chuyện chứ? Lẽ nào, đại phu nói không sai, ta hoàn toàn không phải không nghe thấy mà chỉ là không muốn nghe, cố ý... để cho bản thân không nghe thấy? Ta thực sự đã mắc tâm bệnh? Diệu chính là vết thương chôn vùi sâu kín trong trái tim ta?

“Ta có thể nghe thấy rồi?”

“Đương nhiên là nàng có thể nghe được, nếu không ngày ngày nhìn những tờ giấy kia sao có thể hiểu được. Chẳng phải cũng đâu biết nhiều chữ như vậy?” Giọng nói đáng ghét của Diệu lại vang lên, hơi thở thổi bên tai khiến ta thấy ngứa ngáy. Ta gật đầu, đúng là có lí, ta cũng không biết nhiều chữ, chỉ dựa vào những tờ giấy đó làm sao mà biết được họ muốn nói những gì. Vừa mới nghĩ như vậy, ta lại cảm thấy bất ổn, đợi khi Diệu cười thành tiếng, ta mới biết mình bị mắc lừa.

“Ai nói ta không biết chữ nào, ta... ta... ta...” Ta lắp ba lắp bắp một hồi lâu, mãi chẳng thể nói hết được một câu. Diệu nhìn ta, ánh mắt đăm đăm như muốn nuốt chửng ta vậy. Trước ánh mắt đó ta tự nhiên cảm thấy có chút chột dạ. Ánh mắt chàng tươi tắn, vừa như chọc ghẹo, lại vừa thương xót, bao dung, dịu dàng nhìn ta đầy tình ý.

“Đồ ham ăn, chúng ta đừng lừa gạt bản thân nữa được không? Đừng tiếp tục gây tổn thương cho đối phương nữa nhé! Chúng ta hãy cùng nhau rời khỏi nơi này, được không?” Giọng chàng nhẹ, mang theo chút ghen ngào, bối rối.

Mưa đang rơi, thân hình gầy guộc của chàng ẩn hiện sau lớp y phục, chàng nhìn ta, ánh mắt như ngọn lửa tuôn trào, nóng đỏ rực rỡ.

“Được!” Ta buột miệng thốt ra. Khóe miệng chàng liền cong lên. Dường như chàng biết chắc ta sẽ trả lời như vậy.

Đồ ngốc, tốt gì mà tốt? Suýt chút nữa ta đã bị con hồ li này mê hoặc đến mất hết phương hướng rồi. Cái gì mà ánh mắt rừng rực ngọn lửa? Căn phòng này vốn đang bị cháy, đó chỉ là ánh lửa ánh lên trong mắt chàng mà thôi. Trước kia chàng đã đối xử với ta thế nào, mới nhanh như vậy lẽ nào ta đã quên? Chàng gây tổn thương cho ta, ta làm sao có thể tha thứ cho chàng dễ dàng như vậy được? Nghĩ tới đây, ta liền đẩy chàng ra, không còn vẻ hân hoan vui mừng như khi nãy.

“Phiến Nhi, xin lỗi nàng!” Chàng nhìn ta, trong cơn mưa rét giọng nói thoáng run run. “Nàng có biết, hôm đó, khi quay về vương phủ, nhìn thấy vết máu vương trên mặt đất, ta đã lo lắng thế nào không? Sau đó, ta đã đi khắp nơi nhưng chẳng thể tìm thấy nàng, ta thực sự đã sợ hãi vô cùng...”

“Ta ôm gần chết, chàng đã đến thăm ta lần nào chưa?” Chàng nhấc thì thôi, nói đến đây là ta lại tức giận sôi sục. Mấy tháng gần đây có thể coi là khoảng thời gian uất ức nhất kể từ sau khi ta “hoàn lương”, ngày nào ta cũng sống u uất như một người con gái bị bỏ rơi, còn chẳng bằng cuộc sống bữa đói bữa no của kẻ ăn mày trước kia nữa.

“Ta vẫn luôn ở bên nàng, chỉ là nàng không phát hiện ra thôi.” Ánh mắt Diệu thoáng hiện nỗi xót thương, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh hơn trước rất nhiều.

Vẫn luôn ở bên... như vậy có nghĩa gì? Ta đi quanh chàng một vòng, miệng há hốc. Cơn mưa vẫn không ngừng trút lên người hai chúng ta.

“Tại sao nàng lại nhìn ta như vậy?” Chàng cảm thấy căng thẳng, như là sợ hãi trước vẻ mặt nửa mừng rỡ nửa bi thương của ta.

“Giống, thực sự quá giống! Thảo nào ta lại thấy chiếc bóng đó sao mà quen thế. Thì ra chàng chính là tên đạo đặc khiến ta hàng đêm không ngủ chỉ mãi miết đi canh, còn bị tiểu nhị hắt ra ngoài đường, nửa đêm mò về nhà thì bị gia đình đánh, sau cùng còn bị coi như trúng tà.” Đạo tặc gặp nhau, cô cùng tức giận. Oan gia ngõ hẹp, chẳng thể tránh đường!

“Này, đồ ham ăn, mau nhả ra, nhả ra, tay ta sắp bị cắn đứt rồi. Cô nương đánh đá, nàng định mưu sát tướng công à, nàng... nàng... nàng cắn tay ta làm gì hả? Này... nàng còn không nhả ra sao, nàng thực sự bị điên rồi à?” Ta tóm lấy bàn tay chàng cắn mạnh ta chỉ hận không thể uống máu hồ li, ăn thịt hồ li, lột da hồ li. Nếu không phải do tên hồ li đáng chết này, ta sẽ không bị trái Thạch Lựu thối tha kia tát cho hai cái, không bị kiếm sát thương, không bị ngắm mưa đến phát sốt, không bị người khác cười chê. Nếu không phải vì tên hồ li đáng ghét này, ta cũng không phải đi bắt đạo tặc giữa đêm khuya, lại còn bị coi như điên loạn, uống cho ngày nhưng nhớ, nghe ngóng tin tức, lúc nào cũng cho rằng chàng là người tốt nhất, luôn cảm thấy chàng sẽ không tuyệt tình đến thế, luôn sợ chàng sẽ bị lão Hoàng đế lạnh nhạt, luôn lo lắng chàng bị các đại thần trong triều bài trừ... Thế nhưng chàng lại sắp sửa thành thân với người khác, còn giúp người đó ăn hiếp ta, rồi nửa đêm nửa hôm giả đạo tặc đến hãm hại ta.

“Đồ ham ăn, nàng khóc sao?”

“Khóc cái gì mà khóc, lửa cháy ngợp trời, khói bốc nghi ngút thế này, mắt ta cay không được sao? Chàng nhìn thấy ta khóc lúc nào? Đây chẳng phải là nước mưa đọng lại trên mặt à?” Ta thút thít nói. Ta còn lâu mới khóc, ta đi ăn xin bị chó đuổi theo suốt hai con đường còn chẳng khóc, huống hồ đang yên đang lành, ta sao có thể khóc lóc vì một con hồ li vô lương tâm được?

“Chàng đi đi, ta không bao giờ muốn gặp lại chàng nữa.” Ta quay người định đi về phòng, thế nhưng chợt nhận ra phía sau lưng mình chẳng còn căn phòng nào hết, giờ chỉ còn tro khung gỗ đen sì vẫn còn đang tỏa khói, ướt đẫm nước mưa mà thôi.

“Ây da! Coi như không còn nhà mà quay về nữa rồi.” Trong lòng ta cảm thấy vô cùng chán chường, liền ngồi bệt xuống mặt đất đầy nước, òa khóc.

“Nàng làm gì thế, mau đứng dậy đi, nước lạnh lắm đó! Được rồi, nàng đã đánh, mắng lại còn cắn ta rồi, chắc cũng nên nguôi giận đi chứ? Ta đã sai, ta xin lỗi nàng có được không? Nàng muốn thế nào hả? Kim ngân châu báu, ngọc ngà gấm vóc, hay là...?”

“Cứ trực tiếp đưa ngân phiếu đi!” Nghe Diệu hỏi vậy, ta chẳng nghĩ nhiều buột miệng đáp lại. Diệu bất chợt lặng người, không biết phải làm gì cho phải.

“Nàng nhìn xem y phục của nàng ướt cả rồi, ta đưa nàng về vương phủ nhé!”

“Ai cần chàng lo, ta còn lâu mới sống cùng chỗ với quả thạch lựu thối tha đó. Chàng đi mà thành thân cùng quả thạch lựu ấy đi. Ngày mai ta sẽ lấy Vương công tử làm tướng công.” Vừa nghe thấy chàng nhắc tới vương phủ, ta lại nhớ đến hôm đó bản thân đã bị lựu thối tha sỉ nhục đến mức nào.

“Kệ cha cái tên Vương công tử đó. Chết tiệt, đừng có nhắc đến Vương công tử gì đó trước mặt ta!” Diệu thăm chửi một câu, rồi nghiêng răng nghiêng lợi trông đến là thú vị.

“Chàng hung dữ gì chứ, ta cứ thích nhấc tới người ta đấy, ta cũng cứ gả cho vương công tử đấy. Chàng ấy đã vì ta mà bán cả nhà, chàng ấy còn nói dù có phải đi ăn xin cũng luôn ở bên ta, chàng ấy tốt hơn chàng...” Ta còn chưa kịp nói hết, chàng đã đưa bờ môi nóng ấm của mình tới. Thắt lưng của ta bị tay chàng xiết lại nhói đau, vậy mà chàng hình như chẳng có ý buông ra. Chàng trao cho ta một nụ hôn mãnh liệt. Cái hôn choáng ngợp trời đất vừa ngang ngược lại vừa cưỡng ép, dường như mang theo biết bao tuyệt vọng và căm hận, chàng như muốn nuốt trôi cả ta vậy.

“Ấy... nàng... có phải là súc sinh biến thành không? Không ngờ lúc nào cũng có thể cắn người được.”

“Chàng mới là súc sinh đó! Ai bảo chàng khi nãy... chàng... chàng định khiến ta ngộp thở mà chết à?” Nếu không phải khi nãy ta cắn chàng một miếng, e là lúc này đã tắc thở chết rồi. Ta hít thở không ngừng, nhìn chàng đứng trong mưa rêu rĩ, bất giác bật cười thành tiếng.

“Đồ ngốc, nàng không biết dùng mũi hít thở sao?” Chàng đưa lưỡi liếm vết thương trên môi, dáng vẻ khá là bực bội. Máu đỏ dần lan trên môi của chàng, càng khiến khuôn mặt đó thêm phần mê hoặc, quyến rũ như hồ li.

“Nàng tính tình dữ tợn như vậy, ngoài ta ra còn ai dám lấy nàng nữa?” Diệu khẽ mắng một câu, rồi ngược ánh mắt đầy âu sầu nhìn về phía ta. Nhìn đôi môi bị cắn của chàng, ngoài miệng nói đáng đời, nhưng trong lòng ta lại có chút xót xa.

“Vậy chàng có thành thân cùng quả thạch lựu thối tha đó nữa không?”

“Cái gì mà quả thạch lựu thối tha? Ta chỉ lấy người con gái ngốc nghếch, lấy chiếc quạt rách[1] này thôi. Chắc chắn kiếp trước ta đã thiếu nợ nàng, nếu không phải ta không muốn để nàng gả cho tên khốn kiếp kia, hôm nay nàng đã bị chết cháy rồi. Ngọc Tiến Hiền, cái tên đáng chết này, không ngờ lại nhốt nàng trong một căn phòng kín, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.”

[1] Tên của Ngọc Phiến Nhi, đồng nghĩa với từ chiếc quạt trong tiếng Trung.

“Ai khốn kiếp cũng chẳng thể khốn kiếp bằng chàng được.”

“Được, ta khốn kiếp, vậy nàng có chấp nhận về nhà cùng tên khốn kiếp này không?”

“Không được đâu, ngày mai ta còn phải gả cho vương công tử.”

“Để tên vương công tử đó đi gặp quỷ đi!” Diệu bực bội mắng một câu, sau đó lẳng lặng vác ta lên vai đi thẳng. Tiếng mưa rơi gần như nuốt trôi hết mọi lời nói của ta và chàng. Bị chàng vác trên vai, nước mưa cứ thế trôi thẳng vào miệng. Tại sao gia đình trong phủ vẫn chưa chịu xông tới? Có người cướp sắc cướp tài sản, cướp tân nương đây!

Ngoài cửa dường như có bóng người, dưới màn mưa mờ ảo, có thể nhìn thấy rõ ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

“Cháy rồi, người đâu mau lại đây! Người đâu mau cứu hỏa!” Diệu hét lớn vài câu, mấy tên gia đình ngốc nghếch nghe vậy vội vàng xông đến. Rồi Diệu nhấc chân, thoát cái đã bế ta nhảy lên mái nhà nhẹ nhàng không gây bất cứ tiếng động nào.

“Cứu hỏa cái gì chứ, cứu ta...” Ta còn chưa kịp nói hết câu, Diệu đã nhảy vọt ra bên ngoài phủ, đáp xuống lưng một con ngựa đã được chàng chuẩn bị sẵn. Rồi phi thẳng về phía vương phủ, vó ngựa đập lên mặt nước tạo thành những bọt nước trắng xóa.

“Chàng đưa ta đi đâu thế?”

“Đi làm áp trại phu nhân của ta.” Giọng nói của chàng xen lẫn trong tiếng mưa, vắng vắng vọng lại trong rừng cây.

“TA MUỐN NÀNG, NGỌC PHIẾN NHI, LÀM VƯƠNG PHI CỦA TA.” Diệu cất lời, từng câu từng chữ vang lên dứt khoát mà mạnh mẽ. Tuy rằng tiếng mưa rất lớn, nhưng ta nghe rất rõ, rõ đến mức cả đời không thể nào quên được.

“Át... xì.” Vừa đến phủ Tần vương, ta liền liên tục hắt hơi.

Ngoài cửa sổ trời không còn mưa dữ dội như tối qua nữa, thế nhưng mưa vẫn cứ rả rích, chưa từng ngừng nghỉ chút nào. Mưa giăng khắp nơi, nhìn từ phía xa, đất trời như một biển nước.

“Lại đây nào, nàng mau uống thuốc đi!” Diệu nhẹ nhàng dỗ dành. Ta quay đầu sang một bên, tại sao lại phải uống thuốc nữa?

“Không uống, vì chàng đã cướp ta đi mất, nên chắc hẳn lúc Vương công tử đang mắng ta đây mà. Chàng xem không thể sao ta lại hắt hơi liên tục như vậy.”

“Nàng hắt hơi liên tục là do bị nhiễm phong hàn, đồ ngốc, hôm qua ta đã bảo nha hoàn chuẩn bị nước nóng cho nàng tắm rửa thay quần áo, tại sao nàng lại cứ mặc y phục ướt mà đi ngủ luôn vậy?”

“Thì người ta buồn ngủ, buồn ngủ thì đương nhiên phải đi ngủ rồi.” Ta chán nản đáp lại. Cùng chàng đào hôn, mà ta đã phải thức trắng cả một đêm. Hôm qua, mặc cho đám nô tì, nha hoàn đó khuyên nhủ thế nào, ta vẫn không chịu tắm rửa, nằm luôn vào trong chăn ngủ một giấc no nê. Ai ngờ sau khi tỉnh dậy, bệnh tình của ta lại càng thêm nghiêm trọng. Khi biết được chuyện này, Diệu đã tức giận mắng cho đám nha hoàn một trận.

“Nàng mau uống bát thuốc này đi, nghe lời nào, rồi còn đi thay y phục sạch sẽ.” Ngự khí của Diệu rất dịu dàng, đôi mắt chàng cười tít lại đầy mê hoặc như con hồ li xảo nguyệt. Trước ánh mắt khó cưỡng lại đó, ta chỉ còn biết cách ngoan ngoãn gật đầu.

“Thôi chết, đúng rồi, hôm nay là ngày thành thân, không có tân nương tử... đây là hôn sự do Hoàng thượng đích thân ban xuống... bọn họ... liệu có...” Nghe câu hỏi của ta, sắc mặt Diệu càng lúc càng sầm sì, ánh mắt chàng lạnh đến mức khiến ta run rẩy. Thế nhưng chỉ sau giây lát, chàng đã lấy lại vẻ mặt bất cần mọi khi, ánh mắt nhìn ta lại càng thêm triu mến.

“Nàng không cần phải lo, nói cho cùng ta cũng là con trai của người, cùng lắm thì... ta đi cầu người là được chứ gì?” Chàng nhận lại bát thuốc mà ta đã uống hết, rồi nhìn ta, trong ánh mắt, ẩn chứa cả sự đau đớn pha lẫn niềm tiếc thương.

“Cùng lắm thì... ta đi cầu xin ngài là được chứ gì?” Trái tim ta thất lại, không biết nên vui mừng hay nên buồn, chàng xưa nay thế, lúc nào cũng chống đối Phụ hoàng. Ta biết điều chàng không muốn nhất, chính là phải đi cầu xin Phụ hoàng.

“Được rồi, nàng xem nàng đã gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Còn tiếp tục thế này, ngay cả ta cũng không cần nàng nữa, lúc đó thì thực sự không thể gả nàng cho ai được đâu. Ngoan nào, mau đi tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, đừng lo lắng về bệnh tình của mình nữa. Y thuật của nhà Độc Cô tại thành Lạc Dương cái thế vô song, bọn họ có phương thuốc bí truyền có thể chữa khỏi bệnh cho nàng.” Chàng dường như nhìn thấy được nỗi lo lắng của ta, liền mỉm cười đưa lời an ủi.

“Ta thì mắc bệnh gì chứ, bản cô nương quốc sắc thiên hương, khỏe mạnh vô cùng. Chàng còn dám nói ta, bản thân chàng trông gầy guộc xanh xao, thật chẳng khác nào một quả mướp héo bị người ta vứt bỏ ngoài chợ vậy.”

“Xem ra thuốc của đại phu đích thực có công hiệu, mới uống một thang mà nàng đã khỏe mạnh rồi, lại còn biết cãi lời ta nữa. Xuất giá phải biết tông phụ, nàng có biết không? Sau này tướng công ta nói một, nàng không được phép nói hai...”

“Tại sao chứ, chàng nói một, ta cứ nói hai đấy!” Vừa mới dứt lời, ta đã cảm thấy hối hận. Diệu mỉm cười tít mắt nhìn ta, dường như rất hài lòng trước câu trả lời đó. Ta đưa tay vỗ trán, lẽ nào lại mắc lừa chàng hay sao? Đúng là con hồ li xảo quyệt, gian tà!

“Được thôi, ta nói một thì nàng nói hai, tướng công cũng nên nhường nhịn nương tử của mình.” Chàng bật cười ha ha, rồi nhanh chóng bước ra bên ngoài. Lúc này, ta mới biết mình bị mắc lừa một vỏ lớn, vừa định đứng dậy tiếp tục cãi thì hai nha hoàn béo tốt đứng ngoài cửa liền vác ta trở lại phòng. Cùng lúc, đám người dưới bê thùng nước tắm vào trong, kéo rèm rồi bắt đầu lột sạch y phục trên người ta, nhét ta vào trong thùng tắm.

“Này, để tự ta làm, các người ra ngoài cả đi, mau đi ra ngoài!” Từ sau khi trở thành thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, lúc ta tắm rửa thường có người hầu hạ, thế nhưng ta đã quen làm một ăn mày, không thích kiểu tắm rửa như vậy. Bây giờ lại bị đám người này ấn tới ấn lui, thật là khó chịu chết đi được!

“Nam Cung Diệu, cái tên hồ ly chết tiệt, mau bảo bọn họ ra ngoài đi. Ấy da, nóng chết ta rồi, người, nha đầu béo ị, sao dám nhét ta vào thùng nước thô bạo thế, nước rất nóng đó...”

“Cô nương, đây là rượu thuốc, đại phu đã dặn, khi tắm nước phải nóng thì mới có thể ép hàn khí trong cơ thể ra được.” Nha hoàn béo ị đó chậm rãi đáp lời, nét mặt vô cảm, nhìn là biết đây là kẻ dưới đã được dạy bảo đặc biệt.

“Ấy da, người nghĩ mình đang giặt quần áo à, sao mà mạnh tay thế, da ta sắp bị người lột cả ra rồi!” Chẳng biết có phải trước kia nha hoàn béo ị này chuyên giặt thuê quần áo hay không, mà đôi tay bà ta giầy vò khiến xương ta như sắp rụng rời cả ra.

“Cô nương, không dùng nhiều sức thì không thể hoạt huyết được, người cố gắng chịu đựng, tắm xong là sẽ cảm thấy dễ chịu ngay thôi.” Người này vẫn tiếp tục đáp lại ta một cách nhẹ nhàng, còn đôi tay thì không ngừng vừa bóp, vừa cầu, vừa nhéo hết vai lại tới lưng.

Nước nóng đến mức toàn thân ta đỏ rực, hơi nước nóng cũng khiến ta toát mồ hôi liên hồi. Nha hoàn béo ị đó vẫn đang tắm cho ta, còn một nha hoàn béo khác thì gội đầu, chải tóc. Người đập vai đập lưng, kẻ kéo tóc khiến toàn thân ta không còn chút sức lực.

“Nam Cung Diệu, tên hồ ly thói tha nham hiểm, lúc nào cũng nghĩ ra cách để giầy vò ta. Chàng... chàng... chàng mau bảo bọn họ lui xuống đi! Ấy da, nhẹ chút, nhẹ chút đi, đứt hết, nát hết người ta bây giờ...” Ta vẫn còn đang mắng nhiếc, chợt nghe tiếng cánh tay kêu rắc một cái. Đau quá, gân cốt ta gần như rụng rời! Thế nhưng sau cảm giác đau đớn, toàn thân ta quả thật rất dễ chịu, những mệt mỏi, rệu rã lúc trước đã hoàn toàn bay mất, huyết mạch lưu thông. Ta hít một hơi thật sâu, như thể vừa được sống lại.

Lúc này, cửa phòng từ từ mở ra, bên ngoài rèm thấp thoáng bóng người, một mùi hương thơm ngát thoảng tới. Thì ra là người dưới mang lên một thùng nước có rắc cánh hoa hồng. Lúc này, hai nha đầu béo ị kia đã lui xuống, mấy nha hoàn ăn mặc đẹp đẽ khác đi vào nhìn ta mỉm cười rồi nói.

“Cô nương, hai vị sư phụ lúc này đã thư giãn gân cốt giúp người, bây giờ chúng nô tì tới đây để hầu hạ người tắm rửa thay y phục. Nô tì là Tiểu Thanh, còn nàng ấy tên là Tiểu Tử, là nha hoàn chuyên hầu hạ cho vương gia. Cô nương, người muốn cho những cánh hoa gì vào?” Nha hoàn tự xưng là Tiểu Thanh mồm mép lanh lợi, không lạnh lùng như hai nha hoàn béo ị khi này.

Ta ngồi trong thùng tắm, nghiêng đầu sang nhìn họ. Phía sau Tiểu Thanh và Tiểu Tử là mấy nha hoàn khác đang cúi đầu, im lặng chờ đợi. Trên tay họ có xách những giỏ hoa tươi tắn, thơm ngát. Nào là hoa mẫu đơn, bạch lan, bách hợp, thược dược, mộc cầm, tử vy, hoa nhài, cẩm tú, cỏ thạch lan... Nhất thời cả căn phòng tràn ngập mùi hương nồng nàn và rực rỡ sắc màu.

“Tên hồ ly chết tiệt này cũng biết hưởng thụ nhỉ?” Ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn về phía những giỏ hoa. Thật là đẹp! Ta liếm môi, trong lòng thầm khen ngợi.

“Cô nương muốn dùng loại hoa gì ạ?” Thấy ta lặng người, Tiểu Tử im lặng này giờ liền mỉm cười cất tiếng hỏi. Ngửi khí của nàng dịu dàng nhẹ nhàng mà hiền thực, hoàn toàn đối lập với vẻ hoạt bát của Tiểu Thanh khi này.

“Tất cả đổ hết vào đi!” Ta vội lên tiếng rồi bật cười hi hi.

Tiểu Thanh và Tiểu Tử nghe vậy đều lặng người, vô cùng lúng túng.

“Làm sao thế, không nỡ để ta dùng hết sao? Mau mau đổ vào hết đi...”

Tiểu Thanh và Tiểu Tử lúc này mới định thần lại được, liền ra hiệu cho đám người phía sau. Tất cả đều từ từ xách giỏ hoa tới chuẩn bị đổ hết vào thùng tắm của ta.

“Ấy da, tại sao ta lại quen biết một cô nương tham lam từ những món lợi nhỏ như vậy chứ? Những hương thơm này mà trộn lẫn vào nhau thì sẽ trở thành mùi hương quái lạ, đến lúc đó đừng trách tại sao lũ ong

bướm kéo hết đến tấn công nàng đấy. Tiểu Thanh, dùng hoa nhài thôi.” Giọng Diệu bình thản vọng vào từ bên ngoài cửa sổ. Tiểu Thanh đáp lại một tiếng, sau đó dặn dò những người khác lui xuống.

“Này, đừng có đi mà, là ta tắm hay là Vương gia các người tắm?” Những người xung quanh đều chẳng để tâm đến ta, xách giỏ hoa lui ra ngoài hết.

“Đồ hồ li thói tha, tên quỷ keo kiệt, mau đổ hết các cánh hoa vào đây!”

“Ta thực sự không muốn người khác nói thê tử của mình không có chút phẩm hạnh nào cả. Không lỗi thôi cùng nàng nữa, cô nương đánh đá, ta sắp vào cung một chuyến đây.”

“Này, thế nào gọi là không có phẩm hạnh? Chẳng đừng có đi, đồ quỷ keo kiệt!”

“Cô nương, những cánh hoa mới hái ngày hôm nay nếu không dùng tới thì ngày mai vẫn sẽ phải bỏ đi, vương gia tuyệt đối không phải vì tiếc mấy cánh hoa đó mà không cho cô nương dùng đâu.” Tiểu Tử đứng một bên đưa lời giải thích,

“Thật là lãng phí, đúng là thức ăn cho chó nhà phú hộ còn hơn thức ăn cho người nghèo! Hừm!” Ta bực bội mắng thêm một câu. Tiểu Tử và Tiểu Thanh đứng cạnh chỉ mỉm cười, rồi nhẹ nhàng rắc nốt số cánh hoa nhài còn lại vào trong thùng tắm.

Sau khi tắm xong. Tiểu Thanh đã dặn dò người dưới mang tới một bộ y phục đã tắm hương liệu để ta thay. Tiểu Tử dùng trâm cài gọn mái tóc ta lại. Đứng trước gương, ta nhìn thấy mình thướt tha trong bộ y phục gấm lụa mềm mại, trông xinh đẹp như một đóa hoa đang hé nở lúc ban mai. Ta đẩy cửa sổ, gió nhẹ thổi vào, khiến tóc ta bay nhẹ, y phục trên người cũng theo đó mà phiêu diêu trong gió.

“Cô nương thực đúng là có khí chất siêu phàm thoát tục, Tiểu Thanh gần như chẳng hề trang điểm cho cô nương mấy, vậy mà cô trông người đã như cửu thiên huyền nữ, khuynh nước khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn rồi!” Nha hoàn này đúng là mồm mép lanh lợi, nghe nàng ta nói như vậy, tâm trạng ta đột nhiên vui vẻ hẳn lên.

Ngoài cửa sổ, mưa đã ngừng rơi, chỉ còn những giọt nước đọng trên mái nhà, thi thoảng vẫn tí tách chảy xuống dưới mặt đất, nghe đến là vui tai. Một vài hạt mưa theo gió ngấm vào tấm rèm cửa sổ. Non núi xa xa, trùng trùng điệp điệp, thoát ẩn thoát hiện sau màn mây mù trắng xóa.

Ta nhìn ngắm một lúc, đôi mắt cảm thấy hơi nhức. Dường như có ánh mặt trời đang len lỏi qua những đám mây dày đặc, khiến cho những đám mây đó như được nhuộm thêm phần hồng. Đình viện trước mặt được bài trí tinh tế, đình lầu hiên các, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, nho nhã mà thanh tịnh. Tiếng chim hót cùng hương hoa thơm ngát làm người ta cảm thấy như không phải mình đang ở tại Trường An mà đã đến vùng Giang Nam mỹ lệ. Phía xa có một cái đầm lớn, bắc qua đầm là một cây cầu làm bằng ngọc Hán Bạch, hai tay vịn được điêu khắc tinh tế, tuyệt đẹp vô song.

Ta hít một hơi thật sâu, ngay cả khi ở trong cung, ta cũng chưa từng nhìn thấy cảnh sắc đẹp đến như vậy. Ta bắt giắc vén chân váy lên, từng bước đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi phòng, không khí tươi mát đã tức thì ủa tới. Không khí khoáng đạt tại Trường An sau cơn mưa dài thực khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái. Dưới cầu là con suối ngoằn ngoèo uốn lượn, cũng chẳng biết đâu là điểm đầu, đâu là điểm cuối. Lá sen trên mặt nước như gấm kết thành, san sát bên nhau, hoa senหอม thơm được tô điểm bởi những giọt sương đọng lại, dưới ánh nắng mặt trời lại càng thêm long lanh, tuyệt sắc. “Sen nở mười dặm, vạn trượng hồng trần!” Cảnh sắc mà câu thơ này miêu tả chắc cũng chỉ đẹp đến độ này mà thôi.

Ta đứng đó say sưa ngắm nhìn cảnh sắc thiên nhiên trước mặt. Lúc này, mặt trời đã xuyên qua khỏi lớp mây dày, tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời, làm nhiệt độ ngoài trời dần tăng lên. Làn sương mờ ảo trên mặt nước ánh lên những sắc màu sắc sỡ như cầu vồng. Buổi sáng sau cơn mưa, cả phủ Tần vương trông chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh.

“Cuộc sống của con hồ li chết tiệt đó đúng là không tệ chút nào, nơi này chẳng khác nào chốn thần tiên.” Ta nuốt nước miếng, trong lòng vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị.

“Mặt trời đoạn sương khói, không trung thanh tịnh, núi non nhuộm màu xanh lục. Trường An cũng chỉ có chỗ của chúng nó tài mới có thể nhìn thấy cảnh đẹp như này thôi.” Tiểu Tử nhẹ nhàng lên tiếng, rồi mỉm cười dịu dàng, từ trên người nàng ta tỏa ra khí chất của một người tri thư đạt lễ. Không ngờ ngay đến một

nha hoàn cũng vẫn vẻ lai láng. Ta bất giác nhớ đến bức tranh Phượng hoàng vạn lí của Diêu, bá khí hào sảng toát ra từ bức tranh đó thực đáng ngưỡng mộ. Nay ta đến đây mới biết, ngay một người dưới trong phủ Tần vương cũng đầy một bụng chữ, hiểu biết sâu rộng. Biểu hiện khinh đời, bất cần, phóng túng mà cuồng nhiệt thường ngày của Diêu rốt cuộc là thật hay giả? Chàng... rốt cuộc là một con người như thế nào?

“Phủ Tần vương tuy rằng không náo nhiệt như hoàng cung, nhưng lại có sự tiêu điều tự tại của vùng thôn dã. Ngọc cô nương yêu thích, hãy ở lại đây thêm vài ngày, đoán chắc Vương gia rất vui vẻ.” Tiểu Thanh mỉm cười hân hoan. Ta hắng giọng, vội vã thu lại tâm tư khi này. Chàng là người thế nào cũng được, nếu hồ li lại để con người dễ dàng nhìn thấy hết mọi thứ của bản thân thì đâu còn là hồ li nữa.

“Tiểu Thanh tỷ tỷ... không xong rồi, Tiểu Thanh tỷ tỷ...” Trên đầu cầu bên kia một người hốt hải chạy tới, suýt chút nữa thì đâm sầm vào ta. Ta sợ hãi, ngược mắt lên nhìn vị cô nương đầu mướt mát mồ hôi đứng trước mặt mình. Gấu vấy của nàng ta cũng ướt, có lẽ nàng ta đã chạy vội tới đây, mà không kịp để tâm tới mọi thứ.

“Người hoang mang gì thế, chẳng có quy củ gì hết, không nhìn thấy còn có khách đang ở đây sao? Không sợ người ta cười nhạo hả?” Tiểu Thanh mắng lại một câu.

“Mau nói đi, có chuyện gì? Ngọc cô nương cũng đâu phải người ngoài.” Tiểu Tử đứng bên chậm rãi lên tiếng.

“Dạ, là Phan công công của cung Hàm Tú đến đây nói rằng... Tô nương nương truyền lệnh Ngọc cô nương lập tức nhập cung.”

“Tô nương nương? Vương gia đã biết chuyện này hay chưa?” Tiểu Thanh dường như vô cùng cảnh giác.

“Vương gia vào cung gặp Hoàng thượng vẫn còn chưa quay về.”

“Vậy Phan công công nói thế nào?”

“Tô nương nương... hình như đang vô cùng tức giận, chỉ bảo ngài ấy dẫn người vào trong cung thôi.”

“Mau nghĩ mọi cách thông báo cho Vương gia biết chuyện này, để muộn sẽ nhờ việc đấy. Ngọc cô nương, người hãy theo Phan công công vào cung đi, hãy cố gắng dùng mọi cách để kéo dài thời gian, tuyệt đối không được gặp Tô nương nương trước khi Tam Điện hạ tới.” Tiểu Tử im lặng một hồi, sau cùng nói với ta bằng chất giọng nghiêm nghị.

Ta nắm chặt y phục, không biết có nên theo Phan công công vào cung hay không. Nhìn sắc mặt bọn họ, ta có cảm giác chuyến đi này lành ít dữ nhiều. Hay là trên đường vào cung, ta tìm cơ hội lẩn đi?

“Ngọc cô nương, không biết đã chuẩn bị xong chưa, Tô nương nương không thích phải chờ lâu đâu.” Một giọng nói réo rắt chói tai, dường như mang theo nhiều áp lực, vang lại từ phía xa, khiến cả người ta sởn gai ốc.

Ta lấy hết can đảm đi theo sau Phan công công, chiếc móng của ông ta lắc trái lắc phải vô cùng điệu đà.

“Ngọc cô nương, nhất định phải đi sát theo phía sau, đừng có đi lạc giống như lần trước đấy. Nếu không Tô nương nương trách tội thì sẽ là lỗi của một mình cô nương thôi!” Giọng ông ta vừa cao vừa chua, lời nói lại vô cùng sắc sảo khiến người ta lạnh cả sống lưng. Không ngờ ông ta lại biết ta có ý đồ lẩn mất, ta chán nản thậm rủa một câu, chỉ còn biết mỉm cười đáp lại.

Nhìn thấy ta phản ứng như vậy, ông ta cười rất hài lòng. Trên khuôn mặt trắng nhợt của ông ta, từng lớp phấn vẫn đang không ngừng rơi xuống. Đôi môi đỏ choét đã được tô vẽ kĩ càng mím thành một đường, vô cùng quái dị. Vị thái giám này không ngờ cũng học người khác tô son trát phấn, trông đến là buồn nôn, ta bất giác thấy toàn thân ớn lạnh ngay giữa một ngày nóng bức như hôm nay.

Lúc này mặt trời đã lên cao, nóng đến mức khiến ta choáng váng, hoa mày chóng mặt. Vị thái giám này dẫn người đỡ kiệu, sau đó, chiếc kiệu thẳng tiến về phía hoàng cung.

“À da... mặt trời hôm nay quá gay gắt, hây à, hây à... ày dô... mưa qua trời lại ầm ập thực đúng là thích quá, hây a, hây a, la la la...” Ta ngồi trong kiệu chán quá nên cất tiếng hát, đồng thời cũng đưa tay lên vén tấm rèm kiệu nhìn ra bên ngoài.

“Ngọc cô nương nếu như cảm thấy chán nản, có thể nghỉ trước xem lát nữa gặp Tô nương nương sẽ nói những gì.” Phan công công dừng bước nhìn sang phía ta, nét mặt nham hiểm khiến ta giật nảy mình. Ánh mắt của ông ta mang theo chút cổ quái chỉ có riêng ở mấy tên thái giám, thế nhưng ngoài ra trong ánh mắt này ta còn thấy cả sát khí đáng sợ. Ông ta đang nhìn ta như nhìn một con cừu non sắp bị làm thịt vậy. Ta vội vã buôn rèm không dám nhìn ông ta thêm nữa, trong lòng không khỏi lo lắng. Lúc này, lòng bàn tay ta đã mướt mát đầy mồ hôi.

Chiếc kiệu vẫn tiếp tục tiến về phía trước, ta lại chẳng thoải mái chút nào vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó rất nguy hiểm đang chờ mình tiến lại. Hồ li thối tha, chàng hầy mau tới cứu, nếu không ta sắp bị người ta hại chết rồi!

26. Chương 25. Liễu Rủ Hoa Rộ Lại Một Thôn

“Dạ bẩm nương nương, Ngọc cô nương đã tới rồi ạ!”

Qua mấy làn khói bồng bạc đang tỏa lên nghi ngút từ chiếc lư hương trước mặt, ta nhìn thấy một người phụ nữ cao quý đang ngồi trước bàn, thần nhiên rót rượu. Bà ta mặc bộ y phục gấm lụa màu đen, thân váy có thêu hình phượng hoàng đáng vẻ kiêu hãnh, cực kỳ nổi bật. Bà khẽ gật đầu, phỉ thúy trên châu trên chiếc mũ kim phượng kiêu sa chạm vào nhau tạo nên tiếng động vui tai. Khuôn mặt bà giản dị, không hề bôi son trát phấn. Dưới những trang sức trên người, trông bà lại càng thêm gây guộc, mỏng manh. Ta bắt giác ngây người, quên khuấy mất cả việc phải thỉnh an.

“Người lui xuống đi!” Bà nhẹ nhàng đưa lời dặn dò, giọng nói bình tĩnh, không nghe ra được bất cứ cảm xúc vui buồn gì bên trong. Bà đi về phía ta, hương thơm dịu nhẹ của hoa toát ra từ y phục bà thoang thoảng thơm ngát, vạt váy bên dưới phấp phới theo bước chân. Phan công công đáp lại một tiếng, khom người cúi chào rồi lui ra bên ngoài. Ta vội vã quỳ xuống, ngơ nghe đập đầu rồi lên tiếng thỉnh an: “Bái kiến nương nương!”

“Người chính là Ngọc Phiến Nhi?” Bà bước đến trước mặt, kéo chiếc cầm ta lên, nhìn ngắm một hồi, rồi bà bóp chặt tay, khiến khuôn mặt ta đau đớn.

“Quả nhiên là một giai nhân xinh đẹp như ngọc như ngà, thảo nào hai vị hoàng tử đều không sợ kháng chỉ mà đòi hủy hôn vì người.” Giọng nói của bà không lớn, nhưng vang bên tai ta chẳng khác nào sấm động chớp giật. Ta ngoan ngoãn quỳ ở đó, không dám cất lời. Bà vẫn đang nhéo má ta, còn ta không dám nhìn thẳng vào bà, chỉ dám lưu lại trên chiếc khay cá xào xanh đặt trên chiếc bàn sơn đỏ. Nhìn mấy đĩa thức ăn nóng hổi trước mặt, ta bắt giác liếm mép, bụng kêu ồng ọc vì đói.

“Thực đúng là biết cách mê hoặc người khác, nhìn cái lưỡi người xem... xem dáng vẻ này, chắc công phu mê hoặc đàn ông của người không tệ.” Bà bật cười lạnh lùng, giơ cao bàn tay rồi bất ngờ tát mạnh vào mặt ta. Cái tát đó khiến cho ta hoa mày chóng mặt, gần như ngã nhào xuống mặt đất. Chết tiệt, mấy người phụ nữ trong hậu cung có phải là bức bách lâu ngày nên tính tình và đầu óc thành ra hồ đồ, nóng nảy hơn người thường không? Ta chẳng chẳng qua đói quá, nhìn thấy thức ăn ngon nên liếm mép, vậy mà cũng coi là định mê hoặc đàn ông. Bà ta động thủ ác độc! Có điều, lúc này dù trong lòng cảm thấy căm hận đến thấu xương, thâm nguyên rửa ụ yêu tình này sớm sang Tây Thiên gặp Phật, nhưng ngoài mặt ta vẫn tỏ ra hiền lành, không dám chọc giận bà ta.

“Nương nương...” Ta uất ức, giọng nói như thể sắp bật khóc thành tiếng.

“Đúng là đồ vô dụng, thực không biết ngoài vẻ bề ngoài kia, thì người còn cái gì thu hút người khác nữa?” Bà ta lườm ta một cái. Ta liền đảo mắt, trong lòng lại thầm chửi rửa thậm tệ.

“Đúng là đồ khôn kiếp, mắt người đảo như vậy rốt cuộc là đang nghĩ gì chứ, có tin bản cung móc mắt người ra không?”

“Đừng móc, xin người đừng có làm vậy...” Nghe thấy bà ta định móc mắt ta, ta sợ hãi quá, thét lên liên hồi.

“Im miệng!” Bà ta liền tóm lấy ly rượu chạm khắc tinh xảo hất về phía ta. Rượu mạnh ngấm vào mắt khiến nước mắt ta chảy ra không ngừng, vết thương trên trán ta lại càng đau tới tận xương tủy. Ta vừa định thần thì chiếc lư hương tỏa mùi dịu mát đã đang dà phi tới. Ta tức thì rút cổ, chiếc lư rơi thẳng xuống đất, lăn đến dưới chân ta, lộn vài vòng rồi mới dừng lại. Ta nhìn thấy chiếc lư tuyệt đẹp đó, trong lòng có chút tiếc rẻ, không ngờ người đàn bà điên loạn này lại thích đập phá toàn những thứ đắt tiền. Sau đó, người đàn bà này dường như quá kích động, liền vơ tất cả mọi thứ trên bàn ném liên tục về phía ta đang quỳ.

Ta cứ quỳ dưới đất hết tránh sang trái, lại né sang phải, bên tai vẫn không ngừng vang lên những tiếng đập phá ầm ỹ, mọi thứ xung quanh nhanh chóng chìm trong hỗn loạn. Ta thầm kêu khổ trong lòng, nghĩ lại thì bản thân nào có chọc giận gì người đàn bà này chứ? Những người phụ nữ ở lâu trong chốn thâm cung chẳng có ai bình thường cả, thậm chí họ còn hung tàn, bạo ngược, cổ quái, điên cuồng.

“Hồ li tinh, người dám giở trò mê hoặc, ta sẽ cào nát mặt người ra, xem người còn có thể mê hoặc ai được nữa? Ngọc Tiến Hiền, ngài thích ả ta đúng không, ta sẽ cho ả ta...” Bà ta nói cái khí gì thế này? Ngọc Tiến Hiền? Phụ thân ta? Lẽ nào bà ta căm hận mẫu thân ngốc nghếch của ta, nên trút giận lên ta?

“Nương nương...đã đến lúc dùng bữa tối rồi.” Bên ngoài vọng sang tiếng của một cung nữ. Người phụ nữ điên cuồng lúc này mới đặt chiếc bát vỡ trong tay xuống, ánh mắt dần mơ màng, rồi từ từ lấy lại nét bình tĩnh lúc đầu. Ta thở phào một hơi, toàn thân ướt đầm mồ hôi, lúc này đúng là sợ chết khiếp đi được.

“Phụ thân người giờ trong triều đình thân mình còn khó giữ, vốn tưởng rằng ngài ấy đã nghĩ thông, rồi gả người đến một nhà bình thường nào đó, coi như cũng là biết tự lượng sức mình. Ai ngờ, người lại gây ra những chuyện như vậy, mê hoặc Nam Cung Diệp đã đành, không ngờ lại dám động đến cả Diệp.” Giọng nói của bà ta nghe lãnh đạm mà vô tình, khiến ta lạnh cả sống lưng.

“Nếu người còn sống trên thế gian này, Diệp, thằng bé đó không biết còn gây ra bao nhiêu chuyện ngốc nghếch nữa. Phiến Nhi, nếu người thật lòng muốn tốt cho Diệp, thì phải suy nghĩ cho nó chứ? Hiện giờ, Hoàng thượng chỉ chờ nó phạm sai lầm, chỉ cần sai một bước là thua cả ván cờ. Vậy mà hôm nay, Diệp lại vì người mà đòi hủy hôn, Hoàng Phủ Trung Nghĩa, văn võ bá quan trong triều sẽ nghĩ thế nào, Phụ hoàng của nó sẽ nghĩ sao, bách tính toàn thiên hạ sẽ nhìn nó bằng con mắt gì? Người cũng không muốn nó thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phúc, đúng không?” Bà ta từ mắng chửi thị ụ chuyển sang dịu dàng khuyên nhủ. Ta quỳ bên dưới, nắm chặt hai tay thầm nghĩ trong lòng: “Con trai bà làm ra những chuyện đó thì tại sao lại trút giận lên đầu ta?”

“Ta biết rõ tính cách của Diệp, nếu người không chết, nó nhất định sẽ không bỏ cuộc. Chỉ khi nào người chết rồi, nó mới hoàn toàn dứt bỏ được người. Niệm tình người cùng nó đã gần gũi một khoảng thời gian, ta ban cho người được tự vẫn. Đứa trẻ ngoan, ta biết là vì Diệp, người sẽ không tiếc hi sinh tính mạng mà phải không?”

Bà biết cái khí mốc gì, ai nói ta sẽ không tiếc tính mạng vì tên hồ li chết tiệt đó? Trong lòng ta chẳng tâm phục chút nào, nhưng cũng không dám phản kháng lại. Vừa lúc đó, mấy tên thái giám bê một chiếc khay vào, ta nhìn mấy thứ đặt trên đó, hai mắt trợn trừng, suýt nữa ngất tại chỗ.

“Ba thước lụa trắng, hạc đỉnh hồng, trường kiếm, người hãy chọn một thứ đi! Bà ta chán nản phẩy tay, nghiêng người tựa vào chiếc ghế được điêu khắc tinh xảo phía sau, đợi ta chọn một cách để tự vẫn.

Lụa trắng, thít vào cổ, chết vừa khó coi vừa đau khổ. Hạc đỉnh hồng, đây là loại kịch độc, khi uống vào bụng sẽ khiến người ta đau đến đứt ruột đứt gan rồi mới chết. Muốn ta rút kiếm tự vẫn, bà ta cũng xem trọng ta quá rồi.

“Người vẫn còn chưa bắt đầu, phải chăng ta đánh giá quá cao tình nghĩa mà người dành cho Diệp?” Giọng nói lạnh lùng của bà khiến người nghe thực sự ớn lạnh toàn thân. Thật là quái quỷ, bản cô nương không muốn chết, lẽ nào như vậy chính là vô tình vô nghĩa? Người phụ nữ xấu xa sống mãi không chết, đồ biến thái đáng khinh bỉ!

“Ta chịu để cho người được chết toàn thân, để người được tự vẫn, nhưng người lại không chịu. Rất tốt, vậy để ta sai người tiễn người một đoạn vậy. Phan Phúc Toàn!” Bà ta gọi Phan công công vào, rồi liếc nhìn ta bằng đôi mắt sắc nhọn.

“Dạ thưa nương nương!” Ông ta cúi đầu đáp lại.

Khi thấy sát khí phùng phùng hiện lên trong đôi mắt của ông ta, ta bắt giác toàn thân sồn gai ốc. Vào lúc ông ta cầm tấm lụa trắng tiến lại, ta cũng chẳng để tâm có đắc tội Tô nương nương không liền bỏ dậy, lồm cồm định chạy. Không biết có phải do quỳ quá lâu hay vì quá sợ hãi mà hai chân ta mềm nhũn, đứng cũng chẳng vững. Mới chỉ do dự đôi chút, cổ họng ta đã bị thít chặt bởi tấm lụa trắng kia.

Phan Phúc Toàn ra tay rất mạnh, cổ ta đau đớn như thể sắp đứt rời. Ông ta không hề niệm tình mà buông lỏng đôi tay, ta há miệng nhưng lại chẳng thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, nên chỉ còn cách dùng tay cố gắng kéo tấm lụa trắng trên cổ ra. Thế nhưng mặc cho ta nỗ lực đến mức nào, tấm lụa trắng đó vẫn cứ xiết chặt lấy cổ ta, càng ngày càng chặt. Ta không thể hít thở, hai chân bất lực loạng choạng trên mặt đất. Ta ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hoa văn chạm trổ ở những khung gỗ trước mặt, những hình long phụng điêu khắc lúc này đều trở nên đáng sợ, kì quái lạ thường.

Ta thực sự không cam tâm nếu phải chết như thế này. Trong mơ màng, trước mặt ta lại hiện lên khuôn mặt tràn đầy tà khí của Diệu, chàng nhìn ta rồi nói với ta bằng giọng điệu xấu xa: “Phiến Nhi, ta còn đợi nàng về làm nương tử của ta nữa...” Trong khoảnh khắc, đôi mắt ta ướt đẫm, ta thực sự không nỡ rời xa chàng. Ta vẫn còn chưa gả cho tên hồ li xấu xa đó, ta muốn được làm tân nương tử của chàng...

“Phiến Nhi, đồ ham ăn, nàng còn chưa chết đâu, đừng ngủ nữa, còn ngủ nữa là sẽ thành heo đấy, lúc đó thì thực sự không gả được cho ai đâu!” Bên tai ta lại vang lên giọng nói xấu xa của Diệu, trong lòng ta thảm than thở, thì ra trước khi chết, người mà ta nhớ đến vẫn cứ là chàng.

“Phiến Nhi, Phiến Nhi, đồ ham ăn, đồ ngốc, cô nương đánh đá...” Đáng ghét, giọng nói của chàng cứ vang mãi bên tai ta, câu nào cũng dịu dàng, câu nào cũng tràn đầy yêu thương, khiến ta chìm trong sung sướng!

“Khụ... khụ...” Ta bật ho dữ dội, bất giác mở mắt ra, thứ đầu tiên ta nhìn thấy chính là khuôn mặt tuần tú mà đầy tà khí của Diệu. Đôi mắt chàng đỏ ửng, khuôn mặt cực kỳ lo lắng. Ta nằm trong vòng tay chàng, bên cạnh là Phan công công đang run rẩy quỳ đợi, tấm lụa trắng rơi trên mặt đất. Ta còn nhìn thấy bên cạnh Diệu có một thanh trường kiếm. Vậy là ta gần như đoán được chàng đã xông vào đây như thế nào, chắc khi nhìn thấy cảnh tượng ta bị thắt cổ, chàng đã tung kiếm chém đứt dải lụa trắng đó.

Nhìn thấy chàng, mọi uất ức trong lòng ta trào dâng dữ dội, rồi bật khóc thành tiếng, chỉ còn thiếu một chút nữa, một chút nữa thôi là ta sẽ không thể nào gặp lại chàng nữa rồi.

“Đừng khóc nữa, đồ ham ăn, không sao rồi, có ta ở đây! Ta mãi mãi sẽ ở bên nàng.” Chàng đưa lời dỗ dành, ôm chặt ta trong đôi tay run rẩy.

“Diệu Nhi, con làm vậy là có ý gì?”

“Mẫu thân làm vậy thì có ý gì?” Chàng lạnh lùng bật cười, đưa lời hỏi vặn.

“Con đang muốn chống đối lại với mẫu thân sao?”

“Nhi thần không dám!” Diệu ôm chặt lấy ta, ánh mắt vô cùng dịu dàng, chàng mỉm cười, nhìn ta chăm chú, nụ cười đó khiến ta cảm thấy an tâm lạ thường. Thế nhưng giọng nói của chàng lại rất lạnh, lạnh đến mức không mang theo bất cứ hơi ấm nào. Câu nói cùng thái độ đó của chàng khiến người phụ nữ ăn mặc sang trọng kia buồn bã, hít một hơi thật sâu.

“Ta còn tưởng con đã không còn chuyện gì không dám làm nữa?” Giọng nói nghiêm nghị của bà cất lên. Diệu bắt giác cau chặt đôi mày.

“Chuyện nhi thần không dám làm có quá nhiều, nhi thần không hề muốn to gan với mẫu phi. Chỉ là, dù không dám nhưng đến mức này, khi bị ép đến đường cùng thì cũng phải phản kháng lại thôi.” Chàng bình thản đáp, ngữ khí tràn đầy ý uy hiếp. Người phụ nữ kia nhìn chàng bằng ánh mắt ngỡ ngàng, cứ như thể chưa từng quen biết chàng vậy.

“Đừng có ép nhi thần!” Chàng nhẹ nhàng lên tiếng. Giọng nói nghe qua thì tưởng bất cần, nhưng kì thực lại vô cùng quyết đoán. Tô nương nương đứng bật dậy khỏi ghế, như thể gặp phải chuyện gì quá đổi kinh ngạc.

“Được! Được lắm, có ả ta rồi, con không cần người mẫu thân này nữa sao?”

“Nhi thần không dám!” Chàng vẫn cứ trả lời như vậy, nhưng chẳng hề tỏ ra yếu thế.

“Chúng ta về nhà, đồ ham ăn, có phải nàng chưa ăn cơm kkkk, sao lại nhẹ thế này.” Chàng bế bổng ta lên, không nhìn người phụ nữ kia thêm một lần nào đi thẳng ra phía ngoài cửa, và đương nhiên không ai dám cản chàng lại. Giây phút đó, ta có thể cảm nhận được luồng sát khí đáng sợ tỏa ra từ người chàng, ngụ ý: Kể nào cản đường ta sẽ chết! Ta bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, liền nép đầu vào lòng chàng. Mái tóc dài của chàng chảy dài xuống mặt ta, khiến ta có cảm giác ngứa ngáy. Ta vén tóc chàng sang một bên, nhưng chàng chỉ mỉm cười, chứ không hề tức giận.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ khiến người trong thiên hạ này không ai có thể hoặc dám làm hại đến nàng, ta nhất định sẽ làm được... sẽ bảo vệ được nàng.” Giọng chàng nhẹ nhàng, khe khẽ, ta nghe mà cảm thấy vô cùng xúc động. Rồi ta cảm thấy mơ màng, mọi thứ xung quanh dần trở nên mờ ảo. Ta nép sát vào lồng ngực chàng hơn, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ dịu êm.

Khi tỉnh dậy, ta đã nằm trên giường, tấm rèm mỏng tuyệt đẹp, ngăn ánh nắng gay gắt đầu hạ ở bên ngoài cửa sổ rơi vào. Ta nằm trên giường, lười biếng đưa mắt nhìn xung quanh. Ta nhìn nơi mình đang nằm, khẽ chạm vào thành giường được chạm trổ, điêu khắc tinh tế, tỉ mỉ, toàn những hoa văn long phượng cao quý mà nhã nhặn... Những hoa văn phức tạp, tinh tế, tuyệt thế vô song này vừa nhìn là biết do người thợ giỏi nhất kinh thành Trường An này tạo nên, ngay cả phủ Thừa tướng cũng chẳng thể nào có được thứ đồ xa xỉ như vậy. Chủ nhân của chiếc giường này đúng là một người biết hưởng thụ. Bỗng ta nhìn thấy những bức tranh chữ tinh tế được treo xung quanh phòng, trái tim ta đột ngột thắt lại, chiếc giường này... đầu ta ngậy đờ ra, đột nhiên toàn thân toát mồ hôi lạnh giá, tiếp đó trong đầu ta liền hiện lên hình dạng tên hồ li yêu nghiệt kia nằm trên chiếc giường này với nụ cười đầy quyến rũ.

“Á!” Ta thét lớn. Tên hồ li chết tiệt, tên hồ li thói tha, tại sao ta lại ở trong phòng chàng? Tại sao ta lại nằm trên giường chàng thế này chứ?

“Đừng có thét nữa, vừa sáng ngày ra, nàng định dọa tướng công nàng sợ chết khiếp à?” Một giọng nói lười nhác vang lên bên tai, mang theo chút bất mãn.

Ta bắt giác sờn gai ốc toàn thân, quay đầu lại, đưa mắt tìm kiếm nơi phát ra thứ âm thanh đáng sợ đó. Chỉ thấy một người đang nằm ngay cạnh mình, chàng để trần thân trên, ánh mắt mơ màng buồn ngủ, tóc dài buông lơi, tựa trên gối đầy biếng nhác. Chàng nhìn ta mỉm cười tí mắt, khóe mắt vẫn còn chút mơ màng của người mới tỉnh, trông tinh quái như loài hồ li. Ta nuốt nước miếng, tận hưởng bức tranh xuân sắc trước mắt...

“Nàng đã nhìn đủ hay chưa?” Diệu cười, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay của ta. cảm giác ấm áp truyền từ tay đi toàn thân, khiến cả người ta cứng đờ. Chàng đang nhìn chăm chăm về phía ta, ánh mắt rạo rực như biển đỏ thực sự khiến ta say đắm. Chàng nhìn ta ánh mắt tràn đầy mê hoặc, đối diện với ánh mắt này, toàn thân ta phút chốc nóng bừng lên.

“Vô sỉ, biến thái, hạ lưu, dâm tặc...” Sau vài giây lúng túng, ta đã ý thức được bản thân lại vừa bị tên hồ li chết tiệt này mê hoặc. Trong lúc thẹn thùng, ta liền tóm lấy chiếc gối cạnh bên ném về phía chàng. Còn chàng thì bật cười ha ha, ta phát bực đánh không ngừng lên mặt và cơ thể chàng.

“Này, nàng định mưu sát tướng công à? Có phải nàng điên rồi không? Cô nương đánh đá, đừng đánh nữa!” Chàng tóm lấy tay ta, không để ta động dậy gì thêm.

“Chàng thừa nước đục thả câu, thật là bỉ ổi!” Tuy rằng không đánh được nữa, nhưng ta vẫn không ngừng mở miệng cầu nhàu. Cứ nhớ lại tối qua... ta và chàng... ta lại cảm thấy vô cùng uất ức và bị phẫn.

“Là nàng tối qua không để cho ta đi mà! Nàng không nhớ sao? Hôm qua nàng ôm chặt lấy ta, ta vừa định rời đi, nàng vừa khóc vừa thét, thế nên ta đành phải ôm lấy nàng đi về phòng mình để ngủ thôi.” Mặt chàng tỏ vẻ uất ức, nhìn ta bằng đôi mắt ngây thơ, vô tội.

“Cái gì, như vậy nghĩa là sao?” Ta gỡ đầu gỡ tai, tại sao giờ người chủ động lại là ta chứ?

“Ý ta có nghĩa là... ta cũng là lần đầu tiên, nàng... phải chịu trách nhiệm với ta” Chàng ngồi dậy, tiến sát lại chỗ ta, đưa miệng ghé sát vào tai ta rồi lên tiếng đầy ám muội.

“Hả? Ta phải chịu trách nhiệm? Tại sao ta phải chịu trách nhiệm? Mà chịu trách nhiệm thế nào?” Ta thét liên hồi đầy hãi hùng.

“Tại sao nàng lại thét lớn thế, đừng có thét nữa, tai ta sắp điếc rồi!” Chàng nhìn ta chăm chăm, đột nhiên bật cười thành tiếng. Ta ngô nghê, nghiêng đầu nhìn về phía chàng đầy nghi vấn.

“Đừng có đưa ra bộ mặt muốn khóc thế, ta lừa nàng thôi, đồ ngốc! Tối qua nàng thần trí không tỉnh táo, nếu ta làm gì đó với nàng, chẳng phải là thiệt to hay sao? Chính nàng nói ta là con hồ li còn gì, làm sao lại dễ dàng để nàng chiếm được món hời lớn như vậy được! Nàng đã tưởng bỏ quá rồi đó!”

“Vậy tại sao ta lại... nằm trên cùng một chiếc giường với chàng?” Ta đỏ mặt lên tiếng hỏi.

“Hôm qua nàng sợ hãi như vậy, toàn nói mấy câu linh tinh, khi ta quyết định ngủ cạnh, nàng mới ngon giấc hơn được một chút.” Chàng đưa tay xoa phần trán vừa bị ta đập lên, than dài một tiếng, ngữ khí không còn cộc nhả như trước, mà mang theo chút thương xót dịu dàng.

“Có phải chàng đã bị đánh rất đau không?” Ta thấy chàng đưa tay xoa trán, trong lòng lại cảm thấy áy náy.

“Để ta đánh lại xem nàng có đau không nhé?” Chàng chán nản đưa tay lên, ta vội vã nhắm mắt, mãi một lúc lâu, vẫn không thấy bàn tay kia hạ xuống. Thế rồi ta thấy chàng đưa tay đặt lên mái tóc ta, sau đó vuốt nhẹ lên má, lên cổ, cuối cùng là đến sau gáy. Đột nhiên chàng kéo ta lại gần, đặt đôi môi nóng lên môi ta, quán quýt đầy yêu thương. Mùi rượu thoang thoảng tỏa tỏa, đó là mùi rượu Trúc Dạ Thanh, thanh nhã mà cuồng nhiệt.

Trong khoảnh khắc, ta chẳng thể suy nghĩ được gì, cả người dần trở nên mơ màng, bất lực trước nụ hôn của chàng, cảm giác đó như bay bổng trên chín tầng mây. Ta ngô nghê, vụng về đáp lại nụ hôn đó. Chàng đã từng nói, khi chàng hôn, ta có thể hít thở bằng mũi. Chàng đột nhiên rời môi, ta nghi hoặc mở mắt thì liền thấy đôi mắt đen nháy tinh quái của chàng. Ánh mắt Diệu mỉm cười dịu dàng, dường như rất thích phản ứng của ta lúc này. Ta hơi hoang mang trước cái nhìn đó, vừa định quay đầu đi chỗ khác, chàng giữ lấy cằm không cho ta động đậy. Phút chốc cả người ta cảm thấy nặng nề, thì ra chàng đã ghé sát lại phía ta, ngả cả cơ thể lên người ta. Nụ hôn cuồng nhiệt, đắm say tiếp theo khiến ta suýt thì tắt thở.

Bàn tay chàng từ từ di chuyển đến phần thắt lưng của ta, chỉ một động tác nhẹ, dải thắt lưng đã tung ra. Bàn tay chàng đưa vào bên trong y phục của ta, cả người ta tức thì run rẩy, định đẩy chàng ra, nhưng toàn thân đã cứng đờ không động đậy được. Chàng đưa ngón tay lả lướt trên da thịt ta tựa thể gầy đàn. Ta bất giác căng cứng toàn thân, ngón tay chàng khá lạnh, thế nhưng những nơi chàng chạm vào đều nóng như lửa đốt. Trái tim ta đập loạn xạ không ngừng, chỉ cảm thấy đang có ngọn lửa lớn rạo rực trong tim. Lúc này, chỉ có chàng mới có thể dập tắt ngọn lửa đó mà thôi. Ta bỗng thấy dục vọng dâng trào càng lúc càng mãnh liệt trong mắt chàng, trong lòng bỗng căng thẳng và sợ hãi.

“Phiền Nhi!” Chàng gọi ta, ngữ khí tràn đầy sự chờ đợi.

“Hãy cho ta...” Giọng nói chàng cũng run rẩy, dường như chàng đang căng thẳng chẳng kém gì ta. Ta vùng vẫy đầy hoang mang, nhưng tay chân đã bị chàng ghì chặt. Chàng cúi xuống trao cho ta nụ hôn nồng thắm, dịu dàng, thận trọng mang theo chút khát vọng dị thường, chứ không còn hung tàn như khi nãy.

Lúc này đang giữa mùa hạ, cho dù là vào sáng sớm, không khí cũng nóng gắt lạ thường, lòng bàn tay ta toát đầy mồ hôi, ngón tay xiết chặt lên bờ vai của Diệu, vậy mà chàng vẫn không hề ngừng lại cuộc “xâm lược” trên cơ thể ta.

“Vương gia, đã đến lúc dùng điểm tâm rồi!” Chính vào lúc ý thức của ta dần mờ đi, thì ngoài cửa đột nhiên vọng vào giọng nói đông dạc của thị nữ của chàng, Tiểu Thanh.

“Diệu ” Ta vừa định trả lời, chàng đột nhiên ấn chặt ta xuống giường, nhìn ta đắm đuối, đôi mắt tràn trề dục vọng trước nay chưa từng có.

“Kệ nàng ta!” Giọng nói của chàng ồm ồm, gần như đang khê thét. Bàn tay chàng lại dịch chuyển đến phần y phục xộc xệch của ta, như muốn tháo nốt chút cản trở cuối cùng. Ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, chỉ còn biết nhắm mắt lại không dám nhìn chàng thêm nữa.

“Vương gia, đã đến lúc dùng bữa rồi ạ!”

“Thật là phiền phức!” Diêu lẩm bẩm kêu than một câu. Nhìn dáng vẻ cẩu kính như trẻ nhỏ của chàng, ta bắt gặp thấy buồn cười.

“Từ công công trong cung đã đợi lâu rồi, Hoàng thượng muốn mời Ngọc cô nương dùng bữa sáng xong nhập cung diện thánh.” Tiểu Thanh vẫn không chịu lùi bước, giọng nói của nàng ta chẳng khác nào xô nước lạnh tạt thẳng lên người ta. Hoàng thượng? Cũng không biết có phải vì sợ hãi mà ta tỉnh táo hơn nhiều, ý thức được bản thân đang làm gì, liền tóm chặt lấy chân, đẩy Diêu ra khỏi người mình.

“Đừng động đây...” Diêu khê lên tiếng, chàng chống tay lên gối, hơi thở nặng nề. Tiếng hơi thở hỗn hển, gấp gáp mà kịch liệt, văng trán chàng toát đầy mồ hôi, đôi mày cau chặt, dường như đang kìm nén điều gì đó.

“Diêu...”

“Đừng nói gì, đợi... đợi ta một chút!” Chàng nắm chặt lấy chiếc gối của ta, chiếc gối bị chàng nắm đến mức méo mó, có thể thấy chàng đang kiềm chế bản thân một cách khó nhọc. Một lát sau, dường như thoải mái hơn, chàng ngồi thẳng dậy, nhưng không nhìn ta nữa.

“Mau chuẩn bị cho Ngọc cô nương một bộ y phục mới!” Chàng lạnh lùng đưa lời dặn dò. Lúc này ta mới phát hiện, y phục trên người của mình đã bị xé rách, nhớ lại cảnh tượng khi nãy, mặt ta bắt gặp đỏ bừng, tim đập thình thịch.

“Dạ!” Tiểu Thanh đứng bên ngoài trả lời. Quả là cô đã được dạy dỗ kỹ càng.

Đợi đến khi ta thay xong y phục, chải chuốt đầu tóc đầu đuôi, trời đã không còn sớm nữa. Bước ra khỏi căn phòng Diêu, ta cảm thấy có chút ngại ngùng, đầu cúi rạp, mặt đỏ bừng. Thế nhưng những người hầu kẻ dưới đều tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng ta cảm thấy vô cùng ảo não, bắt đầu nghi ngờ liệu tên hồ li này có phải thường xuyên đưa phụ nữ về qua đêm tại phòng của mình hay không? Ta càng nghĩ lại càng cảm thấy hoài nghi, trong lòng cũng bắt đầu phần nộ.

“Làm sao thế, mới sáng ra mà miệng nàng đã chu lên đến mức có thể treo được cả một chiếc đèn lên thế?” Diêu thấy ta đã thay xong y phục, liền vui vẻ lại gần nói chuyện. Nhưng ta chỉ hừm một tiếng, không thèm đáp lại.

“Có phải nàng tức giận vì khi nãy ta đã không tiếp tục làm chuyện đó?” Chàng vừa nói xong, ta liền đưa tay đánh chàng, không ngờ bị chàng tóm chặt được. Diêu đứng đó bật cười khoái chí, ta tuy trong lòng tức giận nhưng cũng chẳng làm được gì chàng.

“Khụ... khụ...” Từ công công đứng gần đó khê hắng giọng đánh tiếng, xem ra ông ta có vẻ rất không hài lòng vì hai chúng ta không buồn chú ý đến sự có mặt của mình.

Nghe nói lão thái giám họ Từ này từ nhỏ đã theo hầu Hoàng đế, thế nên hiện nay ông ta có địa vị khá cao trong hoàng cung, được Hoàng đế yêu quý vô cùng. Ngay cả lão thần nhất phẩm cũng phải lễ phép, tử tế với ông ta vài phần. Ta nhanh chóng bước đến trước mặt Từ công công hành lễ. Từ công công liếc mắt nhìn qua, cũng chẳng buồn nói lời khách khí, dường như hoàn toàn không hề coi vị thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng như ta ra gì.

“Ngọc cô nương, Hoàng thượng ra lệnh mời cô nương nhập cung.” Một lúc sau, ông ta mới chậm rãi lên tiếng.

“Từ công công, ta vừa hay cũng muốn nhập cung thăm Phụ hoàng, chi bằng...”

“Hoàng thượng có dặn thêm, chỉ mời một mình Ngọc cô nương vào cung, xin Tàn Vương Điện hạ lượng thứ!” Từ công công ngắc đầu, chẳng buồn nhìn Diêu, đưa lời chặn họng chàng luôn. Sắc mặt Diêu sầm hẳn lại, ánh mắt tràn đầy nộ khí, tuy nhiên chỉ trong chớp mắt, chàng đã lấy lại dáng vẻ lười nhác, bất cần mọi khi.

“Ngươi...” Ta vừa định lên tiếng, Diêu đột nhiên véo bàn tay của ta. Tức thì ta nuốt hết những lời mắng chửi vào lòng. Ta quay lại nhìn Diêu, chàng mỉm cười nhìn Từ công công như thể tất cả mọi thứ chưa từng xảy ra. Trong lòng ta thoáng nhói đau. Diêu dù gì, cũng đường đường là Tam hoàng tử, hiện nay, vì ông ngoại là đại học sĩ đã cáo lão về quê, lại thêm việc thỉnh chỉ xin hủy hôn đòi lấy ta, đã đắc tội với Hoàng Phủ Trung Nghĩa, địa vị vì thế càng ngày càng yếu đi. Lúc này nhìn xem ngay đến một lão công công cũng không thêm nề mặt, chẳng coi chàng ra gì hết.

“Từ công công, ngài theo hầu Phụ hoàng thời gian dài như vậy, khắp thiên hạ này chắc chẳng còn ai có thể hiểu con người của Phụ hoàng hơn ngài nữa, không biết ngài có biết tại sao đột nhiên Phụ hoàng lại muốn gặp Phiến Nhi không?” Giọng Diệu rất khiêm nhường, Từ công công nghe xong liền nhếch miệng mỉm cười, xem ra ông rất thích nghe mấy câu nói kiểu này. Từ công công nhìn ta đầy thú vị, lúc này không còn nét kiêu ngạo như trước nữa.

“Tâm ý của Hoàng thượng, phận làm nô tài như lão nô làm sao có thể đoán biết được chứ? Ngọc cô nương đến diện thánh là sẽ biết ngay thôi.” Giọng nói ẻo ọt, the the của ông ta vang lên khiến ta khó chịu cực kỳ. Mấy tên thái giám này đều là tiểu nhân bỉ ổi, mắt chó nhìn người thấp kém. Diệu tuy rằng bên ngoài trông lười nhác bất cần, lãng tử vô tài, nhưng ta biết chàng kiêu ngạo hơn bất cứ người nào. Từ nhỏ đến lớn, cho dù chịu bao nhiêu uất ức, chàng cũng không bao giờ nhận sai, không chịu cúi đầu, chỉ dùng thái độ bất cần, thách thức mà công kích lại những người gây đau khổ cho bản thân. Vậy mà lúc này, chàng lại chịu cúi đầu trước một viên thái giám bỉ ổi, điều này e rằng còn đau khổ hơn là đâm chàng một nhát dao chí mạng. Thế nhưng ngay vào lúc này cho dù chàng đã chịu lép vế, đối phương vẫn cứ chẳng nề mặt chút nào.

“Từ công công...” Ta thực sự tức giận vô cùng, vừa định lên tiếng cãi lại, bàn tay lại nhói đau, Diệu nắm tay ta càng chặt hơn trước.

“Từ công công nói rất đúng, chỉ là từ nhỏ Phiến Nhi ở trong khuê phòng, không hiểu mấy lễ tiết trong cung, ta thực sự lo lắng nàng sẽ vô tình khiến Phụ hoàng tức giận, có điều may mà có Từ công công ở đây. Công công nắm mọi chuyện trong cung rõ như lòng bàn tay, vẫn mong công công đưa lời nhắc nhở.” Diệu lại tiếp tục nói thêm.

Trong lòng ta cảm thấy vô cùng phần nộ, không quen với dáng vẻ cúi đầu hạ giọng của chàng như vậy chút nào.

“Từ công công, nghe nói ngài tinh thông cờ đạo, chỗ ta có một bộ cờ bằng bạch ngọc, là cống phẩm quý giá do sứ thần nước chư hầu cống nạp, hi vọng hôm nào đó có thể thỉnh giáo ngài vài ván.” Diệu vừa nói xong, sắc mặt Từ công công đã đỡ kiêu căng hơn trước vài phần.

“Luận về cầm kì thi họa, khắp thành Trường An ai có thể sánh được với Điện hạ ngài chứ? Điện hạ thường hay phong hoa tuyết nguyệt, lão nô nào dám sánh với ngài?” Từ công công hôm nay đã được đắc thế rồi nhưng vẫn không quên đưa lời nhục mạ Diệu thêm lần nữa.

“Tâm trạng của Hoàng thượng hôm nay không tệ, lão nô cũng chưa thấy tức giận điều gì.” Từ công công nói một hồi, lúc này mới vô tình nói một câu, còn Diệu coi như cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ công công!” Chàng mỉm cười đáp lại, nhưng nụ cười đó thực sự chẳng vui vẻ chút nào. Còn bản thân ta lúc này đã tức giận đến nóng rực toàn thân, trong lòng không ngừng mắng tên thái giám chết tiệt kia mấy chục lần.

“Ta ra bên ngoài đợi Ngọc cô nương.” Thái giám già họ Từ hất cằm bước ra ngoài. Ông ta vừa đi mất, ta đã nhổ một bãi nước miếng.

“Đồ ham ăn, dáng vẻ nàng tức giận trông rất là xấu xí!” Diệu nhẹ chớp mắt lên nói, nhưng ta nhanh chóng trợn mắt lườm lại.

“Có điều, ta thực sự rất thích dáng vẻ muốn mắng mà không dám mắng, âm thầm nguyên rửa người khác trong lòng của nàng. Nàng không biết nét mặt của nàng khi này trông thú vị đến mức nào đâu!” Chàng ghé sát vào sau ta, giọng nói truyền đến mang theo cảm giác ám muội kì lạ.

“Cái gì mà không dám mắng, nếu không phải chàng ngăn lại, ta sớm đã đánh đập tên thái giám chết tiệt đó một trận rồi. Ta nguyên rửa lão ta sinh con trai không có mông.”

“Thái giám thì làm sao mà sinh con trai được, đồ ngốc!”

Đột nhiên Diệu nghiêm mặt, đưa lời dằn dò: “Nghe đây, lát nữa diện kiến Phụ hoàng, dù thế nào, nàng tuyệt đối không được cãi lại.”

“Có cho ta mười lá gan, ta cũng chẳng dám cãi lại Hoàng đế.” Ta lẩm bẩm. “Ta cũng chỉ dám thì thầm chửi mấy tên thái giám chết tiệt thôi.” Diệu lặng người trong giây lát rồi bật cười lớn tiếng.

“Ha ha, ta suýt nữa quên mất, đồ ham ăn của ta còn tham tài, tham của hơn mấy tên thái giám khôn kiếp kia nhiều... ngoài ra còn... sợ... sợ... chết... á... hung hãn!” Mỗi khi chàng nói thêm một từ, ta lại véo chàng một cái, Diệu chỉ còn biết hít một hơi thở sâu, tuy vậy ngoài miệng vẫn cứ cố nói hết mới thôi. Ta trợn mắt lườm chàng, chẳng khác nào một con thú nhỏ hung tàn.

“Xem ra mấy đứa Hoa Hoa, Thảo Thảo nói không sai, nàng đúng là một cô nương chuyên ăn hiếp kẻ hiền lành, cúi đầu lấy lòng ác bá, mỗi khi gặp phải đối tượng nào không dám đắc tội thì trong lòng lại âm thầm nguyên rửa, chửi bới mủi tăm đời tổ tiên nhà người ta. Hơn nữa, mỗi lần gặp được những người lương thiện như ta thì lại động tay động chân, ăn hiếp không thương tiếc.” Diệu nhìn ta, mím môi, như một đứa trẻ chịu uất ức nhiều ngày, sau đó vén tay áo cho ta nhìn những chỗ bị ta véo lúc này đã đỏ rực cả lên. Đáng vẻ đó quả thật giống như chàng đã bị ta ăn hiếp một cách thâm hiểm, thậm tệ vậy. Ta hừm một tiếng tức giận, chẳng thèm để tâm đến chàng nữa.

“Lát nữa vào cung, nàng không phải sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng.” Chàng nhìn ta, không còn đùa cợt như vừa rồi nữa. Ta lặng người, chàng sẽ ở bên cạnh ta, lúc này Từ công công đã nói không cho chàng nhập cung rồi mà? Lẽ nào... chàng lại định kháng chỉ? Ta chẳng còn thời gian suy nghĩ nhiều thêm nữa, lão thái giám đứng chờ bên ngoài đến độ bức bối rồi, ta đành nghiêng răng, bước ra khỏi cửa.

Ta đi theo Từ công công rẽ trái quẹo phải mãi trong cung. Cả dọc đường ánh nắng gay gắt khiến ta mồ hôi đầy đầu, khuôn mặt nóng bừng, càng lúc càng mệt mỏi. Cũng không biết hoàng đế lão gia có phải hàng ngày vô cùng rảnh rỗi hay không, rõ ràng có thể đi thẳng, tại sao cứ phải làm những hành lang ngoằn ngoèo thế này chứ? Ta nóng đến mức phát điên, trong lòng chẳng thoải mái chút nào, bước đi càng lúc càng thêm nặng nề. Vị Từ công công kia nghe tiếng bước chân của ta liền quay đầu lại nhìn, nét mặt tỏ vẻ khinh bỉ.

“Ngọc cô nương, chút nữa bước vào nội điện, phải bước đi nhẹ nhàng, nếu không, kinh động tới Hoàng thượng, chẳng ai có thể giữ được tính mạng cho cô đâu.” Tên thái giám chết tiệt, Hoàng đế nhà ông có lá gan của hổ để hả? Chỉ là bước chân nặng nề đôi chút thôi mà cũng bị kinh động? Tuy rằng trong lòng vô cùng không phục, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn bước đi nhẹ nhàng hơn, theo sát phía sau ông ta.

Đi theo lão thái giám một đoạn đường dài, chính vào lúc tính nhẩn nại của ta lên đến đỉnh điểm, thì ta nhìn thấy tám biển vàng óng ánh của điện Cam Lộ hiện ra trước mặt. Ta nhanh chóng theo lão thái giám bước vào điện. Vừa nhắc chân qua thềm, gió mát thổi tới, làm tan biến mọi cảm giác nóng rực trên người lúc này.

Trong điện Cam Lộ mát mẻ lạ thường, những cơn gió nhẹ nhàng khiến ta cảm thấy sảng khoái hơn nhiều. Ta hiếu kì đưa mắt ngó nghiêng, chỉ thấy một người cung nữ đang đứng kéo chiếc quạt, tạo nên những cơn gió mát mẻ. Người đàn ông trước mặt đang quay lưng lại với ta, toàn thân toát lên khí chất cao sang, thanh nhã. Không cần phải đoán đây chính là phụ thân của Diệu và Diệp, lão Hoàng đế Nam Cung Hạo.

“Tiểu nữ Ngọc Phiến Nhi... Ngọc Phiến Nhi...” Thôi chết, chưa có ai dạy cho ta biết khi bái kiến Hoàng thượng phải nói thế nào. Ta cố gắng nhớ lại cảnh văn hay diễn ra trong các vở kịch, thế nhưng không biết có phải vì cảm thấy căng thẳng quá hay không mà lúc này đầu ta trống rỗng, chẳng nhớ ra gì hết.

“Ngọc Phiến Nhi, dập đầu bái lạy ngô hoàng vạn tuế... vạn tuế gia, Hoàng thượng, cát tường!” Ta lắp ba lắp bắp một hồi, trong lòng càng thêm căng thẳng, chỉ còn biết quỳ xuống dập đầu liên tục.

“Ngọc Phiến Nhi?” Trên đầu ta truyền đến giọng nói trầm trầm, cùng tiếng cười ẩn khuất trong đó.

Ngài đang cười? Vậy rốt cuộc là ngài đang vui vẻ hay là tức giận? Ta nhất thời hiếu kì, lén ngẩng đầu lên nhìn ngài. Một ánh mắt nghiêm nghị nhìn lại khiến ta sợ hãi, lập tức cúi đầu xuống thấp hơn.

“Trước đó, trẫm còn nghĩ, rốt cuộc là người con gái quốc sắc thiên hương đến mức độ nào mà có thể khiến cho hai hoàng tử của trẫm không ngại dâng chỉ xin ban hôn.” Giọng ngài chậm rãi, nhưng đặc biệt nghiêm nghị, khiến ta sợ hãi. Mãi một lúc lâu sau, mà ngài vẫn chưa nói gì, lại càng khiến ta căng thẳng hơn.

“Diệu thường ngày luôn đơn độc hành sự, tính tình cổ quái, trẫm không hề cảm thấy kì lạ. Chỉ là... Diệp xưa nay nghiêm nghị, chín chắn, bất cứ việc gì cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, vậy mà lần này cũng muốn làm trái ý trẫm. Rất nhiều người đều nói trẫm không công bằng, chuyện gì cũng yêu thương, chiều chuộng Diệp hơn, người thấy thế nào?”

“Đương nhiên là không phải rồi, Hoàng thượng anh minh như vậy, hoàng tử của ngài, người nào cũng là nhân tài. Tiểu nữ tin rằng Hoàng thượng đang dùng những cách khác nhau để bồi dưỡng họ trở thành trụ cột của đất nước.” Ngài rõ ràng yêu thương Diệp hơn, ai cũng biết ngài không thích Diệ, có điều công phu nịnh hót của ta không hề kém chút nào.

“Không, trẫm đích thực là không công tâm. Diệ, trẫm có thể không lo lắng, không quản lí. Thế nhưng Diệ, trẫm tuyệt đối không thể để nó vì một người con gái mà loạn mất phương hướng, cũng tuyệt đối không để cho trên thế gian này có bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến nó được tồn tại.” Giọng nói của ngài càng lúc càng nghiêm khắc, ta nghe thấy vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng khổ sở. Lần này đoán chắc ta lại bị đánh chết hoặc là ban cho tám lụa trắng mất rồi.

“Xin Hoàng thượng tha mạng, cùng lắm thì tiểu nữ xuất gia làm ni cô, hoặc là ban tiểu nữ cho Vương công tử, Lý công tử, hoặc đẩy tiểu nữ ra đường làm ăn xin cũng được. Xin Hoàng thượng tha mạng...” Ta sợ hãi, dập đầu liên hồi. Kể từ khi quen biết với Diệ và Diệ, ta lúc nào cũng lo lắng phập phồng, chẳng có ngày nào được yên thân.

“Người thực sự là con gái của Ngọc Tiến Hiền? Nhớ năm xưa Ngọc Thừa tướng phong độ đến mức nào, thật không ngờ... đường đường thiên kim tiểu thư nhà Thừa tướng lại toàn nói ra mấy câu của bọn giang hồ đại đạo. Lúc đầu Ngọc Thừa tướng định đưa người vào cung để làm mẫu nghi thiên hạ sao? Ha ha... ha ha...” Ngài bật cười. Bất giác, khuôn mặt ta đỏ bừng bừng, ngượng chết đi được!

“Trước đó, trẫm quả thực muốn giết chết người. Trẫm đã nghĩ ra rất nhiều khả năng, cho dù người đẹp như tiên nữ, quyến rũ chết người, trẫm cũng quyết không tha cho người. Thế nhưng khi này, trẫm đã thay đổi chủ ý. Lúc người trợn tròn đôi mắt đen láy, dập đầu liên hồi thỉnh an vạn tuế gia, dáng vẻ đó vừa ngốc nghếch vừa ngô nghê lại vừa đỡ dãn, trông chẳng giống chút nào với người mê hoặc các hoàng tử. Trẫm tuy rằng không phải một thánh quân, nhưng cũng chưa đến mức độ lạm sát người vô tội.”

“Hoàng thượng anh minh, tiểu nữ chính là một người con gái vừa ngốc nghếch, vừa ngô nghê lại vừa đỡ dãn, không có đầu óc, không có phẩm đức, không dịu dàng cũng không hề rộng lượng, tuyệt đối không phải dạng người được đàn ông yêu thích, tuyệt đối không thể mê hoặc được các vị hoàng tử. Hoàng thượng, ngài nói đúng!” Ta tiếp tục mở to mắt nói lời giả dối.

“Diệ với Diệ đều thỉnh cầu trẫm ban hôn, người nói trẫm ban hôn cho ai đây?” Ngài đi đến trước mặt ta, hình rồng thêu trên long bào cũng bay bay trong gió.

“Tiểu nữ...” Ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn ngài đầy hoang mang. Vị Hoàng đế này đã truyền lại cho các vị hoàng tử dung mạo tuyệt vời, anh minh, uy vũ, chỉ có điều thời gian đã để lại chút dấu vết trên gương mặt của ngài. Diệ hay Diệ? Lão Hoàng đế yêu thương Diệ như vậy, đương nhiên là sẽ đồng ý với Diệ rồi. Vừa nghĩ tới đây, ta lại cúi đầu xuống đầy buồn tủi.

“Trẫm đã quyết định rồi, trẫm sẽ chỉ hôn cho người với Diệ. Hi vọng lần này, đừng có để xảy ra chuyện gì bất trắc nữa.”

“Diệ? Thực sự là Diệ sao?” Ta chết lặng người.

“Hiện nay Hồi Cốt đang động binh làm loạn, trẫm đã lệnh cho Diệ ngày mai lên đường, đưa quân về phía Bắc. Những chuyện nhi nữ thường tình, chỉ khiến nó thêm nhiều lo lắng. Bây giờ, cho người ở bên cạnh Diệ, coi như cắt đứt mọi lo lắng cho Diệ cũng là chuyện tốt.”

“Hoàng thượng ngài lo cho nước cho dân, chu toàn đại cục như vậy thực đúng là cái phúc của bách tính, xã tắc! Ngài quả là anh minh thần võ.” Ta nhất thời kích động, lại khẩu đầu thêm vài cái nữa.

“Ha...ha... ha, trẫm đang nghĩ, nếu trẫm vẫn còn trẻ trung như Diệ và Diệ, liệu có thích người không nữa.” Ngài nhìn ta, lại bật cười thành tiếng.

“Chuyện này cứ như vậy đi, quân vô hí ngôn[1]. Trẫm đã xuất chỉ rồi lại thu hồi một lần rồi, lần này, chắc là không còn xảy ra bất trắc gì đâu nhỉ?”

[1] Quân vô hí ngôn: Vua không nói chơi.

“Không đâu, không đâu ạ, lần này, chúng thần nhất định sẽ tiến hành mối hôn sự này vẹn toàn.” Ta vội đưa lời thề thốt, chỉ sợ ngài thấy ta chưa đủ quyết tâm sẽ lại thay đổi quyết định. Ngài nhìn ta thêm một lúc nữa, cuối cùng vừa cười vừa lắc đầu.

“Thực đúng là một nha đầu thú vị, nếu trăm có công chúa, chắc cũng lớn như ngươi rồi đó!” Ngài than dài một tiếng, ánh mắt nhìn ta trông đã hiền từ, yêu thương hơn nhiều. Nếu phụ mẫu thực sự của ta còn sống, e là cũng đã đến độ tuổi như ngài. Ta nhìn lớp mái ngói lưu ly lấp lánh bên ngoài cửa sổ, cảm giác ấm áp lan dần khắp cơ thể. Từ giờ về sau ta sẽ chẳng còn cảm thấy cô độc và tự ti nữa. Hai chữ “gia đình” nghe ấm áp biết bao! Khi nào trở thành nương tử của Diệp, ta sẽ có gia đình thôi.

27. Chương 26. Sức Tỉnh Mộng Đẹp Lệ Đã Chan Hòa

Đi ra khỏi điện Cam Lộ, ta cảm thấy hưng phấn, vui vẻ vô cùng! Những hành lang quanh co, uốn lượn trong cung trước đó bây giờ trông mới uyển chuyển, đáng yêu làm sao! Ánh nắng đã đẩy lùi lớp không khí ẩm ướt khó chịu của thời tiết mưa gió mấy hôm trước đó. Lúc này, dưới ánh nắng ấm áp, sáng trong kia, cây cối xanh rờn bao quanh những hòn non bộ, trông thực sự mát mắt. Thỉnh thoảng, mấy chú bướm màu sắc bay lượn là là, thoát ẩn thoát hiện.

Quả nhiên một khi tâm trạng vui vẻ thì người ta nhìn bất cứ thứ gì cũng cảm thấy tuyệt đẹp. Đột nhiên, ta đứng khựng lại, sao ta... lại thành ra đi tới vườn lê thế này?

Giờ đang là thời điểm giữa hè, biển hoa ngợp trời như tuyết đã hoàn toàn biến mất. Ta lặng người ngắm những cành cây khô cằn, bất chợt trong lòng lại trào dâng cảm giác sầu muộn.

“Nàng còn nhìn nữa thì cây sẽ không thể ra hoa nữa đâu.” Một giọng nói vang lại từ phía sau lưng. Ta nhanh chóng quay đầu, là Diệp.

“Ma đầu sát nhân...”

“Biên cương cấp báo, Phụ hoàng ra lệnh ta lãnh binh xuất chinh, ngày mai ta phải lên đường rồi.” Giọng hần lạnh lùng, thái độ vẫn cao cao tại thượng, có điều ta đã có thể nhìn thấy sự ấm áp ẩn sau ánh mắt lạnh lùng kia. Trong lòng ngập tràn cảm giác áy náy, liền cúi rạp đầu xuống.

“Nàng không cần phải suy nghĩ lung tung, ta đã quen với sống một mình rồi, không để tâm thêm hay thiếu một người nào đó đâu.” Diệp lên tiếng bình thản như không, nhưng ta lại thấy cổ họng mình nghẹn ẹn, không biết nên nói gì mới phải.

“Hồi Cốt... có nguy hiểm không?” Ta do dự một hồi mới cất tiếng hỏi được.

“Nếu ta nói nguy hiểm, liệu nàng có đi cùng ta không?” Diệp đột nhiên hỏi khiến ta chẳng biết phải trả lời thế nào.

“Nàng không cần phải trả lời, ta đã biết đáp án rồi, chỉ là ta muốn nghe chính nàng nói ra thôi. Ta cần một... lí do để từ bỏ hoàn toàn.”

“Ma đầu sát nhân...”

“Đừng nói gì thêm nữa, tốt nhất là đừng nói gì cả...” Diệp mỉm cười tự giễu, câu nói vừa xong không hiểu hẳn đang nói với ta hay cho chính bản thân nữa.

“Diệp...”

“Yên tâm đi, đây cũng không phải lần đầu tiên ta ra sa trường. Hơn nữa ta vẫn một thân một mình, chẳng có bất cứ lo lắng, day dứt gì cả, cứ như vậy xuất chinh, ta sớm đã không để tâm đến sự sống chết của bản thân rồi.”

“Người sẽ không xảy ra chuyện gì hết. Phụ thân ngươi yêu thương ngươi như vậy, làm sao lại nỡ để người dẫn thân vào nguy hiểm? Lần này đi Hồi Cốt, ngươi nhất định sẽ nắm được phản thắng.”

“Thật sao? Nếu không phải ngài ấy yêu thương ta, có lẽ người báai đường thành thân cùng nàng đã không phải là Diệu.” Diệp nói ra câu này, thái độ bình thản như không, sau đó quay mình rời đi, chẳng nhìn ta thêm bất cứ một lần nào. Nghe vậy trong lòng ta càng thấy sầu muộn. Ta bắt giắc nhớ lại buổi đêm đom đóm bay đầy trời đó. Diệp trước nay vốn lạnh tựa băng, thế nhưng đã vì ta mà trở nên dịu dàng, tình tứ. Còn ta thì sao, sau cùng vẫn cứ phụ tấm chân tình của hân dành ình. Ta đã có Diệu, cho dù chàng là hồ li cũng được, giao hoặ cũng đành, ta đều chẳng thể nào thôi không yêu chàng. Xin lỗi người, ma đầu sát nhân...

“Đồ ham ăn!” Lại là giọng nói đáng ghét đó.

“Hồ li chết tiệt, chàng nhất định phải làm tổn hại danh tiết của ta trước mặt đám đông như vậy sao?”

“Lẽ nào không phải vậy sao? Lúc nãy nàng đi gặp Phụ hoàng, ngài mời nàng dùng điểm tâm, không ngờ nàng chẳng biết giữ hình tượng chút nào, ăn sạch sẽ.”

“Cái gì chứ, Phụ hoàng của chàng bây giờ vô cùng yêu thương ta đó. Chàng không biết ta khiến ngài ấy vui vẻ đến mức nào đâu, lúc này ngài đối xử với ta chẳng khác nào công chúa. Ta thấy địa vị của chàng trong lòng của ngài chưa chắc đã bằng được ta đâu.”

Ta đắc ý lên tiếng. Tuy rằng lúc ở trong điện Cam Lộ ta chẳng hiểu được ngài nói những gì, cũng không biết phải diễn tả bản thân như thế nào cho ngài hiểu, có điều, mỗi lần ta nói xong, ngài đều cười rất vui vẻ.

Diệu nghe ta nói vậy, sắc mặt sầm hân xuống. Lúc này ta mới nhận ra mình đã lỡ lời. Chết tiệt! Tại sao ta lại khoe khoang việc Hoàng thượng đối xử với mình tốt như thế nào trước mặt chàng chứ? Diệu là con ruột ngài, nhưng chưa bao giờ nhận được bất cứ tình yêu thương nào từ ngài cả. Để được ngài quan tâm, chàng đã không ngần ngại gây ra bao nhiêu sai lầm. Vậy mà, lúc này Hoàng đế lão gia lại yêu một người ngoài còn hơn cả chàng, vậy chàng sẽ buồn tui thế nào đây?

“Đồ ham ăn, nàng ngày người làm gì thế, phải chẳng biết sắp được gả cho ta, nên vui mừng đến độ dằn cả người ra?” Chàng đưa tay cốc nhẹ lên đầu ta một cái.

“Ta đang nghĩ, vị Hoàng đế phụ thân chàng thực chẳng anh minh chút nào, ta đường đường một thiên kim tiểu thư nhà Thừa tướng, vừa dịu dàng vừa rộng lượng, đương nhiên phải được gả ột người đàn ông trí dũng song toàn, tuấn tú phong độ mới đúng, tại sao lại có thể là một tên hồ li chỉ thích bốc phét, không biết quan tâm cũng không vĩ đại như chàng chứ?”

“Xin Phụ hoàng tha tội, những lời Phiến Nhi vừa nói đều là do vô tâm thôi!” Trước đó Diệu còn mỉm cười hân hoan, nhưng khi nghe ta nói vậy, đột nhiên chàng liền hất hàm nhìn ra phía sau lưng ta rồi đưa lời thỉnh tội.

“Hoàng đế lão gia xin hãy tha mạng cho con, những lời con vừa nói hoàn toàn là lừa dối. Tam Điện hạ trí dũng hơn người, thông tuệ vô song, là người đàn ông tuyệt vời thiên hạ đệ nhất trước không có ai, sau này càng hiếm gặp. Hoàng thượng ngài cho con gả về cho Tam Điện hạ, Phiến Nhi vô cùng cảm kích! Đây là một quyết định anh minh của ngài, lúc nãy, con cảm thấy bản thân bất tài vô dụng, hoàn toàn không xứng đáng với Tam Điện hạ, nên mới nói không chọn lời. Xin Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng anh minh, Hoàng thượng vạn tuế cát tường! Hoàng thượng, ngài là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, xin ngài...” Ta lập tức quỳ sụp xuống, dập đầu liên hồi, liên tha liên thiên không ngừng. Thật đúng là, lúc này ta vừa nói ngài không anh minh, không biết ngài nghe thấy có lời ta ra trảm quyết không nữa.

Ta quỳ một lúc lâu chẳng dám ngẩng đầu lên, trong lòng vô cùng sợ hãi, hai chân mềm nhũn, quỳ cũng không vững.

“Thật sao? Ta thực sự tốt đẹp như vậy à? Vì thế nên mới khiến nàng cảm thấy tự ti mỗi khi ở gần? Có điều nàng không cần phải lo, ta không chê bai nàng đâu. Tuy rằng nàng có hơi ngốc nghếch, lại ngô nghê, hình tượng và tính cách hơi kém, có điều con người ta khá là qua loa, cố gắng một chút, coi như cho nàng món hời lớn cũng được.” Trên đầu truyền xuống giọng nói vừa hờn hờ, vừa đang cố gắng kìm nén tiếng cười. Lát sau, dường như chàng chẳng thể nhịn thêm được nữa, liền bật cười thành tiếng.

“NAM CUNG DIỆU!” Ta nắm chặt bàn tay, nghiêng răng nghiêng lợi ngắc đầu, liền bắt gặp khuôn mặt đang cười nhả nhỏ, tiểu nhân đắc chí của chàng. Tại sao ta lại ngốc nghếch như vậy chứ, lại để cho tên hồ li thói tha này lừa gạt?

“Gọi tên tướng công nàng cũng không cần phải hứng khởi như thế đâu. Dù ta biết nàng yêu ta bằng tất cả sinh mệnh của mình.” Ta trợn mắt nhả nhin.

“Nàng có thể bình thân rồi, vẫn còn chưa bái đường, nàng đã quỳ trước mặt ta, ta không mắc lừa đâu.” Tên hồ li chết tiệt, lại còn dám đem ta ra làm trò cười. Trong lòng ta tức giận vô cùng, tức giận đứng bật dậy. Nhưng không biết có phải do khi này quá căng thẳng hay không mà chân ta mềm nhũn, ta lại ngã bệt xuống.

“Còn không đỡ ta đứng dậy!” Ta bực bội cất lời. Thật là quá đáng, dám ăn hiếp người ta đến mức độ này!

“Không biết thế này có được coi là biết quan tâm, chiều chuộng hay không nữa?” Diệu ghé sát lại chỗ ta, không hề kéo ta lên, mà ngồi xổm xuống, bế bổng ta dậy luôn. Hơi thở của chàng phả vào khuôn mặt, nóng nóng, ướt ướt, vô cùng ám muội.

“Này, chàng làm cái gì thế? Hồ li chết tiệt, đây vẫn là Hoàng cung đấy!”

“Đừng có động dậy linh tinh, ta bế nương tử của mình, ai dám dị nghị chứ? Nàng phải làm quen dần đi, sau này ta sẽ bế nàng cả cuộc đời đó!” Chàng bật cười nói. Ta nằm trong vòng tay của chàng, ngắc đầu nhìn lên chỉ thấy thân hình cao lớn của chàng đã che đi ánh mặt trời, lại đang ở vị trí ngược sáng nên ta chỉ có thể nhìn được khuôn mặt hân hoan, tuấn tú của chàng. Ta lặng người đi ngắm chàng, khuôn mặt tuấn tú, chiếc cằm kiên nghị, chàng đẹp như một pho tượng. Phần má ta nép sát vào lồng ngực của chàng, nghe nhịp tim chàng đập từng hồi rộn ràng. Cả cuộc đời... đây chính là lời hứa mà chàng dành cho ta sao?

Cơn gió mùa hạ mát mẻ mang theo cả hương thơm ngọt của lá sen. Diệu bế ta đi dọc theo con đường trải đá bạch ngọc. Suốt chặng đường đó, đám cung nữ, thái giám và thị vệ nhìn theo chúng ta bằng ánh mắt tò mò, ngưỡng mộ, thậm chí còn có cả khinh bỉ, coi thường. Thế nhưng ta không hề để tâm, Diệu cũng hoàn toàn phớt lờ.

Ta nép sát vào chàng, từ từ nhắm mắt lại, thời tiết này, nếu có thể nằm trong vòng tay chàng, ngủ một giấc, nhất định sẽ có được một giấc mộng tuyệt đẹp. Ta nhắm mắt tận hưởng cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc. Trước kia, ta chưa bao giờ dám mơ tưởng hão huyền rằng một ngày nào đó bản thân sẽ được nằm trong một vòng tay âu yếm, vững chãi như vậy. Trước giờ ta chưa bao giờ nói cho chàng biết, kể từ khi quen chàng, ta không còn tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng giữa đêm khuya như trước kia, cũng không còn lo lắng có người giàu có nào ác ý thả chó dữ đuổi theo mỗi khi ta ăn trộm. Bởi vì, có chàng ở bên, ta cảm thấy đó là sự an toàn, niềm hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời mình.

Diệu, ta đã bao giờ nói cho chàng nghe, ta yêu chàng, ta thực sự, thực sự vô cùng yêu chàng!

Cứ mong ngóng như vậy trong vui vẻ, ta cuối cùng đã chờ được tới ngày xuất giá.

“Tiểu thư, người đừng động dậy, hôm nay không được mắc lỗi, thiếu sót đôi chút thôi là sẽ không cát tường đâu.” Không biết là Tiểu Thúy xuất giá hay là ta xuất giá nữa, cô bé bận rộn, hân hoan, dường như còn vui mừng hơn cả ta. Chỉ mỗi mẫu thân ta là khóc than thút thít, như thể ta một đi không trở lại vậy.

“Nặng quá đi, sao ta có cảm giác mấy thứ trang sức nặng nề này khiến cổ ta ngán hản lại thế?”

“Điều đó là đương nhiên, những thứ trang sức này đều được làm từ vàng thật mà. Đôi trâm song phượng Túc Hỷ này do tiệm trang sức nổi tiếng nhất Trường An tạo nên, phía trên còn có phỉ thúy ngàn năm, trên châu Bắc Hải, chỉ riêng thứ này thôi đã mấy ngàn lạng bạc rồi. Tam Điện hạ đúng là người hào phóng! Tiểu thư, bất cứ món trang sức nào trên đầu người cũng đều có giá trị cả vạn lạng vàng đó.”

“Oa! Bộ y phục này lại nặng thế, phải chăng cũng rất đắt tiền?” Đừng trách ta tham lam, đây chỉ là thói quen nghề nghiệp mà thôi.

“Đương nhiên rồi, những hình thù trên đó đều được thêu bằng sợi vàng thật. Tất cả đều là bảo thạch của Tây Vực đó.” Ta nghe Tiểu Thúy nói, bất giác nuốt nước miếng. Đợi đến đêm, ta sẽ đi trộm chúng, chắc

chấn là phát tài rồi. Mới nghĩ đến đây, ta đột nhiên sực tỉnh, trộm gì mà trộm, đây rõ ràng là y phục của ta mà. Ta lật đi lật lại bộ y phục, càng xem lại càng hân hoan, hứng khởi.

“Tiểu thư, đừng nhìn nữa, đến giờ lành rồi!”

“Ta vẫn còn chưa ăn gì mà.”

“Bây giờ người vẫn chưa được ăn gì đâu.” Tại sao lại không thể ăn chứ? Ta trang điểm chải chuốt từ sáng sớm đến giờ, bụng đang kêu òng ọc vì đói. Tiểu Thúy chẳng để tâm đến lời than thở của ta, đẩy ta nhanh chóng vào kiệu.

“Này, lúc nào thì ta có thể ăn được đây hả?” Lúc ta ngồi vào trong kiệu hoa, trong lòng càng nghĩ càng phiền não, bất giác lên tiếng hỏi.

“Đợi khi được đưa vào động phòng, tân lang chiêu đãi xong khách khứa thì có thể ăn uống cùng cô nương thôi.” Một vị ma ma đứng ngoài kiệu đáp lại.

“Vậy lúc nào mới vào động phòng chứ?” Ta đưa tay lau mũi hắt hơi liên hồi vì hít phải bụi phấn trang điểm.

“Đợi bái đường xong là được đưa vào động phòng.”

“Vậy lúc nào thì sẽ bái đường.”

“Đợi... đến... nơi... rồi... thì... có... thể... bái... đường...” Vị ma ma đứng ngoài kiệu có vẻ rất chán nản khi phải trả lời những câu vô vị của ta. Ta đưa tay xoa bụng, kéo khăn che mặt xuống rồi bắt đầu nhắm đếm cừ. Đói chết rồi, tại sao tân nương lại phải để bụng đói lên kiệu hoa, không thể ăn uống no say rồi mới xuất giá à?

“Tiểu thư, tiểu thư, mau tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi!” Không biết ta đã đếm được bao nhiêu con cừ, đến sau cùng, thì tựa đầu vào thành kiệu làm một giấc. Còn đang say sưa giấc nồng đột nhiên có tiếng người gọi ta dậy. Ta mơ mơ màng màng mở mắt, qua chiếc khăn che mặt, ta thấy một bàn tay đưa về phía mình chờ đợi giữa không trung.

Thôi chết! Không biết ta đã ngủ bao lâu rồi? Không phải là Diệu đã đợi ta xuống kiệu từ nãy đến giờ chứ? Ta cúi đầu, đưa tay cho chàng. Qua chiếc khăn che mặt, ta thực sự không nhìn rõ nét mặt chàng, có điều chỉ đoán thôi ta cũng khẳng định thái độ của chàng lúc này không thân thiện ấy. Ta ngoan ngoãn theo chàng ra khỏi kiệu, chân còn chưa chạm đất, đã cảm thấy hoa mày chóng mặt, thì ra chàng đã đưa tay bế bổng ta lên.

“Ngọc Phiến Nhi, có phải nàng kiếp trước là heo không, ngồi trong kiệu mà cũng có thể ngủ được?” Chàng nghiêng rằng thì thầm những lời trách móc. Chắc chàng rất giận vì không thể sửa được tật xấu của ta.

“Hôm nay, trời còn chưa sáng đã phải dậy trang điểm. Chàng biết đó ta vẫn chưa ngủ đủ giấc. Hơn nữa, từ sáng sớm đến giờ, ta thậm chí còn chưa ăn gì vào bụng. Ta vừa đói vừa buồn ngủ, ta thấy không phải ngủ gật đâu mà là thiếp đi vì đói đấy!”

Ta vén khăn che mặt, ngẩng đầu nhìn Diệu. Hôm nay, chàng mặc một bộ y phục đỏ chói, trông lại càng tuấn tú, đỉnh đặc. Chàng cúi đầu nhìn ta nằm gọn trong vòng tay mình, khuôn mặt hiện lên vẻ hân hoan khác lạ, mắt cười tít lại thành một đường chỉ, cong cong chẳng khác nào một vầng trăng khuyết.

“Lúc bái đường mà còn dám ngủ, nàng cứ thử xem, ta sẽ xử lý nàng thế nào!” Diệu thốt ra từng chữ nhưng ta lại thấy trong đó ngập tràn ý yêu thương.

“Là ngất đi chứ không phải ngủ...” Ta không chịu thua liền đưa lời phản bác. Vừa lúc đó, chàng đã đặt nụ hôn xuống má ta, ngay trước mặt đám đông. Tiểu Thúy đứng bên che miệng mỉm cười, mọi người xung quanh thì há hốc miệng, hoàn toàn kinh ngạc.

“Xuất giá tòng phu, tướng công nói thì không được cãi lời!”

Chàng nói xong liền bế ta vào trong. Chàng đặt ta xuống trước một chậu lửa, sau đó dắt ta bước qua chậu lửa đó. Gấu vấy ta vừa chạm đất, cũng không biết bị mắc vào đâu mà khiến ta ngã nghiêng cả thân mình, sau đó phải tốn rất nhiều sức ta mới có thể giữ vững được cơ thể. Các tiểu thư quý tộc đứng quanh đó đều không ngừng bắn về phía ta những ánh mắt khinh bỉ, chế nhạo. Theo quy định của Đại Kỳ, đại hôn của

Hoàng tử, phải được cử hành nghi lễ trên đại điện. Tân lang và tân nương mặc y phục đồ thắm, nhận sắc phong của Hoàng thượng và lời chúc phúc từ Hoàng hậu, sau cùng sẽ nhận bái lạy của chúng quan. Thế nhưng khoảng thời gian trước Diệu đã bị tước đi thân phận vương gia, Hoàng thượng đương nhiên không xuất hiện tại hôn lễ. Chúng ta cũng phải ngênh đầu theo tập tục của dân gian, thiết tiệc tại phủ Tần vương của chàng, khoản đãi bách quan. Có điều hôm nay, vì thế ta cũng không phải dâng trà cho phụ mẫu chàng.

Đám quan lại này tuy rằng nói đến để cung hỷ, nhưng ánh mắt nhìn Diệu đều là cười nhạo và coi thường. Diệu hoàn toàn không để tâm đến họ, thần sắc bình thản, mang theo chút bất cần, ngạo nghễ mọi khi, thế nhưng trong mắt chàng lại hiển hiện vẻ kiên nghị, ngạo khí ít ai sánh bằng.

Ta chu miệng, chẳng cam tâm chút nào. Chỉ ít thì tiểu ăn mày ta cũng đã đổi đời, đường hoàng xuất giá, thế mà không khí hôm nay chẳng vui vẻ gì hết. Ta uất ức vò nhàu vạt áo. Lúc nhìn lại, ta mới cảm thấy xót xa cho bộ y phục đất tiền của mình. Hầy, dù thế nào thì ta cũng không nên trút giận lên những thứ đồ quý giá như vậy.

“Lão đại hình như không vui vì yến tiệc thành hôn chưa đủ long trọng, linh đình thì phải...” Trong đám đông, ta dường như nghe thấy có người đang thì thầm bàn tán. Ta đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thì thấy mấy đôi chân nhỏ nhỏ thò ra từ dưới gầm bàn. Y phục mặc trên người chúng rất sang trọng. Ta cúi xuống liền thấy bốn tên tiểu quỷ đang co ro bên dưới, tay mỗi đứa bẻ một đĩa vịt quay, ăn uống vô cùng hứng khởi.

Thực đúng là chó không sửa được tật ăn phân, ta thẫn mẩn một câu. Cho dù Diệu đã cho chúng làm quan, chúng vẫn không bỏ được thói quen cứ hễ ăn ngon là phải trốn gọn vào một góc.

“Lão đại là người sĩ diện, bình thường vẫn thích những thứ không đổi tiền ăn cơm được. Đệ còn nhớ không, có một lần, tỷ ấy mặc bộ y phục ăn trộm về lên người, sau đó trang điểm cho bản thân chẳng khác nào một quả cầu thịt.”

“Nói nhỏ thôi, đôi tai của lão đại còn thính hơn cả tai chuột. Tỷ ấy dữ dằn lại nhỏ mọn, nếu nghe thấy những lời này nhất định sẽ đánh chúng ta đó. Người khác không dám đắc tội với tỷ ấy, chúng ta lại đánh không lại tỷ ấy, nên tỷ ấy càng thêm khoa trương, kiêu ngạo.”

“Ừm, lão đại thích nhất là được tiền hô hậu ủng. Lần này tỷ ấy xuất giá, nghe nói vị quan lớn nhất thiên hạ là Hoàng đế lão gia không tới nên sắc mặt tỷ ấy còn thối hơn cả bãi phân. Lúc trước khi còn đi ăn trộm với xin ăn, tỷ ấy thường xuyên bốc phét là có vị đại quan nào đó đích thân nói chuyện cùng mình, khiến đám ăn mày khác vô cùng ngưỡng mộ.”

“Đúng đúng đúng, ta nhớ là vị đại quan đó chỉ nói đúng một từ với tỷ ấy là “Cút!”

Bốn đứa nhóc này dám tụ tập ở đây để nói xấu ta, thậm chí còn vô cùng rõ ràng. Thế nhưng cho dù xung quanh tiếng người huyên náo, ta vẫn có thể phân biệt được những lời nói xấu về mình. Bà nhà nó, hôm nay lão nương không xử lý mấy tên tiểu tặc khốn kiếp này, ta sẽ không...

“Cô nương ngốc nghếch này, sắp bái đường thành thân rồi nàng còn định đi đâu nữa hả?” Bên tai ta chợt vang lên một tiếng thì thầm, dường như Diệu đang cố hết sức để kìm nén cảm xúc. Ta đành hạ tay áo vừa mới xén lên, ngoan ngoãn, an phận đứng cạnh Diệu. Đám nhóc con đáng chết, đợi khi nào bái đường thành thân xong, ta nhất định sẽ xử lý mấy nhóc.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

Mỗi lần khom lưng cúi đầu, ta đều nhìn thấy mấy tên nhóc chui dưới gầm bàn kia đang ăn uống say sưa. Bọn chúng thậm chí còn đang hào hứng nói xấu ta. Ta càng thêm tức giận, nắm chặt bàn tay.

“Phu thê giao bái.”

“Á! Đồ ham ăn, nàng cố tình muốn trả thù ta đúng không, ai bảo nàng đụng trúng vào đầu ta hả?”

Ta vừa mới cúi thấp đầu xuống, liền đập phải cái đầu cứng như đá của Diệu, bên tai đồng thời vang lên mấy tiếng cằn nhằn. Trong khi đó ta cũng không tránh khỏi việc có chút hoa mày chóng mặt, thẫn thẫn cho chiếc đầu đau đớn của mình, trong lòng càng thêm tức giận. Tên hồ li thói tha, đầu ta cảm bao nhiêu

đồ trang sức, lại đang che mặt thế này sao có thể nhìn rõ phía trước. Tất cả là do chàng, nhìn thấy ta đưa đầu tới mà cũng không biết tránh đi.

Bực bội bái đường cùng chàng xong, ta liền mơ mơ màng màng được một vị ma ma dắt tới một căn phòng khác. Vị ma ma này bảo ta phải ngồi yên trong phòng, đợi tân lang khi nào chiều đãi khách khứa xong sẽ vào gỡ khăn che mặt xuống cho ta. Ngồi một lúc, thấy bọn họ đã rời đi cả, ta lập tức kéo chiếc khăn che mặt xuống, rồi lật tung tất cả các thùng, các rương để tìm đồ ăn.

Thế nhưng tìm khắp phòng một hồi, ta cũng chẳng tìm thấy bất cứ thứ gì có thể nhét vào bụng. Ta đành ngồi đó buồn rầu, lúc này vì mãi miết đi tìm đồ ăn, nên giờ mặt hơi tái. Thế nhưng bên tai ta tiếng nhạc báo hỷ vui tươi, nhộn nhịp vẫn vang lên không ngừng. Tay chạm vào chiếc vỏ chăn có thêu hình đôi uyên ương đùa nước, ta đưa mắt nhìn ra phía trước, nên đỏ rực rỡ, bốn bề đều là những chữ song hỷ, cát tường, tất cả đều đang nhắc nhở ta rằng, tối hôm nay, ta đã là tân nương tử của Diêu.

“Cầm tay của nàng, sống đến đầu bạc.” Nghĩ tới việc Diêu sẽ nói những lời này với mình, trong lòng ta cảm thấy vô cùng ngọt ngào bất giác mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Lão đại hôm nay rất xinh đẹp!” Đúng lúc ta cảm thấy vui vẻ, bên ngoài cửa sổ lại vọng vào giọng nói quen thuộc.

“Thế nhưng dù có xinh đẹp đến đâu cũng vẫn là lão đại thôi. Người ta thường nói câu gì ý nhỉ... chó không sửa được tật gì ý nhỉ...” Hoa Hoa lấp ba lấp bắp lên tiếng. Thực đúng là thiếu hiểu biết, không phải chính là câu, “chó không sửa được tật ăn phân sao?” Trong lòng ta thầm nghĩ, sau đó lại cảm thấy có gì đó bất ổn.

“Ăn nói linh tính! Lão đại còn lâu mới là chó không sửa được tật gì gì đó.” Là giọng nói chói tai của Quả Quả, tuy rằng cậu bé đã cố gắng hạ giọng, nhưng ta vẫn có thể nhận ra được. Hi, đứa này không tệ, vô cùng trung thành với lão đại là ta.

“Lão đại phải được gọi là phân nát không thể xây tường!” Quả Quả tiếp tục bổ sung. Đầu ta tức thì đau nhói, chỉ muốn nổ tung lên đứng bật dậy, đẩy cửa sổ ra, mùi hương thịt vịt quay nhanh chóng ập vào, bốn tên nhóc con này đang trốn dưới cửa sổ, vừa ăn vịt quay vừa nói xấu ta.

“Lão... lão... lão...”

“Là lão đại.”

“Bị phát hiện rồi, chạy mau!”

“Lần này chết chắc rồi!”

Bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả vút ngay chiếc vịt sang một bên, co cẳng chạy mất. Ta bật cười, một tay gỡ phượng xuống, tiện đó cũng cởi luôn bộ y phục thêu vàng thêu bạc kia ra, chỉ còn lại có bộ y phục bên trong màu tím đậm. Bỏ hết những thứ trang sức nặng nề kia, thân ta nhanh chóng nhẹ như én, nhảy bật ra ngoài. Mấy tên tiểu tử kia còn chạy chưa xa, đã bị ta kéo hết lại.

“Lão đại, tỷ nhất định là rất đói bụng phải không?” Thảo Thảo chớp mắt, xoa nhẹ vào bụng ta. Đúng! Ta đúng là đang rất đói.

“Lão đại, chúng đệ biết tỷ tỷ nhất định là đói bụng, vậy nên chúng đệ định mang đồ ăn tới cho tỷ đây.” Qua Qua nhanh chóng tìm ra được điểm yếu của ta, liền chuyển hướng chú ý của ta sang đồ ăn.

“Hả? Các đệ biết chỗ nào ở đây có đồ ăn sao?” Ta tức giận quá thành ra bật cười.

“Chúng đệ trước kia từng tới phủ Tần vương, biết được chỗ này chắc chắn có đồ ăn ngon.”

“Vậy còn chờ gì nữa, không mau dẫn đường?” Hừm, đợi ta ăn no nê rồi xử lý chúng sau vậy.

Lúc này, ánh hoàng hôn ở cuối đường chân trời trông như một con rồng màu đỏ, thân rồng ẩn sau những đường núi non, cây cối chạy dài, chỉ có đầu rồng, ngậm một viên trân châu đỏ rực là mặt trời hiện ra.

Ta cùng mấy tên nhóc đi qua một đoạn hành lang dài, hòn non bộ, hồ nước, cầu gỗ, hoa viên, bãi cỏ... cuối cùng cũng dừng lại trước một căn phòng có cửa sơn vàng.

“Chúng thật thông minh, biết được trên bàn cúng ở miếu thần tại vương phủ nhất định có đồ ăn, thật không hổ khi cùng lão đại ta lẫn lộn trên giang hồ bấy lâu.” Ta cố mạnh lên đầu của Hoa Hoa, rồi vội vã lấy mấy thứ hoa quả đặt trên bàn cúng cho vào miệng nhai.

“Lão đại à, Diệu ca ca hình như có rất nhiều ngân lượng, tỷ nhìn miếu nhà huynh ấy kia, còn quy mô hơn cả ngôi miếu ở phố Tây của chúng ta nữa.” Thảo Thảo ăn vô cùng hào hứng. Đến lúc no quá, thằng bé đưa tay sờ bụng rồi mới từ tốn mở lời.

“Thật sao? Đợi khi nào lão đại phát rồi, cũng sẽ sửa sang lại ngôi miếu của chúng ta to đẹp hơn nhé. Khi ấy ta sẽ đúc bức tượng hoàn toàn bằng vàng, sẽ mời tất cả thần tiên với Diêm Vương gì đó tới liên hoan chứ không?” Ta ăn một miếng thịt gà, rồi đồng dục lập lời thề.

“Lão đại, câu nói này bọn đệ đã nghe từ khi còn bé tí rồi, đến lúc nào thì tỷ mới có thể phát được?” Hoa Hoa liếc mắt nhìn ta, Qua Qua và Quả Quả nghe thấy vậy liền tức thì trốn sang một bên.

“Ta...” Vừa định mắng bọn chúng, ta đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân hướng về phía này. Ta nhanh chóng đánh mắt cho bốn đứa, mấy đứa nhóc lập tức hiểu ý, chạy nhanh đi tìm chỗ ẩn náu. Sau một hồi tìm kiếm, ta quyết định trốn sau lưng tượng Phật, vị trí đó rất an toàn, người ngoài nhất định không thể nhìn thấy ta được.

“Điện hạ, lão thần có nên chúc mừng ngài một tiếng không?”

Điện hạ? Điện hạ gì chứ? Nghe nói Diệp đã bị phái đi đối phó với đám người Hồi Cốt, Mạc Bắc rồi, vậy Điện hạ mà người kia vừa nhắc tới là ai chứ? Giọng nói nghe rất quen, dường như là giọng của Hoàng phủ Trung Nghĩa?

“Xin ân sư bớt giận, hãy nghe con giải thích trước đã!” Nghe thấy giọng nói này, toàn thân ta run rẩy, bất giác lạnh cả sống lưng. Lúc này không phải chàng đang tiếp đãi đám khách khứa ngoài kia à? Tại sao lại ở đây nói chuyện gì bí mật vậy?

“Còn gì để giải thích nữa? Hôm đó ta đã nói quá rõ ràng rồi, nếu ngài lấy con gái ta Hoàng Phủ Liễu Nhi, ta sẽ giao bảy mươi quân trong tay mình cho ngài, trợ giúp ngài ngồi lên Hoàng vị. Thế nhưng sau cùng, ngài lại nuốt lời, không ngờ dám thoái hôn để thành thân với con gái của bỉ phu Ngọc Tiến Hiền. Ngài bảo ta còn mặt mũi nào trong triều đình này nữa? Ngài bảo Liễu Nhi sau này làm sao mà ngóc đầu lên làm người được? Hôm nay ta tới đây là muốn đòi lại công bằng, nếu không, Hoàng Phủ Trung Nghĩa ta tuyệt đối không để mọi chuyện trôi qua dễ dàng như vậy đâu.”

Nghe xong mấy câu nói đáng sợ của ông ấy, trong lòng ta thoáng giật nảy, không ngờ Diệp vì ta mà phải gánh chịu nhiều áp lực như vậy.

“Ân sư đã trách nhầm con rồi, Phụ hoàng vẫn luôn lo lắng trước mối quan hệ giữa con và người, sớm muộn gì cũng sẽ động thủ mà ra tay trừ khử. Con thành thân với Ngọc Phiến Nhi, chẳng qua chỉ là một động tác giả, đánh lạc hướng, khiến Phụ hoàng cho rằng mối quan hệ của chúng ta đã tan vỡ, sau đó sẽ lơ là cảnh giác.” Giọng nói quen thuộc nhưng lại chứa đầy sự xa lạ, xa lạ đến mức ta đột nhiên cảm thấy tội cùng sợ hãi.

“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Nam Cung Diệu, ngài đừng quên, nếu không có binh quyền trong tay ta, ngài chẳng là cái gì hết cả.”

“Xin ân sư an tâm, con mưu đồ bao nhiêu năm nay chịu mọi nhục nhã, tất cả là vì gì chứ, điều này người hiểu rõ nhất mà!”

“Vậy ngài đối với Ngọc Phiến Nhi, rốt cuộc có phải thực lòng? Ta nói cho ngài biết, ta chỉ có một đứa con gái là Liễu Nhi thôi, thế nên ta sẽ tuyệt đối không cho phép những chuyện ảnh hưởng đến hạnh phúc của nó có thể xảy ra.”

Ta lạnh run cả người, trong lòng đột nhiên cảm thấy hết sức hoang mang. Diệu im lặng một hồi, vì nấp sau pho tượng nên ta không nhìn thấy nét mặt chàng, thế nhưng sự do dự của chàng thực sự đã bóp nát trái tim ta.

“Ngay từ đầu, con đã không hề yêu thích nàng ta. Lúc này tiếp cận nàng, để nàng yêu con, đều là muốn ngăn cản nàng ta nhập cung, không muốn để cho Ngọc Tiến Hiền đạt được mục đích. Đợi đến khi con giành được thiên hạ Đại Kỳ, đương nhiên, sẽ từ bỏ nàng ta, cho Liễu Nhi một danh phận.” Diêu chậm rãi cất lời. Còn ta phải mất rất nhiều thời gian mới có thể hiểu được hàm ý ẩn trong từng câu nói của chàng. Chàng nói chàng không yêu ta, chỉ đang lợi dụng ta, lợi dụng xong thì sẽ vứt bỏ... Thì ra, tất cả mọi chuyện là vậy.

“Ta tạm thời tin ngài một lần. Lần này Nam Cung Diệp dẫn quân đi bình loạn Hồi Cốt, ngài thấy thế nào?”

“Đó chẳng qua chỉ là một kế sách mà thôi, ta phải người cố ý giả thành binh sĩ Hồi Cốt, quấy nhiễu Ngọc Môn Quan. Tinh Thịch đã sắp xếp nội ứng ở bên Kha Hãn Hồi Cốt rồi. Gây ra một trận phân tranh như vậy, tất cả đều vì muốn lấy tinh mạng của Nam Cung Diệp! Phụ hoàng một lòng một dạ muốn nâng đỡ Nam Cung Diệp, lập hắn thành Thái tử, lần này lại không tiếc giao trọng binh trong tay mình cho hắn, chỉ đợi hắn hạ được Hồi Cốt, lập nên chiến công, quay về sẽ lên ngôi một cách đường hoàng, thậm chí là vinh quang nhất. Thế nhưng Phụ hoàng không thể nào biết được, thứ đang đợi con trai yêu của ngài ở phía trước chính là thập diện mai phục, còn người thực sự đứng sau tất cả những thứ này chính là ta. Và lúc Diệp đi biên cương đánh trận chính là lúc chúng ta ra tay hành động.”

“Điên ha dự định nhân lúc Diệp bị vây khốn tại Ngọc Môn Quan sẽ cho quân đánh vào hoàng cung, ép Hoàng thượng truyền vị? Ha ha ai nấy đều nói Tam Điện hạ là người không có chi phải sợ nhưng lại không biết ngài mới chính là người khổng chế toàn cục. Thật không ngờ, một Tam Điện hạ chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt lại chính là một nhân tài tuyệt vời, một đế vương tương lai tài giỏi. Điều khó nhất chính là ngài đã nhẫn nhịn được những bất công và nhục nhã suốt hơn hai mươi năm qua. Một người giống như ngài, làm sao lại có thể vì một Ngọc Phiến Nhi mà từ bỏ cả giang sơn hùng vĩ này chứ? Trận đấu trí này, Hoàng thượng thua là thua ở chỗ không thấu hiểu đối thủ.”

“Ân sư quá lời rồi!”

“Có điều, ngài chắc chắn là phía Hồi Cốt sẽ không xảy ra điều gì bất trắc chứ?”

“Khi binh mã của Diệp xuất quân, hắn sẽ phát hiện, tất cả số lương thảo đã bị đánh tráo, quá nửa chỗ đó được thay bằng những bao cát. Ta đợi xem xem, phía trước có mai phục, lại không có đủ lương thảo, hắn làm cách nào sống sót quay về.”

“Ha ha... ha ha... ngài còn máu lạnh và nhẫn tâm hơn so với ta tưởng tượng đó!”

“Chính ân sư đã dạy dỗ ta, không từ thủ đoạn, không được mềm lòng, không được để lại hậu họa.”

Chuyện loạn quân ở Hồi Cốt chính là cái bẫy do Diêu giăng ra? Diệp sắp gặp nguy hiểm. Lúc này đầu óc ta hoàn toàn trống rỗng, chẳng còn nghe được bọn họ nói thêm gì nữa. Thậm chí, bọn họ rời đi từ lúc nào, ta cũng không hay biết. Ta trốn trong chỗ tối, run rẩy toàn thân, trong lòng không ngừng suy nghĩ xem mình có nên tiếp tục là một tân nương ngốc nghếch, hay là đi cứu Diệp?

“Lão đại... người làm sao thế?” Hoa Hoa hiển nhiên là nghe hiểu đoạn nói chuyện giữa Diêu và thập Vương gia, nó dùng bàn tay nhỏ vỗ lên vai ta, Thảo Thảo thì đứng bên không ngừng kéo áo.

“Hoa Hoa, Thảo Thảo, Qua Qua, Quả Quả... lão đại của các đệ, bây giờ phải đi làm một chuyện rất... có khả năng sẽ bị rơi đầu. Hoa Hoa, sắp tới đệ chính là lão đại, đệ phải chăm sóc thật tốt cho Thảo Thảo, Qua Qua và Quả Quả nhé! Sau này các đệ phải cùng nhau cùng hưởng phúc đấy!” Ta vỗ lên vai Hoa Hoa, đồng dục nói từng từ.

“Lão đại, một ngày làm lão đại, cả đời là lão đại. Lão đại đi đến đâu thì chúng đệ đi đến đấy.”

“Lão đại, đệ vẫn cảm thấy cuộc sống ăn mày dễ chịu hơn nhiều, hơn nữa điều mà đệ thích làm nhất chính là vừa nằm gãi chân vừa nghe lão đại bóc phét.

“Lão đại, ngày nào trên người đệ không có chấy giện, ngày đó đệ ngủ không yên, tỷ cho bọn đệ cùng đi với nhé!”

“Lão đại, đệ cảm thấy làm kẻ trộm rất vẻ vang!”

Bốn đứa nhóc con trước sau đều thể hiện lòng trung thành với ta, sau cùng còn dính chặt lấy ta không rời. Khóe mắt cay xè, ta liền đưa tay ôm chặt bọn chúng vào lòng. Kể từ khi đi theo một lão đại không có bản

linh như ta, bốn đứa nhóc này chưa từng được sống một ngày tử tế, thế mà bây giờ, chúng lại quyết cùng đồng cam cộng khổ với ta.

“Vậy được, nhân lúc bọn họ vẫn còn đang ăn uống no say, chúng ta sẽ đi cả đêm để rời khỏi thành Trường An.”

“Lão đại, chúng ta sẽ không quay lại căn miếu hoang tại phố Tây nữa sao?” Nhắc đến ngôi nhà của chúng ta nhiều năm nay, Quả Quả có phần lưu luyến.

“Sau này có cơ hội, chúng ta vẫn còn có thể tới đó mà, bây giờ lão đại đưa các đệ đi du sơn ngoạn thủy, ăn xin khắp thiên hạ được không? Ta đảm bảo, ta có cơm ăn, nhất định không để các đệ phải húp cháo!”

“Lời đảm bảo của lão đại xưa nay chẳng bao giờ đáng tin cả!” Bốn đứa nhóc vừa lẩm bẩm, vừa cùng ta trèo tường trốn đi.

“Lão đại, cửa thành cao quá, bọn đệ không trèo qua được.” Qua Qua vừa đi theo ta, vừa cho ngón tay béo múp vào miệng mút mát, cần nhần.

“Ai bảo các đệ phải trèo qua đó, hàng ngày các đệ giúp Diệu đi thu thập tin tức, đã từng nghe ở thành Trường An có mật đạo nào không?” Mật đạo trong giếng cổ ở hoàng cung mà trước ta và Diệp rơi xuống, đã đưa chúng ta tới thẳng Hoa Sơn. Sau đó nhờ sự trợ giúp của Tinh Thích, ta biết thêm có mật đạo đi từ phường bạc Trường Lạc, ngoại thành Trường An về thẳng phủ Thừa tướng của ta. Nếu ta đoán không nhầm, ở đây nhất định còn có một mật đạo khác dẫn thẳng tới Mạc Bắc ở quan ngoại xa xôi.

“Đệ chưa từng nghe nói đến. Thế nào được gọi là mật đạo?” Quả Quả mặt mày ngơ ngác.

“Đệ có nghe một tên ăn mày nói, ở gần cổng thành có một miệng giếng cổ rất kì lạ, có lần bọn họ bất cẩn rơi xuống đó, kết quả đi mãi đi mãi, không ngờ lại đi ra được ngoại thành.” Hoa Hoa lớn tuổi nhất trong số bốn đứa trẻ, nên nói chuyện cũng hiểu biết và rành rọt hơn.

“Vậy thì chính là chỗ đó rồi, chúng ta lập tức đi về phía cổng thành phía Bắc thôi. Nơi đó rất gần với hoàng cung, chúng ta phải cẩn thận đám ngự lâm quân đấy!” Ta dắt theo bọn trẻ đi về phía Bắc thành. Tuy rằng biết đi bộ như vậy, mà muốn đến trước đội quân của Diệp để ngăn cản mọi việc xảy ra là điều không thể, thế nhưng ta vẫn cứ phải đánh cược một lần, ta không thể để Diệp chết như vậy được. Điều quan trọng hơn là... ta không muốn Diệu sau này phải hối hận vì những quyết định sai lầm của mình.

Vầng trăng trên cao, mờ ảo, mơ màng. Ta nhìn những ngọn đèn lưu ly lung linh trước vương phủ một lần sau cùng, nơi đó đang được ánh sáng ảo diệu, hòa lẫn với ánh trăng cùng làn sương dịu nhẹ bao phủ.

“Ồ li thôi tha!” Ta khê thốt lên một câu, nhưng không còn nghiêng răng nghiêng lợi như trước kia nữa. Trước đó một canh giờ, ta còn tưởng mình chính là một tân nương hạnh phúc nhất thiên hạ này, thế nhưng vừa chớp mắt một cái, mới phát hiện tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Nhớ lại những ngày gặp mặt đầu tiên, chàng chủ động làm quen với ta, thì ra tất cả đều đã được lên kế hoạch từ trước. Rồi những sớm những chiều cùng sánh vai nhau tiếp đó, ta vẫn luôn tưởng rằng là thật, thế nhưng chính chàng đã lên tiếng xác nhận tất cả chỉ là giả dối. Ngọc Phiến Nhi, thế gian này còn có người nào hoang đường, ngốc nghếch hơn mày nữa không?

Đợi sau khi cứu được Diệp, ta sẽ đưa bọn Hoa Hoa tiếp tục đi ăn xin, chẳng quay lại cái nơi chán ghét này thêm nữa. Nào là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, nào là Vương phi, lão nương ta giờ thì chẳng còn tiếc nuối. Nam Cung Diệu, ta cũng chẳng tiếc nuối gì chàng, một mình ta làm ăn xin, sống rất ổn, chẳng cần phải nhìn sắc mặt của đám Hoàng thượng, phi tử trong cung mà sống qua ngày thêm nữa.

Thành Trường An dưới bóng đêm mịt mù buồn bã, cô liêu, quạnh vắng. Tạm biệt thành Trường An mà xưa nay ta vẫn luôn coi là quê hương của mình. Tạm biệt Nam Cung Diệu..

“Hiện nay chúng ta bắt đầu hành tẩu giang hồ, tất cả đều phải phấn chấn tinh thần lên!” Ta gõ mạnh lên đầu Hoa Hoa, mở miệng thốt ra vài lời hào sảng.

Hoa Hoa liên tục xoa đầu, nhìn ta đầy uất ức. Bọn Qua Qua, Quả Quả lập tức đứng cách xa ta một đoạn để tránh ta bắt ngờ lại gõ lên người bọn chúng. Ta mỉm cười rồi bước thẳng lên phía trước. Cho tới khi

đến cổng phía Bắc thành, lúc này trái tim ta mới đau đớn như bị búa đập, dao đâm, cứ như thể ai đó đang muốn xé ta thành hai mảnh, hồng chia lìa thể xác và linh hồn.

Trường An, ta cảm thấy, ta đã đánh mất thứ quan trọng nhất của mình rồi...

28. Chương 27. Đơn Độc Tiến Vào Vạn Dặm Đại Mạc

Đêm tối đen như mực, vàng trắng mờ ảo treo giữa bầu trời, mang theo thứ sắc màu ma mị. Hương trúc thanh khiết thoang thoảng trong không gian, vừa quen thuộc lại vừa nhuốm mùi nguy hiểm.

“Lão đại, tại sao tỷ dừng lại thế?”

“Mùi hương này...”

Hương trúc, hình như ta đã ngửi thấy mùi hương này ở đâu rồi thì phải? Thì ra là ngài.

Ta vội vã ngừng đầu, người đàn ông ở trong bóng tối, mái tóc đen nháy như màn đêm, lớp y phục bằng tơ lụa nhẹ nhàng bay trong gió, uyển chuyển như dòng nước uốn lượn lại mơ màng như ánh trăng. Ngài từ từ ngừng đầu, thần sắc trong ánh mắt khiến cho hồng trần vạn tượng dường như cũng nhạt nhòa phai dấu.

“Tinh Thích!”

“Ta phải chăng quá đổi may mắn, khi nàng không hề quên mất tên của ta?” Giọng ngài nhẹ nhàng như băng tuyết lặng thầm tan chảy, nhưng lại chẳng có chút cảm xúc gì.

“Ta cũng nên gửi lời chúc mừng tới nàng. À không đúng, nàng giờ đã là Vương phi, tại sao lại rời khỏi Trường An vào giữa đêm tân hôn của mình vậy. Không phải nàng định đi thông báo tin tức cho Nam Cung Diệp đây chứ?”

Trái tim ta thất lại, liền kéo bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo ra phía sau lưng mình. Người đàn ông toàn thân toát lên vẻ quái dị này cứ thâm lặng như một bông hoa nở giữa đêm đen khuya khoắt, toàn thân toát lên thứ khí chất tuyệt vọng, khiến người ta run rẩy ngay giữa mùa hè nóng nực.

“Chuyện không liên quan đến bọn chúng. Ta có thể đi cùng ngài, nhưng xin ngài hãy tha cho những đứa trẻ này, bọn chúng không hay biết chuyện gì cả đâu.” Ta thấy giọng nói của mình đang run lên, còn Tinh Thích lại chìm trong im lặng rồi cong miệng mỉm cười. Nụ cười đó toát lên vẻ quyến rũ, khiến ta ngây người. Có điều ánh mắt lạnh giá như băng kia lại khiến ta cảm thấy tốt cùng sợ hãi.

“Bắt đầu từ nơi này, đi về hướng Tây Bắc, sẽ có lối ra khỏi thành, hơn nữa ta đã chuẩn bị một cỗ xe ngựa cho nàng. Con ngựa của cỗ xe ngựa đó là loại thiên lý mã, nếu đi cả ngày lẫn đêm nội trong nửa tháng mọi người có thể tới được quan ngoại. Thực phẩm trong xe đủ ọi người ăn trong khoảng thời gian đó. Ven đường đi tại các khách điểm, ta đã dặn người thay ngựa liên tục cho nàng rồi. Sau khi xuất quan, liệu có thể sống sót hay không thì phải xem vào vận may của mọi người cả thôi.”

“Tại sao ngài lại giúp đỡ ta? Không phải ngài vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Diệp hay sao?”

“Ta còn nợ nàng một tâm nguyện. Quy tắc của phường bạc Trường Lạc, người nào có thể vượt qua ba cửa ải ở đó đều sẽ được thực hiện một tâm nguyện. Ngày hôm ấy nàng vẫn còn chưa nói ra tâm nguyện của mình. Hơn nữa, nàng rất giống với một vị cổ nhân của ta.” Trong làn sương mờ ảo, nhìn từ phía xa, người đàn ông mặc y phục đen đó thực chẳng khác nào một vầng trăng giữa trăm ngàn những ngôi sao lấp lánh đang tỏa sáng, vậy mà trông vẫn cứ cô độc, lạnh đạm và buồn bã.

“Cảm ơn ngài!”

“Nàng không cần phải nói lời cảm ơn, có lẽ sau này nàng sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình đây. Lúc đó có khi nàng lại chuyển sang cảm hận ta chưa biết chừng. Bước ra khỏi thành Trường An đồng nghĩa với việc phản bội lại Nam Cung Diệp, Ngọc Phiến Nhi, nàng hãy tự lo cho bản thân mình. Chúng ta

sau này sẽ còn gặp lại.” Nói rồi, ngài dần biến mất trong bóng đêm đen. Người đàn ông này quả thực đáng sợ như một cô hồn dã quỷ.

Ta chẳng còn thời gian nghĩ về ngài ấy thêm nữa, lập tức kéo bọn Hoa Hoa, Quả Quả đi vào bên trong miệng giếng.

Khi chúng ta đi ra khỏi mật đạo, trời đã gần sáng rồi. Thì ra mật đạo này hướng ra khu rừng phía Bắc Trường An. Hai bên đều là cây cỏ rậm rạp, ở giữa có một con đường nhỏ uốn lượn, dính đầy bùn đất và cỏ dại, cứ như có người vừa đi qua, lại giống như bị ngựa đạp lên vậy. Sương đọng trên cây cỏ hai bên đường không ngừng nhỏ xuống mặt đất.

Ta và bọn Hoa Hoa leo lên xe ngựa, thế nhưng chẳng ai biết điều khiển xe ngựa thế nào, rốt cuộc chỉ biết kéo cương không ngừng thét lớn. Con ngựa này không biết nghe có hiểu không, liền kéo chúng ta tiến nhanh về phía trước. Ta vén rèm, nhìn cây cối hoa cỏ hai bên đường dần biến thành một màu xanh mờ mờ, chẳng nhìn rõ được gì mà cảm thấy cùng cực đau đớn.

“Chúng ta đi liên tục không dừng lại chút nào, cũng chẳng biết đã bao ngày trôi qua, đi được bao nhiêu dặm đường. Thế nhưng hai bên đường càng lúc càng hoang vu, cát bay ngợp trời, chẳng thấy một bóng người qua lại. Lẽ nào đây chính là Hồi Cốt mà mọi người vẫn thường nói tới? Ta vén rèm xe lên, đưa mắt nhìn về phía xa, hiểu kỳ bọn Hoa Hoa, Quả Quả cũng nhô đầu ra ngó.

“Oa! Lão đại, đây là nơi quỷ quái gì mà sao nhiều cát thế?” Quả Quả há hốc miệng, ngô nghê cất tiếng hỏi.

“Đúng thế, tại sao chẳng thấy một ai cả, thật là kì quái, lão đại, có phải tỳ đi sai đường rồi không?” Thảo Thảo quay sang nhìn ta hỏi.

“Đồ ngốc, đánh trận thì mọi người đương nhiên phải bỏ chạy hết chứ, ta nói cho đệ biết, nơi này trước kia còn nhộn nhịp hơn Trường An đó.” Ta liền đưa tay gõ lên đầu của Thảo Thảo, bản thân lúc này có phần chán nản, nơi đây nhiều cát như vậy, nhìn thế nào cũng chẳng giống chỗ dành cho con người ở. Lẽ nào ta thực sự đã đi nhầm đường? Thôi chết, nếu vậy ở nơi quỷ quái thế này ta biết tìm ai mà hỏi đường đây?

“Không phải chứ, lão đại, tỳ nói chỗ này từng nhộn nhịp hơn Trường An sao? Đệ thấy chỗ này ngoài cát ra vẫn chỉ là cát, chẳng có lấy một căn nhà nào, tỳ chắc chắn đây chính là đường tới Hồi Cốt ư?” Quả Quả cũng thốt lên.

“Đánh nhau một trận, nhà cửa đổ nát cả rồi. Ở nơi này nhà cửa họ đều được làm từ cát, đổ xuống là sẽ lại biến thành cát thôi. Tất cả im lặng cho ta, nói nhiều thế thực khiến ta nhức hết cả đầu!” Ta chán nản lên tiếng.

Ta bước ra khỏi xe ngựa, vừa đặt chân xuống cát tức thì hai chân bị lún sâu vào trong. Dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, cát trở nên bỏng rát. Ta nheo mắt ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt là mặt trời, bãi cát và những cơn gió vàng sậm.

Kì lạ, tại sao gió ở đây lại có màu thế nhỉ? Ta mím môi cau chặt đôi mày, nhìn về cơn gió đằng xa. Đó là một cơn gió mang màu vàng sậm, trông như một con rồng cát bay lượn giữa không trung. Gió tại Hồi Cốt không ngờ lại khác hoàn toàn so với Trường An, nó mang màu vàng đáng sợ, và rồi quét thẳng về phía chúng ta. Ngựa của chúng ta đột nhiên hí lên dữ dội, cực kỳ kinh hãi khiến ta lo ngựa phát điên sẽ kéo xe chạy tiếp, nghĩ vậy ta chẳng còn tâm trạng nhìn cơn gió kì quái đó nữa, quay người định lên xe. Thế nhưng mấy con ngựa liền nằm rạp xuống cát, ánh mắt cực kỳ hoang mang, như thể sợ quá mà ngây dại đi vậy.

Chỉ trong khoảnh khắc, cơn gió cát cuộn tới, mọi thứ xung quanh đều nhuộm màu vàng sậm, cơn gió mạnh tạt thẳng đồng cát vào mặt và người ta. Chẳng bao lâu, trên người ta đầy những vết thương nhỏ do cát cứa lên, nóng bỏng, đau rát. Vào lúc ta còn chưa kịp ý thức có chuyện gì xảy ra, đột nhiên một cơn gió mạnh khác lao tới như muốn cuốn ta lên thẳng bầu trời. Ta nhìn cơn gió chẳng khác con luồng vàng càng lúc càng mạnh, trận gió lớn đến mức có thể che khuất cả bầu trời. Lúc này ta mới nhận ra đó không còn là gió... mà là cát vàng cuộn lên, tạo thành một cột gió cát chọc lên tận trời cao.

“Tất cả trốn vào trong xe, không được ra ngoài, nằm xuống!” Giọng ta tan trong cát vàng. Bốn bề giờ mù mịt, ánh mặt trời dần tan biến mất. Trong tối tăm, ta chỉ còn biết ôm chặt lấy một thân cây khô để không

bị gió cuốn đi. Nhưng cơn gió mạnh đó không ngừng xô kéo, cát trong không khí gần như khiến ta tắt thở. Vào khoảnh khắc sắp ngất đi, ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất là không được buông tay, nhất định không được. Ta ôm chặt vòng tay hơn, để mặc cơn bão cát bao vây lấy mình, gió điên cuồng cuốn giăng xé bản thân...

...

“Ta có thể bỏ mặc mọi khinh miệt trên thế gian này, nhưng mãi mãi chẳng thể nào làm hại đến nàng. Ta có thể coi thường mọi thứ tình cảm trong cuộc đời, nhưng mãi mãi không thể không yêu nàng. Ta yêu nàng!”

“Cô nương hung dữ như nàng, ngoại trừ ta ra còn ai dám lấy nàng chứ?”

“Đừng động đây, ta bế tân nương tử của ta, ai dám đưa lời dị nghị nào? Nàng phải từ từ làm quen đi, sau này ta sẽ ôm nàng cả một đời đấy!”

“Xuất giá tòng phu, tướng công nói, nàng không được phép cãi lại!”

....

“Ngay từ ban đầu, con đã không hề yêu thích nàng ta. Lúc này tiếp cận nàng ta, chỉ để nàng yêu con, tất cả đều là vì muốn ngăn cản nàng nhập cung, không muốn để cho Ngọc Tiến Hiền đạt được mục đích. Đợi đến khi con giành được thiên hạ Đại Kỳ này, đương nhiên là sẽ bỏ nàng, cho Liễu Nhi một danh phận.”

“Không từ thủ đoạn, không được mềm lòng, không được để lại hậu hoa.”

...

Giọng Diệu, hình bóng chàng mơ ảo hiện ra trước mặt, ta muốn nhìn nhưng lại chẳng thể nhìn cho rõ được. Quá đau đớn quá lạnh lẽo, ta chẳng khác nào một thứ đồ chơi đang dần bị xé tan, toàn thân trào dâng cảm giác đau đớn, rã rời.

“Phiến Nhi, Phiến Nhi... Ngọc Phiến Nhi!”

Là tiếng gọi của Diệu sao? Hay là ta vẫn còn đang nằm mơ? Hắn lúc này đang nhìn về phía ta, cong miệng mỉm cười, ánh mắt tràn đầy tình cảm sâu đậm. Thế nhưng chỉ trong tích tắc, đột nhiên hắn nhăn nhúm khuôn mặt, đưa tay, bóp chặt lấy cổ ta. Xin đừng, Diệu, ta là là Ngọc Phiến Nhi, người không nhận ra ta sao? Đừng giết ta...

“Đồ ham ăn, đồ ham ăn! Cô nương đáng ghét? Mau tỉnh lại đi, đừng ngủ thêm nữa! Nàng thực sự cho rằng ta yêu nàng hay sao? Chỉ với thân phận ăn mày thấp kém của nàng mà cứ nghĩ ta sẽ yêu nàng sao? Nàng chẳng qua chỉ là một tên ăn mày trộm gà trộm chó mà ta thì căm ghét nhất là mấy tên trộm...” Diệu nở nụ cười quỷ dữ của loài hồ ly, càng lúc càng bước thật xa. Trái tim ta, dường như cũng đi theo bóng hình chàng mà không còn thuộc về bản thân mình nữa.

“Người thực sự tưởng rằng người là Ngọc Phiến Nhi sao? Người chẳng qua chỉ là một tên ăn mày thói tha không phụ mẫu, không ai cần ở phố Tây. Ăn mày thì cả đời chẳng thể trở thành công chúa, ăn mày, cả đời sẽ chỉ là ăn mày thôi!”

Ta nhìn thấy bản thân... à không, là Ngọc Phiến Nhi. Nàng nhìn ta mỉm cười nhạo báng. Hơn nữa nàng còn đang nắm tay Diệu bước đi, ánh mắt nhìn ta hiện rõ nét khinh bỉ. Nét mặt đó giống như trước kia, khi ta bị vứt ra ngoài cửa nhà phú hộ. Bọn họ nhìn ta, như nhìn một hạt cát bé nhỏ, vô dụng, dường như ta sẽ nhanh chóng tan biến giữa hồng trần mênh mang không để lại dấu vết nào cả.

Ngọc Phiến Nhi, mày chẳng qua chỉ là một tên trộm đã cướp đi thân xác của người ta. Thân phận này do mày trộm về được, nhưng hạnh phúc của người ta mày chẳng thể nào có được. Đến sau cùng, tất cả đều chỉ là ước nguyện của riêng mày thôi. Từ nhỏ đến lớn, chẳng có ai thèm chú ý đến mày, mọi người đều khinh bỉ, căm ghét mày. Cả cuộc đời này, mày vĩnh viễn chỉ biết đứng xa mà ngưỡng mộ người khác, ngưỡng mộ

những đứa trẻ khác có cơm no áo ấm, ngưỡng mộ những tiểu thư nhà giàu có thể thướt tha xinh đẹp. Mày trộm bánh bao về ăn, mày trộm trang sức về đeo, mày lén lút học theo cử chỉ hành động của họ, thế nhưng mày cũng chỉ là Đông Thi[1], vừa kệt cớm lại vừa nực cười. Mày rõ ràng ghen tị, rõ ràng muốn có tất cả những thứ đó, vậy mà lúc nào cũng tỏ ra không cần, lúc nào cũng coi mọi thứ như chẳng đáng một xu. Mày dùng cách ngu ngốc nhất để bảo vệ chút lòng tự tôn bé nhỏ, lại quên mất rằng một ăn mày tay không chẳng đủ để có được sự tôn nghiêm. Mày thậm chí còn khát khao tình yêu, sau cùng chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ chơi rẻ tiền trong tay người khác.

[1] Đông Thi là nhân vật ở cùng thời cùng thôn với Tây Thi, tướng mạo xấu xí, luôn luôn bắt chước theo Tây Thi để được mọi người ngưỡng mộ, yêu quý. Thế nhưng càng bắt chước nàng ta lại càng trở nên kệt cớm, đáng cười.

Trái tim ta đau đớn đến mức chết đi sống lại. Lúc này ta chỉ muốn chôn vùi trái tim mình trong đêm đen, vĩnh viễn chẳng cần nhìn thấy mặt trời nữa. Thì ra, cuộc đời của Ngọc Phiến Nhi này chẳng qua cũng chỉ là một trò cười không hơn không kém. Mà không... ta không phải là Ngọc Phiến Nhi, ta chẳng qua chỉ là một tên ăn mày khốn kiếp. Thế nhưng lúc này, ta thậm chí còn chẳng làm được ăn mày nữa, ta chẳng thể quay về, cũng chẳng còn là mình của trước kia...

“Lão đại!”

“Lão đại... lão đại, tỷ tuyệt đối không thể chết được, mọi người hãy giúp ta lay tỷ ấy đi.”

Những tiếng kêu gọi thảm thiết vang lên bên tai ta không ngừng. Là ai đang gọi ta? Đừng đấy, ta đau quá đi mất! Mấy tiếng “lão đại” càng lúc càng gần, khiến đôi tai ta như sắp nổ tung rồi. Là ai đang lay người ta? Đừng lay nữa, ta giờ rất buồn ngủ, thực sự chỉ muốn ngủ một giấc đã đời. Thế nhưng mấy tên nhóc đó quyết không cho ta hoàn thành tâm nguyện. Chúng lay người ta thật mạnh, lại hò hét ầm ĩ, khiến ta không thể nào không tỉnh dậy.

“Lão đại! Oa!” Ta vừa mới mắt đã nhìn thấy bốn cái đầu bé xinh chụm lại. Tám bàn tay vừa đỏ vừa sưng đang dụi mắt liên hồi nhìn về phía ta. Khi nhận ra, ta thực sự đã không sao, bọn chúng liền đồng loạt bật khóc, hai vai ta buông xuống đầy xúc động.

“Lão đại, tỷ vừa bị chôn vùi trong đồng cát bên cạnh xe, là đệ cùng bọn Quả Quả đã bới cát kéo tỷ ra ngoài. Chúng đệ còn tưởng, tỷ tắc thở rồi...” Hoa Hoa dùng bàn tay béo múp gạt đám cát còn vương trên mặt ta xuống. Còn ta cố gắng nhấc tay, nhưng chẳng còn chút sức lực. Nước mũi của đám nhóc quánh lại, để lại những vệt bẩn kéo dài trên mặt, nhìn qua, trông chúng rất giống bốn con mèo lười bẩn thỉu.

“Nước...”

Ta mở miệng thì thấy cổ họng đau rát, nói được một từ đã suýt chết nghẹn. Hoa Hoa vội đưa túi nước lại cho ta. Cầm túi nước ta uống ừng ực mấy ngụm liền, lúc này mới dần dần phục hồi thần trí mà nhớ lại cơn cuồng phong đáng sợ khi nãy. Chết tiệt, không ngờ chỉ một trận gió cũng có thể khiến ta ngất lịm! Ta uống thêm một ngụm nước nữa, làn nước mát lạnh chảy vào trong bụng, nhưng lại mang theo hương vị ngọt ngào thật khiến ta cảm thấy sảng khoái cả người, tinh thần cũng rạo rực hẳn lên. Sau khi ta uống đủ nước rồi đẩy hết đám khí nóng bức ra khỏi người, sức lực ta hồi phục lại phần nào. Mấy tên tiểu quỷ thấy ta uống nước, cứ ngồi cạnh bên liên tục liếm mép. Chúng đưa chiếc lưỡi nhỏ liếm lên phần môi khô ráp, nhìn về phía ta vẻ thêm khát.

“Các đệ liếm môi làm gì, uống chút nước đi!”

“Lão đại... túi nước cuối cùng đã bị tỷ uống hết cả rồi.” Quả Quả lanh lợi lên tiếng.

“Cái gì?” Ta vừa nghe thấy vậy, không biết lấy đâu ra sức lực, bật mạnh dậy khỏi mặt đất. Không còn nước nữa? Lẽ nào chúng ta sẽ thực sự phải chết tại nơi quái quỷ này? Bốn đứa nhóc thấy vậy, sợ hãi vô cùng, nhanh chóng lui về sau mấy bước.

“Chúng ta nhất định phải nhanh lên, không có nước chúng ta chết đấy!”

“Lão đại, ngựa của chúng ta vẫn quỳ mãi từ nãy đến giờ, sau bão cát vừa rồi cũng bị cát vùi sâu. Chúng đệ vì đều dồn sức để đào tỹ lên, nên không cứu kịp bọn chúng...”

“Ngựa... chết cả rồi?”

Ta nhìn nhanh, trên bãi cát vàng mênh mang chỉ thấy lộ ra vài chiếc đầu ngựa đã chết. Cát bay qua cửa sổ, khiến trong xe cũng có rất nhiều cát. Nếu vừa rồi xe bị chôn sâu thêm chút nữa thì e là bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo cũng đã xảy ra chuyện.

Hiện nay mấy người chúng ta, không có nước, không có ngựa, gọi trời trời không thấu, gọi đất, đất chẳng linh, cũng không biết phương hướng, không biết nên đi về phía nào mới phải. Ban đêm ở ngoài đại mạc rất lạnh, ta run rẩy toàn thân, vòng tay ôm chặt cơ thể mình.

Đêm sau cơn bão cát tĩnh lặng lạ thường. Bầu trời đầy sao, trông chẳng khác nào những viên đá quý sáng ngời, lấp lánh. Trong mơ màng, ta có cảm giác dường như những ngôi sao ấy đã trở thành vô số những đôi mắt đáng yêu lặng nhìn về phía ta, nhìn về biển cát vàng trải khắp chân trời, nhìn vào những sinh mệnh cực kì bé nhỏ, yếu ớt dưới thế gian.

“Lão đại, chỗ này thật là kì quái, ban ngày nóng đến chết, ban đêm lại lạnh đến thấu xương.” Hoa Hoa chui vào trong xe ngựa, tìm y phục dày dặn bị vùi trong đám cát để khoác lên người.

“Nói các đệ thiếu hiểu biết, các đệ còn không phục, Hồi Cốt chính là một nơi quái lạ như vậy đó.” Ta chu miệng lên đáp. Nơi này thực đúng là tà môn, suýt chút nữa đã hại chết ta, giờ toàn thân ta vẫn còn đau nhức. Trên người còn lưu lại vô số những vết thương nhỏ do cát cửa vào và chỉ quay đầu nhẹ thôi, cũng có rất nhiều hạt cát rụng rơi lả tả.

“Chúng ta vẫn nên quay lại xe ngựa, nếu không cứ tiếp tục thế này, sẽ chết cóng hết cả.” Ta liền ra lệnh, tiếp đó nhanh nhẹn chui ngay vào trong xe rồi bốc từng nắm cát bên trong xe hất ra ngoài, một nhàoai tựa vào thành xe, từ từ thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết có phải vì quá mệt rồi hay không mà ta ngủ rất say.

“Lão đại, ôi đẹp quá đi mất? Nơi này có phải chính là Hồi Cốt không?”

Vừa sớm ngày ra, ta đã bị đánh thức bởi tiếng nói cười hoan hỉ, nô nức của bốn đứa nhóc. Ta xuống khỏi xe ngựa, ngó nghê nhìn phía đường chân trời xa xa. Những đường núi trập trùng được phủ một màu vàng tuyệt vời của ánh nắng ban mai, quyến rũ chẳng khác nào khuôn mặt xinh đẹp của người thiếu nữ trẻ trung. Lờ mờ giữa những lớp núi trùng điệp là một tòa thành sừng sững. Trong lớp sương mờ tinh mơ, sắc vàng trải khắp muôn nơi, lặng lẽ đem lại hơi ấm cho cả vùng đại mạc. Nó hoàn toàn khác biệt với vẻ lạnh lẽo mà cao quý của cảnh vật tại Trường An. Nếu như Trường An cao sang bởi những cung điện nguy nga của hoàng tộc thì khí chất của tòa thành này nằm ngay ở chỗ vượt trên cả sự dung tục của phàm trần.

“Nhìn kia, phía đó có một tòa thành, chúng ta được cứu rồi!” Thảo Thảo hứng khởi reo lên.

Ta không biết đó có phải là Hồi Cốt hay không, thế nhưng chỉ cần có thành, có người sinh sống thì chúng ta nhất định sẽ hỏi được đường đi, mua được thực phẩm và thậm chí có cả nước uống, ta và bốn đứa nhóc sẽ không phải bỏ xác tại nơi quỷ quái này rồi. Kì lạ, nói nơi này có tà môn thật đúng không sai chút nào, hôm qua rõ ràng chẳng có gì, vậy mà hôm nay đã mọc lên một tòa thành sừng sững. Xem ra gió ở nơi này cũng thực là lợi hại, thổi một trận mà lôi được cả tòa thành tới đây!

“Chúng ta sẽ đi về hướng đó, xem ra đến trưa là có thể đến được đấy rồi.” Ta thu dọn hành lí, trong lòng cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Mấy ngày nay, chúng ta ngày đêm đi đường, ngày ngày sống trên xe ngựa. Lần này cuối cùng, đã có thể vào thành nghỉ ngơi, tiện thể nghe ngóng luôn tin tức đội quân do Diệp thống lĩnh.

Ngựa đã chết, xe ngựa cũng vứt lại, ta cùng mấy đứa nhóc đi bộ từng bước chậm chạp. Trận bão cát tối qua đã để lộ ra trên mặt cát không ít bộ xương trắng, xem ra đây đều là xương của đám động vật. Rải rác dọc trên những đụn cát là những cây khô chết rũ. Cảnh tượng trông hoang tàn, thật đáng sợ!

Ta nghiêng rắng đi qua đám xác khô, xương trắng. Làn da bị nắng thiêu đốt bong rát, đau đớn chẳng khác nào bị lạng tri. Ta và lũ trẻ lặng lẽ, cúi đầu thẳng bước. Cát rất mềm, nhưng giẫm chân xuống thì nóng rát, mỗi bước đi để lại trên cát một dấu chân thể nhưng chỉ nhảy mắt khi quay đầu nhìn lại, những dấu chân

đó đã hoàn toàn biến mất. Vì không muốn trở thành những mảnh xương trắng trên đường kia, nên chúng ta chỉ còn biết kiên trì đi về phía trước. Giày dưới chân quá mỏng, chân ta đã bắt đầu tứa máu.

Có điều, cho dù chúng ta nỗ lực đến mức nào thì tòa thành đó cũng như thể mọc chân mà chạy, chúng ta đi đã rất lâu rồi mà chẳng thấy khoảng cách được rút ngắn lại là bao nhiêu. Mãi đến tận trưa ta bắt lực ngồi bệt xuống cát, mơ màng nhìn về tòa thành xa xăm đó.

Mặt trời trên đỉnh đầu rọi thẳng ánh nắng chói chang xuống, ngay đến mây ở trên trời cũng chẳng thể giảm bớt được độ nóng bức như thiêu như đốt. Nửa ngày trời không có chút nước, ta thấy bụng mình như đang nổi lửa. Nhìn về phía tòa thành chẳng biết phải bao lâu nữa mới có thể đi tới được kia, ta bắt đầu thất vọng, chán nản, lẽ nào... chúng ta thực sự phải bỏ mạng tại nơi quỷ quái này sao?

“Lão đại, tỷ nghe xem, có tiếng động gì đó?” Qua Qua im lặng từ nãy đột nhiên lên tiếng.

Ta liền vểnh tai, hình như là tiếng chuông, rung lên từng hồi, giữa vùng đại mạc hoang vắng, không một bóng người nghe thanh âm đó lại càng thêm vang vọng.

“Đuổi theo đi, có người!” Ta vui mừng lên tiếng, bốn đứa trẻ nghe vậy, lấy hết sức lực vừa lăn vừa chạy bổ nhào về phía tiếng chuông.

Trèo qua một đồi cát, chúng ta quả nhiên nhìn thấy một đoàn người. Phía sau lưng họ đeo hành trang nặng trĩu, từ từ bước đi. Nghe thấy tiếng hô hoán của chúng ta, họ nhanh chóng quay lại, mặt mày lộ vẻ hoảng hốt.

“Thực sự là có người, ày da, đó là thứ gì vậy... cứu với có quái vật?” Ta định bước lại gần, thì một con vật to lớn quay đầu nhìn lại. Con quái vật đó trên người nhô lên hai cục biếu, mặt chẳng giống ngựa mà cũng chẳng giống trâu.

“Đừng sợ, nó rất hiền, không phải quái vật. Các người đến từ Trung Nguyên đúng không?” Người vừa cất tiếng chính là một người phụ nữ tuổi không lớn lắm, đôi mắt đen láy, cực kỳ có thần. Nàng ta có làn da nâu, mái tóc xoắn thả nhẹ xuống hai vai, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bảo thạch. Giọng nói của nàng ta rất lạ, âm Hán không mấy chuẩn xác.

“Nó sẽ không cắn người thật chứ? Nàng không phải là người Trung Nguyên sao?” Ta đưa tay định sờ con quái vật không ra ngựa mà trâu cũng chẳng ra trâu đó. Thế nhưng con quái vật bất ngờ quay đầu, hà hơi thở nóng rất về phía ta, khiến ta sợ hãi, lùi lại phía sau vài bước.

“Đừng sợ, nó là lạc đà, chúng ta vẫn dùng nó để đi lại trên sa mạc. Ta tên là Gia Na Tháp, là người Cao Xương. Trước kia ta và mọi người thường hay đưa hương liệu và lông cừu tới Trường An đổi lấy tơ lụa, giờ ta đang đem chúng đến Ba Cách Đạt bán đây.” Gia Na Tháp khẽ vuốt dọc theo cổ con lạc đà, nó tức thì ngoan ngoãn nằm xuống.

“Hầy... vị cô nương “thêm một ngọn tháp[2]”, cô nương nói mình là người Cao Xương, vậy cô nương có biết đi đến Hồi Cốt thế nào không? Còn nữa, nơi có tên là “Bát cá đại[3]” mà cô nương vừa nói là nơi nào?” Ta nghe mà u mê đầu óc, xem ra đại mạc và Trường An đúng là cách xa một trời một vực.

[2] Hiểu lầm tên của Gia Na Tháp.

[3] Có phát âm hao hao giống Ba Cách Đạt

“Cô nương muốn tới Hồi Cốt sao? Cao Xương chính là thủ phủ của Hồi Cốt, nơi đó cách đây còn xa lắm. Đợi ra khỏi Ngọc Môn Quan, đến được Lâu Lan, gần hồ Nhã Nhĩ thì có thể dễ dàng tới được Cao Xương rồi. Đây là lần đầu tiên cô nương tới đại mạc đúng không? Vậy cô nương muốn tới chỗ nào của Hồi Cốt?”

“Ta cũng không biết nữa, ta tới đây tìm người.”

“Vậy thì khó lắm, Hồi Cốt chúng ta tuy rằng không giàu có như Trung Nguyên, thế nhưng đất đai rộng lớn. Từ Ngọc Môn Quan, phía Tây kéo dài đến biển lớn, phía Nam rồi đến chân núi Côn Luân, phía Bắc còn quá cả Thiên Sơn. Nếu không biết người muốn tìm đang ở chỗ nào thì làm sao có thể tìm được? Hơn nữa trên đường đi nhiều khi sẽ gặp phải bão cát, cô nương cứ đi như vậy rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện. Ta

thường đi trên con đường tơ lụa này, hay là mọi người đi theo chúng ta đi, đợi khi tới Ngọc Môn Quan, đến được thành Đôn Hoàng, lúc đó mọi người nghe ngóng tình hình của người muốn tìm xem sao?”

“Cảm ơn nhé, cô nương thêm một ngọn tháp!”

“Người ở bên ngoài thì phải biết quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau, tuổi còn trẻ vậy mà đã một mình ra ngoài xông pha thực chẳng dễ dàng gì. Ta thật vô cùng khâm phục cô nương đó. Nào lại đây uống miếng nước đi, đây đều là con của cô nương sao? Trông chúng dễ thương quá! Ta biết rồi, nhất định là tướng công cô nương tới đây buôn bán, giờ cô nương đưa con tới để đoàn tụ đúng không? Cô nương mau bảo lũ trẻ ngồi lên lưng lạc đà đi, nhìn chân bọn chúng sưng hết cả rồi!”

Hả? Ta há hốc miệng kinh ngạc, ta giống như người đã sinh bốn đứa con sao? Ta lại nhìn sang, thì thấy đám Hoa Hoa, Thảo Thảo đã trèo lên lưng lạc đà từ lâu, hoàn toàn không hề có ý sợ hãi. Mấy con lạc đà này trông còn hiền hơn cả ngựa, nhẩn nại đợi mọi người leo lên lưng rồi mới chậm rãi bước từng bước trên đại mạc, lục lạc treo cổ reo lên vang vọng không ngừng. Mọi người trong đoàn đều rất ngại chia sẻ lương thực mang theo cho chúng ta cùng ăn, có điều trong số mấy người này, chỉ có mỗi cô nương một ngọn tháp là nói được tiếng Hán.

Cả đường đi, Gia Na Tháp kể cho chúng ta nghe về những câu chuyện trên đại mạc, kể về loài rắn sa mạc có thân mình vừa dài vừa mỏng, về những con hồ li lông trắng tai to, những thảo nguyên, núi tuyết mênh mông... Đến lúc này ta mới biết, Hồi Cốt không giống như Đại Kỳ, là một đất nước tự chủ. Sau khi thống trị một số nước nhỏ như Lâu Lan, biên giới Hồi Cốt càng lúc càng mở rộng. Một trăm năm trước, mọi người đều theo Tà Mãn giáo, sau đó Linh Tiêu Các đưa Ma Ni giáo thâm nhập vào, Hồi Cốt liền chuyển sang thờ phụng Ma Ni giáo. Tại Trung Nguyên, tôn giáo này có một cái tên hay hơn rất nhiều đó là Đại Quang Minh giáo. Hồi Cốt có thành Cao Xương, Bắc Đình, Đôn Hoàng giống như Trường An và Lạc Dương ở Trung Nguyên vậy. Mọi người ai cũng biết thổi sáo, thổi tiêu, nhảy điệu Hồ Tuyền. Mỗi năm, một số lượng thương nhân lớn sẽ đi theo con đường trên sa mạc, con đường vốn được gọi là “con đường tơ lụa” để trao đổi hàng hóa.

Trong những câu chuyện của Gia Na Tháp, có phong cảnh tuyệt đẹp của Mạc Bắc, cũng có lịch sử lâu đời của đất nước Hồi Cốt theo truyền thuyết, có một người Trung Nguyên tên là Ủy Trì Tuyết Dung, dựa vào võ công cái thế của mình đến vùng tuyết vực Côn Luân kiến lập môn phái có tên là Linh Tiêu Các, sau đó ông phải lòng công chúa Hồi Cốt, trở thành phò mã Hồi Cốt. Từ đó, Linh Tiêu Các có mối quan hệ vô cùng mật thiết với hoàng tộc Hồi Cốt. Sau đó, cũng chính các chủ Linh Tiêu Các đã giúp quân Hồi Cốt, quét sạch mọi chướng ngại, thu hồi các nước nhỏ như Lâu Lan...

Trái tim ta thất lại, Linh Tiêu Các? Lần trước khi ở dưới giếng cổ, mẫu thân của Diệp chẳng phải đã nói địa cung dưới Trường An có kết cấu giống như địa lao ở Linh Tiêu Các của Hồi Cốt sao? Lẽ nào địa cung tại Trường An thực sự là do người Hồi Cốt dựng lên?

Qua lời kể của Gia Na Tháp, ta bắt đầu hiểu hơn về đất nước Hồi Cốt. Ở đây khắp nơi là đại mạc, những nơi có nước thì đều có người ở. Thế nhưng những nơi như vậy không cố định, cho nên họ thường xuyên phải chuyển nơi ở liên tục. Vì những lý do trên cuộc sống của họ mang màu sắc du mục. Nơi đây ban ngày nóng nực, buổi tối lạnh giá, còn thường xuyên xảy ra bão cát. Trước khi bão cát đến, mọi người chỉ cần buộc người mình thật chắc trên thân lạc đà, thì sẽ không bị thổi bay đi mất. Những đồ to nặng mà mọi người đeo sau lưng chính là lều bạt trong lúc đi đường, bởi đối với những người du mục như họ bất cứ nơi đâu cũng có thể dựng lều để nghỉ tạm.

Tiếp tục đi mãi, cho tới khi mặt trời lặn hẳn về phía tây, chúng ta vẫn chưa tới được tòa thành mà mình nhìn thấy trước đó. Gia Na Tháp biết chuyện liền giải thích cho chúng tôi đó chỉ là ảo ảnh, còn thành Đôn Hoàng thực sự ở cách nơi này rất xa.

Cứ như vậy, ta và bốn đứa nhóc đi theo họ khá nhiều ngày, Ban ngày lên đường, buổi tối dừng chân nghỉ, chúng ta thậm chí đi qua Ngọc Môn Quan lại qua cả đại mạc. Mãi cho tới một buổi bị đánh thức bởi tiếng huyền não ồn ào.

“Mau chạy đi!”

“Sao vậy? Có cướp à?” Còn đang lơ mơ ta cất tiếng hỏi, trong lòng thầm nghĩ mọi người đang chạy đi đâu thế?

“Trong thành vừa truyền tin đến, Trung Nguyên và Hồi Cốt đang giao tranh. Cô nương đừng đi về phía trước nữa, Kha Hân có lệnh, gặp bất cứ người Trung Nguyên nào, không cần biết là ai, giết chết không tha.”

“Cô nương nói hai nước đang đánh nhau, vậy phía trước là quân Trung Nguyên sao?” Ta kinh hãi cất lời hỏi. Lẽ nào quân của Diệp đã ở rất gần? Thật là quá tốt, ta đi bao nhiêu ngày như vậy, chẳng phải là vì ngày này thôi ư?

“Đúng thế, họ đã ở rất gần thành Đôn Hoàng, cô nương đừng đi đến đó nữa! Ta thấy chúng ta hãy chia tay tại đây, mọi người mau quay về thì tốt hơn!”

Trốn về, chẳng biết đường, thì coi như cũng chết. Hơn nữa ta không thể quay về, ta tới đây là để tìm Diệp.

“Ta cần phải đến Đôn Hoàng, hãy cho chúng ta theo các vị tiếp đi!”

“Cô nương... được thôi, thế nhưng các vị phải thay sang y phục của chúng ta, nếu không bị nhận ra thì chết đấy!” Gia Na Tháp thấy ta vô cùng kiên quyết, thở dài rồi rút mấy bộ y phục màu sắc từ trên lưng lạc đà xuống. Nàng ta cau mày, rồi lại lật tìm một hồi, cuối cùng mới thấy được một bộ y phục vừa với ta.

“Vậy cô nương thay bộ y phục này đi, cầm luôn cả chiếc mũ này nữa.”

Ta gật đầu, kéo bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo đi vào trong một căn lều để thay đồ. Đây là một bộ y phục dài của nam nhân, có nét tương đồng với các bộ y phục khác của người Trung Nguyên, chỉ là có nhiều màu sắc hơn, nên làm nổi bật các đường nét trên cơ thể. Ta thận trọng thắt chiếc đai lưng được kết thành từ nhiều sợi chỉ màu sắc, hoa văn tươi tắn. Rồi cởi đôi giày vải Trung Nguyên đã bị nắng nóng làm biến dạng, thay sang đôi boots da cừu cổ cao đến tận ngang bắp chân. Trên thân boots có gài một con dao nhỏ sáng trắng, sắc nhọn vô cùng.

Bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo không ngừng tranh giành bốn chiếc mũ nhỏ xinh cũng được thêu bằng những sợi chỉ sắc sỡ, trên mũ thậm chí còn được gắn vài viên đá quý. Ta cuộn mái tóc dài của mình lại, rồi chọn chiếc mũ màu trắng đơn giản đội lên. Khi bước ra khỏi lều, ta đã thành một nam nhân Hồi Cốt chính hiệu.

“Bộ y phục này rất hợp với cô nương đấy.” Nhìn thấy ta, hai mắt Gia Na Tháp sáng bừng lên.

“Ta cũng cảm thấy rất hợp.” Những bộ y phục đơn giản mà gọn gàng luôn cho ta cảm giác trở lại phong thái khi xưa, lúc còn là một ăn mày thần trộm. Ta quay đầu nhìn bốn đứa nhóc trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh khó khăn lắm bọn chúng mới nhét được thân người tròn vo của mình vào trong những bộ y phục. Nhìn kiểu gì chúng cũng giống mấy quả cầu thịt vừa to vừa tròn lại đặc biệt đáng yêu.

Mọi người sau đó cùng bắt đầu thu dọn đồ đạc lên đường. Ta ngồi trên lưng lạc đà, cả người không ngừng nghiêng nghiêng ngả ngả, một tay đưa lên che ánh nắng, một tay không ngừng quạt. Lạc đà chậm rãi bước từng bước trên sa mạc, những miếng gỗ lót trên lưng chúng không ngừng tạo ra những tiếng động khe khẽ. Gia Na Tháp thận trọng quan sát bầu trời vì bất cứ lúc nào thời tiết cũng có thể chuyển biến xấu.

Từng bóng mây lớn rải rác trên đại mạc, làm giảm đi phần nào cái nắng chói chang. Ta lại uống một ngụm nước, thời tiết hôm nay thực sự quá nóng, ngoài uống nước ra ta gần như chẳng ăn gì được. Đột nhiên, Gia Na Tháp ra hiệu, tất cả mọi người tức thì dừng lại. Mấy người đàn ông cao lớn bất giác đưa tay lên thanh loan đao vẫn đeo bên thắt lưng, nét mặt cực kỳ cảnh giác. Bốn đứa nhóc cũng cảm thấy không khí có chút bất thường, liếm môi nhét vội chiếc bánh đang ăn dở vào người. Sau đó vỗ nhẹ lên lưng đà, khi lạc đà quỳ xuống, bọn chúng liền vội lặn xuống cát. Bốn đứa trẻ tinh ranh đảo đôi mắt đen láy, trốn phía sau lạc đà. Đúng lúc đó, phía đồi cát trước mặt xuất hiện mấy bóng người.

“Quái vật!” Ta hét lớn. Tại sao nơi này lại có nhiều quái vật thế chứ?

Nhìn kĩ thì ra đó là một đoàn người, dẫn đầu là hai người phụ nữ mặc y phục màu trắng. Xem cách ăn mặc thì không giống với phong cách của người Hồi Cốt, mà giống với người Trung Nguyên hơn. Bọn họ dùng vải che mặt, chỉ để hở mỗi hai con mắt, nhìn rất khó phân biệt. Ta đoán hẳn họ là cặp song sinh. Hai con vật mà họ đang cưỡi toàn thân lông trắng, trông khá giống mèo nhưng to hơn rất nhiều.

Hai quái vật quắc mắt nhìn về phía chúng ta, há to miệng gầm lên những tiếng đáng sợ rồi nhe ra những chiếc răng sắc nhọn, mỗi chiếc răng thậm chí còn to và dài hơn cả những thanh đoản đao mà chúng ta đang mang bên mình. “Kha Hãn có lệnh, chỉ cần thấy người Trung Nguyên, giết chết không tha!” Một trong hai người phụ nữ chậm rãi gần giọng. May mà mấy ngày gần đây, ta đã học được chút ít tiếng Hồi Cốt, nên có thể hiểu được bà ta đang nói những gì.

“Thị nữ... thị nữ Bạch Sư, người luôn hậu cận bên cạnh Linh Tiêu Các chủ.” Xung quanh nhanh chóng vang lên những lời bàn tán.

“Là người Côn Luân, bọn họ chính là người của Linh Tiêu Các.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều xuống lạc đà, quỳ rạp xuống đất. Gia Na Tháp kéo nhẹ vạt áo ra hiệu cho ta. Thấy vậy ta cũng vội quỳ xuống, rồi nghiêng đầu, lặng quan sát mấy người đang đứng trước mặt. Hai người phụ nữ dẫn đầu đưa cặp mắt sắc như dao, liếc qua mọi người một lượt. Thị nữ Bạch sư? Lẽ nào hai con quái vật lông trắng như tuyết này chính là hình ảnh ngoài đời của cặp sư tử đá mà các nhà giàu có ở thành Trường An vẫn dựng trước cửa nhà?

“Giữ lòng thanh tịnh, trừ năm loại ma, tịnh thể bằng ba mươi loại ánh sáng, ràng buộc bản thân, không để phóng túng. Trong tâm có ma, lòng tham độc ác, phải dùng lí trí, kiềm chế xác thân... cũng dùng ba mươi thứ trợ lực khác, ràng buộc bản thân, không để phóng túng...” Mọi người quỳ trên mặt đất, liên miện đọc một đoạn dài. Ta giật nảy mình, đầu óc choáng váng chẳng hiểu bọn họ đang làm cái gì nữa.

“Xem ra bọn họ đều là tín đồ, nơi này chắc không có người mà chúng ta cần tìm đâu.” Giọng một phụ nữ lạnh lùng vang lên.

“Sư muội, muội quá chủ quan rồi, sao có thể để một con cá lọt lưới.” Bạch y nữ nhân còn liếc mắt sang người phụ nữ đứng cạnh, đột nhiên giờ chiếc cung thủy tinh chỉ về phía ta. “Người, mau tụng thánh ngôn Ma Ni lại cho ta nghe.”

“Giữ lòng thanh tịnh, trừ năm loại ma, tịnh thể bằng ba mươi loại ánh sáng, ràng buộc bản thân, không để phóng túng. Trong tâm có ma, lòng tham độc ác, phải dùng lí trí, kiềm chế xác thân... cũng dùng ba mươi thứ trợ lực khác, ràng buộc bản thân, không để phóng túng...” Trong lòng ta thầm kêu khổ, may mà bản cô nương đây trời sinh đã có trí nhớ cực tốt, vẫn có thể đọc thuộc lòng những câu bọn Gia Na Tháp vừa đọc dù cho chẳng hiểu ý nghĩa là gì.

“Bắt đầu đọc từ ‘cũng dùng ba mươi thứ trợ lực khác ràng buộc bản thân, không để phóng túng...” Chết tiệt! Người phụ nữ xấu xa này thực quá đổi xảo hoạt! Ta sao mà biết được đoạn tiếp theo như thế nào chứ.

“Không để phóng túng... kì thân tham lam, để thanh... để thanh... tham lam...” Lúc này những người này đã đọc những gì nhỉ, chỉ là vừa rồi cứ mãi để ý xem hai người phụ nữ này nói gì nên ta không để tâm ghi nhớ.

“Chính là ‘kì thân tham lam, để thanh tịnh khí, cấm nhập vào cốt, nhốt vào chỗ khuất, từ từ diệt trừ. Lại dùng gió lớn, kìm nén tà tâm, dồn nơi góc tim, từ từ tiêu tán.’ Thánh ý của Ma Ni giáo chúng ta đâu đơn giản đến mức một người Hán như ngươi có thể chỉ trong một khắc mà có thể lãnh ngộ. Mất người đảo điên, hoàn toàn không chút thành kính, vừa nhìn là ta đã biết chính ngươi chứ không ai khác đã trà trộn vào đoàn thương nhân này. Gian tế Trung Nguyên, hãy chịu chết đi!” Một trong hai người phụ nữ nhẹ lên tiếng, có điều lần này bà ta nói bằng tiếng Hán, từng từ từng chữ vang lên rất rõ, nhất là câu “hãy chịu chết đi”, chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Hai người phụ nữ cùng lúc giương cung. Giây phút đó ta thực muốn quay mình bỏ chạy, thế nhưng hai chân lại run rẩy đến mức không nhấc lên nổi.

“Đừng có giết lão đại của chúng ta!” Trong đám người đột nhiên vang lên mấy giọng nói non nớt. Đồ ngốc, ai bảo bọn nhóc lại lên tiếng lúc này chứ? Chỉ bằng một ánh mắt, ngay lập tức, những người vừa đến đều nhất loạt rút kiếm.

“Xin đừng làm vậy!” Ta hét lớn. Trái tim như sắp nhảy ra ngoài vì khiếp sợ. Người phụ nữ đó bật cười đầy chế giễu, rồi từ từ buông tay cung, tên tức thì bắn đi, bay thẳng về phía ta.

Ta mở to hai mắt, nhìn mũi tên thủy tinh ánh lên màu sắc lạnh dưới nắng mặt trời. Cùng khoảnh khắc đó, ta còn nhìn thấy vô số loan đao chém về phía bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo.

Keng! Một tiếng động lớn vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

“Ta đã nói là phải giết chết bọn họ hay sao?” Một giọng nói rất quen vang lên. Dung mạo người đó hiện lên trước mắt ta hoàn toàn thân thuộc, nhưng không hiểu sao ta lại thấy trong tim ngập tràn cảm giác xa lạ.

“Ai?” Hai người phụ nữ hoàn toàn không thể ngờ có người đã dùng cát làm vũ khí, đánh dạt mũi tên thủy tinh của họ xuống cát cách đó không xa.

Trước mắt ta là một người đàn ông toàn thân bận y phục trắng, giữa biển cát vàng mênh mông, khuôn mặt người đó lạnh lùng, nhưng lại rất ôn hòa. Chàng... tại sao lại ở Hối Cốt?

29. Chương 28. Ngọc Môn Quan Trùng Phùng Cổ Nhân

“Là ai mà dám chống lại Linh Tiêu Các?” Ánh mắt hai người phụ nữ cười trên lưng cặp sư tử trắng đang đàng sát khí. Trong nháy mắt, họ điều khiển mãnh thú của mình đứng đối diện với người đàn ông vừa cất tiếng. Khoảnh khắc chàng nho nhã quay người, hai con dã thú đồng thời nhào người xông tới.

“Cần khôn đại na ni? Tại sao ngươi lại biết võ công của Linh Tiêu Các?”

“Tuyệt Thần ca ca, huynh thực đúng là lợi hại quá!” Mấy đứa trẻ thấy công phu của chàng lợi hại liền hoan hỉ reo lên. Tuyệt Thần khẽ mỉm cười dịu dàng nhìn đám Hoa Hoa, Thảo Thảo. Ở chàng vẫn toát lên thứ khí chất cao quý không gì che giấu nổi.

“Công tử Tuyệt Thần!”

“Một mình độc chiếm ba ngàn dặm

Nhất kiếm đứng trên trăm vạn người.”

“Không biết Các chủ đại giá quang lâm, thuộc hạ nhất thời mạo phạm, xin Các chủ tha mạng!” Hai người phụ nữ áo trắng liền quỳ sụp xuống, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Dưới ta là ba ngàn thị nữ bạch y, người đã từng nhìn thấy dung mạo thực sự của ta vô cùng hiếm. Kẻ không biết không có tội, thế nên các người có tội gì chứ?” Tuyệt Thần chấp tay sau lưng, đứng giữa biển cát mênh mông, thần thái oai phong lẫm liệt.

“Thế nhưng hộ pháp Tinh Thích nói Các chủ cần bế quan bảy năm, nếu không phải vừa này Các chủ dùng chiêu thức trong Cần Khôn đại na ni, chúng thuộc hạ thực không dám tin ngài đã xuất quan trước thời hạn.”

“Tinh Thích? Hẳn nhân lúc ta bế quan, đã ra tay tập kích, khiến ta mang trọng thương. Suốt dọc đường đi còn liên tục bị quân hắc truy sát, nếu không phải là hắc, ta với Thức Cẩm sao phải âm dương cách biệt? Mau truyền lệnh xuống, Linh Tiêu Các thanh trừ phản đồ, hễ gặp Tinh Thích, giết không tha!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Hai thị nữ cười trên lưng sư tử trắng đồng thanh đáp lời. Tuyệt Thần nhẹ đưa tay ra hiệu bọn họ lập tức quay mình biến mất giữa biển cát bao la.

“Tuyệt Thần ca ca, huynh đã cứu bọn đệ đây!” Bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo hào hứng hét lên.

“Ngày đó, khi ta bị trọng thương, cũng là các đệ cứu ta mà.” Tuyệt Thần vừa nói, vừa tra kiếm vào vỏ.

“Đại trượng phu hành hiệp trượng nghĩa là điều nên làm, Tuyệt Thần ca ca, huynh không cần phải để bên răng.” Quả Quả vỗ ngực lên tiếng.

“Là không cần phải khách sáo.” Hoa Hoa đứng bên cạnh thì thầm chỉnh sửa. Ta trợn mắt nhìn thằng bé, đúng là đứa sau còn mặt mặt hơn đứa trước.

“Hay cho câu không cần phải khách sáo. Mới chút tuổi đầu đã biết hành hiệp trượng nghĩa, sau này nhất định có tiền đồ lắm đây!” Tuyệt Thần mỉm cười, nhẹ xoa đầu đám nhóc.

“Tuyệt Thần ca ca, Thức Cầm tỷ tỷ dạo này sao rồi?” Hoa Hoa đưa lời hỏi thăm, xem ra bọn chúng nhớ Thức Cầm lắm.

“Thê tử của ta? Nàng đã qua đời rồi!” Ánh mắt Tuyệt Thần bỗng tối sầm lại, trong đôi mắt ngập tràn nét sầu muộn mênh mang. Thê tử của chàng? Hai người họ đã thành thân rồi sao? Ta nhìn về phía chàng, nhớ lại trước kia bản thân đã từng vì chàng mà đi trộm miếng ngọc bội có khắc hai chữ “Thức Cầm.”, thậm chí không màng mạo hiểm cả tính mạng. Lúc này, ta lại đang vì ngăn Diệp phạm sai lầm, mà đến tận đây báo tin nguy cấp cho Diệp. Mới chớp mắt một cái, đã một đời bể dâu. Chúng ta đều đã gặp cho riêng mình một người để yêu thương và trao gửi cả một tấm chân tình.

“Tình Thích hiện đang là phản đồ của Linh Tiêu Các. Thế nhưng Kha Hân lại rất tin lời nói phản nghịch của hắn, thậm chí còn lạm sát người Trung Nguyên. Ta nhất định phải quay về ngăn cản bọn họ mới được. Nếu hai nước thực sự khai chiến, hậu quả khôn lường. Ta không tiện lưu lại nơi này thêm nữa, các người hãy tự bảo trọng. Còn nữa... đây là lệnh bài của Linh Tiêu Các, nếu gặp binh sĩ Hồi Cốt, có thể dùng nó để bảo toàn mạng sống.” Dứt lời Tuyệt Thần đưa cho ta một tấm lệnh bài, sau đó nhảy lên ngựa phi nhanh về một hướng.

Phải mất một lúc sau, đám thương nhân Hồi Cốt mới bình tĩnh khỏi cơn chấn động.

“Mấy đứa trẻ này có thể theo chúng ta tới Cao Xương. Thế nhưng, cô nương không thể đi theo chúng ta được nữa.” Gia Na Tháp nhìn ta đầy buồn bã nói lời chia tay. Ta cũng biết bản thân đã mang lại phiền phức lớn cho họ, nên cũng chẳng thể tiếp tục ở lại thêm nữa.

“Vậy hãy giúp ta chăm sóc bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo. Ta nhất định sẽ đến Cao Xương đón chúng.”

“Cô nương cứ đi theo con đường này, quân Đại Kỳ mà cô nương muốn tìm đang trấn giữ trong một tòa thành gần thành Đôn Hoàng.” Trước khi rời khỏi, bọn họ để lại cho ta một con lạc đà chút lương khô, nước và bản đồ.

Biển cát mênh mông, con đường phía trước mơ hồ, mịt mù. Núi Kỳ Liên phía xa chẳng khác nào sống lưng của một loài dã thú, lạnh giá, âm đạm. Đây là điểm cuối cùng của sa mạc. Đường uốn lượn, vòng vèo. Ta ngồi trên lưng lạc đà, một mình cô độc giữa đại mạc mênh mông, trải tầm mắt kiếm tìm ốc đảo mà mọi người vẫn thường nhắc tới.

“Đi nào, đi nào... ày da, cái con lạc đà chết tiệt, đi đường còn chậm hơn cả rùa bò, rốt cuộc mày có chạy được không? Chạy giống như là ngựa ấy! Ày da, nhanh lên, nhanh lên chút đi! Ta lệnh cho người đi về phía Tây, phía Tây đó, sao người cứ đi về phía trước vậy. Rốt cuộc người có biết phân biệt phương hướng hay không?”

“Ày da, đừng đi nữa, đừng đi nữa! Đợi ta nghiên cứu bản đồ chút nào. Dừng lại... dừng lại... con lạc đà ngu ngốc, người có thấy ta nói gì không?”

“Có phải người thích đưa ta đi lòng vòng tại nơi quỷ quái này không? Tại sao người lại ngu ngốc như vậy, ngay cả phương hướng cũng chẳng phân biệt được? Phía Tây, đi về phía Tây đó...”

Ta tức chết mất, ta thực chẳng thể nào điều khiển nổi con quái vật có hai cục u trên lưng này nữa. Cho dù ta hét, đá hay đập, nó vẫn chẳng có phản ứng gì. Cuối cùng ta mệt đến mức nằm thõ hõn trên lưng nó, còn nó vẫn thản nhiên, chậm rãi tiến về phía trước.

“Người là ai? Mau dừng lại, khai báo tên tuổi!”

Đi mất mấy ngày, ta cuối cùng cũng tìm đến được nơi đội quân Diệp đang chiếm giữ. Thế nhưng còn chưa đến trước cổng thành, một đội binh sĩ tuần tra đã giơ giáo ép ta phải nhảy xuống lạc đà.

“Tại hạ là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, Ngọc Phiến Nhi, đến đây xin cầu kiến tướng quân. Ta có chuyện quan trọng cần cấp báo, mong mấy vị tiểu ca dẫn đường.”

“Thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng? Ta thấy người chính là gian tế của bọn Hồi Cốt thì đúng hơn! Xem ra vận khí của bọn Hồi Cốt đã tận, nên mới phái đi một mật thám chẳng hề biết đường như người tới đây.” Người đàn ông dẫn đầu đội tuần tra bật cười chế giễu.

Ta phát lộ trước thái độ khinh thường của bọn chúng, chỉ muốn la hét một trận, nhưng sau cùng vẫn đành phải nhẫn nhịn lấy một bộ y phục Đại Kỳ ra rồi mỉm cười nói: “Mấy vị đại ca, các vị xem, ta mang theo cả y phục của người Đại Kỳ đây này, sao có thể là gian tế được? Ta thực sự có việc quan trọng cần cầu kiến chủ soái, phiền các vị đi thông báo hộ ta một tiếng.” Ta lắc bộ y phục Đại Kỳ trước mặt, quả nhiên chúng mở đường cho ta đi, thế nhưng mới đi được vài bước, hai cánh tay ta đã bị bẻ quặt ra sau, cả người ta bị nhấc lên trong một tư thế kì quặc.

“Xin đại ca tha mạng! Đau quá, nhẹ chút... tay ta sắp gãy rồi... có chuyện gì cứ đặt ta xuống rồi từ từ nói chuyện...” Ta thét lớn nhưng bọn chúng chẳng hề có ý định thả ta xuống.

“Đừng tưởng lấy ra một bộ y phục của người Đại Kỳ là chúng ta sẽ bị mắc lừa, người coi chúng ta là đồ ngốc hả?”

“Xem ra nếu không dụng hình, ả ta sẽ không chịu khai thật.”

“Dụng hình? Các người định dụng hình gì? Người... người... người... đừng có làm bừa, ta chính là vương phi của đương kim Tam Điện hạ, con gái của Thừa tướng đương triều, là...”

“Là cái gì mà là? Ta còn là Hoàng thượng đương triều cơ! Người an tâm, bọn Hồi Cốt các người vây khốn chúng ta tại nơi này, chúng ta nhất định sẽ đáp trả lại các người đầy đủ. Đến lúc đó, sẽ cho người ném đủ mùi vị đoạn ruột, xuyên tâm, rút xương, ghế hổ, nước ớt... Người tại hình đường chúng ta đều có huynh đệ nằm lại nơi sa trường, tuyệt đối sẽ có oán báo oán, có thù báo thù.”

“Này, đại ca, ta hoàn toàn không thù không oán với các vị nhé! Nam Cung Diệp, mau cứu mạng...”

“Hỗn xược! Tên của chủ soái là để cho người gọi sao? Người đâu, mau áp giải tên gian tế này vào đại lao.”

“Này, các người rốt cuộc có hiểu lí lẽ không thế? Ta tới đây vì muốn báo tin thế nhưng các người chẳng hỏi lấy một câu... Này nhẹ tay thôi!” Ta vùng vẫy, đưa lời phản kháng, thế nhưng vẫn bị mấy tên binh sĩ không nào áp giải về đại lao.

Mùi máu tanh nồng trộn lẫn mùi rêu ẩm mốc tràn ngập khắp không gian của đại lao thế nhưng ta đã quá quen với thứ mùi vị này. Trước kia, mỗi lần ăn trộm bị bắt, ta cũng thường bị nhốt ở những nơi đại loại thế này. Ta tựa lưng vào tường, bên tai vọng đến rất rõ tiếng roi quất vào da thịt, cùng tiếng phạm nhân kêu gào thảm thiết ở phòng tra hỏi cạnh bên.

“Các người là lũ súc sinh, xâm phạm lãnh thổ Hồi Cốt chúng ta đã đành lại còn làm nhục phụ nữ Hồi Cốt, các người sẽ không chết tử tế đâu. Chúng ta năm nào cũng tiến cống đầy đủ, tại sao các người vẫn lòng tham vô đáy, liên tục xâm phạm, các người nhất định sẽ gặp báo ứng!”

“Im miệng! Đánh mạnh nữa cho ta! Rõ ràng là các người không an phận, hại chúng ta có nhà không thể về, phải từ Trường An tới tận đây để đánh nhau, hại biết bao huynh đệ của chúng ta bỏ mạng nơi sa trường.”

Những tiếng mắng chửi thậm tệ lẫn tiếng roi da vun vút truyền đến tai ta. Tên hồ li thói tha, chàng có biết bản thân đã gây ra những chuyện gì không? Vì chàng mà bao người không còn nhà để về, bao người mất đi phụ mẫu và thê tử? Lại có bao người phải trở thành ăn mày, bao người sẽ chết đói nơi đầu đường xó chợ và bao người vô tội phải bỏ mạng nơi sa trường? Xin lỗi, ta không thể để chàng mãi sai lầm như vậy được.

Nghĩ tới đây, ta liền đứng lên, nghiêng cứu kĩ một lượt khóa sắt của phòng giam. Chiếc khóa này khá nặng, nhưng không hề phức tạp, đáng tiếc trên mình ta là bộ đồ của nam nhân, trên đầu chẳng có lấy một chiếc trâm. Không có công cụ, ta muốn mở cửa chạy trốn ra ngoài cũng khó.

“Làm gì thế hả? Định trốn sao?” Chính vào lúc ta đang mãi tìm cách phá khóa thì một tiếng thét đáng sợ vang lên khiến ta giật nảy mình. Hai tên ngục tốt đang áp giải một người con gái tóc tai rũ rượi, toàn thân bê bết máu vào. Ta vội tránh sang một bên, người con gái đó đi rất chậm, bước đến đâu để lại một vệt máu dài đến đó.

“Vị đại ca này, ta thực không phải là gian tế của Hồi Cốt, chính xác còn là con dân Đại Kỳ. Đại ca mau thả ta ra đi!” Ta mặt mày hân hoan tiến lên trước, túm lấy cánh tay của viên ngục tốt lắc giật liên hồi.

“Cút! Lát sẽ tới lượt ngươi thôi.” Viên ngục tốt đẩy mạnh một cái khiến ta ngã nhào xuống đất, rỉ cả máu mồm.

“Đúng là đồ vô dụng!” Người con gái kia thấy ta năn nỉ viên ngục tốt, liền mắng lại một câu.

“Ồ yên đó!” Viên ngục tốt dứt lời sập mạnh cửa phòng giam lại.

Người con gái kia đi lại rất khó nhọc, xem ra đã bị thương rất nặng. Thấy nàng ta khổ sở, ta bất giác dịch người nhường đường cho nàng đi.

“Không cần ngươi phải giả nhân giả nghĩa, người Hồi Cốt chúng ta không có loại đàn ông nhu nhược như ngươi.” Nàng ta nghiêng răng đưa lời nhỉnh móc.

“Đúng là ở hiền không được gặp lành, ngươi có bản lĩnh, ngươi dũng mãnh thì ngươi đừng có bị thương!” Đã bị thương đến mức đó rồi còn cứng miệng gì chứ. Ta chẳng để tâm đến bộ dạng dữ dằn của nàng, liền đỡ nàng ngồi xuống.

“Cho dù phải chết, ta cũng quyết không chịu khuất phục, ta nhất định phải gặp được chủ soái Đại Kỳ.” Nàng ta ngẩng đầu nhìn ta, giọng nói vút lên, thanh âm rất tuyệt!

“Cô nương cũng muốn gặp chủ soái Đại Kỳ? Cô nương quen biết ngài sao?” Ngoài ta ra, không ngờ vẫn còn có người khác muốn gặp Diệp, hơn nữa lại là một vị cô nương ngoại tộc xinh đẹp. Ta nhìn vị cô nương này, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Diệp đúng là không tệ chút nào, mới tới Hồi Cốt chưa lâu, vậy mà đã có đối tượng.

“Cuộc chiến tranh giữa Hồi Cốt và Đại Kỳ vốn dĩ chỉ là một hiểu lầm, hiện nay người đáng thương nhất chính là bách tính ở vùng biên quan, họ đang phải gánh chịu cảnh nhà cửa tan nát, đất nước sôi sục. Giờ, binh mã Đại Kỳ dựng doanh trại tại ngoại thành Đôn Hoàng, mãi không chịu rút lui, hai bên tất sẽ chịu tổn thất nặng nề. Ta nhất định phải gặp chủ soái Đại Kỳ, cầu xin ngài ấy hãy thoái binh.” Người con gái đó nhanh chóng rơi vào trạng thái kích động, toàn thân run lên, đôi môi trắng nhợt không còn sắc máu.

“Cô nương cũng tới đây để khuyên ngài ấy rút binh sao?” Ta hứng khởi nắm chặt lấy bàn tay của nàng ấy. Lẽ nào chúng ta chính là “anh hùng cùng chí hướng”?

“Phải chăng... công tử cũng đến đây để khuyên chủ soái Đại Kỳ?”

“Ày da, công tử gì chứ? Ta cũng giống cô, đều là phận nữ nhi cả.” dứt lời ta liền cởi mũ để lộ ra mái tóc dài óng ả. “Ta là Ngọc Phiến Nhi, từ Trường An đến. Ta tới đây chính là muốn gặp chủ soái Đại Kỳ, để nói với ngài ấy rằng, đừng gây chiến tranh thêm nữa.”

“Cô nương không phải người Hồi Cốt? Nhưng sao cô nương lại ăn mặc thế này, còn lưu luyến vào tận trong ngục?” Nàng ta nghi hoặc nhìn ta từ trên xuống dưới.

“Nói ra thì dài lắm, ta sẽ từ từ kể cho cô nương nghe sau.” Có thể gặp được một người có cùng suy nghĩ tại một nơi quý giá như thế này thực khiến ta cảm thấy phấn khích vô cùng. Người con gái trước mặt bỗng trở nên thân thiết với ta hơn. Lúc này ta cũng chẳng giữ kẽ thêm nữa, kể hết toàn bộ câu chuyện tới Hồi Cốt rồi tình cờ gặp mấy Bạch y thị nữ cưới sư tử trắng cho nàng ta nghe.

“Nàng nói cuộc chiến giữa Hồi Cốt và Trung Nguyên thực ra chính là âm mưu của Tinh Thích, Quang minh tả sứ Linh Tiêu Các? Hẳn đã cấu kết với Hoàng tử Trung Nguyên, khơi nên cuộc chiến tranh giữa hai nước? Thật không ngờ mục đích của bọn chúng chỉ là để làm ngư ông đắc lợi? Hi sinh tính mạng của bao người cũng chỉ vì muốn gây loạn loạn oán?”

“Có lẽ là vậy! Nhưng điều ta không ngờ nhất chính là Tinh Thích lại chính là người Hồi Cốt. Thế nhưng tại sao hắn lại phản bội đất nước mình để giúp Diệp, lẽ nào quyền lực thực sự quan trọng đến thế sao?” Ta lắc đầu, có lẽ bản thân ta cả đời chẳng bao giờ hiểu được, rốt cuộc mục đích sau cùng của họ là gì.

“Ta đã đoán ra từ lâu nguyên nhân cuộc chiến này không hề đơn giản như vậy, đáng tiếc đại ca ta lại không nghe theo lời khuyên này, cứ kiên quyết đòi xuất binh. Lúc này ta thân bị nhốt trong đại lao, muốn ra ngoài cũng không được. Bây giờ phải làm sao đây?” Nàng ta lên tiếng thanh âm cực kỳ căm hận.

“Đại ca của nàng?”

“Ta chính là muối muối của chủ thành Đôn Hoàng, Đóa Lệ Tư. Khi quân Đại Kỳ tiến đến thành Đôn Hoàng, đại ca ta lập tức phái quân nghênh chiến, hai bên không ai chịu nhường ai. Trung Nguyên nước giàu dân mạnh, với thực lực của riêng thành Đôn Hoàng, chúng ta khó lòng chống chọi được, nếu miễn cưỡng giao tranh, kẻ sau cùng chịu khổ chính là mười vạn bách tính sinh sống trong thành Đôn Hoàng mà thôi. Ta khuyên đại ca lui binh, nhưng huynh ấy không chấp nhận. Biết vị trí hạ quân doanh của đội quân Đại Kỳ, ta liền mạo hiểm tìm tới chỉ mong được gặp chủ soái đội quân Đại Kỳ một lần. Hi vọng có thể khuyên Đại Kỳ đừng gây chiến thêm nữa. Có điều ta không biết nói tiếng Hán, thế nên vừa tới đã bị bắt rồi.” Lúc nói chuyện, Đóa Lệ Tư không ngừng lo lắng, đôi lông mi dày đen của nàng ta liên tục cau chặt rồi lại giãn ra.

“Nàng không biết tiếng Hán cũng chẳng hề gì, ta với nàng đi tìm Nam Cung Diệp chẳng phải sẽ xong sao? Ta chẳng nắm rõ đường đi nước bước ở chỗ này, nhưng nàng thì khác, chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau nhé!” Ta vỗ ngực đầy tự tin.

“Bây giờ có nói gì cũng vô dụng. Vì muốn dập tắt sĩ khí của binh sĩ thành Đôn Hoàng, ngày mai bọn họ sẽ giải ta lên thành lầu, chém đầu thị chúng.”

“Ngày mai? Ngọc Phiến Nhi à, Ngọc Phiến Nhi, rốt cuộc vận may của nàng quá tốt hay quá kém đây?” Ta lẩm bẩm tự hỏi.

“Có rồi! Đóa Lệ Tư, mau đưa chiếc khuyên tai của nàng cho ta mượn chút nào.” Lặng người trong giây lát, Đóa Lệ Tư nhìn ta với ánh mắt ngơ nghe.

Ta đưa tay đón lấy chiếc khuyên tai của nàng ta, dùng phần kim phía sau xuyên vào ổ khóa phòng giam. Rất nhanh sau đó một tiếng “cạch” vang lên. Thành công rồi.

“Như vậy chẳng phải chúng ta có thể trốn ra ngoài rồi sao? Ta nhẹ tháo khóa phòng giam xuống, nháy mắt cùng Đóa Lệ Tư.

“Quả nhiên cô nương có tuyệt kĩ, ơn cứu mạng hôm nay, sau này nhất định ta sẽ báo đáp.” Rồi theo phong tục của người Trung Nguyên nàng nhẹ cúi đầu tạ ơn.

“Ta có thể đổi phó với ổ khóa này, thế nhưng mấy tên lính canh ngục kia thì chỉ có nàng đổi phó được.” Ta chỉ vào mấy tên cai ngục, lòng đầy lo âu.

Đóa Lệ Tư nhẹ mỉm cười nhanh chóng điểm huyết mấy tên cai ngục, rồi kéo ta rời khỏi đại lao. Lúc này ta mới phát hiện, nàng ta tuy bị thương nhưng thân thủ rất lanh lẹ, hoàn toàn không yếu đuối như những đại tiểu thư luôn được chiều chuộng, bao bọc kĩ càng trong khuê phòng khác.

“Đây là nơi nào thế?” Không gian ở đây hoàn toàn khác so với Hồi Cốt mà ta đã nhìn thấy. Trước mặt không còn biển cát ngợp trời mà là một thảo nguyên xanh đến ngút tầm mắt.

“Nơi này được gọi là ốc đảo, chúng ta sẽ ra ngoại thành qua mật đạo trong đại lao.”

“Họ đang làm gì thế?” Ta nhìn hàng binh sĩ đang đứng dàn thành trận ở phía không xa, tất cả đều mặt mày nghiêm nghị, quân trang chỉnh tề. Đối diện với họ chính là những binh sĩ Hồi Cốt trong tư thế giương cung sẵn sàng chiến đấu.

“Nằm xuống, cẩn thận bị bọn chúng phát hiện!” Đóa Lệ Tư nhanh chóng kéo ta nằm xuống bãi cỏ. “Chết rồi, bên phía ca ca của ta hẳn là đã biết tin ngày mai ta sẽ bị chém đầu thị uy nên đã quyết định xuất binh nghênh chiến.”

Đột nhiên, tiếng vó ngựa vang lên không ngừng, bụi tung mù mịt. Khoảng thời gian trước, khi lang thang trên đại mạc ta thường chỉ nhìn thấy lạc đà và sư tử, chưa từng nhìn thấy bóng dáng một con ngựa nào. Thế nên lúc nghe tiếng ngựa hí vang toàn thân ta hưng phấn vô cùng, cứ như thể lãng tử lâu ngày nay mới có dịp quay về cố hương! Ta nhìn về phía trước trong cảm giác hoàn toàn hiếu kì, giữa đám binh sĩ trong bộ khôi giáp đen bóng, một người đàn ông cưỡi trên mình ngựa vô cùng nổi bật. Người đàn ông đó thân mặc chiến bào, tay cầm cung tiễn, khuôn mặt tuấn tú đã nhuộm màu khói sương, trông rất chín chắn lại thập phần đỉnh đạc. Ngài không nhìn về phía ta, khuôn mặt nhìn nghiêng dưới ánh mặt trời càng khiến cho những đường nét quyến rũ càng thêm hoàn hảo. Ngài lạnh lùng thúc ngựa tiến lên, phía trước là lá cờ bằng gấm có thêu đồ đằng của Hồi Cốt. Lúc này đội quân Hồi Cốt đã vây chặt lấy họ, Đại Kỳ rõ ràng đang rơi vào tình cảnh quân ít, địch mạnh. Thế nhưng, người đàn ông trên lưng ngựa kia, vẫn vô cùng bình tĩnh,

toàn thân ngài toát ra hào khí ngút trời. Ngài lặng lẽ nhìn đám binh sĩ Hồi Cốt trước mặt, đầu mày cuối mắt đều tỏ rõ sự kiêu hùng, oai phong mà凛冽.

Nam Cung Diệp, Thái tử đương triều Đại Kỳ, chủ soái đại quân, lúc này đang bị vây khốn trong vòng vây trùng điệp. Ánh mặt trời gay gắt hoàn toàn không khiến đôi mắt ngài bớt lạnh, hàn khí tỏa ra từ đôi mắt đen láy ngập tràn sát khí. Đóa Lệ Tư này giờ ở bên cạnh ta chợt bất giác run rẩy cả người. Đây chính là Nam Cung Diệp mà đầu sát nhân mà ta từng quen biết đây sao? Lúc đối đầu với kẻ địch, ngài lúc nào cũng lạnh lùng quyết đoán? Cho dù là thời khắc lâm nguy, rơi vào tình trạng yếu thế hơn hẳn trước quân thù, ngài vẫn giữ vững nét quật cường và oai phong vốn có.

Ngài khẽ mỉm cười lạnh lùng từ từ giương cung, nhắm thẳng mũi tên về phía chủ soái của đối phương. Khoảnh khắc đó, trời đất dường như tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hãi hùng trước động tác kéo cung của Diệp. Nét mặt tự tin đó khiến mọi người bất giác thay đổi nhìn nhận, đội quân đang yếu thế hơn là Hồi Cốt chứ không phải là đội quân của ngài. Giây phút ngài buông tay, mũi tên xé gió lao đi, nhắm thẳng vào mũ giáp của chủ soái Hồi Cốt bay tới. Chỉ một mũi tên đã khiến cho toàn bộ đạo quân Hồi Cốt hỗn loạn cả lên. Diệp lại giương cung, nhưng hạ thấp xuống dưới một chút, lần này ngài không còn nhắm vào chiếc mũ giáp kia nữa.

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Binh sĩ Đại Kỳ tức thì tung hô vang trời, lời hô chỉ dành riêng cho các bậc đế vương. Tiếng tung hô vang dội tức thì khiến tinh thần binh sĩ phấn chấn hẳn lên. Diệp cong miệng cười nhạt, chinh chiến nhiều ngày đã khiến ngài trưởng thành lên rất nhiều, ngay đến bộ giáp trên người ngài cũng tỏa ra hào khí凛冽 của một vị tướng tài năng.

Nhất thời, trái tim ta hỗn loạn lạ thường! Ta nhớ khi còn ở trong vườn lê, ngài trông thật sâu muện và u uất, lúc ở trong mật đạo, chứng kiến mẫu thân tự vẫn, trông ngài bất lực mà đau khổ biết bao! Lại nhớ lúc ở trong khu rừng ngoại thành Trường An, ngài lãng mạn tặng ta những dòng chữ được viết lên bằng chất liệu có một không hai: dom dom, rồi lúc ở trong cung, trước khi cầm quân ra trận, ngài đã dịu dàng nhìn ta, chỉ để chờ mong một lời đáp lại... Ai có thể tin rằng một người đàn ông ngạo nghễ, oai hùng là thế đã từng có lúc bất lực và yếu mềm đến vậy? Trên khuôn mặt tuấn tú của ngài giờ đã xuất hiện những sợi râu lún phún, có chút tiêu tụy, nhưng trông lại càng thêm phong trần, đỉnh đạc.

Ngài đã quay về, người đàn ông cuồng ngạo, chỉ một ánh mắt của ngài cũng khiến đối phương phải rơi vào hoảng loạn. Đây mới là Nam Cung Diệp mà ta quen biết. Người luôn khiến kẻ đối diện có cảm giác bị trấn áp, thần thái của một đế vương độc nhất vô nhị.

“Ngài ấy chính là chủ soái của các vị sao? Tiến pháp quá tuyệt!” Đóa Lệ Tư khe khẽ cất lời khen ngợi.

Thấy Diệp, ta chẳng thể kìm nén được cơn kích động dâng lên trong lòng, liền đứng bật dậy xông nhanh về phía ngài.

“Này.. đừng đánh nhau nữa! Mọi người hãy nghe ta nói đã. Tất cả đều là hiểu lầm, mọi người đừng đánh nhau! Diệp đừng đánh nhau nữa!” Ta vừa chạy vừa hét, hoàn toàn không ý thức được hành động này của mình vô cùng mạo hiểm.

“Mau trốn đi, cô nương không cần mạng mình nữa sao?” Đóa Lệ Tư đứng phía sau hoang mang hét lớn, thế nhưng ta vẫn không hề dừng lại. Diệp đang ở ngay phía trước, chỉ cần ngài quay đầu lại là có thể nhìn thấy ta đang chạy về phía mình. Ta bôn ba dặm trường bao lâu nay, tất cả cũng chỉ vì ngày này mà thôi.

“Tướng quân cẩn thận! Có gian tế quân địch lên vào.” Đám binh sĩ phát hiện ra ta đang chạy như điên về phía Diệp, liền giơ hết đao, gươm lên lập hàng phòng vệ.

Diệp không hề quay đầu nhìn lại, theo trực giác, ngài giương cung nhắm về phía ta đang chạy tới buông tay. Thấy vậy ta vội kìm bước, hoàn toàn không ngờ ngài lại bắn tên về phía mình. Chẳng ai nghi ngờ tiến pháp của Diệp, xưa nay đều là bách phát bách trúng. Ta ngẩng người nhìn về phía Diệp, trong tâm trí lúc này hoàn toàn trống rỗng.

“Cẩn thận!” Đóa Lệ Tư tháo một bên khuyên tai ném mạnh về phía ta. Ánh sáng bạc lóe lên giữa không trung chỉ nghe “keng” một tiếng, chiếc khuyên tai đã đập mạnh vào mũi tên khiến mũi tên bị chệch đi đôi

chút, cắm ngập vào vai ta.

Cuối cùng ngài đã chịu quay đầu nhìn lại. Và rồi ta nhìn thấy nét kinh hãi ánh trong mắt ngài, khi ngài nhìn rõ dung mạo của ta. Sau giây phút kinh hoàng, là ánh mắt vô cùng hoảng sợ. Tất cả sự lạnh lùng, trầm tĩnh trước đó của ngài đột nhiên biến mất, trong đôi mắt đó, lúc này hiện lên cả một trời đau đớn. Ngài nhảy từ trên lưng ngựa xuống, thế nhưng cho dù ngài nhanh đến mức nào cũng chẳng thể tóm được mũi tên đã phóng đi kia. Ngài chạy lại phía ta, như một con mãnh thú tuyệt vọng.

“Phiến Nhi!”

“Ngọc Phiến Nhi!”

Diệp và Đóa Lệ Tư cùng lúc thét lên, ta cúi đầu nhìn mũi tên xuyên qua vai mình, đau đớn quỵ gối. Diệp tức thì đưa tay định đỡ ta vào lòng. Cùng lúc đó, Đóa Lệ Tư không hề nghĩ đến an nguy của bản thân, giằng lấy thanh kiếm từ tay của tên lính gần nhất đâm thẳng về phía Diệp.

“Công chúa Đóa Lệ Tư?” Diệp nheo mắt, hiển nhiên là nhận ra tướng mạo của Đóa Lệ Tư có nét hao hao giống với chủ thành Đôn Hoàng. Thế nhưng Đóa Lệ Tư không hiểu tiếng Hán, một lòng chỉ muốn bảo vệ ta. Trong khoảnh khắc đám binh sĩ xung quanh lập tức bao vây chúng ta lại.

Toàn thân đau đớn, ta lặng ấn chặt bàn tay để vết thương trên vai thôi không chảy máu. Diệp thấy vậy chẳng buồn để tâm đến Đóa Lệ Tư, lại đưa tay định ôm ta vào lòng.

“Không cho phép người làm hại đến nàng ta!” Đóa Lệ Tư cầm chắc thanh gươm trong tay, đâm về phía trước đầy thành thực, ngăn không cho Diệp lại gần ta nửa bước. Thấy vậy Diệp chỉ khẽ tung người, giẫm mạnh chân lên đầu mũi kiếm của Đóa Lệ Tư tạo đà lao nhanh về phía nàng ta. Đóa Lệ Tư không ngờ thân thủ Diệp lại cao siêu đến thế, liền thu kiếm, nhảy lên, tung liên hoàn cước về phía Diệp. Đây hiển nhiên là cách cận chiến đầy liều lĩnh. Diệp nhanh chóng né đòn, đồng thời tóm chặt lấy thanh kiếm đang đâm về phía mình. Sau đó dụng sức, cả Đóa Lệ Tư cùng thanh kiếm đều bị kéo về phía ngài. Lúc Đóa Lệ Tư còn chưa kịp hiểu ra mọi chuyện, Diệp đã đưa tay bóp cổ nàng ta.

“Nếu không phải người đang liều mạng cố sức bảo vệ Phiến Nhi, ta đã bẻ gãy cổ người từ lâu rồi.” Ngữ khí của Diệp vô cùng lạnh lùng, thứ lạnh lùng ta nhớ rất rõ. Ngày trước, đã có lần khi ta lạc bước vào vườn lê, ngài cũng đã từng dùng ngữ khí cuồng bạo như vậy nói với ta.

“Ma... ma đầu sát nhân, đừng giết nàng ấy!” Ta khó nhọc đưa lời ngăn cản Diệp. Diệp nhìn về phía nàng ta, ánh mắt đã bớt phần sắc lạnh, thay vào đó là sự dịu dàng ấm áp. Ngài nhanh chóng thả Đóa Lệ Tư ra rồi bế bổng ta lên. Mấy tên binh sĩ nhanh nhẹn xông tới, bắt lấy Đóa Lệ Tư.

Diệp chăm chú nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng rồi ôm chặt ta vào lòng. Ta có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể ngài, nghe được tiếng trái tim ngài đập liên hồi mạnh mẽ.

“Ta lúc này... suýt chút nữa là lỡ tay giết chết nàng rồi.” Diệp cất lời, hơi thở gấp gáp cho thấy ngài đang rất căng thẳng.

“Ta...” Ta vừa định lên tiếng, ngài đã thu chặt cánh tay.

“Suýt, đừng nói gì thêm nữa! Để ta bế nàng, rồi cảm nhận sự thật rằng nàng vẫn còn tồn tại trên thế gian này. Nàng biết không vừa rồi khi nhận ra nàng, ta đã vô cùng sợ hãi! Đã rất lâu rồi, ta...không cảm thấy sợ hãi đến thế!” Giọng ngài khẽ run. Không nhìn thấy nét mặt của ngài, nhưng ta có thể cảm nhận ngài đang ôm ta chặt đến mức như thể cả đời này sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Ánh mặt trời gay gắt nhuộm những đám mây trắng trên cao ánh lên sắc đỏ, trong từng cơn gió thổi tới mang theo những hạt cát li ti, sắc nhọn sượt qua người khiến ta có cảm giác đau đớn. Thảo nguyên khô hạn nắng cháy, không có chút sức sống. Y phục nhuộm máu của ta nổi bật trên nền áo giáp đen bóng của ngài. Vết thương của ta chạm vào lớp áo giáp bị mặt trời thiêu đốt đến nóng rực của ngài càng thêm đau đớn. Nhưng mặc cho vết thương không ngừng rỉ máu, ta đã nằm gọn trong vòng tay ngài, không còn cảm thấy sợ hãi bất cứ điều gì thêm nữa.

30. Chương 29. Nhất Kiếm Đứng Trên Trăm Vạn Người

Hai quân giao tranh nhưng Diệp hoàn toàn không để tâm đến chiến trận, chỉ một lòng chuyên tâm lo lắng cho vết thương ở vai của ta mà thôi.

Bỗng nhiên, từ đâu một mũi tên lửa bắn thẳng về phía chúng ta, đầu mũi tên tẩm dầu. Diệp quay người, tránh được mũi tên, nhưng nó lại rơi vào người ta bỏng rát. Khoảnh khắc ta cau chặt đôi mày ánh mắt Diệp ngập tràn sự phẫn nộ. Ngài chẳng để ý nhiều, tóm lấy mũi tên đang cháy, vận công ném mạnh về phía quân địch. Mũi tên bay đi, trong giây lát phía kỵ binh Hồi Cốt vọng lại một tiếng kêu thảm thiết. Đóa Lệ Tư thấy Diệp dùng công phu “tay không nắm tiễn, nhắm trúng bách bộ”, nét mặt hoàn toàn kinh ngạc.

“Ta sẽ không để những kẻ đã làm tổn thương nàng, còn sống mà rời khỏi nơi này đâu!” Ánh mắt Diệp hiển hiện niềm căm hận vô bờ bến.

“Người đâu, bỏ trận, nghênh chiến!” Diệp bế ta đề khí bay thẳng lên ngựa, cởi áo giáp đang mặc ra khoác lên người ta. Ngài kêu gọi nghênh chiến hoàn toàn không cần áo giáp, y phục nhẹ bay trong gió. Hình ảnh đó khiến ngay đến binh sĩ Hồi Cốt cũng phải kinh ngạc đặc biệt khi đối diện trước khí thế ngút trời của ngài. Mấy tên đứng đầu, tay cầm khiên che chắn đã lui lại phía sau vài bước.

Đội quân Đại Kỳ đã sẵn sàng nghênh chiến, bọn họ ai nấy đều cảm chắc cung tên. Trận ác chiến chỉ trong khoảnh khắc nữa là nổ ra, không gì ngăn lại được.

“Nguyên soái Đại Kỳ, tất cả chỉ là hiểu lầm. Mọi người đừng đánh nữa, hãy nghe ta, đây đều là hiểu lầm cả thôi.” Đóa Lệ Tư không ngừng vùng vẫy, cất lời khuyên giải, thế nhưng binh sĩ Đại Kỳ lại tóm chặt nàng hơn, không để nàng nói thêm gì nữa.

Bỗng toàn quân Hồi Cốt chìm trong im lặng, chủ tướng và phó tướng bất ngờ quay sang thì thầm điều gì đó. Sau một hồi, đột nhiên, vị chủ tướng đó gơ tay ra hiệu, tức thì tất cả binh sĩ quỳ sụp xuống, đọc to một tràng dài tiếng Hồi Cốt. Khoảnh khắc đó tim ta thất lại, những gì bọn họ đang đọc không phải chính là giáo ý mà đám thương nhân đã đọc trước đó hay sao?

Đóa Lệ Tư cũng đã ngừng vùng vẫy, sắc mặt trắng nhợt, môi khẽ mấp máy.

“Không... trong thành vẫn còn bách tính Hồi Cốt, xin đừng... xin đừng làm vậy...” Nàng thét lớn.

“Có phải bọn họ sợ quá phát điên rồi không? Huynh nhìn con đàn bà đó vừa la vừa thét, trong khi đám người Hồi Cốt quỳ rạp xuống đất miệng không ngừng lầm rầm những gì không biết.” Lời bàn tán không ngừng vang lên giữa đám binh sĩ Đại Kỳ, thậm chí có người còn bật cười thành tiếng. Trong khi ta lại cảm thấy có điều gì đó bất ổn sắp xảy ra.

“Thứ bọn họ đang đọc hình như là kinh văn Vãng Sinh Trú của Phật môn. Lẽ nào, bọn họ quyết định sẽ liều mạng tử chiến?” Thần sắc Diệp vô cùng nghiêm nghị, ánh mắt đã không một chút lơ là dù chỉ một giây. Chủ tướng Hồi Cốt lại ra hiệu, đám binh sĩ liền đứng dậy, xếp hàng ngay ngắn, cung tiễn chĩa cả về phía chúng ta. Vô số tên tẩm dầu, rực lửa. Phía này, mọi người cũng đã nghênh khiên phòng bị. Thế nhưng đám binh sĩ Hồi Cốt lại không hề có ý định bắn người, tất cả mũi tên đều nhắm vào đám cỏ khô gần chỗ chúng ta đang đứng.

“Không xong rồi, bọn chúng định phóng hỏa thiêu chết chúng ta!” Bất ngờ trong đám binh sĩ Đại Kỳ có người thét lớn. Thế nhưng tiếng nói của người này nhanh chóng bị tiếng tên bắn tới tấp nhấn chìm. Chỉ trong chớp mắt, phía trước đã biến thành một biển lửa. Gió mang theo lưỡi lửa liếm ngọt những bụi cỏ khô xếp quanh chỗ chúng ta, thế lửa càng lúc càng lớn. Quân Đại Kỳ nhanh chóng bị lửa vây quanh. Trong hoảng loạn mọi người vừa kêu la thảm thiết vừa tìm cách bỏ chạy.

Diệp bình thần nhìn đám binh sĩ đang sợ hãi hoảng loạn. Trong mắt ngài, cho dù đối diện với thời khắc nguy ngập nhất, ngài vẫn chẳng hề nao núng hay run sợ.

“Tất cả đứng lại cho ta!” Diệp thét lớn, tiếng thét không ngừng vang vọng trên thảo nguyên bao la. Đám binh sĩ hoảng loạn tức thì im bật, nhanh chóng lấy lại đội hình, chờ lệnh Diệp. Ngọn lửa vẫn không ngừng lan nhanh nhưng giờ đã không còn ai dám động dấy gì hết.

“Truyền lệnh xuống dưới, thể lửa rất lớn, mọi người theo hàng ngũ cùng ta về thành. Sau khi vào thành lập tức đóng cửa. Ai dám trái lệnh, quân pháp không tha!” Nghe lệnh chủ soái, những binh sĩ này mới trật tự bước nhanh về thành.

Lúc này, Đóa Lệ Tư im lặng nhìn cảnh tượng trước mặt, niềm lo lắng trong mắt nàng chưa một phút thuyền giảm. Đột nhiên, nàng quay sang ta, khẽ mấp máy môi. Do có một thời gian ta từng bị điếc cục bộ, nên có thể hiểu được khẩu hình. Khi nắm rõ được ý tứ của Đóa Lệ Tư, ta liền gật đầu.

“Đừng vào thành nữa!” Ta khẽ cựa mình trong vòng tay Diệp, máu ở vết thương trên vai vì thế lại chảy ra nhiều hơn.

“Sao vậy, có phải ta lại chạm vào vết thương của nàng không?” Diệp ôm chặt lấy ta, giọng nói đã dịu dàng đi rất nhiều.

“Chúng ta có bao nhiêu ngựa? Có thể chạy nhanh đến mức nào? Có nhanh hơn gió... nhanh hơn lửa không?” Ta khó khăn lắm mới nói hết một câu, đương nhiên đây đều là điều Đóa Lệ Tư vừa nói với ta. Bởi Đóa Lệ Tư biết Diệp tuyệt đối không tin nàng ấy, thế nhưng nhất định sẽ tin tưởng vào ta.

“Ý của nàng là...” Diệp suy nghĩ một hồi rồi nhìn ta lo lắng hỏi. Ta gắng hết sức rướn người dậy để nhìn rõ khẩu hình của Đóa Lệ Tư hơn nữa.

“Cỏ khô chính là mối lửa tốt nhất, một khi lửa cháy lớn, ngựa có chạy nhanh đến mấy cũng chẳng thể nhanh hơn gió, hơn lửa được. Vì chúng ta chưa từng sống ở Mạc Bắc thế nên chẳng thể biết được sự lợi hại của một đám cháy lớn tại nơi này. Nhất là vào những ngày thời tiết nắng nóng như hôm nay, chẳng cần đến mấy canh giờ, nơi đây sẽ biến thành một đồng tro tàn đổ nát.”

“Nàng có cách sao?”

“Tuy rằng hướng gió rất bất lợi, thế nhưng chúng ta vẫn có thể dựa vào nó để giữ mạng sống của mình. Ngài hãy cho người đi châm lửa, nhanh chóng đốt một vòng tròn lớn trong khoảng đất trống trước mặt, rồi mọi người... trốn vào bên trong vòng tròn đó.” Ta nặng nhọc nói từng từ. Mất máu nhiều khiến tâm trí ta bắt đầu trở nên mơ màng.

“Ta hiểu rồi, Phiến Nhi, nàng quả nhiên là phúc tinh của ta!” Diệp hân hoan nói. Dứt lời Ngài liền lệnh cho đám binh sĩ làm theo ý ta vừa nói sau đó cả người, ngựa trốn vào trong khoảng đất giữa vòng tròn vừa tạo ra đó. Thế lửa theo gió dần mở rộng, thế nhưng lưỡi lửa vừa chạm đến đường viền quanh khoanh đất mà chúng ta vừa tạo nên tức thì tắt lịm. Mọi người không ngừng reo hò mừng rỡ, còn ta chỉ cảm thấy hai mí mắt càng lúc càng nặng, dường như ta đã chẳng thể nào chống chọi được thêm nữa.

“Phiến Nhi! Phiến Nhi!” Giữa tiếng gọi thống thiết, ta chỉ nhìn thấy một điều duy nhất trong mắt Diệp đó là nỗi hoảng sợ. Nỗi hoảng sợ khi phải mất đi người thân yêu nhất.

“Hãy thả vị cô nương đó ra, chỉ có nàng ấy mới có thể cứu ta mà thôi!” Dứt lời ta rớt cuộc cũng ngất lịm trong vòng tay Diệp.

Ta cứ miên man trong những cơn mê. Đến khi tỉnh lại, bản thân ta cũng không biết đã trôi qua bao ngày.

“Đứng ngoài sa trường mấy người vui. Tự cổ đến nay mấy người trở lại? Đến Hồi Cốt này rồi, binh sĩ Đại Kỳ chẳng còn ai sợ chết.”

“Tướng quân anh dũng, không màng sống chết, tiểu nữ vô cùng cảm phục. Thế nhưng tướng quân, ngài không cảm thấy vì sự anh dũng của riêng mình mà bắt người trong thiên hạ phải chết chung, như vậy là vô cùng tàn nhẫn sao?”

Vừa mới tỉnh lại, ta liền nghe thấy có tiếng người đang tranh cãi. Đưa mắt nhìn sang thì ra là Diệp và Đóa Lệ Tư. Diệp biết tiếng Hồi Cốt? Ta bất giác cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lại nghĩ, ngay đến bản thân mình chỉ trong một khoảng thời gian ngắn còn học được tiếng Hồi Cốt thì Diệp chẳng có lí gì mà không thể. Xem ra, ta đúng là đã hôn mê quá lâu rồi.

“Sinh linh đồ thán, thi thể chất chồng, chỉ vì muốn thỏa mãn dục vọng và dã tâm của mấy người đàn ông các người. Có đáng không?”

“Cô nương không cần nói nhiều, dù thế nào đi nữa, Đại Kỳ không thể lui binh trước được.”

Phiền chết đi được, rốt cuộc bọn họ đang tranh cãi gì thế?

“Tại sao các ngài đều cố chấp như vậy chứ?”

“Đây không phải là cố chấp. Đối với một người lính, sĩ nhục lớn nhất không phải là chết trận mà là thoái lui. Đại trưởng phu có thể chết, không thể bại.” Giọng Diệp đã tràn đầy phẫn nộ.

“Đây chính là lòng dũng cảm mà đàn ông các ngài vẫn thường nhắc đến sao? Ngài mau nhìn Phiền Nhi xem, lại nhìn đám binh sĩ của mình nữa. Bọn họ nhỏ nhất mới có mười mấy tuổi, già thì cũng đã tóc pha tiêu rồi. Bọn họ đều có phụ mẫu, có thê tử. Người thân họ đang mòn mỏi chờ họ về đoàn viên, ngài nghĩ xem chỉ vì một câu nói “đại trưởng phu có thể chết không thể bại” của ngài mà phụ mẫu mất đi con cái, trẻ nhỏ mất đi phụ thân, thê tử mất đi tướng công. Sau cùng các ngài sẽ đạt được gì chứ? Tất cả chỉ vì một lời tán dương của Hoàng đế Đại Kỳ thôi sao?”

Trái tim ta thất lại, bất giác thấy khâm phục Đóa Lệ Tư vô cùng. Quả thực ta chưa từng được nghe những đạo lý mà nàng ta vừa nhắc tới trước đây bao giờ. Mọi người không phải đều muốn làm một người lính anh dũng trên sa trường sao? Thế nhưng những lời nàng ta nói lại vô cùng thấu tình đạt lý.

“Các ngài có phụ mẫu không? Con đi chinh chiến, phụ mẫu ở nhà ngày ngóng đêm trông, các ngài hẳn tâm nhìn người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh hay sao? Nếu không có chiến tranh, khi phụ mẫu ốm bệnh, các ngài có thể ở bên cạnh chăm sóc không phải sẽ tốt hơn sao. Người Trung Nguyên các ngài chẳng phải có câu “trăm sự chữ hiếu đứng đầu” à? Vậy lòng hiếu thuận đó đâu rồi? Trong số các ngài đứng đây, e là có người thậm chí còn không nghe được tiếng khóc đầu tiên của đứa con đầu lòng? Lẽ nào các ngài không nhớ thương người thân của mình sao?”

Trái tim ta lại từng hồi quặn thắt, đột nhiên nhớ về Trường An, nhớ đến người đàn ông giào hoạt như hồ li của mình.

“Á!” Vì mãi suy nghĩ, ta không để ý chạm vào vết thương trên vai. Nghe tiếng kêu của ta, Diệp vội vã xông lại đỡ ta ngồi dậy.

“Phiền Nhi, nàng tỉnh rồi sao? Đầu mũi tên đó có tẩm thuốc độc đặc chế của người Hồi Cốt, may mà có thuốc giải của cô nương Đóa Lệ Tư nên mới giữ tính mạng của nàng lại được. Nàng đã hôn mê mười mấy ngày rồi đấy.” Diệp nhìn ta, ánh mắt đầy xót thương.

“Diệp, đây là đâu? Ngài đỡ ta ra ngoài được không? Ta nằm mãi trong này cảm thấy bí bức quá!” Ta nhìn Đóa Lệ Tư nháy mắt, rồi ra hiệu những chuyện tiếp theo nàng ấy cứ an tâm giao lại cho ta là xong. Sau đó ta kéo vạt áo Diệp, nũng nịu nói. Diệp nhìn vết thương của ta, do dự một hồi, sau cùng gật đầu đồng ý, bế ta bước ra khỏi lều.

Trước mắt ta, hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời, những dãy núi tím thẫm trập trùng xa xa. Dưới ánh chiều, cảnh binh lính, doanh trại, vũ khí hiện lên hào hùng. Lá cờ nhuộm máu vẫn không ngừng tung bay trong gió, cán cờ màu bạc ánh lên vẻ lấp lánh mà huy hoàng. Chiến tranh vô tình đã phá hỏng cảnh hoàng hôn yên bình, tuyệt đẹp. Nếu không có chiến tranh, có lẽ lúc này mọi người vẫn còn đang thả trâu thả cừu, du mục hát ca. Ta nhìn Đóa Lệ Tư, càng hiểu hơn mục đích nàng ta đến đây. Tất cả chỉ vì muốn Hồi Cốt được bình yên, nên nàng không ngại hiểm nguy đến giảng hòa. Bởi lẽ nàng ta thấu hiểu một điều dù thắng hay thua, hai bên đều phải trả một cái giá quá đắt. Đó là máu thịt của đồng bào mình.

“Tại sao nàng tới Hồi Cốt? Nàng có biết làm vậy nguy hiểm thế nào không?” Ngờ ngợ Diệp như đang trách móc ta.

“Có phải ngài phát hiện ra quân lương có vấn đề? Trong khi lương thảo tiếp tế vẫn còn chưa được chuyển tới?” Ta không trả lời câu hỏi của ngài mà hỏi lại.

“Sao nàng biết?”

“Ngày hôm đó, sau khi làm lễ bái đường xong, vì đói bụng quá, ta liền chạy tới từ đường của vương phủ tìm đồ ăn vụng. Kết quả, ta đã nghe được đoạn nói chuyện giữa Diệp với Hoàng Phủ Trung Nghĩa, biết được đây đều là kế hoạch mà họ làm theo âm mưu của Tinh Thích. Thực ra Tinh Thích là người Hồi Cốt, trước kia chính là Quang minh tả sứ của Linh Tiêu Các. Hắn cho người giả làm binh sĩ Hồi Cốt quấy nhiễu, thách thức chúng ta ở biên cương, để Trường An xuất binh chinh phạt. Mặt khác, hắn lại xúi bẩy Kha Hãn Hồi Cốt hủy bỏ giao ước, phát binh phản kháng. Còn Diệp vì muốn mượn binh lực của Hồi Cốt để giết ngài, cho nên đã trá đổi lương thực.”

“Vào ngày đại hôn khi nghe lén được những lời này, nàng đã quyết định vượt ngàn dặm đường xa xôi tới đây chỉ để thông báo cho ta biết mọi chuyện sao? Nói vậy, nàng vẫn chưa thực sự kết hôn với Diệp?” Diệp dường như ôm ta chặt hơn, thì thầm khẽ hỏi. Ta lặng lẽ cúi đầu trong lòng ngài thầm nghĩ có lẽ duyên phận giữa ta và Diệp đã tận. Chẳng làm sao có thể tiếp tục cần một người phụ nữ đã phản bội, bán rẻ chàng thế chứ?

“Diệp, chết trận dễ dàng thắng trận khó. Trận chiến này, ngay từ đầu chúng ta đã bại rồi. Đừng đánh thêm nữa, để tránh kẻ thù vui sướng, người thân đau lòng, và cũng đừng để những người có mưu đồ bất chính ngồi đó làm ngư ông đắc lợi. Từ bỏ nhiều khi còn cần nhiều lòng dũng cảm hơn là kiên trì cố thủ. Chúng ta hãy thoái binh thôi.” Lần đầu tiên, ta dùng ngữ khí bình tĩnh nhất để cầu khẩn Diệp. Ta không thể để Diệp tiếp tục sai lầm thêm nữa, không thể để đến khi mọi chuyện không cách vãn hồi lại được. Tuy rằng Diệp chưa từng thật lòng với ta thế nhưng... chàng đã từng cho ta cảm giác ấm áp hiếm hoi và đáng quý nhất trong cuộc đời này, dẫu rằng... nó giả tạo và mong manh dễ vỡ.

“Được, ta hứa với nàng, sẽ giảng hòa cùng Hồi Cốt.” Diệp nhìn ta chăm chú, im lặng hồi lâu rồi đáp. Giây phút nhận được câu trả lời của Diệp ta quay đầu nhìn Đóa Lệ Tư nhẹ nở nụ cười.

“May mà nàng kịp thời khuyên nhủ, nếu không vị tướng quân nóng tính của nàng đã giết chết ta rồi!” Đóa Lệ Tư mỉm cười dịu dàng. Ánh hoàng hôn khiến bộ y phục trắng như tuyết của nàng ta biến thành màu hồng rực rỡ, trông nàng ta chẳng khác nào một chú phượng hoàng lửa giữa mênh mông đại mạc.

“Mấy ngày nữa vết thương nàng khỏi rồi, chúng ta sẽ cùng tới Đôn Hoàng.” Nàng ta nhìn về phương xa, ngữ khí mang nhiều mong mỏi. Ta cũng nhìn theo hướng đó, lúc này mặt trời đã dần lặn sau rặng núi ở đường chân trời. Giờ ta đã có thể tin rằng phía trước chúng ta đang tràn đầy ánh sáng của hòa bình, niềm hi vọng vào sự sống tươi vui mới.

Tiếng tiêu vang vọng, tiếng đàn ngân nga, chiêng trống reo vang, khắp nơi tràn ngập lời ca tiếng hát, cuối cùng chúng ta tới được thành Đôn Hoàng. Nơi đây hoàn toàn khác so với đại mạc trong kí ức của ta, thành Đôn Hoàng nhộn nhịp và phồn hoa không kém gì Trường An của Đại Kỳ. Đèn lưu ly sáng lóa, rèm châu giăng đầy, rượu nho thơm phức, tiếng cười nói rộn ràng nơi nơi. Vừa bước vào cung điện hoa lệ này, ta tức thì bị thu hút mạnh mẽ bởi những bộ phục trang bắt mắt. Mọi người thường nói hoàng thất Trường An xa hoa, bây giờ đến được Đôn Hoàng, ta mới nhận ra bản thân thực sự chỉ là ếch ngồi đáy giếng, và rằng bản thân chưa từng nhìn thấy những nơi nguy nga hơn mà thôi.

“Quý khách mời vào, Thành chủ đã chờ rất lâu rồi.” Một mỹ nữ che mặt nhẹ mỉm cười dẫn chúng ta bước vào đại điện. Trên người nàng ta đeo đầy trang sức lộng lẫy khiến ta hoàn toàn choáng ngợp, hai mắt không khỏi say mê ngắm nhìn.

Nhưng đến khi bước chân vào sảnh đường, ta thực sự kinh ngạc trước cảnh tượng bên trong. Giữa sảnh đường là một chiếc lư đồng được chạm trổ tinh tế, mỹ tửu tỏa mùi hương thơm phức, những chiếc ly đồng đính châu ngọc sang trọng vô cùng. Bên tai ta không ngừng vang lên tiếng ca múa rộn ràng, trước mặt toàn là những giai nhân tuyệt sắc. Mười hai vị nhạc sư đang biểu diễn hết tài nghệ của mình, tấu lên những điệu nhạc đắm say lòng người. Đám ca vũ ăn mặc khá táo bạo, bước đi nhịp nhàng, uyển chuyển, thi thoảng lại tung người lên cao, thần tiên mà thoát tục.

Trong không khí thoang thoảng mùi hương phấn son hòa cùng hương rượu nồng ấm, những mỹ nữ này không ngừng uốn lượn xung quanh khiến ngay đến ta mặt cũng nóng bừng. Nhìn sang Diệp bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt ngài vẫn lạnh như băng, hoàn toàn không chút để tâm tới những mỹ nữ tuyệt sắc đó.

“Tất cả hãy lui xuống đi!” Một giọng nói lười nhác vang lên tức thì đám mỹ nữ quyến rũ kia lui xuống hết. Lúc này, ta mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn lên thì thấy người vừa lên tiếng là một người đàn ông mặc áo gấm,

mái tóc đen nhánh buông dài nổi bật trên nền một tấm da báo mềm mại, quý giá. Ngài nhàn nhã dựa lưng vào ghế, mỹ nữ ngồi bên thì thoảng lại đưa hoa quả đến bên miệng cho ngài. Đúng là bại hoại, con người sao có thể hưởng thụ sung sướng đến độ này cơ chứ?

“Tứ Điện hạ của thiên triều đại giá quang lâm, thất lễ vì đã không nghênh đón từ xa.” Người đàn ông đó từ từ lên tiếng, chất giọng như đã ngà ngà say. Gương mặt tuần tú ẩn hiện dưới lớp áo da báo trắng muốt, đôi mắt như đôi mắt của loài mèo Ba Tư được nuôi trong thành Đôn Hoàng hiện rõ vẻ cao quý mà nho nhã.

“Từ trước đã nghe nói thành chủ Đôn Hoàng Hoắc Thanh Hân anh dũng thiện chiến lại thêm túc trí đa mưu, hôm nay quả nhiên ta đã được mở rộng tầm mắt.” Diệp ngẩng đầu nhìn Hoắc Thanh Hân, không hề tỏ ra yếu thế. Đóa Lệ Tư đứng một bên, nét mặt lộ vẻ khâm phục.

“Thật sao? Anh dũng thiện chiến là các tướng sĩ của ta, còn túc trí đa mưu là muối muối của ta kìa. Còn ta, ta chỉ dám tự nhận mình một kẻ hoang dã vô độ. Có điều không sao, ta thích vậy. Ngài đến đây để giảng hòa đúng không? Nếu hai con sủng vật này của ta đồng ý, vậy thì ta cũng không có ý kiến gì khác.”

Bộp! Bộp! Người đàn ông dứt lời liền vỗ nhẹ hai tay, tức thì đám người dưới liền đẩy một chiếc lồng lớn vào. Khi thấy bên trong chiếc lồng là hai con sư tử, ta không khỏi cực kỳ kinh ngạc. Khác với hai con sư tử lần trước ta gặp, hai con sư tử này có bộ lông màu nâu, nhưng thân hình to hơn rất nhiều. Một trong hai con sư tử giơ móng vuốt dài, để lộ ra bộ nanh vuốt sắc nhọn, thấy vậy ta bất giác run rẩy cả người.

“Nếu ngài có thể sống mà bước ra khỏi lồng sắt này, chúng ta sẽ tiếp tục bàn thêm.”

“Ca ca, huynh thật là quá đáng! Tại sao huynh lại có thể đối xử với người thật lòng muốn giảng hòa như vậy chứ?” Đóa Lệ Tư phần nộ cất lời, nàng ta vừa định tiến lên trước đưa lời tranh luận liền bị Diệp ngăn lại.

“Hi vọng Thành chủ nói lời giữ lời.” Diệp bình thản đáp trong khi ta lo lắng kéo y phục ngài, lắc đầu cười cợt, nhưng Diệp chỉ vỗ nhẹ lên bàn tay ta thay lời an ủi rồi ra hiệu ta đừng quá lo lắng.

Sau đó Diệp nhanh nhẹn bước về phía chiếc lồng. Giây phút đó, tất cả mọi người đều nín thở quan sát. Hoắc Thanh Hân cũng đã ngồi thẳng dậy từ lúc nào. Hai con sư tử thấy có người bước vào, cổ họng khê phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ. Diệp không hề do dự, mở cửa chuồng bước vào trong, đứng hiên ngang trước hai con sư tử đang không ngừng nhe nanh múa vuốt.

Sư tử rống lên một tiếng rồi xông nhanh về phía Diệp. Trận chiến giữa người và thú bắt đầu mở ra. Diệp quay người né sang một bên, trên mặt ngài một vết máu do vuốt sư tử cào để lại. Đóa Lệ Tư mím chặt môi, nhìn Diệp đầy lo lắng, còn ta cũng sợ đến toát mồ hôi.

Diệp đưa tay lau vết máu trên mặt. Hai con sư tử ngửi thấy mùi máu tanh lại càng thêm điên cuồng, phần nộ không ngừng gầm lên, thanh âm vang vọng cả đại điện. Sư tử lại xông đến, lúc này thân thủ Diệp nhanh như chim én, ngài đột nhiên bay lên, đạp chân thẳng vào song sắt lấy đà. Đóa Lệ Tư đứng một bên không ngừng vỗ tay tán thưởng. Ngài giữ y phục, lạnh lùng dịch người sang một bên, trông thực trác tuyệt oai phong!

“Thân thủ quá tuyệt, thật không ngờ Tứ Điện hạ lại là một cao thủ lợi hại như vậy!” Hoắc Thanh Hân cũng không khỏi gật đầu tán thưởng.

Con sư tử không vồ được mồi, lại thêm phần nộ, xác định phương hướng, xông về phía Diệp lần thứ ba. Diệp lộn người, cưỡi thẳng lên lưng sư tử. Con sư tử còn lại thấy vậy do dự một hồi chẳng dám xông lên trước nữa.

“Dừng!” Hoắc Thanh Hân huýt sáo ra hiệu, tức thì hai con sư tử nhanh chóng nằm xuống ngoan ngoãn như chú mèo.

“Có dũng có mưu, Hoắc Thanh Hân ta xưa nay chưa từng khâm phục ai cả. Ngài là người đầu tiên đấy!” Hoắc Thanh Hân đưa tay sờ cằm, xem thái độ cực kỳ hứng thú.

“Vậy ngài đã đồng ý?”

“Trước khi các ngài tới đây, có người đến và đã nói hết mọi chuyện cho ta nghe cả rồi. Lúc này, ta chỉ muốn thử thành ý và sự quyết tâm của Điện hạ mà thôi.” Hoắc Thanh Hân vẫy tay cho tất cả mọi người lui xuống, chỉ để lại ta, Đóa Lệ Tư và Diệp.

“Có người vì việc nghị hòa mà đến tìm ca ca sao? Là ai thế?” Đóa Lệ Tư kinh ngạc cất tiếng hỏi.

“Là ta.” Một giọng nói đồng dạng vang lên phía sau tấm rèm, cùng khoảnh khắc kiếm khí mạnh mẽ bùng lên, chỉ trong nháy mắt, có người bay vụt đến trước mặt chúng ta.

“Thì ra là Tuyết Thần, Các chủ Linh Tiêu Các, thất kính.” Diệp liên vòng tay ra trước ngực đưa lời chào hỏi.

“Quả nhiên là có mặt nhìn, ngài ấy chính là Các chủ Linh Tiêu Các... Ủy Trì Tuyết Dung.” Hoắc Thanh Hân nói xong liền mời chúng ta vào trong nhập tọa.

“Không biết Tứ Điện hạ có dự định thế nào?” Tuyết Thần nhìn Diệp cất lời hỏi.

“Tất cả mọi chuyện đều do Hoàng huynh ta nghe theo lời xúi bẩy của kẻ xấu nên mới tạo ra cục diện ngày hôm nay. Sau khi về nước ta sẽ bẩm báo lại sự tình cho Phụ hoàng rồi giao trả phần đồ Tinh Thích cho Liêu Tinh Các xử lý. Mong rằng Thành chủ bẩm báo lại chân tướng sự việc một cách rõ ràng với Kha Hân.” Lúc nghe Diệp nói sẽ quay về Trường An, ta nhận thấy ánh mắt Đóa Lệ Tư hiện rõ nét muộn phiền.

“Cũng được, hành lý cùng lộ phí ta đã dặn người chuẩn bị hết rồi.” Hoắc Thanh Hân gật đầu đáp.

“Mọi người thực sự quá xem thường Tinh Thích. Quay về Trường An? Chỉ sợ lúc này Trường An đã không còn là Trường An mà mọi người biết nữa.” Tuyết Thần đứng một bên đột nhiên cười lạnh nói.

“Lời này nghĩa là sao?” Tuyết Thần vừa lên tiếng, sắc mặt của mọi người tức thì trắng nhợt.

“Tinh Thích thực chất không phải người Hồi Cốt, hẳn lại càng không lấy lòng hoàng tử Đại Kỳ chỉ vì cầu cạnh phú quý và quyền lực. Mục đích của hắn chỉ có một, đó là khiến cho cả Hồi Cốt và Đại Kỳ nước mất nhà tan.” Tuyết Thần chậm rãi đưa lời giải thích. Lúc nghe xong những lời này, trái tim ta đau đớn từng cơn, mọi chuyện rốt cuộc là sao chứ?

“Các người có biết thân phận thực sự của Tinh Thích là gì không? Mười tám năm trước, ở Tây Vực có một quốc gia nhỏ tên là Lâu Lan, sau khi bị Hồi Cốt thôn tính, chỉ còn lại một hoàng tử vừa mới lên bốn. Tám năm trước, sau khi Đại Kỳ thống nhất cả dải Miêu Cương Tây Vực, Hồi Cốt và Nam Chiếu lần lượt trở thành tiểu quốc phụ thuộc Đại Kỳ. Để thể hiện lòng trung thành, Hồi Cốt và Nam Chiếu đều theo lệ đưa con tin tới Trường An. Năm đó, hoàng tử Lâu Lan mới mười hai tuổi đã phải thay vương tử Hồi Cốt tới Trường An làm con tin.” Lời Tuyết Thần vừa dứt, sắc mặt của mọi người càng thêm nhợt nhạt. Lẽ nào vị hoàng tử Lâu Lan đó chính là Tinh Thích? Bởi vì mối căm hận trong lòng nên Tinh Thích quyết định quay về báo thù?

“Ta trước tự phụ, rốt cuộc sau cùng vẫn cứ bại trong tay hắn. Mấy năm trước, Tinh Thích đột nhiên quay về Hồi Cốt, đồng thời mang trong người thứ võ công xuất quỷ nhập thần, vô cùng kì quái. Ta vì yêu thích công phu tuyệt đỉnh đó của hắn cho nên mặc ọi người phản đối, vẫn kiên quyết kéo hắn về gia nhập Linh Tiêu Các. Lúc đó hắn che giấu thân phận rất giỏi, cũng hết lòng trung thành với ta, vì thế ta thậm chí đã đề bạt hắn lên làm Quang minh tả sứ, để hắn tận trung với Kha Hân. Thế nhưng hắn vẫn chỉ là một con chó bất trung. Một lần, nhân lúc ta bế quan luyện công, hắn tập kích đánh lén khiến ta bị tẩu hỏa nhập ma. Khó khăn lắm ta mới trốn thoát khỏi ma chướng của hắn nhưng vẫn bị hắn truy sát suốt dọc đường chạy trốn. Đến bây giờ ta mới biết thì ra hắn trước nay chưa từng quên mối thù vong quốc.” Dứt lời, Tuyết Thần đau đớn nắm chặt lấy tường.

“Hắn không thể quay lại Hồi Cốt được nữa, cho nên ngài phải đến cầu cứu Kha Hân một lần. Nếu ngài không làm vậy ta e chẳng còn con đường sống. Nếu ta là ngài, chắc chắn sẽ đến nước Nam Chiếu xin cứu viện.” Diệp nhìn Tuyết Thần rồi đưa lời suy đoán.

“Đúng vậy, ta đích thực đã đến nước Nam Chiếu, thế lực của Hồi Cốt và Nam Chiếu gộp lại khá mạnh, ta hy vọng họ sẽ ra tay tương trợ. Thế nhưng, không ngờ thế lực đứng phía sau Tinh Thích lại là Nam Chiếu.” Tuyết Thần tức giận đáp, trong khi mọi người ai cũng hết sức ngạc nhiên.

“Không thể nào, hoàng tử Lâu Lan sao lại có thể được Nam Chiếu chiều chuộng ủng hộ?”

“Ta cũng không thể ngờ, có điều, ngài có biết tại sao hắn đột nhiên có được võ công cao cường đến thế không? Khí chất quái dị trên người hắn xuất hiện từ đâu?”

Người đàn ông tuyệt thế, trên người luôn thoang thoảng mùi hương trúc không ngờ lại có thân thể phức tạp như vậy. Ta siết chặt bàn tay, im lặng lắng nghe Tuyết Thần kể lại.

“Trong khoảng thời gian làm con tin tại Trường An, Tinh Thích đã kết giao với một con tin khác, chính là trưởng công chúa của nước Nam Chiếu, Truy Nguyệt. Truy Nguyệt khi đó đang cải trang thành nam nhi, sang Trường An làm con tin thay ca ca của mình. Rốt cuộc bọn họ đã yêu nhau, bốn năm sau không biết vì sao, Truy Nguyệt và Tinh Thích bất ngờ trốn thoát khỏi Trường An quay về nước Nam Chiếu. Con tin chạy trốn, khiến cho Thiên triều tức giận, nước Nam Chiếu đành phải cống tiến Nguyệt linh châu, bảo vật trấn cương của Nam Cương cho Đại Kỳ, đồng thời đưa con tin mới sang để xoa dịu chuyện này.”

“Sau đó, Tinh Thích ở lại nước Nam Chiếu, học được một thứ võ công vô cùng quái dị.” Tuyết Thần thở dài thuật lại.

“Ta nghe nói ở Nam Cương có rất nhiều tà giáo, thuật phù thủy quái gở, có thể khiến cho công phu của con người tăng lên gấp bội, thế nhưng nó cũng đem lại tác dụng phụ rõ rệt trên cơ thể người luyện.”

“Đúng thế, công phu của Tinh Thích rất kì quái, nó là tà đạo. Đặc biệt là thuật Nhiếp Tâm của mình, hẳn có thể lợi dụng ánh mắt và giọng nói để mê hoặc nhân tâm, những người tinh thần không vững sẽ rất dễ bị khống chế.”

Ta bỗng nhớ lại cái đêm mình bắt đầu bị mất đi thính giác, trước khi chìm vào hôn mê ta đã nghe thấy có người nói với mình rằng: “Nghe không thấy cũng hay...” Lẽ nào người có mùi hương trúc thanh rất dịu đó chính là Tinh Thích? Ta bỗng nhiên bị điếc hoàn toàn không phải do quá đau lòng mà là đã bị hắn dùng thuật Nhiếp Tâm. Nghĩ tới đây, ta lại thấy lạnh cả sống lưng, con người này thực quá đổi nguy hiểm!

“Vậy rốt cuộc vì nguyên nhân gì, Nam Chiếu và Tinh Thích lại muốn đổi phó với Đại Kỳ?” Diệp đứng một bên cau mày gặng hỏi.

“Ba năm trước, Truy Nguyệt đột nhiên ốm nặng. Nước Nam Chiếu có khẩn cầu Đại Kỳ, hy vọng có thể trả lại Nguyệt linh châu để giữ tính mạng cho Truy Nguyệt, thế nhưng Đại Kỳ đã từ chối...”

“Một viên minh châu mà có thể cứu được người sao?” Ta tròn tròn mắt, liệu có hoang đường quá không?

“Người dân Nam Chiếu đều tin và thờ Nguyệt Thần giáo, tổ chức Vọng Nguyệt Lâu có địa vị rất cao ở Nam Chiếu. Truyền thuyết kể rằng, Nguyệt linh châu mà họ thờ có sức mạnh thần bí có thể cải tử hoàn sinh. Bởi vì Đại Kỳ không trả Nguyệt linh châu lại, cuối cùng Truy Nguyệt chết, vì thế mà Nam Chiếu vô cùng căm hận Đại Kỳ. Còn Tinh Thích lợi dụng sự phẫn nộ này đã lập lời thề với họ rằng nhất định sẽ bắt Đại Kỳ phải trả giá. Ban đầu ta không biết nội tình, đi Nam Chiếu cầu cứu, suýt chút nữa đã bị mất mạng ở Miêu Cương. Sau cùng nhờ có Thức Cẩm xả thân bảo vệ, ta mới có thể thoát thân. Cũng vì thế, Vọng Nguyệt Lâu coi Thức Cẩm là phản đồ, suốt dọc đường đi không ngừng truy sát chúng ta.”

Những chuyện sau đó không cần Tuyết Thần kể tiếp, ta cũng biết. Khi đó chàng bị mất trí nhớ, rồi được đám ăn mày bọn ta cứu mạng. Sau đó, Thức Cẩm tìm thấy chàng, hai người thành thân, rồi cùng cao chạy xa bay. Sau đó, nhất định là bọn họ lại bị truy sát đến mức Thức Cẩm bị thương nặng, rồi qua đời.

“Ta vốn tưởng tất cả mọi chuyện đều là cái bẫy do Nam Cung Diệu giăng ra để đối phó với mình, thật không thể ngờ còn liên quan tới cả những chuyện trong quá khứ của Hồi Cốt và Nam Chiếu. Tinh Thích vì muốn rửa mối hận vong quốc cho Lâu Lan, đã tạo ra hiểu lầm to lớn giữa Hồi Cốt và Trung Nguyên. Nam Chiếu vì ôm hận trước cái chết của công chúa Truy Nguyệt đã phát nộ với Đại Kỳ, hợp tác cùng Tinh Thích cũng là chuyện bình thường. Điều khiến ta đau lòng nhất chính là, Nam Cung Diệu vì lợi riêng mà bán rẻ đất nước cùng lê dân trăm họ.” Diệp nắm mạnh tay vào cột điện, trong khi ta chỉ lặng cúi đầu. Từ nhỏ ngài đã nhận được tình yêu thương dạt dào từ phụ thân, làm sao mà hiểu được nỗi đau khổ và khao khát của Diệu cơ chứ?

“Vậy bây giờ, chúng ta nên làm thế nào?” Ta đứng một bên nhìn bọn họ đầy chờ đợi.

“Đại Kỳ sẽ nhanh chóng rút binh, cho Kha Hãn biết được chân tướng, rồi trả lại Nguyệt linh châu cho Nam Chiếu.” Tuyết Thần từ từ lên tiếng.

“Nguyệt linh châu bị mất bao lâu nay, Phụ hoàng cũng vì lí do này mà không thể giao trả Nguyệt linh châu cho Nam Chiếu vì thế đã khiến Nam Chiếu trút mối hận cái chết của công chúa Truy Nguyệt lên đầu Đại

Kỳ. Mấy năm nay, ta vẫn luôn không ngừng truy tìm tung tích của Nguyệt linh châu, sau cùng ta đã phát hiện ra nó tại một tiệm cầm đồ của thành Trường An. Thế nhưng khi ta vừa định lấy lại, thì đột nhiên một người bịt mặt xuất hiện cướp đi mất. Người đó tay cầm miếng ngọc bội có khắc hai chữ “Thức Cầm”. Cho nên có một đạo ta đã cho rằng chuyện này là do người của Vọng Nguyệt Lâu làm”.

“Miếng ngọc bội đó giờ đang nằm trong tay ta. Ngày hôm đó... chính là Ngọc Phiến Nhi tiểu thư đã giao tận tay cho ta.” Tuyết Thần lại nói.

Ánh mắt của mọi người tức thì đổ dồn cả về phía ta. Ta thề lười thẹn thùng, thực không biết thứ mình trộm được từ tiệm cầm đồ về ngày hôm đó lại chính là Nguyệt linh châu, bảo vật của nước Nam Chiếu, lại càng không biết chính thứ này đã gây nên trận chiến giữa ba quốc gia.

“Thứ mọi người nói chính là viên minh châu này phải không? Là ta ngẫu nhiên mua được nó ở bên đường.” Dù có vài phần tiếc nuối nhưng ta vẫn tháo viên Nguyệt linh châu đang đeo trên cổ xuống, giao cho Tuyết Thần. Trong khi Diệp nhìn ta có phần bất ngờ, dường như đã nhận ra ta chính là nữ tặc hôm đó.

“Trên thế giới này thực có thứ quyền năng cải tử hoàn sinh sao? Vậy liệu có còn người chết hay không? Tên Tinh Thích đó thật nực cười, vì mối hận của một người mà muốn hủy hoại cả hai dân tộc?” Đóa Lệ Tư im lặng này giờ đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Trước đây ta cũng không hiểu tại sao hắn lại có thể cầm hận hai nước như vậy. Thế nhưng khi Thức Cầm qua đời, ta mới biết cảm giác đau đến xé ruột xé gan đó là thế nào... Ta hận không thể giết chết tất cả những kẻ đã làm nàng tổn thương. Tính cách của Tinh Thích quyết liệt, tuyệt tình hơn ta, trước nay hắn vẫn luôn là người như vậy. Nếu người hắn yêu chết đi, hắn sẽ chẳng ngại mà bắt cả thế gian này phải chết theo nàng ấy.” Giây phút nhắc đến Thức Cầm, ánh mắt Tuyết Thần lại ngập tràn niềm đau đớn tột cùng không gì che giấu nổi.

Tất cả mọi người đều chìm trong im lặng, máu chảy thành sông, thấy người chết cao như núi, chỉ vì mối hận thù của một thiếu niên. Sự thật luôn tàn khốc hơn bất cứ một lời nói dối nào. Nhớ lại ngày hôm đó, khi Diệu lạnh lùng nói rằng, trước nay chàng chưa từng yêu ta, tất cả chỉ là một âm mưu, một trò chơi mà chàng đã sắp đặt từ trước. Trái tim ta lại quặn thắt từng cơn.

“Mọi người nói nhiều như vậy, liệu có nghĩ tới một khả năng khác là lúc này Tinh Thích đã khống chế được cả Đại Kỳ và Nam Chiếu? Cho dù mọi người định dừng tay, cũng chẳng thể quay lại như lúc đầu được nữa?” Hoắc Thanh Hấn, Thành chủ thành Đôn Hoàng đợi mọi người bàn luận xong, mới bình thản buông một câu. Lời ngài vừa dứt, sắc mặt mọi người đều trở nên trắng nhợt.

“Đúng thế, Tinh Thích còn cho xây địa đạo giống hệt như sơ đồ của Linh Tiêu Các dưới thành Trường An, thế nên hắn có thể ra vào hoàng cung một cách cực kỳ dễ dàng. Con người này võ công xuất chúng, trí tuệ hơn người, lại còn có Nam Chiếu đứng sau hậu thuẫn. Thế nên Tinh Thích không phải là kẻ dễ dàng đối phó đâu.” Diệp cau chặt đôi mày đưa lời nhận xét. Nghe Diệp nói, ta cũng dần hiểu ra mọi chuyện. Thảo nào Tinh Thích lại nắm rõ địa hình dưới địa cung, thậm chí chỉ trong thời gian rất ngắn hắn đã làm được rất nhiều chuyện như vậy. Thì ra tất cả đã được lên kế hoạch từ trước.

“Nếu đã vậy, mọi người hiện chỉ có thể dựa vào Hồi Cốt. Có điều Hồi Cốt chúng ta tại sao lại phải giúp các người?” Thành chủ thành Đôn Hoàng Hoắc Thanh Hấn bình thản quay sang nhìn Diệp nói.

“Răng hở môi lạnh, Hồi Cốt cũng là đối tượng mà Tinh Thích muốn đối phó.” Diệp lạnh lùng đáp.

“Ta không thích lí do này, ta thích một lí do khác, ví dụ như Tứ hoàng tử Đại Kỳ trở thành em rể của ta, như thế có lẽ ta có thể giúp ngài liên hệ với Thành chủ Cao Xương, Hạ Mật Cách rồi cùng nhau liên thủ đánh thẳng trận này.” Hoắc Thanh Hấn ngáp dài một cái, nhìn Diệp bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Sắc mặt Diệp đột nhiên sầm lại.

“TA TỪ CHỐI!” Diệp đồng dạng nhấn mạnh từng từ.

Đóa Lệ Tư nghe thấy câu trả lời của Diệp, sắc mặt bỗng trở nên thất thần. Nàng mím chặt môi, đôi mắt đã thấp thoáng ánh lệ.

31. Chương 30: Bóng Xế Chiều Tà Đường Núi Xa Vạn Dặm

Không khí có chút lạ thường, Hoắc Thanh Hân vừa yêu cầu Diệp phải lấy Đóa Lệ Tư, còn Diệp thì chẳng hề do dự mà đưa lời từ chối.

“Ngài không cần phải từ chối nhanh như vậy, hay là ta đổi sang một đề nghị khác? Nếu thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng của Đại Kỳ chịu làm phu nhân Thành chủ thành Đôn Hoàng là ta, thì đương nhiên ta sẽ giúp mọi người. Nếu đã là phu nhân của ta đương nhiên ta sẽ đưa tay tương trợ, đúng không tiểu thư Ngọc Phiến Nhi?” Đúng cái đầu nhà người, ta trợn mắt lườm Hoắc Thanh Hân. Thế nhưng ngài đáp lại ta bằng ánh mắt tinh quái. Khoảnh khắc ánh mắt tinh quái đó bắn tới, ta đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng. Bà nhà nó, người đàn ông này đang có ý định quỷ quái gì đây?

“Không được!” Diệp siết chặt tay đến mức cả bàn tay nổi đầy gân xanh, hiển nhiên là ngài đang cực kỳ phần nộ.

“Ca ca, ta sẽ không gả cho ngài ấy.” Đóa Lệ Tư đứng một bên chẳng thể im lặng thêm nữa. Nàng nhìn Hoắc Thanh Hân đầy kích động rồi đưa lời nũng nịu.

“Muội không thích ngài ấy sao? Lẽ nào... là ca ca đã cảm nhận sai? Ta chia cắt hai người họ cũng vì muốn tạo cơ hội uội cả thôi.” Hoắc Thanh Hân vẫn tỏ thái độ coi trời bằng vung, có điều ánh mắt lúc này đã sắc như dao.

“Đóa Lệ Tư không cần một tình yêu do cưỡng ép mà có. Ta đúng là có thích ngài ấy, vì bản thân khâm phục trí tuệ, ngưỡng mộ lòng dũng cảm, kính phục tình yêu chung thủy sâu sắc của ngài. Đóa Lệ Tư chỉ muốn được gả cho người đàn ông mình yêu và cũng yêu mình. Nếu có người đàn ông như vậy, ta tự nhiên sẽ biết trân trọng thôi.” Đóa Lệ Tư đồng dạng cắt lời Hoắc Thanh Hân. Còn ta thẹn thùng đến mức đỏ lựng cả mặt, thần thái Diệp cũng không còn mấy tự nhiên. Tỷ tỷ à, nàng thích Nam Cung Diệu thì cũng nên e thẹn đôi chút, đâu cần phải lớn tiếng nói ra tình cảm của mình như vậy chứ?

“Được, nếu đã vậy, ta cũng không cưỡng ép các người. Có điều, ta không thể để uội muội của mình phải chịu uất ức, ta có một điều kiện, nếu Ngọc Phiến Nhi cô nương không chịu lấy ngài thì ngài nhất định phải lấy muội muội của ta.”

“Ca ca!”

“Không cần nói thêm nữa, đây đã là bước nhượng bộ lớn nhất của ta rồi. Ngọc Phiến Nhi cô nương, cô nương có bằng lòng lấy Nam Cung Diệu hay không?”

Tức thì tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía ta. Trong lòng ta lúc này không ngừng mắng chửi mười tám đời tổ tông của tên Hoắc Thanh Hân kia. Ta có gả cho Diệp hay không thì liên quan quái gì đến việc Diệp có lấy Đóa Lệ Tư hay không. Hân làm vậy chẳng phải đang cố tình làm khó Diệp hay sao?

Diệp nhìn ta, ánh mắt mang theo sự mong chờ và bất an hiếm thấy. Trong khi Đóa Lệ Tư nhìn ta, thần sắc liên tục biến đổi. Và Hoắc Thanh Hân cũng nhìn ta, nhưng trên mặt ngài lại ngập tràn nét hứng thú như thể đang chờ xem một vở kịch hay. Ngay đến Tuyết Thần, hân cũng nhìn ta bằng ánh mắt cảm thông và thương tiếc. Ta nắm chặt vạt áo, trong lòng thoáng nghĩ lúc này may ra chỉ có Tuyết Thần chắc là hiểu được cảm giác của ta “Đi qua biển lớn chẳng màng xuôi. Mây ngoài Vu Sơn không đáng nhìn.” Ở Trường An, ta đã bái đường thành thân, hẹn ước cùng người khác, cả đời này sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa.

“Ngọc Phiến Nhi cô nương?”

Đừng có ép ta! Ta không thể nào gả cho Diệp được, thế nhưng ta lại càng không muốn từ chối ngài ngay trước mặt tất cả mọi người. Ngài đối với ta thế nào, mọi người đều thấy cả. Những ngày gần đây, vì ta, ngài đã lo lắng quá nhiều, ta sao có thể để ngài phải mất mặt chứ?

“Đủ rồi. Ta đồng ý với ngài, đợi khi nào giải quyết xong nguy cơ tại Trường An, ta sẽ cho người tới đón Đóa Lệ Tư về.” Diệp mệt mỏi cắt lời. Sau đó ngài bước tới trước mở bàn tay đang nắm chặt của ta ra, xoa nhẹ lên những vết hằn do móng tay nghiền chặt vào. Rồi, ngài thì thầm bên tai ta: “Đồ ngốc, đừng nắm tay

chặt như vậy, sẽ làm bản thân bị thương đó.” Nghe vậy, ta thực sự chẳng thể nào kìm nén được, nước mắt đã nhạt nhòa.

Diệp, ngài mới chính là kẻ gốc nhất thế gian này. Vì không muốn ta khó xử, cho nên ngài đã đồng ý lấy Đóa Lệ Tư. Lẽ nào trong mắt ngài, bản thân mình không đáng được tôn trọng thế sao? Còn nhớ trước kia ngài đã từng nói: ta đã quen với cuộc sống hai người, không muốn quay về cuộc sống một mình, đơn độc như xưa nữa. Thế nhưng, từ trước đến nay, ta vẫn luôn để cho ngài quạnh quẽ. Nếu như phải nói một câu xin lỗi, ngài chính là người mà cả đời này ta chẳng thể nào bù đắp nổi.

“Rất tốt, ngày mai ta sẽ đích thân tới các thành dọc biên cương Hồi Cốt, để đề nghị họ phái binh chi viện Trường An. Các vị có dự định thế nào?” Hoắc Thanh Hấn chậm rãi mở lời.

“Ta phải quay về Nam Chiếu, đem linh cốt của hiền thê về cố hương nàng, đồng thời trao trả Nguyệt linh châu cho Vọng Nguyệt Lâu, hi vọng có thể dập tắt can qua, sau đó ta sẽ tới Trường An, hợp sức cùng các vị.” Tuyết Thần nói.

“Còn ta sẽ nghĩ cách liên hệ với các thuộc hạ cũ tại Yến Kinh, xem có thể điều động thêm binh mã không? Sau đó cũng sẽ gặp lại các vị tại Đại Từ Ân tự.” Diệp đưa mắt nhìn mọi người nhẹ gật đầu nói.

“Ta sẽ đi với ngài.” Đóa Lệ Tư chẳng suy nghĩ nhiều, bước tới cạnh Diệp nói.

“Ta... ta muốn quay về Trường An.” Ta cúi đầu cất giọng. Tình Thích đáng sợ như vậy, Diệp chắc chắn đang gặp nguy hiểm. Thế nên ta nhất định phải nói cho chàng biết thân phận thực sự của Tình Thích, để chàng sớm có sự phòng bị. Ta nghiêng chặt răng, trong lòng hạ quyết tâm.

“Phiền Nhi...” Diệp thấy vậy nhìn ta đầy lo lắng.

“Ta đã quyết chí rồi!” Thấy ta đã quyết, Diệp nhìn ta bằng ánh mắt vừa khó xử vừa lo lắng, sau cùng chỉ than dài một tiếng rồi lắc đầu buồn bã.

Hiện giờ ngài phải đặt việc nước lên hàng đầu, chuyện nữ nhi thường tình giờ không thể nhắc đến. Cho dù trong lòng ngài đặc biệt lo lắng cho ta, nhưng ngài phải lấy đại cục làm trọng.

Chuyến đi Trường An lần này, dặm trường sương gió, cát bụi mịt mờ. Ta nhìn biển cát vàng mênh mông ngoài cửa sổ, lặng lẽ thu dọn hành lí. Đóa Lệ Tư từ lúc nào đã bước vào phòng.

“Nàng chẳng hề để tâm đến an nguy tính mạng của bản thân nhất quyết tới đây báo tin cho Diệp, nhưng không phải vì ngài ấy mà là vì một người khác, một người muốn đoạt tính mạng Diệp, có đúng không?” Ánh mắt Đóa Lệ Tư còn trong trẻo hơn cả bầu trời xanh thẳm ngoài kia, dường như nhìn thấu cả trái tim ta.

“Những gì nàng nghĩ, ta đều hiểu cả. Trước kia, ta cũng từng quay lưng với ca ca để đi tìm Diệp cầu xin ngài ấy lui binh, điều này không có nghĩa ta không yêu thương ca ca của mình, mà ngược lại, ta yêu huynh ấy hơn bất cứ ai trên đời này. Huynh ấy là ca ca của ta, vì sợ huynh ấy sẽ làm ra những chuyện chẳng thể nào cứu vãn nổi, tạo nên những tội nghiệt không thể xóa nhòa thế nên ta nhất định phải làm. Tâm tư phụ nữ, đàn ông mãi mãi chẳng thể nào hiểu nổi.” Đóa Lệ Tư nhìn ta trong mắt nàng ngập tràn sự chân tình khiến ta cảm động, nước mắt ta nhanh chóng đầm nhòa.

Quay đầu nhìn lại, ta đã chẳng thể trở lại làm một ăn mày không biết nhớ thương, không biết đau đớn như ngày xưa cũ nữa... Ta cũng nhận ra rằng, ngay từ lúc lún sâu vào tình yêu, ta đã đánh mất tất cả những gì mình có được trước đó.

“Nàng đã nghĩ kĩ chưa? Nàng quay lại Trường An, người đó có thể sẽ trách nàng, hận nàng, thậm chí không còn tin tưởng nàng nữa.” Đóa Lệ Tư dụi dãi lên tiếng.

“Ta sẽ không hối hận, từ nhỏ tới giờ chưa có ai đối xử tốt với ta, khiến ta vui vẻ như chàng ấy. Cho dù... tất cả mọi thứ đều chỉ là giả, thế nhưng những hồi ức đó, ngoại trừ chàng ra, chưa ai từng cho ta cả.” Diệp đã cho ta tình cảm dịu dàng mà trước nay ta chưa một lần dám khát khao, tất cả mọi thứ ta nhận được từ chàng đều ngăn ngủi như sao băng, vụt qua trên bầu trời rồi phụt tắt, thế nhưng ta thực sự cảm kích vì chàng đã cho ta một giấc mộng đẹp.

“Nàng thật ngốc quá!” Đóa Lệ Tư cau mày nhìn ta chìm trong im lặng. Nàng ấy không biết trước kia ta đã trải qua những chuyện thế nào nên sẽ mãi mãi không thể hiểu ta, một ăn mày sống trong căn miếu hoang lạnh lẽo, và trước kia lòng ta đã giá buốt đến mức nào, cũng giống như loài bướm xinh đẹp mãi mãi chẳng thể hiểu tại sao thiêu thân lại lao vào lửa rực? Một người đã nếm trải cảm giác cô độc trong tối tăm, mới khát khao tận hưởng thứ ánh sáng mặt trời ấm áp. Điều chính là tia sáng duy nhất trong cuộc đời ta, vì tia sáng ta cam tâm vạn kiếp bất phục.

“Đóa Lệ Tư, ta phải đi rồi. Diệp đã luôn cô độc, nên tính cách mới lạnh lùng như vậy, nàng hãy thử đối xử với ngài ấy thật tốt, ta tin rồi một ngày ngài ấy nhất định sẽ cảm động mà thôi.” Ta mỉm cười nhìn Đóa Lệ Tư. Ánh mắt nàng bình thản, hiện lên chút lưu luyến. Ta quay đầu nhìn thành Đôn Hoàng, cả thành lúc này đã nhuộm một màu hoàng hôn rực rỡ, chẳng mấy chốc đã lùi xa tít phía cuối chân trời. Dù có phồn hoa đến đâu, Đôn Hoàng cũng mãi chẳng thể bằng được một Giang Nam mưa gió bập bùng tại Trung thổ. Nơi đó có rừng cây rậm rạp, những cây cầu bắc qua suối nhỏ, những hành lang được trạm trổ tinh tế...

Tiếng tiêu ai oán cảnh dương liễu.

Gió xuân không đến Ngọc Môn Quan.

Ta chỉ biết rằng đại mạc gió cát khô rát, ánh mặt trời đỏ rực, nhưng hoàn toàn không ngờ Đại Kỳ lúc này cũng đang trải qua cơn bão táp tàn bạo, khốc liệt. Trước mặt chỉ toàn là cây khô chờ chết, ánh hoàng hôn tĩnh mịch, buồn thương. Một Đại Kỳ như vậy cũng sắp biến thành đại mạc khô cháy rồi.

Sau nhiều ngày gian nan băng qua đại mạc, cuối cùng ta cũng đặt chân trở lại Trung Nguyên.

Gió se se lạnh, cây cối xào xạc, phù dung đã lụi, dương liễu phát phơ dưới ánh trăng buồn.

Ta một mình dắt ngựa, đi giữa con đường thanh vắng. Đưa mắt nhìn về phía trước chỉ thấy mây đen sầm sì, đường đi tối tăm, trong ta chẳng còn tràn trề nhựa sống như khi quyết định quay về nữa. Lòng ta bùng lên cảm giác chua xót, thê lương, đau buốt mà không sao hiểu được.

Lúc còn cách thành Trường An vài dặm, bất ngờ có một người khóc lóc thảm thiết xông tới ôm chặt lấy chân ta.

“Công tử, xin ngài hãy làm chuyện tốt, bố thí cho tiểu nhân chút bạc vụn.” Người này thấy ta là quỳ sụp xuống, không ngừng dập đầu xin xỏ.

Ăn mày? Ta cười nhạt, định coi ta là đứa trẻ lên ba mà tính lừa gạt sao? Ta nhìn lại trang phục của bản thân, lại quay nhìn con bạch mã. Ừm, cách ăn mặc này của ta quả có nét giống với một hiệp khách hành vân thường được miêu tả trong sách.

“Ta ngoại trừ con ngựa này ra, hoàn toàn tay trắng. Thế này đi, huynh đệ, huynh mang tín vật này đến tìm Tiêu lão đại ở núi Nhị Lang, người này trước đây đánh cược thua ta, nên nhất định sẽ cho huynh chút bạc. Có điều ông ta tính tình cổ quái, nếu bắt cần đắc tội, chắc chắn sẽ chặt một tay hoặc một chân của huynh. Thế nhưng huynh cũng đừng lấy đó làm sợ hãi, lúc bình tĩnh lại, ông ta sẽ nhận nuôi huynh cả đời... Tiểu huynh đệ sao lại bỏ chạy thế? Sinh ra vốn là thân huynh đệ, hà tất phải tàn sát lẫn nhau? Hay là ta bảo Tiêu lão đại đi tìm huynh, nhà huynh ở đâu hả?” Ta hét lớn thế nhưng người ta đã chạy mất hút. Định giả bộ đáng thương lừa người khác sao? Người còn non lắm, hơn nữa đây vốn là sở trường của Ngọc Phiến Nhi ta. Tên tiểu tử đó vừa rồi còn đưa mắt đảo điên, ta sao lại không biết hắn định giở trò quỷ sao?

Ta đi chưa được bao xa, thì phía trước lại truyền tới tiếng khóc lóc, cầu xin của đám ăn mày. Ta cau chặt đôi mày, tại sao trên đường cái quan giờ lại có nhiều ăn mày như vậy?

“Xin phu nhân hãy làm chuyện tốt, vừa rồi trên đường đi tiểu nhân gặp cường đạo, ngân lượng bị cướp hết cả. Xin phu nhân hãy rủ lòng thương, cho tiểu nhân mượn chút ngân lượng, phu nhân, con trai và mẹ già của tiểu nhân đều đang đợi tiểu nhân mang đồ ăn về...”

Thấy một vị phu nhân bị đám ăn mày vây quanh, đang bảo nha hoàn bố thí cho tên ăn mày đó chút bạc vụn, ta bất giác than dài một tiếng trong lòng thầm cảm thán: Phụ nữ đúng là lòng dạ yếu mềm. Nhìn sắc

trời đã không còn sớm nữa, ta cũng chẳng bận tâm đến đám ăn mày ven đường, vội thúc ngựa tiến nhanh về phía thành Trường An.

“Đa tạ Hoàng Phủ phu nhân, người thực đúng là bồ tát tái thế, người lòng dạ nhân hậu, Phật tổ nhất định sẽ độ trì cho người được trường thọ vạn niên, phù hộ cho quận chúa Hoàng Phủ và Tần vương Điện hạ bách niên hảo hợp.” Nghe lời cảm tạ của kẻ ăn mày kia vang lên, ta vội vã ghì cương, nhưng con ngựa vẫn ngoan cố tiến về phía trước. Dây cương trong tay ta lúc này chẳng khác nào mọc gai, cứ vào lòng bàn tay khiến ta đau đớn. Ta hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, một luồng không khí lạnh giá tràn vào trong phổi, rồi chạy khắp cơ thể ta.

“Người mau đứng lại cho ta!” Ta hét lớn gọi tên ăn mày kia, vứt cho hắn ít bạc vụn.

“Ta hỏi người, người vừa đi qua lúc này là ai hả?”

“Hỏi bầm công tử, đó chính là phu nhân của Thập Vương gia, Hoàng Phủ tướng quân, cũng chính là mẫu thân của Tần Vương phi đương triều.” Tên ăn mày thận trọng đáp. Ba chữ “Tần Vương phi” chẳng khác nào những mũi kim đâm thẳng vào trái tim ta, khiến ta không ngừng run rẩy, đau đớn.

“Người vẫn luôn ăn xin ở đường cái quan này sao? Sao không vào trong thành Trường An hành nghề?”

“Công tử từ nơi khác đến đây sao? Ngài chắc là không biết rồi. Hiện cứ ăn mày bước chân vào thành Trường An là bị bắt ngay, chúng tiểu nhân chẳng ai dám xin ăn trong đó nữa.”

“Thấy ăn mày là bắt, tại sao vậy?” Ta vô cùng kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Hãy, tất cả đều bắt đầu từ cuộc tuyển chọn tú nữ trước đó, trong số tú nữ đặc tuyển có người âm mưu muốn hành thích Hoàng thượng. Sau khi điều tra, Hoàng thượng phát hiện đó chính là người do Thừa tướng đại nhân tiến cung. Tiểu nhân nghe nói, Thừa tướng đại nhân mưu đồ bất chính, sắp xếp tú nữ làm tai mắt bên cạnh Hoàng thượng. Sau khi sự việc bại lộ, toàn môn Ngọc Thừa tướng đều bị bắt giữ, đợi hết mùa thu sẽ vấn trảm, chỉ có duy nhất thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, Ngọc Phiến Nhi là chạy thoát. Hiện nay, triều đình đang hạ lệnh truy nã nàng ta về thụ án. Bởi vì mật thám báo về Ngọc Phiến Nhi có khả năng sẽ cải trang thành kẻ ăn mày, lẩn trốn trong Trường An, cho nên quân lính trong Trường An cứ gặp ăn mày là bắt. Giờ chẳng ai dám vào trong đó xin ăn nữa.”

“Toàn môn bị trảm? Đây là lệnh của Tần Vương sao?” Ta nhất thời kích động, bất giác tóm chặt lấy vai của tên ăn mày. Diệu, không, đó không phải là chàng! Cho dù những người trong Ngọc phủ không phải là người thân thực sự của ta, thế nhưng biết họ xảy ra chuyện, ta vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn!

“Tiểu nhân chỉ là kẻ ăn mày làm sao mà biết được việc này do ai hạ lệnh, có điều Hoàng thượng bị tú nữ đó hành thích bị thương, chẳng còn sức lực quản lý chuyện triều chính nữa. Ngoài cổng thành vẫn còn dán thông cáo đấy, trên thông cáo ghi rằng nếu ai nhìn thấy Ngọc tiểu thư, có thể tiền trăm hậu tấu, giết chết không tha.”

Đầu ta lúc này như muốn nổ tung, ta phải đưa tay chống vào gốc cây bên đường mới có thể đứng vững được. Vỗ cây sần sùi, khô cứng đâm vào da thịt, nỗi đau đớn dần lan tỏa khắp châu thân. Ta mím chặt môi, cho tới khi cảm thấy vị tanh nồng của máu. Giết chết không tha! Nam Cung Diệu, chàng hận ta đến mức chỉ mong ta sớm chết ngày nào hay ngày đấy thế sao?

Nếu hôm nay ta không gặp được tên ăn mày này, không hỏi rõ tình hình Trường An thì còn chưa kịp lẩn vào trong thành Trường An ta đã chết không toàn thân rồi. Nếu quả thực như vậy, chắc chàng sẽ mãn nguyện lắm?

Ta nhìn đám cỏ cây xơ xác xung quanh, trong lòng càng cảm thấy thê lương, lạnh giá. Diệu hận ta thấu xương, mấy đứa Hoa Hoa, Thảo Thảo lại đang ở Hồi Cốt, Diệp thì đã đến Yến Kinh, Tuyết Thần quay về Nam Chiếu, lúc này ta chẳng biết bầu vú vào ai ở thành Trường An nữa rồi. Lần này ta đúng là chẳng còn nhà mà quay về nữa. Thiên hạ rộng lớn như vậy, mà Ngọc Phiến Nhi ta chẳng biết phải đi về đâu? Sương khói mịt mù, một ngôi tự ẩn hiện phía xa. Có lẽ chỉ còn mỗi đất Phật mới tạm thời là nơi để ta nương náu! Ta mím chặt môi, thầm đưa ra quyết định.

32. Chương 31. Hối Người Vì Sao Dẫn Đến Biệt Ly

Ánh đèn, bóng trúc, Phật cổ, trong ngôi tự nghỉ ngút khói hương, hoa cỏ tươi thắm.

Ta đứng nép bên ngoài phòng thiền của ngôi tự, nhìn sắp kinh văn đã nhuộm màu thời gian. Tiếng mõ liên hồi, kinh tụng đều đặn, ngôi tự thiêng liêng mà thanh tịnh lạ thường. Tự Đôn Hoàng do không ở trong thành, nên người Trường An rất ít khi tới đây. So với ngôi tự Vọng Cực, Đại Từ Ân, Ngọa Long, Đại Hưng Thiện trong thành và ngôi tự Thanh Long ở cửa phía Nam, thì nơi đây có thể coi là hương khói nhạt nhòa.

“Mong rằng Phật tổ phù hộ cho con gái ta và Tần vương Điện hạ sớm sinh quý tử.” Trong phòng thiền vọng ra một giọng nói khiến tim ta đập nhanh dị thường. Lẽ nào, người trong phòng chính là vị phu nhân vừa đi trên đường khi nãy? Nhớ lại tên ăn mày kia nói bà có trái tim bồ tát, ta đột nhiên nảy ra ý định.

“Hãy để ta chết đi, ta không muốn sống nữa...” Ta quyết định diễn vở kịch giả bộ đáng thương. Ta vừa khóc vừa thét, xông thẳng vào phòng thiền, cũng chẳng để tâm đến những người xung quanh, đâm thẳng về phía tượng Phật.

“Đúng là tạo nghiệt! Mau, mau ngăn lại!” Vị phu nhân đó lo lắng gọi người. Trong khi đám hòa thượng miệng không ngừng a di đà phật.

“Đừng có cản ta! Phụ mẫu ta đều đã chết cả, giờ ca ca, tỷ tỷ cũng chết rồi, ta sống trên đời còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Công tử, xin hãy từ từ nói chuyện, có gì khó khăn nói ra, chúng ta biết đâu lại giúp được. Nơi Phật môn thánh địa, hà tất phải có những suy nghĩ bùng bột?” Vị phu nhân đó vừa cầm tràng hạt, vừa nhẹ nhàng đưa lời khuyên nhủ.

“Gia đình ta vốn chỉ là những thương nhân bình thường, chuyên buôn hàng qua lại giữa Hối Cốt và Đại Kỳ, mẫu thân ta thường xuyên ăn chay niệm Phật, cầu cho cả nhà bình an. Thế nhưng... thời gian trước, người Hối Cốt cứ nhìn thấy người từ Trường An tới là giết không tha. Phụ thân, ca ca và cả tỷ tỷ ta đều đã bỏ mạng. Mẫu thân ta vì quá uất ức mà lâm trọng bệnh qua đời. Giờ ở Trường An, ta muốn làm ăn mày cũng không được. Bà nói xem, ta còn sống trên đời này làm gì nữa?”

“Đúng là kẻ đáng thương, người có thể xuất gia đi tu mà.” Vị phu nhân đó lại đưa lời an ủi.

Xuất gia? Xuất cái đầu nhà bà!

“Ta thân là một nữ nhi, sao có thể xuất gia được? Chỗ các vị liệu có thu nhận ta không?” Dứt lời ta liền rút trâm cài đầu xoắn tung mái tóc, rồi lại đâm về phía tượng Phật.

Ây da! Đám hòa thượng kia thấy ta là phụ nữ, liền buông tay ta ra tức thì. Vì bất ngờ không kịp dừng lại, ta theo quán tính đâm thẳng về phía tượng Phật Di Lặc trước mặt. Trong mơ màng, ta chỉ kịp nhìn cầu đối dán hai bên tượng Phật: Bụng lớn để dung nạp chuyện toàn thiên hạ – Nhân từ mỉm cười những chuyện nực cười trong thế gian...

Rồi ta mơ thấy một giấc mơ kì lạ, trong giấc mơ đó, Phật tổ ngồi trên đài sen lớn nhìn xuống ta nở nụ cười tươi tắn. Sau đó ta gãi đầu gãi tai hỏi Phật tổ, trên đời này còn ai nực cười hơn mình không? Thế nhưng Phật tổ chỉ mỉm cười rồi đáp: “Bồ đề vốn không phải cây, gương sáng vốn không cần đài, vốn dĩ trên đời chẳng có gì, hà tất phải để bản thân phải nhuộm bụi hồng trần? Người nực cười nhất định có chỗ đáng yêu, đợi khi qua được nạn kiếp, tự nhiên sẽ đạt được hạnh phúc mong muốn.”

“Phu nhân... cô nương này dường như đã tỉnh lại rồi.”

“Đúng là Phật tổ phù hộ, cảm tạ trời đất.” Phật tổ? Ta hình như đã mơ thấy Phật tổ. Bình thường ta vốn sống trong căn miếu hoang giờ còn đòi đập đầu vào tượng Phật tự sát, nói ta có duyên với Phật quả không ngoa chút nào.

“Tỉnh lại là tốt rồi, Phỉ Thúy, mau sắp xếp cho cô nương này đi!”

“Dạ phu nhân! Người hãy ở lại nơi này đi, phu nhân thấy người có duyên với Phật, nên quyết định giữ người lại để chép kinh, niệm Phật, như vậy sẽ tham ngộ được Phật lý.” Không phải chứ, đó chẳng phải là cuộc sống của một ni cô hay sao? Ta chán nản nhưng cũng đành chấp nhận. Thời gian chậm chạp trôi qua, xung quanh vẫn tĩnh lặng như tờ. Ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ đã nhạt nhòa như sương khói.

Lúc này, một nha hoàn đi vào dâng trà. Nàng ta cầm trên tay một chiếc ly sứ trắng men có họa tiết hoa sen, khiến bàn tay của nàng ta càng trở nên trắng trẻo như ngọc. Ta nhẹ nhấp ngụm trà, lặng ngắm ánh trăng tràn qua khung cửa sổ. Trong phòng có đặt một chiếc kệ gỗ đồ thủy, trên kệ là chiếc đàn gỗ đàn hương mùi thơm dịu nhẹ. Một vị sư phụ đang tấu một khúc Phật nhạc, xem ra vị phu nhân đang ngồi thưởng thức nhạc không phải là tín đồ Phật giáo bình thường.

Cứ như vậy, ta đã được ở lại phủ của Hoàng Phủ tướng quân một thời gian. Ở đây ta vừa làm những công việc thường ngày, vừa chờ cơ hội tìm gặp Diệu để nói cho chàng biết âm mưu của Tinh Thích.

Thế nhưng cuộc sống của vị phu nhân này thực sự quá nhạt nhẽo. Ngày nào bà ta cũng tụng kinh niệm Phật. Điều đáng thương nhất chính là, một ngày ba bữa ta đều phải ăn chay theo bà.

“A Phiến, dọn đồ nhà bếp, tối nay chuẩn bị thêm chút thức ăn.” Vẫn giống như ngày thường, nha đầu bên cạnh Hoàng Phủ phu nhân đưa thực đơn đến cho ta. Trên đó viết rất rõ ràng khẩu vị, nguyên liệu thậm chí cả lời dặn không được dùng mỡ heo chỉ được dùng dầu thực vật cho từng món ăn. Ta nhận lấy thực đơn, chán nản đưa mắt liếc nhìn. Nói thực lòng, những thực đơn này chẳng có chút sáng tạo gì cả, tất cả các món ăn đều có mùi vị thanh đạm, vô cùng nhạt nhẽo.

“Thực đơn này phải chăng đã viết sai rồi? Tại sao hôm nay lại có thịt vậy?” Ta nhìn tờ thực đơn, có phần ngạc nhiên. Phu nhân chẳng phải ngày ngày vẫn ăn chay hay sao?

“Hôm nay Vương gia, Vương phi về phủ, đương nhiên sẽ có thêm một vài món thịt rồi.” Phỉ Thúy lạnh lùng đáp.

“Vương gia?” Bàn tay ta thoáng run, suýt chút nữa làm rơi tờ thực đơn xuống đất.

“Người ngây ra đó làm gì? Còn không mau mang thực đơn đến phòng bếp để chuẩn bị đồ ăn?” Phỉ Thúy nhẹ quát. Thấy vậy ta vội vã đáp lại một câu. Cả buổi chiều, ta chỉ nghĩ cách phải làm thế nào để giải thích cho Diệu hiểu tại sao ta lại bỏ đi giữa đêm tân hôn hôm đó, và âm mưu thực sự của Tinh Thích là gì. Đầu óc ta rối bời, thậm chí tinh thần có phần hoảng hốt.

“A Phiến, sao hôm nay đầu óc người cứ bay bổng nơi đâu vậy? Tượng Quan âm ở ngoài phòng khách vẫn còn đầy bụi bẩn. Người cũng biết phu nhân yêu quý nhất tượng Quan âm đó mà, sao không đi lau cho thật sạch đi? Người muốn để cho chúng ta cũng bị phu nhân trách phạt sao?” Ma ma quản sự cất lên thứ giọng chua loét. Những lúc kích động, hai con mắt bà ta lồi ra như mắt ếch, mặt lại căng mọng đầy thịt, trông cực kỳ hung ác!

“Bây giờ ta đi ngay đây.” Ta lạnh lợi đáp lại, không dám chậm trễ thêm một giây nào nữa. Ở trong phủ này một thời gian, ta sợ vô cùng vị phu nhân tướng quân. Vị Hoàng Phủ phu nhân này hung tàn chẳng khác gì con gái Liễu Nhi của mình. Ngoài mặt bà ta nhất niệm hướng Phật, từ bi hỉ xả, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Trước kia có một nha hoàn vì bất cẩn làm vỡ một bức tượng Phật liền bị bà ta đánh đến chết mới thôi.

Những ngày sống trong vương phủ này, ta phải rất thận trọng, chỉ sợ bản thân bất cẩn lại đắc tội với bà lão ác độc đó.

Cách bố trí của phủ này hết sức hào hoa, xa xỉ. Phòng khách và đại đường được nối với nhau bằng một hành lang dài. Phòng khách rất rộng, bên cạnh tấm bình phong được trang trí tuyệt đẹp có đặt một giá gỗ trạm trổ tinh tế, trên giá gỗ là bức tượng Phật Quan âm được làm từ sứ Thanh Hoa cổ. Ta cẩn thận bê một chiếc ghế gỗ tới, đứng lên đó rồi mới bắt đầu lau tượng Phật.

“Xin mời Vương gia dùng trà.” Đại đường bên cạnh truyền sang tiếng thỉnh an của đám nô tì.

“Gi thế này, nước không nóng không lạnh, định để cho ai uống thế hả?” Choang, hình như là tiếng ly trà bị ném xuống mặt đất là tiếng của chàng.

Ta đứng trên ghế mà không dám thở mạnh, chỉ lặng người nhìn về phía bình hoa đặt ngay trước cửa. Một lúc sau, ta mới nhận ra bản thân đang cực kỳ run rẩy.

“Được rồi, mau đứng dậy đi, sau này đừng khiến Vương gia bức mình thế nữa.” Một giọng nói dịu dàng truyền lại, là Hoàng Phủ Liễu Nhi!

Trong lòng ta đột ngột trĩu nặng, đôi mắt tối sầm, cảm giác cực kỳ hoa mào chóng mặt! Choang! Tay ta thả lỏng, bức tượng Quan âm bất ngờ rơi xuống vỡ tan. Ta kinh hoàng sức tĩnh, lập tức quỳ xuống thu dọn những mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.

Đột nhiên một chiếc giày hoa giẫm mạnh lên tay ta, những mảnh sứ cắm vào lòng bàn tay ta tóe máu. Đau đến thấu xương, khiến ta không nhận được mà bật hét lên thành tiếng. Vừa rồi lúc bước vào phòng thấy bức tượng Quan âm của phu nhân bị vỡ, Phỉ Thúy đã cười nhạt rồi giẫm lên tay ta. Lúc này trên đất đã lấm lem đầy máu.

“A Phiến, sao ngươi lại bắt cần vậy chứ? Ngươi làm vỡ bức tượng phật của phu nhân rồi. Thế này Phật tổ sẽ trách tội phu nhân mất.” Ầ ta vừa cười cợt vờ giẫm mạnh hơn lên tay ta.

“Ta không phải cố ý.” Ta vội đưa lời giải thích, còn chưa nói được mấy lời thì Phỉ Thúy lại giẫm mạnh thêm nữa.

“Không phải là cố ý? Nếu tay người chẳng cầm nổi một bức tượng Phật thì giữ nó lại làm gì? Chi bằng phé luôn nó đi cho rồi.” Thanh âm Phỉ Thúy rất ngọt nhưng khiến ta không khỏi lạnh cả sống lưng.

“Trời đất! Cái con nha đầu chết tiệt, dám làm vỡ bức tượng Phật Quan âm của ta. Thật uổng công ta đã đối đãi với ngươi như con gái ruột, không ngờ ngươi lại độc ác như vậy.” Tiếng kêu đau đớn của Hoàng Phủ phu nhân tức thì kinh động đến mọi người đang ngồi ngoài đại đường. Vị phu nhân “lòng dạ bồ tát” kia đau lòng nhìn mảnh sứ vỡ đã nhuộm đầy máu tươi, run rẩy chỉ vào mặt ta cất lời mắng nhiếc.

Ta đau đến mức muốn ngất tại chỗ, nhưng vẫn cố gắng mở mắt nhìn người đàn ông đang đứng phía sau bà ta. Diệu, cứu ta...

Diệu im lặng đứng đó, cả người toát lên thứ khí chất cao ngạo khó gần. Bộ y phục gấm đen lại càng khiến chàng trở nên sang trọng cao quý. Chàng đưa mắt nhìn ta, ánh mắt càng lúc càng lạnh buốt. Khóe miệng chàng cong lên theo thói quen, nhưng lạnh như băng giá ngàn năm.

“Cứu ta!” Ta mấp máy đôi môi. “Hồ li thói tha, mau cứu ta, cứu ta!”

Ta nhìn chàng bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng đôi mắt đó thực sự khiến trái tim ta đau đớn, thậm chí còn hơn cả nỗi đau thể xác đang truyền lại từ lòng bàn tay.

“Những người hậu đậu như vậy cứ lôi ra ngoài đánh chết cho xong, hà tất phải khiến ọi người mất hứng?” Diệu chán nản lướt mắt nhìn về phía ta nhẹ buông lời.

Chàng nói gì chứ? Chữ “chết” đó vang bên tai ta chẳng khác nào tiếng sét giữa trời quang. Ta nghe mà toàn thân đau đớn, ý thức cũng dần trở nên mơ màng.

“Diệu, ta có chuyện muốn nói với chàng.” Diệu, nếu chàng thực sự cảm hận ta đến thế, ta có thể biến mất khỏi thế giới của chàng, thế nhưng không phải là bây giờ.

Nhìn thấy ta phản kháng muốn làm loạn, đám người dưới liền xông lên, lôi ta ra bên ngoài. Thế nhưng ta lại càng vùng vẫy dữ dội hơn.

“Thôi bỏ đi, hà tất phải tức giận vì một kẻ thấp hèn như vậy, Tiểu Vương gia sắp ra đời rồi, hãy coi như tích đức cho con đi. Lần trước nghe nói phía Trần sảo đang thiếu người phụ giúp, chi bằng hãy để ả ta tới vương phủ làm việc.” Hoàng Phủ Liễu Nhi chậm rãi bước tới trước mặt, cúi xuống nhìn ta rồi nói. Đồ Thạch Lựu thói tha, bản cô nương không cần người phải thương hại, ta ghét nhất loại phụ nữ giả tạo như ngươi. Nghĩ vậy ta liền tức giận, hung dữ tóm chặt lấy y phục của ả ta.

“Á! Người điên rồi, mau bỏ tay ra!” Á ta hét lớn rồi nhảy người lên. Vì trong lòng đang đau đớn pha lẫn tức giận, ta quyết không chịu buông tay. Mấy nha hoàn khác thấy vậy liền xông tới bẻ ngón tay ta ra.

“Còn không mau lôi á ta ra ngoài? Ngộ nhờ làm tổn thương đến Vương phi và tiểu Vương gia thì các người có gánh vác được không?” Phỉ Thúy vội quát mọi người mau lôi tay ta ra trong khi Hoàng Phủ phu nhân thì không ngừng niệm Phật. Và đau đớn hơn cả là Diệu luôn nhìn ta bằng ánh mắt lạnh nhạt, căm hờn và khinh ghét. Ta cố không chịu buông tay, cơn đau đớn truyền lên từ bàn tay chẳng thể nào sánh với cảm giác đau đớn nơi con tim ta lúc này. Ánh mắt Diệu cùng những kỷ niệm xưa cũ như một thanh đoản đao, đâm liên hồi vào trái tim ta, phá vỡ đi chút ngây trang và phòng vệ sau cùng mà ta cố giữ lại. Lúc này ta không thể buông tay, ta có thể bị hiếp đáp, có thể bị giẫm đạp, có thể chịu đựng mọi sự sỉ nhục trên thế gian này, thế nhưng ta không thể... không cách nào chịu đựng những điều đó ngay trước mặt Diệu được.

Rắc! Tiếng xương gãy vang lên khô khốc, tiếp đó là cơn đau thấu ruột. Khuôn mặt Diệu đột nhiên biến đổi, nhưng nhanh chóng trở lại vẻ bình thản trước đó. Bàn tay ta thả xuống bất lực, trước mặt là ngón tay mềm oặt. Giấy phút đó ta có cảm giác, đó chẳng còn là tay của mình nữa rồi.

“Bản vương chán quá rồi! Người phụ nữ này nếu nàng thích thì cứ đem về đi.” Diệu quay sang nhìn Hoàng Phủ Liễu Nhi nói, dứt lời chẳng giữ áo rồi đi lướt qua chỗ ta, ánh mắt chẳng hề nhìn ta dù chỉ một giây.

“Cung tiễn Vương gia!” Đám người kia lần lượt cúi bái. Hoàng Phủ Liễu Nhi khẽ nhếch miệng lên, đi thẳng đến, nâng cằm ta lên, nhìn ta thật kĩ.

“Ngọc Phiến Nhi, thật không ngờ, người cũng có ngày hôm nay. Suýt chút nữa người hại ta không lấy được Diệu. Món nợ này ta nhất định sẽ tính sổ dần dần với người. Ta thực sự không hiểu, người phí bao tâm sức đòi gả cho Diệu, tại sao lại còn đào hôn? Thật đúng là tự mình tạo nghiệt.”

Phụt! Cổ họng ta tanh lôm, máu tươi đã bắn đầy cả vào mặt á ta. Nhìn dáng vẻ ghê tởm, phần nộ của á, ta bất giác bật cười thành tiếng. Thật là sáng khoái, trước giờ, ta không biết hóa ra “phản kháng” lại khiến cho con người ta sáng khoái như vậy. Xem ra bản cô nương đã tìm nén quá lâu rồi.

“Người... không được phép cười. Người vẫn còn dám cười? Người đâu, đánh á cho ta, đánh á mạnh vào.”

Ngay lập tức, một cơn mưa gậy giáng xuống người ta. Máu tươi không ngừng trào ra từ miệng thế nhưng ta vẫn không dứt được cười, cười nhiều đến mức cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Ngọc Phiến Nhi, mày khóc gì chứ, từ nhỏ đến lớn mày chẳng phải đã bị người khác đánh quen rồi sao? Chút đòn thế này thì có đáng là gì? Ta thậm chí chẳng bận tâm, nhưng trái tim lại nhói lên từng hồi đau đớn?

“Ngọc Phiến Nhi, người nghĩ mình ghê gớm lắm sao? Lúc này cả nhà người đều đang ở trong đại lao, giờ chẳng còn ai bảo vệ cho người nữa? Người nên cảm kích ta thì hơn, bởi hôm nay ta đã giữ lại mạng sống cho người. Người hãy nhớ kĩ, giờ người thậm chí còn không bằng một tên ăn mày ven đường, người chỉ là một con chó bên cạnh ta mà thôi.”

Bên tai ta vang lên những lời mắng nhiếc ác độc của Hoàng Phủ Liễu Nhi. Trên người vẫn không ngừng hứng chịu cơn mưa đòn roi. Ta dần dần mất đi ý thức, càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi! Quá đổi mệt mỏi...

Mưa rào rào đập lên mái nhà, khiến không khí ban đêm càng thêm giá lạnh, từng làn hơi ẩm ướt thấm qua cửa sổ tràn vào phòng, mấy cánh hoa đào trên bàn đã héo tàn từ lâu. Ta đẩy cửa sổ, hà hơi giữ ấm đôi bàn tay lạnh buốt. Ngoài kia là lầu son gác tía, mái ngói lưu ly lấp lánh của phủ Tần vương trông hết sức long lẫy, trên một bức phù điêu có trạm một con rồng, trong miệng ngậm một viên ngọc, phát ra thứ ánh sáng lạ kì. Phủ Tần vương bây giờ không còn thanh vắng như lúc trước, từng cành cây ngọn cỏ nơi này giờ toát lên vẻ tôn quý, sang trọng.

Tiết trời cuối thu, khí lạnh len lỏi khắp nơi. Trong chiếc lư sưởi ấm đặt trong phòng của nha hoàn chỉ có chút than củi, mùi khoai nướng thoang thoảng, hẳn là có người đã vùi khoai trong đó.

“Ai cho người nướng khoai trong phòng hả?” Cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ hung dữ đứng ngoài cửa lớn tiếng nói vọng vào.

“Triệu ma ma!” Vừa thấy ma ma quản sự tới, ta vội vã cúi đầu đứng gọn sang một bên.

“Triệu ma ma, bên ngoài lạnh, hay là vào trong phòng uống một li trà nóng?” Một nha hoàn lạnh lợi đưa lời nịnh nọt.

“Không cần! Vương phi dặn Ngọc Phiến Nhi đem chiếc chăn mới may đến phòng. Ngọc Phiến Nhi, còn không đi mau!”

Ta thăm nguyên rửa trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo ma ma quân sự. Đồ Thạch Lựu xấu xa đó đúng là tiểu nhân đắc chí, ả ta muốn ta sụp đổ sao? Xin lỗi, ta vốn là một ăn mày bị chà đạp quen rồi. ả ta muốn giày vò, khiến ta đau đớn khổ sở chỉ dựa vào chút nhục nhã này sao? Không đời nào!

Đi vòng qua hoa viên, ta nhằm căn phòng phía tây thẳng tiến, bước chân có phần nặng nề, đương nhiên là ta đang cố tình giấu nát đám hoa cỏ được trồng ven đường đi. Vừa đến trước cửa, ta đã nghe thấy tiếng cười chói tai.

“Ha ha, thiếp đã nói đó là nam nhi rồi mà.”

“Thật sao? Bản vương lại cho rằng đó là một tiểu quận chúa.”

Vén tấm rèm lên, ta thấy Diêu đang nói cười vui vẻ cùng Hoàng Phủ Liễu Nhi. Đồ Thạch Lựu thói tha kia giả bộ thẹn thùng ôm lấy bụng bầu của mình. Thấy ta bước vào phòng, Diêu cau chặt đôi mày, sắc mặt tức thì sầm lại.

“Người đặt chăn lên giường rồi có thể lui, Vương gia, thiếp bảo người dưới may y phục cho tiểu Vương gia rồi, lát ngài xem qua nhé.”

Ta mím chặt môi, coi như không nghe thấy những lời yêu thương giữa họ, nhẹ nhàng đặt chăn xuống giường. Một bàn tay ta do một ngón bị bẻ gãy, lại không được chữa trị tử tế, nên hầu như không còn chút sức lực. Lúc này, ta chỉ có thể dùng một bên tay còn lại từ từ vuốt lại ga giường cho thật phẳng phiu.

“Hay là tối nay Vương gia ở lại đây với thiếp đi.”

Bàn tay ta thoáng run, móng tay nghiền chặt vào ga giường. Nhấn nhin, Ngọc Phiến Nhi, mày nhất định phải nhấn nhin.

“Được rồi, chỗ này không còn việc của người nữa, mau lui xuống đi!” ả Thạch Lựu đưa lời đuối khéo, nhưng Diêu tối nay sẽ ở lại nơi này, đây chính là cơ hội duy nhất để ta nói rõ chân tướng sự việc và cả mọi chuyện về Tinh Thích cho chàng nghe.

“Người còn đứng ngây ra đó làm gì hả?”

“Ta có việc, muốn báo riêng với Vương gia.” Lấy hết dũng khí, cuối cùng ta cũng cất lời. Diêu hoàn toàn không có chút bất ngờ, chỉ nheo mắt nhìn ta đầy hứng thú.

“Bây giờ ta chẳng có việc gì mà Liễu Nhi không thể biết được nữa.” Chàng nhìn ta, giọng nói không chút xúc cảm. Ta tức nghẹn thoáng do dự có nên nói ra mọi chuyện hay không.

“Đúng thế, ta và Vương gia đã chẳng có chuyện gì mà không thể nói cho nhau nghe được.”

“Thật sao? Nếu ta nói chuyện có liên quan đến Hoàng Phủ tướng quân thì sao?” Ta nhướn cao đôi mày, bực bội đáp lại. Diêu có ngày hôm nay, chẳng phải dựa vào binh quyền trong tay của Hoàng Phủ Trung Nghĩa hay sao? Nếu ta nhắc đến người này, chàng đương nhiên sẽ cảm thấy có điều cấm kỵ.

“Người nhắc đến phụ thân ta làm gì chứ?” Thạch Lựu thói tha nhanh chóng sầm mặt.

Diêu nhanh chóng đứng bật dậy, tóm lấy bờ vai ta, rồi kéo ta vào phòng khác. Chàng dùng sức hoàn toàn không có chút thương tiếc gì cả.

“Nói mau, rốt cuộc nàng biết những chuyện gì?” Chàng nghiêng răng gằn hỏi.

“Ngày hôm đó, ta đã nghe được hết mọi chuyện. Ta biết chàng chẳng qua vì lo ngại phụ thân ta nắm quyền lực lớn trong tay nên mới cố tình tiếp cận ta, phá hỏng chuyện ta tiến cung. Ta cũng biết vì muốn hợp tác cùng Hoàng Phủ Trung Nghĩa, chàng đã đồng ý sau khi mọi sự thành công sẽ bỏ ta để cưới Thạch Lựu đáng ghét đó về.” Ta đồng dục nói ra từng từ từng chữ một.

“Nếu không phải muốn nàng có một cuộc sống tốt đẹp hơn, ta cần giang sơn này làm gì chứ? Vì muốn có được lòng tin của Hoàng Phủ Trung Nghĩa, ta mới nói ra những lời đó, nhưng nàng không cần biết đúng sai đã vội vã coi tất cả là thật? Cho nên nàng phản bội ta, phản bội một cách đường hoàng đúng không? Ngọc Phiến Nhi, ta thực sự rất muốn moi tim nàng ra để xem xem, rốt cuộc trái tim nàng có phải là đá hay không? Ta vì nàng làm bao nhiêu chuyện như vậy, tấm chân tình của ta rốt cuộc nàng hoàn toàn không hề cảm nhận được. Hay là, nàng không để tâm?” Diêu kéo tóc ta đầy phần nộ rồi nói tiếp: “Nếu đã bỏ đi rồi, tại sao nàng còn quay lại? Nàng coi Nam Cung Diệp này là kẻ gọi là đến đuổi là đi ư? Nàng cho rằng ta cũng không có trái tim giống nàng mà không biết đau đớn hay sao?”

“Diệp...” Nhìn dáng vẻ đau đớn điên cuồng của chàng, trái tim ta như bị bóp nghẹn. Những lời Diệp nói với Hoàng Phủ Trung Nghĩa ngày hôm đó hóa ra đều là giả. Vì muốn có được sự tín nhiệm của Hoàng Phủ Trung Nghĩa nên chàng mới nói ra những lời trái với trái tim của mình? Thì ra... chàng vẫn một lòng yêu ta. Cảm giác hân hoan, hạnh phúc tràn ngập trong ta, khiến ta vừa muốn khóc, vừa muốn cười.

“Nói đi, tại sao nàng lại quay về Trường An. Chỉ cần nàng nói mình làm vậy vì ta, ta sẽ không truy cứu tất cả mọi chuyện trước đây nữa.” Diệp nhìn ta, ánh mắt tràn đầy sự chờ đợi, khát khao.

“Ta về đây chính là vì chàng.” Ta nhìn Diệp kiên định mở lời. Giây phút đó chàng ôm chặt lấy ta, ghì sát ta vào cơ thể chàng. Ta thậm chí còn nghe được tiếng tim chàng đập rộn ràng thổn thức. Ngọc Phiến Nhi, chàng thực sự yêu mày, tại sao mày lại ngốc nghếch không cảm nhận được tình cảm chàng dành ày chứ?

“Ta sẽ tìm thái y giỏi chữa khỏi tay cho nàng.” Chàng cúi đầu đặt một nụ hôn rất nhẹ lên ngón tay bị gãy của ta, ánh mắt ngập tràn sự hối hận và xót xa.

“Không đâu, Diệp, chàng không cần phải làm vậy. Thực ra... ta quay về Trường An tìm chàng còn có một việc quan trọng nữa. Có phải chàng đang cầu kết với Tinh Thích không?”

“Tinh Thích tức trí đa mưu, nếu không phải ngài ấy nghĩ ra kế diệu hổ li sơn, lừa Diệp đi đánh Hồi Cốt, chúng ta e là khó lòng mà đắc thủ tại Trường An được. Ta đã chính thức công khai thân phận của ngài ấy, để ngài ấy đến vương phủ nhậm chức.” Diệp vén tóc mái trên trán ta cho gọn lại rồi dịu dàng lên tiếng.

“Không, Diệp, chàng hãy nghe ta nói... Tinh Thích là một kẻ vô cùng nguy hiểm. Chàng nhất định phải tránh xa hắn ra. Thân phận thực sự của hắn chính là hoàng tử của nước Lô Lan, sau đó bị Kha Hãn Hồi Cốt ép đến Trường An làm con tin thay vương tử Hồi Cốt. Tại Trường An, hắn đã chịu đủ mọi tủ nhục, đắng cay. Hắn cầu kết với Nam Chiêu, khơi dậy chiến tranh giữa Đại Kỳ và Hồi Cốt, tất cả vì muốn nhìn thấy hai nước phải đổ máu, chàng và Diệp cốt nhục tương tàn. Nước Nam Chiêu đã trợ giúp hắn lập nên phòng bạc Trường Lạc bên ngoài thành Trường An, lũng đoạn thế lực trên giang hồ. Hắn còn xây dựng địa cung rộng lớn dưới thành Trường An theo kết cấu đại lao tại Hồi Cốt. Hắn thực sự có mưu đồ bất chính, hắn muốn hại Đại Kỳ chúng ta phải vong quốc mới cam tâm.”

“Là Nam Cung Diệp dạy nàng nói những lời này sao? Hắn bịa ra câu chuyện đó, vì muốn ta đối phó lại Tinh Thích, sau đó nhân cơ hội trả thù đúng không?”

“Không phải, tất cả những điều ta nói đều là sự thật. Diệp, chàng phải tin ta.”

“Tin nàng? Ta vừa rồi... khốn nạn suýt chút nữa đã tin lầm nàng rồi. Ta thực sự không ngờ lại thêm lần nữa tin vào người con gái hạ tiện, lăng lơ như nàng. Ta còn tưởng nàng thực sự quay về Trường An vì ta, thì ra tất cả đều vì Nam Cung Diệp.”

“Không... không phải, ta làm vậy là vì chàng.” Nỗi hoảng loạn nhanh chóng bùng lên trong lòng ta khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Diệp.

“Ta đã bị nàng lừa bốn hết lần này đến lần khác, Ngọc Phiến Nhi, ta từng thề, sẽ không để nàng có cơ hội làm tổn thương ta bất cứ lần nào thêm nữa. Ta nhất định sẽ khiến nàng phải hối hận vì đã được sinh ra trên thế gian này.” Chàng đẩy ta lên giường, ấn chặt ta xuống. Trong sợ hãi ta nhìn thấy vẻ hận thù và hung tợn vẫn lên trong mắt chàng.

“Nàng vì Diệp làm những chuyện này, đúng là khổ sở quá. Từ Trường An lặn lội đến Hồi Cốt, nguy hiểm như vậy mà nàng cũng chịu đi. Lần này lại còn mạo hiểm tới đây làm thuyết khách cho hắn. Diệp đối với nàng thực sự quan trọng như vậy sao? Hàng ngày hắn đã làm những gì cho nàng, là thế này hay là thế này?”

Chàng đưa tay vuốt lên mặt ta, rồi đôi tay lần xuống cổ ta, sau đó luồn tay xuống dưới, kéo mạnh y phục của ta ra.

“Không... chàng định làm gì thế?” Ta hoảng sợ thét lên nhưng tiếng thét đó của ta tức thì bị nụ hôn mạnh bạo, dữ dội mà tuyệt vọng của chàng nuốt mất. Ta cố vùng vẫy, nhưng với một bàn tay chẳng thể nào chống đỡ nổi.

“Sao nàng lại thẹn thùng thế? Lẽ nào, Diệp chưa từng dạy nàng làm những chuyện này sao?” Chàng nhìn ta, ánh mắt vằn đỏ, mang theo cả sự ghen tuông điên cuồng. Chàng xé thô bạo y phục ta, tách hai chân ta ra rồi hạ người.

“Diệp, xin dừng, hãy thả ta ra. Chàng điên rồi!” Đây không phải là Diệp mà ta từng biết. Mỗi hành động của chàng càng lúc càng khiến ta thêm hoảng loạn, hãi hùng.

“Điên? Thế nào được gọi là điên? Ngay cả chuyện điên rồ như yêu nàng mà ta còn làm được, thì trên đời này còn chuyện gì điên rồ hơn nữa chứ? Kể từ ngày nàng đưa ta đi ăn tại khu phố Tây, kể từ lúc nàng nói chuyện thân mật cùng ta, kể từ khi nàng mỉm cười với ta, kể từ khi nàng gả cho ta, ta đã điên loạn vì nàng rồi. Ta điên tới mức không nhìn ra được tâm địa độc ác của nàng, thậm chí còn huyền hoặc bản thân đang hạnh phúc, muốn được ở bên nàng mãi mãi. Ta đã tin những lời quỷ quái của nàng, cho nên mới bị nàng chà đạp, giày vò như vậy.” Diệp thét lớn. Ta bất giác bật mạnh người lên. Nỗi đau đớn xé tim gan truyền lên từ phần thân dưới. Lúc này, Diệp đã tiến sâu vào cơ thể ta. Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ sẽ trao thân cho chàng tại nơi này và bằng cách này. Chàng thâm nhập vào ta hoàn toàn không chút thương tiếc. Còn ta chỉ cắn chặt môi để không bật khóc thành tiếng. Toàn thân là cảm giác tê dại, giây phút đó ta đã nghĩ mình chẳng thể nào qua được đêm nay.

“Có đau không? Nàng phải biết ta còn đau hơn thế gấp bội lần. Nàng đã từng nghĩ khi biết bị nàng bán đứng, ta đã đau đớn đến thế nào không?” Ánh mắt Diệp tràn đầy niềm đau. Giây phút nhìn thấy niềm đau đớn đến xé lòng trong mắt chàng đó, ta đã chẳng thể nào oán hận chàng được nữa. Ta thực sự rất đau, nhưng ta càng đau xót cho chàng nhiều hơn... hồ li chết tiệt!

“Hồ li!” Ta gọi chàng. Tại sao hai người chúng ta lại thành ra thế này, tại sao chúng ta cứ phải làm tổn thương nhau?

“Dừng gọi ta là hồ li nữa.” Chàng lại càng tăng thêm sức mạnh. Móng tay ta nghiền vào vai chàng, nỗi kinh hãi trong lòng ta hoàn toàn che lấp cảm giác đau đớn. Nhất định có chuyện gì đã sai, chúng ta đều sai cả rồi!

“Dừng lại, cầu xin chàng, đau quá...” Ta bật khóc trong lòng chàng, nhưng chàng không hề có ý muốn buông tha.

“Ngọc Phiến Nhi, nàng hãy nhớ kĩ cho ta, cho dù nàng có yêu ta hay không, nàng đều là của ta.” Từng lời chàng nói như từng nhát dao cứa vào tim ta. Chàng hôn ta, chiếm đoạt ta điên cuồng, mỗi động tác của chàng mang theo cả đau đớn và nhớ thương. Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, trước mắt ta hiện lên những hồi ức xưa cũ: Chàng bất ngờ xuất hiện bất chợt cùng ta rồi cùng ta đi tới phố Tây ăn hoành thánh. Rồi chàng uống thuốc độc vì ta. Sau đó hai chúng ta đã có quãng thời gian thật đẹp. Lúc ta nguy nan chàng chẳng màng lễ tiết xông thẳng vào cung, trái lời mẫu phi, bế ta đi khỏi. Chàng nói chàng không thể không yêu ta, chàng nói ngoại trừ chàng, chẳng ai thêm lấy ta cả... Ngọc Phiến Nhi, mà đúng là đồ ngốc, bao nhiêu kí ức tốt đẹp là vậy, làm sao tình cảm của chàng có thể là giả được?

“Phiến Nhi, đừng rời khỏi ta nữa...” Diệp thì thầm bên tai ta. Rồi chẳng hề dịu dàng, chàng ấn mạnh lên ngón tay bị gãy của ta, vết thương cũ tức thì tái phát vô cùng đau đớn. Xin lỗi chàng, Diệp, trước nay ta chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ rời khỏi chàng trong đêm tân hôn, ta chỉ không muốn chàng phạm sai lầm mà thôi. Ta không sợ chàng hận ta, chỉ sợ chàng hại chết Diệp rồi, bản thân có ngày sẽ hối hận. Ta không có huynh đệ, tỷ muội, tình thân nhưng ta hy vọng chàng sẽ có. Thà rằng để chàng hận ta, ta cũng muốn cả cuộc đời này... chàng không có gì phải nuối tiếc.

Nước mắt ta không ngừng lăn trên hai má, những giọt nước mắt vừa mới rơi xuống, đã bị chàng thô bạo hôn khô. Từ trước tới nay, ta đều không nhìn thấu được trái tim mình, hoặc có lẽ ta vẫn luôn hiểu, chỉ là giả bộ không biết mà thôi. Ta luôn sợ bản thân bị tổn thương, lúc nào cũng cất giấu trái tim mình thật kĩ,

thậm chí ta còn cho rằng bản thân sẽ mãi chỉ là một ăn mày bé nhỏ chẳng thể biết đau lòng vì bất cứ thứ gì. Thế nhưng lúc này, trước nỗi đau đớn mà Diệu mang tới, ta nhận ra mình còn yêu Diệu hơn cả bản thân mình. Tất cả mọi chuyện ta làm đều là vì chàng, một mình chàng mà thôi. Ta yêu chàng, tình yêu đó vượt lên tất cả mọi thứ trên thế gian này. Cả cuộc đời này e là ta chẳng bao giờ hiểu rõ bản thân mình hơn lúc này nữa. Vạn trạng hồng trần, tất cả chỉ như một giấc mộng, chỉ trong khoảnh khắc là có thể biến thành tro bụi. Thế nhưng nếu ngay bây giờ bắt ta phải làm thiêu thân lao vào biển lửa, ta cũng không có gì hối tiếc.

Mỗi khi nhớ lại đêm hôm đó, ta đều nghĩ đó chỉ là một giấc mộng. Bởi vì lúc ta tỉnh dậy, thấy mình đã quay về phòng dành cho nha hoàn. Ngày ngày vẫn phải đối mặt với đồng y phục chất cao như núi cần phải được giặt giũ, và một đồng việc cần làm không tên. Điều khác biệt duy nhất chính là tâm trạng ta đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

Ta cũng được phép vào quét dọn phòng cho Diệu, hàng ngày xếp lại sách và chuẩn bị điểm tâm cho chàng. Khi làm những việc này, ta không hề cảm thấy uất ức chút nào, thi thoảng trong lòng còn lấy làm mừng rỡ. Ta có cảm giác mình giống như một người thê tử đích thực chuyên chăm lo việc nhà và chờ đợi tướng công quay về. Hoặc có lẽ, bởi vì từ nhỏ ta đã chẳng có nhà, vậy nên dù chỉ là một chút việc con con, cũng khiến ta có ảo tưởng về một gia đình.

Ta thay hương liệu trong chiếc lư hương phòng Diệu, bởi vì bàn tay bị thương vẫn chưa khỏi, nên cử động có phần chậm chạp, do bất cẩn chạm vào lò nóng khiến ta giật nảy mình. Ta nhìn lư hương đầy chán nản, cứ cảm thấy ngửi mùi hương vào là lại chóng mặt. Chỉ tiếc là Diệu nhất quyết không chịu thay, nên ta đành phải cố gắng chịu đựng.

“Ta thực sự chưa từng gặp người phụ nữ nào như nàng, rõ ràng bị đánh mắng, trách phạt, vậy mà nàng vẫn có thể vui vẻ như vậy sao.”

Tim ta bỗng thót lại, giọng nói trong trẻo tựa nước vang lên phía sau lưng quá đỗi quen thuộc. Là... Tình Thích!

“Nghe nói, nàng quay về là muốn khuyên Diệu nên liên thủ cùng Diệp để đối phó với ta?” Hắn đưa tay phải đám bụi trên y phục màu trắng, những họa tiết hoa mẫu đơn thêu trên đó thực sự diễm lệ và lộng lẫy. Thế nhưng không hiểu sao họa tiết đó nhìn vào lại khiến ta cảm thấy vô cùng nhức mắt.

“Tại sao nàng lại run thế? Nàng rất sợ ta sao? Ta đã nói chúng ta sẽ còn gặp lại mà, cô nương Ngọc Phiến Nhi.”

“Người đừng quá đắc ý, rồi có ngày Diệu sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của ngươi.”

“Hả, thật sao? Thế nhưng hắn thà tin ta, cũng chẳng thềm tin nàng. Vì hắn, nàng đã chịu đủ mọi khổ sở, rồi cuộc sau cùng hắn đã làm được những gì cho nàng? Hắn làm tổn thương nàng, hại nàng, thậm chí còn muốn giết chết nàng. Nàng vẫn không hề hận hắn chút nào sao?” Ánh mắt của Tình Thích càng lúc càng đáng sợ, giọng nói lại dịu dàng như không. Ánh mắt ta dần trở nên mơ màng, những kí ức xưa cũ vẫn ẩn hiện trong tâm trí không gì xua tan nổi, tất cả mọi lời nói coi thường, sỉ nhục thậm chí cả sự đánh đập đều hiện lên vô cùng rõ nét. Ta bị đánh, nhưng chàng chỉ lạnh nhạt, bàng quan. Ta bị gãy ngón tay, chàng chẳng hề mảy may động lòng. Những tổn thương chàng gây ra cho ta dần biến thành chất độc ăn sâu vào xương tủy, những cảm hận ấy như muốn nuốt trôi chút lí trí sau cùng trong ta.

“Hận hắn thì hãy giết chết hắn đi. Hắn chết rồi, đời đời kiếp kiếp không bao giờ rời khỏi nàng được nữa...”

Giọng nói tràn đầy mê lực chẳng khác nào một tấm lưới bủa vây mọi suy nghĩ trong đầu ta. Giết chết chàng? Bắt Diệu phải chết? Trong khoảnh khắc, toàn thân buốt lạnh. Ta oán trách chàng sao? Đúng thế, ta oán trách chàng. Ta oán trách chàng không biết trân trọng ta, ta oán trách chàng lạnh lùng vô cảm. Thế nhưng ta lại chẳng thể nào quên được những kí ức ngọt ngào, ấm áp khi xưa, chẳng thể quên được mọi việc chàng đã từng vì ta mà làm. Lúc này ta biết tình yêu của mình đã vượt qua cả niềm oán trách, ta làm sao lại muốn chàng chết được, cho dù ta phải chết, cũng muốn chàng tiếp tục sống. Tình Thích, người không hiểu nổi ta đâu. Ta hoàn toàn không phải là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng người vốn được nuông chiều từ nhỏ, ta chỉ là một ăn mày bé nhỏ mà thôi. Diệu đã cho ta sự ấm áp hạnh phúc nhất trong đời,

cho dù sự ảm áp đó chưa từng thật tâm ta vẫn đã trải qua những giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình. Những gì ta mong mỗi rất ít, chỉ cần chàng đối xử với ta tốt hơn một chút thế thôi. Nếu được vậy ta sẽ không hối tiếc đánh đổi tất cả để có được hạnh phúc ngắn ngủi mà mong manh đó.

“Ta thất bại rồi. Ta đã bao giờ nói cho nàng biết, ánh mắt của nàng rất giống một người ta quen trước đây chưa? Ta thực chẳng thể nào dùng thuật Nhiếp Tâm với nàng được.” Tinh Thích lẩm bẩm đưa lời tự giễu.

Thuật Nhiếp Tâm? Nói vậy, lúc này ta suýt chút nữa đã bị Tinh Thích khống chế tâm trí rồi sao?

“Ánh mắt của ta, giống ai?” Lần đầu tiên ta nhìn thấy nét dịu dàng trong mắt của Tinh Thích, liệu nét dịu dàng đó có thật?

“Lúc đầu, khi mới quen nhau, ta không biết nàng ấy là một nữ nhi. Nhìn thấy nàng ấy bị kẻ khác ức hiếp, chỉ biết ngồi khóc, ta liền an ủi nàng ấy vài câu. Ai ngờ nha đầu đó tính cách mạnh mẽ, kể từ sau lần đó, không bao giờ khóc nữa. Nàng ấy ngày ngày thường đi theo ta, đuổi cũng chẳng được. Ta phạm lỗi bị người khác phạt, rõ ràng không liên quan đến nàng, vậy mà nàng lại nhận tội về mình. Sau này, ta mới biết, nàng là một vị cô nương. Vì đất nước, không ngại xa xôi, nàng ấy đã cải thành nam nhi đến Trường An chịu khổ. Ấy thế mà nàng còn nói, bởi vì quen được ta, nên không còn thấy khổ chút nào nữa.” Tinh Thích nở nụ cười. Một nụ cười đặc biệt hạnh phúc, vô cùng ảm áp.

“Nàng ấy có phải là công chúa Truy Nguyệt?” Thấy ánh mắt dịu dàng của Tinh Thích, ta thận trọng cất tiếng hỏi.

“Nàng cũng biết nàng ấy sao?”

“Ừm, ta còn biết hai người đã cùng nhau trốn thoát khỏi Trường An, quay về nước Nam Chiếu. Để xoa dịu chuyện này, Nam Chiếu buộc phải dâng Nguyệt linh châu cho Đại Kỳ. Thế nhưng, sau đó, nàng ấy đã lâm bệnh nặng mà qua đời.”

“Nàng ấy không hề chết vì bệnh, nàng đã bị Đại Kỳ hại chết, Nam Cung Hạo vẫn luôn đặc biệt hứng thú với bảo vật của Nam Chiếu nên ép Nam Chiếu phải giao Nguyệt linh châu ra. Nhưng nàng có biết, từ nhỏ sức khỏe của Truy Nguyệt đã kém, may mà nhờ có linh khí của Nguyệt linh châu nên mới sống được đến lúc đó. Muốn Nguyệt linh châu, khác gì cướp đi tính mạng của nàng. Nàng ấy... nàng ấy rõ ràng biết bản thân nếu không có Nguyệt linh châu sẽ mất mạng, vậy mà vẫn dùng Nguyệt linh châu để đổi lại tự do cho chúng ta. Nàng ấy sau đó ốm rất nặng, nhưng lại giả vờ khỏe mạnh, để khiến ta vui lòng. Thực đúng là một người con gái ngốc nghếch, một người như ta không xứng để nàng ấy làm vậy...”

“Người đừng thế mà, Tinh Thích, người hãy dừng lại đi, nếu Truy Nguyệt linh thiêng ở trên hắc hắc nàng ấy cũng hi vọng người được sống vui vẻ, nàng ấy không muốn người chìm mãi trong hận thù thế này đâu.”

“Đừng có tùy tiện đoán suy nghĩ của nàng ấy. Nàng không xứng! Các người làm sao mà hiểu Truy Nguyệt đang nghĩ gì. Bởi lẽ nếu ta muốn say, nàng sẽ uống cùng ta. Nếu ta muốn chết, nàng sẽ chết cùng ta. Nếu ta muốn giết người, nàng sẽ phóng hỏa thay ta. Đó mới chính là Truy Nguyệt của ta, duy nhất của mình ta mà thôi.” Hắc hắc nhìn ta rồi nói.

“Không ai biết Nguyệt linh châu lại quan trọng với Truy Nguyệt như vậy, hơn nữa, lúc Truy Nguyệt ốm nặng, Hoàng thượng không phải không muốn trả lại Nguyệt linh châu mà vì... bảo vật đó đã bị trộm mất.”

“Ha ha... ha ha... Ngọc Phiến Nhi, ta thực không biết nên nói nàng ngây thơ hay là ngốc nghếch nữa? Nàng định nói với ta rằng, tất cả đều là hành động vô ý của bọn họ mà ra và muốn ta bỏ qua mọi chuyện sao? Nếu ta... bất cẩn làm tổn thương Nam Cung Diệu của nàng, liệu nàng có thể bỏ qua mọi chuyện dễ dàng không?” Tinh Thích nhìn ta, rồi thét lên đầy phẫn nộ.

“Người định làm gì Diệu? Người đúng là một kẻ điên loạn!” Nghe hắc hắc nhắc đến Diệu, ta bỗng nhiên cực kỳ hoảng loạn.

“Ta là kẻ điên sao? Ha ha, kẻ sắp biến thành điên loạn chính là Nam Cung Diệu mới đúng. Nàng nhìn hắc hắc lúc này đi, đa nghi, bạo tàn, hung hãn, tham lam, khát máu. Nàng có biết tại sao không? Nàng đoán thử xem, trong căn phòng hắc hắc ở thường đốt thứ hương liệu gì? Chính là loài hoa chỉ mọc tại nước Nam Chiếu... Man Đà La, người nào ngửi mùi hương này thường xuyên tâm trí sẽ dần rối loạn. Nam Cung Diệu đã dùng loại hương liệu này rất lâu rồi.”

“Người hạ độc Diệu sao?” Ta kinh hoàng đến lạc giọng hỏi.

“Những chuyện như vậy không cần ta đích thân động thủ. Ta chỉ nói với Hoàng Phủ Liễu Nhi, loại hương liệu này có thể khiến Diệu yêu nàng ta sâu đậm.”

“Người thật là bỉ ổi!” Thảo nào Diệu càng lúc càng buồn vui bất thường, rồi trở nên đa nghi, bạo tàn như vậy. Thì ra tất cả là do thứ hương liệu đó. Ta nhất thời phẫn nộ, liền hất chiếc lư đang cháy xuống đất.

“Không có tác dụng gì đâu. Những thứ thuốc này chẳng qua chỉ là chất xúc tác khiến cho nhược điểm trong hắc bùa phát mạnh mẽ. Thực ra, người giúp ta thành công chính là nàng đấy. Nàng rời xa hắc, đã khiến hắc trở nên cực kỳ yếu đuối. Đáng lý ý chí của Nam Cung Diệu rất kiên cường, khó điều khiển, nếu không phải vì nàng, ta thực sự không dám đảm bảo thuật Nhiếp Tâm thành công. Ta chỉ cần không ngừng nhắc hắc về sự thực nàng đã bán đứng hắc, là tình yêu trong lòng hắc sẽ biến thành căm hận, rồi tự mình nuốt chửng mình luôn.”

“Người đã dùng thuật Nhiếp Tâm với Diệu?”

“Đúng thế, lời nguyên mà ta dành cho hắc chính là: Càng yêu nàng sâu đậm bao nhiêu thì lại càng làm tổn thương nàng bấy nhiêu, cho đến khi nàng chết mới thôi. Cho nên, hắc hoàn toàn không thể khống chế được mình nữa, tình yêu càng sâu đậm thì sự căm hận càng mạnh mẽ. Để hắc tự tay hủy hoại đi thứ quý giá nhất của cuộc đời mình, đấy mới chính là hành động vô cùng tuyệt diệu. Và đó cũng là cái giá mà toàn gia Nam Cung phải gánh chịu khi đã hại chết Truy Nguyệt của ta.”

“Vô sỉ, hạ lưu!”

“Mắng rất hay, có điều... ta còn làm chuyện vô sỉ hạ lưu hơn, nàng có muốn biết hay không? Hôm nay ta đã cho Hoàng Phủ Liễu Nhi một hộp đồng trùng hạ thảo, trộn lẫn một loại độc, hiện giờ nàng ta đang bê bát canh đó tới cho Diệu dùng.”

Tinh Thích còn chưa nói hết lời, ta đã phi người ra ngoài cửa. Vào lúc ta quay người bỏ đi, hoàn toàn không hề nhận ra nụ cười cổ quái hiện lên trên khuôn mặt hắc.

33. Chương 32. Tình Này Đành Để Thành Hối Úc

Gió đêm lồng lộng, suốt cả dọc đường, tiếng lá rơi xào xạc không ngừng vang lên bên tai. Ta cũng chẳng biết tại sao thời tiết lại thay đổi nhanh đến thế. Cơn mưa mùa thu lặng lẽ, hoa viên vẫn tối đen như mực, chỉ duy nhất những ngọn đèn mờ ảo trong vương phủ là tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt. Mưa càng lúc càng lớn, gió thổi mạnh, đường đi đầy bùn đất, trơn trượt nên khó đi hơn mọi khi.

Ta càng lúc càng chạy nhanh hơn, đôi giày vải đã ướt sũng nước mưa và lấm lem bùn đất. Hai ống quần ta bùn bắn ướt đầm, cả người ta chìm trong sương lạnh giá. Thế nhưng lúc này ta chẳng bận tâm điều gì, cứ chạy thực mạng về phía trước. Đường trơn, trượt ngã, ta lại bò dậy chạy tiếp. Nước mưa đã nhặt nhòa hai mắt, ta đưa tay dụi đi rồi lại tiếp tục chạy.

“Vương gia có lệnh, không cho bất cứ ai vào thư phòng.”

“Ta có việc rất gấp, để muộn sẽ không kịp.”

“Người là cái gì chứ, một kẻ dưới thấp hèn mà cũng dám nói có chuyện gấp sao?”

“Cút đi!” Nhìn đám thị vệ nhất định không chịu tránh đường, ta tức giận thét lớn.

“Người bảo ai cút hả?” Tên thị vệ tức giận đẩy ta ngã sõng xoài dưới đất. Ta bất lực nằm dưới cơn mưa lạnh. Đúng lúc này, một chiếc kiệu lộng lẫy hạ xuống. Đám thị vệ nhanh chóng cung nghênh Hoàng Phủ Liễu Nhi vào trong. Nhìn cánh cửa dần được mở ra, ta nhớ lại những cánh tay ngăn chặn mình lúc nãy, bỗng cảm thấy cực kỳ chua xót, khoảng cách giữa một hoàng tử và một ăn mày đầu chỉ có mỗi đình viện này chứ?

“Không được bê bát canh đó vào trong!” Nhân lúc Hoàng Phủ Liễu Nhi còn chưa bước vào, ta xông mạnh mẽ về phía nàng ta, hòng cướp được bát canh kia.

“Á!” Hoàng Phủ Liễu Nhi thét lên một tiếng kinh hoàng.

“Bảo vệ nương nương, mau bảo vệ Vương phi nương nương. Con đàn bà này điên rồi, còn không dừng tay lại?”

Xung quanh bắt đầu trở nên huyền ảo, ta nhìn thấy nước canh mỡ màng đang chảy xuống bậc thềm, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Làm đổ một bát canh cùng lắm là ăn một trận đòn, điều quan trọng là Diệu không gặp phải chuyện gì.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Một giọng nói nghiêm nghị đột ngột vang lên, mọi người tức thì im bật.

Á! Đột ngột phía sau lưng ta truyền lại cảm giác đau nhói, rồi ta bị đẩy về phía trước. Vì đứng không vững, nên ta bất ngờ ngã nhào về phía Hoàng Phủ Liễu Nhi.

“Á!” Khoảnh khắc đó tất cả mọi người đều tột cùng kinh hãi.

Hoàng Phủ Liễu Nhi bị ta xô phải không đứng vững, bước hụt về phía bậc thềm phía sau. Bậc thềm vừa rồi nước canh chảy lênh láng, khiến Hoàng Phủ Liễu Nhi trơn trượt ngã lăn xuống đất chẳng khác nào một quả thạch lưu. Vào lúc ngã xuống, máu tươi chảy từ trên váy của ả ta xuống, trông vô cùng đáng sợ.

Ta đứng ngây tại chỗ, vừa rồi ta đã hoàn toàn mất tự chủ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ta mơ màng nhìn khắp xung quanh, chợt phát hiện một đóa hoa quỳnh đang cắm lặng lẽ ở một góc sân, cánh hoa ướt đẫm nước mưa. Trái tim ta quặn thắt, bây giờ mới hiểu mình đã bị người ta giăng bẫy.

“Vương gia, nương nương sảy thai rồi.”

Ta kinh hãi, không dám nhìn nét mặt Diệu lúc này.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Ta không muốn hại đứa con của ngài, ta ghen lời chẳng nói nổi thành câu.

“Ta thường hay tự hỏi, ngày trước tại sao ta lại có thể yêu thương nàng. Ngọc Phiến Nhi, sai lầm lớn nhất của ta trong cuộc đời này chính là quen biết nàng đấy.” Hòa trong tiếng mưa, ta nghe rõ từng lời của chàng, từng câu từng chữ chẳng khác nào những nhát dao thẳng trái tim ta.

“Nếu Liễu Nhi gặp chuyện gì bất trắc, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.” Chàng nhìn ta, ánh mắt ngập tràn niềm oán hận, giây phút đó trái tim đau đớn đến tê dại. Cuối cùng cũng đến một ngày, chàng hận ta thấu xương.

“Nếu ta nói rằng mọi chuyện ta làm đều do Tinh Thích điều khiển, hãm hại, vậy chàng có tin không? Nếu không tin, xin chàng hãy hạ lệnh giết chết ta đi!” Ta lau khô nước mắt, bình tĩnh nhìn chàng nói.

“Người đâu, mau đưa Ngọc Phiến Nhi đến am Thủy Lục xuất gia, cả đời này... không được hoàn tục, thay tam Vương phi, cầu phúc cho tiểu Vương gia.” Diệu không hề đáp lại, chàng nhìn ta bằng ánh mắt chán ghét, căm hờn, rồi quay mình bế Hoàng Phủ Liễu Nhi đi thẳng vào trong phòng.

Mấy tên thị vệ định lôi ta về phía sau, thì hành mệnh lệnh, nhưng ta dứt khoát lùi lại một bước.

“Tự ta có thể đi được!” Một khi trái tim đã chết, ai oán nào cho bằng, Ngọc Phiến Nhi, mày hà tất phải đau buồn như vậy? Bất cứ ai cũng có thể buồn tủi, riêng mày không đủ tư cách. Ngay từ khi sinh ra mày đã không có tư cách mà khát khao rồi sẽ có ngày chìm sẽ biến thành phượng hoàng. Ta đi chậm rãi từng bước, để mặc mưa rơi ướt đẫm cả thân người, chỉ có làm như vậy thần trí ta mới tỉnh táo hơn được.

Không biết có phải do ngấm nước mưa lạnh lâu hay không mà ta cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ. Đi thêm vài bước, bụng đột nhiên đau buốt, đau đến mức ta chẳng thể nào nhấc chân nổi nữa.

“Làm cái gì thế? Vương gia đã dặn, đêm nay nhất định phải đến am Thủy Lục, người đừng có hi vọng gì trò!” Lời tên thị vệ lúc này thậm chí còn lạnh hơn cả nước mưa.

Không đúng, tại sao ta lại cảm thấy đau đến vậy chứ? Bụng ta quặn đau từng cơn một, hai chân mềm nhũn, rồi ta quy xuống trong mưa đêm.

“Ta đau bụng quá, cầu xin các vị, mau gọi đại phu giúp ta...” Ta khó nhọc mở lời cầu xin. Tại sao ta lại có cảm giác lạc lõng thế này, hình như có thứ gì đó sắp sửa rời bỏ ta mà đi thì phải?

“Ta thấy bộ dạng của ả ta không phải giả vờ đau, hay là đi bẩm báo lại cho Vương gia biết.” Viên thị vệ thoảng do dự, rồi lại nói: “Vậy chúng ta tạm thời dừng lại chỗ này.”

Một lúc lâu sau, viên thị vệ đi báo tin quay về.

“Thực đúng là đen chết đi được, tiểu Vương gia mất rồi, Vương gia đang nổi trận lôi đình, gọi tất cả đại phu trong thành đến chữa trị cho Vương phi. Ta lấy hết can đảm để bẩm báo với Vương gia về sự tình của ả ta, nhưng Vương gia làm gì còn tâm tư nào để nghe nữa. Đừng nói là điều một đại phu đến chữa trị cho ả ta, chỉ vừa nhắc đến tên thôi, Vương gia đã tức giận đến mức đuổi ta ra ngoài ngay tức khắc. Thế nên chúng ta cứ đến am Thủy Lục rồi tính sau.”

Hai người họ đỡ lấy ta, dưới mưa đêm nỗ lực kéo ta đi tiếp. Nước mưa dưới chân ta dần đổi sang màu đỏ, hơn nữa càng lúc càng đậm hơn.

“Tại sao lại nhiều máu thế này?” Ta nghe thấy viên thị vệ thét lên thất thanh. Cảm giác mệt mỏi lan tỏa khắp châu thân. Trong khi tiếng mưa rơi bên tai mỗi lúc một lớn, bước chân ta càng lúc càng yếu hơn. Rồi ta thấy mình như đang bay bổng trên mây xanh, làn sương lạnh giá len lỏi khắp người. Ta thực chẳng biết giờ mình đang ở chốn nào nữa.

Nơi này là đâu? Ta lặng người nhìn cảnh vật mờ ảo xung quanh. Ngọn nến chập chờn trên thanh cấm bằng đồng đen, bồ đề ngũ sắc ngậm cười, đóa hoa sen nở rộ bên tượng Quan âm hiền từ.

“Tiểu ni cô xuống núi đi hóa duyên, lão ni cô có dặn, tất cả đàn ông dưới núi đều là hổ dữ, nhìn thấy người nào thì đều phải tránh xa.” Một đứa trẻ tầm khoảng hai tuổi đang ngồi trên mặt đất nghịch đồ chơi, miệng vừa mỉm cười toe toét vừa liên thiên nhại lại lời nói của ai đó.

Phía sau lưng cô bé là chiếc cầu gỗ nhỏ bắc qua suối, hoa viên rậm rạp, đình đài lầu các, điện hiên bảo tháp. Một ngôi tự thật là tráng lệ, hai tư vị Chư Thiên, năm trăm vị La Hán qua biển, tượng Phật Thích Ca Mô Ni, tất cả đều đầy đủ không thiếu thứ gì.

“Sư phụ, thực sự phải đưa cô bé này tới Trường An hay sao? Dù thế nào đi nữa thì cô bé cũng là trưởng công chúa của nước Nam Chiếu chúng ta, sau này có khả năng sẽ tiếp vị, hơn nữa chúng ta cũng đã chăm sóc cô bé hơn một năm nay rồi.”

“Nương nương hạ sinh một cặp song sinh, theo quy định của hoàng tộc nhất định phải giết chết một người, như vậy thì người còn lại mới có thể lớn lên bình thường được. Nương nương lên giữ lại một đứa trẻ đã là điều đại kị rồi, bây giờ nương nương đã qua đời, ta e rằng sẽ có người làm hại đứa bé này. Chi bằng đưa nó đến Trung Nguyên, tìm một nhà bình thường để gửi gắm thì tốt hơn.”

“Ta đã bấm tay tính qua rồi, cuộc đời đứa trẻ này trắc trở, khổ ải, e là phụ mẫu nuôi của cô bé cũng chỉ ở cạnh bên được vài năm thôi. Con à, con có muốn gia nhập Phật môn chúng ta không?”

“Có phải thành tâm cầu Phật, Phật tổ sẽ hiển linh và toại nguyện cho con không?” Đứa trẻ đó mở to đôi mắt thơ ngây, trong sáng rồi hỏi.

“Vậy con có ước nguyện gì?”

“Đó là ngày nào con cũng được ăn thịt kho tàu.” Đứa trẻ đồng dạng đáp lại. Vị ni cô đó nghe vậy chỉ lắc đầu than dài một tiếng.

“Đứa trẻ này cả đời có duyên với Phật, nhưng lại không phải người trong Phật môn chúng ta. Điều sợ nhất chính là Phật môn chúng ta là nơi bắt đầu cũng sẽ là điểm kết thúc của cô bé.”

Ta nhìn bọn họ, đứa trẻ đó là ta sao? Trưởng công chúa của nước Nam Chiếu? Đôi mắt đó thật đẹp! Con người trước khi chết có phải kí ức của họ sẽ rõ rệt hơn không? Thì ra ta không phải là một ăn mày, ta chỉ là một đứa trẻ dư thừa, ta ở Trường An, phụ mẫu nuôi bị bệnh chết từ khi ta còn rất nhỏ, và rồi ta ở trong miếu hoang cho tới tận khi lớn lên. Ta đúng thật là có duyên với Phật. Là nơi bắt đầu cũng là điểm kết

thức? Am Thủy Lục, e rằng đây chính là điểm kết thúc của cuộc đời ta. Vừa nghĩ tới đây, ta vô cùng hoảng sợ, tức thì giật mình tỉnh dậy.

“A di đà phật, cuối cùng nàng ta đã tỉnh rồi.” Vừa mở mắt ra, ta đã nhìn thấy rất nhiều người đang vây quanh mình.

“Sư thái... t...” Ta vừa mở miệng, chợt nhận ra cổ họng mình đã khô đặc.

“Lúc này thực sự nguy hiểm quá, cô nương sảy thai nên mất nhiều máu, thậm chí suýt chút nữa là mất mạng, may mà có Phật tổ phù hộ.” Một ni cô trẻ tuổi đứng bên nhẹ nhàng lên tiếng.

“Sảy thai? Khụ khụ...” Ta bị kích động, liên ho sặc sụa liên hồi, ho đến độ nước mắt đầm đìa. Vậy ra, ta cũng vừa mất đi một đứa con. Diệ, ta thực sự đã làm chàng tổn thương, thế nhưng hạnh phúc mà chàng nợ ta, sẽ phải lấy gì để bù đắp?

“Sư thái, không xong rồi!” Đột nhiên có người xông vào định nói gì đó rồi lại thôi.

“Sao vậy?”

“Vương phi mất đứa con sắp sinh giờ đã xông đến chỗ chúng ta, giận dữ, điên cuồng, nói rằng Ngọc Phiến Nhi phải đền mạng cho đứa trẻ đó.” Phải đền mạng cho đứa trẻ của ả ta? Vậy còn đứa con của ta, ai sẽ đền mạng cho nó? Ta cố gắng chống người ngồi dậy, không để họ phải đỡ lấy, bước chậm rãi ra ngoài cửa. Có lẽ do mất quá nhiều máu nên ta cảm thấy hai mắt tối sầm, hoa mày chóng mặt.

“Người hãy trả lại đứa con cho ta, trả lại đứa con cho ta.” Ta vừa mới bước ra ngoài cửa, một người phụ nữ đầu tóc rối bù đã xông đến trước mặt ta, túm lấy đôi vai ta không ngừng rung lắc. Ta bỗng thấy cực kỳ khó chịu, chóng mặt lạ thường.

“Vương phi, xin hãy giữ gìn sức khỏe, đừng tức giận vì con tiện nhân này mà làm tổn hại đến bản thân.” Người thị nữ đứng cạnh bên lườm ta đầy căm hận đưa lời an ủi.

“Người đã giết chết con của ngài ấy, vậy mà ngài ấy vẫn không muốn hạ lệnh giết người.” Hoàng Phủ Liễu Nhi nhìn ta đầy oán hận. Ta biết chàng không giết ta bởi vì chàng hận ta, đối với chàng không phải việc giết chết ta là quá dễ dàng cho ta sao?

“Đúng thế, chàng không nỡ lòng giết chết ta. Người có dám đánh cược với ta không? Đừng nói là đứa trẻ trong bụng người chết đi mà cho dù người chết đi, Nam Cung Diệ cũng chẳng nỡ lòng giết chết ta đâu.” Nỗi đau mất con khiến ta trở nên điên cuồng, trừng mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Liễu Nhi, ta chỉ mong ả ta lúc này cũng giống như mình, vạn kiếp bất phục.

“Cái con tiện nhân này, ta đánh chết người!” Bốp! Hoàng Phủ Liễu Nhi tát mạnh lên mặt ta. Máu trào từ miệng xuống cằm, thế nhưng ta chỉ nhìn ả mỉm cười, chẳng còn cảm nhận được đau đớn gì nữa.

Chính vào lúc Hoàng Phủ Liễu Nhi định đánh tiếp, một bóng người đột ngột bước đến, tóm chặt lấy bàn tay của ả.

“Vương gia!” Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống.

“Đủ rồi! Sức khỏe Vương phi đang không tốt, không nên để phải tức giận, mấy tên nô tài các người sao lại để nàng tới đây?” Diệ tức giận quát lớn, đám gia nhân sợ hãi vội vã dập đầu xin tha tội.

“Diệ, ả ta đã giết chết con của ta, con của chúng ta.” Hoàng Phủ Liễu Nhi khóc thét lên. Còn ta khi nghe mấy chữ “con của chúng ta”, cổ họng bỗng tanh lôm, suýt chút nữa là ho ra máu. Diệ, chàng có biết, ta với chàng cũng có một đứa con không?

“Là con đàn bà này, ả ta đã hại chết con của chúng ta.”

“Tạo nghiệt quá nhiều, tự nhiên không giữ được con thôi.” Ta cay nghiệt lên tiếng, trong lòng có chút sáng khoái mà nhói đau, ta nhất định cũng đã tạo nghiệt quá nhiều, cho nên mới không giữ nổi đứa con của mình.

“Im mồm!” Bốp! Lần này là Diệụ tấ t ta. Ánh mắt chàng đấ m lẹ, đầ y mệ t mỗ i và cù ng cự c đầ u đố n. Trái tim ta giấ y phứ t đố c cù ng thấ t lặ i, hỏ i hận vì nhữ ng lờ i cay nghiệ t mìn h vừ a thố t ra. Chàng đầ trứ ng phả i thuậ t Nhiếp Tâm củ a Tinh Thích, cho nê n chắ ng khố ng ché nố i bả n thâ n, sẽ khố ng ngừng làm tổn thươ ng đén ta. Còn ta thì khố ng thể kiề m ché đượ c sự bất mẫ n trong lòng, ta muố n chàng cù ng phả i chụ i đượ c đầ u khố nhự t. Diệụ, chàng đầ mấ t đi hai đứ a con cù ng mỗ t lú c.

“Nế u là tặ o nghiệ t quá nhiề u, vậ y thì nà ng hã y đi thĩ nh tộ i thay cho Vươ ng phi đi. Ngườ i đầ u, mau đư a Ngộ c Phiế n Nhi đén đầ i cầu phứ c chầ m đề n Trườ ng Mìn h cầu phứ c cho tiể u Vươ ng gia.”

“Khố ng thể tha cho ả ta dễ dàng nhự vậ đượ c, con đầ n bà đố c ác, hung tàn!” Hoằ ng Phủ Liể u Nhi nhìn ta đầ y că m hận, ánh mắt nhự thể muố n ăn tươ i nuố t sồ ng ta ngay tại chỗ.

“Mau đư a Vươ ng phi về phủ nghĩ ngườ i!” Diệụ lặ ng lẹ dặ n dò, rồi quay ngườ i bỏ đi.

“Đồ hồ li thối tha!” Ta giậ dữ gọ i chàng, thâ n hì nh Diệ p khự ng lặ i mỗ t thoá ng rồi lặ i bứ c nhanh về phầ trướ c. Trái tim ta đầ u đố n tộ t cù ng, sự bất an chắ ng lầ nh đồ ng thờ i chặ y đọ c khắ p chầ u thâ n. Lú c nhìn về phầ chàng, ta có cầ m giấ c đố là lầ n cuố i cù ng trong cuộ c đờ i này ta có thể thấ y chàng. Chàng càng lú c càng rời xa, xa khỏ i cả tầ m mắ t và cuộ c đờ i củ a ta.

“Hồ li thối tha, từ trướ c đén nay ta thực sự chừ a từng nghĩ đén việ c làm chàng bị tổn thươ ng.” Nhìn bóng hì nh phầ xa củ a chàng, ta lắ m bắ m lờ i tiế ng.

Ta ngườ c mắ t nhìn lờ n đầ i cầu phứ c, hai ngàn bậ c thề m ké o đầ i trướ c mắ t, cao đén mứ c ngắ ng đầ u lờ n cù ng khố ng nhìn thấ y điể m kế t thứ c. Ta lờ từng bứ c chầ n mỗ i mệ t vì vừ a sắ y thậ i nê n mắ u vẫ n chặ y khố ng ngừng. Khi lờ n đén bậ c thề m thứ ba trầ m, cuố i cù ng ta cù ng khố ng chụ i nố i nử a. Mắ u tiế p tặ c chặ y xuố ng dướ i chầ n, theo bậ c thề m, chặ y đầ i xuố ng dướ i.

“Ầ y da! Thậ chủ khố ng muố n sồ ng nử a sao? Để mắ u chặ y thể này sẽ mắ t mặ ng đầ y!”

“Ta nghe sư thậ i nớ i, nhữ ng đứ a trẻ chừ a đượ c sinh ra đầ bỏ mặ ng đầ u mang trong lòng ó a khí rấ t lỏ n, khố ng thể siề u sinh. Nế u có thể chầ m đề n Trườ ng Mìn h trê n đầ i cầu phứ c này có thể siề u độ cho đứ a trẻ đố , để chừ ng có thể tìm mỗ t gia đì nh tồ t trong kiế p sau. Giấ nhự t ta chầ m nhữ ng ngọ n đề n này, có phả i đứ a con củ a ta cù ng có thể đượ c an nghĩ?” Ta đầ là ngọ n đề n cậ n dầ u sắ p tấ t, vậ y nê n trướ c khi chế t, ta muố n chầ m nhữ ng ngọ n đề n Trườ ng Mìn h để cầu phứ c cho đứ a con củ a ta.

Ta vịn vào lan can, đi mỗ t bứ c dừ ng mỗ t bứ c. Năm trầ m bậ c, bắ y trầ m bậ c, mỗ t ngàn bậ c, mỗ t ngàn năm trầ m bậ c, mỗ t ngàn chín trầ m bậ c, mỗ t ngàn chín trầ m năm mườ i bậ c, mỗ t ngàn chín trầ m tám mườ i bậ c... chầ n ta run rắ y đén mứ c chắ ng thể bứ c thề m nử a. Chặ t mỗ t cắ nh tay ẩ m ẩ p đờ lắ y ta.

“Cầ m ơn ngườ i, sư thậ i!”

“Ngày đố , chườ ng tọa Đạ i Lý tự tay trao thậ chủ vừ a mới sinh đượ c mỗ t thắ ng vào tay ta, ta đầ biế t thậ chủ sinh ra vì Phậ t môn mà cù ng sẽ chế t đi tại Phậ t môn. Ta đầ từng hỏ i thậ chủ liệ u có muố n xuấ t gia, nhậ Phậ t môn khố ng, lú c đố , thậ chủ hỏ i ta, xuấ t gia có đượ c ăn thậ kho tàu khố ng...” Sư thậ i khề than đầ i mỗ t tiế ng.

“Lầ n đầ u tiên nhìn thấ y thậ chủ, ta đầ nhậ n ra, thậ chủ chĩ nh là đứ a trẻ bị bỏ rơi năm đố , trườ ng công chú a củ a nướ c Nam Chiế u. Ta bắ m tay tĩ nh đượ c thậ chủ sẽ còn quay lặ i nơi này. Bắ y giờ ta muố n hỏ i mỗ t cầ u, thậ chủ có muố n gia nhậ Phậ t môn hay khố ng?” Giọng nớ i củ a sư thậ i rấ t ẩ m, ta bắ t giấ c nhớ đén hai từ “mẫ u thâ n”.

“Có phả i gia nhậ Phậ t môn, nguyền ướ c củ a con sẽ đượ c thầ n hì nh thực?”

“Vậ thậ chủ còn nguyền ướ c điề u gì?”

“Ta cầ m ong... chàng mẫ i mẫ i hậ nh phứ c.”

Nhờ sư thậ i đờ đi, rồ t cuộ c ta cù ng đầ lờ n đượ c đĩ nh đầ i. Từ trê n cao nhìn xuố ng Trườ ng An, cả thiề n hạ nhự thầ u trong tầ m mắ t.

“Thở lên núi cao ngất trăng sáng, cúi mặt nhìn xuống hồng trần nhật. Đáng tiếc không thấy người mong muốn. A di đà Phật!” Sư thái chấp hai tay trước mặt, nhẹ nhàng lên tiếng.

Trái tim ta, lúc này nhói đau như bị trăm ngàn mũi kim xuyên qua. Cho dù cuộc đời ta chỉ là một trò cười, thế nhưng thực sự đến lúc phải rời đi, ta nhận ra mình cũng vô cùng luyến tiếc nó.

Nhìn những ngọn đèn Trường Minh trước mặt, ngọn bút trong tay ta run rẩy lạ thường, ta có lẽ... chẳng kịp đặt một cái tên hay cho đứa con của mình nữa.

“Nếu có cơ hội, hai người nhất định sẽ tiếp tục duyên phận mẫu tử.” Sư thái không nhẫn tâm thấy ta đau lòng, dịu dàng đưa lời an ủi.

“Vậy con có còn có cơ hội hay không?” Trái tim ta tràn ngập cảm giác buồn đau mà bất lực, miệng trào máu tươi, thân thể chẳng thể nào chống đỡ thêm nữa, liền ngồi bệt xuống đất.

“Phiến Nhi!” Sư thái vội đưa tay nhẹ đỡ ta dậy.

“Con còn chưa châm ngọn đèn Trường Minh sau cùng.”

Ta cố gắng đứng dậy. Ta đã là một người bị tước đoạt quyền được hạnh phúc, vậy thì hãy để Diệu được hạnh phúc, Diệu từ nhỏ đến lớn chưa từng biết cảm giác hạnh phúc thực sự là gì. Chúng ta giống nhau, thế nên mới yêu nhau say đắm. Ta run run viết tên của Diệu trên ngọn đèn Trường Minh rồi treo lên. Mọi người đều nói tâm linh cảm ứng, đi nốt hai ngàn bậc trong cuộc đời mình, mong cho chàng một tương lai tốt đẹp... không có ta.

Hồ li thối tha, không còn ta cản bước của chàng, chàng nhất định phải hạnh phúc đấy nhé.

“Cô nương Ngọc Phiến Nhi, Vương gia cảm tạ người đã cầu phúc cho Vương phi, ban cho người một ly rượu.” Một thị vệ chạy lên, ta nhìn hắn có chút kì lạ. Hắn chạy cả đoạn đường dài sao có thể ung dung đến vậy, còn ta cảm thấy như đã đi hết cả cuộc đời.

“Phiến Nhi, đệ tử Phật môn không được uống rượu.” Sư thái nhìn ly rượu, sắc mặt thoáng sầm lại.

“Hãy đưa ta!” Ta ngửa cổ uống cạn, trong khoảnh khắc, cảm giác đau đớn tột độ như thiêu đốt cả ruột gan. Ta không dám nhìn vào ly rượu chỉ lặng lẽ dốc nốt chút sức tàn vớt cái ly rỗng xuống đất. Mặt đất tức thì sỏi bột trắng xóa rồi bốc thành ngọn khói bay đi.

Tại sao chứ? Hồ li thối tha, ta đã bệnh nặng sắp chết rồi, chàng thực sự hận ta đến mức chẳng muốn đợi chờ cái chết của ta, dù chỉ trong giây lát? Tại sao lại ban cho ta một ly rượu độc, đánh vỡ giấc mộng đẹp xa xỉ sau cùng trong cuộc đời ta? Ta đã từng cảm tạ ông trời ngàn vạn lần, khi đã quá ưu ái cho ta được gặp chàng. Thế nhưng vào giây phút cuối cùng của cuộc đời này, ta lại nhận ra ông trời chưa từng ưu ái cho ta chút nào, cuộc đời ta luôn thê lương, khổ hạnh, ngay cả khi chết mà cũng phải chết trong tủi nhục thế này.

“Ta muốn về nhà!” Ta khó nhọc nói ra câu nói sau cùng. Cuối cùng ta đã có thể về nhà, thế nhưng nhà của ta ở đâu? Nước Nam Chiếu? Căn miếu hoang? Phủ Thừa tướng hay là phủ Vương gia? Ngọc Phiến Nhi, mày làm gì có nhà?

34. Chương 33. Bây Giờ Mới Biết Ngày Ấy Sai

Khắp vương phủ tràn ngập tử khí u ám, người hầu kẻ hạ đi lại liên hồi, để lại những chiếc bóng dài miên man. Người phụ nữ đó nhất định không đi châm đèn Trường Minh đâu. Nàng vẫn luôn nghịch ngợm lém lỉnh, nhất định sẽ mở miệng đưa lời kháng nghị. Thế nhưng sao nàng lại không, nàng chỉ nhìn bóng ngài rồi nói hãy tin nàng. Nàng bảo ngài phải làm thế nào để tin nàng chứ? Nàng bỏ ngài mà đi, rồi hại ngài mất đi đứa con. Hồng trần tự có kẻ si tình, đừng cười kẻ si điên cuồng quá. Ngài hận nàng, khiến nàng bị tổn thương, nhưng tại sao lúc làm nàng bị tổn thương, trái tim ngài lại đau đớn đến vậy?

“Vương gia, Ngọc Phiến Nhi, ả ta...” Kể hầu mỗi khi nhắc tới nàng đều vô cùng thận trọng, chỉ sợ ngài đột nhiên sẽ nổi giận vô cớ.

“Nàng ấy thế nào rồi, có phải lại kêu bị đau bụng không? Hay là đau đầu? Nếu nàng ấy không muốn đi châm đèn Trường Minh thì bỏ đi.” Ngữ khí của ngài lạnh lùng. Chỉ có đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy, ngài mới khiến bản thân thôi nhớ đến nàng.

“Ả... chết rồi.”

NÀNG CHẾT RỒI. Ba tiếng ngắn gọn khiến ngài tưởng rằng bản thân đã nghe nhầm. Viên thị vệ kia nhất định đang nói đùa, người phụ nữ đó sợ đau, sợ chết như vậy, làm sao có thể chết dễ dàng như thế được? Ngài đứng bật dậy, như thể lúc này mới ý thức được ba tiếng vừa nghe rất cuộc có nghĩa gì.

“Vương gia ban rượu độc, ả ta đã uống cạn và chết rồi.”

“Rượu độc gì chứ, ta ban rượu độc cho nàng lúc nào?”

“Vương phi nói Vương gia ban rượu độc cho cô nương Ngọc Phiến Nhi.”

“Người hãy nói lại lần nữa xem!” Ngài tóm chặt cổ áo của viên thị vệ.

“Ngọc Phiến Nhi cô nương... đã chết rồi.” Viên thị vệ không hiểu tại sao đột nhiên ngài lại nổi giận, run rẩy nhắc lại lần nữa.

Ngài đau đớn buông tay. Tại sao gã thị vệ lại có thể nói ra chữ “chết” một cách tàn nhẫn như vậy? Đó là Ngọc Phiến Nhi của ngài mà. Ngọc Phiến Nhi của ngài đã chết rồi sao? Không! Ngài không tin. Miệng trào máu tươi, ngài cố gắng đứng thật vững, nhưng lại bất lực ngồi xuống ghế.

“Vương gia, ngài đừng kích động như vậy. Cho dù không uống rượu độc, ả ta cũng chẳng thể sống thêm được nữa, trước đó khi bị đưa đến am Thủy Lực, ả ta đã bị sảy thai. Chúng thuộc hạ đã đi khắp nơi tìm đại phu mà không được. Sau đó, ả ta vì mất máu quá nhiều, nghe nói không sống quá nổi hai tư canh giờ...”

Tại sao những người này lại nói Ngọc Phiến Nhi của ngài như vậy? Đó là Ngọc Phiến Nhi độc nhất vô nhị của ngài mà!

“Ăn nói xằng bậy, nha đầu đó thường nói, bản thân phúc lớn mạng lớn, làm sao lại không sống thêm được nữa?”

“Hôm nay sau khi bước lên hai ngàn bậc tại đài cầu phúc, ả ta cũng sắp đoạn hơi rồi, nằm bò trên mặt đất chẳng thể nào dậy nổi.”

Sau khi bước lên hai ngàn bậc đài cầu phúc, đã sắp đoạn hơi rồi? Nàng đã chẳng còn sống được bao lâu, vậy mà ngài nhẫn tâm vứt bỏ nàng lại, còn bắt nàng phải leo hơn hai ngàn bậc đài cầu phúc, châm đèn Trường Minh. Ngài đã dùng Hoàng Phủ Liễu Nhi để làm tổn thương nàng hết lần này đến lần khác, sau cùng nàng đã thực sự không còn nữa. Sảy thai? Hai người đã có con sao? Lúc đó, nàng chắc chắn rất đau đớn, buồn bã, nàng nhất định vô cùng căm hận ngài. Là ngài, chính ngài đã từng bước từng bước ép nàng đi vào tuyệt lộ, và rồi lạnh lùng đoạt mất tính mạng nàng.

“Bãi giá, đi đến đài cầu phúc!” Ngài lạnh lùng hạ lệnh. Nàng nhất định vẫn còn ở đó, đợi ngài quay về.

Vết máu đỏ trên mỗi bậc thêm thực sự khiến người ta đau đớn đến nhói lòng. Đó là máu của nàng sao? Nàng đã chảy rất nhiều máu. Thân người nàng bé nhỏ là vậy, bình thường chỉ bị đứt tay, mất chút máu đã òa khóc, thế mà hôm nay... Nàng chắc chắn vô cùng khổ sở, thế nhưng lúc đó ngài lại không ở bên cạnh nàng.

Đêm, thật là tĩnh mịch, cũng giống như dung nhan tuyệt sắc dần tái nhợt trong lãnh cung. Đó chính là nỗi cô đơn, lạc lõng khi bị cả thế giới lãng quên. Nhớ lại trước kia, ngài cũng từng trèo lên đây, một mình cầm ngọn đèn lồng, từng bước từng bước đi lên tường thành cao ngút, sau đó cúi đầu nhìn xuống Trường An phồn hoa, thịnh vượng. Giữa đêm tối cầm đèn lên thành cao, cánh hoa bay ngợp trời, nỗi cô đơn, lạc lõng đó, ai là người thấu hiểu?

Tại sao ngài có thể để nàng trải qua nỗi cô đơn, trống trải như mình đã từng trải qua đó? Ngài đã bỏ mặc nàng bước nốt hai ngàn bậc thềm sau cùng trong cuộc đời mình một cách tuyệt vọng và cô độc?

Trái tim của ngài đau đớn như ngàn vạn mũi kim đâm qua.

Trước kia, ngài từng cho rằng bản thân đã không còn trái tim nữa. Coi trời bằng vung, ăn chơi trác táng, chiêu binh mãi mã, âm thầm mưu phản, ngài đã từng nghĩ là vậy. Ngài ngày trước đã từng chán ghét người phụ nữ ngốc nghếch đó, thế nhưng nàng lại luôn nhìn ngài bằng ánh mắt trong veo, ngây thơ, sau đó luôn khiến ngài vui vẻ... Người phụ nữ trong sáng, thuần khiết, lòng không tạp niệm đó thực sự đã khiến ngài cảm thấy hối hận.

Người phụ nữ đó có lá gan của hổ để, lúc gặp phải người lợi hại hơn mình, sẽ chẳng dám đưa lời phản kháng. Còn nếu chịu chút thiệt thòi, nàng sẽ lẩn tránh chửu thâm. Nàng không biết rằng, lúc chửu thâm người ta, nét mặt với vô vàn biểu cảm của nàng trông vô cùng đáng yêu! Ngài sẽ chẳng nhận được mà lại trêu chọc nàng, chờ mong nàng sẽ nhăn nhó mặt mày, hoặc giả thầm mắng ngài trong bụng. Người phụ nữ đó cũng rất dễ hài lòng, chỉ cần cho nàng ăn thịt kho tàu là nàng đã cảm thấy bản thân chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Thế nhưng, ngài rốt cuộc đã bao giờ cho nàng được hạnh phúc?

Mãi cho tới khi nàng bỏ rơi ngài trong đêm tân hôn để đi tìm Diệp, ngài mới biết thế nào gọi là ghen tức thấu xương. Tình yêu sâu bao nhiêu thì nỗi hận càng đáng sợ bấy nhiêu. Ngài đã giày vò, làm tổn thương đến nàng. Đêm hôm đó, ánh trăng mịt mù, sương mờ khắp chốn, ngài khao khát có được nàng, cho dù nàng đau đớn đến mất lệ tuôn rơi, ngài vẫn không hề có ý định buông tha. Đêm đó nàng tuyệt đẹp, khiến ngài đắm say chẳng thể nào dừng lại được nữa. Nỗi khát khao trong lòng ngài cuộn cuộn dâng trào đến mức ngài phải có được nàng bằng mọi giá, như một lữ khách tìm được ốc đảo giữa chốn hoang mạc nắng cháy, chẳng thể rời xa.

Nàng đã đau đớn đến mức nào chứ? Đồ ham ăn, hãy nói cho ta biết, lúc đó, nàng đã buồn khổ ra sao? Có phải nàng cũng đau buồn giống như ta lúc này? Những bậc thềm đó vừa dài vừa cao, rốt cuộc nàng đã đi hết những bậc thềm này với tâm trạng thế nào?

“Hồ li thói tha, chàng nhất định phải hạnh phúc đấy.” Khi nhìn thấy những chữ nghiêng nghiêng ngả ngả trên ngọn đèn Trường Minh, vị Vương gia trẻ tuổi tính cách ngoan cố cả đời này cuối cùng đã ngồi bệt xuống đất khóc thành tiếng. Đồ ham ăn, cho dù ngài đã làm tổn thương nàng ghê gớm, vậy mà rốt cuộc nàng vẫn muốn ngài được hạnh phúc? Thế nhưng không có nàng, ngài làm sao có thể hạnh phúc nổi đây?

Ngài run rẩy nhắc ngọn đèn Trường Minh lên, viết lên đó ba chữ Ngọc Phiến Nhi. Vào lúc ngọn lửa trong đèn bị gió thổi tắt, ngài buông tay, cây đèn rơi xuống đất rách toang. Ngài nhìn thân đèn rách nát có ghi tên Ngọc Phiến Nhi, nàng đã chết rồi, làm sao ngài có thể hạnh phúc?

Sư thái đứng gần đó khẽ thở dài rồi nói cho ngài biết câu nói sau cùng của nàng chính là: “Ta muốn về nhà!”

“Được, chúng ta hãy về nhà, về nhà của riêng hai chúng ta.” Ngài ôm lấy ngọn đèn Trường Minh rách nát, bật cười điên loạn rồi bước xuống.

“Bẩm Vương gia, Vương phi đã...”

“Suyt, đừng có nhắc đến người không liên quan trước mặt ta, Phiến Nhi, nàng ấy không thích nghe đâu.” Ngài lúc này, mái tóc buông dài trên hai vai, đẩy viên thị vệ kia ra, loạng choạng đi về phía trước.

“Vương gia, ngài...” Viên thị vệ đứng ngây tại chỗ nhìn ngài từ từ rời xa.

“A di đà Phật, nhân gian còn lắm kẻ si tình, hận này không phải lỗi gió trăng. Thiện tai, thiện tai!” Sư thái khẽ than dài một tiếng.

Tần vương từ thê, Hoàng Phủ Trung Nghĩa tức giận thay cho con gái liền dấy binh tạo phản. Tinh Thịch bình thân có công, được sắc phong thành Nhiếp Chính Vương, nắm quyền triều chính.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Trường An thay chủ, giang sơn thay vãn, hồng nhan biến mất.

Ngài chấp tay sau lưng nhìn thành Trường An dưới ánh trăng tinh khiết, lòng tịnh như gương. Tất cả mọi thứ giờ đều không còn liên quan đến ngài. Quay đầu nhìn lại nửa đời phù hoa, tất cả mọi mong mỏi trong đời ngài đều tan biến sau khi người phụ nữ có tên Ngọc Phiến Nhi ra đi. Ngài đã nợ nàng quá nhiều, nhiều đến mức chẳng thể nào bù đắp nổi. Ngày hôm đó, khi nhìn thấy mẫu phi muốn giết chết nàng, ngài cảm thấy lòng dạ nóng như lửa đốt. Phụ hoàng triệu nàng vào cung, ngài thấp thỏm bất an. Vào khoảnh khắc đó, ngài lầm tưởng rằng, chỉ khi nào có được quyền vị tối cao, ngài mới có thể bảo vệ nàng chu toàn được. Ngài đã tự hứa với mình, nhất định phải ngồi vào vị trí cửu ngũ chí tôn, nhất định phải có quyền lực chỉ để bảo vệ nàng. Ngài cố ý tiếp cận Hoàng Phủ Liễu Nhi, ngài cho rằng chỉ cần đợi đến ngày thành công, ngài có thể giải thích mọi chuyện cho nàng hiểu. Thế nhưng, ngài hoàn toàn không biết bản thân đã hoàn toàn sai lầm, và rồi tự tay mình đẩy nàng đi càng lúc càng xa hơn, vạn kiếp bất phục.

“Yêu càng sâu thì hận càng đáng sợ. Tình yêu của ngài khắc cốt, cho nên mối hận kia cũng ghi tâm. Tình yêu của ngài đến chết chưa thôi, căm hận của ngài đến chết mới tận. Trên thế giới này, cách duy nhất có thể giải được thuật Nhiếp Tâm của ta chính là người yêu thương nhất trong lòng ngài chết đi. Nam Cung Diệu, cuối cùng, ngài đã hiểu được lúc mất đi Truy Nguyệt, ta đã phải chịu đựng nỗi đau đớn đến mức nào.”

Ngài nhớ lại nụ cười và lời nói ma quái, tà đạo của Tinh Thích vào hôm đó. “Ta sẽ không để cho ngài chết, ta muốn giữ lại mạng sống của ngài, để ngài sớm tối đều phải chịu sự giày vò, đau đớn đến thất lòng như ta.”

Lúc phong ấn của thuật Nhiếp Tâm được giải trừ, ngài mới tỉnh táo trở lại, thì ra những lời Ngọc Phiến Nhi nói đều là sự thật. Tất cả mọi việc đều là cái bẫy do Tinh Thích cài sẵn chỉ chờ ngài nhảy vào mà thôi, mục đích chính là để cho kế hoạch báo thù điên loạn của hắn thành công. Hắn khiến ngài trở mặt thành thù với phụ thân, khiến ngài huynh đệ tương tàn, để ngài gây nên phân tranh hai nước, sau đó còn để ngài ép cho người phụ nữ mình yêu thương nhất đi vào con đường tuyệt lộ. Ngài đã để cho lòng đố kỵ choáng ngợp hết trái tim, ngu ngốc nhảy vào cái bẫy, lại còn cho rằng người khác đã cướp đi người phụ nữ mình yêu thương nhất trên đời này.

Thì ra Phiến Nhi yêu ngài sâu đậm đến vậy, sợ ngài hối hận, sợ ngài lỡ bước mà mắc phải mối hận thiên cổ. Vào đêm tân hôn, nàng bỏ đi tất cả chỉ vì muốn ngăn ngài tạo ra sai lầm. Nàng quay trở lại bên ngài, vạch trần âm mưu của Tinh Thích, đó cũng là vì ngài. Nhấn nhục cầu sinh là vì ngài, cố gắng mỉm cười đều là vì ngài. Thế sự chẳng khác nào một giấc mộng, mộng tỉnh rồi mới cảm nhận được nỗi đau đớn còn cào ruột gan.

Ngày hôm đó, nàng đã nói với ngài rằng: “Nếu như một mối, thì chàng hãy dừng lại. Ta có đôi cánh, có thể đưa chàng đi bất cứ nơi đâu.”

Vậy mà chính ngài đã tự tay chặt đứt đôi cánh của nàng...

Cả cuộc đời này, sẽ chẳng còn bất cứ người phụ nữ nào giống như Ngọc Phiến Nhi, yêu ngài bằng cả sinh mệnh như thế nữa.

35. Chương 34. Chân Trời Chốn Nào Tìm Tổ Ấm

“Uy... vũ...”

Bộp! Tiếng cục gỗ đập mạnh lên bàn, ta tức thì chỉnh thẳng lại thân người. Người ta thường nói, oan gia ngõ hẹp, vì hèn cho nên, rồi sẽ tương phùng. Lúc này, ta đang quỳ trong đại điện, đối diện với Diêm Vương lão gia.

“Phán quan, mau nói xem con nha đầu chết tiệt kia kiếp trước đã làm những việc xấu xa gì?”

“Thưa Đại vương, những việc xấu mà ả ta làm có thể viết thành một quyển sách. ả ta đã từng đổ nước, chọc ngoáy tổ kiến, quậy phá, đập muỗi, chuyên gia ăn thịt lợn, sát sinh vô số, tội ác tày trời. ả ta còn ăn

cấp cả chiếc gương Âm Dương nhìn rõ thể gian của ti chức. Không những vậy, ả ta còn to gan chưa có lệnh dám hoàn dương, đây đúng là hành động đại bất kính với Đại vương ngài đó.”

“Này, cái gương pháp bảo đó của ngài chẳng có ích gì cả, nó chỉ khiến ta toàn nhìn thấy những cảnh tượng khủng khiếp thôi. Còn nữa, là tự ngài không bảo quản tốt lệnh bài hoàn hồn, chứ liên quan quái gì đến ta?”

“Không được cãi! Bồi thẩm đoàn, các ngài có ý kiến gì không?” Diêm Vương lại đập bàn, hỏi.

“Người phụ nữ này tội ác tày trời, theo lí thì phải luân hồi thành súc sinh.”

“Ừm, ả ta ngày nào cũng ăn thịt kho tàu, vậy hãy cho ả ta ném mùi vị bị kho tàu xem sao.” Mấy phu tử râu tóc bạc phơ uyên bác lên tiếng.

“Vậy được, bản vương phán quyết...”

“Đợi một chút. Đại vương, ngài không thể cho ả ta đầu thai chuyển kiếp thành súc sinh được...” Phán quan nhanh chóng đưa lời ngăn lại. Ta cũng mở to mắt, lẽ nào đột nhiên Phán quan lại có lòng tốt, thậm chí còn nhận ra ta thực sự là một người lòng dạ hiền lành, nên ở hiền phải gặp lành?

“Đại vương, ả ta là một ni cô.” Phán quan giọng danh thép thốt ra câu này, thái độ cùng cực bị phẫn. Diêm Vương nghe vậy liền nhìn ta bằng ánh mắt ngán ngẩm rồi thở dài thườn thượt.

“Người nói ả ta là một ni cô? Ả ta sát sinh vô số, rất thích ăn thịt, sao có thể là một ni cô? Phán quan, thân là ni cô thì không thể biến thành súc sinh được sao?” Ừm, ta chợt nhớ ra ta đúng là một ni cô bởi trước khi chết, ta đã gia nhập Phật môn.

“Chiếu theo quy tắc thì không thể, nếu ngay cả ni cô cũng bị biến thành súc sinh, vậy chúng ta sẽ bị mất uy tín, sau này chẳng ai xuất gia, chẳng còn thiện nam tín nữ nào nữa, chúng ta sẽ dần mất đi bóng lộc. Hương khói mà hết thì bầm Đại vương, chúng ta sẽ phải hít gió tây bắc mà sống mất... cho nên, đại vương, xin ngài hãy suy nghĩ thật kĩ!”

Ồ, thì ra làm ni cô lại được lợi lộc như vậy sao? Ngọc Phiến Nhi ta sống bao năm trên đời, lần đầu tiên cảm thấy cuộc sống không được ăn thịt, không có việc gì làm ở trong chùa thực sự vô cùng tươi đẹp, ý nghĩa. Ta ưỡn ngực, nhanh chóng đứng dậy đầy tự tin, ta là ni cô, ta sợ ai chứ?

“Việc này... Phán quan, chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Diêm Vương, ngài hãy cho ta hoàn dương đi, tướng công vẫn đang đợi ta quay về.” Tà liếc mắt nhìn Diêm Vương đang do dự không biết phải quyết định ra sao. Hiện giờ, không biết tên Tinh Thích biến thái đã làm gì Diệu rồi.

“Lại còn đòi hoàn dương? Tướng công nhà ngươi đã đốt ngươi thành tro bụi, làm sao mà hoàn dương được? Lần này ngươi đã chết hoàn toàn. Người đâu, mau đưa ả ta đến xếp hàng chờ đầu thai! Bản vương không muốn nhìn thấy nữ quỷ khiến ta đau đầu này thêm nữa.” Diêm Vương giơ tay ra hiệu, đặc biệt dứt khoát, Phán quan nghe lệnh vội vã cho người đưa ta đi ngay.

“Người mới tới đúng không? Có muốn đầu thai luôn không? Đi mau, ra phía sau mà đợi, ta cũng đã đợi mấy năm rồi...”

“Muốn đầu thai đúng không? Vậy thì mau thác mộng cho người nhà bảo họ đốt nhiều vàng mã để lo lót, nếu không thì cứ ngoan ngoãn mà đứng đây đợi mấy trăm năm đi.”

Có nhằm không thế? Đầu thai chuyển kiếp mà cũng phải bỏ tiền lo lót? Hồ li chết tiết, ta vừa mới chết chẳng đã đốt ta thành tro bụi rồi, cũng chẳng đốt cho ta ít vàng mã, hại ta bị đám người này chê bai chế nhạo.

Rốt cuộc ta bị đám quỷ già quỷ trẻ đẩy ra rõ xa. Sau đó nghe ngóng mới biết, đầu thai cũng phải xếp hàng, thác mộng cần tiền, nhập hồn cũng cần có quan hệ, tóm lại vô cùng phức tạp, hắc ám.

Vào lúc ta đang không ngừng ca cẩm trong lòng, đột nhiên một người con gái thân hình mỏng manh tức thì thu hút sự chú ý của ta. Nàng mặc một bộ y phục bằng lụa trắng thanh khiết, trong tay cầm một nhánh

mai, tựa bên cầu Nại Hà, lặng lẽ ngắm hoàng tuyến gọn sóng. Hai bên suối là cây cối rậm rạp, hoa nở tươi thắm, nối tiếp giữa kiếp trước và kiếp sau.

Nữ quỷ đó thật là xinh đẹp biết bao! Ta bất giác đem lòng đổ kị mà cũng ngưỡng mộ, trong lòng thầm nghĩ nếu được đầu thai kiếp sau thì mình nên tìm những thân xác có dáng vẻ như vậy mới đáng. Đoán nàng cũng là một tiểu thư bị kẻ khác ăn hiếp, bất giác ta cảm thấy thương xót, bước lại gần bắt chuyện.

“Nàng chắc đã từng xếp hàng đợi đầu thai lâu rồi đúng không?”

Nghe thấy tiếng hỏi, nàng quay lại nhìn ta, khuôn mặt nàng ấy trắng nhợt nhưng vẫn lộ rõ vẻ đẹp động lòng người. Xinh đẹp như vậy mà lại đoán mệnh, lẽ nào “hồng nhan bạc mệnh” sao?

“Ta đang ngắm trăng.” Nàng lặng lẽ đáp. Giọng nói trong trẻo, nhẹ nhàng, nghe thật xúc động.

“Âm giới mà cũng có trăng sao?” Ta nhìn hoàng tuyến đỏ màu máu dưới chân, lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời u ám. Trăng chiếc gì chứ, ngay cả ánh sáng còn chẳng thấy nữa là.

“Có, sau bao nhiêu năm, cuối cùng ta đã đợi được mặt trăng. Nàng chính là mặt trăng.” Nàng u sầu nhìn ta, ánh mắt trong sáng và long lanh lạ thường. Ta chính là mặt trăng? Hừm, ta còn là mặt trời với ngôi sao nữa cơ! Hầy, xem ra người con gái này bề ngoài không quá xinh đẹp như ta thì mới đa mưu túc trí, thông minh tuyệt đỉnh mà thôi. Đáng tiếc là ông trời ghen tị với hồng nhan của ta, nên ta chỉ còn biết ôm theo nỗi hận này mà chết thôi, quả nhiên, người tốt lại chẳng được sống lâu.

“Mỗi ngày ta đều cầu nguyện với nguyệt thần, cuối cùng người đã đưa nàng tới nơi đây.”

“Nàng... nàng... nàng nói mỗi ngày đều cầu nguyện với nguyệt thần, bảo người đưa ta tới đây sao? Đại tỷ, ta hình như không quen biết nàng mà.” Bản cô nương không thù không oán với nàng ta, không ngờ ta lại bị trù ẻo cho chết sớm, chỉ để đến đoàn viên cùng nàng ta ở chốn âm tào địa phủ này sao? Thật sự là quá độc ác! Vị nguyệt thần đó cũng chẳng tốt đẹp gì, ta đang ở độ tuổi xuân xanh phơi phơi như vậy mà nữ đưa ta xuống đây.

“Thế nhưng ta lại biết nàng, ta cảm nhận được khí chất Nguyệt linh châu trên người nàng. Bất luận tướng mạo của nàng thế nào, nàng đều là người mà Nguyệt thần lựa chọn, Nguyệt thánh nữ.” Giọng nói của nàng ta dịu dàng, mỗi một câu đều thánh thót như tiếng châu ngọc. Ta tuy rằng trong lòng bất mãn, không vui, nhưng cũng chẳng thể nào nổi cáu cho được.

“Nàng đang nói đùa đúng không? Nói thật cho nàng biết, trên người ta không còn Nguyệt linh châu nữa, ta đã bảo Diệp trao trả viên linh châu ngớ ngẩn đó lại cho nước Nam Chiếu rồi. Nàng rốt cuộc là ai, tại sao lại biết ta đã ăn trộm viên linh châu đó?” Hầy, biết trước là ăn trộm viên linh châu đó, chẳng mang lại chút lợi lộc gì, thậm chí còn chuốc một đồng tai họa, ta đã chẳng lấy nó đâu.

“Ta là nhị công chúa nước Nam Chiếu... Truy Nguyệt. Nàng chính là tỷ tỷ song sinh của ta, một vị công chúa khác của Nam Chiếu. Chúng ta là một cặp song sinh. Vào lúc ta và nàng ra đời, đại tể tư bốc quẻ và thấy, huyết mạch của chúng ta tương thông, nhưng vận mệnh lại tương khắc. Nguyệt thần chỉ có thể phù hộ ột trong hai chúng ta mà thôi, người còn lại nhất định phải bị giết chết. Đại tể tư lúc ấy vốn định giết chết nàng, nhưng mẫu hậu không nhẫn tâm, đã lên đưa nàng đem ột đôi phu phụ bình thường nuôi dưỡng.”

“Cho dù cách xa vạn dặm, rốt cuộc chúng ta vẫn cứ khắc nhau. Cho nên, từ nhỏ đến lớn, thể chất ta yếu đuối, ốm đau nhiều bệnh, bắt buộc phải dựa vào linh khí phát ra từ Nguyệt linh châu mới có thể sống được. Còn nàng vận mệnh cũng trắc trở, chịu đựng không biết bao nhiêu khổ sở. Sau cùng, số phận của chúng ta vẫn không thay đổi được. Ta thì chết do mất đi sự bảo hộ của Nguyệt linh châu, còn nàng thì bị bóp cổ chết trong khi ăn trộm.”

“Thế nhưng thật không ngờ, nàng lại ngoan cường đến vậy. Không biết thế nào mà lại hoàn dương trở thành Ngọc Phiến Nhi, lại còn có duyên lấy được Nguyệt linh châu. Từ đó Nguyệt linh châu tương thông linh khí cùng nàng, hòa thành một thể. Thì ra, năm đó người được Nguyệt thần lựa chọn chính là nàng chứ không phải ta.” Nàng ta dứt lời lại nhìn ta, thở dài một tiếng, sau đó kể lại rất nhiều chuyện xưa kia.

“Bây giờ nói những điều này đều vô dụng, bởi dù gì chúng ta cũng đã chết rồi. Viên Nguyệt linh châu gì đó cũng chẳng bảo vệ được nhiều, ta vẫn cứ đen đủi đến tận lúc này.” Ta chán nản đưa lời phản kháng. Đối

với một vị tỷ tỷ song sinh xinh đẹp tuyệt trần như vậy, ta thực lòng có thiện cảm, nói cho cùng Tinh Thích cũng vì nàng ấy nên mới quay ra đối phó với Diệu và Đại Kỳ.

“Nàng có biết một truyền thuyết tại nước Nam Chiếu, rằng Nguyệt linh châu không chỉ có tác dụng kéo dài tuổi thọ mà còn có thể khiến người chết hồi sinh không?”

“Hừm, truyền thuyết đều là những chuyện hoang đường thôi. Nếu viên linh châu ngớ ngẩn đó lợi hại như vậy, trên thế gian này làm gì có nhiều người chết đến thế?” Ta bực bội ngắt lời.

“Đó là bởi thiếu mất thời cơ, Nguyệt linh châu chỉ phát huy uy lực vào lúc ánh trăng mãnh liệt nhất. Cứ cách năm trăm năm, năng lượng của ánh trăng mới đạt đến đỉnh điểm mãnh liệt, lúc đó Nguyệt linh châu mới có thể mở ra được cánh cửa của lực giới. Hôm nay, cũng chính là thời khắc ánh trăng mãnh liệt nhất mà năm trăm năm mới có một lần.”

“Thi thể của ta đã bị hóa thành tro bụi rồi, nếu chỉ có ánh trăng thì có tác dụng gì?” Ta vội ngắt lời. Nàng nói nhiều như vậy, chẳng phải cũng chỉ là vô dụng thôi sao.

“Năm đó, lúc ta chết đi, vì quá yêu ta, Tinh Thích không nỡ hạ táng, thậm chí chàng còn dùng huyền băng ngàn năm phong kín thi thể của ta lại, cho nên hôm nay...”

“Cho nên hôm nay nàng muốn mượn ánh trăng để hoàn hồn đúng không? Bây giờ nàng hãy hoàn hồn ngay tức thì cho ta, sau đó ngăn cản tên Tinh Thích biến thái kia thực hiện kế hoạch trả thù.” Nghe Truy Nguyệt nói vậy, ta lập tức nắm chặt lấy tay nàng, nhưng nàng nhanh chóng phẩy tay ta ra.

“Ta đã đứng tại dòng Vong Xuyên này quá lâu, linh hồn đã bị nhiều âm khí, vào lúc ánh trăng đạt đến mức mãnh liệt nhất, ta sẽ tan thành tro bụi do không thể chịu đựng được cái giá lạnh của ánh trăng. Cho nên, ta không thể nào quay về được nữa.” Nàng nhìn ta, yếu ớt chẳng khác gì một ngọn lửa bình trôi sông. Đôi mắt như sương như khói lại càng thêm âm sâu, buồn bã. Dung mạo nàng tuy tuyệt sắc nhưng chẳng còn chút sinh khí. Lắng đọng trong ánh mắt của nàng là tình yêu, là nỗi đau cũng là sự lạnh lẽo vô hồn. Ngay cả ánh mắt giá băng của nàng cũng rất mềm yếu, ảm đạm như mùa thu, khiến người ta vô cùng đắm say mà không khỏi xót xa.

“Nàng đùa đúng không? Tinh Thích vốn điên cuồng vì thù hận, chỉ muốn cả thế gian này phải chết theo nàng. Vậy mà nàng lại nói nàng không thể quay về là sao?” Ta xắn tay áo lên, tức đến nổi định đánh cho nàng ấy một trận.

“Xin lỗi, vốn dĩ là tội nghiệt của mình ta, nhưng người gánh chịu lại là chàng. Ba năm nay, ta có thể cảm nhận được mọi chuyện ở nhân gian, nhưng chẳng thể quay về nổi. Ta thậm chí còn thấy chàng đi từ sai lầm này đến sai lầm khác, nhưng không cách nào ngăn cản. Ta cầu xin nàng, hãy ngăn cản chàng, chỉ nàng mới có thể khiến nhân gian tránh khỏi kiếp nạn sinh linh đồ thần, chỉ có nàng mới cứu được cả thiên hạ này thôi.”

“Ta xin nàng đấy, đừng có cầu xin ta nữa... ta tuy là một... ni cô vĩ đại, thế nhưng ta còn chưa đọc hết bộ kinh “Kim Cương”. Ta còn chưa siêu độ cho bản thân mình được, thì làm sao có thể cứu giúp thiên hạ chúng sinh gì... Nàng đừng khóc nữa, ta không chịu được cảnh phụ nữ khóc lóc thút thít vậy đâu. Ta đồng ý với nàng được chưa nào, nàng nói cho ta biết làm sao mới có thể dùng ánh trăng để mở cánh cửa lực giới, có khẩu quyết pháp thuật nào thì mau truyền lại cho ta...” Ta vỗ ngực nói đầy tự tin, nhưng chỉ thấy khuôn mặt nàng càng thêm tuyệt vọng.

“Ta... không biết.” Nàng cất giọng yếu đuối, nhìn ta đầy áy náy. Ta tức thì chết lặng, sau cùng cũng hiểu được điều nàng vừa nói. Không biết? Chuyện này mà ngay bản thân nàng cũng không biết thì làm sao ta làm được? Cứ nghĩ tới đây là ta lại tức điên cả người.

“Ta chẳng muốn phí lời cùng nàng nữa, ta sẽ biến thành quỷ dữ đi đòi mạng Tinh Thích, hắn chết chẳng phải thiên hạ sẽ thái bình sao?”

“Đừng mà! Tất cả đều là lỗi của ta... Tinh Thích là một người rất tốt. Nàng hãy nghe ta kể hết chuyện, rồi nàng sẽ hiểu tại sao Tinh Thích lại căm hận... căm hận thế gian này như vậy.” Nếu Tinh Thích là một người tốt, vậy ta đã trở thành Quan âm bồ tát rồi. Ta bủn rủn khinh rẻ.

Nàng cũng chẳng cần biết ta có muốn nghe không, bắt đầu kể lại câu chuyện cũ rích năm xưa. Trong câu chuyện đó, nàng chính là con tin đã cải trang thành nam nhi, thay hoàng huynh sang Trung Nguyên, để đổi lại sự bình an cho đất nước Nam Chiếu. Thành Trường An lạnh lẽo chứ không hề xuân xanh bốn mùa như ở Đại Lý. Khi đó, nàng tuổi còn nhỏ, lại phải sống cuộc đời khốn khổ của một con tin, nên thường xuyên ngồi khóc một mình. Một lần, khi nàng bị tên quan trông coi mắng nhiếc, một thiếu niên bước đến, nắm lấy tay nàng rồi đưa lời an ủi.

“Đám người nào ăn hiếp đệ, đệ hãy nhớ kĩ hình dáng bọn chúng, sau này có cơ hội trả thù bọn chúng là xong, khóc lóc thì được gì chứ?” Vị thiếu niên kiêu ngạo đó cho dù thương tích đầy mình vẫn mang trong người dáng vẻ bất cần và tôn quý rạng ngời. Đó chính là lòng tự tin và ngạo nghễ mà nàng trước nay chưa từng nhìn thấy. Nàng tức giận trước sự khinh miệt hiện lên trên khuôn mặt của vị thiếu niên đó, nên từ đó không ngừng cạnh tranh với chàng. Cho dù là luyện tập hay là lao động, nàng đều muốn phải giỏi hơn chàng. Sau đó, hai người thường xuyên phạm lỗi, thường xuyên cùng bị phạt, cùng bị đánh mắng. Vị thiếu niên xưa nay không hay cười đó cuối cùng đã vui vẻ trước sự ngoan cường ngốc nghếch của nàng. Ánh mặt trời dù đẹp tới đâu cũng chẳng sánh bằng nụ cười ấm áp đó của chàng. Sớm tối bên nhau, đồng sinh cộng tử, cho dù ngày ngày chịu phạt nhưng họ rất vui vẻ, hạnh phúc vô cùng. Cuộc sống của những con tin tại thành Trường An hết sức khổ sở, không có tôn nghiêm, không có tương lai, thế nhưng bọn họ vẫn rất vui vẻ, cho nhau hi vọng và cả sự ấm áp hiếm có. Tuy nhiên, những ngày tháng hạnh phúc không kéo dài, một ngày viên quan quản lí phát hiện ra Truy Nguyệt là nữ nhi, liền âm mưu chiếm đoạt nàng. Biết được điều đó, nàng cùng Tinh Thích đã giết chết tên quan ấy, rồi cùng nhau bỏ trốn về nước Nam Chiếu.

Sự việc bại lộ, thiên triều nổi trận lôi đình, ép Nam Chiếu phải giao ra hung thủ, vua Nam Chiếu bắt buộc phải cống nạp Nguyệt linh châu để chuyện này lắng xuống. Do mất đi sự bảo hộ của Nguyệt linh châu, sức khỏe của Truy Nguyệt ngày một yếu đi, nhưng Truy Nguyệt hoàn toàn không nói cho Tinh Thích biết chuyện này. Mãi cho đến một ngày, nàng yếu ớt như ngọn đèn trước gió, Tinh Thích mới biết được toàn bộ chân tướng. Vì muốn cứu nàng, người thiếu niên kiêu ngạo ấy đã vứt bỏ tôn nghiêm, cầu xin thiên triều khai ân, trả lại Nguyệt linh châu, nhưng kết quả lại bị từ chối.

Sau khi nàng chết, Tinh Thích vô cùng đau khổ, thù hận đã choán hết tâm trí chàng. Tinh Thích điên cuồng luyện tà thuật của nước Nam Chiếu, không chút ngơi nghỉ, dùng phương pháp âm độc nhất để luyện thành cảnh giới cao nhất trong tà thuật này, cuối cùng có được nội công thâm hậu trong khoảng thời gian ngắn nhất. Chàng thậm chí còn lập kế hoạch, tất cả vì muốn báo thù hoàng thất Nam Cung. Còn nàng, lại không nhớ nhìn Tinh Thích của ngày nay. Đứng bên dòng Vọng Xuyên ba năm trước, nước hoàng tuyền khô cạn, nàng không thể nào đầu thai chuyển kiếp cũng chẳng thể hoàn hồn, thậm chí chẳng thể báo mộng cho chàng được lấy một lần.

“Ngôi sao trên bầu trời chính là bóng hình của mặt trăng, số kiếp đã an bài chúng ta sẽ bên nhau cả cuộc đời như hình với bóng...” Truy Nguyệt buồn bã lên tiếng. Cả thế gian chỉ duy mỗi chữ “tình” mới khiến người ta đau đớn quặn lòng.

“Nàng kể cho ta bao chuyện như vậy, ta cũng chẳng cách nào tha thứ được cho hắn. Nếu không phải vì hắn, ta với hồ li đã không phải âm dương cách biệt. Ta chết rồi, Diêu nhất định sẽ vô cùng đau khổ và hối hận.” Ta vừa nói vừa lau nước mắt, một câu chuyện vô vị như vậy không ngờ, ta nghe lại rơi nước mắt. Thật đúng là mắt mắt.

“Ta đã nhìn thấy mặt trăng rồi.” Truy Nguyệt chẳng để tâm đến lời oán thán của ta, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm một mình.

“Âm giới thực sự có mặt trăng sao?” Ta nhìn bầu trời u ám mở ra, một vầng trăng sáng tinh khiết chiếu rọi cả âm tào địa phủ đen tối. Cánh cửa lục giới đã mở ra rồi sao? Ta quay đầu nhìn Truy Nguyệt, dưới ánh trăng sáng, thân hình của nàng càng lúc càng mờ ảo, dần dần biến thành hư vô, tan vào dòng Vọng Xuyên băng giá bên dưới.

“Muội muội!” Ta lẩm bẩm gọi nàng rồi đau đớn nhìn nàng biến thành tro bụi,

Dưới ánh trăng, ta cảm nhận được thân thể mình càng lúc càng nhẹ, bầu không khí vây quanh cũng dần trở nên tĩnh lặng. Ý thức dần mờ ảo, gần như có một thứ sức mạnh thần bí nào đó đang dẫn dắt ta, đưa ta đi qua cầu Nại Hà, bước tới bờ bên kia, chuyển vào dòng luân hồi. Ý thức ta mơ màng, chẳng còn nghe

thấy tiếng động gì xung quanh nữa, linh hồn ta càng lúc càng nhẹ, rồi trước mặt là một thế giới kì lạ: dè cừ, hồ ao, sông ngòi, Đại Lý tự, tháp Thiên Tầm, mây trắng trải dài... Cảm giác này thật là quen thuộc, dường như chính là cổ hương của ta vậy.

“Diêm Vương... không xong rồi...”

“Làm sao thế?”

“Kẻ trộm đó không biết sử dụng pháp thuật gì đã hoàn hồn rồi... Diêm Vương, ngài đừng ngắt... mau tỉnh lại đi!”

Nửa năm sau, tại nước Nam Chiếu.

Nước suối trong veo chảy từ trên núi cao xuống, những ngôi nhà thấp bé được dựng lên sát gần chân núi, nhỏ nhắn mà bình yên. Trước bậc cửa sổ gỗ, tứ hợp viện nhỏ của người dân tộc Nạp Tây đặt rất nhiều các chậu hoa, khiến cho cả thành Tang Xuyên tươi đẹp, rực rỡ. Thành Tang Xuyên thế tựa vào núi, gần sông, đặc biệt thơ mộng. Phía xa xa, trăm hoa đua nở, chim oanh đua hót, cảnh vật đặc biệt thanh bình. Ánh nắng ấm áp rọi vào mọi ngõ ngách trong thành, những chậu hoa dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra thứ ánh sáng diệu kì, lấp lánh. Cả tòa thành như được thay áo mới sau cơn mưa đêm, thanh khiết sạch bụi trần, bóng bẩy, tinh tươm lạ thường. Ngôi tự trên núi phía xa truyền lại tiếng chuông đồng, hòa trong đó là tiếng giao bản là trà của các lái thương, thật là nhộn nhịp. Ta đứng trên cầu đá, đưa mắt nhìn phong cảnh tươi đẹp toàn thành, nhìn cả dòng suối trong lành, thanh khiết đang chảy bên dưới. Tang Xuyên tại Miêu Cương không phải là Giang Nam, nhưng cảnh vật đẹp hơn cả Giang Nam. Phong cảnh nước Nam Chiếu đích thực là tuyệt thế.

“Gà rán nguyên con, đậu phụ xào cà chua, chim bồ câu hầm, nhất định phải chọn những con bồ câu thật béo vào!” Ta giờ tay ưỡn ngực gọi đồ ăn.

“Công tử, tiệm chúng ta không có món bồ câu hầm, món ngài muốn gọi chắc có tên là Cách nghiệt cứu cừu đúng không?” Tiểu nhị nhìn ta đầy khó xử lên tiếng.

“Cách nghiệt cứu cừu là cái gì hả?” Hầy, ta cũng ở nước Nam Chiếu được một thời gian rồi, sao vẫn chẳng hiểu nổi tên các món ăn chứ.

“Chính là cá hầm cà tím đó.” Tiểu nhị nhăn nheo đưa lời giải thích.

“Vậy thì bảo nhà bếp bỏ nhiều cá vào!”

“Không phải là cá, mà là rau có vị cá thôi.” Tiểu nhị bắt đầu cảm thấy chán nản. Ta xua tay, mặc đó là món ăn gì, bảo người làm gì thì cứ làm theo thế đi, bản cô nương đây có rất nhiều tiền.

Ừm, lúc này ta đúng là có rất nhiều tiền, bữa nào cũng được ăn ngon. Đó là điều đương nhiên rồi, ta hiện nay là trưởng công chúa của nước Nam Chiếu... Truy Nguyệt mà.

“Công chúa, chúng ta phải về Đại Lý rồi.” Đang đúng lúc ăn ngon, nha hoàn của ta đột nhiên hỗn hển chạy tới trước mặt, đưa lời bẩm báo.

“Chuyện gì mà vội thế?” Bản cô nương vẫn còn chưa du sơn ngoạn thủy đủ mà, à không, cái dạng vi hành đủ mà. Ta ngẫu nhiên nhai món rau trong miệng, quả nhiên không phải được làm từ cá, chẳng có chút mùi vị gì cả.

“Công chúa Điện hạ thân là sứ thần của nước Nam Chiếu, ngài cần phải lên đường đến Trường An tiến cống.”

Trường An? Ta lặng người, vốn tưởng tất cả mọi chuyện đã trôi qua, thế nhưng khi nghe thấy hai tiếng “Trường An”, trái tim ta vẫn cứ quặn đau là sao? Trước nay, ta vẫn cho rằng, mình đã có thể tránh khỏi bất kể tin tức gì truyền tới từ Trường An, cũng né tránh hai chữ “Trường An” ấy nhiều. Ở nơi đây, ta đã đánh mất hạnh phúc của chính mình.

“Được thôi, ngày mai ta sẽ lên đường, có điều, ta cần đưa một vị cố nhân đi cùng.” Ta vươn vai, trong lòng thầm nghĩ, những gì cần tới thế nào cũng tới, muốn tránh cũng chẳng được.

“Mở cửa ra, mở cửa ra, Tuyết Thần, mau mở cửa ra!” Ta đập mạnh lên cánh cửa gỗ trước nhà Tuyết Thần. Mặc y phục của nước Nam Chiếu khiến ta rất khó chịu, cứ nhìn bộ y phục trắng muốt bằng lông cừu này thì biết chỉ ít nó cũng phải nặng tới bốn cân. Áo trong, áo ngoài, áo trên váy dưới, độn đến bảy tám lớp. Đó là còn chưa kể đến trên đầu còn phải cắm một đồng ngọc ngà châu báu, vừa nặng vừa cứng, khiến đầu ta trĩu xuống, cổ thì vừa nhức vừa mỏi.

Cách một tiếng, cửa vừa mở ra, trước mặt ta là khuôn mặt thân quen. Ánh mắt của Diệp thăm thẳm, phờ phạc và gầy hơn trước rất nhiều. Khuôn mặt ngài lại càng có góc cạnh. Có lẽ ở trong nhà quá lâu, cho nên làn da của ngài trở nên trắng xanh, chẳng còn chút sắc hồng nào hết.

“Tuyết Thần ở bên trong, huynh ấy không muốn gặp bất cứ ai.” Nói xong, ngài định đóng cửa, chẳng buồn nhìn ta lấy một lần.

“Đợi chút đã, ta tới đây là để bái tế Thúc Cầm.” Ta chợt nhớ ra ánh mắt đau khổ, tuyệt vọng của Tuyết Thần năm xưa, trong lòng đột nhiên thấy đau đớn.

“Đa tạ, Tuyết Thần không tiếp khách. Tro cốt của Thúc Cầm cùng bài vị đều đặt tại Vọng Nguyệt Lâu. Nếu công chúa muốn bái tế, vậy thì nên tới Đại Lý, chứ không phải đến nơi này đối mặt với linh cữu trông không như Tuyết Thần.” Ngữ khí của Diệp không hề thân thiện. Cho dù Vọng Nguyệt Lâu đã tha thứ cho Thúc Cầm, dẫu vậy họ vẫn không thừa nhận thân phận phu thê giữa Thúc Cầm và Tuyết Thần. Để làm theo đúng di nguyện của nàng, Tuyết Thần đành phải đưa di cốt của nàng đặt tại Vọng Nguyệt Lâu.

“Ngày nay thành Trường An đã bị Tinh Thích khống chế, dã tâm của hắn càng lúc càng mạnh, ta không thể nào chịu sự khống chế của Tinh Thích được nữa. Ta cần sự giúp đỡ của ngài và Tuyết Thần, để đối phó với Tinh Thích.” Ta đi thẳng vào vấn đề.

“Nếu công chúa nói câu này với chúng ta vào năm ngoái, tất cả chúng ta đều vô cùng cảm kích. Thế nhưng hiện nay chúng ta chẳng còn muốn để tâm đến những chuyện đó nữa, ai là Vương gia, ai làm chư hầu, ai thành ai bại, cũng chẳng thể đổi lại được việc những người thân đã mất.” Diệp lên tiếng khuôn mặt lộ nét mệt mỏi vô cùng.

“Nam Cung Diệp, ngài đúng là một kẻ nhược phu! Các thuộc hạ cũ tại Yến Kinh không chịu ra mặt giúp ngài, vậy là ngài liền tới Nam Chiếu này sống cùng với Tuyết Thần. Ngài định cả đời chui rúc trong này hay sao? Ngài có biết tên Tinh Thích đó đã điên rồi không? Bất cứ lúc nào hắn cũng có thể phát điên giết chết nhiều người hơn nữa...” Ta không cam tâm tiếp tục lên tiếng, nhưng sắc mặt Diệp càng lúc càng sầm lại. Nếu là trước kia, ngài đã chẳng thể nào nhẫn nhịn, e là đã tóm cổ ta ném ra ngoài từ lâu.

“Hãy để bọn họ vào trong đi, cứ để bọn họ làm ầm ĩ sẽ ảnh hưởng tới không gian tĩnh lặng của Thúc Cầm.” Giọng Tuyết Thần vọng từ trong ra. Ta dắc ý thề lưỡi với Diệp. Diệp nheo mắt nhìn ta trong khoảnh khắc, nét mặt có chút hốt hoảng, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Này, ta tới đây là để bái tế Thúc Cầm.” Ta bước vào trong phòng, cầm nén hương, khom người trước bài vị Thúc Cầm. không đúng... sao ta lại cảm thấy kì quái vậy chứ? Ta đưa tay cầm bài vị lên, Ngọc Phiến Nhi... đây chẳng phải là linh vị của ta sao?

“Đặt xuống! Ai cho phép ngươi động đến linh vị của Phiến Nhi? Ngươi có tin ta sẽ chặt đứt tay ngươi không?” Giọng Diệp như sét đánh ngang tai. Ta sợ run cả người, chiếc linh vị vì thế rơi bộp xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

“Ngài... ngài... ngài đừng có nhìn ta như thế! Ta... ta... ta sẽ bồi thường... bồi thường cho ngài một chiếc mới được không?” Ánh mắt Diệp lúc này bùng bùng lửa giận. Ta cảm thấy có chút hải hùng, đưa mắt đảo điên, trong đầu không ngừng nghĩ cách.

Đúng lúc đang đau khổ, ta đột nhiên nhìn thấy một bức tranh. Trong bức tranh hiện lên cảnh vườn lê nở rộ, gió thổi, hoa bay, như những giọt lệ đắng cay. Ở góc phía tây, một người phụ nữ áo trắng đứng trong tuyết. Đôi môi nàng ửng đỏ, khuôn mặt bé nhỏ cũng đỏ hồng vì lạnh, đôi mắt đen láy, nhí nhảnh đang liếc nhìn xung quanh. Hoa lê bay ngập trời, nhuộm màu trắng thê lương, chỉ có khuôn mặt của người phụ nữ đó là đậm sắc màu, nổi bật cả bức tranh... Hả, đó không phải là cảnh khi ta bất cẩn lạc bước vào vườn lê

ngày trước hay sao? Ta nhất thời không kiểm chế được, đọc lại hai câu thơ năm xưa Diệp thường hay ngâm khúc.

“Phiền muộn lâu đông một đụn tuyết

Cuộc đời mấy khi nhìn rõ rệt?”

“Phiền Nhi? Nàng...” Diệp vội quay đầu sang, ánh mắt vô cùng dịu dàng, nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt ấy đã giá lạnh như băng. “Tại sao ngươi lại biết hai câu thơ này?”

“Ngài biết ta khải tử hồi sinh một lần đúng không? Ta đã gặp nàng ấy tại cầu Nại Hà và nghe nàng ấy kể lại chuyện xưa cũ.” Ta chuyển động con ngươi, lại bắt đầu bịa chuyện.

“Nàng ấy đã nói những gì?”

“Ta đã nói... à không, nàng ấy nói gì à... nàng ấy nói rằng... nàng ấy rất cảm động trước những lời mà ngài đã thổ lộ trong khu rừng ở ngoại thành Trường An, thế nhưng nàng ấy đã là thê tử của Diệp. Tuy rằng nàng ấy không biết nhiều chữ, nhưng rất nghĩa khí, còn nhờ ta chuyển lời xin lỗi tới ngài.” Ta đưa tay nắm chặt vạt áo, cúi đầu buông lời nói dối. Bởi lẽ đối với Diệp, ta luôn cảm thấy áy náy. Hiện nay ta không nhận quen biết với Diệp có lẽ sẽ tốt hơn.

“Nàng ấy thật gốc ghêch! Nam Cung Diệp đã giết chết nàng ấy, vậy mà nàng ấy vẫn không ngừng yêu hấn.” Giọng Diệp trầm lắng, ngập tràn nỗi xót thương, đau khổ.

“Chuyện này không liên quan đến Diệp, là do tên Tinh Thích kia dùng tà thuật khống chế Diệp mà thôi. Hồ li... Diệp hoàn toàn không hề xấu xa như các ngài vẫn nghĩ, Diệp... nói chung, mọi việc đều do một mình Tinh Thích gây ra cả.” Nghe Diệp đưa lời trách móc Diệp, ta vội lên tiếng bênh vực thay chàng. Thấy ta phản ứng như vậy, Diệp bỗng nhìn ta bằng ánh mắt hoài nghi, sau đó nhanh chóng lấy lại sắc mặt điềm tĩnh như trước.

“Công chúa Truy Nguyệt, ta tin những lời nàng nói, trước kia có lẽ Nam Cung Diệp đã bị Tinh Thích khống chế. Ta hứa với nàng, sẽ cùng nàng tới Trường An, ta không muốn để Thúc Cầm phải chết một cách oan uổng.” Tuyết Thần đứng một bên từ từ buông tiếng.

“Ta nhất định bắt tên Tinh Thích đó phải đền mạng cho Phiền Nhi!” Diệp cúi người thận trọng nhặt linh vị vừa bị đánh vỡ, ánh mắt tràn đầy hận thù mà cũng đờn đau. Phải chăng, ngài lại nhớ đến ta?

Ta đưa tay lau mồ hôi đang túa đầy trán do quá căng thẳng. Cuối cùng ta đã mời được họ cùng mình trở lại Trường An. Có cao thủ bên cạnh, ta đương nhiên không còn sợ Tinh Thích giết chết mình được nữa.

Ngày hôm sau, chúng ta bắt đầu lên đường. Đi theo con đường vận chuyển trà, chúng ta hướng về Đại Kỳ thẳng tiến. Suốt dọc đường đi, tiếng chuông ngựa reo vang bên tai, cảnh vật hai bên đường vô cùng đẹp đẽ, non xanh nước biếc. Đi qua vùng núi, quay về Đại Kỳ, chúng ta mang theo cống phẩm tiến thẳng về Trường An từ hướng bắc. Từ Nam Cương đến Trung Nguyên, chúng ta ngắm nhìn biết bao cảnh sắc tươi đẹp, từ nơi hoa nở ngợp trời cho đến nơi tuyết trắng phiêu linh. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, chúng ta đã đi qua cả bốn mùa.

Mùa xuân tại Trường An vẫn rất lạnh, nước suối chảy từ trên núi xuống lạnh buốt, long lanh như ngọc. Những cành cây trĩu nặng đầy tuyết, mỗi khi gió thổi qua tuyết trắng lại tung bay ngập trời. Đoàn người ăn vận kín mít, ngay cả những người buôn bán cũng ít nói vô cùng.

“Thí chủ, xin hỏi người muốn tìm ai?”

“Tần vương Điện hạ!” Ta nghe ngóng được rằng kể từ sau khi ta chết đi, Diệp tinh thần thất thường, không những từ bỏ thê tử, còn cả ngày tham ngộ kinh Phật tại Đại Ân Từ tự.

“Xin lỗi thí chủ, chốn Phật môn này, không có người mà thí chủ muốn tìm, xin mời thí chủ quay về.”

“Chúng ta có việc quan trọng muốn đến tìm huynh ấy...” Ngữ khí của Diệp mang theo cả sự phẫn nộ. Nhưng vị hòa thượng này vẫn không mấy may động lòng.

Ta ngậy người nhìn chiếc chuông đồng treo phía trước, đột nhiên thấy rất quen thuộc kì lạ. Diệu nhất định đang ở nơi này, ta thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của chàng quanh đây. Sớm chiều ở tại ngôi tự này, chàng muốn sống như vậy để lãng quên ta sao? Trong tự tiêu điều u tịch, đột nhiên... một người xuất gia khoác trên người bộ cà sa thu hút sự chú ý của ta.

Vị hòa thượng đó thật quá thanh tú... không, đó không phải là hòa thượng... là một người con gái, hơn nữa ta còn rất quen. Không sai, người giả dạng thành hòa thượng đó chính là Lạc Kỳ, người đã ra đề đánh cược cho ta và Diệu ở phường bạc Trường Lạc năm xưa. Tại sao ả ta cũng xuất gia tại nơi này?

“Diệu nhất định đang ở đây.” Ta quay sang nói với Diệp giọng vô cùng chắc chắn. Diệp gật đầu, tiến vào trong tự mặc cho vị hòa thượng kia có ra sức ngăn cản cũng không giữ nổi bước chân ngài.

36. Chương 35. Lúc Gặp Lại Khó Lòng Biệt Ly

Ta đi thẳng về phía trước, dựa theo trực giác của mình mở một cánh cửa gỗ. Đây là một căn phòng không lớn, chiếc lư màu lam đang lặng lẽ tỏa khói hương, bề mặt phủ lên một lớp rỉ sét của thời gian. Chiếc bàn gần đó đặt bộ văn phong tứ bảo nho nhã, trên bàn còn có một cây bút lông cừu thân gỗ đồ khắc hình rồng vờn mây, cùng nghiên mực có hình hải quy vững chãi. Ta bỗng cảm thấy cách sắp xếp căn phòng này thật vô cùng quen thuộc. Phải mất một lúc lâu, ta mới nhớ ra đây chính là cách bài trí căn phòng mà trước kia ta đã ở tại Tần vương phủ.

“Trái tim chứa chiếc gương sáng chói

Soi cổ kim không sờn sắc nhan.

Nhân gian trần tục không hề nhiễm

Lạnh lùng, lãnh đạm sống một đời.

Nếu có người tốt đồng chí hướng

Nguyện cùng nhau đi vạn dặm đường.

Nguyện xả thân đồng hành bảo vệ

Hiến đôi mắt thấu tận thể nhân.

Nghiên sắt nếu đã giá bằng

Mài mài chẳng khác mài xương máu.

Trời đổ lệ ta, tuyệt đường sống

Ta nhìn mà chẳng nói thành câu.

Phú quý từ bỏ ta đi mất

Trở về cuộc sống đạm bạc xưa.

Nguyện lòng chôn chôn chốn hoang dã

Để hồn về cõi được linh thiêng.”

Nghe bài thơ, ta không khỏi đứng lặng một chỗ, như trúng phải tà. Người ngồi trước án đàn gỗ đen tuyền, ở vị trí dễ nhìn nhất trong căn phòng, đang gảy đàn ngâm thơ kia chính là vết thương ngọt ngào nhất, nỗi đau sâu nặng nhất của ta.

“Thơ hay nhạc tuyệt... thật không ngờ huynh vẫn có nhã hứng như vậy!” Diệp tiến lên một bước, nhìn Diệu đang một mình uống rượu ngâm thơ, cất tiếng.

“Là đệ? Có nhả hứng cùng ta ngâm nốt khúc “Nâng ly mừng quần sơn” này không?” Giọng Diệu mang chút chế giễu, dứt lời, chàng lại nhẹ lướt phím đàn, cũng chẳng để tâm liệu Diệp có đồng ý hay không, tiếp tục ngâm nga.

“Ai người nâng ly mừng quần sơn?

Bồng thần tiên ghé qua thăm viếng

Bước từ mây xuống than đường dài.

Ta dùng sơn lộ thay rượu quý

Áo trời rộng lớn múa ta xem.

Gõ nhịp hoan ca hòa thanh điệu

Khúc hát vang dội giạt cùng chớp.

Người trời thất kinh hỏi khúc tên

Không giống tiếng đàn chốn nhân gian.

Cười lớn bảo rằng sinh từ đá

Không phải nhân gian này có được.

Không để tiền tài kia vậy bản

Sắc bén chẳng phải vì mài lâu.

Hồng y mũ lông chào từ biệt

Cười hạc bay mất lên trời cao...

Ha ha, đối rượu hát ca, thế nào, tứ đệ không có hứng thú sao?”

Diệp tiến lên phía trước, nhắc ly rượu đang để trên bàn, ngửa cổ cạn sạch.

“Trăm hoa cùng nhau khoe hương sắc

Chỉ mình sơn cúc không tranh giành.

Gầy guộc đội sương cả đêm trắng

Hương lạnh khê tỏa trong gió sương.

Cả đời cảm hận kẻ phù hoa,

Khiến ta tức giận không nén nổi.

Thế nhân hỉ hả làm điều xấu

Cau mảy thường đổ kị trường sinh.

Ta có mười vạn tám ngàn hận

Vậy nên mãi chẳng hết nỗi sầu.

Nếu còn vướng mắc để trôi đi

Xem còn lưu luyến đến khi nào.

Hồng nhan thôi gương, hoa lìa cảnh

Quen nhìn đầu bạc hiem anh hùng.

Tự cổ phong lưu khó mãi mãi

Mấy độ mỉm cười nhìn chúng sinh.

Quần sơn đái yến ta say khướt,

Sao chiếu khắp nơi, trời chưa sáng.

Mây mờ sương dải đường đi nhạt,

Ta lại quay về với chốn xưa.

Chưa khiến bão táp bình lặng lại

Sau này hóa thành ánh bình minh...”

Ánh mắt Diệp tràn đầy nỗi cô đơn, lạc lõng. Ta thậm chí có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng chất chứa trong từng câu thơ ngài đọc. “Ta lại quay về với chốn xưa...” Diệp ngược mắt nhìn Diệp, bài thơ hai người đọc đều bị thương như nhau, bị thương đến mức khiến ta thấy khó chịu như kiến bò trong xương.

“Đệ đi đi!” Sau khi nghe xong bài thơ của Diệp, Diệp lạnh lùng thốt ba chữ. Tiếp đó chàng ôm đàn không nói lời nào, quay bước về phòng. Lạc Kỳ than dài một tiếng, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm, sau cùng nàng cũng quay người rời khỏi. Diệp lặng người suy nghĩ gì đó rồi bước ra bên ngoài, chỉ còn mình ta đi theo Diệp vào phòng như bị ma xui quỷ khiến.

“Lạc Kỳ, nàng quay về chỗ công tử của mình đi. Nàng hãy nói với hắn rằng, hắn muốn cả thiên hạ ta cũng cho, ta chẳng có gì tiếc nuối cả.” Trong bóng tối, ta nghe tiếng Diệp, giọng nói đó dường như một mối vô cùng.

Ta do dự tiến lên vài bước, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

“Đúng thế, nàng ấy thực đúng là một kẻ ngốc! Lúc ta khiến nàng ấy sợ hãi, nàng ấy sẽ ngoan ngoãn như một chú mèo, nhưng khi ta quay lưng đi, nàng sẽ nhả nhó mặt mũi, thè lưỡi, cắn nài, nhe nanh giờ vuốt như một con báo nhỏ đang phần nộ. Trời sinh nàng ấy đã nhất gan, chỉ cần ta trợn mắt là nàng lại nuốt hết những lời muốn mắng nhiếc vào bụng. Cho dù nét mặt nàng thay đổi liên tục, thế nhưng dù kẻ ngốc cũng biết nàng không phục, đang mắng thầm trong bụng. Đôi môi nàng cong lên, đôi mày cau chặt, khuôn mặt không hề vui vẻ nhưng lại giả bộ rất nghe lời, rất ngoan ngoãn. Đáng diệu đó thực khiến người ta chẳng thể nào quên được.”

“Cũng giống như lần đầu tiên gặp mặt, suốt dọc đường đi, nàng không ngừng lăm bắm một mình, oán thán biểu ca sắp xếp lịch học ỳnh quá nhiều, oán thán việc không thể trốn nhà bỏ đi, hoàn toàn không hề nhận ra ta đứng trên mái nhà để ý nhất cử nhất động của mình. Ta mỉm cười nghe nàng than thở. Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc, nàng lại trở về dáng vẻ ngoan ngoãn, rồi nhìn ta với ánh mắt nịnh nọt, nhả nhả. Có lẽ, nàng luôn là như vậy.”

“Ta đúng là tự gây nghiệt, chẳng muốn sống, cũng chẳng muốn làm Hoàng đế. Ta không muốn phụ hoàng chú ý đến ta, ta chẳng muốn bất cứ thứ gì trên thế gian này nữa. Nàng đã nguyên âm ta, đã để lại lời nguyện vô cùng đáng sợ... Cho dù có được bao nhiêu thành trì, ta cũng chẳng bao giờ gặp được ai như nàng nữa. Bởi từ bỏ nàng, ta đã mất đi cả vương quốc này. Đồ ham ăn, lời nguyện rửa của nàng đã có hiệu lực, tướng công của nàng thực sự chẳng thể yêu được bất cứ ai ngoài nàng nữa...” Giọng nói của chàng mơ hồ không rõ, ta nghe mà nước mắt đầm đìa.

“Hồ li thói tha, chàng đúng là kẻ ngốc!”

Ta ghen ngào lên tiếng, bỗng trong phòng vọng ra tiếng động như có thứ gì đó đổ vỡ, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì bất ngờ một vòng tay vững chắc, ấm áp kéo ta vào lòng.

“Phiến Nhi... đúng là nàng... xin đừng bỏ đi...” Giọng Diệp gấp gấp mà mừng rỡ. Đôi tay chàng xiết chặt, như muốn ta hòa tan vào chàng vậy.

“Ngài hãy bỏ tay ra!”

“Không! Chỉ cần ta buông tay, nàng sẽ tức thì tan biến. Tại sao nàng không quay về bên ta, dù chỉ trong giấc mộng? Nàng thực sự trách ta, hận ta, và vì thế không chịu về gặp ta sao?” Chàng ôm chặt lấy ta, thì thầm than thở như một đứa trẻ nhỏ hờn dỗi.

“Xin lỗi ngài... ngài nhận nhầm người rồi!” Xin lỗi chàng, hồ li thói tha, chuyện ta làm sắp tới quá nguy hiểm, lúc này ta chưa thể nói cho chàng biết ta chính là Ngọc Phiến Nhi được.

Diệu buông tay rồi đưa mắt nhìn ta chăm chú. Đôi mắt đó tràn đầy vẻ quyến rũ! Ta né tránh ánh mắt sâu thẳm của chàng, lặng lẽ cúi đầu không biết phải nhìn đi đâu, chỉ sợ nhìn chàng thêm một phút giây nào nữa ta sẽ bị lộ thân phận thật của mình.

“Xin lỗi, chỉ vì ta quá nhớ thương nương tử của mình thôi!” Chàng vội đưa lời giải thích.

“Nàng ấy rất tốt ư? Sao ngài lại...”

“Nàng ấy không tốt chút nào. Không có văn hóa, không có phẩm vị, không có mơ ước, càng không có hình tượng. Hơn nữa, đồ ham ăn đó còn không xinh đẹp bằng nàng...” Chàng thu lại vẻ đau đớn, ghé sát đến ta, hơi ấm từ người chàng truyền sang khiến ta toàn thân run rẩy. Ta nhìn Diệu, khuôn mặt chàng vẫn mang vẻ phớt đời như trước, thực khó biết chàng đang đùa giỡn hay thật lòng.

Đúng là tên hồ li chết tiệt... tạm... tạm biệt! Ta thực sự cực kỳ tức giận. Thế nào là không có văn hóa, không có phẩm vị, không có mơ ước, càng không có hình tượng? Thật là quá đáng! Hồ li thói tha, xem ra ta không nhận chàng là quyết định đúng đắn. Ta bực bội bước ra khỏi cửa tự. Diệp đã đứng đợi bên ngoài từ lâu, ngài nhìn ta, nét mặt không vui vẻ chút nào.

“Xem tình hình của Nam Cung Diệu lúc này, hẳn hoàn toàn chẳng thể nào giúp được chúng ta nữa rồi, đành chỉ còn biết dựa vào bản thân thôi. Đám thuộc hạ cũ ở Trường An cuối cùng đã đồng ý giúp đỡ, Hồi Cốt cũng đồng thuận cho ta mượn tạm binh lực. Thế nhưng, trong cung, chúng ta hoàn toàn không có cơ hội động thủ, cho nên nhất định phải nghĩ cách dụ Tinh Thích xuất cung, sau đó... chúng ta sẽ phái người mai phục.” Diệp cất lời, còn ta đầu óc vẫn đang trong trạng thái mơ màng, lúc này chỉ nghĩ đến một người duy nhất là Diệu.

“Chúng ta hãy đưa cống phẩm vào cung trước đã.” Ta đưa mắt nhìn về phía ngôi tự lần nữa. Vài con chim khổng tước đang nhàn nhã đậu trên mái ngói, bầu trời mịt mù khói sương, ánh mặt trời dần khuất bên sườn núi. Những dãy núi phía xa chân trời, trập trùng kéo dài không có điểm kết thúc.

Ngày hôm đó, ta chính thức nhập cung tiến cống, thành bại đều nằm trong chuyến đi này.

Ngày tiến cung rốt cuộc cũng đến, Diệp và Tuyết Thần cải trang thành tùy tùng đi theo bảo vệ ta. Tuyết Thần đúng là cao thủ cải trang. Chỉ sau một tuần hương, cả Diệp và Tuyết Thần đều không còn tướng mạo như trước nữa.

Cửa Thừa Thiên từ từ được mở ra, ta bước qua bậc thềm tiến vào, cửa Chu Tước, cửa Minh Đức... từng lớp cánh cửa cung dần mở ra chào đón ta chậm rãi bước vào. Trong lòng ta trào dâng cảm giác lo lắng.

Điện Thái Cực với những hoa văn rồng bay phượng múa, thực vô cùng lộng lẫy. Ta chậm chậm bước trên bậc thềm lát đá bạch ngọc. Bộ y phục nổi bật chẳng khác nào một đóa mẫu đơn hồng thắm. Ánh nắng như vì thế càng nhuộm hồng những đám mây, cảnh sắc tuyệt đẹp như trong một giấc mơ.

“Truy Nguyệt, sứ thần nước Nam Chiếu kính chúc Hoàng đế bệ hạ Đại Kỳ phúc như Đông Hải thọ tử Nam Sơn, chúc Nhiếp Chính Vương phúc lộc song toàn, chúc Đại Kỳ quốc thái dân an, mong Nguyệt thần sẽ phù hộ cho con dân thiên triều!” Ta cẩn thận khấu bái Tinh Thích đúng theo quy tắc.

Ta quỳ một lúc lâu, Tinh Thích cũng không hề lên tiếng, trong khi hai đầu gối ta bắt đầu vừa nhức vừa mỏi, ta chỉ còn biết lặng lẽ đưa tay xoa nhẹ để giảm đau.

“Người cũng tên là Truy Nguyệt? Phụ vương của người sai người đem dê cừu đến để lấy lòng Đại Kỳ ta sao?” Từng lời Tinh Thích lạnh như băng, bình thản mà tràn đầy nguy hiểm. “Người có biết... cái tên Truy Nguyệt... không phải ai cũng xứng. Phụ vương người cho rằng tặng cho ta thêm một người con gái là tất cả mọi chuyện có thể cho qua sao? Người đâu, mau lui ả ta ra ngoài, dùng trượng...” Hắn còn chưa kịp nói hết câu, toàn thân ta đã run lên bần bật. Nhớ lại lúc xưa, khi ta lỡ chân bước vào vườn lê, bị phạt trượng, thật vô cùng thê thảm! Đừng nói là ta đen đủi thế chứ? Lại sắp bị phạt trượng nữa sao? Lê nào tướng mạo của Truy Nguyệt thay đổi, tại sao hắn không nhận ra nhỉ?

Diệp đứng phía sau bắt giắc siết chặt nắm đấm, rồi từ từ thả ra. Trước khi vào điện, binh khí của ngài với Tuyết Thần đều bị thu cả. Lần này ta chết chắc rồi!

“Phạt trượng sứ giả, sẽ khiến cho người ta cảm thấy Đại Kỳ không biết cách hành xử với sứ giả nước ngoài. Huống hồ công chúa Nam Chiếu không hề có lấy một lời xúc phạm.” Giọng nói lười nhác vang lên, vừa này còn đang sợ hãi, toàn thân mềm nhũn, nghe thấy câu nói này tức thì ta ưỡn thẳng người lên đầy tự tin.

Là Diệu, chàng đang đứng tựa lưng vào một thân trụ khắc rồng trong đại điện, đưa mắt liếc lên. Nghe nói lâu nay Diệu không hỏi han việc triều chính, tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của Tinh Thích, thật không ngờ, chàng lại vì ta mà lên tiếng ngăn cản Tinh Thích thế này. Ánh mắt chàng vẫn cao ngạo như xưa. Giọng nói chàng vang vọng giữa điện oai phong nhưng mang cảm giác buồn thương vô hạn.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ tha cho ả. Nói mau, nước Nam Chiếu bảo người sang đây tiến cống là có ý đồ gì? Sao lại đặt cho người cái tên Truy Nguyệt?”

“Ngôi sao trên trời chính là bóng hình của mặt trăng. Ta có cái tên này là do vận mệnh đã sẵn ta mãi mãi phải như hình với bóng cùng chung. Có điều, ta nghĩ mình nên quay về thì hơn...” Ta ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Tinh Thích, tức thì nhận ra khuôn mặt tuần tú của hân đang trắng nhợt vì kinh hãi.

Chẳng để tâm đến sự ngạc nhiên của mọi người, ta đứng dậy, quay người bước ra khỏi điện Thái Cực. Vào lúc quay người bỏ đi đó, ta bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của cả Diệu và Diệp.

“Nguyệt... Nguyệt Nhi, thực sự là nàng...” Giọng Tinh Thích run rẩy lạ thường. Hân loạng choạng bước xuống đại điện, kéo lấy cánh tay ta, mùi hương thanh trúc dịu mát trên người hân xộc thẳng vào mũi ta. Bất giác mọi trần tục thế gian như thể đều biến mất, ánh mắt hân vô cùng tĩnh lặng mà trong trẻo. Khí chất toát ra từ hân không còn nguy hiểm, đáng sợ như trước nữa.

Trong điện, tất cả chúng thần đều bàng hoàng chìm trong im lặng trước cảnh tượng ta bị kéo vào vòng tay vững chắc, ấm áp của hân. Cánh mũi ta tràn ngập mùi hương trúc dịu nhẹ, chẳng khác nào trong mơ. Ta liếc mắt nhìn Diệu đứng ngay gần Tinh Thích, đôi mắt hẹp dài tuyệt đẹp của chàng tràn đầy nộ khí, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, vẻ giận dữ ấy đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa, mãi mãi không bao giờ...” Chẳng buồn để tâm đến những ánh mắt nghi hoặc xung quanh, Tinh Thích kiên định lên tiếng. Hân đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ta, trong lòng ta giây phút đó cũng bất chợt trào dâng cảm giác áy náy, nếu biết Truy Nguyệt thực sự đã không còn tồn tại, không hiểu hân sẽ tuyệt vọng đến mức nào?

Ọc ọc! Bụng ta đột nhiên phát ra tiếng động khiếm nhã. Diệu đang đứng một bên nghe vậy cong miệng định cười, nhưng sau đó lại cố gắng kìm lại. Ánh mắt của Diệp thì khác lại có phần thiếu tự nhiên, dường như đang cố gắng nhẫn nhịn điều gì đó. Ánh mắt ngài nhìn Tinh Thích, lạnh như băng, còn Tinh Thích lại chẳng hề nhận ra. Trong khi Tuyết Thần vẫn giữ dáng vẻ dịu dàng trước kia, ánh mắt kiên định vô cùng.

“Nàng đói rồi sao? Ta đưa nàng đi ăn thứ gì đó nhé.” Tinh Thích véo nhẹ mũi ta, dịu dàng nói. Nghe thấy có đồ ăn, ta vội vã gật đầu, bên tai dường như loáng thoáng nghe thấy tiếng “đồ ham ăn” Diệu đang mắng. Ta nhìn về phía chàng, chỉ thấy Diệu vẫn giữ thái độ phớt đời ngoài ra không bộc lộ chút cảm xúc nào khác.

Bỏ lại vãn vũ bá quan đang đứng ngẩn ngơ trên đại điện, Tinh Thích nắm lấy tay ta chạy ra khỏi Thái Cực điện, dáng vẻ chẳng khác nào đứa trẻ tìm về nơi yêu thích của mình.

“Ôi thơm quá!” Vừa ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, hai mắt ta đã sáng lên, liếc loạn, tìm kiếm khắp phòng.

“Nàng ngủ suốt ba năm nay nên đói quá à? Sao có thể tham ăn thế hả?” Tinh Thích lại véo yêu gò má ta, giọng điệu tràn đầy yêu thương. Thật không ngờ người đàn ông này lại có lúc dịu dàng, hiền lành đến vậy. Ta đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng đã tìm thấy mục tiêu.

Trên chiếc khay gỗ đỏ có một chiếc bát, khói tỏa nghi ngút, mùi hương dịu nhẹ. Hóa ra đó là bát cháo lá sen nóng hổi, nước cháo trắng tinh khiết, hòa cùng lá sen xanh mướt, trông đặc biệt thanh đạm. Tinh Thích cầm chiếc thìa bạc, múc từng miếng hạt sen vàng óng cho vào miệng. Ta ngồi một bên, nuốt nước miếng, liếm môi thèm thuồng.

“Món nàng thích ăn nhất chính là món cháo này, lại còn phải do ta đích thân nấu nữa.” Tinh Thích bê bát cháo đến rồi dẫn ta ăn từ từ kéo nóng. Ta thích ăn nhất là món cháo này sao? Vừa ăn một miếng ta liền đặt bát cháo xuống. Bát cháo này trông thì thật hấp dẫn, nhưng mùi vị lại chẳng ngon chút nào. Không béo ngậy, mùi vị thanh đạm thế này có lẽ chỉ mình Truy Nguyệt mới thích được. Ngọc Phiến Nhi ta muốn ăn nhất vẫn là món thịt kho tàu cơ.

Tinh Thích múc một thìa cháo khác, đưa lên môi thổi khê. Khi hần thổi xong đưa đến trước miệng, ta thoáng chút lạng người, có phần áy náy. Hần yêu Truy Nguyệt như thế, ấy vậy mà ta lại lợi dụng cơ thể của Truy Nguyệt để hãm hại hắn, phải chăng là quá đối bĩ ỉu?

“Nàng sao thế? Cháo này không ngon sao?” Tinh Thích thấy ta ăn một miếng đã thôi, đưa lời gặng hỏi.

“Tinh Thích, ta nghĩ đến rất nhiều chuyện sau này chúng ta sẽ làm, như cùng nhau quay về Nam Chiếu, thả ngựa chần cừu, sinh con đẻ cái. Thế nhưng bây giờ chàng thân làm Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng tại Đại Kỳ, liệu có còn muốn mai danh ẩn tích cùng ta sống trọn đời nữa không?” Ta đưa mắt nhìn hắn, sau đó, lộ ra dáng vẻ đáng thương mà mình đã luyện được khi ăn xin ngày xưa, rồi bật khóc như mưa, vô cùng thương cảm.

“Ai luyện tiếc ngôi vị Nhiếp Chính Vương này chứ? Ta trả lại cho nhà Nam Cung bọn chúng là được chứ gì. Nguyệt Nhi, nàng có biết không, may mà Nguyệt thần đã đưa nàng quay lại trần thế... khoảng thời gian nàng không ở bên, ta lúc nào cũng như sống trong địa ngục.” Hắn ngồi xuống, đưa tay ôm lấy khuôn mặt ta, giọng điệu hết sức chân thành. “Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này nhé! Đi về Nam Chiếu cũng được, Thiên Trúc cũng xong, chỉ cần nơi nào có nàng, nơi đó chính là thiên quốc. Chẳng ai có thể chia cắt chúng ta được nữa.”

Nếu tên hồ li thói tha đó cũng nói những lời ngọt ngào như vậy với ta thì tốt biết bao, thật là cảm động quá! Thế nhưng ta không muốn sống đến răng long đầu bạc với Tinh Thích. Ta chu miệng, cố kìm nén cảm xúc chân thực của mình, nhìn Tinh Thích, tiếp tục khóc lớn.

“Nàng... không bằng lòng sao?” Bàn tay của Tinh Thích buông thông đầy bất lực, vẻ mặt có phần hoảng loạn.

“Ta cảm động quá! Tinh Thích... lúc đến Trường An, ta có tới Đại Từ Ân tự cầu nguyện, hi vọng chúng ta có thể tiếp tục sống bên nhau trọn đời. Thật không ngờ lời khấn cầu ấy lại linh nghiệm. Ta muốn bỏ chút thời gian đi tạ ơn thần phật.”

“Thì ra nàng tới Đại Từ Ân tự là để cầu xin sao? Sáng sớm ngày mai, ta sẽ đi tạ ơn cùng nàng, sau đó chúng ta cùng rời khỏi Trường An, tìm một nơi không ai quen biết, sống hết cuộc đời, có được không?” Hắn nhìn ta bằng ánh mắt kì vọng, chan chứa tình cảm.

“Chỉ có hai chúng ta thôi sao? Chúng ta sẽ rời khỏi Trường An?”

“Đúng, chỉ có hai chúng ta.” Hắn đáp lại đầy kiên định. Xin lỗi nhé, Truy Nguyệt, ta chỉ còn cách lợi dụng nàng để đánh bại hắn mà thôi. Diệp hiện nay đã bố trí mai phục tầng tầng lớp lớp phía ngoài cửa cung, chỉ chờ Tinh Thích tự đưa mình vào lưới.

Bên ngoài hoa bay ngợp trời, thi thoảng lại có vài cung nữ đi qua, cảnh vật vô cùng tĩnh lặng. Mặt trời lặn dần về tây, cây lá đều khoác lên mình chiếc áo đỏ rực rỡ. Tinh Thích, người đàn ông trác tuyệt đang ngồi trước mặt, vẫn khiến ta cảm thấy bất an, nhưng thi thoảng lòng ta lại len lỏi chút áy náy. Tình yêu của Tinh Thích đơn thuần mà nồng nhiệt, thuần khiết như ánh ban mai nhưng lại cuồng nhiệt như ánh tà hoàng hôn, ngắn ngủi hơn sao băng, nhưng lại kéo dài đến mãi mãi.

Thâm cung cô liêu, không biết người đàn ông gian xảo hồ li kia đã bao giờ nhớ đến người phụ nữ mang tên Ngọc Phiến Nhi? Ta đột nhiên rất ngưỡng mộ Truy Nguyệt, ngưỡng mộ tình yêu bay bổng tuyệt đẹp như mơ mà cũng vững chãi tựa thái sơn, bất chấp sống chết giữa nàng và Tinh Thích.

37. Chương Lời Kết

Tiết tháng ba, Giang Nam, trăm hoa đua nở. Bông dần tan dưới ánh nắng xuân, cánh hoa bay bay ngợp trời, tươi đẹp như mơ. Ban ngày không khí vô cùng ấm áp, chim chóc hót ca muôn nơi.

Ánh nắng chiếu từ đỉnh tháp xuống, khiến người ta chói mắt. Ngôi tự cổ kính ngàn năm không còn vẻ bình yên như mọi khi, cành cây ngọn cỏ đều ẩn chứa sát khí đáng sợ. Tà tin Diệp và Diệu đã bố trí thiên la địa võng trong Đại Từ Ân tự này, Tinh Thích dù có mọc thêm cánh cũng khó lòng trốn thoát.

Tinh Thích nắm chặt bàn tay ta, hiển nhiên hẳn cũng cảm thấy có điều gì bất ổn. Như sợ ta lo lắng, hẳn nhìn ta mỉm cười, rồi đưa nén hương vừa châm cho ta, bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Nàng đến bảo điện Đại Hùng thấp nén hương đi, tạ ơn xong chúng ta sẽ rời đi!”

“Ừm!” Ta nhẹ nhàng đáp lại, bước chân sao thấy nặng nề. Chỉ cần ta đi khỏi, Diệp sẽ không còn phải lo ngại điều gì nữa, sẽ lập tức động thủ với Tinh Thích ngay. Thế nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng ta chẳng thấy vui vẻ chút nào. Ta đã lợi dụng tấm chân tình của hắn, tấn công hắn một cách tàn nhẫn, mục đích chính vì muốn hắn mãi mãi chẳng thể siêu sinh nổi.

Tro tàn trong bát hương cuốn theo cơn gió, ta thần thờ cầm một nén hương, đây chính là tín hiệu: động thủ.

Bảo điện Đại Hùng bất ngờ vang lên tiếng bước chân rầm rập. Tinh Thích vẫn nhìn ta mỉm cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Tinh Thích, người chạy không thoát đâu!” Diệp bước ra từ giữa đoàn thiên binh vạn mã, lạnh lùng lên tiếng.

“Hôm nay ta chỉ muốn đến đây tạ ơn cùng nương tử, sau đó, sẽ lập tức rời khỏi Trường An.”

“Nực cười, ai thêm tin lời quỷ của người chứ?” Diệp lạnh lùng đáp.

Ta cúi đầu, bởi ta biết những lời Tinh Thích nói đều là sự thật, chứ không hề dối trá.

“Nam Cung Diệp, ta sẽ trả lại hoàng vị cho người, cũng sẽ thả phụ hoàng của người ra, xin người hãy để ta và nương tử rời khỏi Trường An!” Giọng nói của Tinh Thích không chút nao núng yếu mềm. Hắn đang hét lòng bảo vệ cho ta.

“Người có tư cách gì để trao đổi điều kiện chứ? Lúc Ngọc Phiến Nhi chết, thì vận mệnh đã quyết định người cũng phải chết theo.” Diệp nói đồng dục từng từ, ngữ khí của ngài tràn ngập niềm đau đớn thấu tận tâm can.

“Trước mặt của nương tử, ta không muốn giết người. Thế nhưng điều này không có nghĩa ta thực sự sợ các người.” Tinh Thích lạnh lùng cất tiếng.

“Tinh Thích!” Ta lên tiếng gọi hắn, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

“Nàng đứng gọn sang một bên đợi ta, đừng sợ!” Tinh Thích nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng. Đến lúc này, không ngờ hắn vẫn nhẹ nhàng đưa lời an ủi ta.

“Người cho rằng, dựa vào đám các người có thể đối phó được với ta sao?” Tinh Thích rút thanh bảo kiếm đeo bên thắt lưng ra, đưa người lên trước bảo vệ lấy ta.

Ánh đao kiếm sáng lóe ngoài điện, cực kỳ đáng sợ. Muôn hoa đang khoe sắc, bỗng chốc đều tan tác dưới vô số đường đao mũi kiếm. Chỉ trong một ngày, trăm hoa điêu linh, không còn sức sống. Sắc xuân tàn tạ, sát khí đằng đằng.

“Đến tận lúc này vẫn còn muốn chống cự tới cùng, Tinh Thích, lẽ nào người không cảm thấy lúc định vận nội công, người hoàn toàn không có sức sao? Công chúa Truy Nguyệt đã hạ độc vào thức ăn của người, chỉ cần người vận chân khí thì kinh mạch sẽ đứt.” Một giọng nói lười nhác vang lên từ phía sau tượng Phật. Tên hồ li thối tha đó không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt ta. Ta tròn mắt lờ mờ chàng, tại sao lại phải nói ra tất cả như vậy chứ?

“Truy Nguyệt, những lời hần nói là thật sao?” Tinh Thích quay sang nhìn ta. Còn ta chỉ dám quay đầu đi chỗ khác không thể nhìn hần. Nếu không tin tưởng ta, làm sao hần có thể dễ dàng trúng kế như vậy.

“Có phải bọn chúng đã ép nàng làm vậy không?” Giọng nói của hần run run, ta nghe mà chẳng nhẫn tâm.

“Ta xin lỗi!” Ta cúi đầu áy náy đáp.

“Giữa hai chúng ta, trước nay không bao giờ tồn tại ba chữ đó. Truy Nguyệt, nếu nàng muốn ta chết, chỉ cần một câu nói, Tinh Thích ta dù chết cũng cam lòng.” Hần nhìn ta, ánh mắt đau thương cực độ.

“Quả nhiên là tình sâu nghĩa nặng!” Diêu đứng một bên ngáp dài một cái.

“Nam Cung Diệp, người cho rằng chút độc được đó có thể hạ gục ta sao? Huống hồ, trong tay ta còn nắm giữ hơn bảy mươi vạn cấm quân.” Tinh Thích bật cười lạnh lùng nói.

Tinh Thích vừa dứt câu, bất ngờ một bóng người bay vút đến bên ta, thanh kiếm lạnh như băng đã kề vào cổ họng. “Nhiếp Chính Vương, đừng có kích động. Người còn tiến thêm một bước, ta sẽ giết chết nàng ấy!” Vẫn là giọng nói với thái độ coi trời bằng vung, mang theo chút giễu cợt, không cần quay đầu ta cũng biết người phía sau mình chính là... Diêu.

“Người cho rằng, ta là kẻ chỉ biết ngâm thơ đánh đàn, lưu luyện phong hoa tuyết nguyệt hay sao? Nổi đau ngày đó người mang tới cho Ngọc Phiến Nhi, ta đã thề với trời, nhất định sẽ trả lại gấp bội. Trong tay người nắm giữ cấm quân thì đã sao? Người cho rằng Đại Từ Ân tự này chỉ là một ngôi tự tầm thường thôi ư? Người nghĩ hàng ngày ta ở đây chỉ biết nghe kinh niệm Phật? Người đã đề cao ta quá rồi đó. Đây chính là chỗ luyện binh, hàng ngày ta đều thao luyện và mưu tính làm cách nào mới có thể bắt giữ được người. Người đâu!”

“Dạ, tướng quân!” Tiếng bước chân rầm rập vang lên, trong khoảnh khắc cả Bảo điện Đại Hùng vây kín đầy người. Không chỉ riêng ta mà ngay cả Diệp cũng kinh ngạc trước sự sắp xếp tỉ mỉ, chu đáo này của Diêu. Thì ra, chàng đã giảng bày từ lâu, chỉ chờ kẻ địch tự mình nhảy vào nã thôi.

“NAM CUNG DIỆU! Người mau thả nàng ra, ai làm người đó chịu, ta thừa nhận lúc đó chính ta đã dùng thuật Nhiếp Tâm để khống chế người, nên mới khiến Ngọc Phiến Nhi phải bỏ mình chết thảm. Thế nhưng chuyện đó không hề liên quan đến Truy Nguyệt... Người hãy thả nàng ấy ra, người bắt ta làm gì cũng được.”

“Ta bắt người làm gì cũng được? Ta bắt người phải giống như ta, mất đi người yêu thương nhất trên đời.” Dứt lời, thanh trường kiếm trong tay Diêu rút ra, đâm thẳng về phía ta.

“Đừng mà!” Cả ta và Tinh Thích cùng lúc thét lên. Tên hồ li thói tha... tên hồ li chết tiệt, chàng hại chết ta một lần còn chưa đủ hay sao?

Ta nhắm nghiền mắt lại, nhưng cơ thể chẳng hề cảm thấy đau đớn gì hết. Khi mở mắt ra, ta mới biết thanh trường kiếm đó đã xuyên thẳng vào ngực Tinh Thích.

“Truy Nguyệt!”

Hần đưa tay định chạm vào ta, nhưng Diêu đã lập tức kéo ta lùi lại. “Nhìn nàng sợ đến mức mặt trắng nhợt kìa, nàng chưa chết đâu, đồ ngốc!”

“Nàng ấy không phải là Truy Nguyệt... người cho rằng ta sẽ giết chết nàng ấy sao?” Diêu quay sang nhìn ta dịu dàng lên tiếng. Ta bất giác vô cùng kinh ngạc! Diêu đang nói gì chứ? Chàng đã biết... ta không phải là Truy Nguyệt rồi sao?

“Nàng ấy không phải là Truy Nguyệt... không thể nào... vậy nàng ấy là ai?”

“Nàng ấy là...” Diêu nhìn Diệp đang đứng cách đó không xa, do dự một hồi.

“Nàng ấy là nương tử mới của ta, nàng họ Phạm, tên Đồng. Ấy da... cô nương đánh đá này, véo ta mạnh như vậy làm gì chứ?” Dám bảo ta họ Thùng tên Cơm[1], thật là quá đáng! Tên hồ li chết tiệt, không biết đã nhận ra ta từ lúc nào, không ngờ còn dám giả bộ như không biết.

[1] Từ Phạm Đồng đồng âm với cụm từ thùng cơm, mang nghĩa ham ăn trong tiếng Trung. Trước kia Nam Cung Diệp hay gọi Ngọc Phiến Nhi là “Đồ ham ăn”, nên giờ biến âm gọi là Phạm Đồng.

“Đồ ham ăn! Cho dù nàng có biến thành tro bụi, ta cũng có thể nhận ra.” Diệu ghé sát vào ta, nói rõ từng từ, chẳng khác nào một lời thề nguyện cả.

“Nàng ấy không phải là Truy Nguyệt, vậy Truy Nguyệt đâu, Truy Nguyệt đâu rồi?” Tinh Thích khó nhọc cất giọng hỏi, miệng không ngừng trào máu.

Hoa xơ xác, gió tây thổi, không còn nhìn thấy người xưa nữa... Ngôi sao trên trời là bóng hình của mặt trăng, thế nhưng ngôi sao... lại chẳng bao giờ tìm được hình bóng mà mình hằng mơ tưởng. Hắn không sợ gì hết ngay cả việc đối đầu với trời đất, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể nào tìm được người yêu thương nhất của cuộc đời mình.

Ta nhìn Tinh Thích đang vùng vẫy đầy tuyệt vọng rồi nhẹ nhàng bước về phía hắn. Thấy vậy Diệu lo lắng muốn kéo ta lại, nhưng ta liền phẩy tay chàng ra.

“Nếu nàng không phải là Truy Nguyệt, vậy tại sao nàng lại biết được mọi chuyện giữa ta với nàng ấy? Truy Nguyệt hiện ở đâu? Tại sao nàng không xuất hiện để gặp lại ta?”

“Nàng ấy đã chết từ lâu rồi. Nàng nhờ ta hoàn dương để khuyên ngài hãy buông tay... Nàng ấy nói, mặt trăng và sao cùng tồn tại cùng trời đất, cho dù chúng sinh có bị hủy diệt, hai người cũng không bao giờ bị chia cách. Nàng ấy đang đợi ngài ở một vòng luân hồi mới.” Ta bước lại gần chỗ hắn, nhẹ nhàng chuyển lại lời nhắn của Truy Nguyệt.

“Nha đầu ngốc nghếch... con đường luân hồi dài như vậy, nàng đi vội vã chẳng chịu đợi ta, làm sao ta có thể tìm được nàng đây? Ha ha, cho dù nàng đến chân trời góc bể, kiếp sau... ta nhất định... sẽ tìm... được nàng.” Nụ cười phảng phất trên khuôn mặt của Tinh Thích, hắn đưa mắt nhìn về phương xa, dường như vào giây phút cuối của cuộc đời mình, hắn đã tìm thấy được một giấc mộng đẹp tựa thiên đường.

Diệu ôm chặt lấy ta, còn ta đã bật khóc thành tiếng. Rồi chàng đặt một nụ hôn dịu dàng, ấm áp lên má, lau khô những giọt nước mắt cho ta. Giữa trời đất mệnh mang này, con đường phía trước còn rất dài, chúng ta cuối cùng đã tìm lại được nhau, chẳng bao giờ chia lìa thêm nữa.

“Ngô hoàng vạn tuế, trời đất phù hộ Đại Kỳ! Ngô hoàng vạn tuế, trời đất phù hộ Đại Kỳ! Ngô hoàng vạn tuế, trời đất phù hộ Đại Kỳ!” Bên ngoài Bảo điện Đại Hùng là ngàn vạn binh sĩ, tất cả đều quỳ dưới chân Diệp, hô vang Ngô hoàng vạn tuế. Ánh nắng rải một lớp vàng óng lên người ngài, hình thù chín rồng bằng chỉ vàng trên bộ y phục lấp lánh đến chói mắt.

“Chúng khanh bình thân!” Diệp đưa tay, đám người nhanh chóng đứng dậy. Vua của thiên hạ, khí thế cao quý ngút trời.

“Đệ ấy sẽ là một vị Hoàng đế tốt.” Diệu nhìn sâu vào mắt ta, rồi nắm chặt bàn tay ta, nói.

“Còn chàng thì sao?”

“Ta có nàng là đủ rồi.”

“Chàng cũng khéo nịnh đấy chứ!” Ta mỉm cười hân hoan tựa vào lòng chàng.

“Trưởng công chúa sao lại vui vẻ vậy?” Diệp bước vào đại điện, nhìn Diệu và ta đầy nghi hoặc, cất lời hỏi.

“Người phụ nữ của ta hàng ngày ngoài ta ra, chẳng còn ai thần trí hỗn loạn mà đem lòng yêu nàng nữa, cho nên, có được ta, nàng ấy cảm động quá, vui vẻ vậy thôi...” Diệu thích thú nói mãi không thôi, ta nghe vậy tức khí quay sang lườm chàng. Diệu thấy vậy tức thì nín lặng.

“Ta không lấy chàng nữa.” Ta lau nước mắt, tức giận lên tiếng.

“Hôm nay nhà ta có món thịt kho tàu, gà hầm rượu, chân giò ninh nhừ...”

“Thật không vậy? Chúng ta mau về nhà thôi!”

“Nàng là gì của ta? Mà về nhà ai chứ?”

“Ta là thê tử của chàng, tên hồ li chết tiệt, mau về nhà đi thôi!”

“Được rồi, được rồi, nàng đừng có kéo nữa, chúng ta từ từ về nhà...”

Ánh mặt trời lấp lánh chiếu lên từng cành cây kẽ lá, rọi xuống mặt đường những bóng lấm chấm lung linh. Lúc này ta biết mình không còn phải lưu lạc nữa, phía trước là một nơi có những người thân yêu đang chờ đợi. Nơi đó mang một cái tên thân thương, ấm áp... “Nhà”.

38. Chương Nt1. Nam Cung Diệu: Cầm Chặt Tay Nàng, Cùng Nhau Đầu Bạc

“Bẩm vương gia, không xong rồi, Vương phi nương nương lại phát cáu...”

Nhìn nha hoàn chạy vào bẩm báo, người đàn ông đang tựa người vào chiếc giường trúc kê gần cửa liền ngược mắt lên. Đôi mắt hẹp dài của ngài sáng ngời, bình thản như không mà cũng rất phong tình, quyến rũ. Ngài khẽ đưa tay, tay áo được thêu tinh tế buông xuống, để lộ ra cánh tay trắng ngọc. Tiểu nha đầu bắt giắc đỏ bừng mặt, thảo nào mà nương nương hay gọi Vương gia là hồ li, cho dù là hồ li thực sự, chắc cũng chẳng có được nét quyến rũ toát ra từ xương thịt như vậy.

“Không phải ta đã nói với các người rồi sao, hãy giấu những vật mà nương nương thích ăn trộm vào những chỗ dễ tìm, để tránh nàng ấy không lấy được lại thét loạn lên, làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bản vương.” Ngài gấp dài một tiếng.

“Nương nương nói rằng, những bảo bối đáng tiền trong nhà đều không được cất kỹ, trộm được cũng thấy vô vị.”

“Vậy bảo nàng ấy đi trộm đồ của các đại thần khác đi, những đồ trộm được, bản vương sẽ trả tiền đền bù.”

“Nương nương lại nói, đồ ăn trộm được về còn chẳng bằng số tiền ngài đem đền bù, cho nên sẽ bị thiệt.”

Diệu nghiêm mặt, không thềm để tâm đến hành động gây sự vô lí của Ngọc Phiến Nhi nữa, bình thản nằm xuống tiếp tục đọc sách. Nha hoàn kia thấy vậy không ngừng gãi đầu gãi tai. Ở phủ này, Vương gia chẳng ra Vương gia, Vương phi chẳng giống Vương phi, người làm kẻ dưới như nàng thực chẳng biết phải hầu hạ thế nào nữa.

“Lệnh Tử Cương hai mặt ngọc trắng đen có khắc hoa văn, bạch ngọc như ý hoa văn mây bay, ngọc điều khắc phượng hoàng và rìu ngọc hảo hạng của ta... là tên khốn kiếp nào đã ăn trộm hết hả?” Ngoài cửa vọng vào tiếng thét đinh tai nhức óc. Trước cửa đã xuất hiện một người phụ nữ y phục hoa lệ, mặt mày bực bội, nghiêng nghiêng cái đầu, hai tay khoanh trước ngực, từ từ bước vào.

“Dù gì cũng đều là thứ nàng ăn trộm về, thôi đừng nghĩ nhiều nữa. Tướng công nàng chuẩn bị thay mặt Đại Kỳ đến nước Nam Chiếu một chuyến đây. Vị công chúa giả mạo như nàng có muốn theo ta về thăm nhà không?” Diệu liếc mắt nhìn sang, giọng nói ngập tràn ý vị yêu thương.

“Chàng đừng có lái sang chủ đề khác, không ngờ trong vương phủ lại xuất hiện một kẻ trộm lợi hại hơn cả thiếp, việc này thật quá mất mặt đi! Không được, ta phải gọi bọn Hoa Hoa, Thảo Thảo cùng hợp sức bắt bằng được tên trộm này mới được. Đợi đến khi nào tóm được nó thì...” Nàng còn chưa nói hết câu thì một bé trai đi từ phòng trong ra, trên tay đang cầm một đôi bạch ngọc, nhìn nàng bằng đôi mắt to tròn, ngây thơ, vô tội.

“Con ăn trộm đồ? Con mới hơn một tuổi mà đã biết trộm đồ? Cái hay con không học không ngờ lại học thói ăn trộm...” Ngọc Phiến Nhi đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ, Diệu đã vội cướp lại đứa con trai bảo bối khỏi ma trảo của nàng. Đứa bé còn chưa biết nói chuyện, thấy mẫu thân hung dữ liền lớn tiếng bật khóc.

“Mẫu thân à, đệ đệ không có trộm đồ đâu. Là con trộm đấy.” Đứa bé gái ba tuổi đứng phía sau, đắc ý lên tiếng, con bé xem ra còn chẳng hề có chút sợ hãi, thè lưỡi trêu người. Ngọc Phiến Nhi nhìn tiểu Ngọc Phiến Nhi, trong lòng vô cùng bực bội. Cô bé này có làn da nõn nà, đôi mắt to tròn, điều đáng ghét nhất là con bé còn trộm đồ nhanh hơn cả nàng, mồm mép lại càng lợi hại hơn. Con bé nhanh chóng rúc vào lòng Diệu. Nhìn xem tướng công của nàng thậm chí còn cực kỳ yêu thương nó. Ngọc Phiến Nhi vội vã tiến lên phía

trước, kéo con bé ra, nhưng con bé cứ rúc sâu hơn vào lòng phụ thân. Diệu mỉm cười không nói, đôi mắt tinh ranh như mắt hồ li tràn đầy vẻ hạnh phúc, mãn nguyện.

“Phụ thân từng nói, mẫu thân một không có học thức, hai không có phẩm đức, ba không có nghĩa khí, bốn không có dũng cảm, cần có tài không có, cần sắc cang không, có thể gả được ột người đàn ông tuần tú, anh dũng vô song như người chính bởi vì tài nghệ trộm đồ xuất chúng của mẫu thân. Vậy nên người bảo con phải cố gắng học tập mẫu thân sau này mới có được hạnh phúc.” Tiểu Ngọc Phiến Nhi quý quá cất lời, chất giọng non nớt nhưng đã học được ngữ điệu tinh quái của Diệu.

Diệu không khỏi chột dạ, tính bịt miệng tiểu nha đầu kia lại, thế nhưng vẫn cứ chậm một bước. Ngọc Phiến Nhi đã đỏ mặt tức giận, quay người định bỏ đi. Diệu vội vã nắm chặt lấy tay, đưa đôi mắt đắm say nhìn nàng. Cả cuộc đời này, ngài sẽ không bao giờ buông tay nàng ra nữa.

Ngọc Phiến Nhi muốn khóc mà không được. Mọi người đều nói báo ứng sớm nhận, nàng không phản đối con cái kế thừa tài nghệ thần trộm tuyệt đỉnh của mình, chỉ là nghĩ tới hình tượng bản thân trong mắt bọn chúng tệ hại như vậy nàng không thể cam lòng. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng lại bật cười đắc ý. Vô tình sinh ra một thần trộm thiên tài, vậy còn ai có thể sánh được với nàng nữa chứ? Huống hồ, vì muốn để nàng có một cuộc sống bình lặng, Diệu nhường cả ngôi vị Hoàng đế cho Diệp. Phụ nữ trên khắp thế gian đều muốn có được trái tim của đế vương, giờ nàng đã nắm chắc trong tay trái tim ấy rồi. Nàng chẳng phải chính là ăn mày thần trộm thiên hạ đệ nhất hay sao?

Nghĩ tới đây, nàng lại mỉm cười, nụ cười xán lạn hơn cả hoa xuân, Diệu dường như đọc thấu suy nghĩ của nàng, nhưng cứ để mặc cho nàng đắc ý. Còn gì quan trọng hơn hạnh phúc? Nếu được ở bên nàng, ngài mong một ngày dài bằng cả đời. Cầm chặt tay nàng, cùng nhau đầu bạc, cả cuộc đời này mãi mãi không bao giờ xa cách. Dù cho nàng có là ăn mày, kẻ trộm hay công chúa, ngài không hề màng tới, đời này kiếp này, ngài chỉ yêu một mình nàng, Ngọc Phiến Nhi mà thôi!

“Phụ thân, người đừng nắm tay của mẫu thân mãi thế. Hoa đào trong vườn đã nở hết rồi, người cùng con đi hái được không?”

Diệu với Phiến Nhi quay sang nhìn nhau bật cười, hoa đào trong vườn phủ năm nay nở rộ đỏ thắm, rực rỡ sắc màu, báo hiệu Đại Kỳ sẽ mãi thái bình thịnh vượng.

39. Chương Nt2. Nam Cung Diệp: Công Thành Danh Toại Buồn Đơn Độc

Nam Cung Diệp liếc mắt nhìn danh sách đặt trên khay gỗ trước mặt, những cái tên bị gạch đi xếp cạnh bên nhau, không che giấu nổi sự tàn khốc trong cung đình. Nhiều năm sau, đoạn tranh chiến tanh máu này dưới ngòi bút của sử quan sẽ chỉ còn vài chữ ngắn ngủi. “Ma đầu sát nhân”, trước kia từng có người con gái hình dung ngài như vậy, nàng vốn cực kỳ căm ghét cảnh chết chóc, tàn sát lẫn nhau.

Thế nhưng chẳng thể làm khác? Phụ hoàng chấp nhận làm Thái thượng hoàng, ngày ngày đánh cờ, đấu khẩu cùng Thái phi Tô Dung, hoàn toàn không để tâm đến chuyện triều chính. Vị Tam ca của ngài thì chỉ biết du sơn ngoạn thủy, để mặc ngài một mình thu dọn đồ đạc. Làm Hoàng đế chính là thứ cảm giác này hay sao? Chẳng khác nào nước suối, càng ở trên cao càng lạnh buốt.

Sau một năm sử dụng chính sách cứng rắn, đám tàn dư hậu đảng còn sót lại của Tinh Thịch đã bị thanh trừ hết. Lúc này, ngài đã nắm chắc quyền lực trong tay. Thành chủ thành Đôn Hoàng, nước Hồi Cốt đã lập lên một Kha Hãn mới, xây dựng minh ước trăm năm cùng Đại Kỳ. Tuyết Thần quay lại Linh Tiêu Các. Linh Tiêu Các cũng hòa hảo lại với võ lâm Trung Nguyên như trước kia, cục thế bên Mạc Bắc đã định. Sau minh ước Đại Kỳ an bình, hòa thuận, cuộc sống của bách tính ngày một tốt hơn.

Thế nhưng tại sao, ngài lại cảm thấy mệt mỏi như vậy?

Ngài vẫn luôn nhớ đến người con gái đó, nhất gan, sợ việc, ngốc nghếch, tham món lợi nhỏ. Ấy vậy mà khi ở thành Hoa Âm, đúng lúc nguy hiểm nhất, nàng đã dốc hết sức để bảo vệ ngài. Nàng kể cho ngài nghe

truyện về đám ăn trộm không biết chán, nàng an ủi lúc ngài yếu đuối nhất. Đó chính là lần đầu tiên ngài gặp người con gái như vậy, tuy gốc gác nhưng rất cố chấp. Nhưng người nàng đem lòng yêu lại không phải là ngài. Nàng có thể vì người đó chịu mọi tổn thương, đau đớn tột cùng, thậm chí hi sinh cả tính mạng. Được sống hạnh phúc bên Diêu chính là tâm nguyện cả đời của nàng. Ngài vẫn muốn cảm ơn nàng, nếu không phải vì cái chết của nàng, ngài và Diêu sẽ mãi mãi không bao giờ hiểu được đối phương, mãi mãi không hiểu được trên thế gian này có mối quan hệ gọi là huyết thống, có một từ huynh đệ và có thứ tình cảm là tình thủ túc. Tất cả những thứ này đều được đánh đổi bằng hạnh phúc của nàng.

Ánh mặt trời sáng lấp lánh bên ngoài cửa sổ, đã bao lần ngài trắng đêm nhớ về nàng? Công công tổng quản thận trọng đưa lời thông báo, Tần vương đã tới. Khỏe miệng ngài khẽ cong lên, cuối cùng người hoàng huynh quý hóa của ngài đã đến, e là huynh ấy đang thiếu ngân lượng.

“Đám kẻ thù sau cùng đã được thanh trừ hết, Đại Kỳ thực sự đã được thái bình rồi.” Người đàn ông gian xảo như hồ li đứng trước mặt ngài nở nụ cười hờn hờ nói.

“Đúng thế, vậy là Hoàng huynh càng có thể yên tâm đưa nương tử đi du sơn ngoạn thủy rồi.” Trong lòng ngài có đôi chút oán hận, Phiến Nhi trước kia đã yêu Diêu sâu đậm đến mức nào, vậy mà giờ đây ngài lại dễ dàng đi yêu người phụ nữ khác.

“Ày da, đứa cháu thứ ba của đệ cũng sắp ra đời rồi, đương nhiên phải tiêu tốn nhiều thứ.” Tên hồ li vô cùng đắc ý cất giọng.

“Công chúa Truy Nguyệt lại có bầu rồi sao?” Nhất thời, ngài cảm thấy trong lòng vô cùng lạc lõng.

“Đại phu nói đã được hai tháng rồi, khoảng thời gian này nàng ấy lúc nào cũng đòi ăn, còn nói một mình phải ăn suất của hai người, tính tình khó chiều lắm. May mà ta là người tính tình tốt bụng, nên có thể tạm nhường nhịn nàng ấy.” Diêu mỉm cười hân hoan, giọng nói tràn đầy tình yêu thương.

Nhìn dáng vẻ bình thản, nhàn rỗi tựa bên bàn vừa nói vừa nhíu mày nghiên bút của Diêu, ngài lại cảm thấy bức bối. Không ngờ huynh ấy chẳng chịu buông tha cả nghiên bút của ngài, hẳn là huynh ấy đang muốn đem về cho vị Vương phi ham vui kia nghịch ngợm đây.

“Đến lúc nào thì huynh mới quay về để giúp đệ đây? May nhờ trước nay huynh vẫn luôn tính kế dùm đệ nên Đại Kỳ giờ mới thái bình thịnh trị như vậy. Thực ra, huynh mới là người thích hợp ngồi lên vị trí Hoàng đế này hơn.”

“Ta cũng muốn lắm, thế nhưng đồ ham ăn đó nói rằng làm Hoàng đế có rất nhiều thê tử, nên không cho phép ta được làm. Hơn nữa đối với ta, có một người thê tử ham ăn là đủ rồi. Ta thật không muốn giống như đệ với phụ hoàng, nuôi cả một hậu cung đông đúc, cứ tiếp tục như thế, chắc chắn sẽ hao mòn khá khá ngân khố đấy. Ta vẫn sẽ tiếp tục cuộc sống tiêu điều tự tại của mình, nếu có vấn đề khó khăn đệ cứ gửi thư cho ta như trước, người làm ca ca này nhất định sẽ tính mưu cho đệ. Ta không có bản lĩnh gì, chỉ là đặc biệt thông minh thôi!” Hồ li lại nhếch miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt, đắc ý mọi khi.

“Ta thực sự rất hâm mộ huynh, nói đùa tay là có thể buông tay liền.”

“Có gì mà không thể từ bỏ được chứ? Ta đã làm phụ thân rồi, đệ cũng phải nhanh chóng cố gắng mới được đấy.” Diêu dường như hiểu được ngài đang suy nghĩ những gì, liền vỗ vai Diệp, sau đó vận khinh công bay ra bên ngoài hồ Thái Dịch.

Diêu đã làm phụ thân rồi, bản thân cũng phải nỗ lực hơn. Nghĩ đến những lời Diêu nói ban nãy, ngài bật cười khổ sở. Đúng thế, cũng đã đến lúc ngài cần phải đặt xuống rồi.

“Muôn tâu bệ hạ, Hoàng hậu nương nương phái người đem bát chè sen tới, nói rằng bệ hạ đừng quá lao lực, phải chú ý giữ gìn sức khỏe.” Thái giám đứng bên cạnh đưa lời bẩm báo. Hoàng hậu nương nương? Lúc này ngài mới chợt nhớ ra, đã quá lâu ngài không tới gặp người phụ nữ Hồi Cốt có tên Đóa Lệ Tư đó. Đối với ngài, người phụ nữ đó chẳng qua chỉ là một Hoàng hậu trên danh nghĩa. Giờ nhớ lại, ngài hình như cũng có đôi chút ấn tượng lơ mơ về nàng ta. Lần đầu gặp mặt, nàng ta rất hung dữ, thậm chí còn đánh nhau với ngài một trận.

“Bệ hạ, chè sen sắp nguội rồi đó!” Viên thái giám lại đưa lời nhắc nhở.

“Chè sen nhiều như vậy, trăm nên đến dùng cùng với Hoàng hậu nương nương mới phải.” Ngài mỉm cười lên tiếng.

“Hoàng thượng giá lâm điện Thừa Hương, Hoàng thượng giá lâm điện Thừa Hương!” Giọng nói của viên thái giám thoảng run rẩy vì kích động, trên gương mặt nở nụ cười hớn hở.

“Hoàng thượng giá lâm điện Thừa Hương, Hoàng thượng giá lâm điện Thừa Hương!” Tiếng thông báo vang xa, tiếng sau còn cao hơn tiếng trước. Ánh nắng ban mai chiếu lên những gốc đào ngoài điện Thừa Hương, người phụ nữ đứng trước điện mỉm cười còn xán lạn hơn cả những bông hoa đào đỏ thắm.

40. Chương Hậu Ký: Với Tôi, Đó Là Bài Hát Không Bao Giờ Kết Thúc

Lại đến lúc viết hậu ký, thân là một tác giả viết truyện, đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất của tôi. Tôi đã viết một câu chuyện dài hơn hai trăm năm mươi ngàn chữ cho độc giả, lúc này cuối cùng đã có thể viết hai ngàn chữ cho bạn đọc yêu quý.

Trong đoạn hậu ký ở cuốn sách trước, tôi có viết một đoạn như sau: “Viết truyện là cuộc tu hành chậm rãi, con đường là văn chương, dẫn dắt tư tưởng của chúng ta vượt qua xác thịt đến được bờ bên kia, sau đó sẽ viết một đoạn hậu ký để bố cáo thiên hạ: Tôi đã công đức viên mãn rồi. Khi biến những suy nghĩ của mình thành văn thơ, đó sẽ là một sự tồn tại không thể xóa bỏ được, đây chính là nỗi đắm say của tôi mỗi khi viết hậu ký, bởi vì đây chính là minh chứng thực tại nhất cho sự tồn tại của tôi trên thế gian này. Và mỗi khi lật đến những trang sau cùng của cuốn sách, tôi đều có thể nhìn thấy bản thân mình trước từ những dòng chữ đó. Cũng giống như một người lữ hành sau khi đi qua hoang mạc, mỗi một bước đi, khi quay đầu nhìn lại, đều có thể nhìn thấy những dấu chân của mình in lại trên mặt cát, đó là minh chứng rõ nét mà chân thực, không cần hồi tưởng nhưng cũng chẳng thể nào quên lãng.” Sáu tháng trôi qua, khi ngồi viết hậu ký cho cuốn sách mới, tôi vẫn sẽ đọc lại những phần hậu ký của tất cả các cuốn sách trước kia, xem xem bản thân đã đi qua những ngày tháng cô độc mà hạnh phúc đó như thế nào. Những sáng chiều suy nghĩ viết truyện đó đã ghi dấu những niềm hạnh phúc được cho đi và nhận lại của bản thân tôi. Sau khi hồi tưởng, tôi mới có thể tiếp tục tiến lên phía trước, dùng cảm đối mặt với số phận không thể nào đoán trước đang chờ đợi mình ở tương lai. Có lẽ, hậu ký, mới chính là phần sáng tác khiến tôi hạnh phúc hơn cả.

Cuốn sách này là tác phẩm mà tôi viết lâu nhất kể từ khi cầm bút tới nay. Bắt đầu từ năm 2007 đến nay, nó giống như một cỗ máy đã rỉ mốc vậy, lồi lõm kéo kéo mãi mà vẫn chẳng thể nào về đến đích nổi. Mở thư mục ra, nhìn thấy những chú thích bản thảo lần một, bản thảo lần hai, bản thảo lần ba, bản thảo lần bốn, tôi bất giác cảm thấy hoảng hốt. Suy nghĩ ban đầu cho câu chuyện này đã mờ nhạt đi nhiều, những tình tiết bị tôi xóa đi có lẽ cũng đủ để tạo nên một câu chuyện khác rồi. Khởi đầu của mỗi một câu chuyện đều chỉ là một thứ gì đó mơ hồ: Một bức tranh, một ly trà, một con ngựa, một cây đàn, hoặc một cái bóng mờ ảo, một nụ cười hạnh phúc. Còn tôi lại là một tác giả cố chấp và thích giày vò bản thân, những suy nghĩ hoàn toàn mâu thuẫn với ban đầu, trung thành với câu chuyện, viết với tinh thần “không điên cuồng không thể thành công”. Mỗi lần sửa bản thảo, tôi đều cảm thấy vô cùng luyến tiếc, thường mỗi lần xóa là đến cả trăm ngàn từ, rồi lại mất vài tháng ngồi viết lại từ chiều đến tận đêm khuya. Hoặc giả viết truyện cũng giống như đời người, thỏa hiệp và từ bỏ lúc nào cũng quần quít với nhau như hình với bóng. Nếu như không nở bỏ đi thì chẳng có cuốn sách nào có thể kết thúc được.

Bởi vì tính tình tôi rất cố chấp, nên biên tập và các độc giả đều phải có tính nhẫn nại to lớn, chấp nhận ngắm mây đợi trăng sáng. Vậy nên, trong lòng tôi luôn luôn cảm thấy áy náy và cảm kích, tôi rất hạnh phúc, bởi vì họ luôn ở cạnh bên đầy khoan dung, vì vậy mọi khó khăn đều được giảm đi rất nhiều, và thời gian có thể giảm bớt, và cũng vì thế mà tôi có thể đối diện được với nỗi cô đơn khi sáng tác. Tôi cũng tin rằng... tôi không cô độc. Bởi vì có mơ ước, cho nên tôi luôn giàu có. Nhắm mắt lại, câu chuyện trong đầu lại hiện ra hết sức sống động, mở mắt ra, những bạn bè tri kỷ bên cạnh đều vô cùng tốt bụng, luôn luôn sát cánh kề bên. Tôi cảm ơn những nhân vật của mình, nếu cuộc đời của tôi chỉ còn lại một vài tia sáng ít ỏi, tôi vẫn không muốn từ bỏ viết truyện, tôi không muốn những linh cảm của mình sẽ bị vùi chôn dưới đất vàng. Chúng cần và nên thay tôi sống tiếp, trở thành lịch sử hoặc truyền kỳ.

Lúc viết cuốn sách này, tôi đã đến bảo tàng lịch sử của tỉnh. Có lẽ chỉ vào lúc viết truyện, tôi mới cảm nhận được mình vẫn còn thiếu hiểu biết và hững hờ với kiến thức thế nào. Nền văn hóa hào hùng, sâu lắng là vậy, còn tôi mới chỉ biết được quá ít, quá nông, lúc cầm bút thực sự cảm thấy kiến thức của mình hạn hẹp, khiến tôi chẳng thể nào sáng tạo được quá nhiều. Tôi không phủ nhận bản thân là một tác giả truyện ngôn tình, cũng hào sảng nói cùng biên tập rằng sẽ tiếp tục con đường ngôn tình này trăm năm không thay đổi. Thế nhưng trong lòng tôi vẫn cứ tham lam. Lòng tham đó như một ngọn lửa, muốn dập mà chẳng nổi. Tôi hy vọng tất cả những người biết đọc chữ đều có thể đọc hiểu tiểu thuyết của mình, tôi càng khát vọng những người đọc tiểu thuyết của mình đều có thể vui vẻ hạnh phúc. Cho nên tôi cố gắng để kéo ngắn hết cỡ khoảng cách giữa truyện với độc giả, tôi không muốn câu chuyện của mình quá nặng nề, khiến người đọc cũng mệt mỏi theo. Nhưng cùng lúc đó, tôi lại khát khao câu chuyện đó chỉ nhẹ nhàng nhưng đừng sáo rỗng. Quá trình hai năm viết truyện cũng là quá trình tìm kiếm tri thức đối với tôi. Nếu như tôi không làm được quá nhiều, thì cũng mong muốn có thể làm hết sức mình mà thôi. Khi tôi chụp lại những văn vật quý giá trong bảo tàng lịch sử, khi tôi viết lại những lời giới thiệu, thuyết trình của hướng dẫn viên, khi tôi trả giá những đồ gốm tinh xảo ở khu phố chuyên bán, khi tôi đưa những văn vật đó vào những tình tiết trong truyện, tôi có thể thấy được hương vị của cuộc đời, như thể tôi thực sự được đặt chân tới vương triều cổ đại đó. Cảm ơn trước lòng nhẫn nại của bản thân đã cho tôi một giấc mộng tuyệt đẹp như vậy. Mỗi một tình tiết miêu tả cách bài trí, đồ vật trong truyện tôi đều phải gỡ sách sử, cố gắng tìm kiếm những từ ngữ tương ứng. Những thuật ngữ chuyên dụng về các binh khí, hoa văn, đồ vật trong truyện đều được chiếu theo các sách cổ, mong rằng các nhà nghiên cứu thuộc lĩnh vực này cũng lượng thứ ột vị tác giả có tầm kiến thức hạn hẹp như tôi. Tôi không phải là sử quan, không biết tất cả những vật dụng cùng tên gọi xưa kia, chỉ biết tìm hiểu và cố gắng hết sức, tra tìm các tư liệu, mong được hoàn chỉnh nhất có thể. Mong rằng, các độc giả sẽ không cảm thấy khô khan, phiền phức.

Mỗi lần đọc lại những thứ mình đã viết, tôi cũng có một vài tiếc nuối. Nhân vật Tinh Thích trong truyện chính là sự thiếu sót lớn nhất của tôi. Ban đầu, khi đặt bút xây dựng nhân vật phản diện này, tôi đã lấy linh cảm từ câu nói mà Đế Thích Thiên đã nói với A Tu La trong Thánh Kinh: “Ta đảo lộn cả thế gian này chỉ vì muốn chinh lại chiếc bóng của người.” Thế là tôi muốn viết một người đàn ông vì tình yêu mà tu thành A Tu La, có vết thương tuyệt vọng nhất, đảo điên cả luân thường đạo lý, chỉ vì muốn hồi ức của mình được toại nguyện. Vô hình chung, tôi đã khiến nhân vật này trở nên độc ác, bạo tàn, vậy nên cảm thấy khá tiếc nuối.

Hai năm, một khoảng thời gian không dài cũng không ngắn. Bởi vì viết sách, thời gian bỗng trở nên tuyệt đẹp hơn trước. Novalis[1] đã từng nói: triết học là con người mang theo nỗi mong nhớ quê nhà đi khắp nơi để tìm quê hương của mình, tôi nghĩ sáng tác cũng là như vậy. Trong hai bảy trăm ngày đêm liên tục đấy, Ngọc Phiến Nhi đã trưởng thành cùng với chúng ta. Năm 2008, quốc gia chúng ta trải qua nỗi đau to lớn, mọi người lại chờ mong những niềm hi vọng mới về tương lai. Vượt qua đau thương trong cuộc đời tàn khốc này, chính là thông điệp mà tôi muốn truyền tải đến mọi người. Câu chuyện ở Đại Kỳ, tôi vẫn định viết tiếp, được cầm bút viết truyện chính là số mệnh trong nửa cuộc đời còn lại của tôi.

[1] Novalis là bút danh của Georg Friedrich Philipp Freiherr von Hardenberg, một nhà thơ, một tác giả và nhà triết học đầu tiên của chủ nghĩa lãng mạn Đức.

Thông qua quyển sách này tôi cũng muốn gửi lại cảm ơn đến nhà biểu diễn nghệ thuật nổi tiếng Mã Tam tiên sinh, tình tiết ăn cắp đồ ăn trong truyện đã được mô phỏng theo tiết mục hài Chọc bạn chơi, nổi tiếng của ông. Nền văn hóa của Trung Hoa thực sự quá uyên thâm, chỉ là tùy ý mà có thể hàm chứa những nụ cười trí tuệ đến vậy. Cảm ơn Công tử Hàn Sở đã cho tôi dùng đến hai bài thơ của ngài là Ngõ áo đen và Nâng ly chúc quần sơn, trong đó còn có một bài là khách Sứ Thanh Hoa mà tôi rất thích, cũng là tác phẩm của ngài. Không thể quên cảm ơn những người bạn luôn ở cạnh tôi, vì có họ mà cuốn sách này mới có thể xuất bản được. Cảm ơn những người biên tập đã luôn tạo nguồn cảm hứng cho tôi, cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người, để cho văn vẻ của tôi càng được hoàn thiện hơn trong mắt của công chúng. Cảm ơn chị Nina, chị Đồng Tâm, bởi vì lời tiến cử nhiệt tình của hai chị, nên cuốn sách này mới có thể xuất bản được ở nhiều nơi trong cả nước. Tôi còn muốn cảm ơn cả Thủy Châu và Thần Uy, hai tri kỉ của tôi. Xin tặng cuốn sách này cho các chị em trong phòng 310, chúc Thiên Bảo sớm trở thành biên tập viên giỏi nhất, chúc con của Huệ Bảo càng lớn càng đáng yêu, chúc Đình Ngọc trở thành người mẹ đẹp nhất, chúc Phù Dung tân hôn vui vẻ, chúc em Văn mãi mãi hạnh phúc. Cuối cùng, người cần cảm ơn nhất chính là các độc giả thân ái luôn sát cánh bên tôi. Mỗi lời nhận xét của các vị đều là món quà quý giá nhất đối với tôi, mỗi lời động

viên của mọi người đều là những ngôn từ cảm động nhất trên thế gian này. Cuộc đời muôn màu vạn sắc, cảm ơn tình yêu mà các bạn dành cho tôi.

Hôm nay, vừa đúng ngày sinh nhật của tôi. Nhân đây xin tự nói với bản thân một câu: Chúc mừng sinh nhật!

An Dĩ Mạch

Bản thảo đầu tiên tháng 7 năm 2008

Bản thảo thứ hai tháng 8 năm 2008

Bản thảo thứ ba tháng 10 năm 2008

Bản thảo thứ tư tháng 5 năm 2009

Bản thảo sau cùng tháng 11 năm 2009Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-than-trom>